

Ảnh Về Xuyên Không

Bản Sắc

Review by Huyền Chiêu Nghi

Mục lục

- Chương 1: Yên Thanh Vi Một Thân
- Chương 2: Ảnh Vệ Từ Trên Trời Rơi Xuống
- Chương 3: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt
- Chương 4: Nam Tử Hèn Mọn
- Chương 5: Thập Tam Vào Cửa
- Chương 6: Bệnh Nhân Có Lý
- Chương 7: Lai Lịch Không Rõ
- Chương 8: Một Ổ Bạ Xấu
- Chương 9: Ảnh Vệ Mâu Thuẫn
- Chương 10: Cô Vui Vẻ
- Chương 11: Tắm Rửa Càng Khỏe Mạnh
- Chương 12: Thằng Thẩn Thành Khẩn Giáp Mặt
- Chương 13: Đi Con Đường Nào
- Chương 14: Anh Muốn Ăn Cái Gì
- Chương 15: Hai Người Đều Không Nghĩ Ra
- Chương 16: Rốt Cuộc Được Ăn Cơm Rồi
- Chương 17: Một Đêm Giày Vò
- Chương 18: Người Sáp Biết Đồ Mò Hôi
- Chương 19: Rốt Cục Cũng Mặc Đồ Mới Rồi
- Chương 20: Rốt Cục Cũng Mua Giày Mới
- Chương 21: Mua Đồ Lót Thật Xấu Hổ
- Chương 22: Mặc Quần Lót Rồi
- Chương 23: Buồn Vô Cớ Như Mất
- Chương 24: Tưởng Niệm
- Chương 25: Hộp Đêm
- Chương 26: Bị Bắt
- Chương 27: Đánh Chết Nam Vô Lại
- Chương 28: Bắt Tội Phạm
- Chương 29: Rốt Cục Cũng Ôm Rồi
- Chương 30: Thì Ra Thập Tam Rất Bạo Lực
- Chương 31: Khỏe Mạnh Phát Triển
- Chương 32: Không Biết Đặt Tên Gì
- Chương 33: Theo Tên Cũ
- Chương 34: Thân Phận Hợp Pháp
- Chương 35: Bắt Đầu Ở Chung
- Chương 36: Nội Lực Vạn Năng
- Chương 37: Chút Ngọt Ngào Như Mật
- Chương 38: Hệ Thống Sưởi Ấm Phát Nổ
- Chương 39: Di Chứng Của Việc Rửa Chân
- Chương 40: Khen Ngợi Lẫn Nhau
- Chương 41: Chọn Tiết Mục Biểu Diễn
- Chương 42: Tình Ca Khang Định
- Chương 43: Tỏa Sáng

Chương 44: Bi Kịch Của Lưu Húc Dương
Chương 45: Bề Mía
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51: Thì Ra Rất Nhớ Hần!
Chương 52: Bất Ngờ Vào Tết Âm Lịch
Chương 53: Một Tên Cạn Bả Diễn Hình
Chương 54: Bánh Ngon Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 55: Cùng Cát Cánh
Chương 56: Sự Kiện Nhà Xí
Chương 57: Kéo Em Thì Làm Sao Một Được Chứ
Chương 58: Thân Mật
Chương 59: Ngoài Ý Muốn Kết Bạn
Chương 60: Điện Giật
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67: Không Phải Oan Gia Không Đụng Đầu
Chương 68: Tuần Tra Ngoài Ý Muốn
Chương 69: Sinh Bệnh
Chương 70: Nhận Định
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74: Thập Tam Nói Dối
Chương 75: Anh Ấy Là Bạn Trai Tớ
Chương 76: Thập Tam Phủ Nhận
Chương 77: Gặp Lại Bạn Cũ
Chương 79: Quà Của Phó Hồng
Chương 80: Lo Lắng Và Tức Giận
Chương 81: Quần Áo Bị Hiểu Sai
Chương 82: Cuộc Hẹn Mùa Xuân
Chương 83: Phong Độ Phó Hồng
Chương 84: Thanh Vi Thích Ăn Cá Con
Chương 85: Camera Giám Sát
Chương 86: Mặt Trái
Chương 87: Quay Người Đi Trong Im Lặng
Chương 88: Quyết Định Buông Tay
Chương 89: Sự Thật
Chương 90: Phiên Ngoại Vô Trách Nhiệm
Chương 91: Làn Đầu Đối Lập Nhau
Chương 92: Cuối Cùng Cũng Thất Vọng

Chương 93: Tự Minh Trừng Phạt
Chương 94: Nói Mê
Chương 95: Sát Khí Của Thập Tam
Chương 96: Thập Tam Quyết Định
Chương 97: Trung Tâm Tập Thể Hình
Chương 98: Đường Đâu Không Ngọt
Chương 99: Anh Ở Đây Chờ Em
Chương 100: Giáo Huấn
Chương 101: Về Vấn Đề Kỹ Thuật
Chương 102: Tam Sinh Tam Thế
Chương 103: Phong Ba
Chương 104: Bắt Đầu Mới
Chương 105: Trận Chung Kết
Chương 106: Cô Gái Khoa Trường Già Tạo
Chương 107: Anh Muốn Em
Chương 108: Có Bánh Bao Nhỏ
Chương 109: Nữ Xứng Và Bạn Trai Trước
Chương 110: Gặp Lại, Nhiều Năm Trước
Chương 111: Khiêu Khích Thanh Vi Không Thể Được
Chương 112: Mỗi Người Một Suy Nghĩ
Chương 113: Anh Rể
Chương 114: Đừng Nghĩ Gạt Chúng Ta Lần Thứ Hai
Chương 115: Phong Ba Giấy Thử
Chương 116: Khúc Quân Hành Hôn Lễ
Chương 117: Rửa Sạch, Tắm Rửa Sạch Sẽ
Chương 118: Hôm Nay Không Thể Không Muốn Ta
Chương 119: Gặp Nhau Trên Xe Lửa
Chương 120: Nguyên Lai Gặp Nhau Không Bằng Hoài Niệm
Chương 121: Cuộc Sống Tuần Trăng Mật
Chương 122: Hai Ba Chuyện
Chương 123: Ngụy Trang Là Một Kỹ Thuật Sống
Chương 124: Đều Là Quảng Cáo Chọc Họa
Chương 125: Tìm Một Nam Nhân Giải Nhiệt
Chương 126: Là Nguy Hiểm Hay Cơ Hội
Chương 127: Cuối Cùng Cũng Dưỡng Béo Anh
Chương 128: Vui Mừng Có Con
Chương 129: Hoàn Chính Văn
Chương 130: Lời Cuối Sách
Chương 131: Ngoại Truyện 2: Yên Cảnh
Chương 132: Ngoại Truyện 3: Thập Tam
Chương 133: Ngoại Truyện 4: Thế Giới Nữ Tôn

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 1: Yến Thanh Vi Một Thân

Cửa sổ bằng sắt, trong phòng khép kín , cửa cũng bị đóng lại.

Gương mặt Yến Thanh Vi không chút biểu cảm lấy súng ra, gần 13 cây súng khác nhau đặt trên bàn công tác, không tính mấy cây đã bị lấy đi, toàn bộ đều nằm im ắng ở trước mặt cô.

Yến Thanh Vi cười lạnh, lấy cây súng nằm đầu tiên, là một cây kiểu cũ, thuần thực tháo ra, sau đó cầm vải mềm đã được bôi dầu chuyên dụng, dùng sức lau đi lau lại họng súng.

Cửa sổ khắc hoa nằm trên vách tường không quá trắng, tà tà chiếu ra một bóng dáng, bên ngoài rất im ắng.

Gian phòng này là nằm ở phòng thứ 3 của tầng, giống như cánh cửa chim yến, đáng tiếc chỉ có một bên -- bởi vậy bị người khác gọi là “ Tòa nhà của thiên sứ gãy cánh”.

Tuy rằng Yến Thanh Vi là một cô gái thanh xuân, nhưng động tác lau súng của cô thật sự rất không tao nhã, nếu súng ống có thể, nó nhất định sẽ run run vì động tác thô bạo của cô, dù cho là ai bị đối xử thô bạo như vậy nhiều lần cũng sẽ không vui.

Tròng mắt của cô bình tĩnh , khi đánh giá mấy cây còn lại, vẻ mặt nói không nên lời khiến người ta phát lạnh.

Nếu là người bị nhìn chăm chăm như vậy, nhất định sẽ cách cô càng xa càng tốt, đáng thương là, bị đánh giá là một cây súng.

“Hừ hừ, các người nên làm tốt chuẩn bị để ta chà đạp đi, đừng tưởng rằng bày ra hình dáng vô tội thâm là có thể tránh được !” trong lòng Yến Thanh Vi thầm nói một câu.

Cửa sắt phát ra tiếng vang, một người đàn ông trung niên đi vào, trong tay bưng một cái bình thủy tinh, dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình ông ta lập tức chặn bình lớn lại, ngăn chặn nước trà sắp tràn không ngừng tấn công nắp bình.

Yến Thanh Vi từ lúc người vào cửa đã phát hiện , phản ứng nhanh chóng chữa họng súng về nơi phát ra tiếng động, “ Ai ? ”

Người đàn ông trung niên không chút để ý buông cái bình lớn ra, nghiêm túc phê bình: “ Tiểu Yến à, nghiêm cấm đưa họng súng về phía người khác, đây là kỷ luật ! ”

Không sai, đừng tưởng rằng lau súng, cười lạnh thì sẽ là hắc bang, nếu có nhiều người của hắc bang như thế, xã hội đã sớm rung chuyển.

Yến Thanh Vi là nữ cảnh, hơn nữa là đội hình cảnh. Nghe qua giống như rất nguy hiểm, thực ra công tác không nguy hiểm chút nào.

Công việc chủ yếu của cô là kiểm tra dấu vân tay, còn kiêm cả việc quản lý súng ống. Công tác như vậy muốn có thành tích là không nhiều lắm, nhưng lượng công việc lại không nhỏ, những việc linh tinh lang tang cũng rất phiền.

Mấy ngày hôm trước cả đội phá được một án lớn, cấp trên muốn khen thưởng một nhóm người. Yến Thanh Vi chuyên đối chiếu văn tay có tác dụng nhất định đối với việc phá án, lọt được vào đội ngũ được khen thưởng, ai biết cấp trên lâm thời lại bỏ một tên khỏi danh sách, kết quả trong đội họp rồi quyết định, bỏ cô ra khỏi danh sách khen thưởng.

Yến Thanh Vi buồn bực, cô làm công việc này từ khi ra trường đến năm nay đã 26 tuổi, lập công được thưởng có thể đếm được. Lần này nếu đầu tiên không cô thì thôi, bị bỏ ra khỏi danh sách giữa chừng như vậy, mặt mũi xấu hổ đến giấu trong áo lót, trong lòng triệt để bất bình.

Nhớ lại lịch trình công tác khổ sở, càng cảm thấy không có cảm giác thành tựu, không có cảm giác vinh dự, không có cảm giác được tán thành! Cho nên cô mới chạy tới chỗ này, đi lau súng!

Người đi vào tìm Yến Thanh Vi, là người có thể kiến thiết tư tưởng chính trị của người khác nhất chính ủy của đội công tác Kiều Bác, nhân xưng là “Chủ nghĩa xã hội khoa học sơ cấp giai đoạn cải cách mở ra thời kì Joel Bush Vick”- nghe ngoại hiệu của ông ấy, bạn có thể biết đây là chính ủy thích nói cỡ nào .

Yến Thanh Vi vì không muốn chịu công kích từ đại pháo ngôn ngữ của ông, chủ động biến đổi trạng thái, nặn ra một nụ cười cứng ngắt: “Chính ủy Kiều đến đây ? Tôi cũng đến để phòng ngừa sơ suất.”

“Cô có tính cảnh giác là tốt, nhưng cô rõ ràng biết ở trong đội, người vào đều là đồng chí của mình thôi.”

Yến Thanh Vi âm thầm thở dài, trên tay xoay tròn một cái rất xinh đẹp, chỗ bóng súng đưa về phía Chính ủy Kiều, chỗ đó rõ ràng là không có gì, băng đạn đã sớm bị tháo xuống.

Nhưng Chính ủy Kiều cũng không dự tính buông tha cô: “Tiểu Yến, tôi biết cô không vui, chuyện này dù tới trên người ai người đó cũng sẽ không vui. Nhưng cô nên tự mình nghĩ cách giải quyết, không thể phát tiết sự tức giận của cô lên mấy cây súng này như vậy.”

Trong lòng Yến Thanh Vi cười lạnh, trên mặt vẫn cứng nhắc :“Tôi không có không vui, càng không tức giận. Lau súng vốn là công tác của tôi. Bảo dưỡng súng ống, sao lại nói là phát tiết.”

Chính ủy Kiều cầm bình thủy tinh quý giá của ông uống miếng nước, chuẩn bị trường kỳ kháng chiến: “ Thanh Vi, không cần nói dối. Chỉ cần cô không vui, sẽ tới đây lau súng, cô xem, tháng này cô đã lau 5 lần, mấy cây súng này bên ngoài đều bóng loáng lên, cái này cũng không tốt lắm!”

5 lần ? Nhiều như vậy sao ? Yến Thanh Vi nhìn mấy cây súng, hình như thực sự bóng loáng, có chút đáng thương và oan khuất.

Xem ra mọi người trong đội biết thói quen này của mình, trong lòng có chút buồn cười, động tác cũng bắt đầu nhu hòa lại.

Cô nhìn chính ủy Kiều lại nghĩ về cái bình nước lớn lúc nãy, da đầu run lên, giật mình nghĩ tới vợ của chính ủy Kiều, chính là Đường đại tỷ của đội trị an, ngày hôm qua đã đi công tác.

Con ông ta đi học ở nơi khác, lão bà lại đi công tác, lão Kiều nhàn rồi không có việc gì, không khó đảm bảo hôm nay sẽ kiến thiết

tư tưởng công tác cho cô đến 2 tiếng sau khi tan tầm!

Nghĩ vậy, Yến Thanh Vi vô cùng thành khẩn nói:“Chính ủy, ông nói đúng, tôi đã hiểu rồi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong, cô nhanh chóng lắp ráp lại súng trong tay, sau đó cất tất cả súng ống lại chỗ cũ, động tác như gió cuốn mây tan, nhanh nhẹn vui sướng.

Chính ủy Kiều vốn thực vui mừng, nhưng là lời tâm huyết đầy ngập trong lòng không nói ra được, sao lại cam tâm :“ Nghĩ thông suốt là tốt rồi. Tiểu Yến, đi, đến văn phòng của tôi ngồi một lát, chúng ta nói chuyện.”

Phúc thì không tới, lại còn họa vô đơn chí!

Yến Thanh Vi từ chối mọi cách không được, dưới ánh mắt đồng tình của các đội viên, bị kéo vào văn phòng chính ủy.

Nghe được tiếng vang của chuông tan tầm, cả tầng dần dần an tĩnh lại, Yến Thanh Vi khổ không nói nổi tiếp tục bị kiến thiết tư tưởng, đề cao nhận thức hoạt động.

Bị xoá bỏ khen ngợi, lại còn bị giáo dục. Nhớ trước nghĩ sau, Yến Thanh Vi thâm rơi lệ xót xa.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 2: Ảnh Vệ Từ Trên Trời Rơi Xuống

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Cha Yến Thanh Vy đã về hưu, từng là đồng sự với Kiều chính ủy.

Nhắc tới “Chủ nghĩa xã hội giai đoạn sở cấp khoa học cải cách mở ra thời kì Joel Bush Vick” đối với cô có ý xấu gì đó là tuyệt không có khả năng, nhưng mà muốn cho vị này cùng nói chuyện, muốn tan giờ đúng giờ là điều không thể nào!

Cho đến khi Yến Thanh Vi giả bộ đi toilet nhờ bạn Tiểu Văn gọi điện thoại tới, nói to là có việc gấp, rốt cục mới có thể thoát thân sau 40 phút ngồi văn phòng.

Yến Thanh Vi ở tại thành phố C, là thành phố hạng ba, thành phố B và C gần nhau, thành phố B có môi trường rất tốt, còn có một ít người thân thích nên cha mẹ cô sau khi về hưu liền chuyển tới ở thành phố B ở.

Hai thành phố rất gần nên cuối tuần cô có thể về thăm ba mẹ. Yến Thanh Vi có tính độc lập cao, cha mẹ cũng yên tâm để cô ở một mình. Nhà có 3 phòng cô đang ở vị trí cũng không tệ. Tuy không

nằm trong trung tâm thành phố nhưng giao thông phương tiện. Phòng cũng mới, nói chung mọi thứ đều ổn.

Nếu thuận lợi, lái xe nửa giờ có thể về nhà, nhưng đường đi lại không tiện. Đã là giờ cao điểm còn gặp phải công trình đang sửa chữa nên Yến Thanh Vi rơi vào dòng người kẹt xe.

Đến khi ra được thì lại vì tai nạn giao thông chưa giải quyết xong nên lại kẹt thêm một lần nữa.

Như vậy thì khi nào mới về được tới nhà? Yến Thanh Vi cắn răng, dứt khoát bỏ gần tìm xa, vòng lên được cao tốc chạy.

Kết quả thật khiến người đau đầu: Cô bị lạc đường, rẽ nhầm đường, chạy tới 70km mới có chỗ quay đầu, nơi đó đã là ngoại ô.

Yến Thanh Vi hung dữ nhìn vào hướng dẫn trong điện thoại di động, ném vào trong túi, sau đó dùng tay che tim, run rẩy hết cả người. Không phải là cô cố ý hoa mắt ở nơi hoang vu này, nhưng mà cô thật sự rất đói.

Vì tức giận nên lúc trưa cô chưa ăn cơm, vẫn nhịn đói cho tới bây giờ. Nghĩ đến con đường về nhà còn rất xa xôi, Yến Thanh Vi cố nén lệ xót xa quyết định tới trạm xăng mua một ít đồ ăn nhẹ.

Ăn một ít bánh ngọt xong liền muốn đi vệ sinh, nhưng Yến Thanh Vi lại giận giữ phát hiện ra, toilet khóa cửa dán tờ thông báo – “đang sửa chữa, xin thứ lỗi”.

Yến Thanh Vi rất ít nủi tục cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà lên tiếng: “Mẹ kiếp!”

Hôm nay thật sự là quá xui xẻo, một bụng tà hỏa không chỗ phát tiết. Yến Thanh Vi khế ra một quyết định nghiêm túc: Người sống không thể bị nước tiểu nghẹn chết, cô sẽ giải quyết vấn đề ở bãi cỏ phía sau khu phục vụ!

Vì thế Yến tiểu thư thuận theo nhu cầu sinh lý, không văn minh nhưng rất nhân đạo mà giải quyết vấn đề. Đến khi cô tâm tình thoải mái đi về bãi đỗ xe thì bỗng nhiên bị vấp phải cái gì đó khiến cô suýt chút ngã sấp.

Cái gì vậy? Dưới ánh đèn ảm đạm, Yến Thanh Vi cúi đầu xem, dĩ nhiên là một người!

Một người, xác thực, một người đàn ông đang nằm trên mặt đất, thần trí có vẻ không tỉnh táo, bị người ta đập một cước cũng không phản ứng.

Yến Thanh Vi có chút phát điên: Không biết người này có nhìn thấy quá trình cô “Giải quyết vấn đề” không, thậm chí không thể phán đoán vừa rồi khi cô đi qua, người này có ở đây hay không.

Dù sao ánh sáng quá mờ, mà hắn lại mặc đồ đen, thật sự khó nhìn thấy.

Trời ạ, đây là chuyện gì vậy, ông trời thế nào hôm nay đối nghịch với ta? Yến Thanh Vi tức giận nắm tay.

Cô lùi lại hai bước lớn tiếng hỏi: “Ai đó? Nằm ở đây làm gì?”

Người nọ không trả lời, giống như không thoải mái, cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng trầm thấp.

Nếu là cô gái bình thường, hoặc là kinh hãi chạy đi, hoặc là chạy vào khu phục vụ gọi người. Nhưng Yến Thanh Vi nghĩ nhiều hơn một tầng: thứ nhất là người này không rõ thân phận, ai biết hắn có phải đang giả bộ bị bệnh hoặc là bệnh nhân tâm thần, có tính công kích nguy hiểm hay không; thứ hai là người này nếu nhìn thấy việc cô vừa làm rồi nói ra, như vậy cô nhất định đúng thật là không biết giấu mặt vào đâu.

Yến Thanh Vi nghĩ nghĩ, lại lái xe qua, cố ý tắt đèn xe, lấy đèn pin cùng dây thừng xuống, soi đèn pin cẩn thận đánh giá hắn.

Người này đang nằm cuộn nên không nhìn ra chiều cao, mặc quần áo màu đen, vải dệt có chút kì quái, rất thô ráp, lại còn có nhiều vết rách. Tóc rối tung che khuất nửa khuôn mặt, dĩ nhiên là tóc dài.

Cô lại nhìn chân hắn, là một đôi giày vải, hình thức khá kì quái cổ xưa, mà lại là vô cùng cổ xưa.

Yến Thanh Vi dùng còng tay chìa chìa đầu vai hắn.

Có vẻ như cô động vào vết thương, máu chảy ra thấm ướt áo. Chàng trai nức nở ai oán một tiếng.

Xem ra hắn đang bị thương nên hôn mê, không phải giả bộ.

Yến Thanh Vi nổi lên lòng hiếu kỳ: Đây là người kiểu gì vậy?

Quần áo thì kì quái, đầu tóc thì lạ lùng, chẳng lẽ hắn từ vùng núi bị bắt đến? Nhưng mà bình thường chỉ có phụ nữ và trẻ em mới bị lừa bán thôi chứ chưa nghe nói qua có ai buôn bán đàn ông.

Nhưng mà hình như cô từng nghe nói có người tuyển nhận lao động bất hợp pháp. Trong quá trình làm việc, họ bắt lao động làm việc quá sức và không thể rời đi. Chẳng lẽ người kia là chạy trốn từ chỗ giam phi pháp kia tới đây?

Mặc kệ nói như thế nào, người này bộ dáng thật sự thực rất thảm.

Yến Thanh Vi không phải thánh mẫu, nhưng cô cũng có lòng nhân từ. Huống hồ cô còn có một sự đồng tình khổ hiểu đối với người này. Bị thương như vậy có lẽ là đang cầu cứu, có lẽ người này chính là hướng về phía đèn trạm xăng chạy tới, kết quả lại bị té xỉu ngoài này. Ấy thế mà còn bị cô đá thêm một cước máu chảy đầm đìa.

Cuối cùng, Yến Thanh Vi quyết định, trước mang người về, ngày mai làm rõ thân phận hắn xong rồi sắp xếp cho hắn.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 3: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Yến Thanh Vi vì mục đích an toàn, dùng dây thừng trói hai tay của hắn lại. Cô thắt nút thành thực, sử dụng 24 kiểu thắt nút dây thừng mà buộc chặt. Cho nên việc trói người này rất dễ dàng.

Vốn cô tính đem chân hắn cũng trói lại nhưng thấy hắn bị chảy máu quá nhiều, lại đang hôn mê nên cũng không đành lòng.

Cô tùy tiện buộc tóc người này thành một túm, dùng đèn pin xem xét kĩ lưỡng gương mặt hắn.

Không ngờ tới, khuôn mặt đúng là rất trẻ tuổi anh tuấn.

Tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng lông mi hắn rất dài, mũi thẳng, làn da thật trắng, thậm chí còn có chút cảm giác óng ánh. Môi..... Không nứt chảy máu?

Yến Thanh Vi đánh giá một chút, người này khoảng chừng hai mấy tuổi, nói không chừng còn nhỏ tuổi hơn mình. Có lẽ hắn mới đi làm không lâu, còn chưa mất hết vẻ mặt trẻ con. Nhìn hắn bị tra tấn như thế, cô không khỏi thay hắn thở dài.

Kỳ thật, dựa vào tính cảnh giác được bồi dưỡng trong lúc làm ảnh vệ, lúc Yến Thanh Vi trối Ảnh Thập Tam, Thập Tam đã chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê.

Hắn cảm giác được có người đang di chuyển hẳn. Bởi vì tình huống không rõ, bản thân tứ chi lại không có sức, nên hắn quyết định giả bộ bất tỉnh để xem xét ý đồ của người lạ.

Lần này nhiệm vụ của hắn thất bại, lại bị trọng thương, vốn không nghĩ có thể sống trở về.

Cho dù trở về, cũng nhất định sẽ vì thất trách mà bị xử tử, nói không chừng hắn phải chết một cách thảm hại hơn, thống khổ hơn. Cho nên Thập Tam dứt khoát dốc toàn lực đánh chết người đuổi theo hắn, một đường trốn tới nơi hoang vu.

Hắn vốn tưởng rằng, sẽ có thể cứ như vậy mà chết đi, sau đó bị dã thú ăn. Chỉ là muốn một mình chết đi trong im lặng, như vậy cũng không tính là phản bội đúng không? Thập Tam nghĩ vậy.

Không ngờ tới, thế mà lại có người đến động vào hắn. Hơn nữa, Thập Tam theo thói quen kiểm tra nội tức, lại phát hiện hắn dù bị thương nặng nhưng cũng không trí mạng.

Một chưởng ở ngực khiến hắn hộc máu, có lẽ nội tạng của hắn đã bị nát, hiện tại mặc dù đau nhức nhưng không có cảm giác phé phủ lệch vị trí. Hơn nữa trong đan điền còn có một tia nội tức yếu ớt.

Chẳng lẽ, hắn gặp tuyệt thế cao thủ hoặc là thần y ngoại thế, có thể cứu hắn một mạng?

Nhưng người tới không rõ, lỡ đâu ân nhân cứu mạng là kẻ thù hoặc người phía kẻ địch, họ muốn cứu hắn để tra khảo thì phải làm

sao bây giờ?

Thập Tam đang do dự có nên mở mắt hay không, một bàn tay ấm áp nâng cổ hắn lên, sau đó một dòng nước chảy vào miệng hắn. Mặc dù là nước lạnh nhưng hắn đã chém giết một ngày một đêm, cộng thêm chạy bộ trăm dặm mà chưa được uống ngụm nước nào, đối với hắn mà nói, ngụm nước này chính là quỳnh tương ngọc dịch(ý chỉ thứ nước như ngọc).

Đáng tiếc là không tự chủ được mà nuốt mấy ngụm, Thập Tam liền bị sặc, cũng không thể giả bộ hôn mê nữa, hắn ho ra máu.

Yến Thanh Vi không ngờ được hắn đột nhiên tỉnh, lại ho thành như vậy, biết là phổi bị thương, uống nước quá nhanh, lại là nước lạnh mới bị kích thích thành như vậy. Cô nhẹ nhàng tới gần vỗ vỗ lưng của hắn.

Thập Tam cảm thấy người tới thiện ý, đang muốn nói lời cảm tạ, ngay sau đó liền cảm nhận được hơi thở quen thuộc, hắn không thể tin ngẩng đầu, ngay phía sau vật thể phát sáng [đèn pin] chiếu xuống, nhìn thấy khuôn mặt được hắn khắc sâu vào linh hồn kia.

Thập Tam như bị điện giật, vội vàng kêu:“Chủ nhân! Tiện nô nhiệm vụ thất bại, xin chủ nhân trách phạt!” Sau đó đã định quỳ xuống đất tạ lỗi, đáng tiếc vết thương trên người làm cho hắn không động được. Ngay sau đó, hắn liền phát hiện tay hắn đang bị trói.

Thập Tam bỏ qua cảm giác đau nhức, hắn giờ chỉ cảm thấy thật lạnh lẽo: Chủ nhân trói hắn lại, đây là cái ý tứ gì?

Đối với ảnh vệ bọn họ thì sinh mệnh chính là của chủ nhân, tất cả phải nghe lệnh chủ nhân. Chủ nhân tùy tiện nói hắn đi chết hắn cũng

phải nghe, không được do dự nửa phần. Hiện tại chủ nhân trời hấn, chẳng lẽ là chủ nhân không còn tín nhiệm hấn nữa?

Đúng rồi, hấn còn có một hơi nhưng không trở về tạ lỗi mà tự tiện chạy đến dã ngoại chờ chết, nhất định làm chủ nhân tức giận.

Hiện tại hấn thế mà lại không chết, chủ nhân sẽ trừng phạt hấn như thế nào? Thập Tam nhớ tới thủ đoạn của chủ nhân, không tự chủ được rung mình một cái.

Yến Thanh Vi cũng bị phản ứng kịch liệt của hấn làm phát hoảng, nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, lại nhìn thấy Thập Tam giãy dụa không để ý miệng vết thương, chậm rãi hướng tới cô quỳ xuống, cô liền hết hồn ném cả đèn pin.

Chẳng lẽ người nọ là bị bệnh thần kinh? Đúng rồi, hấn vừa rồi nói cái gì “Chủ nhân”, lại như vậy trang phục cổ quái, người lại bị thương ngoài dã ngoại, chẳng lẽ là kẻ có tâm lý biến thái? Hoặc là cái chịu ngược cuồng, cùng người ngoạn SM*?

(*SM là những hành động XX một cách bạo ngược, dùng những dụng cụ cực kì biến thái)

Đáng tiếc cô không có này đặc thù ham thích, cũng không phải cuồng ngược đãi. Chỉ là người hấn như vậy, có lẽ cũng không tấn công được cô. Yến Thanh Vi nghĩ vậy, hơi chút yên lòng.

“Tôi không phải chủ nhân của anh, chỉ là đi ngang qua nơi này vô tình gặp anh.”

Thập Tam nghe được lời của cô, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng hoảng hốt: Chủ nhân không cần hấn nữa rồi sao? Thậm chí không thừa nhận hấn? Hấn cố gắng

xoay người mang đến đau đớn, hai tay bị trói sau lưng liên tục đập đầu nói: “Tiện nô biết sai, cũng không dám nữa. Xin chủ nhân tha thứ lần này, xin chủ nhân trách phạt tiện nô!”

Yến Thanh Vi hết chỗ nói rồi, người này chỉ sợ không chỉ là thích chịu ngược đãi, mà còn cuồng cố chấp. Cố chấp biến mình thành nô lệ. Mà cô, cực kỳ bất hạnh, kỳ diệu trở thành chủ nhân trong tưởng tượng của hắn

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 4: Nam Tử Hèn Mọn

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Trời chuyển biến, gió càng ngày càng mạnh còn kéo theo vài giọt mưa nhỏ.

Yến Thanh Vi đột nhiên nhớ ra, buổi sáng xem dự báo thời tiết, ban đêm có khối không khí lạnh tràn tới. Nếu không nhanh chóng trở về nhất định sẽ gặp mưa.

Nhìn hắn còn quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mặc kệ người này có vấn đề gì, nếu cô cứ bỏ mặc ở đây e rằng không được. Thôi thì trước mang hắn theo rồi sáng mai xác nhận thân phận của hắn xong rồi quyết định đưa hắn về nhà hoặc đưa hắn đi trạm cứu trợ.

Nghĩ vậy, Yến Thanh Vi hỏi: “Anh có thể đi không?”

Thập Tam đang quỳ phủ ở mặt đất, chờ đợi chủ nhân vô tình hình phạt sửng sốt, vội vàng đáp lời: “Bẩm chủ nhân, tiện nô có thể.”

Yến Thanh Vi thực buồn bực: Cô thật sự cảm thấy 2 từ “Tiện nô” này có chút không chịu nổi. Nhìn thấy trong tiểu thuyết là một

chuyện, một người đàn ông quỳ gối trước mặt cô, hèn mọn tự xưng lại là một chuyện khác. Cô tự nhủ, cần trấn định cần trấn định, cũng may vọng tưởng của hắn cũng không quá cuồng bạo. Vì thế cô hỏi: “Anh tên là gì?”

Cô cảm thấy cần phải giải quyết việc xưng hô ngay lập tức, nếu không trong lúc cô đang lái xe trên quốc lộ mà nghe hai từ “tiện nô” thế nào cũng vì run mà gây tai nạn..

“Anh tên là gì?”

Ảnh Thập Tam lại sửng sốt một chút, chủ nhân vậy mà lại không biết tên của hắn? Hắn rõ ràng là một trong số mười tên ảnh vệ bên người của chủ nhân mà. Chẳng lẽ chủ nhân bất mãn nên muốn thu hồi lại tên của hắn?

Thập Tam tuy là tên theo số thứ tự nhưng nó là tên của hắn rất nhiều năm rồi. Nếu mất đi tên này, về sau hắn chỉ có thể tự xưng là tiện nô. Mà tiện nô chính đã đại biểu cho nô lệ đê tiện nhất. Nghĩ tới đó, Thập Tam trong lòng khó chịu, một búng máu bởi vậy mà trào ra khóe môi hắn.

Yến Thanh Vi không thấy được biểu cảm tuyệt vọng kia của Thập Tam. Đương nhiên cũng không thấy hắn bị hộc máu, chỉ nghe đến hắn thấp giọng nói: “Tiện nô Ảnh Thập Tam.”

“À! Cậu cứ tự xưng Thập Tam đi, tôi không thích nghe 2 từ tiện nô.”

Thập Tam dừng một chút, cung kính dập đầu: “Dạ, Thập Tam cần tuân chủ nhân phân phó.”

“Cũng đừng gọi tôi là chủ nhân, tôi họ Yến, cậu gọi tôi Tiểu Yến, Yến tiểu thư, Yến tử đều được.”

Thập Tam luống cuống, chủ nhân thực sự không thừa nhận hấn rồi. Hấn vội vàng bước lên hai bước, liên tục dập đầu: “Thập Tam biết sai rồi, xin chủ nhân đừng vứt bỏ tiện nô.”

Yến Thanh Vi hơi bị dọa lui lại hai bước, cảm giác được người này cực kì cố chấp. Chỉ sợ cô không thừa nhận thân phận chủ nhân, hấn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Nếu như thế, dứt khoát hàm hồ cho qua đi, chờ trở về nói sau. Dù sao ngày mai liền đem người tiền bước, hấn lại nhận ai làm chủ nhân cũng không liên quan tới chuyện của cô.

Vì thế Yến tiểu thư không kiên trì nữa, chỉ phân phó Ảnh Thập Tam ngồi trên xe.

Lo lắng Thập Tam bề ngoài quái dị, lại không dám mở dây trói tay cho hấn. Nếu để hấn ngồi ở ghế trước dễ bị người khác nhìn thấy, bị camera chụp được cũng không tốt, thôi thì cô đành cho hấn nằm ở hàng ghế sau.

Thập Tam đương nhiên lĩnh mệnh, hiển nhiên hấn không biết gì về ô tô cả.

Lúc đầu hấn vẫn cho rằng đây là công cụ thần bí nào đó của chủ nhân nên hấn tiến đến cửa sau, nghe lời nằm xuống. Nửa người co lại, hơn nữa tay còn bị trói, nên nói là nằm, không bằng nói là quỳ gối trên đất càng đúng hơn.

Yến Thanh Vi có chút băn khoăn, nhưng vì an toàn suy nghĩ, cuối cùng quyết định vẫn không mở dây trói cho hấn.

Xe vừa khởi động, Thập Tam liền phát hoảng, nếu không có chủ nhân ở phía trước, hẳn tất nhiên không thể tiếp nhận quái vật như vậy.

Xe từ từ quay đầu, đến khu phục vụ trạm xăng có đèn khiến hắn cảm thấy mê hoặc. Sau đó xe tăng tốc bắt đầu chạy vào quốc lộ.

Đèn đường hai bên phản chiếu lên mặt đường bóng loáng, các bảng hướng dẫn dần lùi về phía sau, tốc độ cực nhanh khiến Thập Tam ý thức được thế giới này hình không giống trước.

Yến Thanh Vi vốn cho rằng quái nhân này có thể làm ra động tĩnh gì, không ngờ tới hắn thế mà lại ở trong xe một chút tiếng động cũng không có. Cảm giác tồn tại quá ít?

Chẳng lẽ là lại té xỉu? Cô nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy Thập Tam ngồi yên lặng trên sàn. Trong không gian hẹp mà cố gắng cuộn lui thân thể, hết sức cố gắng không đụng vào đệm dựa.

“Anh không thoải mái sao?” Yến Thanh Vi nhin không được hỏi.

“Thưa chủ nhân, không có.” Ảnh Thập Tam lập tức cung kính trả lời.

“Vậy sao anh không ngồi trên ghế??”

“Chủ nhân, Thập Tam trên người dơ bẩn, sợ dơ ghế ngồi.” Hắn có chút lung túng nói.

Bên trong xe rất sạch sẽ, da thật bao lấy ghế ngồi, trên nệm ghế là nệm lông xù màu xanh da trời, thêm hoa văn làm đẹp màu trắng, nhẹ nhàng khoan khoái xinh đẹp.

Yến Thanh Vi giật mình, có chút cảm xúc không rõ tràn ra. Cô thích sạch sẽ, đương nhiên cũng không muốn một người xa lạ làm bẩn ghế. Tất nhiên cũng không thích vết máu cùng bùn đất.

Nhưng người này rất tự giác, rất hèn mọn, ngay cả đựng vào cũng không dám đựng vào. Lấy kinh nghiệm của Yến Thanh Vi, ước chừng hần cao khoảng 1m77, cứng rắn mà co lại một chỗ, dùng tư thế nằm dườnɡ như là không thể, cố gắng không đựng đến nệm ghế.

Không biết vì sao, cô không muốn nhìn tư thế hèn mọn ủy khuất như vậy của hần, vì thế nói: “Không sao đâu, anh ngồi đi.”

Thập Tam cung kính đáp ứng rồi, lại vẫn không ngồi, vẫn y nguyên yên tĩnh mà cúi xuống, cứ như vậy một đường mà về nhà.

Thời tiết thay đổi, những giọt mưa nhỏ lác rác trên đường. Sắc trời đã đen như mực, trên đường vào tiểu khu thật vắng vẻ, những ngọn đèn từ trong nhà lộ ra cảm giác ấm áp.

Tiểu khu không có bãi đỗ xe nên phải đỗ xe hai bên đường. Yến Thanh Vi ngồi trên chiếc xe mà mình mua được, âm thầm cảm thấy may mắn vì dưới lầu không có người. Nếu không, có ai nhìn thấy cô mang theo một người quái dị vào nhà thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Kéo cửa xe, Yến Thanh Vi nói với Thập Tam: “Đi ra đi, đến nơi rồi.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 5: Thập Tam Vào Cửa

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Những đợt huấn luyện tàn khốc khiến Thập Tam không những võ công phi phàm mà nghị lực cũng cao hơn người thường. Trong nhóm Ảnh Vệ, võ công của hắn coi như là hạng nhất, nhưng tướng mạo ở thế giới của hắn bị coi là xấu xí, cho nên hắn mới tránh được vận mệnh bị nhiều người đùa giỡn.

Thập Tam tuy rằng bị trọng thương, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn luôn giữ vững tinh táo.

Hắn đi theo chủ nhân, cũng nhanh chóng phát hiện thế giới này chứa nhiều điều quái dị. Không cần phải nói xe tự chạy, đường rộng lớn, vào trong thành phố là các tòa nhà cao tầng, trang trí đèn màu rực rỡ, đều khiến nội tâm hắn chấn động vô cùng.

Mấy thứ này đừng nói nhìn thấy, ngay cả mơ hắn cũng chưa từng mơ thấy.

Trong con mắt quen nhìn áo vải bùn ngói của Thập Tam, nơi phú quý tinh mỹ này giống như thế là nơi thần tiên ở.

Chủ nhân làm sao có thể ở nơi này, còn quen thuộc như thế? Cô, vẫn là chủ nhân của mình sao? Nhưng hơi thở của cô, tướng mạo của cô chắc chắn không nhầm được.

Thập Tam vẫn nghĩ, Ảnh Vệ xác nhận hơi thở chủ nhân là tuyệt đối không sai, mặc kệ thế nào, chủ nhân chính là chủ nhân. Mình phạm sai lại bị chủ nhân tìm về, phải thành thật chịu phạt để chủ nhân hết giận, về sau cố gắng làm việc.

Nhưng mà với tính tình của chủ nhân....còn có thể giữ lại cái mạng của hần sao? Có lẽ sau khi phạt hần, chủ nhân sẽ dứt khoát bỏ rơi hần, bán hần đi. Nghĩ đến đó, đáy lòng Thập Tam phát lạnh, trong thân thể cảm nhận sâu sắc mãnh liệt, trước mắt dường như cũng bắt đầu mờ hồ.

Đúng lúc này, hần không chú ý tới xe đã ngừng lại. Yến Thanh Vi nhìn hần không cử động, đành phải tự mình kéo cửa xe gọi người.

Thập Tam cảm thấy bên trong xe đang ấm áp, bỗng nhiên một luồng khí lạnh tiến vào, sau đó thanh âm của chủ nhân dứt khoát truyền đến:“Đi ra đi, đến nơi rồi.”

Vậy mà hần vẫn không phát hiện xe dừng, còn để chủ nhân phải gọi hần. Hần thật quá mức vô lễ, đáng bị chủ nhân giáo huấn. Thập Tam sợ hãi vội vàng xuống xe, nhưng hần vốn đã bị thương hành động không tiện, lại không có kinh nghiệm ngồi xe, gần như là té từ trong xe ra.

Nhìn Thập Tam đầu tiên là đầu gối đập xuống mặt đất, sau đó đầu đụng phải cửa xe, Yến Thanh Vi không khỏi nhíu mày: Người này không biết xuống xe sao? Hần bị thương nặng như vậy, bị đụng như vậy không phải là thêm đau sao? Ngay sau đó, Yến Thanh Vi

theo bản năng vọt đến bên cạnh, đề phòng Thập Tam “lăn” ra đụng vào.

Yến Thanh Vi đóng cửa xe, lúc khóa kĩ càng, rút chìa khóa lại, quay đầu nhìn Thập Tam, cô quả thực muốn đập vào gáy một cái: tên Thập Tam này, đang quỳ gối thẳng tắp sau lưng cô, lúc cô xoay người hấn đã quỳ củ dập đầu nói: “Thập Tam vô lễ, xin chủ nhân trách phạt.”

A! Để người khác nhìn thấy một chàng trai tay bị còng quỳ gối trên mặt đất đầy bùn cầu xin cô, nhất định họ sẽ coi hai người là biến thái. Nơi này có không ít cụ ông cụ bà hàng xóm lớn tuổi, không biết họ sẽ nói gì về cô nữa. Nói không chừng họ còn có thể gọi điện thoại cho cha mẹ cô.

Yến Thanh Vi nhịn xuống cảm xúc muốn đánh ngất người này rồi trực tiếp mang về nhà, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau đứng lên, theo tôi lên lầu!”

Thập Tam đáp lời, cố gắng phẫn chấn tinh thần theo sau. Hấn nghe được giọng chủ nhân rõ ràng là đang tức giận. Đúng vậy, mình nhiều lần phạm sai lầm, ngay cả xe đều xuống không được, chủ nhân nhất định tức giận. Xem ra bây giờ càng không có cơ hội cầu tình, không biết sau tối nay hấn có còn được ở cạnh chủ nhân bên người nữa không

Nhà Yến Thanh Vi ở lầu 7, vì tránh gặp người nên cố bỏ qua thang máy mà đi thang bộ lên. Vốn đang lo lắng tình trạng thân thể của Thập Tam, nhưng cô không nghĩ tới Thập Tam không rên lấy một tiếng mà theo cô lên tầng 7.

Mở cửa ra, Yến Thanh Vi cuối cùng nhẹ nhàng thở phào: Rốt cục đem phiền toái không bị người ta chú ý mà mang về tới nhà rồi.

Đem túi xách ném lên sofa, chuẩn bị tìm đôi dép lê cho Thập Tam, kết quả lại phát hiện hần đã tự giác mà quỳ gối trước cửa.

Tóc hần vốn bị Yến Thanh Vi buộc lên một cách tùy tiện, bây giờ càng thêm rối, đôi tay rắn chắc bị trói cố định lại sau lưng.

Dưới ánh đèn sáng ngời trong nhà, cô có thể nhìn rõ ràng, quần áo màu đen nhiều chỗ bị rách. Mùi máu tanh nhàn nhạt, không khó đoán là cái gì.

Thập Tam giống như cảm nhận được ánh mắt chủ nhân nhìn mình, hần cúi đầu càng thấp hơn, tựa như là gục trên sàn.

Yến Thanh Vi không phải người thích ngược đãi người khác, tất nhiên không thể để cho người bị thương như vậy quỳ trên đất. Cô bị quái nhân như hần quỳ tới quỳ lui, khác với lần thứ nhất kinh hãi, lần này đã nhanh chóng chết lặng, chỉ có thể vô lực nói: “Đứng lên đi, ngồi xuống....” Cô nhìn quanh phòng, sofa nếu để hần ngồi sẽ bị dơ, vậy chọn ghế đi: “Ngồi xuống cái ghế tựa kia đi.”

Thập Tam nghe vậy, trong lòng cười thầm.

Ảnh vệ có thể ngồi trước mặt chủ nhân nhất định sẽ bị phạt nặng. Chủ nhân hiện tại còn đang tức giận có lẽ là chuẩn bị đánh hần đây. Không biết thân thể hần có thể chống đỡ nổi không.

Hần lung lay thân mình chuẩn bị đứng lên, trước mặt bỗng tối sầm, hần lại ngã quỵ trên đất.

Yến Thanh Vi nhìn hấn lung la lung lay đứng dậy, liền có dự cảm không tốt, dự cảm này rất nhanh đã trở thành sự thật, một người to con lại té xỉu.

Ai tới nói cho cô biết cô nên làm sao bây giờ? Tự mình đỡ hấn dậy... hay là gọi 120? Đỡ hấn, cô đỡ nổi sao? Gọi 120, vậy phải giải thích thế nào việc hấn ở trong nhà cô? Mọi người sẽ tin sao?

Mồ Yến thật đau đầu, hít sâu, quyết định vẫn là trước thử đánh thức hấn xem.

Cô hiểu được, người này vốn bị thương, lại mất máu, ở trong xe lại ngồi với tư thế cứng ngắc, đột nhiên vào phòng ấm áp bị té xỉu là hiển nhiên. Có thể chống đỡ đến lúc này quả là không tệ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 6: Bệnh Nhân Có Lý

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Yến Thanh Vi cảm thán cái số ác quỷ của mình, lau cái gì ko lau lại đi lau súng, nếu ko lau súng cô sao phải bị giáo dục, ko bị giáo giục thì làm gì gặp phải kẹt xe, ko kẹt xe có thể đi nhầm đường, ko nhầm đường sao phải nhặt được phiền toái kia. Chỉ là cô không ý thức được, với tính cách của cô, có lẽ không hề cân nhắc gì, lại còn mang về nhà mình.

Vốn dĩ biện pháp an toàn thỏa đáng nhất chính là giao cho đồn công an quận hoặc gửi ở trạm cứu trợ. Cho dù thấy hấn đáng thương thì cũng có thể đưa tới bệnh viện rồi cho hấn thêm ít tiền thuốc men coi như xong. áy thế mà cô lại mang hấn về nhà.

Có lẽ, lần đầu tiên cô gặp hấn đã ko chán gét hấn, thậm chí còn có vài phần thương tiếc cùng thân cận.

Hấn hèn mọn, hấn tuân theo, hấn ần ần, tất cả đều làm cho Yến Thanh Vi không hạ quyết tâm được.

Không biết nguyên nhân gì, Thập Tam biểu hiện rõ ràng hấn đã nhận định cô là chủ nhân, cô có thể tưởng tượng được nếu cô đuổi

hắn đi, hắn nhất định sẽ dùng đôi mắt tràn ngập tuyệt vọng nhìn cô.

Giống như lúc cô không cho hắn gọi cô là chủ nhân, thê lương nghiền nát ánh mắt như vậy, thật sự khiến cô rất khó chịu.

Kết quả Yến Thanh Vi vì một chút không đành lòng ấy mà bận rộn suốt 2 tiếng đồng hồ.

Cô mở dây trói tay, đỡ Thập Tam, dứt khoát để hắn nằm trên mặt đất, sau đó ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, cho uống nước muối, Thập Tam có động tĩnh, tuy rằng không tỉnh lại, nhưng mà có phản ứng. Thở bắt mạch ở tay, vẫn còn đang đập. Yến Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra, tự an ủi bản thân, giống như vẫn còn có sức lực.

Còn chưa kịp vui mừng, Thập Tam người vốn đang nóng lên, thân thể bắt đầu phát nhiệt. Yến Thanh Vi lại tiếp tục ép buộc, đem Thập Tam nằm lên thảm và kê gối cho hắn.

Lấy hòm thuốc ra, tìm thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm, thuốc cảm. Lấy bông dính thuốc sát trùng lau miệng vết thương cho hắn, thêm một ít thuốc giảm đau, thuốc sát trùng, dán một miếng băng dán cá nhân lên miệng vết thương của hắn.

Không có túi chườm đá nên cô đành dùng khăn thấm nước lạnh lau mặt rồi đắp trán. Nhìn hắn lạnh run, cô lại lấy thêm cái chăn đắp thêm lên, trong lòng cô tự nhủ : tôi là người tốt, tôi là người tốt.

Thập Tam vốn rất ít được uống thuốc, huống chi còn là thuốc tây. Bởi vậy tác dụng của thuốc rất lớn, sau nửa tiếng thì hắn cũng hạ sốt được, hơi thở cũng dần ổn định.

Yến Thanh Vi hơi mệt, nhìn nhiệt kế thấy đã bình thường, trực tiếp vớt nó lên bàn rồi ngã vào sofa ngủ.

Lúc Thập Tam tỉnh lại trời đã sáng.

Hắn vốn tưởng rằng mình sẽ bị chủ nhân treo lên hay ít nhất cũng phải thêm vài vết thương nữa. Thật không ngờ lúc mở to mắt, nhìn thấy mình đang nằm yên trên giường, trên người còn được đắp cái chăn thoải mái dễ chịu.

Tay đã được cởi trói, không còn cảm giác huyết mạch không thông nữa. Hắn sờ sờ, bên dưới là thảm bông mềm. trên người... miêng vết thương của hắn cũng thật nhẹ nhàng, còn dán gì đó lên nữa, rõ ràng là vết thương đã được xử lí qua.

Trên trán hắn có gì đó, mềm mềm, màu vàng, khăn mặt sao? Thập Tam suy đoán. Vật tinh xảo như vậy mà chủ nhân cho ảnh vệ như hắn hắn dùng sao? (Nhã Vy: Ta muốn nhật được một anh như này. T___T)

Trong lòng hắn kích động, những chuyện này đều là chủ nhân làm sao? Không những không phạt hắn , không đánh hắn, mà còn chăm sóc hắn, cho hắn dùng đồ tốt.

Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, liền nhìn thấy trên vật thể kì lạ cách đó không xa (sofa), chủ nhân đang ngủ say. Cặp lông mày đẹp như trăng non có chút nhăn, dường như là rất mệt.

Chủ nhân vì chăm sóc hắn nên mới mệt vậy sao?

Hắn chỉ là một ảnh vệ phạm sai lầm, bị đánh bị giết là chuyện bình thường, vậy mà hắn còn tùy tiện nằm ở chỗ này, hưởng thụ sự trông nom của chủ nhân, thật là không biết xấu hổ.

Thập Tam áy náy không nói nên lời, chỉ có thể thu dọn “chăn nệm dưới đất” mà hắn nằm, cung kính quỳ gối cách Yến Thanh Vi vài

bước, chờ chủ nhân tỉnh để xin bị phạt.

Yến Thanh Vi có chuyện trong lòng nên ngủ không an ổn, cô tỉnh lại sớm, từ trên sofa ngồi dậy. Đập vào mắt là cảnh Thập Tam đáng lẽ phải nằm nghỉ ngơi lại đang quỳ gối thẳng tắp trên sàn nhà, bên cạnh là chăn đệm đã gấp lại.

Yến Thanh Vi tức giận: cái đồ cuồng bị ngược, cho dù không quý trọng thân thể chính mình cũng không được uống công cô vất vả lao động tới qua chứ, giày vò như vậy, không phải là uống phí vài giờ của cô sao!

Vì thế cô tức giận nói: “Anh dậy làm gì! Ai cho cậu quỳ ở đây!”

Nghe tiếng hít thở của cô, Thập Tam biết cô tỉnh, nghe cô chỉ trích, vội vàng nói: “Thập Tam biết sai, cầu xin chủ nhân hung hăng trách phạt.”

Yến Thanh Vi nghe được câu “Cầu xin chủ nhân trách phạt” đã thẳng cấp thành “Cầu chủ nhân hung hăng trách phạt”, cảm thấy đúng là muốn ngắt, dứt khoát nằm lại trên sofa.

Yên tĩnh đến đáng sợ, cô không nói tiếng nào, hần cũng không động tĩnh. Hai người trầm mặc quỳ dị một lúc sau, Yến Thanh Vi xem như chịu thua, mệnh lệnh Thập Tam ngồi dậy, chẳng quan tâm đến rửa mặt mà bắt đầu hỏi.

“Thập Tam, anh là người ở nơi nào?”

“Tắc Châu.”

“Tắc Châu ở tỉnh nào?”

“Tĩnh? Tắc Châu ở phía tây nước Yên.”

“Nước Yên?” Yên Thanh Vi tìm một hồi trong bộ nhớ não, kết quả đành phải buông tha, lại hỏi: “Vậy cậu tại sao lại bị thương?”

“Thập Tam phụng mệnh ám sát Phương Đức Giang, tuy nhiên lại thất thủ không giết được nàng, bị thuộc hạ của nàng truy đuổi mà bị thương.”

“Anh là sát thủ! Phương Đức Giang là ai?” Yên Thanh Vi cả kinh, phản ứng đầu tiên của cô là hồi hận, cô không nên mở trói tay cho hắn, nhưng lại nghĩ, nếu hắn thật là sát thủ thì dù hắn bị trói tay vẫn có thể đối phó cô. Cô cảm thấy thật là kinh hoàng.

“Nàng là tứ phủ tuần tra.” Thập Tam không biết chủ nhân vì sao không biết nàng, lại bản năng phát hiện chuyện này cùng thế giới kỳ lạ này có liên quan.

“Chủ nhân của cậu là ai?”

“Là ngài, ngài vĩnh viễn là chủ nhân duy nhất của Thập Tam.” Thập Tam nói xong lại bắt đầu cung kính hành lễ: “Thập Tam vĩnh viễn nghe lệnh chủ nhân, vĩnh viễn không phản bội, vĩnh viễn không làm trái.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thanh Vi nói, comment quá ít, quá không có động lực, không nghĩ được a~~~

Thập Tam lập tức gật đầu: Chủ nhân nói đều là chân lý.

Sau đó Thập Tam thay đổi hành động, ôm lấy Thanh Vi, đi! Bốn Sắc sau đó điên cuồng đuổi theo, không biết vì sao khinh công kém nhau quá nhiều, thở hồng hộc bỏ mặc hắn.

Có nữ liền bất hiếu mà.....

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 7: Lai Lịch Không Rõ

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã vy

Yến Thanh Vi cảm thấy có chút hỗn loạn.

Nhìn bộ dáng của Thập Tam: ngoại trừ bề ngoài thích chịu ngược đãi ra thì hắn nói chuyện rõ ràng, phản ứng nhanh nhẹn, mỗi câu đều nghe hiểu, rõ ràng không giống bình thường thật khiến người khác hồ đồ. Chẳng lẽ hắn bị chứng vọng tưởng?

Nghĩ đến đây, Yến Thanh Vi hơi hơi suy tư, xuất ra hỏi người làm ghi chép logic tính, quyết định để Thập Tam đem lai lịch, sinh hoạt hoàn cảnh hoàn chỉnh kể lại một lần, sau đó dần dặt hỏi một chút.

Thập Tam đương nhiên nghe lệnh, nói thực ngắn gọn.

Hắn nói, hắn là người nước Yên, vốn là con trai trưởng của ông chủ tiệm bánh ngọt. Lúc hắn 6 tuổi, vì phụ thân cần tiền chữa bệnh nên hắn bán tử khế cho chủ nhân, sau này bị huấn luyện thành một gã ảnh vệ.

Hắn nói, chủ nhân Yến Thanh Vi là nữ hoàng, sát phạt quyết đoán, thâm mưu mơ hồ, ngự hạ có độ.

Hắn nói, lần này hắn phụng mệnh ám sát đối thủ của chủ nhân, không biết kết quả có đâm chết đối phương không nhưng thủ hạ của đối phương truy sát khiến hắn bị trọng thương chạy tới đã ngoại chuẩn bị chờ chết. Kết quả gặp được chủ nhân.

Yến Thanh Vi bắt lấy trọng điểm, thứ nhất: chủ nhân của hắn sao đều là nữ? Thứ hai: vì sao nhận định cô là chủ nhân, thứ 3: hắn có bằng chứng nào chứng minh?

Thập Tam trả lời rất nhanh: nước Yên, thậm chí các quốc gia khác đều là nữ tử cầm quyền, nữ tôn, nam ti là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Mà Yến Thanh Vi cô cùng chủ nhân của hắn có hơi thở giống nhau. Người có thể dịch dung nhưng hơi thở thì chắc chắn không thể thay đổi. Là ảnh vệ như hắn thì chắc chắn không thể nhận sai hơi thở của chủ nhân được.

Cuối cùng, Thập Tam lấy ra một khối thiết bài. Kích thước lớn bằng lòng bàn tay, trên mặt có khắc chữ mang theo hơi thở cổ xưa khá bóng loáng.

Thiết bài bên trên có dấu vết bị khắc, bề ngoài cũng không tính là tinh xảo, nếu so với công nghệ đúc hiện đại mà nói thì còn kém xa, nhưng chạm vào người ta có thể cảm nhận được khí lạnh, cảm nhận được cảm giác huyết tinh lạnh lẽo như băng.

Thiết bài như vậy chắc chắn không thể tạo nên trong một thời gian ngắn, cũng không phải chỉ là một món đồ chơi đơn giản được.

Vì thế, Yến Thanh Vi càng thêm hỗn loạn.

Trường hợp này: hoặc là cô nhận được phiến toái lớn – kẻ có tinh thần bị thác loạn, hoặc là trường hợp thứ hai không chỗ nào là

không có trong truyền thuyết, không người nhìn thấy – nhân sĩ xuyên không.

Thập Tam kính cẩn, huấn luyện có lễ tiết, trả lời trôi chảy làm cho cảm giác trường hợp sau lớn hơn.

Chẳng lẽ, cô một cước đá ra được 1 người xuyên không?

Hơn nữa còn đến từ thế giới nữ tôn, còn có võ công. Khóe miệng Yến Thanh Vi giật giật.

Hơn nữa cái hơi thở của cô còn giống chủ nhân hần, thậm chí tên cũng giống. Chẳng lẽ cô cùng Yến nữ hoàng gì đó có mối liên hệ? Khóe miệng Yến Thanh Vi lại giật giật lợi hại hơn nữa.

Hơn nữa nghe Thập Tam kể, người kia hình như rất vô tình, rất nghiêm khắc, chắc là vì thế mà Thập Tam sợ cô.

Yến Thanh Vi đề khóe miệng, còn giật nữa sẽ khó bảo đảm khuôn mặt sẽ có nếp nhăn.

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là xác nhận thân phận của Thập Tam. Nếu không tra ra thân phận của hần thì chỉ có thể chấp nhận những gì hần nói là sự thật. Phải chứng thực điều này mới tính bước tiếp theo được.

Nghĩ đến đây, Yến Thanh Vi ngược nhìn đồng hồ, đã đến giờ đi làm. Cô nhảy dựng, vội vàng chạy vào phòng lấy hộp mực lấy dấu vân tay của Thập Tam. Sau đó lại dùng máy ảnh kĩ thuật số để chụp hình từ các góc độ.

Tay Thập Tam bị Yến Thanh Vi lau lau, ấn ấn, xoay xoay. Hần không biết chủ nhân đang làm gì, chỉ có thể phục tùng tong lòng có

chút bồn chồn: Hấn là ảnh vệ của chủ nhân, vì sao còn muốn ấn dấu tay? Còn dùng mực đen? Dấu tay, mặc kệ là khế bán mình vẫn là sinh ý khế không phải đều là màu đỏ sao?

Sau đó, lại thấy chủ nhân giờ vật thể gì đó nhắm mặt mình, bản năng trừng lớn mắt phòng bị, kết quả đột nhiên vài cái tách khiến hấn chói mắt.

Cuối cùng, Yến Thanh Vi lấy dụng cụ chuyên dụng dành cho những người say rượu hoặc tâm thần để trói Thập Tam một lần nữa. Dụng cụ này ở tình huống bình thường có thể hạn chế hoạt động để phòng ngừa tổn thương người khác.

Yến Thanh Vi đến muộn, cô chân chó giải thích liên tục cho đội trưởng vừa từ phòng họp giao ban đi ra. Sau đó cô vào văn phòng, lăm la lăm lét khép cửa nhẹ nhàng, đem tất cả thông tin của Thập Tam tra xét một lượt nhưng chẳng có thông tin hay dấu vân tay nào trùng khớp cả.

Danh sách những người mất tích, đã chết,... cũng không có.

Đang bận rộn, cửa văn phòng bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy ra. Pháp y Đại Hải với mái tóc bừa bộn lắc lư tiến vào nói:“Yến nhi, đóng cửa làm gì? có ăn không? Tôi buổi tối tăng ca, buổi sáng ngủ nhiều một chút nên không xuống căn tin.....”

Khi nói chuyện Đại Hải sáng bóng sáng bóng ánh mắt gian tà, đã thấy được Yến Thanh Vi trên máy tính Thập Tam ảnh chụp, hú lên quái dị:“Ai đây? Đẹp trai vậy nè?”

Đại Hải tuy rằng là pháp y nhưng nhìn qua lại giống thú y hơn. Nam nhi ba mươi tuổi, giọng nói to rõ, tính tình hào sảng, có thể ăn

thịt sau khi vừa xuống bàn phẫu thuật. Phương châm của anh ta là: “không phải lo, nếu cứ so đo còn lâu mới sống được.”

Đại Hải kêu lên một tiếng khiến mọi người chú ý. Lưu Húc Dương, Tiểu Vị ngồi cạnh đó vọt vào: “Thanh Vi có bạn trai rồi hả?” “Soái ca ở đâu?”

Yến Thanh Vi hận không thể đem Đại Hải bóp chết, trực tiếp đóng cửa sổ trình duyệt.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 8: Một Ở Bạn Xấu

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Lưu Húc Dương cùng Yến Thanh Vi cùng tuổi, cùng đi học, cùng được điều về đây công tác. Nhìn qua hấn trông cũng tinh anh, nhưng công cuộc tìm bạn gái của hấn thật gian nan. Sau bao nhiêu thất bại thảm hại, cuối cùng hấn cũng thông suốt nên quyết định tìm lão bà chung nghề là thích hợp nhất.

Bởi vậy Lưu Húc Dương bắt đầu kế hoạch theo đuổi Yến Thanh Vi đã được nửa năm. Càng bị áp chế càng hăng hái, nhiều lần áp dụng tuyệt chiêu ~~~ mặt dày mày dạn.

Yến Thanh Vi đối hấn không có ý gì. Vốn là bạn bè tốt, lại thêm Lưu Húc Dương cũng không phải là người không hiểu chuyện mà dây dưa, mà cô cũng là người hào phóng nên không để ý nhiều việc hấn nói linh tinh lang tang.

Tiểu Vị là người nhìn qua có vẻ giống mỹ nữ thanh tú nhưng kì thực cô ấy tính tình khá hoạt bát, dây thần kinh to bằng dây thừng. Cũng may cô là người có năng lực. Đặc biệt năng lực tốt nhất của cô ấy chính là có thể ăn, bởi vậy danh hiệu của cô chính là “Đại Vương Dạ Dày”.

Một nữ hài tử bị người gọi là “Đại Vương Dạ Dày” thật sự bắt nhả, Tiểu Vị trịnh trọng kháng nghị, về sau mọi người đổi tên cô thành Tiểu Vị.

Mấy người đều là bằng hữu tốt, Lưu Húc Dương với tay bắt lấy con chuột máy tính, muốn tìm ảnh xem, nhưng lại bị Yến Thanh Vi giật lại “muốn biết móng tay ai dài hơn sao?”

Thấy tay Lưu Húc Dương có mấy vết móng tay, Tiểu Vị cười nói: “Thanh Vi đừng nhỏ mọn như vậy, có ảnh nên chia sẻ chia sẻ mà!”

Đại Hải tự biết mình đã chọc giận Yến Thanh Vi nên có chút ngượng ngùng: “Yến Nhi, chưa ăn sáng phải không?”

Yến Thanh Vi cảm tức “Hạt lười ươi” hần, chìa chìa tay vào Lưu Húc Dương cùng Tiểu Vị : “Cũng không phải, kia chẳng phải là một cái móng giò kho tàu cùng với một cái móng dê chua cay sao.”

Tiểu Vị vẫy vẫy tay: “Cái gì a, mau cho tớ xem ảnh để an ủi linh hồn yếu ớt bị thương của tớ nhanh lên.”

Yến Thanh Vi xuy nói: “Linh hồn tường đồng vách sắt của cậu làm sao có thể bị thương được kia chứ?”

Tiểu Vị thực buồn bực nói: “Tớ cả ngày viết tài liệu, viết đến mức giờ vẫn còn cảm giác muốn nôn. Hợp ghi lại, nhìn thấy lãnh đạo đều là bụng phệ với đầu hói, có thể không bị thương sao?”

Đại Hải cùng Lưu Húc Dương đều gật đầu tỏ vẻ ủng hộ, Lưu Húc cũng nói: “Mau cho anh xem tình địch của anh bộ dáng ra sao để anh chuẩn bị chiến đấu.”

Ba người nói xong liền xông tới trước mặt Yến Thanh Vi.

Khuôn mặt thanh tú của Tiểu Vị hiện lên nụ cười gian tà, thấy thế nào cũng không phối hợp: “Thành thật một chút có phải hay không, không giao có phải hay không? Ngoan cố chống lại có phải hay không?”

Yến đại tỷ cảnh giác nói: “Các người làm gì, tra tấn bức cung trái pháp luật sao! Các người.....” Nửa câu sau của cô bị 3 người chặn họng, cánh tay bị đè lại, chuốt bị cướp đi, ảnh chụp cuối cùng rơi vào tay ba đồng sự của cô.

Sau đó, không khí trong phòng yên tĩnh hết mức.

“Hắn là ngôi sao đấy!” Tiểu Vị kinh ngạc vừa nói vừa xoa xoa miệng giống như nhìn thấy mỹ vị đại tiệc.

“Yêu nghiệt!” Lưu Húc Dương nói mà răng như cắn phải hạt hạch đào: “Thanh thanh, em nhất định phải xác định rõ giới tính của hắn, hay là nữ phần nam trang, hoặc là bất nam bất nữ, hoặc là giống như nam giống nữ.”

Yến Thanh Vi cả giận: “Lưu Húc Dương anh cắt cho em! Còn nữa, về sau không được gọi em là Thanh Thanh!” Rất buồn nôn đấy, hơn nữa nghe qua còn rất giống cục cưng, ghê tởm chết!.

Đại Hải về phe Lưu Húc Dương: “Nói có lý, chuyện này được điều tra! Yến Nhi em không tiện, để anh lên đi! Nhất định sẽ biết rõ giới tính của hắn, người lưỡng tính cũng không phải không có.”

Kết giao nhằm bạn xấu, Yến Thanh Vi hơi chán nản.

Biết tức giận cũng không làm được gì, Yến Thanh Vi trấn tĩnh lại, nghiêm túc nói: “Đứng đắn một chút đi, ngày hôm qua em nhặt được người này, có chút kỳ quái, muốn biết thân phận hắn, ít nhất cũng phải biết hắn có phải là tội phạm đang bị truy nã hay không.”

Ba người nghe vậy mắt bỗng sáng lên bắt đầu tra khảo: Nhặt ở đâu? Xử lý thế nào? Tiểu Vị còn hỏi có phải lúc đó gặp hắn cảm thấy hắn thật kinh diễm?

Yến Thanh Vi đau đầu, vừa gửi ảnh vào hộp thư của Tiểu Vị, vừa trả lời: “Em ở ngoại ô nhặt được hắn, cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì đều không thấy rõ thì đâu ra kinh diễm.”

“Ngoại ô? Cảnh tối lửa tắt đèn em làm gì?” Lưu Húc Dương hỏi.

Yến Thanh Vi thấy 3 cặp 6 con mắt lờ lờ tỏa sáng kia, biết cô nói ra sẽ bị cười chết, cam chịu nói: “Em ngày hôm qua không phải tâm tình không tốt sao, rẽ nhầm đường rồi còn vì giải quyết vấn đề sinh lý mới đá phải hắn, nhìn hắn bị thương nên mang về nhà.”

“Cái gì?!” Ba người đều ngạc nhiên, ánh mắt như đèn pha đánh giá cô.

“Tâm tình không tốt à?” Lưu Húc Dương hỏi.

“Ừ.”

“Rẽ nhầm đường?” Đại Hải hỏi.

“Đúng.”

“Giải quyết vấn đề sinh lý?” Tiểu Vị hỏi.

“Ách.”

“Hắn bị thương?” Ba người đồng thời nhìn chăm chăm cô.

Yến Thanh Vi mặc, chỉ số thông minh mấy người này giảm xuống từ khi nào? Nghe rõ ràng còn hỏi một lần.

Tiểu Vị liếm liếm môi nói: “Ai, nên yêu hay không yêu, dễ dàng biến thái. Thanh Vi à, em hiện tại cũng không có bạn trai, có phải em có ham thích kỳ lạ nào đó không cho mọi người biết không?”

Đại Hải run run: “Khẩu vị có chút nặng ha.”

Lưu Húc Dương muốn nói lại thôi.

Yến Thanh Vi buồn bực, sau đó nhớ tới đoạn đối thoại: Tâm tình không tốt, đi nhầm đường, dã ngoại, giải quyết sinh lý vấn đề, đàn ông bị thương.

Chẳng lẽ này vài người cho rằng tâm tình của cô không tốt cần phát tiết, tìm người đến dã ngoại giải quyết vấn đề sinh lý, còn đánh người bị thương?

Tôi nhổ vào, các người mới có ham thích đặc thù, cả nhà các người đều có ham thích đặc thù! Yến đại tiểu thư xuân xanh chưa gả, này không phải bại hoại thanh danh cô rồi sao.

Yến Thanh Vi đối Tiểu Vị chính là bắn ra băng: “Nghĩ đi đâu! Ta chạy đường cao tốc nên rẽ nhầm đường, ở ngoại ô muốn đi toilet mới gặp được hắn, thấy hắn bị thương, lại hôn mê mới mang về nhà.”

Cả ba người đứng hình. Đặc biệt là Tiểu Vị, thế nào cô cũng có chút tiếc hận.

Lúc này, Thập Tam nhìn cửa, khuôn mặt luôn luôn không có chút biểu cảm kia bỗng hiện lên một tia mờ mịt.

Hắn biết rõ là mình gặp chuyện kỳ quái, chủ nhân tuy rằng là chủ nhân nhưng cũng không hoàn toàn là chủ nhân trước kia của hắn.

Hơn nữa chủ nhân còn phòng bị hắn, trối hắn, hoàn toàn không tín nhiệm hắn.

Ảnh vệ là kẻ luôn được phái đi xử lý những chuyện riêng tư nhất, cơ mật nhất. nếu ảnh vệ không được tín nhiệm tương đương với án tử hình.

Chủ nhân chính là trời của ảnh vệ, ý nguyện của chủ nhân chính là mục tiêu sống của ảnh vệ. thế nhưng chủ nhân này không hững hờ băng bó cho hắn, chữa bệnh cho hắn, mang đến cảm giác ấm áp của sự quan tâm khiến hắn không muốn mất đi.

Như vậy hiện tại, chủ nhân lại đối đãi hắn như thế nào? Dấu tay kỳ quái này là để làm gì?

Quan trọng nhất là làm sao để không bị chủ nhân vứt bỏ? Thập Tam suy nghĩ rồi từ từ nhắm lại mắt.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 9: Ảnh Vệ Mâu Thuẫn

Edit: Hồng Y Nữ Tử

Beta: Nhã Vy

Hai mươi năm nay, Thập Tam đều bị người khác làm chủ, chỉ đường cho hắn đi, mắc lỗi thì bị bán, bị huấn luyện, đi làm nhiệm vụ, đều có mệnh lệnh rõ ràng.

Hắn là người có năng lực, nhưng tất cả đều chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, nghe mệnh lệnh. Thế nhưng bây giờ, người ra mệnh lệnh không ở đây, hoặc có thể là còn, nhưng lại đoán không ra, hơn nữa căn bản cũng không có mệnh lệnh cho hắn làm, hắn lúc này chính là sống mà không có mục tiêu, rất mờ mịt.

Thập Tam nghĩ, mặc kệ như thế nào, chủ nhân nhất định sẽ thích thuộc hạ biết nghe lời, thuộc hạ có thể làm việc, việc bị thương bị bệnh là chuyện trăm ngàn lần không được phép xảy ra. Bởi vậy việc trước mắt là hắn phải khôi phục thân thể một cách nhanh nhất. cũng may từ khi tỉnh lại, nội thương cũng đã đỡ nhiều, chỉ cần điều trị tốt, qua vài ngày là có thể hành động thoải mái.

Vậy sau này thì sao? Phải nghe lời chủ nhân, tận tâm làm việc, để chủ nhân tín nhiệm hắn một lần nữa, để chủ nhân thu lưu hắn, cho hắn chốn dung thân tại thế giới kì quái này.

Thập Tam nghĩ trái nghĩ phải, bỗng nhiên bụng vang lên tiếng ùng ục... ùng ục...lúc này hắn mới nhớ mình đã không ăn gì từ rất lâu rồi.

Từ khi tỉnh lại, hắn chưa từng bình tĩnh qua nên không để ý, bây giờ bao tử kháng nghị mới khiến cảm giác đói khát tăng lên gấp bội, cảm thấy rất khó chịu. Muốn ăn, muốn uống.

Hắn nhớ lại lúc hắn mới tỉnh dậy, chủ nhân nâng đầu hắn lên, rót nước vào miệng hắn. trong lòng hắn trào lên cảm giác ấm áp. Chủ nhân thật tốt với hắn, thật sự quá tốt, không những không so đo hắn làm việc thất bại còn cho hắn uống nước. mặc dù chủ nhân trối hắn nhưng cũng không đánh không mắng hắn, đã thế còn cho hắn ngồi trên ghế sạch sẽ.

Nghĩ như vậy, hắn lại nhìn tám tám cùng chần mền bên người, trong mắt càng thêm kiên định: nhất định phải trung thành với chủ nhân, mặc kệ chủ nhân muốn mình làm gì cũng phải liều mình mà hoàn thành. Bằng không thì hắn chính là ảnh vệ vô dụng, vô sỉ nhất, chẳng những ô nhục danh xưng của Ảnh vệ mà còn làm ô uế đến sự quan tâm của chủ nhân.

Thập Tam vừa nghĩ vừa đem ánh mắt chuyển hướng bàn ăn: trên bàn có bánh mì, vài thỏi sô cô la, một chai sữa. đây là đồ ăn tối qua Yến Thanh Vi rảnh rỗi làm cơm. Mặc dù không biết là cái gì nhưng Thập Tam đoán đây hắn là đồ ăn.

Hương vị ngọt ngào kia, cách giấy gói vẫn ngửi thấy được. Thập Tam thật thống hận mình bị huấn luyện mà có khứu giác xuất chúng.

Càng nhìn khiến hắn càng đói.

Nhưng mà làm sao có thể ăn đây? Tự tiện động gì đó của chủ nhân chính là đại nghịch bất đạo. Có lẽ đây chính là khảo nghiệm của chủ nhân.

Hành vi vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm của chủ nhân, còn lo lắng cho hấn, muốn thử xem hấn có xứng là ảnh vệ hay không sao?

Đúng rồi, đây nhất định là khảo nghiệm. nếu mình không qua được, mưu toan ăn vụng đồ của chủ nhân nhất định sẽ bị đuổi đi. Thập Tam tin tưởng hấn nhất định sẽ qua được, hấn nhất định phải giữ quy củ, đừng nói là đói khát, dù là đói chết cũng không được động vào.

Để quên đi cảm giác đói, hấn chỉ còn cách nhìn xung quanh để đánh giá phòng.

Đèn điện đã không còn khiến hấn kinh sợ nữa, hơn nữa Yến Thanh Vi trước khi ra khỏi nhà đã tắt đèn nên Thập Tam biết đó là cơ quan khống chế nguồn sáng.

Ngoài ra, trong nhà còn tủ lạnh, sofa và màn hình TV chiếm hơn nửa mặt tường, khiến Thập Tam nhăn mày: những đồ vật kì quái kia dùng để làm gì?

Thoạt nhìn đều rất tính tế, lại không khiến người ta có cảm giác rần chắc.

Nhất là Tv có đèn nguồn màu đỏ, tủ lạnh có tiếng rè rè nho nhỏ khiến hấn bắt đầu cảnh giác, không rõ những thứ này có nguy hiểm hay không?

Đúng lúc này, trong toilet có tiếng nước chảy.

Tham âm không lớn nhưng hẳn nghe được rõ ràng, trong phòng ngủ cũng có tiếng động, ngoài hành lang có tiếng người đi lại hẳn nghe được rất rõ ràng.

Thính giác siêu việt khiến hẳn thực sự lo lắng, lo lắng nơi này không an toàn, lo lắng những vật ẩn giấu trong phòng, lo lắng có người ám toán khiến hẳn càng ngày càng bất an.

Nhiệm vụ tiên quyết của ảnh vệ chính là bảo vệ an toàn của chủ nhân. Nếu là trước kia hẳn sẽ đi chung quanh kiểm tra một lần, đây là thói quen thâm căn cố đế của hẳn, nhưng mà hiện tại...

Thập Tam nhẹ nhàng vặn cánh tay một cái, hẳn bị trói cũng không quá chặt, hẳn nhẹ nhàng có thể thoát ra, thậm chí có thể làm đứt dây, nhưng đây là chủ nhân cột lên, nếu như cởi ra không phải là đại bất kính sao?

Nên bứt dây trói đi thăm dò, hay là theo lệnh chủ nhân bị trói ở đây đây? Là an toàn của chủ nhân quan trọng hay tôn nghiêm của chủ nhân quan trọng? Thập Tam rơi vào giữa dòng phân vân.

Lúc này, Yến Thanh Vi đang cùng Đại Hải ba người đang ăn salad trái cây.

Àm ỉ qua đi, bởi vì không cho Đại Hải ăn này nọ, Tiểu Vị trượng nghĩa quỳn trái cây còn tồn kho ra. Yến Thanh Vi nhìn qua có chút ghét bỏ. Lưu Húc Dương suy nghĩ linh hoạt, cầm bát ăn cơm siêu lớn của mình trộn thành salad hoa quả ăn, còn nịnh nọt lấy lòng nói: “Ăn cái này thẩm mỹ dưỡng nhan, rất tốt cho da.”

Kỳ thực chính là đem táo, quýt, lê cắt thành từng khối trộn chung với sữa chua. Lưu Húc Dương tình nguyện ra ngoài mua sữa chua,

Đại Hải Vung tay: “Không cần, chạy ra cửa hàng tốn thời gian lắm. Tôi có sữa chua, hôm qua tính mang về cho mấy đứa nhỏ nhưng lại tăng ca nên không mang về.” nói xong hắn chạy vào trong lấy 2 bình sữa chua ra.

Mọi người vội vàng trộn chung với trái cây rồi ăn. Cảm giác cũng không tệ.

Ăn xong, Yến Thanh Vi đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô hỏi Đại Hải: “Sữa chua này anh lấy ở đâu?”

Đại Hải nói: “Yên tâm, không bị biến chất đâu, anh để trong tủ lạnh đêm qua.”

Yến Thanh Vi nghe xong lập tức dừng tay, sắc mặt vắn vẹo. Tiểu Vị cũng méo miệng, bộ dáng ghê tởm.

Lưu Húc Dương thấy biểu cảm kỳ quái của mọi người hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Vị nói: “Tủ lạnh.....” trên khuôn mặt thanh tú đột nhiên trắng bệch, cây tăm bị rơi xuống đất.

Lưu Húc Dương không hiểu lại nhìn phía Yến Thanh Vi.

Yến Thanh Vi mặt không chút biểu cảm nói: “Sữa chua ở tủ lạnh để một đêm, ngày hôm qua Đại Hải tặng ca.....”

Lưu Húc Dương đã phản ứng lại: tủ lạnh Pháp y, những thứ trong đó là cần bảo tồn để xem xét, có cả những loại chất lỏng đặc thù, thậm chí còn có tử chi không trộn vụn. Hơn nữa hôm qua Đại Hải Tặng ca, hắn là đang làm vụ án mấy ngày trước.

Trời biết hẩn để những gì trong tủ lạnh, sữa chua để cùng những thứ kia 1 đêm, bây giờ họ trộn chung sữa chua cùng trái cây....

Lưu Húc Dương vừa buồn nôn vừa phẫn nộ xốc cổ áo Đại Hải: “Sao không nói sớm! Ta đánh chết ngươi!”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 10: Cô Vui Vẻ

Edit: Nhã Vy

Thập Tam điều chỉnh lại dây trói thật tốt, khôi phục trạng thái như cũ.

Đúng vậy, Thập Tam đã cân nhắc rất nhiều, cởi dây trói đối với hắn là việc rất dễ dàng. Sau đó, hắn lại phát hiện âm thanh phát ra, tạm thời chưa có nguy hiểm, cũng đã kiểm tra trong phòng một lần.

Lúc kiểm tra phòng ngủ, hắn phát hiện là phòng của chủ nhân, nhưng kiểm tra phòng của một nữ tử, hắn đúng là không có ý tứ ~~ Đây là bồn phận. Đàn ông ngượng ngùng, đối với Ảnh vệ mà nói, là không cần thiết.

Khi có nhiệm vụ cần hiến dâng tư sắc, hi sinh thân thể cũng không được cự tuyệt. Chỉ là dung nhan của Thập Tam quá mức cương nghị, khiến cho nữ nhân không yêu thích, mới có thể đảm bảo trinh tiết đến năm hai mươi tuổi. Đàn ông như hắn bình thường đã kết hôn mấy năm rồi, còn có cả con nữa.

Cho nên Thập Tam xác định không có ám khí, không có kẻ địch ẩn nấp mới an tâm trở về phòng khách, sau đó kiên nhẫn buộc dây trói lại như cũ chờ chủ nhân về.

Thập Tam nghĩ, chỉ cần buộc lại lần nữa, chủ nhân có lẽ sẽ nhìn không ra~~~ hắn không muốn chủ nhân cho là hắn không có quy củ, không theo quản giáo.

Sự thật đúng là như thế, Yến Thanh Vi lúc tan tầm về, căn bản cũng không phát hiện dây thừng có cái gì không hợp. Nàng chú ý nhất chính là sắc mặt tái nhợt của Thập Tam.

Tuy Thập Tam không thể quỳ gối, nhưng lúc nàng vào cửa hắn liền cúi chào, sau đó phục tùng không hề nhúc nhích.

Nghe lời như thế, không hề phàn nàn vì bị trói, một ngày cô rời đi không có vấn đề gì, Yến Thanh Vi thậm chí cũng không phát hiện, nàng có chút tự trách, cũng có chút không nỡ.

Vì vậy, Yến Thanh Vi khẽ nhích tay cởi dây trói cho hắn, thuận tiện quan sát hắn.

Ngày hôm qua rất bối rối, nàng không nhìn kĩ Thập Tam, chỉ cảm thấy hắn còn rất trẻ, rất anh tuấn, hôm nay bị đám bạn xấu quấy một trận, không thể không cẩn thận mà quan sát.

Khuôn mặt đường nét rõ ràng, đường cong tuấn lãng, làn da trắng bóng trơn láng hiếm thấy ở đàn ông, lúc này có chút tái nhợt, lông mày rất đậm, rất rõ ràng, cực kỳ anh tuấn, sống mũi của hắn thẳng tắp, môi ưu mỹ, đường cong trôi chảy, đặc biệt là dưới môi có chỗ lõm sâu, thật sự rất gợi cảm mê người.

Yến Thanh Vi giống như bị đầu độc, khêu khêu cảm hắn, muốn nhìn ánh mắt của hắn. Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn phục tùng, lông mi buông thõng in lên mắt hình dáng mờ nhạt.

“Nhìn tôi.” Yến Thanh Vi nhẹ nói.

Thập Tam đáp: “Vâng.” Giương mắt nhìn cô hai giây, rồi lại cúi thấp.

Cái nhìn hai giây này đã đủ để Yến Thanh Vi nhìn rõ.

Đôi mắt phượng của Thập Tam, ánh mắt hẹp dài, nhưng lại không híp mắt, mà vừa lớn vừa tròn. Ánh mắt của hắn...

Ngày hôm qua không có khoảng cách gần như vậy để nhìn kĩ, lại thêm Thập Tam một mực thủ lễ cúi đầu, cô không phát hiện ra Thập Tam có đôi mắt động lòng người như vậy. Trên ảnh đã khiến người ta kinh diễm, bây giờ đối mặt, càng làm linh hoạt sinh động, vàng sáng bao hàm.

Khó khăn nhất chính là, ánh mắt trong suốt kia, như nước mùa thu. Cũng không phải ngây thơ không biết nhân gian hiểm nguy, bao lầy cứng cỏi kiên quyết đặc biệt, liếc nhìn tới, giống như có thể nhìn vào nội tâm người ta.

Thập Tam giống như ngòi chòm hẻm, cho dù quần áo màu đen cũ nát, lại không hề tổn hại đến dáng người thẳng tắp của hắn, như kiếm trong vỏ, trầm tĩnh nằm yên, không để người ta nhìn thấy.

Một khắc Yến Thanh Vi nhìn vào đôi mắt kia, rõ ràng nghe thấy được tiếng trái tim mình vững vàng nhảy lên, đập nhanh nửa nhịp.

Cô không muốn thừa nhận rằng mình lại giống như bị điện giật.

Cô chỉ là nghĩ: Thật anh tuấn, nhìn rất đẹp, rất có lực hấp dẫn, trách không được Tiểu Vị cho hắn là minh tinh.

Cô lại nghĩ: Cho dù là minh tinh cũng không có đẹp trai cao cường như hắn, càng không có khí chất như hắn.

Thập Tam cảm thấy chủ nhân vẫn nhìn hấn, càng thêm kính cẩn mà cúi thấp đầu. Trong lòng hấn cũng đang chấn động, vốn tưởng rằng chủ nhân nhìn gần mặt hấn sẽ ghét hấn.

Hấn lớn lên cứng cáp như vậy, không hề có một chút ôn nhu mà đàn ông nên có, sớm bị người ta chê cười là thiên biến vạn biến rồi. Những lời châm chọc kia, hấn nghe nhiều cũng không còn phản ứng gì nữa.

Nhưng hôm nay, chủ nhân tựa như cũng không thất vọng thống hận bộ dáng của hấn, dường như còn có mấy phần vui mừng, Chủ nhân không ngại hấn xấu xí, còn có thể ưa thích tướng mạo của hấn, phỏng đoán can đảm này khiến cho trái tim lạnh băng của Thập Tam nhin không được mà bắt đầu đập loạn.

Yến Thanh Vi hỏi: “Thân thể hôm nay như thế nào, còn phát sốt không?”

Thập Tam thi lễ : “Tạ ơn chủ nhân quan tâm, thuộc hạ rất tốt.” Hấn dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Thập Tam đã tốt rồi, có thể vì chủ nhân làm mọi chuyện. Xin chủ nhân phân phó.”

Yến Thanh Vi nhìn thấy trên người hấn có vết bầm máu, thanh giọng nói: “Trên người anh đều là bầm, trước tiên tắm rửa sạch sẽ đã rồi nói sau.”

Thập Tam thoáng cái đã đỏ bừng cả mặt. Hấn là đàn ông mà, từ nhỏ chủ chuyên chú luyện tập, không giống nữ tử, có thể bị chủ nhân ghét bỏ rồi, bắt hấn đi tắm, hấn cảm thấy rất thẹn. (Nhã Vy: Lâng lâng~~~~~)

“Vâng.” Thanh âm trầm thấp, Thập Tam nhìn ngượng ngùng xuống, cung kính xin chỉ thị: “Xin hỏi chủ nhân, giếng nước ở nơi nào?”

Giếng nước? Yến Thanh Vi không tự chủ được mà nở ra một hình ảnh trong đầu: Dưới ánh trăng, bên cạnh giếng nước, hương quế phiêu phiêu, một người đàn ông ở trần ngồi trong thùng nước, làn tóc đen dài ướt, thể hình căng đầy khỏe đẹp cân đối, từng giọt nước lăn xuống, dưới ánh trăng như có vàng sáng...

Dừng! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ giống như Tiểu Vi nói: Người đến tuổi muốn yêu đương, nếu không yêu sẽ thành biến thái. Cô vài năm trước đã không còn lòng dạ rồi, từ ngày thu bốn năm trước kia...

Trong nội tâm Yến Thanh Vi dâng lên chút cay đắng nhàn nhạt. Cách bốn năm rồi, vậy mà vẫn nhớ rõ ngày mùa thu kia.

Giống như mùa thu năm đó, người đàn ông kia đã trở thành một vết thương lòng của cô, cho dù đã lành rồi, nhưng vẫn còn lưu lại sẹo.

Từ khi có vết thương kia, cô liền... không có tâm tư với ai nữa sao? Lại không cảm thấy người đàn ông nào có mị lực, không muốn ở cùng một chỗ với ai nữa.

Kỳ thật chỉ là một chuyện nho nhỏ, đã thành sẹo, thế nhưng lúc đó mới nếm thử hương vị tình yêu, quá mức nghiêm túc, lại trở thành thứ tình cảm phong bế xiềng xích cô.

Cô có thể lạnh nhạt sang trang, nhưng không có cách nào yêu lại một lần nữa. A~ Cô nhìn bề ngoài như một cô gái cởi mở, kì thật

trong lòng khó tin tưởng ai, nhất là đàn ông.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 11: Tắm Rửa Càng Khỏe Mạnh

Edit: Nhã Vy

Yến Thanh Vi cố gắng đè nén cảm giác chua xót kia, không còn tư tưởng với cảnh đàn ông tắm rửa dưới trăng kiêu diễm nữa. Cô tìm khăn mặt, đưa Thập Tam đến nhà vệ sinh, mở vòi hoa sen cho hắn, chỉ cho hắn làm thế nào để dùng nước ấm, dùng sữa tắm.

Kỳ thật trên người Thập Tam có vết thương, không thích hợp để tắm rửa. Nhưng hắn cũng muốn tẩy sạch vết máu bẩn, hướng hồ là mệnh lệnh của chủ nhân không được cãi, Thập Tam căn bản không muốn cự tuyệt. Đừng nói tắm vòi hoa sen, nếu chủ nhân muốn hắn giữa mùa đông nhảy vào nước hồ lạnh băng, hắn cũng sẽ tỉ mỉ mà chấp hành.

Thế nhưng mà, Chủ nhân lại muốn cho hắn tắm nước nóng, Thập Tam lại thêm áy náy xấu hổ.

Nước ấm là cần củi lửa nấu, có thể nói rất tốn thời gian tiền của, chỉ có chủ nhân mới có thể tắm. Bọn họ làm gì có tư cách tắm nước nóng, bọn hạ nhân mùa đông có thể dùng nước nóng để lau, không để cho người bị lạnh cóng cũng là tốt lắm rồi. Mà ảnh vệ, bởi vì thân thể cường tráng, có nội lực hộ thân, bất kể xuân hạ thu đông đều phải dùng nước giếng tắm rửa.

Mà bây giờ, chủ nhân lại cho hấn tắm nước nóng, còn có những thứ... tản ra mùi thơm dễ chịu kia nữa. Những thứ tinh mỹ ở trong bình, dùng xong nhan sắc lại sáng rõ, hấn là đồ người phú quý dùng, là vật phẩm cao cấp.

Hấn chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, làm sao dám dùng? Nếu không, chủ nhân phát hiện nuôi hấn rất tốn tiền, sẽ không do dự mà đuổi hấn đi.

Vừa nghĩ đến đây, Thập Tam lập tức quỳ trên mặt đất, nói với Yến Thanh Vi: “Chủ nhân những thứ này rất quý giá, Thập Tam thân thể ti tiện, không xứng được dùng, xin chủ nhân cho phép Thập Tam dùng nước lạnh tắm.”

Đến bây giờ, Yến Thanh Vi nhớ lại chút cảm xúc kia, đã bị Thập Tam mài mòn không thấy nữa rồi. Anh muốn tự ti? Vậy cũng phải xem tình hình. Ví như người ta giết gà vịt trên thị trường, bình thường để không ảnh hưởng đến chất lượng, cần rất nhiều nước nóng đấy.

Cho nên Yến Thanh Vi không thừa tình lực đối phó với Thập Tam, thông qua tiếp xúc trước giờ, cô đã tìm được biện pháp tốt nhất, chính là trực tiếp mệnh lệnh.

Lệnh cho Thập Tam, so với nói đạo lý với hấn, trấn an hấn, lại càng có ích hơn.

Cho nên Yến Thanh Vi nhìn thẳng Thập Tam, lệnh cho hấn : “Đừng nói nhiều, làm theo lời tôi. Tắm rửa cần chú ý đến vết thương, phòng ngừa sinh mủ.”

Quả nhiên Thập Tam nghe ngữ khí của nàng, lập tức nhận lệnh, còn cảm kích nói: “Chủ nhân chi ân, Thập Tam chết muôn lần cũng khó báo.”

Yến Thanh Vi vốn đã bước ra khỏi nhà tắm một bước, nghe được thế trượt chắt suýt ngã.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng vệ sinh, Yến Thanh Vi ngồi ở Salon lại hơi thất thần: Thập Tam này cũng dễ dàng thỏa mãn, chuyện tắm rửa bằng vòi hoa sen là chuyện thường, hấn lại cho là chi ân muôn lần chết khó báo.

Chết rồi làm sao mà báo ân, tốt nhất là sống thật tốt. Còn sống báo ân, thường thấy nhất chính là lấy thân báo đáp.

A~ Ngừng! Mình lại nghĩ đi đâu rồi? Hấn chỉ là một đứa nhỏ 20 tuổi, cô bây giờ đã 26 rồi.

Lại ngừng! Cái này không liên quan đến tuổi tác có được hay không? Căn bản là không hiểu rõ người ta, làm sao lại có ý nghĩ kì quái vậy. Chẳng lẽ thấy người ta quá đẹp mắt, quá thuận theo, liền dụ cô bộc lộ ra răng nanh móng vuốt của cô rồi?

Vì vậy Yến Thanh Vi híp mắt lại, méo miệng: Thập Tam không tệ, có lẽ ăn uống càng thêm khỏe. Quốc gia nữ tôn nam tì, có lẽ có quan niệm trinh tiết đúng không? Nếu như cô lồi kéo dụ dỗ Thập Tam, cưỡng bạo hấn, hấn sẽ ôm ngực buồn bã cầu xin: “Đừng, đừng như vậy” (Nhã Vy: Phụt!!! Ha ha~~~ vãi cả tưởng tượng của chị. Đại tỷ ơi tha em đi mà~~)

Yến Thanh Vi nhin không được mà cười rộ lên.

Cô không thể không có lý trí, chỉ là cũng không phải là thật sự ăn, chỉ tự nghĩ làm mình vui. Vừa YY(tự sướng) vừa hữu ích khỏe mạnh nha~.

Yến Thanh Vi không thuần khiết mà nghĩ lung tung, lúc này Thập Tam cũng đã tắm rửa xong.

Hắn không dám dùng quá nhiều nước nóng, hơn nữa miệng vết thương cũng không nên ngâm nước lâu, cho nên nhanh chóng tắm qua, gội sạch tóc, xác định chủ nhân sẽ không chê hắn bẩn nữa, mới đóng nước, dùng khăn tắm lau người.

Nhưng mà, đến lúc nên đi ra ngoài, Thập Tam lại bắt đầu do dự.... Có nên mặc đồ màu đen như thế này không?

Buồng vệ sinh nho nhỏ nhìn một cái là không sót thứ gì, không có quần áo khác. Có thể chủ nhân vừa rồi đã biểu hiện rõ ràng, quần áo này quá bẩn, phải ném đi. Nếu như lại mặc, chủ nhân nhất định sẽ không vui.

Vậy hắn nên mặc cái gì?

Thập Tam nhìn khăn tắm dài dài trong tay, không cam lòng khoa chân múa tay trên người một cái, rung mình một phát, để cho hắn mặc như thế ra ngoài, không bằng cho hắn một đao còn hơn.

Đột nhiên Thập Tam đứng vững vàng, hắn nhớ lại vừa rồi, chủ nhân nhìn ánh mắt của hắn cũng không phải không vui, thậm chí mang theo vài phần ưa thích kinh ngạc, sau đó chủ nhân phân phó hắn tắm rửa, muốn hắn ném quần áo bẩn đi, lại chưa cho hắn quần áo khác, chẳng lẽ, chủ nhân muốn sử dụng thân thể của hắn?

Thân thể Thập Tam cứng đờ, trong sương mù còn chưa tản đi, có chút căng cứng, trên mặt hấn dần nổi lên vết đỏ ửng khả nghi.

Thập Tam biết rõ, ảnh vệ là thuộc về chủ nhân, từ tính mạng đến thân thể. Nếu như chủ nhân cần, hiến thân cho chủ nhân hoặc hiến thân cho nhiệm vụ đều là việc phải làm.

Thế nhưng mà, thế nhưng mà hấn đối với thế giới này còn chưa hiểu rõ, chưa chiếm được tín nhiệm của chủ nhân.

Quan trọng nhất là, hấn không có kinh nghiệm, cũng không có người dạy.

Bởi vì lớn lên quá xấu, tất cả mọi người đều cho rằng không có người nào muốn hấn, sự phụ hình như cũng chưa từng dạy hấn hầu hạ chuyện giường chiếu.

Bây giờ, nên làm cái gì bây giờ?

Không kể là vì khảo nghiệm chân thành của hấn, hay là thật sự xem trọng hấn, nếu chủ nhân thực không chê hấn, muốn hấn thị tẩm, vậy hấn nên làm gì bây giờ.

Thập Tam nghĩ, phục tùng chủ nhân không có gì là không được, cho nên hấn không muốn cự tuyệt hay phản kháng. Hấn nghĩ : chủ nhân chịu muốn hấn, chính là thưởng mặt mũi cho hấn, là ban ân cho hấn rồi.

Có thể là hấn không biết nên làm thế nào? Huống hồ lại là vứt bỏ tự tôn cùng ngượng ngùng, hấn sinh trưởng trong thế giới nữ tôn nam ti, gặp việc thế này, lần đầu không cảm thấy thẹn thùng là không thể.

Vì vậy Thập Tam luống cuống, đứng ngay ở trước cửa, nắm tay run nhè nhẹ, chậm chạp không có dũng khí mở cửa phòng, trần truồng đi ra ngoài.

Hắn quá mức khẩn trương, cũng không có chú ý mình đã dùng nội lực đẩy tay cầm cửa.

Ngoài cửa, Yến Thanh Vi phát hiện tiếng nước đã dừng một hồi vẫn chưa thấy Thập Tam đi ra, lo lắng hắn đang yếu, bị nhiệt hun cho ngất đi rồi, vì vậy hỏi: “Thập Tam, anh tắm rửa xong chưa? Sao còn chưa đi ra?”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 12: Thằng Thẩn Thành Khẩn Giáp Mặt

Edit: Nhã Vy

“Thập Tam, anh tắm rửa xong chưa? Sao còn chưa đi ra?” Yến Thanh Vi hỏi, Thập Tam nghe xong không khỏi chấn động, tỉnh lại từ trong tình cảnh luống cuống của hắn, tự nhận ra trong giọng hỏi thăm bình thần của cô đã có chút không vui.

Đúng vậy rồi, chủ nhân không so đo hắn xấu, hắn còn kéo dài như vậy, nói không chừng đã làm chủ nhân tức giận rồi. Nghĩ đến đây, trong tâm hăns lại nặng hơn mấy phần.

Vì vậy, Thập Tam cắn chặt răng, tự động viên mình: Sợ cái gì, hiến thân cho chủ nhân là bổn phận của người, vinh quang của người. Trong nội tâm mặc niệm một chút, quyết tuyệt mà kéo mở cửa, không cho mình cơ hội hối hận.

Cùng lúc đó, Yến Thanh Vi không nghe được câu trả lời cũng đi vào. Cô lo là Thập Tam đã té xỉu, muốn hỏi lại một tiếng, nếu không đáp sẽ mở cửa cứu người.

Lúc Yến Thanh Vi chuẩn bị mở miệng, cửa lại mở.

Toàn thân Thập Tam trơn bóng, chỉ quần khăn tắm ở chỗ quan trọng. Xác thực mà nó, khăn mặt quá ngắn, che không nổi. Vẫn là

Thập Tam dùng tay giữ để nó không khơi xuống, bây giờ chính là nửa kín nửa hở, cho nên chỗ che được thật sự có hạn.

Yến Thanh Vi hơi kinh ngạc, thị khác bị kích thích quá mạnh mẽ, không để cô có cơ hội phản ứng.

Cô vốn không nghĩ vừa tới trước cửa liền chứng kiến một màn không mặc đồ thế này.

Nếu như lúc cứu người, nhìn thấy khỏa thân còn có thể chấp nhận. Như thế này là sống sờ sờ mà đứng đây, trước mặt cô, lại còn gần như thế, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở trên người hắn, còn có mùi sữa tắm thơm ngát, gần đến mức có thể nhìn thấy vân dãi trên lồng ngực hắn rắn chắc co dãn.

Khí nóng mờ mịt, khiến cho ngọn đèn cũng nhu hòa hơn. Thập Tam bắt vai rắn chắc, kiên cường dẻo dai, dưới ngọn đèn lộ ra lại càng hoàn mỹ, làn da trơn bóng thậm chí hiện ra màu sứ.

Hai mắt có thể nhìn thấy, gần nhất chính là hai điểm hồng nhạt, còn giữ hơi nước.

Phản ứng đầu tiên của Yến Thanh Vi là hoảng sợ cúi đầu, kết quả lại nhìn thấy rõ ràng đôi chân thon dài thẳng tắp kia, chính giữa trọng tâm của khăn tắm, được khăn tắm bảo vệ càng lộ ra bộ phận khả nghi.

Nếu là Yến Thanh Vi 5, 6 năm trước, vẫn là thiếu nữ, chỉ sợ bản năng đầu tiên là hét lên. Nếu Yến Thanh Vi là sói nữ như Tiểu Vị, nói không chừng nhào tới trước, sờ cho đủ rồi nói sau. Nhưng cô lại không phải.

Tuy là đã hết thời thiếu nữ, nhưng vẫn còn hơi méo mó một chút. Dù sao cô cũng không phải người phóng khoáng như thế, nhìn thân thể đàn ông cũng có hạn, ngoại trừ người đàn ông để lại vết sẹo cho cô, chính là đứa cháu trai 1 tuổi.

Cho nên phản ứng của cô khá chậm chạp, đơn giản là chỉ nhìn chăm chăm vài giây đồng hồ, rồi đột nhiên kéo cửa lên, kẹp chân Thập Tam.

“Anh làm sao lại không mặc quần áo!” Yến Thanh Vi vô tri vô giác mà chất vấn, đồng thời không quên bắt chéo tay, sợ Thập Tam cởi bỏ mà lao tới.

Sắc mặt Thập Tam trong cửa xám như tro, hắn không biết là làm sai chỗ nào. Chẳng lẽ hiểu sai ý chủ nhân rồi? Chủ nhân căn bản không muốn để hắn hầu hạ.

Có lẽ, chỉ là bởi vì chủ nhân nhìn thấy thân thể của hắn vô cùng đông cứng, không đủ để chủ nhân có khẩu vị, không muốn gặp hắn thôi.

Đúng vậy rồi, hắn không đủ mềm mại, không đủ tinh xảo, cơ bắp mất thăng bằng, đầu quá cao, thậm chí không ôn nhu mỉm cười đi lên, hắn vừa rồi có thể cảm thấy mình khấn trương cứng ngắc, không giống một người đàn ông xinh đẹp?

Vừa rồi chủ nhân chỉ nhìn thoáng qua, cũng không mở cửa, nhất định là không muốn nhìn mặt hắn.

Không hiểu tại sao, Thập Tam lần này bị ghét bỏ, khiến cho hắn cảm thấy trong thâm tâm cực kỳ khó chịu.

Chủ nhân ôn nhu đối đãi hắn như vậy, cũng đã ghét bỏ hắn rồi.

Tưởng tượng lúc chủ nhân quay mặt ra chỗ khác sẽ là ánh mắt chán ghét, hẳn cảm thấy như ánh mắt kia khắc lên da thịt, khiến hẳn đau đớn.

Trong nội tâm rất đau, câu hỏi kia của chủ nhân nhất định là ghét bỏ, Thập Tam vô lực quỳ trên mặt đất thỉnh tội: “Thuộc hạ vô dụng, xin chủ nhân trách phạt.”

Yến Thanh vì sau khi cảm thấy khiếp sợ xong, cảm thấy không đúng: Thập Tam tại sao đột nhiên lại làm ra chuyện lớn mật như thế? Nghe được lời hẳn nói, có thể nghe được sau sự bình tĩnh kia cất giấu bi thương cùng ủy khuất.

Cô thậm chí cảm thấy âm thanh của người quỳ dưới đất kia, dùng sức mà chua xót, khiến cho cô cũng có chút đau.

Kỳ quái, rõ ràng là giọng nói cứng nhắc, cô làm sao lại nghe ra ủy khuất.

Chẳng lẽ hẳn cho rằng mình muốn ăn tắm rửa, lại để hẳn hiểu làm cái gì? Tâm niệm một chút, Yến Thanh Vi lại nhớ hẳn không có quần áo để thay, mình còn nói qua bảo hẳn vứt quần áo cũ đi.

“Thập Tam, anh có phải là hiểu làm cái gì rồi không? Sao lại đi ra như vậy?” Cô ở ngoài cửa xấu hổ hỏi.

“Là thuộc hạ ngu muội, lĩnh hội sai ý của chủ nhân, Thập Tam biết sai nhận phạt!” Hẳn ở trong gian nan đáp lời.

Quả nhiên! Trong nội tâm Yến Thanh Vi có chút rầu rĩ.

Thập Tam quả là người kì quái, chưa từng quá phận với cô. Có lẽ cũng vì như thế, mới chậm chạp không đi ra. Nếu hẳn thật sự đến từ

nơi nữ tôn nam ti, vừa rồi xuất hiện trước mắt cô như vậy, nhất định cảm thấy rất khuất nhục.

Yến Thanh Vi hơi chậm rãi buông lỏng tay đặt trên cửa: Người này sao lại phải đem lời cô giống như thánh chỉ mà thi hành chứ? Bộ đồ cũ thì thế nào, cô không thúc ép hần đi ra thì làm sao? Có thể hần ngay cả một câu cũng không dám hỏi, hơn nữa có thể chịu nhục mà bắt buộc chính hần phục tùng.

Bây giờ không cần nghĩ cũng biết, Thập Tam nhất định là đang quỳ trên đất rồi. Vừa rồi cô thấy rõ, trên người Thập Tam có nhiều vết thương, quỳ trên mặt đất lạnh như băng còn đọng nước sẽ khó chịu đến mức nào chứ, lại nhân nhượng lợi ích vì cô đến mức này, sợ khiến cô không vui.

Cô càng nghĩ càng buồn rồi.

Yến Thanh vi lắc đầu, ý nghĩ sáng lên, tìm bộ quần áo ở nhà của cha, đặt ở cửa ra vào, dặn dò: “Quần áo ở cửa ra vào, mặc vào đi.” Sau đó ra phòng khách.

Cô không yên lòng mà tưới nước cho hoa, con mắt lại không tự chủ liếc qua mặt kính trong cửa phòng vệ sinh. Từ góc độ tấm gương có thể nhìn thấy một chút, chủ thấy cửa nhanh chóng mở ra, quần áo bị một cánh tay lôi tuột vào một cách nhanh chóng.

Động tác như vậy, khiến cho Yến Thanh Vi cảm thấy có chút đáng yêu. Cô cười cười: Được rồi được rồi, so đo cái gì, bị nhìn sạch là hần chứ không phải là cô, lại nói, bây giờ trong những giải thi đấu mô hình kia, mô hình nam nhân đeo khăn tắm như thế còn ít sao!

Rút bình phun về, Yến Thanh Vi không khỏi có chút xấu hổ nghĩ: Chỉ làm cái kia nhìn cũng quá hương sắc rồi. Cô nghĩ như vậy, khóe miệng nhếch lên.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 13: Đi Con Đường Nào

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Rất nhanh, Thập Tam liền đi ra. Thân thể của hắn so với cha Yến Thanh Vi cao ráo không khác biệt lắm, độ dài quần áo ngược lại rất phù hợp, nhưng Yến ba dáng người phát phúc sao có thể so sánh với Thập Tam tinh tráng rắn chắc? Cho nên Thập Tam mặc bộ quần áo ở nhà lại rộng thùng thình, giống như đặc biệt gầy.

Hắn vừa tắm rửa qua, làn da vốn trơn bóng, tóc đen thật dài lại rối tung, nếu như không phải ngũ quan khí khái hào hùng, quả thực như một thiếu nữ.

Thập Tam giương mắt nhìn Yến Thanh Vi, đến gần kính cẩn bồi tội: "thuộc hạ vừa rồi mạo phạm chủ nhân, thỉnh chủ nhân trách phạt"

Mặt hắn tái nhợt, cặp mắt kia càng đen bóng thanh tịnh, bị nó đảo qua, Yến Thanh Vi không hiểu tại sao tim tự nhiên "đông" lại nháy lên một nhịp, cô quả thực bội phục mình rồi, quá tài năng, mới vừa rồi còn gặp chuyện xấu hổ như vậy, giờ còn có thể có tâm tư không đứng đắn nữa.

Thập Tam cúi đầu, ánh mắt lại có chút hơi nước. Tuy nhiên hấn nháy mắt hai cái, hơi nước rất nhanh liền biến mất, trong nội tâm đau nhói bất lực thực không ít chút nào.

Hấn nhận định chủ nhân ghét bỏ mình quá cao tráng, khinh thường chạm vào hấn.

Lại nghĩ, chủ nhân có lẽ còn có thể ác cảm với hấn, cảm thấy hấn rụt rè không có tí tẹo nào giống nam nhi, cho rằng hấn không tuân thủ bổn phận, còn có thể....có thể cười hấn là đã xấu còn tác quái, không biết lượng sức.

Nhĩ tới những thứ này, vừa rồi lại khóa....thân mở cửa, hấn cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Có lo lắng, nếu như chủ nhân bất mãn, có thể hiện tại sẽ đuổi hấn đi, vậy làm sao bây giờ đây?

Thập Tam suy nghĩ nhiều, thực tế thời gian chỉ qua vài giây. Yến Thanh Vi vẫn đang suy nghĩ, nên an bài Thập Tam thế nào.

Hiện tại xem ra, thương thế của hấn tốt lên rất nhiều, không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, mình lại tra không được thân phận của hấn, như vậy....phương pháp xử lý hấn thỏa đáng nhất, hấn là tiền giao cho tổ chức phúc lợi xã hội.

Dù cho là người xa lạ, Thập Tam đối với cô lại tin tưởng y lại, cũng không phải là cô không hề xúc động, cho nên Yến Thanh Vi quyết định, mình bỏ vốn đăng báo giúp hấn tìm người thân, hơn nữa làm người liên hệ, nếu như Thập Tam thật là tinh thần không bình thường mà lạc đường, cũng có thể giúp hấn tìm về gia đình.

Ừ, trước khi tiễn hấn đi, còn phải mua cho hấn quần áo thoải mái giữ ấm. Cái bộ đồ đen kia vừa cũ lại rách nát, thật sự nên ném đi.

Thời điểm Thập Tam đang cực kỳ bất an, Yến Thanh Vi nói: “Thập Tam, anh đứng lên rồi nói “

Thập Tam nghe lời, đứng cạnh Yến Thanh Vi, vẫn cúi thấp đầu như cũ.

Yến Thanh Vi lại hỏi: ” Tôi xem tình trạng anh bây giờ còn có thể, ờ... có thể nhớ được người thân của mình không?”

Thập Tam nói: ” Bẩm chủ nhân, thuộc hạ sáu tuổi rời nhà, chỉ nhớ rõ trong nhà là bán bánh ngọt, về sau trải qua rất nhiều địa phương mới đến kinh thành. Thời gian lâu dài, địa chỉ cùng danh tính phụ mẫu đều nhớ không ra”

Yến Thanh Vi thở dài, lại nói:” Thập Tam, tôi đem anh về là vì lo lắng anh đang bị thương, trên người lại không có tiền, ở bên ngoài gặp nguy hiểm. Hôm nay xem ra anh tốt hơn nhiều, tôi muốn ngày mai mang anh đi đến chỗ thu nhân cứu trợ, chỗ đó chuyên môn thu nhận và giúp đỡ dân lang thang”

Cô dừng một chút, nhận thấy thân thể Thập Tam đã phát run, sắc mặt càng thêm trắng bệch, có chút không đành lòng, nhưng vẫn cắn răng nói: ” Đương nhiên, tôi vẫn còn sẽ đến gặp anh. Hơn nữa chỗ đó cũng có biện pháp tương ứng, đối với người trẻ tuổi, người có thể tay làm hàm nhai ngất định sẽ được sắp xếp. Người.....”

Cô còn chưa nói xong, Thập Tam bỗng nhiên quỳ xuống, gấp gáp khẩn cầu: ” Chủ nhân, cầu ngài đừng đuổi ta đi. Thập Tam tự biết dung nhan xấu xí, không thể hầu hạ giường chiếu cho chủ nhân

(=.=!)), nhưng Thập Tam có thể làm chuyện khác, có thể vì chủ nhân xông pha khói lửa”

“Chủ nhân” giọng nói của hắn bắt đầu run run, dưới tình thế cấp bách lại sử dụng xưng ‘tiện’: ” Cầu chủ nhân tha thứ cho tiện nô, ngài muốn tức giận, tùy ý trừng phạt tiện nô. Muốn đánh muốn chửi đều thuận theo, nếu ngài ngại mỗi tay, tiện nô có thể tự đánh chính mình cho ngài xem.”

Yến Thanh Vi trong lòng buồn phiền, không biết nên nói cái gì.

Cô, một cô gái lại ở một mình, thu lưu một người không có thân phận hợp pháp, thậm chí là một người đàn ông có khả năng trạng thái tâm lý không bình thường, quá không an toàn, quá không lý trí.

Nếu như Thập Tam nói dối, như vậy hắn chính là người bị bệnh tâm thần, nếu như hắn nói là sự thật, như vậy hắn là sát thủ có tư duy khác người thường. Bất kể cái nào, đều không thể để ở nhà.

Vừa chứng kiến bộ dạng Thập Tam, nghe được giọng nói cầu khẩn của hắn, rõ ràng không làm sai cái gì, lại cảm thấy dường như khi dễ hắn.

“Thập Tam, anh không nên như vậy. Anh xem, trong nhà tôi không có người, cùng anh ở cùng một chỗ là không được. Hơn nữa anh là một người đàn ông, cũng phải chậm rãi thích ứng xã hội, học kỹ năng mưu sinh. Tôi cả ngày đi làm, này là không giúp được anh đấy, cho nên....” Yến Thanh Vi nói không được nữa, cho nên cái gì nhỉ, cho nên anh phải đến chỗ lạnh như băng đó nhận cứu trợ? Cho nên tôi quản không được anh hay sao?

Thập Tam phí công cuống quýt dập đầu, hấn rất muốn vì chính mình thỉnh cầu, cầu chủ nhân có một chút lòng trắc ẩn. Hấn muốn nói, hấn sẽ bảo hộ chủ nhân, còn có thể làm công việc như.... như tình nhân hầu hạ chủ nhân, không làm chủ nhân tổn hao tiền bạc.

Hấn còn muốn cam đoan, mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, không không, hai ngày ăn một bữa là đủ. Lúc chủ nhân phiền muộn, còn có thể đánh hấn xả tức.

Nhưng hấn sẽ không nói, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hấn biết, không phục tùng mệnh lệnh, thời điểm chính mình đưa ra yêu cầu, đều bị cự tuyệt còn hung hăng chịu phạt, sẽ càng bị đối đãi ác liệt thêm gấp trăm lần.

Vì vậy, Thập Tam chỉ có thể ngẩng đầu, dò xét Yến Thanh Vi

Hấn hiểu được, trong mắt có tầng hơi nước mỏng, trên sắc mặt trắng bệch chiếu sáng rực rỡ, toát ra khẩn cầu vô hạn cùng e ngại, cuối cùng chỉ nói: “Thập Tam biết rõ dung mạo xấu xí, làm chủ nhân mất hứng, về sau không dám tái phạm. Thập Tam sẽ ẩn thân chỗ tối, chỉ nghe chủ nhân phân phó”

Dứt lời, Thập Tam nắm chặt tay trên lưng, gân xanh nổi lên. Hấn đã thỉnh cầu lần nữa rồi, thật sự sợ nghe được lời cự tuyệt, lại sợ chủ nhân hiện tại ra lệnh cưỡng chế đuổi hấn đi

Yến Thanh Vi chịu không được ánh mắt của hấn, ngón tay chắn ngang mày che ánh mắt:” Tôi không phải chủ nhân của anh. Anh còn trẻ như vậy, ra ngoài tìm việc tốt mà làm, vì cái gì lại phải làm một người nô bộc?”

Thập Tam nghe xong, con mắt bỗng chốc ảm đạm tối tăm, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hắn vốn đã hiểu rõ, ảnh vệ đối với mệnh lệnh cùng quyết định của chủ nhân chỉ có thể phục tùng vô điều kiện, chủ nhân nói muốn đưa hắn đi, hắn phải lĩnh mệnh mà đi, đáng lẽ không nên ở chỗ này không ngừng cầu khẩn chủ nhân làm cho cô khó xử.

Thế nhưng, dù thời gian một ngày ngắn ngủn, chủ nhân ôn hòa bao dung, bảo vệ hắn, làm cho hắn mất tôn ti, muốn lưu lại bên cạnh chủ nhân, lưu luyến chủ nhân ý niệm ôn nhu như vậy, hắn lại dám vô phép thỉnh cầu.

Chủ nhân không hung hăng đánh vào mũi hắn đã là may mắn rồi, làm sao còn có thể bởi thỉnh cầu của hắn mà lưu lại hắn?

Thập Tam chán nản thu hồi ánh nhìn chăm chú vào Yến Thanh Vi, cúi đầu, trên mặt đất đoan chính mà quỳ, quỳ củ mà dập đầu: "Vâng, Thập Tam tuân chủ nhân phân phó"

Nghe được Thập Tam rốt cuộc cũng đáp ứng, Yến Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra. Cô lại phải bảo Thập Tam ngồi lên ghế sa lon, chuẩn bị nói cho hắn trọng điểm sự tình, dù sao bên trong trạm cứu trợ loại người nào cũng có, hắn ngu ngơ như vậy, còn không bị người khác khi dễ?

Yến Thanh Vi giải thích, Thập Tam cứng ngắc nghe.

Cô xem thấy một Thập Tam giống như tượng người không có sức sống, tuyệt vọng thê lương rớt vào một góc sa lon, giống như không có cảm giác an toàn, như một động vật nhỏ mất đi che chở, nội tâm cô không khỏi bắt đầu buồn bực lên.

Giống như giải quyết phiền toái, giống như đã thuyết phục Thập Tam, nhưng cô như thế nào càng cảm thấy đau đầu nữa a?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 14: Anh Muốn Ăn Cái Gì

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Thời gian dần qua, ưu tư của Thập Tam cùng dần truyền sang Yến Thanh Vi, cô cũng bắt đầu không được tự nhiên, cuối cùng mạnh mẽ định thần, lại dằn dò vài câu, xong ngừng lại, trong khoảng khắc, bầu không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Thập Tam kỳ thật chưa tiếp thu toàn bộ. Một là Yến Thanh Vi giải thích có chút từ ngữ hẩn khó hiểu, hai là vì chính mình sắp bị đuổi đi mà khổ sở, thêm nữa.... lực chú ý đều đặt ở thanh âm của chủ nhân rồi, hy vọng có thể nhớ rõ thanh âm này, cùng coi như về sau có chút an ủi.

Yến Thanh Vi vốn đang có nhiều chuyện muốn nói, nhìn dáng vẻ của hẩn, cũng không nói ra được, đột nhiên cảm thấy, vô luận nói bao nhiêu, cũng không bù được sự thật cự tuyệt Thập Tam lưu lại, trong tâm cô thở dài.

Thập Tam thấy nàng ngừng nói một hồi, nghĩ rằng không còn gì ra lệnh, vì vậy đứng dậy, cung kính nói: " Chủ nhân dạy bảo, Thập Tam đều ghi tạc trong lòng rồi, lần đi này chắc chắn kiểm chế tuân thủ bản thân, không làm mất mặt chủ nhân. Sau này Thập Tam

không thể hầu hạ chủ nhân nữa, khẩn cầu chủ nhân bảo trọng”. Nói xong thắm thiết thi lễ.

Yến Thanh Vi nhìn lời nói và việc làm của hắn, giống như hắn chuẩn bị lập tức rời đi, giật mình hỏi: “Bây giờ anh định đi sao?” Vừa rồi Thập Tam còn vì lưu lại mà thỉnh cầu, quay đầu lại thành không thể chờ được mà phải đi rồi hả?

Thái độ này hoàn toàn trái lại, làm Yến Thanh Vi ngạc nhiên, lại nghĩ, mùa đông đêm dài, hiện tại trời đã rất tối rồi, hắn không thân không thích muốn đi đâu đây? Chẳng lẽ ở bên ngoài đông lạnh một đêm?

Thập Tam nghe xong, trong tâm càng thêm chua xót: Hắn có chỗ nào muốn đi, nhưng mà đã muốn đuổi hắn đi rồi, hiện tại phát biểu cũng đã xong, nếu không tuân lệnh mà đi, chẳng lẽ còn mặt dày mày dạn ở lại chỗ này?

Tuy nhiên bên ngoài rất lạnh, đồng ý là hắn đã trải qua nghiêm khắc huấn luyện lớn lên đây, chỉ cần không bị vết thương trí mạng, còn không sống qua một đêm sao? Cho nên nghe được câu hỏi của Yến Thanh Vi, chỉ phải thấp đầu xác nhận

Yến Thanh Vi nghe hắn chỉ ngẩn ngui mấy chữ, tựa như không mang theo tình cảm, trong nội tâm lại có thể cảm thấy hắn khổ sở, có chút buồn vô cớ.

Vì vậy ôn hòa mà khuyên nhủ: ” Thập Tam, tôi để anh đến trạm cứu trợ cũng không phải không quản anh, càng không nói anh lập tức rời đi. Hiện tại trời tối rồi, anh ngay cả một bộ đồ vừa người cũng không có, chẳng lẽ ăn mặc đơn bạc quần áo ở nhà đi ra

ngoài? Hôm nay cứ ở lại nhà tôi, ngày mai là thứ bảy, tôi còn chuẩn bị dẫn anh đi mua quần áo giữ ấm đây.”

Thập Tam nghe vậy, vừa đau vừa ngọt. Ngọt chính là, dù chủ nhân chương mắt hấn, vẫn là quan tâm hấn nha, nguyện ý dễ dàng tha thứ cho hấn ở lại một đêm, còn muốn cho hấn quần áo chống lạnh; đau nhói là vì, chủ nhân tốt như vậy, hấn cuối cùng không có phúc khí ở bên ngài.

Biết rõ tối nay còn có thể ở lại, Thập Tam cũng không muốn kiên trì ly khai. Hấn suy nghĩ: dù sao lần này đi sợ là sẽ khó gặp lại chủ nhân, chính là da mặt dày một chút, một lần thôi như vậy cũng không quá đáng mà.

Yến Thanh Vi lại không biết hấn muốn cái gì, chỉ là xem sắc mặt thủy chung không tốt, không khỏi âm thầm nhíu mày, chợt nhớ tới, vừa về nhà toàn bộ chú ý đều dồn lên sự tình của Thập Tam, cơm tối ăn cái gì còn không biết nữa.

Nghĩ đến ăn cơm, Yến Thanh Vi mới nghĩ tới Thập Tam ban ngày ăn gì rồi? Cô căn bản là đã quên chuẩn bị.

Nghĩ đến Thập Tam ở nhà cả ngày, nhưng một bữa cơm vẫn chưa mời hấn, trong nội tâm có chút băn khoăn, vì vậy hỏi: ” Thập Tam, anh ban ngày ăn cái gì?”

Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn trả lời: ” chủ nhân, thuộc hạ không đói bụng, nên không ăn”

Yến Thanh Vi ngăn ra, cô phục hồi tinh thần lại, Thập Tam này thủ lễ kính cẩn, cô đã nhìn qua, chắc là căn bản cũng không tự mình tìm thức ăn, cho dù đói đến mức nào, cũng gấn gượng chống đỡ?

Thân thể của hắn còn chưa tốt, lại một ngày không ăn gì, như thế nào chịu được đây? Thập Tam ngày mai sẽ phải ra đi rồi, cuối cùng, cũng là một bữa cơm duy nhất, có lẽ nên cho hắn ăn ngon một chút.

Vì vậy, Yên Thanh Vi cố gắng hòa hoãn giọng điệu hỏi: “Chỉ lo nói chuyện, bữa ăn chiều đã qua lâu rồi, Thập Tam, anh thích ăn cái gì? Đừng khách khí, cứ việc nói ra.”

Ai ngờ Thập Tam nghe xong, bỗng chốc đứng hình, sau đó lại quỳ xuống: “Thuộc hạ đáng chết! Vậy mà không có chuẩn bị đồ ăn cho chủ nhân, thỉnh chủ nhân trách phạt!”

Yên Thanh Vi nghe đầu gối của hắn “bùm” mà nện ơ trên gạch, huyết Thái Dương lập tức nhảy dựng. Lại nghĩ, dù sao Thập Tam cũng nhanh rời khỏi, không cần phải uốn nắn lại hắn, vì vậy đem người kéo lên, bất đắc dĩ nói: “Tôi không có một chút ý tứ trách phạt anh đâu. Vả lại, anh cũng sẽ không sử dụng được mấy cái đồ dùng nhà bếp kia. Tôi thật sự chỉ là hỏi anh muốn ăn cái gì thôi mà, thật sự đó!”

Cô nói xong, đột nhiên cảm giác được chính mình thật sự bi thảm a, dù nói thêm gì đi nữa, có hay là không nên nói van cầu anh nói cho tôi biết, anh đến cùng thích ăn cái gì hả?

Thập Tam nghe nàng nói xong lại ảm đảm. Hắn xác thực không biết sử dụng những cái đồ trong nhà bếp kia.

Có lẽ, hắn chỉ biết may vá đại khái, đối với cái gì thêu thùa thực dốt đặc cán mai, trù nghệ (nấu ăn) càng bình thường, tinh tế linh hoạt cũng không, sao có thể hầu hạ tốt chủ nhân từ ăn uống đến cuộc sống hằng ngày? Hơn nữa người lại xấu xí khó coi, không có tư cách làm công cụ ầm giường của chủ nhân, chủ nhân còn nói

qua, không cần hấn đi giết người phóng hỏa — vậy hấn thật sự là một chút tác dụng cũng không có.

Thập Tam khổ sở suy nghĩ, một ảnh vệ vô dụng, chủ nhân đương nhiên sẽ không cần hấn rồi. Đuổi mình đi rất đúng, bằng không thì còn có thể lãng phí củi gạo của chủ nhân.

Yến Thanh Vi thấy hấn lại lần nữa bắt đầu trầm mặc, có chút nóng nảy, lại hỏi: ” Anh có nói chuyện hay không”

Thập Tam gục đầu xuống, rầu rĩ nói: “Chủ nhân muốn ăn cái gì, thuộc hạ sẽ nghĩ cách làm ra. Không cần lo cho thuộc hạ. Chủ nhân nếu thật muốn ban thưởng đồ ăn, có nửa cái bánh trấu, một chén nước trong, Thập Tam vô cùng cảm kích”

Yến Thanh Vi cơ hồ ngã ra trên ghế sa lon. Ai có thể nói cho cô biết, bánh trấu là cái thứ gì? Đoán chừng không phải cái gì ăn ngon, nghe thì cứ như đồ ăn cho ngựa ấy.

Cô rốt cục không thể nhin được nữa, một phát nắm chặt cổ áo Thập Tam, cắn răng nói: ” Anh không nói, tôi tự theo khẩu vị của mình mà mua. lát nữa tôi mua cái gì anh ăn cái đó, biết không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta lại thành công bò lên rầu~!

Vẫn là bị thương không ăn cơm được, tiến độ quá chậm, không biết chuyện gì xảy ra, viết viết trước liền xiêu vẹo. Lặng yên.....

Ta là mẹ ruột a, mẹ ruột, nhất định sẽ làm cho hấn ăn được cơm!

Tiểu Miêu: ta phát hiện Thập Tam ca rất có ý muốn là ‘công cụ ẩm giường’ cho Vi tỷ a! *cười gian*

Nhã Vy: Aiz... Muội à ~ Biết bao giờ bọn mình mới gặp được một anh Thập Tam thế này đây???

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 15: Hai Người Đầu Không Nghĩ Ra

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Sau đó Yến Thanh Vi có động tác tóm cổ áo, Thập Tam liền liên tục đồng ý, thuận theo sự tùy ý níu lấy của cô, còn rất phối hợp mà xê dịch về phía trước, để cho cô thuận tay hơn một chút.

Yến Thanh Vi thấy hần cách mặt mình rất gần, tóc dài theo động tác lướt qua bả vai, có mấy nhánh cọ cọ ở trong tay mình, mềm nhẵn, xúc cảm tại trên mu bàn tay phảng phất một mảnh lụa mỏng.

Hần so với cô cao hơn, lại bởi vì cúi đầu, vàng trán nhẵn nhụi ở ngay tầm mắt cô, cảm giác như ngọc, không khỏi làm cho Yến Thanh Vi có chút rục rịch, cô thậm chí nghĩ, xúc cảm trên môi, có lẽ, có chút...tốt a.

Thế nhưng hần vẫn sắc mặt tái nhợt, cũng tại sau đó cô không có buông tay, bắt đầu có chút đỏ lên.

Yến Thanh Vi đã tỉnh hồn lại, mặt mo không khỏi nóng lên, phát nhiệt, hấp tấp buông lỏng tay ra.

Đã thấy Thập Tam vẫn còn bảo trì tư thế kia, hai má còn nghiêng nghiêng

Đây là ý gì? Yến Thanh Vi mặt thật sự có điểm đỏ lên, cho rằng Thập Tam phát hiện tâm tư vừa rồi của cô, chẳng lẽ là ngăm đồng ý cho cô sờ sờ?

Khục khục, thật sự là thật quá xấu hổ muốn chết mà. Chỉ là, càng mất mặt hơn là, cô thật sự muốn sờ sờ a.

Yến Thanh Vi nắm tay, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay cào a, cào a, đấu tranh một hồi, cuối cùng, duỗi hay không duỗi vuốt nhỏ đen tối, in lên mặt đậu hũ mềm của Thập Tam.

Hai cái ý niệm vẫn còn vật lộn, Thập Tam đã kinh ngạc giương mắt nhìn cô một thoáng, sau đó thấp giọng hỏi: “Chủ nhân? Ngài không muốn chính mình động thủ sao?”

Yến Thanh Vi lại càng hoảng sợ: thực bị hấn nhìn thấu! Cái này....thực xấu hổ a, nếu Thập Tam từ nay về sau nhận định cô là một sắc nữ, về sau gặp lại làm sao có thể không xấu hổ?

Vì vậy thanh thanh yết hầu, hàm hồ nói: “Không, không muốn”

Ai ngờ Thập Tam đáp: “Vâng, chủ nhân, thuộc hạ hiểu rồi ạ” Nói xong, giương tay tát mình một bạt tay thật mạnh. (Nhã Vy: *ném chuột, gào thét* Ôi cái mặt đậu hũ của Thập Tam nhà tôi ~~~)

Động tác Thập Tam quá nhanh, Yến Thanh Vi còn không kịp phản ứng, hấn đã đánh vào mặt mình rồi, âm thanh vừa giòn vừa vang dội.

Khí lực của hắn không phải chuyện đùa, chỉ một phát thôi, nửa bên mặt đã bắt đầu sưng đỏ, khóe miệng bị rách, một vết máu uồn lượn chạy ra.

Nhưng Thập Tam dường như căn bản không đau, mặt không biểu tình mà còn chuẩn bị đánh tiếp, chút dấu hiệu dừng lại cũng không có.

Yến Thanh Vi nóng lòng, túm lấy cánh tay Thập Tam, lại bị hắn mạnh tay vung ra, Thập Tam sợ cô bị gì, vội vàng dừng tay.

Yến Thanh Vi nhìn mặt của hắn, hết sức tức giận nói: " Anh làm gì vậy, tự đánh mình, có bệnh à!" Nói xong, không dám buông tay, sợ hắn lại phát bệnh, tiếp tục tự ngược.

Thập Tam cũng giật mình, hai tay mất tự nhiên mà rơi xuống, nhìn Yến Thanh Vi con người y như nổi lửa, khó hiểu hỏi: "Chủ nhân là muốn chính mình động thủ sao? Thập Tam vừa rồi nghe lầm, kính xin chủ nhân không nên tức giận"

Nói xong, lại đưa mặt đến trước mặt cô.

Não Yến Thanh Vi bị đập mạch rồi, nghĩ lại nghĩ mới hiểu được ý tứ Thập Tam. Thì ra cái tên gia hỏa này bị nắm cổ áo, tưởng rằng muốn đánh hắn, có thể thấy cô chặm chạp không động thủ, lại hỏi nàng có phải là không muốn tự mình đánh.

Sau khi nghe trả lời, lại tưởng rằng muốn hắn tự mình ra tay, vì vậy nhanh tay đánh làm cho cô muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

Thập Tam đợi, không nghe trả lời, vụng trộm liếc liếc Yến Thanh Vi, thật sự đoán không được chủ nhân rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Yến Thanh Vi thấy bộ dạng hần chân tay luống cuống, dùng sức vuốt vuốt thái dương: "Anh đem mặt sáp sáp đến, là để cho tôi đánh anh?"

Thập Tam có chút nghi hoặc, chẳng lẽ chủ nhân không phải có ý này? Hần hiểu sai ý rồi sao? khấn trương đáp: "Vâng, vốn dĩ chủ nhân thường xuyên đối với thuộc hạ như vậy, chỉ là một chút trừng phạt nhỏ. Có khi chủ nhân không muốn chính mình động thủ, Thập Tam tự mình vả miệng, cũng không dám dùng mách lới đâu."

Yến Thanh Vi trong lòng liền mắng cái Nữ Hoàng chó má kia, thật sự biến thái, càng thêm thương xót cuộc sống trước kia của Thập Tam.

Vốn chuẩn bị dẫn Thập Tam ra ngoài ăn cơm, bây giờ triệt để ngâm nước nóng rồi.

Người nói, vốn một hảo mỹ nam bộ dạng như hoa, hiện tại nửa bên mặt vừa đỏ vừa sưng, hơn nữa xem xét thể nào cũng là bị đánh sưng, lại đối với cô bộ dạng cung kính, có trời mới biết người ta chứng kiến việc này sẽ nghĩ thế nào.

May mắn không phải tại văn phòng, bằng không thì cô bị hiềm nghi tội danh ấu dâm là xác định chắc rồi.

Nhưng mặt Thập Tam lại không thể để đó. Cô tìm hòm thuốc nhỏ, lấy ống thuốc mỡ làm tan sưng giảm đau, cho hần sôi lên.

Thật sự sờ sờ, mới biết được cảm xúc tốt thế nào

Da của hần mịn mịn, trơn bóng, mang theo tính chất quân nhân đặc trưng, bởi vì sưng đỏ mà có chút nóng lên, phát nhiệt, lại tăng

thêm thuốc mỡ trơn trơn, dưới ngón tay phẳng phát một khối Noãn Ngọc, lại làm cho Yến Thanh Vi xuất thần bồi bồi.

Thập Tam cũng vì chủ nhân ôn nhu thất thần, vốn mặt có chút đau đớn, tại thuốc mỡ mát lạnh, rất nhanh cảm thấy thoải mái.

Theo động tác của Yến Thanh Vi, mặt thậm chí bắt đầu đỏ lên, có chút nóng rát. Hắn không thể xác định, đến cùng là bởi vì một tát của mình, hay là vì ngón tay chủ nhân nhẹ nhàng lướt qua.

Thuốc mỡ đều nhanh ngấm vào bên trong làn da rồi, nhưng Yến Thanh Vi có chút không muốn dừng tay. Trong nội tâm cô thở dài: hắn đánh chính mình, còn mình thì trị thương cho hắn. Thập Tam tự làm khổ ở đâu chứ, quả thực là hành hạ mình mà!

Bất quá trong tâm còn muốn sờ, trên mặt cũng không dám lộ ra, sợ Thập Tam tưởng cô bất mãn, lại làm tiếp cái gì, ờ, tự làm khổ mình!

Cuối cùng, Yến đại tiểu thư mặc đẹp ra cửa, trước khi đi còn không quên dặn dò Thập Tam, ngoan ngoãn ngồi chờ cô. Nói thật, bởi vì cô không dám chắc còn có thể hay không lại chịu đựng kích thích.

Ví dụ, nếu như cô vừa bước vào cửa, liền thấy cảnh, người nào đó đem mặt đánh thành đầu heo, quỳ thỉnh tội, cô khó đảm bảo sẽ không đem đồ ăn ném vào hắn.

Thập Tam rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, trong lòng nghĩ mãi mà không hiểu

Dường như chủ nhân thật không có ý muốn đánh hắn.

Dường như chủ nhân tức giận.

Dường như chủ nhân còn rất bất đắc dĩ.

Nhưng chủ nhân vì cái gì không đánh hấn? Không phải đã tóm cổ áo hấn rồi à?

Chủ nhân tại sao tức giận? Nghi hấn đánh quá nhẹ ư? Không phải.

Là muốn chính mình đánh? Cũng không phải.

Nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra, Thập Tam chán nản, thất vọng tổng kết: mình thật sự quá vô dụng, chủ nhân vì sao tức giận cũng không biết, rõ ràng nàng đối với mình chính là người ban ân, làm sao lại làm cho chủ nhân khó chịu nhỉ?

Cùng lúc đó, Yến Thanh Vi trong nhà hàng, chọn mấy món ăn bình thường, bên cạnh đó vừa đợi vừa nghĩ.

Thập Tam ngày mai sợ là tốt không được nữa.

Cũng không thể lại để Thập Tam mang cái mặt kia đi.

Xem ra còn phải lưu hấn lại nhiều thêm một ngày, tối thiểu đến kho vết sưng tiêu tan.

Thế nào lại kéo thêm một ngày rồi? Cái " kỳ ngộ ký" lúc nào mới dùng cái đầu vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui không có biện pháp, Yến Thanh Vi chán nản, thất vọng tổng kết: mình thật sự là quá vô dụng, Thập Tam muốn làm gì đều không đoán trước được, rõ ràng hấn đối với mình nói gì nghe vậy, làm sao lại làm ra tình huống này?

Tác giả nói suy nghĩ của mình: nhìn nhìn người khác điếm kích
cùng sưu tầm, nhận đả kích a nhận đả kích, chính mình thật sự là
tiểu Lãnh Văn a

Ôm 13 phiên muộn trong lòng

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 16: Rốt Cuộc Được Ăn Cơm Rồi

Edit + Beta: Nhã vy

Yến Thanh Vi nghĩ: Thập Tam giống như là đang phát triển, có lẽ càng thích ăn thịt đúng không? Nhưng hẳn vừa mới bị sốt, ăn dầu mỡ quá cũng không tốt. Cho nên thay Thập Tam suy nghĩ, Yến Thanh Vi chọn sườn lợn, ba món hấp, chim bồ câu hấp cách thủy, giá nhúng dấm chua.

Đợi đến khi cô mang bọc thức ăn tiến vào nhà, Thập Tam vội vàng đứng dậy, nhận lấy mấy cái túi trong tay cô.

Yến Thanh Vi rửa tay, lấy chén đĩa bát đĩa ra, Thập Tam lưu loát dọn dẹp lại bàn, bồ câu hầm cách thủy cũng để vào tô.

Trong nhà không có bàn ăn, đồ ăn phải bày trên bàn trà. Mấy đĩa thức ăn mặc dù không phải sơn hào hải vị, nhưng lại là nóng hôi hổi, dễ dàng câu dẫn người ta muốn ăn.

Yến Thanh Vi vỗ vỗ tay: “Thế nào, hợp khẩu vị không? Anh cần phải ăn nhiều một chút.”

Thập Tam cảm kích mà đáp lời: “Đa tạ chủ nhân. Thuộc hạ trước hầu hạ chủ nhân dùng cơm, chủ nhân dùng thừa thưởng một chút

cho Thập Tam là tốt rồi.” Nói xong đứng sau lưng Yến Thanh Vi, tùy thời mà chuẩn bị chia thức ăn.

Bàn trà vốn thấp, Yến Thanh Vi ngồi ở trên ghế cau lên, Thập Tam đứng phía sau, bóng dáng trực tiếp che trước mặt nàng, lấp đến một nửa thức ăn.

Yến Thanh Vi cơ hồ không muốn ăn. Cô buổi tối không ăn bao nhiêu, nếu không phải vì nhật được phiến toái này, trời lạnh làm sao mà phải hấp tấp đi mua cơm? Hiện tại thì tốt rồi, “Dùng thừa thưởng một chút là tốt rồi?” Nghe xong lời này, sao lại muốn đánh người thế nhỉ?

Yến Thanh Vi hơi hơi nghiêng rằng, tự nói với mình phải tỉnh táo phải tỉnh táo. Cô kéo Thập Tam ngồi bên cạnh ra lệnh: “Ăn! Tôi làm sao mà ăn hết nhiều như vậy, dám thừa thức ăn lại thử xem?”

Nhìn Thập Tam có chút cứng đờ, sau đó như máy mà nhật đưa lên, lập tức lại nghĩ, đồ ăn này không ít, nếu thật sự ăn không hết, lại gắng ăn, cô không phải còn phải đi mua thuốc tiêu hóa cho hấn?

Vì vậy lại nói: “Không nhất định toàn bộ phải ăn xong, ăn vừa no là được, không được bị đói, cũng không được gượng ép.”

Thập Tam vốn bởi vì ngồi bên cạnh chủ nhân dùng cơm, rất là bất an, đợi nghe xong lệnh của nàng, đáy lòng nổi lên một chút mềm mại. Hấn âm thầm cắn môi, có thể vĩnh viễn hưởng thụ nhu hòa như vậy là yêu cầu quá xa với, hấn bắt đầu ăn cơm.

Ăn được một lát, Yến Thanh Vi chỉ thấy hấn gầy gầy cơm, thật vất vả đuổi đưa ra đồ ăn, kẹp đồ ăn lại nhưng lại làm người khác dở khóc dở cười.

Một nhánh tỏi, hai cây giá trong canh, rớt cuộc cũng vươn tới đĩa sườn, nhưng lại chuẩn xác mà gấp lấy đoạn hành tây.

Yến Thanh Vi bắt đắc dĩ, đành phải liên tiếp gấp cho hắn, lập tức bát của Thập Tam chồng chất như ngọn núi. Nhìn ánh mắt sợ hãi của Thập Tam, cô hung dữ nhìn hắn chằm chằm, quát: “Ăn!” Dừng một chút, lại bổ sung: “Dùng bữa!”

Thập Tam cảm thấy chủ nhân là thật tâm muốn cho mình ăn, chậm rãi thả lỏng một chút, bắt đầu ăn, không ngừng ăn đồ ăn trong chén, rớt cục núi đồ ăn cũng thấp dần xuống, cảm thấy ánh mắt uy hiếp của Yến Thanh Vi quét tới, đành phải do dự mà gấp chút đồ ăn.

Yến Thanh Vi nhìn hắn ăn hết đĩa rau rồi, rớt cục thỏa mãn gập đầu.

Ngoài mặt hung dữ như vậy, chủ nhân lại ôn nhu như thế mà đối đãi hắn. Thập Tam có chút vĩnh khỏe môi lên.

Ánh mắt Yến Thanh Vi liếc qua nụ cười của hắn, đôi môi hơi mấp máy kia, khuôn mặt biểu lộ như mặt trăng khuyết, như ánh trăng sang, đẹp mắt không nói nên lời.

Giống như núi che đầy tuyết, được ánh mặt trời chiếu sáng, óng ánh thanh viễn, ôn hòa uyên bác.

Tiểu tâm can của cô lại đập thành thịch liên tiếp, cố gắng ổn định một chút, khi nhìn lại, Thập Tam đã khôi phục mặt băng đầu gối như cũ, giống như vừa rồi chỉ là cô hoa mắt.

Yến Thanh Vi hơi dùng sức mà nhau xương sườn, ở bên cạnh thầm oán: Đúng rồi, còn phải khuyên bảo hắn không thể tùy tiện cười với người khác! Nụ cười kia lực sát thương quá mạnh, đúng là

dụ dỗ người ta phạm tội mà! Nếu như bị mấy dâm nam sắc nữ nhìn thấy, trong sạch khó mà bảo toàn.

Thập Tam không biết oán niệm của Yến Thanh Vi, chỉ thấy chủ nhân gặm chân bồ câu có chút mạnh, hơi khùng bố, hình như chủ nhân lại không vui rồi.

Bởi vì không rõ nguyên nhân, hấn lặng lẽ tăng tốc độ ăn, cầu nguyện chính mình không làm chủ nhân tức giận.

Im ắng ăn xong một lát, Yến Thanh Vi mới phát hiện, sau lưng lại xuất hiện một bóng ma: Thập Tam sau khi ăn xong, đã lẳng lẳng đứng sau lưng cô rồi.

“Nhanh vậy sao?” Yến Thanh Vi nhìn hơn phân nửa bát cơm trong bát mình, lại nhìn đáy bát trơn bóng của Thập Tam.

Thập Tam không biết nên đáp cái gì, đành phải nói: “Thuộc hạ ăn no rồi.”

Yến Thanh Vi hoài nghi nhìn đồ ăn thừa lại nhiều, nhìn phần bụng bẹp bẹp của Thập Tam, căn bản không giống đang chứa đồ, nhìn thế nào cũng không giống ăn no. Vì vậy đề bụng hấn hỏi: “Thực ăn no rồi?”

Thập Tam xoay một cái đở mặt lên, thân thể của hấn lần đầu tiên bị nữ nhân sờ, cho dù là qua một lớp quần áo cũng là hàng thật mơn tới bụng, còn xoa bóp như vậy.

Yến Thanh Vi cũng bất giác kịp phản ứng, nhìn Thập Tam muốn tránh lại không dám, bộ dáng cúi đầu xấu hổ, bèn bộn quay người che dấu mà nâng bát, mượn bát cơm chắn ngang mặt.

Ông trời ơi, cô lại làm cái gì vậy, bôi thuốc trên mặt rồi, giờ bụng cũng sờ đến rồi.

Kỳ thật, kỳ thật cô không phải cố ý đâu. Cái kia, đứa cháu ngoại trai hơn một tuổi của cô, sau khi ăn xong, cũng phải để người lớn vuốt vuốt bụng của nó, nhìn xem nó ăn no thế nào. Cô, cô chỉ là nhìn nhiều, thành thói quen tự nhiên mà thôi.

Chỉ là, bụng Thập Tam như thế nào mà vẫn bệu như vậy? Chỉ giống như lúc đầu.... rấn chắc lại co dãn, khăn mặt chắn nhìn không ra, không nghĩ tới còn....

Yến Thanh Vi đột nhiên phản ứng với loạn tưởng của chính mình, bị hạt cơm sặc ho khan.

Thập Tam nhanh chóng múc một muôi canh, dâng lên trước mặt cô: “Chủ nhân mời dùng.”

Yến Thanh Vi uống cạn một hơi trên tay hần, thật sự đỡ ho khan. Đột nhiên có chút tiếc nuối, Thập Tam chăm sóc như vậy, hay ngày nữa đã phải đi. Hần đi rồi, còn nhớ cô hay không?

Có lẽ sẽ quên, có lẽ sẽ sinh ra hận ý với việc bị đuổi đi. Tóm lại, cô đá hần, buộc hần tới, nhìn qua hần, sờ soạng hần, còn hiểu làm để hần tự tát, là có ấn tượng không tốt rồi.

Nghĩ như vậy, Yến Thanh Vi rốt cuộc không có tâm tình ăn cơm nữa, cũng buông bát đĩa.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 17: Một Đêm Giày Vò

Edit+Beta: Nhã Vy

Sau khi ăn xong, Yến Thanh Vi muốn ngăn Thập Tam dọn. Vì vậy Thập Tam đành trơ mắt nhìn chủ nhân để đồ ăn thừa vào trong mấy cái hộp xinh xắn, để vào tủ lạnh, lại rửa sạch toàn bộ đồ ăn, xếp lại vào trong dàn bát.

Chủ nhân không cho hắn làm việc, hắn có chút khổ sở, điều này nói rõ chủ nhân không tin hắn, ngay cả việc này cũng không được làm.

Có thể hắn cũng thấy, những cái hộp kia, không hiểu sao lại phải sử dụng, sao lại phải bỏ vào cái tủ, vì sao rửa lại phải dùng dầu.

Kỳ thật Thập Tam cũng không ngu ngốc, trái lại, hắn cực kì thông minh, lĩnh hội rất nhanh. Có thể thông qua huấn luyện vô tình mà sống sót, cũng có tư cách may mắn trong vạn người, trở thành ảnh vệ của Nữ hoàng, làm sao mà dần được.

Cho nên rất nhiều việc, Thập Tam chỉ cần nhìn một lần, có thể nhớ kĩ, hơi suy nghĩ một chút, có thể làm tốt hơn phân nửa. Bằng không thì, quản giáo cũng đã sớm dùng roi đánh chết hắn rồi.

Hôm nay cũng vậy, Thập Tam có thói quen nhớ kĩ trình tự thu dọn sau khi ăn xong, sau đó điểm lại một lần trong đầu, tin chắc lần sau mình có thể làm tốt.

Đột nhiên nghĩ đến, lần sau? Ở đâu còn có lần sau đây? Tối ngày mai có lẽ cũng đã rời khỏi nơi ôn hòa này rồi.

Suy nghĩ nảy sinh, trong thâm tâm Thập Tam có chút đau nhức, bóng người gần trong gang tấc trước mắt thoáng cái như xa xôi vô hạn.

Cảm xúc của hai người đều không tốt, lại có một chút tổn thương mệt nhọc, Yến Thanh Vi muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Bước vào buồng vệ sinh, vừa đóng cửa lại, Yến Thanh Vi hơi sửng sốt, tay cầm cửa làm sao lại biến hình rồi? Cái thanh này chất lượng không tồi, làm sao đột nhiên bẹp, còn bị bóp méo?

Cô không thể tin àm nhìn lại, thật sự biến hình rồi, phía trên dẹt xuống, phía dưới lại vênh lên, giống như bị bẻ cong, ốc vít cố định hai đầu cũng đã đứt gãy mấy phần.

Yến Thanh Vi đưa tay ếm thử, đúng là kết quả của việc cầm tay dùng sức.

Ai có lực tay lớn vậy? Làm cho hợp kim chế tác cứng như vậy biến hình, thật sự là khủng bố.

Sáng nay còn bình thường, trong nhà chỉ có hai người, cô không được mở cửa nhìn vào phòng khách, Thập Tam yên tĩnh ngồi ở ghế Salon, ngồi xếp bằng nhắm hai mắt điều tức, giống như nhận thấy ánh mắt của cô, đột nhiên mở mắt ra.

Yến Thanh Vi tranh thủ thời gian đóng cửa lại.

Cô không ngờ sức Thập Tam lại mạnh như vậy, nếu so ra, nhóm người giang hồ trên ti vi kéo bình, đúng là chỉ giống trẻ con đùa nghịch.

Hắn là trước lúc đi ra, là trong lúc do dự không hay biết mà cầm. Có thể nghĩ được, Thập Tam lúc ấy tâm lí mâu thuẫn mãnh liệt cỡ nào, mà hắn vẫn mở cửa ra như vậy. Yến Thanh Vi có một chút ê ẩm.

Cô vội vàng giặt rửa xong, đưa Thập Tam đến phòng cha mẹ ngủ trước kia, giúp hắn vén màn, dạy hắn sử dụng đèn giường, sau đó đi vào phòng ngủ của mình.

Có thể là do quá mệt mỏi, cũng có thể là do nghĩ quá nhiều, Yến Thanh Vi nằm xuống một lúc, thật lâu sau vẫn không ngủ được.

Cô có một ý nghĩ hoang đường: Ai có thể tổn thương cô, nhưng Thập Tam sẽ không như vậy, ai cũng có thể lừa gạt cô, nhưng Thập Tam cũng sẽ không. Lẽ ra không thể nghĩ như vậy, Thập Tam là một người lạ đột nhiên xuất hiện, làm sao có thể so với cha mẹ thân nhân của cô, bạn bè nhiều năm?

Có thể cô át không được suy nghĩ này, cho nên tối nay cô không muốn trói Thập Tam lại, cũng không muốn để hắn ngủ trên mặt đất.

Thập Tam lại mất ngủ. Hắn mở to hai mắt, cho dù là ban đêm cũng nhìn rõ được đèn nóc nhà, tủ quần áo đối diện.

Xa xa ngoài đường phố truyền đến tiếng ô tô chạy qua, trần nhà đột nhiên vang lên mấy âm thanh thanh thúy, rất nhanh lại không

nghe thấy gì, là mấy đứa nhỏ lâu trên chơi đùa, bị người lớn ngăn lại.

Phòng ốc ôn hòa, cái chăn mềm mại, Thập Tam ở trần trụi ngập không khí gia đình, không hay biết mà thư giãn một chút, thậm chí có ảo giác gia đình.

Hắn mong chờ ngày mai, bởi vì chủ nhân nói muốn dẫn hắn đi mua quần áo, vậy thì có nghĩa là có thể đi bên người chủ thân khá lâu, hắn lại sợ ngày mai, sợ những chuyện phiền phức đều làm xong, sẽ không có lí do gì ở lại, trực tiếp bị đuổi đi.

Hắn muốn chăm sóc chủ nhân, ở gần cô một chút, dù chỉ là một đêm.

Yến Thanh Vi rốt cục cũng ngủ được, còn bắt đầu nằm mơ.

Trong lúc ngủ mơ, cô đi vào bên trong một khu rừng đầy tuyết, đi lại khó khăn. Phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố to, cô vội vàng không kịp chuẩn bị mà rơi xuống, kinh hãi nhắm mắt.

Lúc này, một cái tay dùng sức nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng bay lên. Cô trợn mắt nhìn, chỉ thấy một thân áo bào trắng tuyết tung bay trong gió bên cạnh, mấy sợi tóc đen bay nhẹ.

Cả khu rừng băng tuyết chẳng biết từ lúc nào đã không nhìn thấy, khắp nơi đều là liễu phủ xanh, bọn họ bay đến một tòa đình nghỉ mát, bông liễu trắng nõn bay múa qua đình, góc đình nhà có treo chuông kêu rung động.

Yến Thanh Vi theo chàng trai kia bay vào trong đình, nhưng cảnh sắc lại biến đổi.

Cô đang ở trong mộng, chỉ cảm thấy đương nhiên mà bay lên, dùng tốc độ không tưởng đi về phía trước, trên mặt bàn nhỏ là một lọ hoa hồng đỏ tươi, bên ngoài khoang thuyền là biển cả mênh mông, ánh mặt trời nhảy lên trên mặt biển.

Chàng trai kia cũng thay đồ, ăn mặc một thân màu bạc, cao quý giỏi giang, mỉm cười với cô, như ánh mặt trời trong gió tuyết, rực rỡ vô cùng.

Khuôn mặt kia, nụ cười kia, rõ ràng là Thập Tam.

Yến Thanh Vi vô cùng kinh ngạc, thoáng một cái từ trong mơ tỉnh lại.

Làm sao lại là Thập Tam? Hơn nữa hẳn trong mơ hoàn toàn không giống ngoài thực tế, cường đại mà tự tin như vậy, đây rốt cuộc là gì? Như một Vương tử, Vương Tử chính thống.

Thật sự là quá buồn cười rồi, chính mình cũng không phải thiếu nữ mười mấy xuân xanh, vậy mà còn có thể nằm mơ như vậy.

Cô ổn định tâm thần, nhìn đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường, kim giờ nhát nhát dạ quang chỉ vào sáu giờ.

Nhất thời không ngủ được, dứt khoát đi uống chén nước đi.

Yến Thanh Vi xuống giường, mượn ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, mở cửa liền nhìn thấy một bóng đen, đang đứng ở chỗ rẽ cửa ra vào. Cô đột nhiên bị dọa lùi về phía sau, lập tức tỉnh giấc, trộm vào nhà, Spider Man đi trộm, vân vân, một chút điện nhanh chóng xẹt qua trong đầu.

Sai lưng là tủ đầu giường, bên trên có một cái đèn pin. Không thể nói Yến Thanh Vi không có cảnh giác, bởi vì ở một mình, đây đã thành thói quen của cô. Yến Thanh Vi hơi trở tay cầm lấy đèn pin vào tay, trong nội tâm hơi yên ổn một chút.

Bóng đèn trước cửa không nhúc nhích, không, giống như rụt rụt? Chẳng lẽ bởi vì cô không kêu, liền cho rằng không nhìn thấy hẳn?

Yến Thanh Vi âm thầm hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến Thập Tam, chính là một đại trợ thủ mà.

Vì vậy Yến Thanh Vi hơi lui lại hai bước, một bên cảnh giác mà nhìn bóng đèn, một bên hô, “Thập Tam, có trộm!”

Cũng không có âm thanh, chẳng lẽ Thập Tam bị hại rồi?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Yến Thanh Vi bắt đầu lo lắng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Cô bây giờ đứng ở bên giường, không mở đèn bàn ra, đang âm thầm, nàng quen thuộc trong nhà hơn, bật đèn ngược lại lại có lời cho trộm.

Cái bóng đèn kia động, dường như không có ý định ẩn dấu, đã đứng ở cửa ra vào.

Da đầu Yến Thanh Vi tê rần: Điện thoại ở trong phòng khách, Thập Tam lại không có động tĩnh, lớn tiếng kêu có thể gọi hàng xóm tới không?

Cô trấn tĩnh lại, quyết định bất ngờ dùng điện giật tên trộm này. Ánh lửa vừa lóe lên, bóng đèn bởi vì quỳ xuống mà khó khăn lắm

tránh thoát, hần thấp giọng gọi một tiếng: “Chủ nhân, Thập Tam đáng chết, làm kinh sợ chủ nhân.”

Có thể nhìn thấy, trong ánh điện chớp, biểu lộ của Yến Thanh Vi, thật sự là...

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 18: Người Sáp Biết Đồ Mồ Hôi

Ngọn đèn sáng rực, Yến Thanh Vi mặc chiếc váy ngủ bằng vải bông màu xanh da trời, tóc rối bù, ngồi ở trên giường chăn đệm tán loạn.

Thập Tam ngồi ở ghế xoay đối diện cô, thật ra anh muốn quỳ trên mặt đất xin tội hơn, không biết tại sao chủ nhân lại không cho, bây giờ anh cũng không dám chọc giận chủ nhân.

Anh vụng trộm dò xét nhìn Yến Thanh Vi, Thập Tam lại ngồi đàng hoàng tử tế, tuy nhiên cái ghế này có chút kì lạ, cứ chuyển động như vậy, anh phải dùng Thiên Cân Trụ mới ngồi ổn được.

Hơn nữa giống như ngồi lên cái gì đó, có hơi lạ lạ, vừa rồi chủ nhân gọi anh vào phòng ngủ, đẩy anh lên cái thứ này, đưa lưng về phía anh không nhìn rõ.

Nhưng anh cũng không dám dị nghị.

Thập Tam biết rõ chủ nhân bực mình, chủ nhân bị anh dọa.

Anh không phải muốn dọa chủ nhân, anh đâu dám? Anh chỉ muốn gác đêm cho chủ nhân, cho nên mới ngồi chồm hổm ở nơi cách cửa ra vào không xa.

Kì thật chủ nhân hơi nhúc nhích một chút là anh biết rồi, vốn muốn cách cửa gần một chút, dễ dàng nghe gọi, không ngờ chủ nhân vừa ra tới đã nhảy trở lại.

Khi đó anh cũng không biết có chuyện gì xảy ra, sau này nghe chủ nhân gọi anh, nói có trộm, Thập Tam có chút sợ. Chẳng lẽ nội lực của anh suy kém đến mức có người vào cũng không biết ?

Cho nên phản ứng đầu tiên của Thập Tam là ngưng thần lắng nghe, nhưng lại xác định trong phòng chỉ có hai người bọn họ.

Sau đó anh cảm nhận được địch ý của chủ nhân với anh, rất cuộc hiểu rõ, chủ nhân xem anh là trộm rồi.

Thập Tam có chút hồ đồ, chủ nhân cũng có nội lực, sao lại không thấy anh ? Hơn nữa hạ nhân gác đêm là đương nhiên, sao chủ nhân cảm thấy là trộm được ?

Sau đó Thập Tam nhớ tới, chủ nhân bây giờ, đã không phải là chủ nhân lúc trước, có lẽ cũng không có nội lực.

Có thể anh khiến chủ nhân sợ hãi, hơn nữa chủ nhân rất hoảng sợ, Thập Tam có chút sợ, không biết chủ nhân sẽ trừng phạt mình như thế nào.

Nếu hung hăng đánh một trận có thể làm chủ nhân hả giận, cái đấy chính là đơn giản nhất. Nhưng chủ nhân lại không đánh anh, còn cho anh ngồi, càng có vẻ đáng sợ hơn.

Thập Tam càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng khẩn trương, trên trán anh bắt đầu toát mồ hôi hột. Anh muốn đưa tay lau, lại không dám động, dùng hết sức lực bảo trì tư thế đoan chính, lại càng cứng ngắc.

Yến Thanh Vi vốn rất tức giận, Thập Tam này không ngủ được, sờ đến cửa phòng cô làm cái gì ! Lúc cô gọi anh, còn không ra, hại cô lo cho anh.

Bàn tay trên áo ngủ đồ đầy mồ hôi, Yến Thanh Vi hơi dò xét Thập Tam, ngồi thẳng cứng như vậy, giống như không phải ngồi trên ghế, mà là ngồi trên miệng núi lửa.

Đặc biệt là biểu hiện của anh, giống y như người sắp, lại còn đổ mồ hôi, sẽ nhanh chóng thành người sắp biến dạng.

Thấy Thập Tam như vậy, oán khí của cô cũng tản đi một chút, Yến Thanh Vi dùng tay ấn ấn huyệt thái dương, bắt đầu hỏi thăm Thập Tam.

Rốt cuộc hiểu rõ ý của Thập Tam, Thập Tam bên cạnh cũng đã biết rõ Yến Thanh Vi quả thật không có nội lực, hơn nữa không có thói quen có người gác đêm.

Trải qua trận khôi hài này, đã tới bảy giờ, Yến Thanh Vi phát phát tay, lệnh Thập Tam đi ngủ. Đừng có giỡn, hôm nay là thứ bảy, không ngủ lấy sức chẳng lẽ trời còn tối đã rời giường.

Thập Tam còn nói nhỏ, bởi vì khiến chủ nhân hoảng sợ nên xin bị phạt.

Yến Thanh Vi tức giận nói: “Ngủ đi, không được tự ngược , không cần tìm việc, lập tức, lập tức, NOW!”

Rốt cuộc Thập Tam bị tiếng hô của cô dọa sợ, ngoan ngoãn chạy vào ổ chăn, không dám động một chút.

Yến Thanh Vi bên này, đợi sau khi Thập Tam chạy đi, cô mới phát hiện một thứ trên ghế, là một chuỗi trang sức, thủy tinh ba màu đen xám trong suốt, tất cả lớn nhỏ, quần thành hai vòng.

Đây chính là dây đeo áo lông mà cô rất yêu thích, thường đeo bên người, vừa rồi bị thập tam đặt cái mông lên ? (à, thì ra anh thấy lạ là vì ngồi lên cái này)

Sao anh có thể như vậy ? Không biết gì mà ngồi lên sao ? Yến Thanh Vi có xúc động muốn lao qua tìm Thập Tam.

Nhớ lại tạo hình người sắp đổ mồ hôi vừa rồi của Thập Tam, cô gắng gượng nhịn đi, vô lực mà ngã xuống giường, an ủi mình: Ngủ đi, ngủ rồi sẽ quên ngay.

Sáng ngày hôm sau, Thập Tam thật sự nằm không được rồi, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài người đến người đi, đã rất náo nhiệt rồi, đoán chừng mình có thể rời giường, anh nhanh chóng thu thập giường chiếu đi vào phòng khách.

Anh muốn làm chút chuyện, nên anh giặt sạch khăn, bắt đầu lau chùi. Rất nhanh đã chùi xong, lại bắt đầu lau bàn.

Lúc Thập Tam đang chống mông làm hăng say thì Yến Thanh Vi đi ra.

Cô cũng không nghe thấy động tĩnh gì, Thập Tam giặt khăn rất cẩn thận, tiếng mở nước cũng vô cùng nhỏ, dường như không có âm thanh gì.

Yến Thanh Vi ngủ tới no mắt, vận eo bẻ cổ đi ra, nhìn thấy Thập Tam nửa ngồi nửa quỳ dùng khăn lau lau chùi chùi, cô lập tức sửng sốt.

Thập Tam nhìn cô đi ra, rất tự giác ngừng động tác, lập tức chào.

Anh cảm thấy chủ nhân đang nhìn khăn lau, điều này làm anh bất an, vì vậy đem khăn lau giấu ra sau lưng.

Yến Thanh Vi nói: “Thập Tam, đừng dùng khăn lau chùi.”

Thập Tam nói: “Vâng, chủ nhân, là thuộc hạ ngu dốt, xin chủ nhân trách phạt.”

“Đứng dậy đi, tôi không có ý trách anh. Dùng khăn lau chùi quá phí sức, dùng đồ lau nhà là được rồi.”

“Vâng, tạ chủ nhân dạy bảo.”

“Anh đứng lên, đừng quỳ nữa!”

“Thuộc hạ khiến chủ nhân không thoải mái, xin chủ nhân trách phạt!”

.....

Trải qua một hồi xoắn xuýt, hai người cuối cùng cũng chuẩn bị ra ngoài.

Yến Thanh Vi nhìn sang, không khỏi cảm thán sức hồi phục của Thập Tam thật kinh người, nội thương của anh đã tốt lên nhiều, vết thương bên ngoài cũng đã khép miệng lại rồi, ngay cả mặt cũng tiêu sưng đỏ, chỉ còn chút dấu vết nhàn nhạt.

Tốc độ này người thường quả thực là không thể đạt tới.(anh này không phải người thường đâu chị, ảnh là nhân sĩ xuyên không)

Thập Tam dịu dàng ngoan ngoãn để cô xem xét, ngoại trừ bên tai có chút ửng đỏ, không có cái gì khác thường.

Kỳ thật anh càng muốn miệng vết thương không tốt, mặt cũng không tốt, như vậy chủ nhân mới có thể bôi thuốc cho anh, có thể ở khoảng cách gần ngửi mùi thơm ngát của cô, nhìn thấy cô mỉm cười, cảm thấy ôn nhu từ tay cô.

Có thể vết thương đã khép miệng lại rồi! Thập Tam nghĩ, nếu biết chủ nhân sẽ xem, lúc sáng anh nên xé toạc bọng nó ra. Rất nhanh sau đó anh bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, đây không phải là lừa gạt chủ nhân sao, sao có thể như vậy được ? Sao anh dám?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 19: Rốt Cục Cũng Mặc Đồ Mới Rồi

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Phải đi trước, Yến Thanh Vi mới nghĩ, Thập Tam mặc quần áo gì ra ngoài đây? Cô đem quần áo ba còn để lại, tìm lại tìm, chỉ có cái quần chân rộng, áo bông dày miễn cưỡng góp nhặt được. Lại kiểm tra một cái áo lông, còn giống như thiếu chút gì đó

Thiếu cái gì nhỉ? Yến Thanh Vi nhú mày: " Trong áo lông còn thiếu ít đồ gì?"

Thập Tam thấy cô nhú mày, tưởng rằng chủ nhân ngại hấn phiền toái, vội vàng nói: "Chủ nhân, không cần, thuộc hạ chỉ cần có đồ che đậy thân thể cũng rất tốt rồi, bên trong không cần mặc"

"Bên trong không cần mặc?" Yến Thanh Vi tròn to mắt —— cô nhớ thiếu cái gì rồi, nội y nha~

Nói đến có vẻ giống như Thập Tam cũng không mặc nội y suốt? Thì ra trong bộ đồ đen coi như có một lớp quần lót vừa lớn lại mỏng, có vẻ như là thứ gọi là quần lót hay sao ấy? Nhưng sau đó thay quần áo ở nhà, nên cái gì cũng bị vứt.....

Làm sao bây giờ? Cũng không thể cầm đồ lót của ba cho hấn mặc. Dứt khoát tiếp tục để vậy, mua đồ mới về rồi tính sau.

Chỉ là, cho tới bây giờ cô chưa từng mua đồ lót nam. Yến Thanh Vi nghĩ đến cảnh tượng cô dẫn Thập Tam chọn mua đồ lót, lại nghĩ tới cái “khăn” che chắn bộ phận quan trọng kia, mặt mo không khỏi đỏ lên.

Thập Tam không biết cô nghĩ cái gì, chỉ thấy mặt cô có chút đỏ lên, cũng bắt đầu do dự. Hấn nắm áo lông, suy tư, phải chăng muốn hấn thay đồ trước mặt chủ nhân.

Không thay, chủ nhân chưa có ý rời đi, thay đồ, lại sợ chủ nhân trách hấn không tuân thủ phép tắc.

Yến Thanh Vi rốt cục cũng phản ứng, nhìn Thập Tam lè mà lè mề mà xoa nắn lấy áo lông, còn có lỗ tai từ từ biến thành màu hồng nhạt, đi ra ngoài —— tay chân cứng ngắc.

Thập Tam thấy động tác cô không được tự nhiên, nhin xuống ý cười, bắt đầu thay quần áo. Đã có kinh nghiệm mặc đồ ở nhà, quần áo hiện đại lại rất đơn giản, rất nhanh đã thay xong.

Thấy hấn xuất hiện ở phòng khách, Yến Thanh Vi không khỏi bắt đầu đánh giá.

Thập Tam ăn mặc đồ lạc hậu của Yến ba, nhìn thế nào cũng không hợp dáng người, hơn nữa có chút mắc cười.

Khí chất hấn vốn đặc biệt, bên trong rần rở lạnh lùng, còn mang theo nét sắc bén ác liệt, hiên tại lại bị bao bọc trong khối quần áo vừa mập vừa dày, đi đường đều bất tiện, trên chân một đôi giày vải

bông đầu tròn ngậy ngốc, cả người như một con gấu béo, hiện ra vài phần ngốc, có chút trì độn đáng yêu.

Cái vẻ ngốc nghếch lóng ngóng này cùng sát thủ trước kia khác biệt quá lớn, Yến Thanh Vi mỉm cười. Thập Tam không biết cô cười cái gì, có chút không hiểu mà cúi thấp đầu.

Vì vậy, Yến Thanh Vi từ hết cách đến tâm tình rất tốt, cười kéo kéo ống tay áo Thập Tam, nói: "Đi thôi, mua cho anh quần áo phù hợp nào."

Yến Thanh Vi không lái xe, mang theo Thập Tam ngồi xe bus tới khu thương mại gần đó. Lái xe không có chỗ đỗ, chỗ để xe thì có hạn lại xa, thực tế cuối tuần tranh đoạt rất gay gắt, cô cũng không muốn đem thời gian lãng phí tìm kiếm chỗ đậu xe.

Phát hiện Thập Tam lạ lẫm cái gì cũng không biết, Yến Thanh Vi trên đường đều nhỏ giọng giảng giải cho hắn. Như thế nào là ngồi xe bus, như thế nào là xem cột mốc đường, như thế nào là đi thang máy, như thế nào là phán đoán lối đi cho người đi bộ hay là đi dưới đường ngầm.

Thập Tam rất chú tâm nghe, cũng vui mừng vì thái độ hòa ái của Yến Thanh Vi đối với hắn, nhìn qua đã thấy ánh mặt trời chung mang theo sùng bái kính yêu, nếu không phải trước khi ra ngoài đã nghiêm khắc cảnh cáo hắn phải làm được "ba không": không được quỳ xuống, không được thỉnh tội, không được gọi chủ nhân, thì hắn đã sớm quỳ xuống mà tạ chủ nhân rồi.

Đây không phải là trung tâm phân hoa nhất, nhưng có rất nhiều cửa hàng, cửa hiệu tinh phẩm (đồ hiệu) cũng có thể đào ra thứ tốt, giá cả so với các cửa hàng lớn thì rẻ hơn không ít.

Cô là người phàm, hâm mộ những người có thể không bán khoản tiền, nhất là nữ trư trong tiểu thuyết, động một chút là thiên kim hào phú hoặc nữ phú gia, hay là bản thân là thành phần tinh anh buôn bán, mỗi người đều là một thân tụ mỹ mạo cùng khí chất, tại cửa hàng, vung tiền như rác.

Nhưng thực tế thì, cô chỉ là tầng lớp công nhân bình thường, là nhân viên làm công theo tháng, không có khả năng mang Thập Tam phung phí mua sắm.

Yến Thanh Vi cũng không hiểu về đồ nam, Thập Tam càng không có ý kiến. Hai người nhìn mấy cửa tiệm, thử hai lần, cũng không đặc biệt hài lòng.

Nhân viên cửa hàng thấy hấn trẻ tuổi anh tuấn, thường đề cử quần áo thời thượng, có màu sắc tươi sáng, có kiểu dáng đặc biệt, hấn miễn cưỡng thử, dù cho mỗi người thuyết phục, cũng không bằng lòng mặc.

Đây là bởi vì Thập Tam nhìn màu sắc. Hấn mặc đồ đen đã quen, đối với màu sắc rực rỡ dường như bản năng bài xích, ăn mặc quần áo quá bắt mắt sẽ cảm thấy bất an.

Yến Thanh Vi không bắt buộc hấn, trải qua kinh nghiệm mấy lần thử đồ thất bại, cũng cảm giác được ý thích đặc biệt của hấn. Nghĩ đến quá khứ của Thập Tam, vẫn là tôn trọng ý nguyện cùng thói quen của hấn.

Đến giữa trưa, rốt cục cũng nhìn trúng một cái áo lông cùng một cái áo khoác lông dê hơi dài và dày.

Y phục lông kim thô Hưu Nhân chồng lên không ngờ mặc trên người Thập Tam lại rất ra màu, làm nổi bật dáng người vô cùng, màu sắc cũng là màu hần thích màu xanh đậm, nhân viên hướng dẫn nhìn Thập Tam trước gương liên tục tán thưởng.

Áo khoác lông dê màu đen, Thập Tam có thể chấp nhận, chất lượng cũng rất tốt, Yến Thanh Vi tương đối hài lòng. Đáng tiếc giá cả không tính là rẻ, là hàng hiệu, chỉ so với giá bên trong cửa hàng giảm giá 10% (Nhã Vy: Rất cảm ơn nàng Floratran29 đã giúp ta chỗ này nga

Yến Thanh Vi tính toán, cái áo khoác ngoài này muốn tiêu hết nhiều hơn một phần ba tiền lương của một nhân viên làm theo tháng như cô. Cô do dự một chút, Thập Tam dường như cảm thấy, lập tức biểu hiện không muốn mua món đồ này.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu, khoa trương đồ mặc trên thân Thập Tam hiệu quả tốt cỡ nào, quà thực có thể so với người mẫu phát ngôn, không mua thật là đáng tiếc. Lại biểu hiện, mua nhất định đáng giá, có thể tặng thêm một khăn quàng cổ.

Yến Thanh Vi nhìn Thập Tam, lại nhìn khăn quàng cổ — chất lượng rất tốt, cảm giác mềm mại, hơi động tâm.

Cuối cùng, từ trong cửa tiệm đi ra, không chỉ mua áo lông, áo khoác ngoài, khăn quàng cổ, còn có quần jean màu xám dày.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 20: Rốt Cục Cũng Mua Giày Mới

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Quần jean rất hợp ý Thập Tam, Yến Thanh Vi mới đầu còn có chút kinh ngạc, cô cho rằng người thời xưa sẽ ưa thích quần rộng thùng thình, sẽ không thích loại quần vải bố cao bồi cứng ngắc này.

Vì không muốn Thập Tam miễn cưỡng, lúc soi gương mặc thử, Yến Thanh Vi hỏi nhỏ hần: " Mặc quần như vậy có quen không? Nếu như không thích, còn có nhiều loại khác nữa."

Thập Tam lảng lảng đứng đấy, nhìn thoảng qua hình ảnh của mình, rồi quay đầu nói: " Chủ..... nó dày chịu ma sát, cũng rất vừa người, dễ dàng hành động, rất tốt."

Yến Thanh Vi bỗng nhiên tỉnh ngộ, Thập Tam đúng là mặc đồ đen vải thô bó sát người, đúng là chịu được ma sát cùng nhanh và tiện lợi, quần jean thì những tính chất này đặc biệt càng nổi trội, hướng hồ hiện tại quần cao bồi làm bằng sợi tổng hợp, độ thoải mái dễ chịu cũng rất cao, ví dụ như cái này, tuy dày nhưng không cứng, có lẽ Thập Tam rất ưa thích.

Trong tiệm thay ra bộ đồ lỗi thời, tuy quần áo đều là kiểu dáng bình thường, nhưng vẻ ngoài Thập Tam xuất chúng, thân hình lại cao ngất, đi trên đường liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, rất nhiều người từ nam tới nữ đều nhìn hấn, làm cho Thập Tam cũng khấn trương lên.

Hắn trầm thấp hỏi: " Có phải hay không tôi có cái gì không ổn?"

Yến Thanh Vi mỉm cười, có vài phần tự hào vì trong nhà có mỹ nam: " Anh rất tốt, chỉ là quá tốt nên mọi người mới nhìn đấy."

Thập Tam lại bất an: "Tôi không phải cố ý thu hút người khác chú ý đâu, xin ngài tha thứ."

Yến Thanh Vi an ủi mà vỗ vỗ hấn, cười nói: " Anh lại không có làm gì sai. Mọi người yêu thích người có bề ngoài xuất chúng, nhìn nhiều hơn vài lần cũng bình thường mà."

Mọi thứ đều rất tốt, nhưng tới lúc mua giày thì lại xảy ra vấn đề.

Coi được mấy kiểu giày mùa đông, Yến Thanh Vi khẳng khẳng để Thập Tam thử, chọn cái hợp ý. Thập Tam có chút mâu thuẫn, nhỏ giọng biểu thị tùy tiện cầm một đôi là tốt rồi.

"Vẫn là thử xem đi, giày hợp hay không hợp chân chỉ có thể mang vào mới biết được nha." Cô bé bán hàng xinh đẹp lanh lợi rất nhiệt tình, thực tế thì khi Thập Tam vừa tới, cái mặt kia liền làm cho toàn thể nhân viên cửa hàng cùng khách hàng cũng nhin không được nhìn nhiều lần.

Thập Tam phát hiện người khác chú ý hấn, mắt phượng nhìn sang, ánh mắt trong suốt lại vài phần lãnh đạm, lập tức vài người bị điện giật ngã xuống. Yến Thanh Vi nhìn hấn căn bản biểu cảm

không tự nhiên, xem người với xem giày không có gì khác biệt, chỉ có thể cười khở.

Cho nên lúc chọn giày, nhân viên cửa hàng đặc biệt nhiệt tình cũng không kỳ quái, Có thể Thập Tam không cảm kích, thậm chí có chút mơ hồ cảm kỵ, không trả lời nhân viên hỏi thăm, liên tiếp đều đặc biệt tập trung lựa giày.

Nếu như người ta lần lượt đưa cho là phía đầu giày, hẳn nhất định cầm gót giày; người ta cầm là khoảng giữa giày, hẳn dứt khoát bảo họ để trên mặt đất, dù sao tuyệt đối không đụng chạm ngón tay. Chứng kiến nhân viên hướng dẫn ánh mắt có chút bi thương, Yến Thanh Vi cố nén cười.

Về sau vẫn là Yến Thanh Vi lên tiếng, muốn hẳn thử xem, Thập Tam mới miễn cưỡng ngồi xuống. Cởi giày ra, tất cả mọi người rất kinh ngạc: Thập Tam không có mang tất (vớ)!

Hiện tại là mùa đông, hẳn vậy mà lại đi chân trần? Người khác kinh ngạc, Thập Tam lại vì trước mặt mọi người mà lộ chân ra, xấu hổ không chịu nổi.

Chân nam tử không thể tùy tiện cho người khác xem, nhưng bây giờ lại để cho nhiều người như vậy nhìn.

Nhưng mà chủ nhân vừa rồi kiên trì như thế, hẳn thật sự không dám cãi lời. Thập Tam sắc mặt đỏ thẫm mà thập đầu, hận không thể chui vào bên trong khăn quàng cổ.

Yến Thanh Vi chăm chăm vào cặp chân trần kia, có chút ngây người: cái chân kia hình thể rất hoàn mỹ. Mười đầu ngón chân chỉnh tề, rộng hẹp thỏa đáng, gót chân cao túc cung tròn, bật lên mười

phần lực cùng sức bật. Cùng đồng sự đi rửa chân, ở đó không ai rụt rè, cô không phải chưa nhìn thấy chân đàn ông, móng chân không đồng đều đấy, ngón chân lệch ra uốn éo đấy, đồ mồ hôi chân đấy, ở đâu có hoàn mỹ như vậy, hướng chi làn da như ngọc kia rất sáng bóng.

Quả thực như điêu khắc, đức chân cũng không thể hơn như vậy được?

Tuy Thập Tam chân trần, nhất là một đôi chân không giống người thường, chân đẹp làm cho người ta phải kinh hãi thán phục, đám nhân viên cửa hàng bọn họ đối đãi khách hàng bảo trì lễ nghi chuyên nghiệp, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, còn mượn cơ hội chào hàng tất vãi trong tiệm mình.

Rốt cục bắt đầu thử giày, có thể đệ nhất khoản, Thập Tam dường như không thuận lợi mang vào. Nhưng thật ra là bởi vì bên hông có khóa kéo không kéo ra, khóa kéo rất ngắn không thấy được, nhân viên hướng dẫn thấy hấn cố sức, trực tiếp ra tay giúp đỡ.

Cô ngồi xổm xuống chỗ bên cạnh, thò tay muốn đem khóa kéo kéo ra, còn cười nói: " Nơi này có khóa kéo...."

Lời còn chưa nói hết, nhân viên hướng dẫn đã bị đẩy đẩy sang một bên, trực tiếp ngã lên cái hộp giày, đem cái hộp đè bẹp. Cô bé ôi một tiếng, chậm rãi đứng lên, xoa xoa chỗ đau, vốn đang treo cái mặt tươi cười ngọt ngào liền đổi sắc: "Tại sao anh đẩy tôi?"

Người trong tiệm nghe được tiếng hét đều nhìn qua, Thập Tam lại không hề xấu hổ, hấn vươn người đứng dậy, đối với nhân viên kia lạnh lùng mà nhìn chăm chú xong quay đầu, đừng nói là xin lỗi, mà ngay cả lời giải thích cũng không thềm.

Cô bé kia mắt bốc hơi nước, người chung quanh đều ném cho Thập Tam ánh mắt trách cứ, mặt khác nhân viên cửa hàng cũng từ từ xúm lại.

Yến Thanh Vi lập tức đau đầu. Cô đoán được có thể Thập Tam không muốn bị người khác đụng chạm, thật không nghĩ đến cô bé kia ân cần như vậy, cũng không nghĩ Thập Tam phản ứng mạnh như thế.

Xem ra Thập Tam, hẳn chỉ là không cho sắc nữ ăn đậu hũ, nhưng người khác lại thấy, dường như thuần túy là khi dễ một cô bé, thực tế sau khi khi dễ còn chẳng như vậy, thái độ ác liệt như vậy.

Yến Thanh Vi chỉ có thể ninh sự tức nhân(Nhã V: đại khái có nghĩa là xoa dịu sự việc giữa mọi người, ta không tìm được thành ngữ nào thích hợp nên đành để vậy), thay Thập Tam nhận lỗi, lại mua đôi giày kia, cộng thêm đôi tất.

Thập Tam một mực trầm mặc theo sau lưng cô, không nói lời nào.

Ra khỏi cửa, Yến Thanh Vi nhìn người cúi đầu phía sau, nói: “Không được tùy tiện động thủ, đánh người đẩy người cái gì cũng không, nhất là đối với phụ nữ.”

Thập Tam chấn động, trả lời: “Vâng”. Trước sau như một, đồng ý rất nhanh, kiên quyết.

Nhưng Yến Thanh Vi nghe ra giọng điệu hẳn không đúng, đem tên gia hỏa đã gây phiền toái còn giả ủy khuất kéo đến quan sát. Thập Tam cao hơn cô, dù cúi đầu, cũng có thể nhìn thấy biểu lộ của hắn.

Vì vậy, Yến Thanh Vi phát hiện, Thập Tam biểu lộ rất ít, mà bộ mặt cứng ngắc, giống như cắn răng ức chế cái gì, môi dưới cũng có dấu vết cắn sâu.

Yến Thanh Vi không hiểu, trong lòng có chút đau, Thập Tam rất ần ần, chỉ khi cảm thấy hiện tại không thể chịu được mới bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hiện giờ nét mặt của hắn, rõ ràng là sợ hãi mà ủy khuất.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 21: Mua Đồ Lót Thật Xấu Hổ

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

“Làm sao vậy? Là không muốn bị người khác đụng vào chân sao?” Yến Thanh Vi ôn nhu hỏi, trong lòng lại cảm thấy lời này hỏi một nam tử thật là không được tự nhiên.

Thập Tam trầm mặc một hồi, mới thấp giọng: ” Ta, ta không thể, ta không có.....” Dường như nói không được nữa, trong mắt phượng hào quang ảm đạm.

“Không có gì? Đừng sợ, nói ra tôi sẽ không trách anh.”

Thập Tam lấy hết dũng khí nhìn cô, bờ môi khẽ run: ” Ta, thân thể ta là nam nhân trong sạch, không có người đụng chạm qua, xin chủ nhân tin tưởng ta. Nếu như chủ nhân muốn đem ta tặng người khác, hoặc là để cho ngài tìm niềm vui, Thập Tam sẽ nghe theo, chỉ là cầu ngài, có thể hay không muốn ở đây, ở bên ngoài.....”

Yến Thanh Vi cảm thấy may mắn đằng sau cô là tường, bằng không thì chỉ sợ cô sẽ té ngã ra mất, cô thực muốn nhìn xem trong đầu Thập Tam làm bằng cái gì, chứa cái gì.

Thập Tam nói xong, lại khôi phục trạng thái cúi đầu cắn răng, giống như một cậu bé phạm sai lầm đang chờ trừng phạt. Hắn thật sự cho là mình phạm sai lầm, chủ nhân muốn đối xử với hắn như thế nào, hắn chỉ có bốn phân thuận theo, nhưng bây giờ lại lớn mặt yêu cầu.

Thế nhưng, thế nhưng mà hắn thật sự sợ, sợ chủ nhân sẽ trước mặt mọi người làm cái gì đó, hoặc là tiền hắn cho người khác, bị cưỡng hiếp trước mặt mọi người.....

Kỳ thật hưng phấn bắt đầu qua đi, hắn dường như có chút sợ: những quần áo này, mới tinh, tinh xảo, chỉ để hắn giữ ấm thôi sao? Hoặc là lễ vật trước khi tống hắn đi, muốn đem hắn “gói” lại cho đẹp mắt mà thôi. Trước kia bị tống ra ngoài, gã sai vặt, thị đồng, đều là toàn mặc đồ mới đấy thôi.

Yến Thanh Vi đã hiểu ý, nghĩ rằng sự tình không phải vài câu có thể nói rõ, cô dứt khoát đưa Thập Tam đi ăn cơm.

Trong cửa hàng thức ăn nhanh, lựa chỗ khuất một chút, Yến Thanh Vi làm chủ chọn pizza, lòng nướng, mì ý, đá bào, tận sức thiên vị cho khẩu vị của Thập Tam.

Thế nhưng Thập Tam lại vô tâm không sai, càng không dùng quen dao nĩa, lại thêm vừa rồi ” mạo phạm” càng làm hắn lo sợ bất an.

Yến Thanh Vi chậm rãi cùng hắn nói chuyện, nói rõ mình tuyệt đối không có ý đóng gói hắn rồi tặng cho người khác, lại nói cho hắn biết giúp khách hàng thử đồ là hành vi hình thường, quần áo, giày dép cũng vậy.

Nói xong, nghĩ đến lúc mua quần áo, Thập Tam cũng là tuyệt không cho người khác nhúng tay vào, không khỏi lại cười khở: có lẽ đối với Thập Tam mà nói, không có đem nữ nhân có ý đồ “ăn đậu hủ” của mình một cước đá xuống đất, đã rất kiềm chế rồi.

Thập Tam rốt cục đã tin tưởng, chậm rãi thả lỏng, đỏ mặt thừa nhận sai lầm: “Tôi sai rồi, cử chỉ không thích đáng của tôi lại để ngài khó xử à?”

Yến Thanh Vi lắc đầu, cười bảo hấn làm pizza rơi vãi tùm lum.

Thập Tam cuối cùng cũng biết mình không phải là chuẩn bị bị tặng cho người khác, cô bé kia cũng không phải trước mặt mọi người đùa giỡn hấn, quan trọng nhất là, chủ nhân tin tưởng hấn vẫn là thân trong trắng, cảm xúc cũng tốt lên. Nhìn Yến Thanh Vi ôn hòa cùng hấn cười cùng nói chuyện, cũng dùng toàn bộ thời gian chăm chú nhìn Yến Thanh Vi.

Yến Thanh Vi thấy hấn yên tĩnh nhìn mình, cặp mắt kia có lực sát thương vô cùng, toát ra ý không bỏ cùng quyến luyện sâu sắc, còn chứa không muốn cùng bị thương nồng đậm, có thể nào không biết suy nghĩ của Thập Tam?

Hấn là muốn nhìn cô nhiều một chút, hấn muốn nhớ kỹ cô, hấn không muốn rời khỏi cô. Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, hấn không muốn rời khỏi cái thế giới vừa mở mắt đã nhìn thấy chủ nhân.

Có lẽ ánh mắt hấn có sức cuốn hút quá mạnh mẽ. Vốn là người ít biểu lộ cảm xúc, đôi mắt phượng to tròn mà sáng ngời tình cảm thuần túy, lại làm cho cô muốn không chú ý cũng không được.

Yến Thanh Vi chỉ có thể thở dài một tiếng, đê xuống túy hứng, khát vọng giữ hấn lại. Đừng nói cô không thể thu lưu người xa lạ, chỉ bằng tiền lương của cô, cũng thật sự không đủ sức nuôi hai người.

Như mua sắm hôm nay, nếu như không có tiền để dành trước kia, tháng này cô khỏi cần ăn cơm.

Đáy lòng Yến Thanh Vi co rút đau đớn. Cô cũng không hiểu đối với cái người xa lạ mới quen được vài ngày, vì cái gì lại không muốn bỏ mặc, không muốn hấn thống khổ ủy khuất.

Nói chuyện qua đi, cuối cùng cũng xem như vui sướng ăn xong cơm trưa, Yến Thanh Vi vừa ngắm Thập Tam phẳng bụng, cùng nhau ra ngoài, tiến hành việc quan trọng nhất —— mua đồ lót.

Yến Thanh Vi chưa từng có kinh nghiệm trong việc này, một cô gái chưa kết hôn, thật sự có chút căng thẳng. Cô mang Thập Tam cản rằng đẩy cửa một cửa hàng đồ lót, vẫn không thể nào nói ra là muốn mua cái gì, từ bên trong lại đi ra. Thập Tam mặc danh kỳ diệu theo sát cô, còn tưởng rằng bản thân chủ nhân muốn mua đồ dùng.

Rốt cục, Yến Thanh Vi quyết định: không phải là đồ lót kiểu nam thôi ư, có cái gì phải lo! Cô lấy tư thế phá phủ trầm châu tiến vào một góc cửa hàng

* phá phủ trầm châu: đập nôi dìm thuyền. Hạng Vũ đem quân đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Cũng may, cửa tiệm này bên trong hàng hóa rất đa dạng, đồ lót nam nữ đều có, còn có đồ ngủ, quần áo ở nhà.

Tất cả đồ lót đều treo theo loại, trên tường hiện ra khung cảnh rực rỡ muôn màu, chủ tiệm là phụ nữ hơn ba mươi tuổi, cho người khác cảm giác thật thoải mái.

Yến Thanh Vi bên cạnh làm bộ xem xét độ đàn hồi của áo ba lỗ, vừa nói: " Lấy hai kiểu đồ lót nam."

Chủ tiệm thấy cô mở miệng, Thập Tam lại không nói một câu, hơi kinh ngạc nhìn nhìn, lập tức ôn hòa mà cười hỏi: " Tốt, nhưng cô muốn chất liệu gì? Là loại vải thông dụng, loại vải đàn hồi hay là loại sợi tổng hợp?"

Vừa nói, vừa đi hướng về phía khung treo đồ lót nam, nói: " Còn có tơ trăn châu, trúc than thiên nhiên, đậu nành lòng trắng trứng gà gần mười loại nha, đến xem đi" (tiểu Miêu: *hoa mắt, chóng mặt*... khục khục)

Nhiều lựa chọn vậy? Yến Thanh Vi không biết nên chọn như thế nào, bèn nhìn Thập Tam.

Thập Tam nhìn ngược lại. Hắn nghe được " kiểu nam" đã biết rõ, đây cũng là mua cho hắn. Nhưng hắn chưa từng mặt qua những vật này, đồ lót là gì? Là loại quần mặc bên trong à, cái kia chính là trung y hả?

Hắn đi theo sau Yến Thanh Vi, trông thấy chủ tiệm chỉ chỉ trên khung treo là mấy cái tấm vải rất ngắn, nhỏ, hoàn toàn không giống trung y a.

(hình như quần áo thời cổ chia làm: ngoại y, trung y, nội y)

Yến Thanh Vi thấy hắn ánh mắt mờ mịt, ngơ ngác ngác, vô lực mất một lát. Cuối cùng đành chính mình ra tay.

Loại của nữ mặc dùng không có nhiều kiểu, cũng coi như phong phú rồi, quan trọng nhất là, cô không biết kích cỡ.

Khục khục, tuy đã nhìn qua, nhưng không có nhìn kỹ, mấu chốt là không thấy, không rõ ràng..... Yến Thanh Vi rất nhanh xấu hổ muốn chết, cho dù thấy rõ, nàm cũng không biết cỡ nam phù hợp.

Chủ tiệm nhìn cô cả buổi không nói, tưởng rằng có suy nghĩ khác, thoáng dò xét hai người trẻ tuổi, cười nói: " Tại đây chúng ta còn có nội y sexy, nam nữ đều có. Mới nhất là mới kiểu không tề, có muốn nhìn thử hay không?"

Nói xong thoáng nghiêng người, lộ ra bên cạnh một cái khung treo, phía trước một dãy muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng, đằng sau là một dãy hấp dẫn vô hạn.

Nội y sexy.....

Yến Thanh Vi bị mấy chữ này âm âm đè xuống, vốn giả bộ mặt không để ý, rốt cục bị công phá, mặt đỏ tới mang tai.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 22: Mặc Quần Lót Rồi

Edit: Nhã Vy

*Nhã Vy: ôi cái tiêu đề. ='=

Thập Tam nhìn thấy cô đỏ mặt, giống như có cảm giác, chậm rãi cúi thấp đầu, bất động thanh sắc dịch sang bên cạnh.

Vì hành vi chuẩn đi không trượng nghĩa của hắn, Yến Thanh Vi giận dữ nhìn hắn, Thập Tam dưới ánh mắt áp lực của cô, lại từ từ cọ cọ qua.

Cô quay đầu chỉ chỉ Thập Tam nói: “Là mua cho hắn, có thể chúng ta không biết cỡ. Cô xem chọn hai cái đi.” Lại bổ sung thêm: “Ăn mặc thoải mái, kiểu dáng đơn giản là tốt rồi.”

Chủ tiệm gật đầu cười, quét mắt nhìn Thập Tam, thuần thực lấy ra hai cái: “Vải bông lực đàn hồi thoải mái lại vừa người, chủng loại khá tốt, có thể là vừa số này.”

Yến Thanh Vi nhìn, một cái màu xám nhạt hai bên có hình thoi, một cái kiểu dáng vận động dựng thẳng, nhìn cũng đơn giản hào phóng, cũng không khó xem.

Cô dương dương ngoắc tay với Thập Tam, Thập Tam ngoan ngoãn đến gần. Yến Thanh Vi đem đồ lót kín đáo đưa cho hắn: “Đi phòng thử đồ thay đi.”

Chủ tiệm nhìn hai người động tác qua lại, khéo léo hiểu lòng người mà bỏ đi, khẽ mỉm cười quay lại quầy.

Thập Tam đem quần lót nắm trong tay, cảm thấy mảnh vải nhỏ thật mềm mại, không dám dùng sức lực, sợ làm hỏng. Hắn có chút do dự đáp ứng, lại cả buổi cũng không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Không thích?” Yến Thanh Vi đành phải hỏi “Vậy anh thích loại khác sao?”

“Không phải.”

“Như vậy, là size không hợp?” Yên Thanh Vi nhìn không được vụng trộm quét mắt qua chỗ đó của Thập Tam, ách, không biết Thập Tam có phát hiện không, dù sao hai người đều đỏ mặt.

“Cũng không phải.” Đồ lót trong tiệm giống như có độ ẩm rồi, khiến cho Yến Thanh Vi phải lau mồ hôi xúc động, mặt Thập Tam cũng càng lúc càng hồng.

“Vậy là nguyên nhân gì?” Yến Thanh Vi hỏi câu này, bắt đầu nghiến răng ken két.

Thập Tam nháy cảm nhận thấy, cúi đầu lắp ba lắp bắp nói: “Mặc... mặc ở đâu?”

Yến Thanh Vi: ...

Thập Tam cho rằng cô tức giận, lo lắng nhìn thoáng qua, phát hiện người đã hóa đá, tranh thủ thời gian bổ sung: “Quá ngắn, che không được chân.”

Người hóa đá rốt cục cũng sống lại, Yến Thanh Vi muốn phổ cập thưởng thức đồ lót mà khó chịu, cô vô ý loay hoay đồ gì đó trong tay nói: “Mặc bên trong, là thiếp thân(đồ lót thời xưa) đấy.”

Cuối cùng Thập Tam cũng không ngu ngốc, rốt cuộc hiểu rõ, mặt đỏ hừng hực như trứng tôm tiến vào phòng thử quần áo. Yến Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra. Chủ cửa hàng đã tửm tửm đứng bên cạnh cô cười: “Ánh mắt của cô không tệ, cái này là style mới, còn có áo ngực nguyên bộ nha.”

Yến Thanh Vi nghe xong nhìn về trên tay, a a~~~, thứ vừa rồi cô vô ý thức sờ sờ lại là cái quần nữ hình chữ T. phía trước còn có chút vải lưới sa, bên cạnh có mấy cái nơ, chủ tiệm đưa cho cô một cái áo ngực, cũng là vải lưới, sợi không dây thun.

Cái này, cái này, rõ ràng là nội y sexy. Yến Thanh Vi quỳnh lên , liền như điện giật buống cái “quần chữ T” ra, cười khan nói: “Tôi tùy tiện xem.”

Chủ tiệm gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Tốt, cô xem tiếp đi.” Yến Thanh Vi lại cảm thấy đôi mắt kia đang cười nàng, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi.

Nhìn nội y giữ ấm trong tiệm, nghĩ đến Thập Tam mặc quần jean thì quá lạnh, cô lại mua một bộ nội y giữ ấm. Yến Thanh Vi cam chịu mà nghĩ. Dù sao cũng đã như vậy, cũng không cần cảm kị gì nữa. để hán mặc vào đồng loạt.

Vì vậy nàng gõ cửa phòng thử áo, chợt nghe Thập Tam khẩn trương hỏi: “Ai?”

“Tôi, anh đem bộ đồ này mặc ở bên trong.” Yến Thanh Vi hết sức trấn định nói: “Quần là mặc bên ngoài đồ lót.” Sau đó cô từ khe hở cửa đưa cho Thập Tam.

Thập Tam trong phòng thử áo, vừa mới mặc đồ lót, đã biết rõ đây là quần lót rồi. Nghĩ là do chủ nhân tự tay chọn cho hắn, lại có chút then thùng, ngọt ngào. Hắn nhẹ cười khẽ.

Về sau Yến Thanh Vi đột nhiên gõ cửa, hắn lại hoảng sợ, sợ có người đột nhiên kéo cửa ra~~ Hắn còn đang chân trần. Về sau nhận được nội y giữ ấm, vượt quần áo nhung mềm mại, nghĩ hắn ngoại trừ mặc đồ Ảnh Vệ, lần đầu mặc đồ mới, hơn nữa lại nhiều như vậy, tốt như vậy, mỗi cái đều là chủ nhân tự tay chọn, con mắt lại ẩm ướt.

Mặc từng cái, không biết là vì phòng thử quần áo quá nhỏ, hay là mặc quá nhiều, Thập Tam cảm thấy toàn thân nóng lên, phát nhiệt, ấm áp dễ chịu.

Thập Tam rốt cục cũng đi ra, Yến Thanh Vi nhìn hắn, ánh mắt lộ ra nhu hòa thỏa mãn, cũng cao hứng trở lại, hỏi hắn: “Vừa người không? Có khó chịu không?”

Thập Tam vốn đã thấy ấm, nghe vậy lại nóng lên, cổ đều lên men rồi, thấp giọng nói: “Rất vừa người.”

Yến Thanh Vi hỏi là nội y giữ ấm của hắn, xem biểu lộ của Thập Tam, xem ra đã nghĩ đến đồ lót rồi, tay trả tiền không khỏi dừng lại

một chút. Chủ tiệm có phần thâm ý mà cười hỏi: “Bộ nội y cuối cùng kia, có cần xem không?”

Kết quả là, Yến Thanh Vi kéo Thập Tam chạy trốn chết.

Lúc Thập Tam đi trừu trong tiệm ra, một trận gió lạnh thổi qua, hắn lại không cảm thấy lạnh.

Yến Thanh Vi bên cạnh vui vẻ nhìn hắn, con người màu trà sáng lóng lánh, Thập Tam thật hi vọng thời gian dừng lại như vậy.

Đôi mắt này, hắn nhìn không đủ. Một ngày qua hơn nửa rồi, mua quần áo xong, có lẽ sẽ không có cơ hội thấy nữa, hắn làm sao nguyện ý, sao có thể đủ?

Yến Thanh Vi vẫn là mang Thập Tam về nhà.

Thập Tam hiểu rõ, là vì thương thế của hắn không tốt, cảm kích lại khổ sở.

“Thập Tam, anh cởi quần áo ra đi.” Yến Thanh Vi tiến đến buồng vệ sinh mở máy giặt quần áo. Cô có thói quen giặt quần áo mới rồi mới mặc, đặc biệt là quần áo lót.

Thập Tam cứng người, cái cổ vốn lên men bắt đầu chuyển hồng: “Vâng.” Nói không rõ là sợ hãi hay hi vọng. Hắn cắn răng một cái, nhanh chóng cởi đồ.

Chỉnh xong điện nước, Yến Thanh Vi ngẩng đầu, phát hiện Thập Tam đã đứng trong phòng khách, cởi hết chỉ còn quần giữ ấm trên người, hơn nữa rõ ràng có ý định tiếp tục, vội vàng hô ngừng: “Đợi một chút! Anh tới phòng ngủ, thay quần áo ở nhà, đem quần áo đây tới đây.”

Thập Tam vội vàng xác nhận, chạy vào phòng ngủ. Hấn lắc đầu, chậm rãi bình tĩnh trở lại. Chủ nhân không phải là ý kia, hấn không biết nên thấy may mắn hay thất vọng. Thất vọng? Thập Tam sửng sốt: Hấn lại thất vọng? Vì không thể phục thị một nữ nhân mà thất vọng?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 23: Buồn Vô Cớ Như Mất

Edit: Nhã Vy

Yến Thanh Vi không hiểu tâm tư đầy, đưa hần bộ đồ mới, ngoại trừ áo khoác lông dê bên ngoài, còn lại đều giặt sạch phơi khô.

Ban đêm, trước bức màn treo quần áo, Yến Thanh Vi ngồi đối diện Thập Tam, vốn là hình ảnh ấm áp, nhưng lại có chút chua xót. Yến Thanh Vi nói cho hần mấy chuyện, khuyên bảo hần chú ý vào công việc.

Nên dặn đều đã dặn, lại dạy hần sử dụng điện thoại, cuối cùng lấy điện thoại, lưu lại số của mình.

Ngày hôm sau là chủ nhật. Yến Thanh Vi đưa Thập Tam đến trạm cứu trợ.

Ở cửa ra vào, Thập Tam dừng lại, thấp giọng nói: “Tôi muốn vào một mình, ngài trở về đi.”

Yến Thanh Vi nghe xong, không nói rõ cảm xúc, giống như cô không muốn để Thập Tam rời đi. Có thể cô cuối cùng không nhận được, nhìn Thập Tam: “Có việc thì liên hệ với tôi. Đừng tin lời của người khác.”

Yến Thanh Vi hung hăng mà đi ra. Mùa đông gió lạnh, lúc cô đi qua đường hẻm, cảm thấy trên người một chút độ ấm cũng không có.

Cách đó không xa là dòng xe cộ hối hả, cô cảm thấy như từng cơn hư không, giống như là cách náo nhiệt rất xa, bên người rất rất yên tĩnh.

Không dừng được quay đầu, chỗ cửa lớn đã không thấy bóng dáng ai, Thập Tam đã đi vào.

Khóe mắt Yến Thanh Vi đột nhiên ướt át, cô dụi dụi đôi mắt, tưởng rằng đã tiến vào tro bụi.

Cô không biết là, kỳ thật Thập Tam trốn ở góc lầu, một mực nhìn cô.

Nhìn lúc cô quay đầu, Thập Tam nắm chặt tay, không hề lên tiếng, hần sợ hần phát ra tiếng, sẽ tiến lên khăn cầu chủ nhân lưu hần lại.

Vô liêm sỉ như vậy, chủ nhân sẽ ức giận, còn không bằng nghe lời rời đi, tương lai nếu chủ nhân muốn nhận hần, cũng không sinh ra chán ghét.

Nhìn thấy cô đi xa, Thập Tam mới chậm rãi hiện thân, đi vào cửa trạm cứu hộ.

Một tuần sau.

Yến Thanh Vi mỗi ngày vẫn thế, ăn cơm ngủ, vài ngày gọi cho cha mẹ một lần, có khi tụ tập với bạn bè, giống như không có cái gì khác.

Có thể cô ngồi ở ghế salon, lúc xem truyền hình, lại thường xuyên không hay biết mà xuất thần. Nhìn chăm chăm vào màn huỳnh quang, nhưng căn bản không có phản ứng. Kịch truyền hình chẳng biết từ lúc nào đã thành quảng cáo, hai khuôn mặt nhiệt tình thái quá, một tán dương thương phẩm, đặt hàng đi đặt hàng lại, cô cũng không nghĩ tới chuyển kênh,

Mỗi lần nhìn nắm cửa dị hình, dây xích áo bị Thập Tam ngồi lên, thuốc mỡ quên thu lại, đều như nhắc nhở cô, trong nhà đã từng có người đặc biệt như thế, cho dù chỉ ở lại ba đêm, cũng khiến cho cô nhớ sâu sắc.

Cô thừa nhận, chính mình không yên lòng, hơn nữa lại nhớ hấn. Trong đêm yên tĩnh, lúc tụ hội náo nhiệt, cả lúc đang bận bịu công tác.

Cô không xác định được đây là cái loại nhớ gì, nhưng cũng không muốn không được tự nhiên mà cố ý bỏ qua, cho nên quyết định thuận theo tâm ý đi gặp Thập Tam.

Một quyết định, dĩ nhiên có chút không thể chờ được, có chút kích động, có chút lại để cô không dám trực tiếp chờ mong, thẳng cho tới thứ bảy.

Ngày đó cô sáng sớm đã tới trạm cứu trợ, lại không ngờ không gặp được Thập Tam, thậm chí không dò được tin tức của hấn.

Nhân viên cứu trợ công tác bề bộn, bởi vì là mùa đông, lại có dòng khí lạnh tràn vào, người thân phận không rõ ở đầu đường xó chợ tăng nhiều, nhân viên cuối năm cũng không nhiều, còn có người lạc đường, người tinh thần có vấn đề, tóm lại là rất bề bộn, bề bộn vốn không muốn nói với cô.

Yến Thanh Vi bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa công tác chứng minh ra, biểu thị muốn hiểu rõ tình huống,

Người cứu trợ xem như phối hợp, hỏi nhân viên đăng kí, không có Thập Tam. Yến Thanh Vi miêu tả bộ dáng của hắn, vẫn không có người nhớ lại.

Cuối cùng, nhân viên công tác tiệc nuôi nói: “Chúng tôi trong khoảng thời gian này nhân viên lưu động, nếu như không phải ở đây, chắc là đã rời đi rồi, cũng không đăng kí, cũng không nhớ được. Hơn nữa, người cô tìm đến cùng là đã đến hay chưa?”

Đúng vậy, cô chỉ đưa Thập Tam đến cửa, sau quay lại không nhìn thấy người, nếu Thập Tam căn bản không ở đây thì sao? Nếu như Thập Tam chỉ dừng ở trạm cứu trợ một lát, sau đó rời đi đâu thì sao?

Yến Thanh Vi chỉ có thể nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Cô lần nữa đứng ở nơi cách trạm cứu trợ không xa, trong đầu loạn lên. Chẳng lẽ Thập Tam lừa cô? Không, không phải đâu. Yến Thanh Vi không muốn tin. Như vậy Thập Tam đã đi đâu?

Yến Thanh Vi buồn bực không vui trở về nhà.

Lúc quét dọn vệ sinh, cô phát hiện giấy rác trong túi nhựa, cùng với quần áo thiết bài của Thập Tam, cô lại quên ném đi.

Yến Thanh Vi cầm cái túi kia, yên lặng đứng một lát, gọi cho Đại Hải.

“Đại Hải, nếu như trên quần áo có vết máu, có thể làm xét nghiệm không?”

“Cái kia, tôi muốn nhìn vết máu thời gian là bao lâu rồi. Nếu là Quần áo mười năm trước, đứt ngón tay lau lau một chút, vậy thì không cần bàn nữa.”

“Không, là vết máu dính trên quần áo một tuần trước, không tính là dài, chỉ là vải không thấm hút được, nhưng lại phai màu, ảnh hưởng xét nghiệm không?”

“Vấn đề không lớn... Aiz... Cô muốn xét nghiệm cái gì?”

“Phân tích huyết dạng, các loại cac-bon 14 xét nghiệm thông thường.”

“Có thể được. Chỉ là kiểm tra đo lường cac-bon 14 dẫn người đi sẽ dễ kiểm tra hơn. Cô tốt xấu gì cũng coi như là dấu vết xét nghiệm.”

“Là như thế này, tôi có một đồ tư nhân muốn xét nghiệm, không biết chương trình, muốn thông qua đường người quen, ví dụ như bệnh viện, sở vật lí nghiên cứu cái gì đấy, về sau tự tôi đi lấy kết quả.”

Đại hải suy nghĩ: “Làm cái gì vậy? Thần thần bí bí, cô sẽ không làm việc sai trái rồi kéo tôi vào cùng chứ?”

“Yên Tâm, tuyệt đối không nguy hại Đảng cùng nhân dân, không có di chứng gì. Chỉ là đồ tôi nhặt được, hoàn toàn là hứng thú cá nhân.”

“Được rồi, đem đồ của cô tới, tôi đưa mẫu đi kiểm tra một cái, phí tổn ấy hả, chúng ta đào góc tường chủ nghĩa xã hội khoa học một lần.”

“Được, tôi bây giờ sẽ đưa tới.” Yến Thanh Vi đem một mảnh vải đen nhuộm máu cắt xong, đóng gói đưa cho Đại Hải.

Cô rất muốn lập tức biết rõ kết quả, có thể cô cũng biết, kì thật kết quả thế nào cũng không quan trọng, hoặc là nói, một cái đồ dính máu có thể xét nghiệm ra kết quả gì?

Nhưng cô vẫn muốn biết, bởi vì trong tiềm thức của cô, xác định thân phận của Thập Tam là rất quan trọng, hay là, đây đã là liên hệ cuối cùng của cô và Thập Tam rồi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 24: Tường Niệm

Edit: Nhã Vy

Vốn dĩ nếu muốn xét nghiệm xong, phải cần ít nhất một tuần, bởi vì Đại Hải có người quen nên ba ngày sau liền đã có kết quả. Yển Thanh Vi tự mình đi lấy kết quả, lại hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Về đến nhà, Yển Thanh Vi đối với kết quả xét nghiệm có chút trầm mặc. Căn cứ vào kết quả xét nghiệm, mẫu máu kia quả thực là máu người, nhưng lại không giống người thường, hẳn là rất khỏe mạnh, nhưng có một ít nguyên tố vi lượng có chỉ tiêu dị thường, huyết sắc tố cũng có khác biệt.

Khiến cho người xét nghiệm cảm thấy hứng thú chính là có rất nhiều số liệu chỉ ra, sức sống của tế bào rất mạnh, có thể có sức đề kháng với nhiều loại bệnh. Nhưng mỗi người từ nhỏ sau khi tiêu vắc xin, một ít kháng thể sinh ra cũng không có.

Người xét nghiệm hào hứng bưng bưng chỉ vào số liệu trên đơn, giảng giải tế bào tuyến dịch lim-pha, hạt trung tính, công năng thôn phệ, phân tích bệnh lí..., đến mức Yển Thanh Vi nghe cũng phát đau đầu.

Cô cuối cùng cũng hiểu rõ ý của người xét nghiệm chính là: bọn họ đối với mẫu máu đặc thù này rất có hứng thú, hi vọng có thể thu

thập mẫu trên cơ thể sống, chính là rút máu mới từ người sống, làm thêm mấy bước nghiên cứu, có lẽ sẽ nghiên cứu ra nhóm máu chống lại bệnh tật đặc thù. Đương nhiên cũng sẽ có đền bù tổn thất tương ứng.

Yến Thanh Vi đương nhiên là từ chối, cô nói dối là vô tình tìm được mẫu máu, cũng không gặp người, hơn nữa nghe nói người kia tình hình thân thể không tốt, khó coi, bị thương vên ngoài khiến nhiễm trùng, viêm không tiêu được, cho nên có chút trị số cũng không thể chứng tỏ trạng thái của hấn bình thường được.

Cô nói, người này đã sớm rời đi, thân phận không rõ ràng, hơn nữa cũng không có manh mối gì, đã không tìm được nữa. Đối phương rất thất vọng.

Cô biết rõ, cho dù có tìm được, cũng không thể đem Thập Tam cho đám người này nghiên cứu, hơn nữa sẽ có bí mật lộ ra nhiều, nhóm người nghiên cứu sẽ tăng, cấp bậc cũng sẽ tăng theo.

Chỉ cần cô yêu cầu, Thập Tam sẽ rất nghe lời thuận theo cho người ta rút máu, nghiên cứu nội tạng, khó hơn nữa cũng không thành vấn đề. Nhưng cô thầm nghĩ đến loại hình ảnh này, liền nhin không được ~~~~~ Cho nhiều tiền hơn nữa cô cũng không thể chịu.

Lúc này, Yến Thanh Vi đã hoàn toàn tin tưởng lời Thập Tam nói. Trước cũng có lúc tin tưởng, nhưng dù sao vẫn có chút nghi kị. Huống chi đối với chuyện quan trọng, sự thật một khi đã xác định, có dù đã biết trước việc này, tâm lí cũng sẽ phải có dao động.

Không biết là vì lí do gì, nhưng Thập Tam chính xác là người từ thế giới khác đến, hấn cũng không lừa cô, hấn thực cho rằng cô là

chủ nhân của hắn, hắn đối với thế giới này hoàn toàn không biết một cái gì.

Mà cô, lại để cho người đến từ thế giới nữ tôn này, không có bất kì cái gì phòng hộ, đẩy vào trong xã hội.

Yến Thanh Vi quả thật không dám nghĩ, Thập Tam gặp được cái gì, có thể bị người ta lừa gạt hay không, có thể chịu lạnh chịu đói hay không, có thể làm việc trái pháp luật bị bắt hay không, có thể bị bệnh ở nơi vắng vẻ hẻo lánh không người để ý hay không. Đáng sợ nhất là, có cử chỉ bị người ta phát hiện quái dị, bắt đi nghiên cứu hay không. Cô vừa nghĩ tới câu “lấy mẫu cơ thể sống” kia, liền không rét mà run.

Lại một tuần lễ đi qua.

Thời tiết ngày càng lạnh, không khí lạnh liên tục đi qua, đồ mọi người mặc cũng dày lên, Yến Thanh Vi nghĩ, chiếc áo khoác lông dê kia có lẽ không đủ ấm, Thập Tam không biết làm sao mà sống qua ngày.

Lại một lần đến trạm cứu trợ, vẫn không có tin của Thập Tam.

Yến Thanh Vi đã đăng báo rồi, đăng là tìm Thập Tam mất tích, muốn hắn về gặp cô, ít nhất cũng liên hệ với cô, nhưng vài ngày đi qua, giống như đá chìm đáy biển, không có gì đáp lại. Cô còn ôm hi vọng, cho Thập Tam số điện thoại di động, nhưng lại thủy chung không nhận được điện thoại của hắn.

Tuần thứ ba đi qua, Yến Thanh Vi thất vọng mang theo tuyệt vọng, trong nội tâm cô lại càng bất an.

Nguyên tắc của Yến Thanh Vi chính là, muốn bảo trì lí trí, phải bảo dưỡng tốt chính mình, nhưng lần này cô lại thà rằng mình không có lí trí, lúc trước đừng đuổi Thập Tam đi, bây giờ chắc cũng không hối hận lo lắng.

Rốt cục một ngày sau giờ Ngọ, điện thoại vang lên, Yến Thanh Vi nhìn dây số lạ, hi vọng dây lên, ấn nút nghe, một khẩu âm dày đặc nói: “Yến Thanh Vi hả?”

“Là tôi.”

“Ồ là # \$ đau xót.” Khẩu âm của người nói không rõ ràng.

“Cái gì? Anh là ai?” Yến Thanh Vi nghe không rõ, tim lại bắt đầu co lại.

“Ngừng không hiểu sao?Ồ là # \$ đau xót.” Người nọ muốn nói âm tiết thật chuẩn.

Yến Thanh Vi lần này nghe hiểu rồi, người nói là người của bên Di động.

“Di động sao? Công ti Di động hả?” Yến Thanh Vi có điểm nén giận.

“Nhiều lắm, chồng chất, ồ chính là đau xót đấy, cô trung tướng rồi! tiền tướng là...”

Yến Thanh Vi hơi hơi đau đầu, tựa lưng vào ghế ngồi: “Tôi trúng thưởng rồi hả? Tiền thưởng 20 vạn?”

“Chồng chất, chồng chất...”

“Chồng chất cái đầu nhà anh ấy, còn dùng cái chiêu nát này đi dọa người! Lời nói cũng không rõ ràng, còn nói là người công ti di động, di động đi chết đi!” Yến Thanh Vi rống một tràng xong, cúp điện thoại.

Cô đưa di động để trên mặt bàn, vô lực thở ra một hơi.

Không thể nhận tiền điện thoại lừa gạt, tiền tin nhắn lừa gạt, ít người không biết chuyện này, còn chính xác báo danh tính, thậm chí thân phận. Có thể nói cô chưa từng thất thố như vậy.

Bởi vì ban đầu hi vọng quá lớn, hi vọng giọng của Thập Tam vang lên.

Phiền muộn xong, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Trương đại đội thăm dò nói: “Thanh Vi, chuẩn bị một chút, đi làm nhiệm vụ.”

Bởi vì vụ án cần người, Yến Thanh Vi tạm thời đến đại đội hoặc tổ chuyên án nào đó hỗ trợ, cũng là chuyện thường hay xảy ra. Chỉ là có lúc, nhiều người soát cả người phụ nữ, cho nên mặc đồ không giống nhau.

“Làm gì vậy?”

“Khách mời tình bạn, đi câu cá, đổi quần áo hằng ngày.”

Quần áo hằng ngày? Lại muốn làm mỗi nử ~~~ Yến Thanh Vi bắt đầu thở dài. Lần trước giả mạo người nghiện đi điều tra ma túy, kinh nghiệm không thể nào là vui được.

“Lại là thuốc?”

“Không đúng, không đúng, lần này cam đoan cô sẽ thích. Đi hội sở XX.” Trương đại đội cười đến vô cùng đáng đánh đòn.

“Hội sở XX? Đó là hành động đảng hoàng sao?” Yến Thanh Vi khổ sở: “Tôi không đi. Anh tìm người đặc biệt đi làm tai mắt đi.” Cô cũng không muốn ném thử cảm giác giả làm “tiểu thư”.

“Sẽ không để cô làm tiểu thư đâu, yên tâm! Nhanh lên nhanh lên, lên xe rồi giải thích, thời gian khẩn cấp.” Trương đại đội nói xong đóng cửa đi ra.

Dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu mà, Yến Thanh Vi chỉ có thể bụng đầy xót xa đi thay quần áo.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 25: Hộp Đêm

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Lên xe, cả đội đều mặc quần áo hàng ngày, nhìn Yến Thanh Vi mỉm cười, Lưu Húc Dương lại biểu tình rất đặc biệt, làm cho Yến Thanh Vi có dự cảm không tốt.

Sự thực chứng minh, điều tốt không linh điều xấu lại linh. Quả nhiên, Trương đại đội chuyên môn hướng Yến Thanh Vi nói sơ lược về tình tiết vụ án. Thì ra, phát hiện tung tích đào phạm cố ý đánh người đến chết, nhưng gùng càng già càng cay, có đủ năng lực chống sự điều tra, ẩn nấp vô cùng sâu.

Hôm nay có manh mối đào phạm khi hắn muốn gặp tình nhân của hắn, bởi vì không có thời gian điều tra chi tiết tình nhân kia, càng không nắm chắc thuyết phục y giúp đỡ hành động, cho nên liền quyết định bắt người mai phục tại chỗ tình nhân của hắn, chuẩn bị khi hai người tiếp xúc liền xông ra bắt đào phạm. Mà “tình nhân” này là nhân viên phục vụ chuyên nghiệp tại hộp đêm XX, về phần như thế nào “chuyên nghiệp”, chỉ cần là người trái đất đều biết.

Nhưng trọng điểm là, “tình nhân” bị ký thác kỳ vọng, là một nam nhân. (Tiểu Miêu: *lóa sáng* máu hủ trong ta bò lên). Nhiệm vụ của

Yến Thanh Vi, là giả trang thành thiếu nữ giàu có, một mình vụng trộm đến hộp đêm “Kiến thế diện”, chỉ định tình nhân kia tiếp khách, giám sát nhất cử nhất động của hắn.

Trương đại đội tuổi trẻ nghiêm trang, hắn vui sướng khi người gặp họa, trêu ghẹo nói: “Thanh Vi, thật sự là chuyện tốt a! Thì ra chúng ta đều tưởng lầm là nữ, bây giờ tạm thời biết rõ hắn là nam, vốn nhiệm vụ này mọi người tranh nhau, hiện tại được tiện nghi là cô rồi.”

“Có làm không vậy?” Yến Thanh Vi một chút cũng không cảm thấy đó là chuyện tốt: “Tội phạm đang lẫn trốn là nữ?”

“Không phải, đào phạm là nam đấy, tình nhân của hắn là Đường Khánh, nam, 22 tuổi, hộ tịch Phúc Kiến, tại hộp đêm gọi là Đường Đường, đây là hình của hắn” Trương đại đội đưa cho cô một trang giấy. Bên trên là ảnh chụp CMND, so với hiện giờ có thể hơi sai lệch. Bất quá vẫn có thể nhận ra hắn là một bé trai thanh tú a.

Yến Thanh Vi hơi buồn bực: “Tôi một tạo hình nước trong thấy mỗi cái trắng (ý là: con gái nhà lành trong sạch), ở đâu như thiên kim tiểu thư. Tôi ngay cả quán bar cũng ít đi, mọi thứ đều không hiểu, làm sao biết đến chỗ xa hoa dâm đãng ấy phải làm cái gì?” Còn điểm con nhà giàu, có thể giả bộ giống được sao.... Trong nội tâm cô lẩm bầm.

“Đúng vậy a, cô là kém một chút, bất quá không còn cách nào khác, trong đây có cô cũng tạm được, miễn cưỡng ra trận a. Cô coi như mình là một tiểu thư nhà giàu đi, thừa dịp trong nhà quán không nổi mà khai trai (ăn mặn sau khi hết ăn chay) đi, đừng diễn khoản tử là được.” Trương đại đội vẽ mặt thành thật nói, xem Yến Thanh Vi trừng mắt lên, lại nói tiếp: “Người này là trọng phạm, bản án hắn

nhận rất ảnh hưởng đến xã hội, vì đảm bảo hành động thành công, tôi cho cô bao giả bộ một chút.”

Đang nói chuyện, xe dừng lại tại một cửa hàng quần áo là do vợ Trương đại đội mở. Vợ hắn là nữ nhân tài giỏi, quản lý một cửa hàng quần áo nổi tiếng, kinh doanh không tệ.

Trương tẩu — xưng hô trong đội, đã chuẩn bị xong. Vì vậy Yến Thanh Vi ở trong hơn 20 phút, nhanh chóng trang bị đầy đủ: áo may ô ấm áp có lồi có lõm, khoát ngoài là áo lông mỏng dài, điểm nhấn là quần tất lộ ra đôi chân đặc biệt thon dài, kết hợp với quần đùi hiệu quả rất tốt, đai lưng rộng khoa trương, trên chân là giày boots lông ngắn cao gót. Khăn quàng cổ xinh đẹp do ba loại chất liệu hợp thành, buộc rất đặc biệt, vì thế làm cho tông đồ ẩn tượng không ít.

Trương tẩu còn đem áo khoát da trắng cùng xách tay của mình ra cống hiến, cho cô đeo lên khuyên tai thời thượng, ngón giữa lại đeo thêm một chiếc nhẫn lớn, cơ hồ chiếm hết 2 đốt tay, ngón tay uốn lượn khá khó khăn. Cô vội vàng cho Yến Thanh Vi tô thêm lông mày, đồ một chút son môi: “Không kịp trang điểm rồi, có chút màu sắc như vậy cũng không quá trong trắng thuần khiết.”

Yến Thanh Vi lại lên xe, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Lưu Húc Dương lưu manh huyết sáo, còn đá lông mi với cô, bị Trương đại đội đập một phát hoàn hồn: “Không tệ không tệ, như vậy so với cái tạo hình súp lơ cải trắng tốt hơn nhiều.”

Yến Thanh Vi ổn định lại nở nụ cười tình rui: “Tôi cũng biết là không tệ, vậy những thứ này đều thuộc về tôi?”

Trương đại đội khựng lại, nói: “À? Nhiệm vụ hoàn thành quần áo đều đưa cho cô, đồ của vợ tôi có thể hoàn trả lại.” Nói xong vẻ mặt

đau lòng.

Yến Thanh Vi cười càng tươi cuối cùng đem Trương đại đội kia đâm chọc cho ngậm miệng lại luôn.

Tới gần hộp đêm XX, tất cả mọi người thu hồi cười đùa. Trương đại đội lập lại một lần nữa địa điểm nhiệm vụ, cuối cùng nói với Yến Thanh Vi: “Nghị phạm không biết điện thoại của tình nhân kia bị nghe lén, nhưng nghị phạm rất giáo hoạt, khả năng không cần công cụ truyền tin, cô nhất định phải chú ý tất cả người tiếp cận hắn.”

Yến Thanh Vi khẽ gật đầu, đem máy ảnh mi ni giấu trong khăn quàng cổ sửa lại một chút, xuống xe. Lại nhìn xe đến đánh đến đường cách xa hộp đêm.

Cậu bé giữ cửa kéo mở cửa, Yến Thanh Vi ngẩng đầu lên đi vào, ôn hòa nhìn mấy nhân viên phục vụ. Cô không có thẻ VIP, cũng không phải khách quý của hộp đêm, nên an vị ở khu ghế dài bình thường, gọi một ly cà phê cùng chocolate ưa thích.

Bên trong hộp đêm trang trí không tầm thường, bức tranh cùng hoa tươi vừa đủ vừa mắt, cũng rất quan tâm đến tính tư mật, từng ghế dài đều có tường thủy tinh cùng bức rèm che, vừa trang trí vừa là vách ngăn, trên sân khấu là thiếu nữ trẻ tuổi đang chơi đàn, mặc một bộ váy màu đen càng nổi bật làn da trắng như tuyết.

Đánh nhanh thắng nhanh, đưa đồ vật muốn tặng, Yến Thanh Vi tại trong khay của nhân viên tạp vụ thả hai phiếu đỏ: “Đường Đường có ở đây không? Để cho hắn theo tôi tâm sự.”

Nhân viên tạp vụ gật đầu đáp ứng rồi đi, một lát sau một cậu bé thanh tú tươi cười đến trước mặt.

Đường Đường vốn tưởng rằng có khách quen, không nghĩ tới một bộ mặt lạ hoắc. Dù sao trời còn chưa tối, buôn bán đứng đắn căn bản chưa bắt đầu, thời điểm này tìm tới, phần lớn là khách quen tâm tình không tốt. Bất quá khách nhân gặp qua một lần không nhớ rõ hoặc là bạn của khách tìm đến cũng vô cùng nhiều, hấn cũng không quá bất ngờ.

Nói đùa một hồi, Đường Đường bắt đầu có kỉ xảo hướng cô đề cử rượu — đây là có trích phần trăm cho hấn đấy. Yển Thanh Vi cũng không nhăn nhó, thống khoái mà chọn hai loại rượu giá trung bình, dù sao thịt đau cũng không phải là cô, có trời mới biết nghi phạm trong truyền thuyết kia chừng nào mới xuất hiện, cũng không thể một mực ngồi không.

Mà phải nói, Đường Đường lớn lên thanh tú, thuộc loại tiểu suất ca âm nhu, thanh âm nói chuyện cũng không khó nghe, vì nghề nghiệp mà dưỡng thành nhìn mặt mà nói chuyện, dù biết rõ hấn là loại gì, cũng khó có thể làm cho Yển Thanh Vi có ác cảm.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 26: Bị Bắt

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Vì thời gian kéo dài, Yến Thanh Vi chỉ có thể cố gắng tìm chủ đề: cái gì trong nhà quản nghiêm, cho nên hâm mộ những người tự do tự tại bên ngoài, cái gì bạn trai không chăm sóc, không lãng mạn, chỉ biết so đo được mất ở nơi làm việc. Dù sao tìm một vài lý do bị bảo hộ quá mức, là một đứa trẻ tự nhiên sẽ không biết thế sự gian khổ.

Đường Đường an ủi cô, lại theo lời cô nói, bộ dạng rất tri kỷ mà lý giải, sau một chén rượu chậm rãi uống lại tùy thời mà tiếp thêm một chén: “Đúng vậy, lúc tâm tình phiền muộn nói ra sẽ thoải mái hơn nhiều. Có đôi khi một chút phóng túng cũng có thể phát tiết. Chúng ta mới ra một loại Thất Lạc Thải Hồng vị đặc biệt ngon, cũng rất thích hợp để cô tâm tình lúc này, có muốn thử một chút hay không?”

Yến Thanh Vi do dự, lại uống rượu? Trở về Trương đại hội có thể hay không gào thét không ngừng? Hơn nữa cô dù có thể uống hai chén, nhưng cũng không phải tolerance rất lớn, lại uống không chừng sẽ hỏng việc a?

Đường Đường đã giữ tay cô lại. Xác thực nói, hắn đem ngón tay phủ lên tay cô, ánh mắt nhìn thẳng cô, trên mặt cười tươi.

Ngón tay của hắn rất đẹp, cũng rất mềm mại, so với phần lớn tay nam tính, hắn là trải qua bảo dưỡng mới được như thế này. Nhưng Yến Thanh Vi cũng ngay lúc ngón tay hắn chạm vào, lập tức thấy không thoải mái.

Cô đột nhiên nhớ tới tay Thập Tam. Giống như hòa hợp giữa thiếu niên và thanh niên, tay Thập Tam không có mềm mại như vậy, mu bàn nhìn rất đẹp, mười ngón tay thon dài có lực, khớp xương rõ ràng. Đốt ngón tay cùng lòng bàn tay đều có vết chai vừa cứng lại dày, chỗ hở khẩu cũng như vậy.

(hở khẩu: khoảng cách giữ ngón cái và ngón trỏ)

Nhưng tay Thập Tam lại cho cô một cảm giác ôn hòa yên ổn, không phải mềm nhũn không an toàn như vậy.

Yến Thanh Vi hơi nhẹ gật đầu, cười hỏi: “Buổi tối có đi đâu chơi không?” Cái này có ý tứ rời khỏi bàn. Đường Đường cười gật đầu, ngón tay tại ngay hở khẩu cô nhẹ nhàng gãi thoáng một cái.

Yến Thanh Vi thần sắc bất động rút tay ra, rung chuông gọi người, chọn hai ly Thất Lạc Thái: cô thà rằng nghe мэng cũng không muốn bị khiêu khích đâu.

Theo quy củ nơi này, đăng ký rồi mới ra sân khấu, thời gian tiếp theo là bắt đầu kinh doanh “đứng đắn” của hộp đêm, Yến Thanh Vi đương nhiên là ngồi đợi, sau đó Đường Đường đăng ký ra sân khấu. Bất quá tên nghi phạm kia chắc có lẽ không muộn như vậy mới đến, cho nên hiện tại thời gian này có khả năng là hắn xuất hiện

nhất, Yến Thanh Vi vừa ứng phó đùa giỡn với Đường Đường vừa âm thầm chú ý quan sát xung quanh.

Đột nhiên, xa xa một thân ảnh thoáng qua. Yến Thanh Vi sửng sờ. Bóng lưng thẳng tắp thon gầy, cực giống Thập Tam. Cô liền có ý nghĩ, chẳng lẽ Thập Tam ở chỗ này làm phục vụ viên, thậm chí là thiếu gia (nam tiếp viên)?

(tiểu Miêu: Thập Tam ca, ca hết chỗ chơi rồi sao lại chạy đi làm nam tiếp viên?)

Cô nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại không nghĩ tới loại khả năng này, dù sao tính tình Thập Tam như thế làm sao có thể làm sắc ~ tình nghiệp? Nhưng tình hình bây giờ, hấn tướng mạo xuất chúng, không tinh thông chuyện đời, thực có khả năng bị người dụ dỗ.

Yến Thanh Vi lập tức ngồi không yên, nếu không phải bản thân đang làm nhiệm vụ, cô cơ hồ muốn lao ra nhìn xem, đến cùng có phải Thập Tam hay không. Tuy nhiên hết sức nhịn xuống, vẫn là lặng lẽ quan sát hướng đi người nọ.

Bóng lưng kia có ý tiếng vào một cái ghế dài, Yến Thanh Vi càng xoắn xuýt, có trời biết chỗ đó có khách hay không? Lúc này cô thực sự hận mấy cái bố trí chặng ngang ánh mắt kia.

Cũng may người nọ vào đó không lâu liền đi ra, thế nhưng đi vài bước lại đi vào chỗ rẽ, chỗ đó nối với một đầu hành lang, sẽ không nhìn thấy nữa, Yến Thanh Vi hơi do dự, nói với Đường Đường: “Tôi đi chỉnh trang.”

Yến Thanh Vi không đợi Đường Đường đưa ra yêu cầu cùng đi, đã nhanh chân đến chỗ rẽ phía kia. Đến đầu hành lang, lại vô thức

mà bước chân nhẹ lại, cô không biết Thập Tam có muốn thấy cô hay không, gặp mặt ở chỗ này có xấu hổ hay không? Cô đi vào, thấy mấy cái ghế lô, trung gian là toilet.

(ghế lô: ghế ngồi đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi)

Yến Thanh Vi đang không biết làm thế nào mới tìm được thân ảnh kia, bên trong một cái ghế lô truyền ra âm thanh. Bởi vì cái ghế lô khác đều im ắng nên âm thanh này dù đã tận lực đè thấp vẫn có thể nghe được đại khái: “Lão tử hỏi người muốn đi đâu? Hôm nay người không trả tiền đừng hòng thẳng lưng mà đi ra ngoài.”

Yến Thanh Vi hơi sửng sò, vốn định nhẹ bước càng nhẹ đến bên cạnh ghế lô phát ra âm thanh.

Phục vụ viên có thể nhìn thấy tình hình trong phòng, cửa phòng đều có một tấm kính thủy tinh cỡ bàn tay. Yến Thanh Vi đứng tại cửa nhìn vào, miễn cưỡng thông qua tấm kính có thể nhìn vào bên trong, có hai người. Quay mặt về phía cửa bên ngoài, bóp cổ người đối diện.

Người bị bóp cổ vùng vẫy vài cái, về sau bị tha, ho khan nói: “Khuê ca, tôi chưa nói là không trả...”

Khi nói chuyện, tay Khuê ca kia một mực rất cảnh giác, thủy chung bảo trì tư thế đối diện cửa, còn bất chợt nhìn về phía ngoài cửa. May mắn Yến Thanh Vi thả lỏng mình, tựa sát trên vách tường, chỉ cố gắng nghe đối thoại. Nghe được câu Khuê ca kia, Yến Thanh Vi nhẹ nhàng nắm tay lại: nghi phạm lần này tên Dương Đông Khuê, mà lại nghe hắn tìm người đòi tiền chạy trốn, chẳng lẽ tình báo sai, không phải tìm tình nhân Đường Đường?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, một thân một mình không đối phó được với Dương Đông Khuê, hắn có võ, ra tay tàn nhẫn hơn nữa khẳng định trên thân còn mang theo hung khí, tùy tiện chạy vào, không những chính mình bị thương lại bị hắn bắt làm con tin thì càng phiền toái.

Yến Thanh Vi kiễng mũi chân, xoay người qua gian phòng, nhanh chóng im lặng tiến vào toilet. Cô đóng bộ đàm lại, lo lắng âm thanh kinh động Dương Đông Khuê, lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Trương đại đội, nhỏ giọng thông báo tình hình, sau đó lại lặng lẽ ẩn nấp bên ghế lô bên cạnh, phòng ngừa nghi phạm trước khi người tới lại bỏ trốn.

Hai phút chờ đợi dài đằng đặc, cũng may các đội hữu nhanh chóng đến tiếp viện.

Trương đại đội dùng thủ ngữ chỉ huy: đánh nhanh, gọn, sạch, chỉ huy 6 người rải rác. Ngoại trừ đội ở hai đầu hành lang, những người còn lại luân chuyển đến trước cửa ra vào ghế lô. Cửa bị đá văng trong nháy mắt, Dương Đông Khuê theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, liền bắt người trước mặt làm con tin.

Nhưng người nọ phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy mấy người xông tới liền lăn đến ghế sofa bên cạnh rồi, Dương Đông Khuê một trái không thành công, đã mất thế tiên phong, dù hắn cường hãn, cũng không bằng cảnh sát đặc nhiệm được huấn luyện kỹ càng, cả đám chung tay hợp sức nhanh chóng bắt được hắn, đè trên mặt đất.

Đem Dương Đông Khuê mặt dán nền nhà, tay vịn ra sau lưng còn lại không cho động đậy, hắn trừng mắt oán hận thiếu niên ngồi trên mặt đất, không nói một tiếng, âm độc như vậy. Thiếu niên kia

vốn là bị hù một trận, bắt đầu run rẩy nói: “Khuê ca, anh đừng hận tôi, không phải tôi, thực không phải tôi...”

Tác giả: thiếu niên này là Thập Tam sao?

Ta nói lại để cho Thập Tam đi ra làm một vòng, bắt quá hư hư thực thực là lung lay một thoáng

Ta..... a, ta còn muốn nói, đừng đánh ta Ngao ngao....

Uy hiếp, bọn các người uy hiếp trắng trợn, chương kế tiếp Thập Tam có xuất hiện hay không, phải xem tâm tình của ta nha

Lại nói tâm tình của ta biến hóa rất quỷ dị....

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 27: Đánh Chết Nam Vô Lại

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Lúc đem Dương Đông Khuê từ cửa sau hộp đêm, Trương đại đội rất sẵn khoái để cho Yến Thanh Vi đi tính tiền, chẳng những không để ý tới cô uống rượu vượt mức, còn thật cao hứng vỗ bả vai cô: “Tiểu Yến, làm sao mà phát hiện mục tiêu? Không hổ danh cự trình sát viên mà!”

Yến Thanh Vi miệng cười mà trong lòng phát khổ. Lúc ấy cô thấy Thập Tam nên mới đuổi theo, sao có thể nói ra chứ? Bất quá lúc nhìn ở ngoài cửa cô đã biết không phải Thập Tam rồi. Thanh âm kia, động tác cũng không phải.

Về sau nhìn chính diện thiếu niên kia, càng không hiểu tại sao mình lại cho hắn là Thập Tam. Một Thập Tam tàn khốc, một Thập Tam cao ngất, một Thập Tam xinh đẹp, sao lại có thể bị hù đến run rẩy, quả thực như đồng bùn nhão mà thôi.

Đương nhiên những điều này chỉ nghĩ trong lòng, Yến Thanh Vi chỉ nói thấy người kia hành tung khả nghi, nên chú ý, ngoài ý muốn câu được cá lớn.

Bởi vì có công, Yến Thanh Vi được đãi ngộ ngày hôm sau được nghỉ ngơi một ngày. Tâm tình cô thật là quá tốt, ngay cả lúc tính tiền, bị ánh mắt u oán của Đường Đường như muốn bào mòn cô cũng bị cô triệt để không để mắt đến.

Trong đêm lại mơ tới Thập Tam, bóng lưng cao ngất xa xa mà đi, mặc kệ cô có gọi như thế nào, sau khi tỉnh lại trong tim càng bị đè nén..

Ngày hôm sau vì giải sầu, Yến Thanh Vi xách túi ra ngoài, đến ngân hàng lấy tiền. Tuy những quần áo Trương đại đội nói cho cô, nhưng cô không thể lấy không, dù sao những y phục kia mặc quá thật không tẻ, để chị dâu theo như giá thu nhập vẫn là tốt nhất

Cô còn một ít tiền, không cần nhân công quầy hàng, mỗi lần đều ra ATM rút. Lấy tiền, rút tiền lương, còn không cất vào bọc, tựa như là chuyện phiến toái.

Có người xô bả vai cô một cái, đem cô đẩy ra. Sau đó không thể đợi được mà lấy thẻ của mình, bắt đầu thao tác. Yến Thanh Vi nhú lông mày, người này thật sự vô lễ.

Cô đến máy rút tiền bên cạnh, nói: " Ngay cả ngân hàng rút tiền còn muốn cách xa nhau một mét, xô đẩy người khác quá không lễ phép rồi." Nói xong, cũng lấy tiền chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, người nó đã rút thẻ ra, quay đầu mắng: "Lấy tiền rồi biến, mày tức cái gì, còn cần nhân lễ nhai cái gì?"

Yến Thanh Vi nghe hấn ô ngôn uế ngữ, vốn đang khó chịu, tâm tình hồng бет rồi, dứt khoát dừng lại chất vấn: "Tao nói thế đấy, mày

có hiểu tiếng người không? Vừa rồi đẩy người, hiện tại mắng người, đúng là không biết xấu hổ?”

Người nọ nghe xong sắc mặt khó coi, thẳng đường đi tới, cố ý đứng gần Yến Thanh Vi, cơ hồ lấn át cô. Hắn thân cao quá 1m80 lại rất khỏe mạnh, cúi đầu nhìn cô, cảm giác áp bách mười phần: “Mày nói cái gì, tao đẩy mày hồi nào? Mày nói thử coi?”

Yến Thanh Vi lửa giận dâng lên tận óc, cái tên vô lại này hiển nhiên ỷ vào thân thể to cao khi dễ cô, nhưng xã hội hiện thực này, trên đường chỉ có người xem náo nhiệt, cũng không có ai tới giúp cô.

Yến Thanh Vi mãnh liệt dùng sức đẩy tên vô lại kia ra, gầm lên: “Mày đẩy vậy đấy! Mày còn thô tục mắng người.”

“Tao mắng thì sao, mày XXXX.” Tên vô lại bị đẩy ra, lại một chuỗi văng tục. Càng châm chọc chính là, Yến Thanh Vi hiện tại mới chú ý, hắn ăn mặc đàng hoàng, không giống chân lưu manh lang thang.

Yến Thanh Vi bằng kinh nghiệm biết rõ, loại người này tuy vô sỉ, thực sự không muốn mất mặt, mắng người xong rồi rời đi, cô làm sao không sinh khí? Một cỗ hỏa bốc lên, cô cũng lớn tiếng mắng lại: “Xem mày làm cái gì kia, mày là đàn ông con trai sao? Liền không để ý mọi người, trong miệng phun ra làm ô nhiễm đường xá, mày chỉ là cái XX #@%#\$%.”

(Tiểu Miêu: *toát mồ hôi* chó chê mèo lắm lông nga.)

Yến Thanh Vi nổi giận lên, còn quản cái gì là phong độ thực nữ, thống khoái mắng, thuận tiện phát tiết phiền muộn trong lòng. Người đàn ông kia quả nhiên sợ xấu mặt, phát hiện có người vây xem, sắc

mặt càng khó coi, nhưng bị cô chất vấn mắg liên tục phía trước, lời nói nhanh chóng chậm hơn cô, bị tàn sát chưa đủ, sắc mặt từ không coi ai ra gì đến âm trầm tích thủy.

Kết quả tên vô lại nóng nảy, nhìn chung quanh không có người quen, tới gần Yến Thanh Vi dùng ngón tay chỉ đầu mũi cô, chuẩn bị cảnh cáo, bằng không thì sẽ cho cô biết tay.

Yến Thanh Vi nhìn ra ý đồ của hắn, quay đầu không cho hắn chỉ vào chính diện mình, từ trong lửa giận tỉnh táo lại, nghĩ người vô sĩ đến cùng như vậy, ra tay đánh người cái gì cũng làm. Tay cô nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, cũng khẩn trương lên.

Ai ngờ lúc ngón tay tên vô lại gần chạm tới Yến Thanh Vi, đột nhiên rút lại. Hắn tru lên che mặt, giữa kẽ tay chảy máu.

Yến Thanh Vi kinh ngạc vô cùng, cô từng xem qua cái gì mà “dạng mắt XX như bản chất, tất cả mọi người kinh hồn táng đảm, nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống, cũng không dám sinh lòng dị tâm nữa” cái lại ngôn luận máu chó, nhưng tuyệt không tin, tối thiểu cô chưa thấy qua.

Nhưng bây giờ, chính mình giận dữ nhìn lại đem một người đàn ông trai tráng trừng đến té xuống đất? Cái này cũng quá khôi hài à nha? Cô vô thức nhìn bốn phía, mấy người vây xem cũng một bộ mặt kinh ngạc.

Tên vô lại, à không, tên đồ máu lúc này buông tay lộ ra nửa bên mặt tràn đầy máu đen, thấy không rõ đến cùng là bị thương ở đâu. Hắn nghiến răng nghiến lợi đánh về phía Yến Thanh Vi: “Mày cái.....”

Lần này hắn chưa nói hết lời đã bị bay tới một quyền ngay bụng, lập tức kêu đau một tiếng liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Vốn lúc hắn đánh tới, Yến Thanh Vi bị kích cho rằng, cô chỉ có thể dùng cầm địch quyền đối phó, bất quá cô luyện là khoa tay múa chân, bị tấn công liên tiếp thì khó tránh khỏi, hơn nữa sau đó chỉ sợ không bắt được người. Kết quả trong nháy mắt, nam nhân kia liền gục, lần này không che mặt mà ôm bụng, còn thống khổ mà rên rỉ.

Cô sửng sốt, sau đó phát hiện một quyền kia bay đến từ phụ cận, một người đàn ông đứng nghiêng người đứng trước mặt, toàn thân đề phòng căng như cung, lưng thẳng tắp, một đôi tay thon dài nắm thanh quyền, khí thế nghiêm nghị.

Ánh mắt hắn sắc bén như gươm, tức giận cuộn cuộn, nhìn thấy người kia, Yến Thanh Vi dường như đã biết cái gì gọi là “ánh mắt như có thể khoét da khoét thịt”, càng ghê gớm hơn, hắn không có ý thu lại sát khí, làm cho người hiện đại chung quanh không biết “sát khí” bản năng đều cảm thấy sợ hãi.

Yến Thanh Vi nhìn người này quá mức kích động, dây thanh quản co rút lại không nói được chữ nào.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 28: Bắt Tội Phạm

Edit: Nhã Vy

Thập Tam, là Thập Tam!

Là Thập Tam mà cô tìm suốt một tháng không thấy bóng dáng, là Thập Tam mà cô muốn nói rất nhiều lời với hắn, là Thập Tam khiến cô lo lắng không thôi.

Lúc này Thập Tam còn đang đề lên xương sườn của tên kia, trong mắt ánh miệt thị thống hận lại càng nhiều, mặt không biểu tình giơ tay lên, một chưởng tới cổ của hắn.

Người vây xung quanh xem sợ hãi tản ra, cũng có người rời đi vài mét lặng lẽ gọi điện thoại báo.

Yến Thanh Vi kịp thời phản ứng, Thập Tam đã đánh người ta bị thương, rõ ràng còn muốn lấy mạng người ta, đem tranh chấp nhỏ náo thành việc lớn rồi, cái này tuyệt đối không thể được.

Cô vội vàng kêu lên: “Thập Tam, đi mau, đừng làm người bị thương!” Nói xong tiến lên kéo Thập Tam, chuẩn bị chạy trốn! Cô cũng không muốn ở đây đợi cảnh sát đến rồi giải thích rõ ràng.

Thập Tam nghe được tiếng cô, quả nhiên dừng tay, sau đó quay đầu nhìn Yến Thanh Vi thật sâu, sau đó phi thân mà đi. Thật sự “Phi” thân, hần nhẹ nhàng nhảy lên, đã tới đường đối diện, sau đó trước mắt một đám người ngoài, đang há mồm tròn mắt nhìn, thả người nhảy sang bên đường phố khác, đứng trước cửa hàng đình ốc, sau đó nhảy vài cái liền tới nóc tòa nhà hai mấy tầng như đạp đất bằng, về sau liền biến mất.

Yến Thanh Vi muốn đuổi theo, lại bị tiếng còi xe kinh hồi chói tai trên đường chặn lại, cô không quan tâm thất lạc, đã vội vã đi ra, nếu không phải đội viên phòng ngự chạy tới kéo cô lại, sợ là đã chậm rồi.

Yến Thanh Vi nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện ra Thập Tam.

Cô nhiều lần nghĩ, Thập Tam lúc ấy sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này? Là trùng hợp đi ngang qua, hay là, vì hần còn đi theo bên cô, bảo vệ cô?

Nhĩ tới đây, trong tim cô lại bắt đầu nóng lên, chẳng lẽ Thập Tam trước giờ vẫn chưa đi, tối thiểu cũng thường xuyên lặng lẽ tới thăm cô, nói cách khác, làm sao lúc cô bị sỉ nhục, đột nhiên lại xuất hiện?

Vài ngày về sau, cô đặc biệt lưu tâm, ví dụ như đỗ xe, mua đồ, đều nhìn kỹ bốn phía, nhưng đều xác định không có người. Yến Thanh Vi hối hận, tình huống lúc ấy khẩn cấp, cô quên nói Thập Tam về tìm cô.

Rốt cuộc cô lại thất vọng rồi, nghĩ Thập Tam rời đi đã hơn một tháng, còn phải nghĩ ăn nghĩ ở, làm sao có thể một mực đi theo cô?

Một hôm trời tối, Yến Thanh Vi lật báo xem tin trong ngày, trong đầu hồi tưởng lại bộ dáng của Thập Tam. Hắn vẫn mặc nguyên quần áo cô mua, cũng không thấy bẩn, sắc mặt cũng còn bình thường, phải nói, so với lúc trước bị thương còn tốt hơn nhiều.

Vậy thì, hắn sống cũng không tệ lắm. Yến Thanh Vi trong nội tâm an tâm một chút. Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy trên ban công có chút động tĩnh nho nhỏ. Sân thượng vẫn đóng chặt, không có hơi ẩm, cũng để những thứ không dùng được nữa.

Sân thượng nối thẳng một cửa với phòng khách, Yến Thanh Vi bình thường mở ti vi, tiếng vang nhỏ thường không nghe được, hôm nay trong phòng rất yên tĩnh, cô liền nghe được âm thanh. Âm thanh không lớn, hình như là tiếng túi bóng từ trên bệ cửa sổ.

Nhưng mà hôm nay cũng không có gió, cửa sổ cũng chỉ mở hơi nghiêng một cánh, cái túi làm sao mà có tiếng nổ được? Yến Thanh Vi giật mình, cái túi này hôm nay mới đặt trên cửa sổ, thì ra trên bệ cửa sổ vốn là không có gì. Chẳng lẽ có người muốn nhảy vào từ cửa sổ mà không cẩn thận đụng phải cái túi?

Cô không biết là khẩn trương hay là mong chờ, rất nhanh chạy tới phòng ngủ cầm đèn pin, mở cửa sân thượng, ánh sáng đèn pin chiếu sáng hơn mười mét sân thượng.

Cái gì cũng không có. Cô chưa từ bỏ ý định, đi vào cẩn thận xem xét một lần, chỉ có quanh quẩn năm ba thùng giấy con.

Yến Thanh Vi nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài kết chút băng sương, không có cái gì. Cô không buông bỏ, dứt khoát kêu vài tiếng thăm dò: “Thập Tam!” Không có ai trả lời, cô lại hỏi: “Thập Tam, là anh sao?”

Chờ đợi trong chốc lát, vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có bầu trời lạnh như băng với ánh trăng đáp lại, đối diện trên lầu ánh huỳnh quang ti vi lập lòe, như là đang giấu cợt cô.

Thời tiết quá lạnh, trong chốc lát như vậy, Yến Thanh Vi chỉ mặc quần áo ở nhà, đã cảm thấy trên người như bị đóng băng hết rồi. Cô cảm giác mình thật điên rồi, nở nụ cười khổ, tự giấu nói: “Thật sự là vớ vẩn.” Sau đó liền đi vào nhà.

Rất nhanh, tiếng tivi lại vang lên, còn kèm theo tiếng nước ào ào.

Một bóng đen ở bên ngoài cửa sổ hơi dừng lại một lát, giống như là đang quan sát. Sau đó từ sân thượng nhanh nhẹn nhảy qua cửa sổ, lặng yên không một tiếng động. Hắn chỉ đứng ngừng lại chốc lát, tựa hồ do dự, cuối cùng vẫn chậm rãi tới gần cửa thủy tinh ở sân thượng, thủy tinh trên cửa khắc hoa, không thấy rõ cái gì bên trong, nhưng cách một chút, nếu có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ thì cũng đã là an ủi với hắn rồi.

Thế nhưng mà, hắn vừa tới gần, cửa liền đột nhiên bị kéo ra, Thập Tam kinh hoàng đối diện đôi mắt tức giận của Yến Thanh Vi ở bên trong.

Hắn không nghĩ tới, chính mình cách một cửa lại nghe không thấy tiếng hít thở, lại bị ngựa chấn vừa vặn. Trước khi hắn tiến đến quá vội vàng, lại không có tí tẹo tâm lý phòng bị nào với người ở bên trong, kết quả không nhìn kĩ đụng phải túi nhựa, không nghĩ tới kinh động đến Yến Thanh Vi, trước khi cô tới đã quay người chạy nhanh nhảy ra khỏi cửa sổ, vịn vào tầng lầu gian.

Hắn vội lần không nghĩ tới, tiến đến lần nữa, vẫn dễ dàng đột nhiên bị bắt được như thế. Lại nói, đây là lần thứ hai đứng ngoài

cửa xấu hổ rồi. Chủ nhân của hắn thật sự không biết võ công sao? Thập Tam hỗn loạn.

Nhưng chứng kiến bộ dáng tức giận của Yên Thanh Vi, hắn lại thêm bối rối, thậm chí muốn trốn, nhanh né ra, lại sợ chủ nhân chán ghét. Vì vậy Thập Tam lại lần nữa quay người ra khỏi cửa sổ, mũi chân điểm một chút muốn bay ra ngoài cửa sổ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 29: Rốt Cục Cũng Ôm Rồi

Edit: Nhã Vy

Kỳ thật Yến Thanh Vi cũng là vừa tức vừa vội, cô đây là thử vận may, xem thử đến cùng có phải Thập Tam ở bên ngoài hay không, nếu đúng, hắn còn có thể về nhìn một cái nữa hay không.

Nhưng cô biết rõ võ công của Thập Tam, tiểu thuyết võ thuật thâm thụ hun đúc Yến Thanh Vi, biết rõ võ công biến thái, cô liền nghĩ ôm cây đợi thỏ chỉ phí thời gian.

Vì thế cô cố ý mở ti vi cùng tiếng nước lớn, chỉ đi bít tất như một tên trộm đi đến cạnh sân thượng, không một tiếng đậu lặng lẽ chờ đợi. Kỳ thật cô không nghe thấy tiếng gì, nhưng lại có cảm giác là, Thập Tam tới rồi, chỉ còn cách một cửa với cô.

Khả năng này có vẻ ngu xuẩn, nhưng lại có khả năng sẽ bắt được Thập Tam, dù sao cũng không có người trông thấy. Yến Thanh Vi hơi mãnh liệt kéo cửa ra, là quyết tâm làm kẻ đàn, không nghĩ tới ôm cây đợi thỏ thành công, vui vẻ bắt được một con thỏ đen lớn.

Nhưng nhìn Thập Tam cử động, tuy đã bị phát hiện rồi, nhưng mà vẫn còn muốn trốn, vì hắn thuận tay nhanh nhẹn, Yến Thanh Vi căn bản không ngăn được hắn, mắt thấy người lại chuẩn bị chạy mất, Yến Thanh Vi kêu to lên: “Không cho phép chạy! Anh trở lại cho tôi!”

Thập Tam nghe vậy cứng đờ, bảo trì tư thế mượn lực mũi chân, giống hình dáng chim bay, sau đó chậm rãi cởi bỏ lực đạo, nhảy xuống bệ cửa sổ.

Nhìn hẩn rì rì động tác như không tình nguyện, Yến Thanh Vi nhướn lông mày, chẳng lẽ Thập Tam cứ không muốn đối mặt với cô như thế sao?

Cô một bên giữ cửa mở lớn, một bên lại nói lớn: “Còn không mau tới đây!” Nói xong, phối hợp đi vào trong nhà. Nghe được ngữ khí mệnh lệnh của cô, Thập Tam chẳng quan tâm do dự nữa, liền đi theo vào.

Yến Thanh Vi đóng vòi nước, ngồi trở lại trên ghế sa lon, nhìn Thập Tam đứng gần cửa phụ sân thượng, tầm mắt buông xuống, kinh hoảng vừa rồi đã không thấy, khôi phục biểu tình một mặt trước sau như một.

Cửa vẫn còn mở, hơi lạnh tràn vào, độ ẩm thấp khiến Yến Thanh Vi rùng mình một cái. “Đóng cửa!” Yến Thanh Vi nói, chẳng lẽ Thập Tam còn có ý đồ muốn chạy?

Thập Tam nghe theo, lại đứng lại chỗ cũ, A? Sao lại cách cửa sổ phòng khác gần như thế? Chẳng lẽ hẩn có ý định nhảy ra từ đây, chỉ là cửa sổ ở đây có một màn lụa mỏng, lại nghĩ, màn lụa mỏng này cũng không chịu được bạo lực của hẩn a~.

Lại nhìn Thập Tam nghiêm mặt, không hề có cảm giác bị bắt gặp, càng không có chút biểu thị hân hoan nhớ nhung nào, tâm tình vốn dĩ tung tăng như chim sẽ lập tức bảo trì nhất trí với độ ẩm trong phòng.

Thật ra chính mình căn bản không đấu lại sức của hắn được, nếu như hắn không nghe lời, cô chỉ có thể không nhìn thấy hắn được nữa. Về sau đợi Thập Tam đã hiểu hết mọi chuyện, có phải sẽ không để ý cô nữa? Nghĩ tới những điều này, trong lòng Yến Thanh Vi hơi có chút chua xót, ở đâu còn có hung phấn vì thành công bắt được Thập Tam nữa?

Cô cầm giận ngồi mạnh xuống ghế sofa: “Có võ công thì giỏi lắm ha, thân thủ tốt có thể tùy tiện nhảy ha? Xin hỏi vị đại hiệp này, cái này là tòa nhà bảy tầng, anh căn bản không để vào mắt sao?”

Thập Tam cả kinh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, lại quỳ rạp trên mặt đất: “Thập Tam không dám, xin chủ nhân trách phạt!”

Yến Thanh Vi ném cái gối ôm trên sofa, lại ném lệch, Thập Tam vẫn không nhúc nhích mà nhận lấy công kích yếu nhất từ trước tới nay.

Nhìn gối ôm rơi xuống đất, Yến Thanh Vi đột nhiên cảm thấy như chính cô vốn vẫn muốn nhắm trúng mục tiêu, thật ra căn bản chính là đánh không trúng bia. Cô không khỏi ủ rũ: cô bất an, lo lắng, nhớ nhung, Thập Tam lại căn bản không có cảm giác gì sao? Thật ra hắn cũng không muốn gặp cô sao?

Nhìn Thập Tam quỳ gối, Yến Thanh Vi bụng hơi xoắn lại, nghiêng răng nói: “Tới đây!”

Cô để Thập Tam ngồi, làm người khác vui mừng hơn là, lần này động tác Thập Tam rất nhanh nhẹn. Hắn quỳ gối đến sofa, thò tay đưa cái kẹp quả hạch đào trên bàn, dâng cho Yến Thanh Vi: “Chủ nhân, gối ôm thi lực không đủ, dùng cái này đánh vào mông tương đối thuận tay.”

...

“Chủ nhân thứ lỗi, Thập Tam đi tìm cây roi xích?”

...

“Chủ nhân bớt giận, vậy Thập Tam đi lấy dao cho chủ nhân, nhất định có thể làm chủ nhân hả giận!”

Yến Thanh Vi không thể nhịn được nữa, một vuốt túm lấy người đang chuẩn bị đi tìm dao găm, hung dữ kéo lên ghế sô pha, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh mở to mắt ra mà nhìn, nên làm cái gì còn không rõ hả?”

Lần này tới phiên Thập Tam bó tay, thật lâu mới nói: “Thập Tam ngu dốt, xin chủ nhân trách phạt.” Đôi mắt trong suốt của hắn nhìn Yến Thanh Vi, tất cả đều tràn đầy tin cậy, vô cùng chăm chú, vô cùng áy náy, còn mang theo tự trách, như một đứa trẻ làm sai việc gì không hề có phòng bị.

Về sau, hắn buông tầm mắt, trên mặt vẫn không có biểu lộ, nhưng lông mi lại nhẹ nhàng rung rung, để lộ bí mật trong nội tâm.

Dưới ánh mắt này, Yến Thanh Vi cảm thấy có nhiều loại cảm xúc chạy đùng lên não, gần một tháng bất an, đánh tên đàn ông vô lại khiếp sợ, rốt cục vui sướng lúc nhìn thấy hắn cũng đều hóa thành chua xót nhàn nhạt.

Thập Tam như vậy, lại khiến cô đau lòng,

Yến Thanh Vi không thể khống chế chính mình, giơ tay đánh Thập Tam hai cái, lại ôm lấy hắn, âm thanh hung ác hỏi: “Anh đi nơi nào vậy, tôi tìm khắp nơi đều không thấy?”

Nhưng rất nhanh thanh âm liền nhẹ xuống, mang theo thất lạc phần uất: “Lâu như vậy, lâu như vậy mà cũng không về? Vì sao không gọi điện thoại? Tại sao...”

Cô không thể không nhẹ giọng, bởi vì bỗng nhiên ngay lúc đó, liền có xúc động muốn rơi lệ, cô đặt cằm lên vai Thập Tam, hít sâu vài hơi, cứng rắn ép nước mắt trở về.

Thập Tam chịu hai cái đánh không có chút lực nào của cô, còn cảm thấy bình thường, sau lại đột nhiên bị ôm, lại phản ứng không kịp.

Cái ôm này cũng quá ngoài ý muốn, làm hắn một thoáng liền cứng đờ.

Nhưng hắn cũng tuyệt đối không muốn tránh. Đây là cảm thụ mỹ cảm. Cái ôn hòa kia, khiến cho hắn có ảo giác được yêu thương.

Đúng rồi, nhất định là ảo giác.

Hắn không tuân mệnh lệnh, tự ý theo dõi chủ nhân, ban đêm còn vụng trộm chạy về nhìn chủ nhân, nên đánh hắn mới phải. Làm sao có thể được hưởng thụ yêu thương này đây?

Nghĩ như vậy, Thập Tam lại càng thêm cứng ngắc.

Nhưng thanh âm của Yến Thanh Vi, kỳ lạ là lại trấn an hắn, cảm tình toát ra từ trong giọng nói nhỏ kia, vượt quá xa hàm nghĩa chữ của nó, cho dù giọng nói càng ngày càng thấp, cuối cùng biến mất, hắn cũng đã quên phản ứng, đắm chìm trong ôn hòa quý trọng.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 30: Thì Ra Thập Tam Rất Bạo Lực

Edit: Nhã Vy

Chuông điện thoại di động vang lên, phá hủy không khí dịu dàng thăm thiết, như điện giật tách hai người đang ôm nhau ra. Yến Thanh Vi trừng mắt liếc Thập Tam muốn rời khỏi ghế sofa, một tay giữ chặt hần, quát: “Ngồi im không được nhúc nhích.” Sau đó nhấn nút nghe.

Điện thoại là Tiểu Văn gọi. Tiểu Văn là tuyển thủ tập thể hình, lúc đại học cũng không phóng túng bản thân, từng mỗi kì đều có học bổng đệ tử ưu tú, đáng tiếc là hội học sinh tham dự hoạt động không nhiều, mới không khoe tài được. Sau khi tốt nghiệp một năm, vì công tác không thuận lợi, lại thi nghiên cứu sinh ở lại trường, đang làm giảng viên trên đà phấn đấu.

Tiểu Văn muốn cùng cô ăn cơm vào cuối tuần, Yến Thanh Vi đã đồng ý.

Chấm dứt trò chuyện, Yến Thanh Vi cũng khôi phục lại bình thường, lại dò xét Thập Tam.

Hai người ngồi quá gần, Yến Thanh Vi có thể thấy mặt Thập Tam có nhiều thịt hơn một chút, cũng không thấy vì lạnh mà tái, ngược lại

còn có chút hồng nhuận phơn phớt. Tay của hắn, móng tay sạch sẽ làn da sáng bóng, cho thấy có điều kiện thường xuyên cắt rửa.

Một nghi vấn lại hiển hiện trong lòng: Thập Tam là dựa vào đâu mà sống, hơn nữa nhìn cũng không tệ lắm? Yến Thanh Vi bắt đầu tiến hẳn đề ra nghi vấn với Thập Tam.

“Anh căn bản chưa tới trạm cứu trợ?”

“Tôi đi vào, nhưng lại ra.”

“Vì sao?”

“Không có ai để ý tới tôi, chỉ ẩu tả nói tôi nhanh về nhà đi.”

Yến Thanh Vi buồn bực, về sau lại cẩn thận suy nghĩ: Thập Tam tuổi còn trẻ, ngày đó còn mặc quần áo mới, ở đâu giống người lang thang ốm yếu cần cứu trợ? Mặt khác người được cứu trợ khẳng định sẽ bài xích hắn, nhân viên công tác cũng sẽ không để ý đến hắn, kỳ thật, không đá hắn ra ngoài là đã không tệ rồi.

“Vậy sao anh không trở về?”

...

“Nói chuyện!”

“Không... không dám về.”

“Không dám? Anh không thấy trên báo đăng thông báo tìm người sao?”

“Thứ cho Thập Tam ngu dốt. Thông báo tìm người là cái gì?”

“Ách... Được, coi như anh không thấy, thế sao lại không gọi điện thoại?”

...

“Nói đi, vì sao không gọi tôi?”

“Tôi, tôi tưởng chủ nhân không quan tâm tôi nữa.”

Thập Tam âm thầm đổi lại khiến cô muốn bạo lật, không có biện pháp, đối với Thập Tam như vậy, Yến Thanh Vi nhìn không được liền muốn khi dễ: “Đàn! Anh tưởng, những cái anh tưởng đều là sai hết!”

Cô nhìn Thập Tam có chút hoảng sợ mà cúi đầu, thở dài: “Những ngày này, tôi tìm anh khắp nơi.” Đôi mắt Thập Tam thoáng một cái sáng lên, bờ môi giật giật, vẫn chưa nói gì.

“Anh vẫn ở đâu? Dựa vào gì mà sống?”

“Tôi ở nhà khách Như Gia cách đây hai con đường, ăn cơm thì tùy tiện mua.”

Yến Thanh Vi mở to mắt, cô không nghe sai chứ? Thập Tam lại ở nhà khách? Ai chỉ cho hắn?

“Anh lấy tiền ở đâu ra? Đi cướp sao?” Dùng mọi phương diện để nghĩ, chỉ sợ là chỉ có khả năng này nhất. Cô ần ần huyết thái dương, chỉ thấy huyết thái dương đang nhảy nhót.

“Không đúng, là người khác cho.”

“Người khác cho sao? Ai cho?” Yến Thanh Vi nghe xong ngược lại không yên tâm, lại cảm thấy huyết thái dương nảy lợi hại hơn,

sắp có khả năng xông ra ngoài rồi. Tự nguyện nhận tiền người lạ ở nhà khác, còn ở một tháng? Trờì mới biết khoảng thời gian này Thập Tam bị xúi giục làm trò gì.

Đợi chút đợi chút, không phải là bao hẵn một tháng chứ? Đã từng nói qua mà, Thập Tam có bộ mặt khiến người ta rất dễ phạm tội.

“Là mấy người đàn ông không quen cho.” Đàn ông? Yến Thanh Vi rên rỉ một tiếng nhìn thẳng hẵn: tình huống của Thập Tam, đối với phụ nữ còn đề phòng, đối với đàn ông chỉ sợ là không cảnh giác mấy, chắc là sẽ bị người ta ăn xong lau sạch cũng không biết nhà.

“Vì sao cho anh tiền? Nhanh chút nói rõ đi, đừng để tôi hỏi từng chút một!”

“Đúng, đúng buổi tối tôi không có chỗ để đi, muốn ngủ ở hầm đi bộ một đêm, bọn họ đến cướp tiền của tôi, còn muốn lột đồ của tôi...” Thập Tam nhỏ giọng nói, lặng lẽ quan sát phản ứng của cô.

Yến Thanh Vi sửng sò, đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn không buông lỏng: “Tiếp tục, không cho phép dấu diếm.”

“Hành vi như vậy không giống cướp lăm, nên tôi liền giáo huấn chúng một chút.” Nhìn Yến Thanh Vi không có biểu thị không vui, lá gan Thập Tam cũng lớn hơn một chút: “Bọn chúng sợ, đều đem tiền cho tôi rồi bỏ chạy. Về sau, tôi qua đường gặp một thanh niên có thể biết tìm khách sạn, biết ở đâu mua được chút đồ dùng, hẵn đưa tôi tới một nơi gọi là tiệm Internet.”

Yến Thanh Vi nghe xong khoe miệng co quắp, thanh niên qua đường này chắc là kẻ nghiệm game rồi, cho rằng Thập Tam cũng là

người ham mê thứ này.

“Cái tiệm Internet kia không có giường ngủ, cũng rất loạn. Tôi lại hỏi người, biết rõ ở đây có nơi ở trọ gọi là nhà khác, nhưng mà phải có chứng minh nhân dân. Tôi ở tiệm Internet chờ một đêm, tìm chường quầy, à không, là nhân viên quản lý dạy tôi dùng máy tính.”

“Anh học dùng máy tính? Anh học được bao nhiêu?”

“Tôi ngu dốt, biết tắt mở điện thoại, còn biết học chơi bài, dờn đến dờn đi, nhân viên quản lý nói đó gọi là bài con nhện.” Mặt Thập Tam đỏ lên, mặt Yến Thanh Vi lại đen dần.

“Về sau thì sao?”

“Ngày hôm sau tôi lại đi tìm bọn cướp kia, không tìm đường, tôi liền tùy tiện đi trên đường, phát hiện có người trộm túi tiền, tới trưa đã được ba cái, sau đó, sau đó tôi lại giáo huấn hấn một chút.” Thập Tam nói xong, lại cẩn thận nhìn cô một cái.

“Anh đợi hấn trộm xong, về sau đánh hấn hấn lại tự nguyện đem tiền giao cho anh sao?” Yến Thanh Vi không thể tưởng tượng mở to mắt, nhấn mạnh hai chữ “Tự nguyện”.

Thập Tam gật đầu, mặt càng đỏ hơn, cúi đầu nói: “Hôm đấy mua quần áo, chủ nhân có dạy qua, không thể tùy tiện đánh người bị thương, không thể tùy tiện cướp đồ của người khác, Thập Tam đều ghi nhớ trong lòng. Chỉ có bọn cướp chuyên nghiệp không phải người tốt, Thập Tam mới động thủ.”

Yến Thanh Vi có thể nói gì đây? Nói Thập Tam không có tinh thần trọng nghĩa, cứ thế nhìn người ta bị trộm sao? Có thể hấn quả thực không biết quy tắc của thế giới này, chú ý cẩn thận là đúng. Nhìn

Thập Tam xuất thân ảnh vệ, tuyệt đối không lỗ mãng làm việc, tùy ý làm hại người tốt.

Có thể hấn không chút do dự dùng tiền những người kia, thậm chí cố ý phóng túng bọn chúng lấy được tài sản không hợp pháp, sau đó bạo lực xâm chiếm, nên, phải nói là sẽ biến báo, hay nói là không có đạo đức quan đây?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 31: Khỏe Mạnh Phát Triển

Edit + Beta: Nhã Vy

Im lặng một lát, Yến Thanh Vi lại hỏi Thập Tam: “Anh còn chưa nói làm sao mà vào ở trong nhà nghỉ.”

“Tôi không khác tên trộm kia lắm, tôi bắt hấn giao CMND ra, hấn nói ở nhà, ta liền để hấn đưa tôi về nhà hấn, đem CMND cho tôi.”

“Hấn trên đường cũng không chạy, không cầu cứu?”

“Tôi điểm huyết hấn, không giải sẽ rất đau. Hấn không dám chạy, về sau tôi liền vào ở nhà nghỉ đó.”

“Vì sao không vào khách sạn nổi tiếng? Không phải càng tiện nghỉ sao?”

“Chỗ đó, chỗ đó cách chỗ này gần hơn.”

Yến Thanh Vi cảm thấy nội tâm bỗng chốc mềm nhũn, nghi vấn đối với đạo đức quan của Thập Tam trở nên mờ nhạt: “Số tiền kia đủ để ở một tháng sao?”

“Vốn không đủ, nhưng tôi đàm phán với quản lí, vì thời gian ở dài, nên cho tôi ưu đãi. Tôi còn đi ra ngoài mấy lần, tìm được vài người xấu... là đủ rồi, bây giờ còn có thừa.”

“Anh còn có thể đàm phán giá tiền?”

“Tôi nghĩ, quần áo còn có thể ưu đãi, ở trọ thời gian dài chắc có thể thử. Thử một chút, quả nhiên là được.”

...Cho nên ấy à, phải hỏi sao Thập Tam thông minh như vậy? Tìm người gần tuổi mượn chứng minh, tìm nơi ở tiện nghi, tìm cách kiếm tiền. Yển Thanh Vi yên lặng.

Cô không biết rằng, Ảnh vệ, cũng không phải chỉ biết giết người. người giám hộ bọn họ đề ra rất nhiều nhiệm vụ, đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, có địch nhân ẩn nấp trong bóng tối, không có năng lực biến hóa linh hoạt thì đã sớm toi mạng rồi.

Kinh nghiệm tàn khốc khảo nghiệm sinh tồn, năng lực thích ứng của Thập Tam cùng với thông minh nhạy bén, thực chất còn vượt xa hơn trí tưởng tượng của cô.

Cô chợt nhớ tới: “Ngày đó, sao anh lại đột nhiên xuất hiện? Là một mục đi theo tôi sao?”

“Tôi... Tôi...” Thập Tam đỏ ửng thối lui, sắc mặt bắt đầu trắng bệch. Hắn sợ nhất bị hỏi chuyện này, dù sao chống lại mệnh lệnh, vụng trộm đi theo chủ nhân cũng là một dạng bất kính.

Yển Thanh Vi an ủi hắn: “Thập Tam, không phải sợ, tôi không trách anh. Chỉ là muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Tôi không biết nên làm cái gì, có lẽ nên đi nơi nào đó, lại lo lắng chủ nhân không có người bảo vệ, cho nên, cho nên thường đến thăm chủ nhân. Thập Tam phạm sai lầm, xin chủ nhân trách phạt.” Trong lòng của hắn tự bổ sung, hắn muốn bảo vệ chủ nhân, chỉ cần

có thể phòng thủ bên người, dù cho nàng không thấy, cũng không hay biết.

Thì ra là Thập Tam thật sự thường xuyên trộm trở về xem cô, Yến Thanh Vi đừng không được mà nhếch khóe miệng lên, có chút đắc ý, có chút ngọt ngào: “Cho nên anh thấy có người muốn đánh tôi, thì liền đi ra?”

“Người nọ dám khi nhục chủ nhân, thật sự đáng tội chết vạn lần!” Trong mắt Thập Tam hiện lên một tia sắc lạnh, về sau lại tự trách nói: “Thập Tam bảo vệ chủ nhân không tốt, cũng đáng bị phạt.”

“Anh không sai, đừng tự nhận lỗi về mình.” Yến Thanh Vi ấn Thập Tam đang chuẩn bị đứng dậy nhận tội ngồi xuống, ân cần hỏi: “Lúc anh đi trên người còn bị thương, bây giờ đã khỏi chưa?”

Bởi vì ôn hòa hỏi thăm như vậy, trong mắt Thập Tam có chút gọn sáng: “Đa tạ chủ nhân quan tâm, đã tốt rồi.”

Yến Thanh Vi có chút không tin: “Tôi nhớ lúc đó anh bị thương vô cùng nghiêm trọng, lúc ở bên ngoài đều hôn mê bất tỉnh, nhanh như vậy đã tốt lên rồi?”

Thập Tam gật đầu xác định: “Thật sự là khỏi hết rồi, vốn dĩ nội lực hỗn loạn, bây giờ cũng thuận rồi, còn mạnh lên không ít.” Hắn lộ ra thần sắc khó hiểu: “Tôi cũng không biết vì sao, vốn thương thế kia không thể khỏi được, sau khi tới nơi này, lại khỏi hết rồi, hơn nữa còn khôi phục rất nhanh.”

Yến Thanh Vi cũng khó hiểu, ở phương diện võ công, cô một chút cũng không hiểu, căn bản không biết cái gì. Chỉ là, Thập Tam xuyên tới đây, theo lệ cũ, người xuyên đến có chút phúc lợi, có lẽ

Thập Tam ở nơi này thích hợp sinh tồn hơn, có thể là phúc lợi thuần túy, dù sao bây giờ nhìn hấn cũng rất khỏe mạnh.

Khoan khoan, đợi chút, giống như vô cùng khỏe mạnh rồi hả?

Cô nhớ rõ Thập Tam một tháng trước cao một mét tám, bây giờ so với trước kia hình như cao hơn một chút? Thân hình hấn nhìn cũng không biến hóa lớn lắm, nhưng là, sao lại nhìn khỏe mạnh hơn như vậy?

“Thập Tam, anh cao hơn?”

“Hả?” Thập Tam nghi hoặc: “Không biết.”

Yến Thanh Vi khẽ nâng tay: “Đứng lên tôi nhìn xem.”

“Vâng.” Thập Tam thuận theo đứng lên, dáng người thẳng tắp, nhưng mà...

“Ngẩng đầu, cúi đầu thấy cao hơn không?”

“Vâng.” Thập Tam ngẩng đầu, buông tầm mắt xuống, có chút khẩn trương khiến khóe miệng nổi lên.

Yến Thanh Vi làm nghề gì chứ? Lấy tư liệu đấy, bao nhiêu đối tượng tình nghi đều là cô đi chụp ảnh, cho nên cô nhìn dáng cao bao nhiêu tương đối chuẩn.

Hiện tại cô xác định, Thập Tam thật sự cao lớn hơn, so ra phải cao thêm 2cm nữa.

Điều này sao có thể? Thập Tam ra ngoài hơn một tháng, hơn nữa hấn cũng nói hấn đã 20 rồi. Được rồi, cho dù cổ nhân có mấy tuổi là tuổi暮, hấn thực tế 19 tuổi, cũng không thể dài ra như vậy? Như

vậy về sau hắn có thể cao hơn nữa không? Còn có thể biến hóa khác không?

Được rồi, những chuyện này có thắc mắc cũng không biết rõ được. Có lẽ chất lượng sinh hoạt của Thập Tam quá kém, lại quá mệt nhọc, bây giờ điều kiện tốt rồi, nên bổ sung thân thể cần thiết nữa chứ?

Hiện tại vấn đề cần thiết là, an bài cho Thập Tam thế nào, ý kiến Thập Tam thế nào. Cô chắc chắn sẽ không đuổi Thập Tam đi, như vậy cần có ý định lâu dài.

Yến Thanh Vi nghĩ, với tư cách là người bảo hộ của Thập Tam, cô sẽ có trách nhiệm với hắn. Trước khi hắn có thể hiểu rõ xã hội, có thể độc lập, cô sẽ giữ hắn bên người, chăm sóc tốt, dạy bảo tốt, như vậy mới yên tâm.

Cô cho rằng mình hoàn toàn là tư cách bảo hộ, cũng lấy thân phận “Trưởng bối” đối đãi với Thập Tam, lại không nghĩ rằng, cô trong lòng hắn căn bản không phải là trưởng bối, càng không phát hiện, phần quan tâm, lo lắng, vui sướng kia, cũng không phải là tình cảm của một “Trưởng bối.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 32: Không Biết Đặt Tên Gì

Edit: Nhã Vy

Nghĩ một lát, nhìn Thập Tam đã có chút bất an, Yến Thanh Vi kiên quyết nói: “Thập Tam, bây giờ anh trở về đi...”

Yến Thanh Vi mở miệng, Thập Tam chỉ sợ, sợ cô lại muốn hắt đi, bây giờ lại nghe để hắt trở về, lại càng sợ cô bảo hắt về sau không được tới nữa. Cho dù trong nội tâm rất khổ sở, nhưng cũng chỉ yên lặng nghe, mãi đến khi nghe cô nói: “Anh bây giờ về trả phòng, có đồ gì mang đến đây, về sau ở trong nhà của tôi, không cho phép chạy loạn, làm gì cũng phải hỏi tôi, có được không?”

Thập Tam kinh hỉ nhìn Yến Thanh Vi, quả thực không thể tin được.

“Chủ nhân, ngài nói tôi có thể ở lại?”

“Không phải có thể, mà là phải. Anh ở bên ngoài tôi rất lo lắng.”

“Tôi ở cùng một chỗ với chủ nhân?” Thập Tam còn có chút không thể tin.

“Đúng vậy. Không muốn cũng không được, không được phản đối. Về sau chờ anh cái gì cũng hiểu rồi, muốn đi đâu tôi cũng sẽ không

hạn chế anh.”

“Không, sẽ không. Thập Tam quyết không rời xa chủ nhân.” Thập Tam đứng lên, giơ tay thề, đôi mắt đen nhánh long lánh ánh hào quang vui sướng.

Bị tâm trạng của hắn lây qua, Yến Thanh Vi cũng cười: “Tốt rồi. Tôi tin anh. Anh nhanh làm thủ tục trả phòng, tôi chờ anh trở lại.”

Thập Tam hưng phấn đến nỗi trên mặt như có một tia sáng bóng, cái gọi là mặt sáng lên, chính là loại vẻ mặt này. Hắn nhanh chóng đáp ứng, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vọt qua sân thượng, xoay người ra cửa sổ.

Yến Thanh Vi lại càng hoảng sợ, tranh thủ thời gian đi theo, sợ hắn hưng phấn quá mà ngã. Kết quả là nửa cái bóng người cũng không thấy.

Cô chỉ có thể trở về phòng, quyết định chuyện thứ nhất, chính là lệnh cưỡng chế Thập Tam đi qua cửa, không thể nhảy lầu!

Thập Tam là phái hành động, nửa giờ sau đã đứng trong phòng khách – vẫn là leo sân thượng mà vào.

Yến Thanh Vi nhìn trong tay Thập Tam không có thứ gì, cười nói: “Quy định đầu tiên, về sau phải đi cửa chính, không thể đi cửa sổ, bị người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm đấy.”

Thập Tam lập tức gật đầu xác nhận, muốn nói gì lại thôi.

“Làm sao vậy? Điều thứ hai, có nghi vấn phải hỏi. Anh không hiểu chuyện, tôi cũng không trách anh.”

Thập Tam nghe xong sắc mặt nhu hòa, hỏi: “Động tác của tôi rất nhanh, sẽ không bị người khác nhìn thấy.”

Yến Thanh Vi sửng sò, lập tức nói: “Không bị nhìn thấy cũng không được. Ví như anh kéo màn lại, bên ngoài nhìn không được, nhưng cũng không thể trần truồng không mặc quần áo đứng không?”

Vừa nói xong, Yến Thanh Vi liền hận không thể che mặt, mình nói cái gì vậy chứ, sao lại thuận miệng nói như vậy? Điều là ô nhiễm của Lưu Húc Dương.

Lại nhìn Thập Tam, mặt đã đỏ lên, chỉ biết dùng sức lắc đầu, đáp: “Không thể, không thể được, tôi hiểu được.”

Yến Thanh Vi lau mồ hôi: “Tốt rồi, không nói cái này nữa. Anh cần xử lý chứng minh nhân dân, cũng không thể một mực không làm hộ khẩu nha.”

Thập Tam gật đầu, hần hiện tại cũng khát vọng có một cái CMND.

“Bên trên CMND là tên, chính là tên anh sau này, Thập Tam không đủ chính thức. Tên trước đây của anh là gì? Anh còn nhớ không?”

“Không có.” Thập Tam lộ vẻ quẩn bách: “Tôi không nhớ rõ họ gì, nhưng phụ thân gọi ta là Ngọc Nhi.”

Ngọc Nhi?

Bạn có thể tưởng tượng một nam nhân cao lớn lạnh lùng, khốc kinh mười phần lại bị người ta gọi là Ngọc Nhi không? Quả thật

giống như sét đánh mà!

“Không có đại danh sao?”

“Chưa, không có. Chỗ chúng tôi là một nơi nhỏ, toàn là gia đình nghèo, rất ít đặt đại danh cho nam hài, Đại lang, chiêu muội đều là tên chính thức rồi.” Trên mặt Thập Tam lại càng quẩn bách.

“Vậy anh muốn tên gì? Có hợp ý tên nào không?”

“Tôi, tôi muốn, muốn theo họ chủ nhân, muốn chủ nhân ban tên cho.” Thập Tam lấy hết dũng khí nói xong, sợ bị từ chối. Có thể theo họ chủ nhân, chính là được ban huy chương ban tên, đây là lập nhiều công lao, chính thức được tín nhiệm mới có thể. Nếu là ảnh vệ thì đều hi vọng như thế.

Thập Tam cảm giác kỳ thật mình không đủ tư cách, nhưng cơ hội tốt bày ra trước mắt như vậy, hắn thật sự không thể không thử một lần.

Yến Thanh Vi nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng, đàn độn, u mê của hắn liền đáp ứng, triệt để quên mất cô không biết đặt tên gì. Vì thế kế tiếp, Yến tiểu thư liền suy nghĩ chuyện đặt tên.

Yến Thanh Vi nghĩ, có thể dùng hài âm của Thập Tam, ví dụ như Thạch Tam? Nick name Tiểu Tam Nhi? Được rồi không dùng được. Sử Tán? Được rồi, ý tứ kỳ quái gì đâu? Đúng rồi, hắn muốn theo họ Yến, như vậy vừa vặn lúc xử lý CMND có thể nói là bà con xa của mình.

Cô lại nghĩ, Thập Tam đến từ cổ đại, có lẽ có thể dùng tên cổ. Vì vậy năm phút trôi qua, cô lại cố nhớ tới mấy cái tên Lý Bạch, Đỗ

Phủ, Đông Phương Bất Bại, Dương Quá. Nghĩ xem, Thập Tam gọi là Yến Bạch, Yến Phủ, Yến Bất Bại, Yến Quá? Yến Quá, Yến Quá...

Yến Thanh Vi bỗng nhiên nghĩ đến, làm sao phải tự mình tốn sức nghĩ, lên mạng tra tên không phải có một đồng sao? Vì vậy thêm mười phút đồng hồ trôi qua, từ Tô Thức Tào Tháo, La Quán Trung đến Khuất Nguyên, Hoa Đà, Dương Ngọc Hoàn, cái nào cũng đều nghĩ tới, đều không được hay lắm.

Nửa giờ đi qua, Yến Thanh Vi bước tới bàn trà, đau lòng nói không nên lời: Cô thật khờ, sao lại đáp ứng chuyện đặt tên này chứ? Dứt khoát ngày mai phải đến cục tra tên điện thoại, xem danh tự, xem cái nào thuận mắt.

Chỉ là hình như Quân, Cường, Quốc, Lương, Vĩ là chiếm đa số. Vẫn là tên Cục Trưởng có chút đặc biệt: Tề Chiến Luân, nghe xong cũng thấy ý chí mãnh liệt. Chỉ là được rồi, vẫn là đừng trộm tên ông ấy.

Nếu như cục trưởng biết được, mình có một tiểu đệ Yến Chiến Luân, chắc chắn sẽ không thêm xử lý CMND theo quy định.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 33: Theo Tên Cũ

Edit: Nhã Vy

Thập Tam vẫn nhìn cô bề bộn, có chút kỳ quái, trước kia chủ nhân cho dù chịu ban tên cũng là thuận miệng nói, làm gì giống như thế này, giày vò hồi lâu cũng không có kết quả chứ?

Chỉ là nhìn thấy Yến Thanh Vi vẻ mặt đau khổ vò đầu bứt tóc, Thập Tam cũng không đành lòng, hấn sao có thể vì yêu cầu xa vời của mình khiến cho chủ nhân khó xử như thế chứ? Đúng lúc hấn muốn nói Yến Thanh Vi không cần hao tâm tốn sức nữa, Yến Thanh Vi bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Thập Tam, anh nói cha anh vẫn gọi anh là Ngọc Nhi?”

“Vâng.”

“Anh cho đến bây giờ cũng chưa từng quên tên này, chứng tỏ vẫn rất nhớ phụ thân của anh, cho nên liền ghi nhớ cái tên này, đúng không?”

Thập Tam do dự, không biết trả lời thế nào. Nói đúng chính là biểu thị hấn còn lo lắng chuyện trong nhà, không lấy chủ làm trọng? Nói không phải thì chính là nói dối.

Nhưng Yến Thanh Vi vẫn rất hung phấn: “Tôi nghĩ kỹ rồi, sẽ gọi anh là Yến Ngự! Ngự Kiếm Thừa Phong Ngự! Đây không phải là thành chữ rồi sao!” Cô cao hứng đấm lên đệm dựa sô pha: “Tôi còn suy nghĩ mất nửa ngày, thật là đần quá!”

Yến Ngự, Yến Ngự, Yến Ngự... Thập Tam lặp đi lặp lại cái tên này, khó có thể ức chế kích động. Giống với cái tên trong trí nhớ tới mức nào, thân thiết mà thân cận như thế.

Từ nay về sau, hấn chính là có tên rồi, không phải là ảnh vệ Thập Tam ai cũng có thể thay thế, mà là Yến Ngự! Thập Tam tràn đầy cảm kích mà quỳ xuống: “Yến Ngự cảm tạ chủ nhân ban tên!”

Yến Thanh Vi níu hấn đứng lên, cười nói: “Quy định thứ ba, rất là quan trọng nha. Anh làm không được tôi lập tức thu hồi lại tên.”

“Xin chủ nhân cứ nói, Thập Tam nhất định sẽ làm được!” Thập Tam có chút khẩn trương.

“Đừng sợ, rất đơn giản. Chính là anh không được gọi tôi là chủ nhân, phải tập gọi tên tôi. Tôi nghĩ, trong thời gian ở bên ngoài này, anh có lẽ cũng phát hiện thế giới này rất không giống với thế giới của anh?”

Thập Tam gật đầu.

“Cái không giống lớn nhất là gì?”

Thập Tam có hơi do dự, trả lời: “Ở đây rất giàu có, có rất nhiều cơ quan tinh xảo, cũng có rất nhiều người.”

“Còn gì nữa không? Anh thông minh như vậy, đừng nói là không nhìn ran ha.”

“Ở đây địa vị của nam nhân cũng không thấp.” Hấn nói xong, lặng lẽ nhìn Yến Thanh Vi.

“Làm sao anh thấy được?”

“Phục vụ viên trong nhà khách đều là nữ, quản lý của các cô ấy lại là nam. Chủ quán cơm nhỏ là nam, người chạy vặt lại là vợ hấn. Hấn có thể đối với vợ không kính cẩn nghe theo, còn có thể sai sử cô ấy. Còn có, người chú ý cách ăn mặc phần lớn là nữ, ở chỗ chúng ta, người phải chú trọng nhan sắc đều là nam tử.”

Yến Thanh Vi vốn nghĩ Thập Tam có thể phát hiện ở đây không phải thế giới nữ tôn, không nghĩ tới hấn quá thông minh, ngay cả việc địa vị của đàn ông cao hơn phụ nữ cũng có thể nhìn ra, hơn nữa còn có thể nói ra chi tiết.

“Đúng vậy, như vậy mà anh còn không dám nói ra sao? Anh nghĩ đúng, ở đây là thế giới nam nữ ngang hàng, trên thực tế còn có dấu vết nam tôn. Ví dụ như việc nuôi sống gia đình là đàn ông làm chủ, việc kiếm tiền sẽ nhiều áp lực hơn phụ nữ, ví dụ như những người quyền cao chức cao, phần lớn đều là đàn ông. Sở dĩ có những chuyện này là vì trong lịch sử ở đây có một thời gian là nam tôn nữ ti.”

Yến Thanh Vi rất bình tĩnh mà nói.

Cô không muốn giấu diếm Thập Tam cái gì. Huống chi bằng năng lực của Thập Tam, căn bản cũng không giấu nổi. Cô từ giờ trở đi chính là muốn nói cho Thập Tam biết sự thật xã hội này, cho dù không đủ toàn diện, nhưng tối thiểu cũng có thể so sánh khách quan.

“Đồng!” Thập Tam cấp thiết quỳ xuống, dùng sức phát giọng giòn vang: “Chủ nhân, tôi tuyệt đối sẽ không xem thường nữ tử, càng không dám khinh thị chủ nhân. Bất kể như thế nào, tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ thân phận của mình, tôi vĩnh viễn thuộc về chủ nhân, phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào của chủ nhân.”

Yến Thanh Vi lần này không kéo Thập Tam dậy, chỉ rất chân thành nhìn hắn: “Đừng nóng vội, tôi cũng không tức giận, lại càng không thăm dò. Chỉ muốn để anh thấy thế giới này đối với thế giới của anh là vô cùng xa lạ. Về sau có thể anh không thể trở về nơi đó nữa, cho nên nhất định phải thích ứng nơi này, hiểu chưa?”

Thập Tam nín thở gật đầu, cảm thấy Yến Thanh Vi đang nói với hắn chuyện vô cùng quan trọng.

“Anh nhất định cũng phát hiện ra, tôi cũng không phải là chủ nhân trước đây của anh. Về phần anh nói khí tức giống nhau, tướng mạo giống nhau, tôi cũng không thể lý giải.”

“Tôi là người đầu tiên nhìn thấy anh, lại được anh hoàn toàn tín nhiệm, có thể nói là người duy nhất anh có thể y lại ở nơi này, tự nhận phải có trách nhiệm với anh, tôi sẽ giúp anh đến khi nào anh có thể hoàn toàn độc lập. Anh cũng phải nỗ lực, biết không?”

Bởi vì quá mức dùng sức, quá mức khẩn trương, cơ bắp toàn thân Thập Tam đều cứng ngắc lại.

Kỳ thật những lời này của Yến Thanh Vi, hắn đã sớm cảm giác được. Chỉ là vẫn cần có thời gian thích ứng. Cuối cùng, hắn chỉ nhẹ gật đầu.

“Anh hiểu là tốt rồi. Như vậy, nhớ rõ không được nô lệ hóa chính mình, cho dù ở trước mặt tôi. Không được gọi chủ nhân, phải gọi tên, càng không thể tùy tiện quỳ, nhất là ở nơi công cộng, chính là ở bên ngoài, lúc có nhiều người lạ. Có thể mới đầu anh sẽ không quen, nhưng nhất định phải chậm rãi sửa, có thể làm được không?”

Thập Tam vốn muốn nói, muốn hấn dựa theo yêu cầu của chủ nhân mà làm, không gọi chủ nhân, không quỳ lạy, những điều này chỉ là hình thức, chỉ cần hấn trung với chủ nhân, thực hiện hi vọng của chủ nhân là được.

Thập Tam im lặng chốc lát, nghĩ thông suốt những chuyện này, dập đầu thật sâu: “Tôi hiểu rồi, cần tuân mệnh lệnh của người.” Yến Thanh Vi không ngăn cản hấn, có lẽ đối với Thập Tam mà nói, đây là lần cuối cùng quỳ lạy chủ nhân, chính là như một nghi thức từ biệt quá khứ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 34: Thân Phận Hợp Pháp

Edit: Nhã Vy

Trong phòng họp, đội trưởng đang làm báo cáo: “Dựa theo... bố trí, kết hợp... Thực tế, dùng... làm kế cơ, không qua bắt kẻ gian..., nghiêm khắc đả kích..., trong khoảng thời gian này công tác đạt được...”

Đội trưởng cao hứng, nhưng Yến Thanh Vi hai mắt lại quầng thâm buồn ngủ. Ngày hôm qua nói chuyện với Thập Tam tới nửa đêm, cô hôm nay thực sự là không có tinh thần nổi. Lại nghe đội trưởng làm hành động báo cáo công tác chuyên nghiệp, càng giống như bị thôi miên.

Đội trưởng báo cáo xong, tất cả mọi người nhẹ nhõm thở ra, điều chỉnh tư thế ngồi xuống. Nhưng chính ủy ngay sau đó lại bắt đầu: “Nhắm vào... áp dụng... biện pháp, thực hành... công tác, sáng tạo cái mới... Cử động, phát hiện... Vấn đề, chế định... Chính đồn và cải cách, chưa đủ chỗ ở..., trọng điểm nên nắm chắc...”

Trải qua hun đúc của chính ủy, thần trí Yến Thanh Vi đã trở nên mơ hồ rồi. Chính ủy rốt cục cũng niệm xong, tất cả mọi người đều sống lại từ trạng thái giả chết, bắt đầu sáng mắt, chuẩn bị chạy trốn. Thật không ngờ, việc kì kịch lại xảy ra, Tổng phó cục trưởng nổi danh toàn cục là nói nhiều lại đến rồi.

Tổng phó cục trưởng là tới tham gia cuộc họp tổng kết hành động chuyên nghiệp chuyên môn. Lần này là vì năm trước tinh lọc trị an mà áp dụng hành động không tồi, thành quả chiến đấu không ít. Bắt được ba đội trộm cắp, thành công phá hoại một vụ lừa bán phụ nữ, còn bắt được một tên tội phạm truy nã cấp B, bắt được một tội phạm đang lẩn trốn.

Những cái này cuối năm có thể tổng kết lại báo cáo lên trên, trong báo cáo công tác có thể ghi thêm vào, cho nên Tổng phó cục trưởng đến đây với tinh thần truyền bá. Ông như gió xuân bắt đầu giảng bài: “Tôi tới đây để cảm ơn các đồng chí, cảm tưởng công tác vất vả của các bạn, chúc mừng các bạn đã đạt được những thành tích trên, thế nên tôi liền nói vài câu. Điểm thứ nhất... Điểm thứ hai... Trong đó kể cả mấy phương diện, một là... Hai là... Ba là... Điểm thứ ba... Thứ nhất, thứ hai... Đặc biệt chính là...”

Ông nói bốn mươi phút đồng hồ, thao thao bất tuyệt, cuối cùng lúc dừng lại vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn.

Tiểu dạ dày từ lúc Tổng phó cục trưởng vừa đến liền trở nên đặc biệt ân cần. Cô bồ nhào qua châm trà, về sau không ngừng tiếp nước cho Tổng phó cục trưởng, quả thực quá sức nhiệt tình, chỉ cần nhìn thấy ông uống một ngụm nhỏ, liền lập tức bổ sung.

“Có cần chân chó như vậy không chứ?” Triệu Quang Hoa đội trọng án lén lút nói.

“Cô ấy chính là muốn tiếp nước cho cục phó uống căng bụng, đi vệ sinh, chúng ta liền được giải phóng.” Lưu Húc Dương bên cạnh hắc hắc giọng nói.

Yến Thanh Vi căn bản không biết gì, cô đã ngủ gục~~~ Ngồi tê đít (từ này là nguyên văn luôn =.=) trên mặt ghế, dùng cộng sự trái phải che chắn, nhập vào giữa.

Tổng phó cục trưởng rốt cục cũng nói xong, cũng có thể thật sự đi vệ sinh rồi, đi ra khỏi phòng họp trong tiếng vỗ tay rần rần.

“Yến Thanh Vi.” Đội trưởng mặt đen điểm danh.

Yến Thanh Vi đã sớm bị tiếng vỗ tay đánh thức, nghe được có người gọi tên theo bản năng đáp: “Có.”

“Cô vừa rồi có... chăm chú lắng nghe lãnh đạo cùng bản báo cáo không?”

Yến Thanh Vi không chút do dự, hùng hồn nói: “Đã nghe.”

“Vậy sao?” Đội trưởng hơi cong khóe môi, lộ vẻ gian trá tà ác mà cười: “Vậy cô nói chút xem, báo cáo nói về cái gì?”

“Báo cáo toàn diện tổng kết hành động chuyên nghiệp, sửa sang kinh nghiệm công tác, tăng cường hoạt động, đặt trụ cột công tác sau này.” Yến Thanh Vi mặt không đổi sắc nói.

“Tốt, vậy hạ bước trọng điểm trong công tác là gì?”

“Hạ bước? Là bảo trì trạng thái cao áp, tìm kiếm manh mối, tìm hiểu nguồn gốc, củng cố mở rộng thành quả chiến đấu, trong thời gian ngắn hình thành Chấn nhiếp, đảm bảo xã hội trong thời gian festival yên ổn.”

Ngay khi cô nhìn thấy ánh mắt đồng tình chung quanh, đã biết rõ không ổn, quả nhiên đội trưởng gian trá mà nở nụ cười: “Tiểu Yến à,

hạ bước công tác còn chưa chế định, cô đã có quy hoạch, cho dù ý thức đủ đại cục, sớm dự đoán, như vậy rất tốt! Cho nên cô phụ trách chế định hạ bước công tác trọng điểm đi, chậm nhất là ngày kia giao cho tôi.”

Theo một tiếng “Tan họp”, mọi người lục tục đi ra khỏi phòng họp.

Chỉ có Yến Thanh Vi khóc không ra nước mắt.

Không thể nào, không phải là đây là ông ấy thấy cô ngủ rồi sao, đây không phải là việc công báo thù tư sao? Những việc này không phải là việc của cô mà, những công văn này, cô cơ bản là.. nhưng báo cáo tổng kết kia đều là gió thổi bên tai mà.

Vẫn phải trong cật vào công việc của Tiểu Vị mà, nghĩ được như vậy, Yến Thanh Vi kích động nhìn về phía Tiểu Vị. Không ngờ Tiểu Vị lại càng thêm kích động, cô xông tới nắm tay Yến Thanh Vi: “Thanh Vi, nhất định phải ghi thật tốt nha, như vậy tôi không cần phát sầu rồi!” Nói xong dùng đại chưởng đập vào lưng cô.

Yến Thanh Vi nghiêng răng cầm ghi chép công việc lên, vất óc đi về phía văn phòng.

Giữa trưa cô hẹn với vợ của Kiều Chính Ủy, Đường đại tỷ đội trị an đi ăn cơm. Thời gian công tác của cô, đối xử với Yến Thanh Vi cũng không tệ, xử lí chuyện hộ tịch cùng với CMND của Thập Tam cũng cần nhờ cô ấy rồi.

Yến Thanh Vi biết rõ, đội trị an chủ yếu là điều tra hành chính, nhưng Đường đại tỷ quen biết nhiều, nhờ ai không bằng nhờ cô ấy. Vì vậy, cô trong điện thoại mãnh liệt yêu cầu Đường đại tỷ giữa trưa đi ăn tiệc đứng.

Lời nói của cô chân tình ý cắt, dường như nếu Đường đại tỷ không đáp ứng, cô quả thực sẽ nuốt không trôi, Đường đại tỷ sảng khoái đáp ứng.

Lúc ăn cơm, Yến Thanh Vi đem chuyện lúc sáng bản thân bị giáo huấn đau đớn thê thảm, bị ép ghi quy hoạch công tác ra chọc Đường đại tỷ cười ha ha, cuối cùng nói: “Thanh Vi, em giả vờ đáng thương nguyên buổi, nói đi, tìm chị có việc gì?”

Yến Thanh Vi lăm tấm mồ hôi, quả nhiên gừng càng già càng cay, cũng không hề vòng vèo, nói thẳng là có họ hàng đến ở nhờ, muốn nhờ xử lí lại CMND.

Đường đại tỷ nhú mày: “Đã 19 tuổi, sao lại không có hộ khẩu? Em nếu đưa hộ khẩu ra, chuyện này liền trở nên dễ dàng, một người có thể lớn được như vậy, sao lại không có cái gì chứng minh thân phận chứ?”

“Đại tỷ, tình huống của hần là đặc thù, rất quanh co lòng vòng, ngược dòng đời sống không rõ thân thích. Từ nhỏ sống trong núi sâu, chị cũng biết, loại người này rất ít, ở chỗ rất xa, cơ bản người cũng không rời núi, tối đa cũng chỉ đến thôn trấn lân cận, căn bản không làm hộ khẩu, cũng lấy đâu ra cái gì chứng nhận thân phận chứ?”

Đường đại tỷ thờ dãi: “Đúng là có tình huống này, chỉ là nơi vắng vẻ như vậy, bây giờ cũng không còn nhiều, thực tế việc làm chứng minh nhân dân, người ta điều tra càng ngày càng mạnh, không ít thành thị thậm chí còn yêu cầu chứng nhận thống nhất. Chị nhớ rõ quê em không phải loại địa phương xa xôi này mà?”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 35: Bắt Đầu Ở Chung

Edit + Beta: Nhã Vy

“Ách, tình huống của hấn đặc thù, khi còn bé bị cho làm con thừa tự ở trong núi sâu, về sau cha mẹ nuôi cùng thân thích đều qua đời, không có ai quản hấn, cuối cùng nhà ta tìm được, hấn cũng chỉ muốn tìm việc tự nuôi sống bản thân. Nhưng một đại nam nhân lại không có CMND, việc tìm việc có chút không tiện.”

“Trùng hợp như vậy? Việc này hình như ba của em cũng chưa từng nói qua?”

Đường đại tỷ cười cười nhìn Yến Thanh Vi, rõ ràng là không quá tin tưởng.

Yến Thanh Vi buồn bực, Đường đại tỷ cùng Kiều Chính ủy lại vô cùng quen thuộc với cha mẹ. Đây không phải là chui đầu vào lưới sao? Cô lau lau mồ hôi: “Đường đại tỷ, Đường đại tỷ a, chị giúp em đi mà. Em cũng không thể nói thật toàn bộ, chỉ là hấn cái gì cũng không hiểu, cũng không có thân phận hợp pháp thật sự. Em cam đoan hấn là trong sạch.”

“Nói thật, chị cũng không truy hỏi đến cùng, nhưng em cũng không phải trẻ con nữa, ngàn vạn lần đừng để người ta lừa gạt, lại

càng đừng làm những chuyện không rõ ràng, làm chuyện hại người hại mình.”

“Em biết em biết, em cam đoan hẳn không phải người xấu, không có hộ tịch, nhưng không phải là đào tẩu gì, càng không phải là người đang lẩn trốn pháp luật.”

“Thật không thể ngừng lo được... Chờ điện thoại chị, đoán chừng cuối tuần, đến lúc đó đưa cả người cả hộ khẩu tới đồn công an làm.”

“Đường tử! Cảm ơn chị, còn có đừng nói với cha của em.” Yến Thanh Vi cao hứng ôm vai bá cổ Đường đại tử, phát hiện ra sắc mặt chị không tốt, liền giải thích nói: “Em là không muốn ông đa nghi, chị cũng biết, sau năm đó, em lại không có bạn trai. Chàng trai này tuy tuổi không lớn, nhưng lại có dáng vẻ thành thực, em sợ nếu ông biết, lại nghĩ đông nghĩ tây.”

Đường đại tử nghe xong, chút điểm không vui liền biến mất, trong ánh mắt che đi chút thương tiếc.

Chuyện mấy năm trước, Đường đại tử cũng biết chuyện. Hai đứa trẻ này cô đều yêu thích, nhưng cuối cùng lại có kết quả như vậy, cô cũng cảm thấy Yến Thanh Vi phải chịu thiệt rồi.

Yến Thanh Vi cũng không ngờ tới, vì dễ thuận lợi chuyện Thập Tam, để dấu giếm cha, cô lại để lộ vết sẹo trong lòng, tranh thủ cảm thông.

Đã từng, không, vẫn luôn là đau đớn cô không dám chạm vào, đừng nói đề cập tới, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, chứ đừng nói đến là để đạt được đồng tình của người khác, nay lại vì Thập Tam, mà lại thuận miệng nói ra.

Kỳ thật, Đường đại tỷ cho là cô ảm đạm, nhưng Yến Thanh Vi lại không phải như vậy, vì Thập Tam tự vạch trần vết sẹo. Không còn khổ sở, không sao nữa rồi, chẳng lẽ là, đã có thứ quan trọng hơn, thứ đau xót kia liền hòa thành nhạt nhẽo, ít ra cũng không phải không thể chạm tới?

Từ lúc này, Yến Thanh Vi đột nhiên ý thức được, Thập Tam ở trong lòng cô đã chiếm vị trí quan trọng, đã rất quan trọng rồi, có thể chặn đứng được nỗi đau tình cảm của cô.

Một tuần sau, Yến Thanh Vi dưới sự giúp đỡ của Đường đại tỷ, đem Thập Tam, không, sau này là Yến Ngự cùng hộ khẩu là chỗ nhà mà Yến Thanh Vi dùng tài khoản mình mua để Yến cha Yến mẹ sau này đến thành phố C có thể nghỉ ngơi lại.

Căn phòng này đã mang tên Yến Thanh Vi, cô là chủ hộ, bây giờ có em họ Yến Ngự, hai người bắt đầu ở chung.

Cùng sống với nhau sẽ rất vui vẻ, ấm áp, Yến Thanh Vi cùng Yến Ngự đều nghĩ như vậy. Ví dụ như hình ảnh dưới.

Hình ảnh một: “Yến Thanh Vi nói với Yến Ngự, muốn hiểu rõ thế giới có thể xem ti vi, như tin tức thời sự, có thể nhìn những chuyện xảy ra khắp các nơi, đặc biệt có thể biết được chuyện quốc gia đại sự.

Thập Tam gật đầu, nghiêm túc bắt đầu xem thời sự, sau đó nghe biên tập viên nói: “Hôm nay diễn ra sự kiện, đài truyền hình xxxx....” Kèm theo hình ảnh quảng bá nho nhỏ, rõ ràng là chương trình hài kịch gia đình. Thập Tam nghi hoặc mà nhìn về phía Yến Thanh Vi, ánh mắt kia phảng phất như im lặng hỏi; Cái này cũng là chuyện quốc gia đại sự? Yến Thanh Vi cười gượng hai cái, “Cái này không

tính, chỉ là chuyện bình thường.” Thập Tam chăm chú gật đầu, tiếp tục nghiêm túc xem tin tức.

Buổi tối xem tiết mục giải trí, Yến Thanh Vi nói có thể hiểu rõ trào lưu hiện nay. Vì thế lúc đang phát tiết mục, ti vi phát trận quyết đấu giữa hai người. Một là nam hát giọng nữ, trang điểm thiên kiều bá mị, một là nữ sinh ăn mặc trung tính, âm thanh trầm thấp, sống mái không phân.

Thập Tam rút cục nhin không được mà nói: “Trào lưu ở đây không khác chỗ chúng tôi lắm.” Yến Thanh Vi đen mặt: “Đây không phải trào lưu.”

Hình ảnh hai: Yến Thanh Vi về nhà, phát hiện khắp nơi sạch sẽ, thủy tinh cũng tỏa sáng. Cô khen ngợi Thập Tam một chút, sau đó vào phòng bếp xem xét. Phòng bếp không có hạt bụi nào, không thấy nửa giọt nước vương, đĩa bát đã rửa, xem ra chuẩn bị nấu cơm, vì thế tâm tình vui sướng chuẩn bị xào rau, cô còn chưa dạy Thập Tam dùng bếp.

Sau đó cô phát hiện, máy hút khói nhà cô cũng được lau sạch sẽ, quá sạch sẽ luôn, thân máy không dính chút dầu mỡ, nước sơn bảo vệ cũng đã lau, cái này phải dùng bao nhiêu sức mới lau được chứ.

Cánh tay cầm chảo của Yến Thanh Vi run lên, hành thái rơi ra bên ngoài, không đợi hành rơi xuống đất, một cánh tay đã tiếp lại toàn bộ ném vào trong nồi, Thập Tam nghiêm túc nhìn nàng trở tài.

Vì thế Yến Thanh Vi triệt để làm rơi cán chảo.

Hình ảnh ba: Yến Thanh Vi mở tủ lạnh lấy kem, chia cho Thập Tam một phần. Trời tuyết rơi cũng đã ấm dần, ở trong phòng ăn

kem, đúng là chuyện cô vô cùng thích.

Thập Tam nhìn kem, hiểu ý gật đầu, sau đó nắm ly kem trong lòng bàn tay, đang lúc Yến Thanh Vi thấy kì lạ vì sao hần không ăn, Thập Tam đã đem ly kem trả cho cô, trong hộp đã tan thành nước, còn tỏa ra ít nhiệt.

“Anh làm sao làm nó chảy ra vậy?” Yến Thanh Vi méo miệng.

“Nội lực.” Thập Tam bình tĩnh nói: “Ngài lần trước nói mùa đông muốn uống nước ấm, tốt cho cơ thể, độ ấm như thế phù hợp không?” Thập Tam cho rằng Yến Thanh Vi muốn hần đun nóng đồ uống.

Sao hần lại nghĩ đến chuyện nước ấm chứ? Cái này và chuyện ăn kem có quan hệ gì chứ? Nhìn ly kem dính dính trong tay, lại nhìn đôi mắt ần ần hy vọng được khen của Thập Tam, Yến Thanh Vi dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ đành nói: “Thập Tam, nội lực của anh thật không tồi.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 36: Nội Lực Vạn Năng

Edit + Beta: Nhã Vy

Yến Thanh Vi đẩy xe trong siêu thị, cười nhìn Thập Tam chọn gạo.

Hôm nay vừa vào liền đã cảm thấy người đặc biệt nhiều, về sau nghe tuyên truyền quảng bá, mới biết hôm nay là hoạt động ưu đãi. Vốn cô không phải loại người thích chen lấn mua đồ, nhưng nhìn Thập Tam, vẫn phải lách vào.

Trước tìm cho Thập Tam ít đồ để trên giường, một bộ ga giường nhẹ nhàng khoan khoái, bao gối, vỏ chăn, lại thêm một chiếc gối đầu. Nghĩ đến chuyện không thể để Thập Tam mặc đồ ở nhà của Yến ba mãi, cô lại mua thêm cho hắn hai bộ đồ ở nhà màu sáng.

Đã có hai người, đồ trong phòng vệ sinh không thể ném loạn nữa, Yến Thanh Vi cầm một hộp để đồ bằng nhựa, chuẩn bị cùng hắn đi mua đồ rửa mặt.

Nghĩ đến đồ rửa mặt, lại nghĩ đến Thập Tam tóc dài, vẫn là mua thêm một chai dầu gội lớn, tóc dài quả nhiên phiền toái, nhưng vẫn nhìn rất đẹp, không nỡ bảo hắn cắt. Sữa rửa mặt? Hăng đại bảo chắc là dùng được.

Thập Tam quyết tâm học nấu cơm, Yến Thanh Vi cũng muốn về nhà là có cơm ăn, chấm dứt trạng thái ăn cho có của hai người mấy hôm nay, cho nên cô mua thêm mấy hộp đựng gia vị, một cái chảo, một cái thớt, một chậu inox lớn, lục tục bỏ vào trong xe đẩy.

Yến Thanh Vi như phụ nữ đã kết hôn, tính toán cẩn thận, mua thêm một túi gạo. Còn dầu ăn, đơn vị sẽ phát, tiết kiệm chút tiền.

Ăn uống có Thập Tam, tất nhiên không thể giống như ở một mình.

Có một bà lão, bề ngoài còn khỏe mạnh nhào tới chỗ ưu đãi thực phẩm, lách vào tranh cướp. Hắn đứng trước quét mắt nhìn một vòng, lại nhìn lại một lượt, sau đó không thèm nhìn nữa mà trực tiếp rời đi.

Đối với việc chọn hoa quả, gạo, mì, Yến Thanh Vi có chút bất lực. Cô chỉ thấy bên ngoài đẹp mắt thôi, nhưng bây giờ đang truyện loạn xạ độc này độc kia, đều là những thứ bề ngoài xinh đẹp, cho nên cô để Thập Tam đến xem một chút.

Ví dụ như gạo này, cũng không phải hàng rời, hắn xem một chút, sờ sờ mấy cái túi, tuyển qua tuyển lại mới lấy ra một túi.

“Tiêu chuẩn chọn gạo của anh là gì vậy?” Yến Thanh Vi nhìn hắn bỏ gạo vào xe, nhin không được liền hỏi.

“Vốn định chọn gạo mới, nhưng tôi phát hiện ra không đúng. Cuối cùng chọn gạo tương đối vô hại này.” Thập Tam thông qua ti vi, đã biết tình hình thực phẩm có chút nguy hại, lại nói rõ ràng đạo lý ra.

“Anh làm sao thấy được?” Yến Thanh Vi đối với cách hắn xem xét túi gạo có chút hoài nghi.

“Hương vị, cảm xúc, còn có nội lực.” Thập Tam nhận xe đẩy, che cho Yến Thanh Vi đi về phía quầy thu ngân.

...Yến Thanh Vi yên lặng, đúng là nội lực vạn năng mà.

Sự thật chứng minh, nội lực quả thực là vạn năng.

Nếu Yến Thanh Vi một mình mua nhiều đồ như vậy, căn bản không thể chuyển tới bãi đỗ xe, bảo vệ siêu thị cũng không để cô đưa xe đẩy ra cửa. Nhưng có Thập Tam, những đồ vật kia căn bản giống như không có chút khối lượng nào.

Ba túi mua sắm to nhét đầy không có kẽ hở nào, một túi gạo 20 cân, hấn lại có thể mang bằng một tay, đứng thẳng tắp, bả vai một chút nghiêng vì nặng cũng không có. Yến Thanh Vi muốn giúp hấn, đưa tay đón lấy một túi to, Thập Tam lại nhẹ nhàng né qua, cánh tay không cầm gì nắm tay cô, sau đó nhấc màn cửa lên, ngăn người, che cho cô đi ra khỏi siêu thị.

Có một cô gái nhìn thấy, phàn nàn với bạn trai mình sau giá đồ ăn: “Anh xem anh xem, người ta săn sóc bạn gái như vậy, chiều cổ bạn gái tốt như vậy.”

Yến Thanh Vi giả vờ không nghe thấy, trên mặt có chút đỏ. Khóe mắt cô liếc nhìn Thập Tam, nhìn biểu lộ hấn vẫn như thường, nhẹ nhàng thở ra.

Bằng thính lực của Thập Tam, sao có thể không nghe thấy? Hấn chỉ là không có phản ứng với những người, những chuyện không liên quan. Như vậy có thể khiến Yến Thanh Vi yên tâm phần nào, lại nói, đối với Thập Tam, những người này cùng lắm cũng không khác hàng rào ven đường là mấy.

Chỉ là Yến Thanh Vi vụng trộm liếc hần, lại khiến cho Thập Tam có chút suy nghĩ, chẳng lẽ cô mất hứng? Hình như cũng không phải.

Lúc về nhà đã là chạng vạng tối, hai người cùng nhau sắp xếp những thứ vừa mua thật tốt. Thập Tam đem những thứ trong phòng bếp đem đi rửa qua, sau đó cất kỹ, rồi mới trở vào phòng ngủ.

Vừa vào đã nhìn thấy phòng ngủ thay đổi hẳn. Ga giường màu sắc vô cùng phối hợp với bức rèm, gối đầu bày ở đầu giường, cửa tủ quần áo còn mở, bên trong cũng đầy lên một chút, treo mấy bộ quần áo của hần, còn có hai đôi tất mới.

Trên tủ đầu giường có ly nước màu lam nhạt, bên giường là chiếc ghế, có bộ đồ ngủ mới được xếp vô cùng chỉnh tề lên trên.

Yến Thanh vi đang loay hoay chỉnh đèn ngủ. Cô điều chỉnh lại vị trí nguồn điện thật tốt, cảm giác được Thập Tam tiến vào, cũng không quay đầu mà chỉ nói: “Anh xem, như thế này trước khi anh ngủ nếu muốn xem sách cũng dễ dàng.”

Cô nói xong nhấn thử chốt mở, ngọn đèn nhu hòa tỏa sáng bên trong, không mấy rõ ràng. Thế nhưng Thập Tam lại thấy mắt đột nhiên cay cay, giống như sắp rơi nước mắt.

Ngoại trừ những khi nhớ lại lúc còn bé, hần làm gì còn lúc nào được người ta chăm sóc như thế này chứ? Hần như ma luyện đao luyện kiếm, ngay lúc máu thịt đau nhức cũng không ngừng được rèn luyện. Hần vì chủ nhân mà thành công cụ hoàn thành nhiệm vụ, không thể có cảm xúc, không thể mềm yếu, không thể có ý muốn gì, mà hưởng thụ những ôn nhu, yêu mến, đều là không yên phận.

Nếu như hoàn thành nhiệm vụ, còn có một bữa cơm no, một chiếc giường cứng, cho dù trọng thương cùng lắm cũng chỉ được ban thuốc thôi. Nếu như gặp thất bại, các loại hình phạt sẽ khiến anh phải nhớ kỹ, hận không thể chết đi lúc nhiệm vụ thất bại.

Giờ đây, hắn may mắn làm sao, gặp được cô gái này. Ngay lúc hắn chột vật đau xót nhất chiều cổ hắn, ngay lúc hắn không có chỗ để đi thu lưu hắn, dẫn dắt hắn lúc hắn mờ mịt khó hiểu.

Cô chẳng những cho hắn một thân phận ở thế giới xa lạ này, một cái tên, còn tự tay bố trí gian phòng của hắn, thậm chí không quên cả ngọn đèn trước lúc hắn ngủ. Thập Tam không dám nhớ lại căn phòng nhỏ ở thế giới hắc ám kia âm trầm tràn ngập mùi máu tanh như thế nào, nơi đó đã có biết bao nhiêu ảnh vệ, bao nhiêu hồn phách ở trong đó.

Lúc hắn còn nhỏ, đã bao nhiêu lần co rúm trong chiếc chăn mỏng manh run rẩy, sợ hãi trong gian phòng âm u, ngoài cửa sổ bóng đen che kín. Khi đó, hắn khát vọng có một chiếc đèn biết bao nhiêu, cho dù ánh sáng chỉ nhỏ như hạt đậu, có thể xua tan âm u để hắn chìm vào giấc ngủ.

Chiếc đèn chụp này lập tức đánh vào tim Thập Tam, đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất của hắn. Nam tử hán luôn tỏ vẻ lạnh băng, vết đao thương cũng chưa từng chảy nước mắt, toàn thân đau đớn cũng chưa từng chảy nước mắt nhưng bây giờ lại vì một chiếc đèn mà nước mắt lóng lánh.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 37: Chút Ngọt Ngào Như Mật

Edit + Beta: Nhã Vy

Yến Thanh Vi sống cùng Thập Tam bình lặng nhưng rất có quy luật.

Buổi sáng, chính xác là rạng sáng, Thập Tam đã bắt đầu luyện công. Nhiều năm qua hắn đã thành thói quen, bây giờ nội lực không có tăng lên, đương nhiên càng không thể quên luyện, mỗi ngày vận hành nội lực năm mươi vòng.

Sau đó Thập Tam sẽ chạy ra khỏi nhà, chạy thẳng lên núi nhỏ. Nơi bọn họ ở gần công viên, trong công viên có một ngọn núi nhỏ. Tuy sáng sớm dưới núi chỉ có mấy ông già, nhưng cũng có một vài người chưa sáng sẽ leo lên đỉnh núi, cho nên Thập Tam sẽ luyện quyền ở chân núi.

Hoàn thành xong, Thập Tam sẽ về nhà làm điểm tâm, nấu cháo, nấu sữa đậu nành, luộc trứng tráng trứng, đảo gia vị, hấp bánh bao. Tuy đơn giản nhưng lại ấm lòng.

Yến Thanh Vi mới đầu rất có hứng thú với chuyện luyện công của Thập Tam, nhưng lúc cô cố gắng chịu đựng cơn buồn ngủ đứng dậy, chăm chú nhìn Thập Tam, lại sẽ thấy không chịu nổi nữa rồi.

Chỉ là ngồi xuống như bình thường, căn bản không có mấy thứ tỉ vi hay diễn kia, cao thủ vận công đầu bốc khói trắng, tam hoa kỳ cảnh, ngay cả đồ mồ hôi ướt cả áo cũng không có.

Được rồi, Yến Thanh Vi nghĩ, phải kiên trì đến cùng, mới có thể nhìn thấy Thập Tam mở to đôi mắt hiện tia quỷ dị, sau đó Thần quang nội liễm, giống như trên màn ảnh.

Vì thế Yến Thanh Vi cắn răng cố gắng tỉnh táo, chuyện này ở trong căn phòng yên tĩnh im ắng quả thật rất khó khăn. Rốt cục Thập Tam cũng thu công, mắt hấn quả thực hiện ra tia quỷ dị, chính là giật mình, nhưng Yến Thanh Vi lại không nhìn thấy, bởi vì cô đã ngã vào giường Thập Tam ngủ mất rồi.

Lúc Yến Thanh Vi vào phòng ngủ, Thập Tam cũng biết, tuy hấn vẫn ngồi xuống, nhưng vẫn giữ thanh tĩnh, đây cũng là thói quen nhiều năm. Yến Thanh Vi cũng từng nói qua cô muốn nhìn hấn luyện nội công, cho nên lúc hấn cảm giác được Yến Thanh Vi tiến vào, cũng chỉ có là cô hiếu kỳ muốn xem.

Về sau cô lại đứng lên, đến ngồi trên giường, nhưng hấn lại chỉ cho là cô thấy mệt. Không ngờ người này lại ngủ thiếp đi.

Yến Thanh Vi còn mặc đồ ngủ, quần áo màu trắng, bên trên in mấy hình hoạt hình. Cô là ngã xuống ngủ lúc đang ngồi, tư thế không quá thoải mái, nằm nghiêng nhìn có chút đáng thương, so với người ban ngày luôn luôn thanh tĩnh, lộ ra chút yếu đuối.

Tóc cô tán loạn bên mặt, có vài sợi lên xuống theo nhịp thở, cổ áo ngủ hình tròn, nút áo trên cùng cởi ra, lại vừa vặn bị lệch, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng xương quai xanh.

Thập Tam yên lặng ngắm nhìn, trong đôi mắt phượng hiện lên tia kinh ngạc cùng ôn hòa, cuối cùng khóe miệng cong cong một chút. Hắn đắp chăn cho Yến Thanh Vi, cẩn thận vuốt tóc ra sau tai, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lúc Yến Thanh Vi tỉnh lại, trong phòng còn đang phản phát mùi thơm của bánh hành. Cô mơ mơ màng màng dụi mắt, đột nhiên nhớ lại ý đồ của mình trước lúc ngủ, liền cảm thấy khinh bỉ bản thân vô cùng.

Sau đó Yến Thanh Vi phát hiện, cô đang đắp cái chăn của Thập Tam! Nghĩ đến chuyện mình lại chạy đến giường của người ta, lạch uốn éo nằm ngủ, hình tượng khăng định bị hủy hết rồi. Phản ứng đầu tiên của cô là sờ sờ khóe miệng, không chảy nước miếng, bằng không cô đúng thật là sống không nổi nữa, đậu phụ của Thập Tam mua sẽ có ích rồi.

Thanh Vi lấy tâm lý cả buổi sáng mới dám đi ra khỏi phòng ngủ. Thập Tam vừa làm xong bữa sáng, một đĩa rau trộn khoai tây, một đĩa bánh rong biển, một đĩa trứng tráng. Hắn nhìn thấy Yến Thanh Vi đi ra, liền chủ động cuốn bánh cho cô, không khác bình thường là mấy.

Yến Thanh Vi lại không dừng được mà đỏ mặt. Cô muốn giải thích cái gì đó, nhưng lại thấy nói gì cũng dư thừa, cuối cùng hàm hồ nói một tiếng, chạy đi rửa mặt.

Thập Tam dường như cái gì cũng không cảm thấy. Hắn bình tĩnh cuốn chắc bánh lại, bình tĩnh để bánh vào trong đĩa. Chờ Yến Thanh Vi ra, cũng bình tĩnh nhìn cái bánh.

Lúc Yến Thanh Vi ngồi xuống, nhìn cái bánh ở trong đĩa tròn vo, lại nhìn biểu tình bình tĩnh của Thập Tam, cảm giác được sắc mặt nhu hòa của hắn, trong mắt có chút hờn hờ nhàn nhạt.

“Hôm nay sao lại ăn bánh vậy?”

“Để ngài đổi khẩu vị.”

Chỉ là như vậy? Yến Thanh Vi cảm giác không đúng, cái bánh này sao giống với hình ảnh cô nghĩ ra lúc Thập Tam thu công vậy?

Cô hồ nghi nhìn Thập Tam, đối phương vẫn bình tĩnh như cũ, còn kính cẩn múc cháo cho cô, cho gia vị vào theo khẩu vị của cô.

Ban ngày là lúc Thập Tam học, buổi sáng chủ yếu là học chữ.

Thanh Vi mua cho hắn cuốn từ điển chữ phồn thể giản thể. Thập Tam vốn biết chữ, nhưng bây giờ chữ phồn thể chuyển hết thành giản thể, vì thế cũng nhớ rất nhanh.

Buổi chiều chủ yếu là nghe đĩa CD học ghép vần, học sử dụng máy tính. Cái này có chút khó hơn, Thập Tam nhớ kĩ những chỗ không hiểu rõ, buổi tối hỏi lại Yến Thanh Vi.

Nếu có ai nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ lại ngồi niệm :aoeiu... Mặt lại vô cùng nghiêm túc, lại nghiêm túc đọc :Tôi trồng dưa dưới bệ cửa sổ, con chó nhỏ vẽ hoa mai trên tuyết... Không biết là sẽ có phản ứng gì.

Còn lại, hắn làm cái gì, Yến Thanh vi cũng không hỏi. Chỉ là tốc độ Thập Tam tiến bộ rất nhanh, ít ra là nhanh hơn dự đoán của Yến Thanh Vi.

Quay qua quay lại một lúc thì trời đã tối, Yến Thanh Vi lúc ăn cơm nói, lái xe hao xăng nhiều quá, cũng không biết giá xe bây giờ bao nhiêu, Thập Tam lập tức nói, hần sẽ đi tra.

Sau đó Yến Thanh Vi liền nhìn thấy Thập Tam đến thư phòng, thuần thực mở máy tính, mở trình duyệt, mở giá xe second-hand, đăng nhập vào hai ba trang web hỏi giá, sau đó hỏi cô muốn định nhện không? Muốn đổi màu gì?...

Cuối cùng, lúc Thập Tam nói giá với cô, Thanh Vi cũng buông bát xuống.

“Thập Tam, không phải anh chỉ biết mở máy với chơi bài con nhện thôi sao?”

“Đúng vậy, vốn là học được trong tiệm internet. Về sau không phải ngài cũng dạy tôi rất nhiều sao, nhớ lại một chút sẽ học được.”

Cô không ngờ lúc cô không hay biết gì, Thập Tam đã tiến bộ như thế. Nhớ rõ cô chỉ dạy hần đăng nhập trang chủ, bây giờ hần lại thuần thực sử dụng trình duyệt tìm kiếm rồi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 38: Hệ Thống Sưởi Ấm Phát Nổ

Edit: Nhã Vy

“Tôi làm gì sai sao?” Thập Tam thấy cô như đang suy nghĩ gì đó, có chút bất an.

“Không có, chỉ là cảm thấy anh rất thông minh.” Thanh Vi tiếp tục ăn cơm, cười che dấu suy nghĩ đột nhiên toát ra của mình: Thập Tam ưu tú như thế, sẽ rất nhanh có thể khác với người khác. Hẳn lại có những ưu thế người hiện đại không có, ví dụ như võ công, ví dụ như kiên nghị, ví dụ như...

Hắn tựa như viên Minh Châu long đông, bảo kiếm vùi trong hộp, một khi gặp cơ duyên thích hợp, sớm muộn cũng sẽ sáng lên, khi đó, là lúc hắn rời đi, cô rốt cuộc sẽ không thể lưu hắn lại nữa.

Vì sao, nghĩ như thế, cô lại có chút khó chịu?

Đây không phải như cô vốn mong sao? Như thế rất tốt.

Như thế, vì sao lại khó chịu?

Tối hôm đó, Thanh Vi tắm rửa qua chuẩn bị đi ngủ, có người dồn dập gõ cửa.

Thập Tam mở cửa xem xét, là hàng xóm dưới lầu, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ống quần ăn lên, giống như đang đi đánh cá, nhìn thấy Thập Tam liền nói: “Nhanh đóng miệng cống, đường ống sưởi ấm nhà anh phát nổ!” Nói xong lạch bạch nhảy cách bước xuống lầu.

Thanh Vi sửng lại, lại nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện ngoài hành lang nước đã chảy ào ào, đầu nguồn chính là chỗ đường sưởi ấm nhà cô.

Mỗi van hệ thống, Thanh Vi đều tranh thủ thời gian đi đóng. Thế nhưng nước vẫn chảy rất mạnh, cô ngăn không được, tay Thanh Vi bị bỏng, đỏ bưng. Thập Tam tranh thủ thời gian lên thay cho cô, hỏi: “Dời cái van này qua sao?”

“Đúng, dùng sức!”

Thập Tam gật đầu, chỉ nghe răng rắc một tiếng, van bị vặn ra luôn.

!!Thập Tam giống như đứa trẻ mới lớn phạm phải tội, cảm van không biết làm sao.

Thanh Vi nhìn thân van hi sinh lừng lẩy, đầu cũng rơi đầy vạch đen. Cô quên mất, sức của Thập Tam rất lớn, bảo hắn dùng sức, kết quả...

Nhưng vấn đề hồng bét lại càng xuất hiện, bởi vì mất van, hơi ấm trong đường ống như nước ấm tuần hoàn mà tràn ra, nước chảy róc rách qua hành lang giống như con sông nhỏ.

Thanh Vi quay người chạy về phòng, cầm chiếc khăn dày, muốn ngăn chặn nhưng lại thất bại.

Thập Tam lấy cái chày cán bột, thử chặn lại, lại thất bại.

Thủy áp cực lớn, những thứ này đều chắn không nổi.

Nước chảy ra quá nhiều, tạo thành thác nước nhỏ, tràn xuống trước cửa nhà từng nhà, có mấy người nhảy ra, sau đó dính nước tung tóe, lại nhảy trở về đầu hàng.

Ông chú dưới lầu hỏn hển chạy lên, nhìn thấy Thanh Vi cùng Thập Tam đang loạn cả lên tìm đồ chặn đường ống, lập tức nói, “Nhanh đi tìm vật chắn, trước tiên đóng van tổng toàn bộ đã!”

Một câu như đánh thức người trong mộng, Thanh Vi chạy về gọi điện thoại, sau đó chạy đến chỗ thợ sửa chữa, quản lý van đóng.

Thế nhưng mà nước trong đường ống lưu lại vẫn còn nhiều, thủy áp trong thời gian ngắn cũng không giảm, thợ sửa chữa cũng không có cách nào lắp lại van. Cứ chảy như thế gần 1 giờ đồng hồ, toàn bộ tầng bảy lênh láng nước, cuối cùng nước chảy ra từ cửa lớn, chảy thành một bãi nước trong sân, khi đó thủy áp mới nhỏ hơn.

Sau khi thợ sửa van thay đường ống, toàn bộ van mới mở lại, hệ thống sưởi ấm rốt cục cũng hoạt động lại, nhưng lại biến thành Thủy Liêm động mất rồi. Đáng ăn mừng chính là, chỗ tu sửa lần này không có hàm ngầm, nếu không nước chảy xuống hết sẽ hỏng hết đồ ăn.

Thanh Vi cùng Thập Tam đối mặt với phàn nàn của mấy hộ gia đình, đành phải giải thích, lại nhận quét dọn hành lang.

Đảo qua hai lần, lại đảo lại hai lần, nước tràn ra quá nhiều, còn có thuốc chống ẩm được nhập vào, dính đen sì vào gạch, không dễ gì mà quét dọn.

Những chuyện này vẫn còn đơn giản, cứ quét từng tầng như thế, không biết được bao nhiêu thùng nước, giặt giẻ lau nhà bao nhiêu lần, đến mức khiến cho Thanh Vi mỗi eo đứng thẳng không nổi nữa.

Thập Tam kiên quyết yêu cầu cô về nghỉ ngơi, Thanh Vi lại sốt ruột, làm sao ngồi yên được? Huống chi cô cũng không thể để Thập Tam một mình làm nhiều như thế, đơn giản là chỉ cần kiên trì đến cùng.

Cũng may có Thập Tam, hấn sức lớn, hành động nhanh, quét một lần như ba lần của cô, rốt cục làm ba cái đã xong, bằng không thì Thanh Vi mệt đến sáng cũng làm không xong.

Hai người sau khi trở về, Thanh Vi ngồi phịch xuống ghế salon. Thập Tam vội vàng rót nước cho cô uống, lại bê tới chậu nước ấm, để cô rửa chân, ống chân hai người đều cuốn cao lên, toàn bộ bắp chân đều ướt đẫm.

Thanh Vi thật sự không muốn cử động nữa, ngay cả tay cũng chẳng muốn giơ, còn sức đâu mà rửa chân. Cô khoát tay, trực tiếp ngã vào ghế Salon.

Thập Tam thấy cô mệt mỏi, đôi mày thanh tú nhăn lại, nhìn chân trần của cô, liền tự mình rửa chân cho cô.

“Thập Tam, anh làm gì thế?”

“Rửa chân cho cô.”

“Không, không cần.” Thanh Vi lắp bắp nói.

“Xin cho phép.” Thập Tam lẳng lặng nhìn cô, mắt như hồ sâu, trong vắt, trong suốt như không thấy đáy ngọn nguồn.

“Tôi không có thói quen.” Ai mà có thói quen này được chứ? Cũng không phải là không còn chút sức nào, bị Thập Tam tuần mỷ cầm lấy chân như vậy, vừa lau vừa rửa, cô không nội thương mới lạ.

“Tôi, tôi chỉ là muốn...” Giọng nói Thập Tam trầm xuống, đầu cũng cúi thấp: “Nếu cô không muốn... Tôi cũng biết chính mình không xứng...” Nói xong liền buông tay ra.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 39: Di Chứng Của Việc Rửa Chân

Edit: Nhã Vy

Trời ạ, hẳn đừng có ra vẻ ủy khuất tự ti như thế được hông? Bây giờ khó xử chính là cô nha, là cô! Thanh Vi xấu hổ đưa chân, thu cũng không được mà tự rửa cũng không được.

Cuối cùng nói: “Không phải, tôi không muốn vất vả cho anh.”

“Không vất vả, cô mệt mỗi, tôi chăm sóc cô sao có thể vất vả?” Thập Tam nói xong, lại lần nữa nắm lấy chân Thanh Vi, bắt đầu rửa.

Thanh Vi cứng đơ.

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của Thập Tam, cổ cũng cứng đến mức bất động luôn rồi.

Thế như mà rất thoải mái, chân rất thoải mái.

Thập Tam độ tay mạnh yếu vừa phải mát xa cho cô, dường như ấn đủ huyết vị, để chân không lạnh như băng, theo xoa bóp mà nóng lên, phát nhiệt, cả người thư thái hẳn. Mát xa xong chân, lại mát xa lên bắp chân.

Thanh Vi biết rõ, mấy nhân viên mát xa có kỹ thật, so với Thập Tam, đều nên đi học lại. Lúc đầu trong người đau xót, tay của hẳn

như có ma lực, giống như rót một làn nước ấm vào cơ thể.

Thật sự rất thư thái, khắp nơi ấm áp, Thanh Vi dần mệt mỏi, không hay biết gì nhắm mắt ngủ.

Thập Tam nghe được hô hấp của cô đều đều, ngừng mát xa, lau khô nước đọng, nhẹ nhàng ôm Thanh Vi về phòng ngủ, lại nhẹ đặt cô lên giường.

Thanh Vi hồn nhiên không biết, sau khi nằm xuống phối hợp giặt giặt, điều chỉnh tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Thập Tam run run tung chăn ra, đắp kín chắn, nhìn Thanh Vi ngủ hân mới an tâm đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Thanh Vi quá mệt mỏi, ngủ rất say. Thập Tam lại rất lâu sau mới ngủ.

Hắn không biết cảm xúc trong đáy lòng mình là gì.

Lúc hắn rửa chân cho Thanh Vi, lúc hắn chạm vào da cô, kỳ thật không hề bình tĩnh như biểu hiện.

Tim đập rất nhanh, có chút chờ mong, có chút khẩn trương, có chút mừng rỡ.

Những thứ này là gì? Từ lúc nào, hắn lại càng thêm ưa thích tiếp cận Thanh Vi, đối với việc đụng chạm cô mà kích động?

Rửa chân mà thôi, chỉ là phục thị bình thường...

Thật sự chỉ là phục thị bình thường sao?

Nếu thế, tại sao không được cho phép lại cảm thấy khổ sở, lại tranh thủ?”

Giống như sáng hôm đó phát hiện Thanh Vi ngã vào giường hần mà ngủ, liền muốn nhìn Thanh Vi đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Thậm chí hiện tại, nửa đêm còn muốn vụng trộm đi xem, muốn giúp cô đắp lại chăn.

Hần không biết ngượng sao?

Cho dù thế giới này là nam tôn, dùng việc hấp dẫn nữ làm vẻ vang, nhưng hần cũng không quên, hần đến từ đâu.

Đạo đức tiêu chuẩn khắc vào nội tâm, không phải đơn giản thay đổi. Sao hần có thể nửa đêm lén lút đi nhìn trộm thiếu nữ trẻ tuổi chứ?

Mặc dù ở nơi này, làm chuyện như thế cũng sẽ không bị khiển trách. Nếu như Thanh Vi biết ý nghĩ của hần, có cảm thấy hần xấu xa, đáng xấu hổ không?

Không, không, hần nghĩ đến Thanh Vi sẽ nghĩ về hần như thế, toàn thân đều rét run.

Hần nhất định phải làm tốt bổn phận, làm tốt chuyện hần nên làm, đừng muốn những thứ không thuộc về mình, càng không thể ngấp nghé bất cứ thứ gì của Thanh Vi! Thập Tam yên lặng quyết định, rút cuộc chậm rãi thiếp đi.

Hai người ở cùng nhau lại càng thêm tự nhiên. Thanh Vi bắt đầu gọi Thập Tam là “A Ngự”, Thập Tam cũng quen gọi cô là “Thanh Vi”.

Chỉ là sau hôm đó rửa chân xong, có chút gì đó bất đồng. Bất đồng nhỏ bé vô cùng, nhưng trong nội tâm hai người đều cảm thấy.

Thanh Vi vì bị Thập Tam nắm chặt chân mà sinh ra chấn động, do đó ý thức được, Thập Tam là đàn ông, cho dù nhỏ hơn cô, nhưng kinh nghiệm đặc biệt, tính cách trầm ổn, không thể đối đãi như em trai mãi. Cô bắt đầu chú ý chi tiết, tỉ mỉ, thay đồ, tắm rửa không thể tùy ý như thế nữa; Thập Tam dường như cũng có ý thức tránh né cô, không hề đụng chạm chân tay.

Năng lực học tập của Thập Tam rất lớn, bắt đầu lên mạng chọn chương trình học, học những thứ mình có hứng thú. Thanh Vi lại mua thêm cho hắn mấy bộ đồ. Không còn biện pháp, Thập Tam coa lớn, đã cao đến 1m8. Tuy hắn có nội lực, kỳ thật không sợ lạnh, nhưng cũng không thể để hắn mặc đồ ngắn được.

Thanh Vi phát hiện, theo chiều chao hắn, tướng mạo hình như cũng khác đi. Rõ ràng là thành thực hơn, góc cạnh rõ ràng hơn, dáng người cũng không có cảm giác đơn bạc nữa. Tóm lại, Thập Tam đã có một loại biến hóa, từ thiếu niên thành thanh niên rồi.

Là Thập Tam đã bắt đầu phát triển rồi sao? Chẳng qua nếu là thời kỳ trưởng thành, hình như là quá muộn, nếu không phải, lại là quá nhanh. Thanh Vi có chút buồn bực, lại không hỏi được.

Thập Tam cũng tự mình cảm nhận được, có khi đối mặt với hình ảnh phản chiếu trong tấm gương, tường tận xem xét bản thân: đây là, biến già rồi? Vốn ảnh hưởng quan niệm, hắn vẫn thích thời kì thiếu niên hơn, thanh niên... Đây không phải là hơi già sao?

Thế nhưng người ngoài hiển nhiên không cho rằng như vậy. Thập Tam đi ra ngoài luôn kinh diễm hơn người, thường có mấy cô

gái bụng trộm làm lấy di động chụp ảnh ahứn. Chỉ là, muốn cũng chỉ là muốn, bởi vì hần không để người khác thực hiện được, sao có thể để cho mấy người lạ có hình hần chứ?

Cứ không hay không biết như thế, đã gần cuối năm.

Đội cảnh sát hình sự phân lớn đều thân quen, cũng sẽ tổ chức ít sự kiện, ví dụ như họp mặt chúc tết hữu nghị, đáp tạ cảnh sát nhân dân.

“Muốn tôi biểu diễn văn nghệ? Không được, tôi thật sự không được.” Yến Thanh Vi đối với yêu cầu của Kiều chính ủy, biểu diễn tiết mục ở hội liên hoan, một mục cự tuyệt.

Thái độ này là vô cùng không tốt nha. Hội liên hoan không có tiết mục sao được?” Kiều chính ủy bê tách trà lại máy đun nước.

“Tại sao lại là tôi biểu diễn tiết mục?”

“Tiểu Yến, người tuổi trẻ có ý chí, các cô không làm chẳng nhẽ đề mấy lão già như chúng tôi làm? Húc Dương biểu diễn Hip-hop, Tiểu Vị đàn điện tử, còn mấy tiểu phẩm sắp xếp...”

“Chính ủy ơi, mấu chốt là tôi không biết hát không biết nhảy, biểu diễn cái gì chứ?” Thanh Vi bắt đắc dĩ.

“Không biết sao? Có nhạc cụ đấy? Tùy tiện diễn tấu khúc đi.”

“Nhạc cụ? Thanh Vi muốn nói nhạc cụ gì cũng không biết dùng, cuối cùng dưới ánh mắt áp lực của chính ủy, cực khổ nói: “Huýt sáo có tính không?”

Kiều chính ủy uống một ngụm trà, trầm trọng lắc đầu: “Mặc kệ cô biểu diễn cái gì, dù sao cũng phải làm. Đúng rồi, người trong nhà có thể hỗ trợ. Đại Hải hát đồng dao cùng con gái đấy.”

Người nhà? Yến Thanh Vi đối với câu nói của Kiều chính ủy, bắt đầu buồn rầu. Bố mẹ biết hưởng thụ, vài ngày trước đã đi Hải Nam, đến sân bay mới gọi cho cô, nói lễ mừng năm mới mới về. Được rồi, dù lão Nhị có tới, cũng không biết biểu diễn cái gì.

Còn có ai? Đột nhiên, khuôn mặt Thập Tam liền nhảy ra trong đầu Thanh Vi, thế nhưng mà, hắn sẽ tham gia liên hoan sao? Dùng danh nghĩa gì?

Yến Thanh Vi xoắn xuýt đóng máy tính lại, chuẩn bị tan tầm.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 40: Khen Ngợi Lẫn Nhau

Edit: Nhã Vy

Sau khi về nhà, Thập Tam đã chuẩn bị xong cơm, chờ cô trở về liền dọn đồ ăn. Hai người ăn xong, Thập Tam liền đi rửa bát.

Yến Thanh Vi nhìn hần bận rộn trong phòng bếp, vẫn khí chất lẳng lẹ thẳng tắp đấy, chân thành mà rửa bát, không có cảm giác không khỏe nào, cũng khiến cho người ta có vài phần cảm giác đáng yêu.

Thanh Vi tới gần bồn bên cạnh, giúp hần thu chén bát lại. Thập Tam có chút nghiêng đầu nói: “Không cần, tôi có thể tự làm được.” Nói xong, trên mặt có chút tươi cười nhàn nhạt, cả người lộ ra khí chất ôn nhu.

Thật sự là cảnh đẹp ý vui mà. Thanh Vi giật mình, cảm thấy việc rửa bát đơn điệu như vậy cũng nhanh xong hơn.

“A Ngự, đơn vị của tôi có tiệc liên hoan, anh có muốn đi không?” Thanh Vi vốn muốn hỏi Thập Tam có nên đi hay không, dùng danh nghĩa gì, phải cân nhắc thật tốt, ai ngờ ma xui quỷ khiến thế nào mà lại hỏi ra miệng.

“Tiệc liên hoan?” Mắt Thập Tam sáng rực lên một cái, lại nhanh chóng rũ tầm mắt xuống, chuyên chú lau đĩa: “Tôi không tiện đi.”

Nhìn thấy biểu tình nho nhỏ của hắn, Thanh Vi có chút đau đớn. Người đàn ông này, nhất định lại nghĩ ngợi lung tung. Ví dụ như bản thân không có tư cách, sẽ mất mặt gì đấy, cô liền lập tức hạ quyết tâm, đưa Thập Tam đi tham gia tiệc, để hắn tiếp xúc nhiều người, khơi gợi lòng tự tin.

“Đi thôi, tất cả mọi người đều mang người nhà đi mà, không có gì không tiện hết. Tôi còn bị yêu cầu diễn tiết mục, vừa vặn có anh hỗ trợ, đừng làm xấu mặt tôi nha.”

Khóe môi Thập Tam hơi cong lên: Cô nói là mang người nhà đi, vậy là hắn cũng xem như là người nhà của cô sao? Nhưng mà diễn tiết mục... “Cần tôi làm gì?”

“Tôi còn chưa nghĩ ra. Tôi cũng không phải người giỏi việc này, cũng không được hoan nghênh.” Thanh Vi cất cái bát cuối cùng, oán niệm nói.

Thập Tam lại rất kiên định lập tức trả lời: “Cô là tốt nhất, không cần tự oan ức mình mà đi nịnh nọt người khác.”

Được rồi, tuy cái này căn bản không phải cùng một việc, nhưng lời nói ủng hộ này vẫn khiến Thanh Vi thỏa mãn vô cùng.

Cô thấy Thập Tam bắt đầu lau bếp, ý tưởng bộc phát: “Ở chỗ các anh bồi dưỡng trẻ con có dạy cầm kỳ thi họa không? Anh tùy tiện biểu diễn một cái đi?”

Động tác rửa tay của Thập Tam dừng lại một chút, cắn nhẹ môi, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Công tử thế gia đều phải học cầm kì thi

họa, nhưng tôi xuất thân thấp hèn, về sau chỉ được huấn luyện những thứ cần thiết cho nhiệm vụ, qua loa học được một chút, cũng không giỏi. Ca mua đàn hát các loại cũng không được học qua.” Hấn dừng lại một chút, lại nói: “Có thể là giáo viên cho rằng, dung mạo tôi xấu xí, không có cơ hội giả trang làm đào kép.”

Thanh Vi nghe hấn bình tĩnh nói, lại cảm thấy ý cười ôn hòa kia đã tiêu tán, quanh người Thập Tam bao lấy một vòng bi thương nhàn nhạt.

Đúng vậy, cảm kỳ thi họa, vốn là những thứ được giáo dục cẩn thận, đối với hấn lúc học tập, không có dạy bảo tha thứ, không có trưởng bối tán thưởng, chỉ có roi da vô tình. Hoàn cảnh như vậy, hấn làm sao cảm nhận được cái gì mà ý cảnh, cái gì mỹ hảo chứ.

Dù cho có cảm nhận được, cũng không được lãng phí thời gian đi nghiên cứu, bởi vì toàn bộ thời gian đều phải dành cho nhiệm vụ, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ, như vậy là đủ.

Thanh Vi nghĩ đến những chuyện này, cảm giác thật không tốt. Thập Tam lại cho rằng cô không nói lời nào là vì thất vọng, lại càng áy náy nói: “Tôi biểu diễn sẽ khiến cô mất mặt. Tôi, tôi thật vô dụng...” Ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng không làm được, trong lòng hấn yên lặng bổ sung.

Nhìn Thập Tam tự trách như vậy, đầu óc Thanh Vi nhanh chóng hoạt động, cầm tay hấn nói: “Anh đã rất tuyệt rồi, đừng trách móc bản thân nặng nề, phải có lòng tin. Tuy không giỏi những thứ kia, nhưng không phải võ công rất cao, học lại rất nhanh sao, những đứa nhỏ ở đây sao có thể so với anh? Bọn họ không xấu hổ, anh xấu hổ cái gì?”

Thập Tam kinh ngạc nhìn cô: “Cô thật sự nghĩ vậy? Không phải là muốn an ủi tôi sao?”

“Thật chứ! Anh tiếp xúc với nhiều người sẽ biết, bản thân anh rất ưu tú.”

Giọng nói Thanh Vi mười phần khẳng định, nhìn ánh mắt hần mà ca ngợi, nơi hai bàn tay tiếp xúc truyền tới từng chút ôn hòa. Tin tưởng hần như vậy, che chở hần như vậy. Thập Tam muốn nói gì đó, bờ môi mấp máy hai cái lại không biết nói gì, trên mặt có chút đỏ ửng nhàn nhạt.

Tuy là đỏ ửng rất nhạt, nhưng Thanh Vi vẫn thấy được. Cô nương theo bàn tay mình đang nắm chặt tay Thập Tam không buông, cái tay kia vẫn còn bặt được, ngón tay thon dài ngăm trong lòng bàn tay cô, bàn tay gầy gò, làn da bóng loáng, cảm xúc hài lòng, cô vội vàng rút tay về.

Hai tay của cô cũng dính nước, hai người đồng loạt lau lau, nhìn nhau cười, không khí có chút không tự nhiên.

Quét dọn xong xuôi, Thập Tam trở về phòng trong khi Thanh Vi mang cho hần mấy cuốn sách.

Thanh Vi nhẹ nhàng giật giật ngón tay, giống như vẫn còn đang nắm chặt đốt ngón tay bóng loáng kia. Cô lặng lẽ dùng đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn tay, muốn xua đi cảm xúc kia, rồi lại khẽ cười cười, chỉ là nắm tay, then thùng gì chứ? Chẳng lẽ đối với Thập Tam, mấy dây thần kinh lại to lên mấy phần, kiên luôn chức năng nhớ lại rồi sao?

Cô cũng không biết, lúc này Thập Tam ở trong phòng ngủ, trên tay vẫn luôn còn cảm giác áp áp, hấn lau bột nước, nghĩ một chút, lại lặng lẽ dùng mu bàn tay dán lên mặt. Vì thế đôi má dường như cũng như được bàn tay kia chạm qua, nhiễm lên chút ấm áp. Áp lên má trái, lại áp lên má phải, hấn lại khẽ cười.

“A Ngự, anh có bận gì không? Đi ra nói một chút về tiết mục đi?” Thanh Vi đợi một lúc, không thấy Thập Tam đi ra khỏi phòng ngủ, không khỏi lên tiếng giục.

Biết rõ là cô không nhìn thấy, nhưng Thập Tam vẫn như bị điện giật, vội vàng bỏ tay xuống đi ra ngoài

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 41: Chọn Tiết Mục Biểu Diễn

Edit: Nhã Vy

Rốt cục cũng bắt đầu thương lượng đến chuyện dùng diễn tiết mục gì.

Vốn là Thanh Vi cũng đã nghĩ trước, bằng võ công khí chất của Thập Tam, có thể múa kiếm, hoặc là hát một bài gì đó. Dùng thân thủ của Thập Tam, còn không sợ sẽ dọa toàn hội trường sao? Vậy thì phần thưởng cho tiết mục hay nhất khẳng định tới tay rồi.

Nghĩ đến là làm liền, cô dứt khoát lên mạng tìm ca khúc võ hiệp, đưa cho Thập Tam chọn, có thể làm bối cảnh âm nhạc hoặc biểu diễn khúc mục. Kết quả Thập Tam lại sinh ra hiếu kỳ với mấy ca khúc này, dưới sự giới thiệu của Thanh Vi, nhanh chóng diễn lại mấy bộ võ hiệp kinh điển.

Thanh Vi nhớ lại những bộ võ hiệp từng xem, cảm thấy rất có cảm xúc, cũng có mấy điểm khó quên, tưởng tượng cảnh Thập Tam ở trên đài tiêu dao huyết sát, khí thế hào hùng, liền trở nên phấn chấn.

Cô lại bắt đầu vì tạo hình của Thập Tam mà buồn rầu: mặc đồ đen hay là mặc đồ gấm trắng? Hay là áo ngò đỏ thẫm? Dùng kiếm

dài hay dùng đoản đao? Hay là dùng song tiết côn? Dùng ngọc bội trang trí hay là dùng quạt xếp? Tóc thả hay buộc chắc đều được.

Thế nhưng Thập Tam hình như lại có chút trầm mặc.

Thanh Vi đang hăng say suy nghĩ thì phát hiện Thập Tam khác thường, cũng dừng lại, cho là hắn có chút khó khăn tiếp thu, liền hỏi hắn: “Làm sao vậy? Có gì khó khăn sao?”

Thập Tam nhẹ nhú hai hàng lông mày, suy tư nói: “Cảm thấy những... hình ảnh kia có chút vấn đề.”

“À? Vấn đề gì?” Thanh Vi vẫn còn đang trong mạch chuẩn bị, đầu óc có chút theo không kịp.

“Chỗ diễn võ công, cũng có chút lợi hại. Chỉ là có nhiều chỗ không đúng.” Thập Tam nghĩ nghĩ, một tay sờ cằm, càng ngày càng khẳng định.

“Sao lại không đúng?”

“Lúc đấu với nhiều địch nhân, một chiêu sử dụng quá nhiều nội lực, phạm vi sát thương thì đủ, nhưng lực thì chưa đủ, phạm vào tối kỵ làm khô kiệt nội lực, nhiều khi sử dụng tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng, kết quả tự làm bản thân bị thương, có người công lực lại không cùng thuộc tính với nội lực, dễ dẫn đến kinh mạch bị phá hủy.” Thập Tam vừa nói, đôi mắt vừa tỏa sáng, đầu Thanh Vi lại chảy dài mấy vệt đen.

“Có chiêu thức giết người, lại không giống với hiệu quả diễn xuất, chỉ là chấn động lục phủ mà phun ra một đống máu lớn, còn nữa, rõ ràng là dùng khinh công, sao lại đánh được người ta chỉ còn tám vải bay đầy trời? Máu thịt thân thể chẳng lẽ biến mất hết sao? Như vậy

quần áo đáng nhẽ không còn nguyên xi như vậy? Còn có truyền nội lực kia, sẽ làm cho người tiếp nhận thân thể nổ tung mà chết...”

Thanh Vi đưa tay đỡ trán, mồ hôi lạnh tuôn ra đầy đầu. Được rồi, Thập Tam là chân chính hiểu biết võ công, có lẽ nói không sai, chỉ là nếu để hắn tiếp tục nữa, chắc là phá hỏng luôn ký ức mỹ hảo của nàng mất. Vì vậy Thanh Vi bèn nhón cát dứt vấn đề của Thập Tam.

“Ách, A Ngự, những bộ phim này đều căn cứ vào tiểu thuyết võ hiệp mà cải biên lại, tác giả cùng đạo diễn đều không hiểu rõ võ công, đẹp mắt như thế, hiệu quả như thế nào cũng đều là vì hấp dẫn khán giả. Cho nên không thể dùng thực tế mà cân nhắc được.”

“Ừ.” Thập Tam biết nghe lời phải, ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn nhìn không được nói thêm một câu: “Nhưng như vậy sẽ hại người đấy. Nếu có người nhìn theo đó mà luyện thì sao?”

“Yên tâm, thời kỳ này của chúng ta, người biết võ công rất ít, cũng chỉ có thể kể đến những loại công phu như Taekwondo, Thái quyền, nhu đạo gì gì đấy, dù sao cũng chưa thấy ai biết luyện công kia. Nếu bọn họ muốn luyện cũng luyện không thành.

Trải qua cuộc nói chuyện giàu tính kiến thiết này, Thanh Vi bắt đầu buông tha để Thập Tam nghĩ biểu diễn võ công gì.

Một là Thập Tam luyện công phu, bá đạo lăng lệ ác liệt, không phải chuyện đùa, là có thể lấy mạng người, không thể không xem xét kỹ càng. Hai là về an toàn, hội trường có thể biểu diễn thành võ trường sao? Lỡ như nội kinh tiết ra làm bị thương người, Thanh Vi cũng thật phát mệt mất, ba là ở nơi này, chém chém giết giết cũng không thích hợp.

Cuối cùng Thanh Vi vạn phần không muốn buông tha việc Thập Tam giả trang thành địa hiệp, Thập Tam cũng vụng trộm thở phào. Hắn thực không biết biểu diễn võ cho người xem, có thể sai hấn đâm chết người dễ dàng, nhưng nếu phải để người ta xem hắn múa kiếm, ca hát thì quả thật quá khó khăn.

Vì vậy chủ đề lại chuyển về cầm kỳ thi họa.

Trong nhà không có nhạc cụ, nhưng Yến ba có để lại bút lông, mực nước, không có giấy tuyên thành thì lấy giấy ohác họa tạm thời vậy, Thập Tam múa bút một chút, vẽ lên nước Trương Sơn.

Nhìn qua trang giấy, Thanh Vi nuốt nước miếng: “Cái này là biết một chút mà anh nói sao?”

“Chỉ có hình hài, mà không có thần.” Thập Tam phê bình tác phẩm của mình không chút lưu tình.

“Trình độ này của anh cũng đủ làm thầy giáo rồi. Ít nhất là cha tôi luyện mấy năm cũng không tốt được như vậy.” Thanh Vi tuy không phải nhà giám định hay nhà thưởng thức, nhưng vẫn có thể nhìn ra tranh chữ của Thập Tam cùng với của cha mình, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

“Chủ nhân của tôi có thể nói là thi họa đều tuyệt, tài đánh cờ cùng tài vẽ của quận chúa vang danh kinh thành. Tôi so với bọn họ, thật sự là lưu huỳnh so với trăng sáng.” Thập Tam nhàn nhạt nói, cũng có chút tự ti.

“Quản bọn họ thế nào cái khỉ gió! Bọn họ biết lên mạng sao? Biết xem ti vi sao? Biết ghét vắn sao? Biết chọn gạo sao?” Thanh Vi cười

nhìn Thập Tam: “A Ngự của chúng ta lại biết, so với bọn họ giỏi hơn nhiều, chính là không phải lưu huỳnh, là một khối lưu tinh.”

Thập Tam nở nụ cười: “Lưu tinh không phải dễ tàn sao? Là vì von tôi với hào quang ngăn ngừa sao?”

Thanh vi nhìn hắn cười, khuôn mặt anh tuấn, bởi vì nụ cười quá sức đẹp, khiến cho cô có chút cảm giác tê tê, không khỏi nói: “Tôi nói sai rồi, không phải lưu tinh, mà là mặt trời.”

“Tôi nào dám so với mặt trời?” Thập Tam cúi đầu, bắt đầu thu dọn giấy trên bàn.

“Trong lòng tôi anh còn hơn thế.” Thanh Vi nói xong mới cảm thấy lời này có chút mập mờ. Cô nhanh chóng đưa mắt nhìn Thập Tam, thấy hắn không có phản ứng gì đặc biệt, cũng thu dọn đồ đạc để che xấu hổ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 42: Tình Ca Khang Định

Edit: Nhã Vy

Trải qua một đêm giày vò, sáng ngày thứ hai, Thanh Vi lại nghĩ, mang theo giấy và bút mực đi tham gia hội liên hoan sẽ rất vương vী. Hơn nữa lên hội trường, xung quanh đều là hào khí vui vẻ, nói khó nghe chút chính là vô cùng ồn ào, không thích hợp vẽ viết.

Vì vậy cô lại thương lượng cùng Thập Tam, hay là đổi thành diễn tấu nhạc khí. Thanh Vi dùng lí do chuẩn bị tiết mục, xin nghỉ nửa ngày, cùng Thập Tam đi xem nhạc cụ dân gian. Thập Tam nên dùng đàn tranh, hay là đàn sắt, hay là tỳ bà? May là hắn nói có chừng mực, bằng không Thanh Vi nghĩ đến bộ dáng Thập Tam ôm tỳ bà, liền sẽ rùng mình một cái.

Vốn Thanh Vi muốn mượn đồ hán cho Thập Tam, để hắn dùng đàn tranh, nhất định sẽ hiệu quả vô cùng. Lúc nhìn đến giá cả mới phát hiện, đàn tranh không rẻ chút nào, là đồ tốt lại càng đắt. Bằng vào tình hình gửi ngân hàng sa sút của cô gần đây, đúng là mua không nổi rồi.

Chẳng lẽ lại đi tìm người mượn một cái? Thanh Vi lục lại trong đầu xem nhà ai có con học đàn tranh, nghĩ muốn mượn dùng một chút.

Đang nghĩ ngợi, Thập Tam nhẹ nhàng kéo ống tay áo của cô, Thanh Vi nhìn theo tay hắn, là một loạt sáo tiêu.

“Anh còn biết dùng cái này?” Thanh Vi kinh hỉ, chủ yếu là vì sao tiện hơn nhiều. Từ mười tệ đến mấy trăm tệ, chất lượng cũng nâng cao dần.

Thập Tam nhìn mặt cô, đã có ý cười nhàn nhạt: “Biết, chọn sáo được chứ?”

Cái này còn phải nói sao? Được, đương nhiên là được rồi. Hai người chọn một cây, nghe nói cũng coi như là của danh gia chế tác. Thập Tam thử chuẩn âm, Thanh Vi chọn bề ngoài, còn chọn vào những cái đẹp mắt nhất.

Chọn sáo xong, Thanh Vi hứng khí bưng bưng muốn Thập Tam thổi một bài.

Hai người tới công viên gần nhà. Mùa đông trong công viên rất quanh quẽ, chỉ có ở nơi lắp máy tập thể dục mới có mấy người già rèn luyện thân thể.

Thập Tam đứng dưới một cái cây, thổi một đoạn nhạc. Không phải là đoạn nhạc tiết tấu vui vẻ, mà là tiết tấu xa xưa yên lặng, khiến cho người ta yên tâm, hình như là Bước chậm xuống Thanh Sơn, xa xa nhìn vào làn thu thủy. Làn điệu ưu mỹ, mấy người già đang tập thể dục cũng dần xúm lại.

Tiếng ô tô ồn ào náo động ở xa dường như không còn nghe thấy nữa, sau giờ ngọ ánh mặt trời mang theo tình cảm ấm áp, nhẫu nhiên chó tiếng chim hót yên tĩnh mà an tường. Thập Tam chuyên

chú thối sao, ánh mắt hơi xa xăm, nhìn ra phía xa, giống như đang nhìn tới làn thu thủy kia.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng sáo đã ngừng, mấy người kia khích lệ Thập Tam thổi rất hay, hỏi hẩn tên khúc nhạc. Thập Tam lễ phép trả lời là Bình hồ Thu Nguyệt, lời nói không dư thừa, nhưng lại rất ôn hòa.

Thanh Vi nhìn Thập Tam đắm chìm dưới ánh mặt trời, có chút hoảng hốt: Từ lúc nào, Thập Tam ngoại trừ lẳng lẹ ác liệt, còn có khí chất ôn nhuận thế nào? Khí chất thông dong trầm tĩnh, khiến cho người ta nhớ tới bốn chữ: Quân tử như ngọc.

Vừa đến đơn vị, Thanh Vi liền đi tới chỗ Kiều chính ủy, nói chuẩn bị bài sáo độc tấu Bình hồ Thu Nguyệt. Kiều Chính ủy nghe tới được là độc tấu sáo liền cảm thấy hứng thú, lại biết rõ không phải Thanh Vi diễn tấu, liền chọn ba lấy bốn, có chút ý kiến với Bình Hồ Thu Nguyệt.

Hẩn nói không đủ náo nhiệt, tốt nhất nên chọn tiết mục sống động hào khí. Nói Thập Tam trẻ tuổi, hẩn muốn Thanh Vi cũng lên sân khấu.

Thanh Vi bất đắc dĩ nói: “Em chỉ biết đánh trống, gõ tiết tấu được không?”

Kiều chính ủy nhú mày: “Sáo với trống? Chẳng ra cái gì cả. Vậy đi, em họ của em thổi khúc tình ca Khang định, em hát. Bài hát này cũng rất đơn giản, hợp với cả già lẫn trẻ.”

Thanh Vi lập tức lắc đầu. Giỡn hoài, Kiều chính ủy đây rõ ràng là vì không kí mà hi sinh cô. Tình ca còn hợp với cả già lẫn trẻ? Cô

nhANH chóng đề nghị: “Đổi một chút đi, thần thoại? Truyền kỳ? Điều rất êm tai mà.”

“Tiểu Yến, Đừng ngại bài tình ca Khang định, kỳ thật bài này nghe rất hay, rất hợp các loại tiệc tùng. Hội liên hoan có rất nhiều người trung tuổi, còn có người mang cha mẹ đến đấy, thật sự có thể mà.”

Kiều chính ủy thấy Thanh Vi còn muốn nói thêm, trực tiếp vung tay lên: “Luyện cho tốt, diễn hay có thưởng.” Xong liền biểu thị nói xong rồi. Vừa vặn có người báo cáo, tìm Kiều chính ủy nói chuyện công tác, Thanh Vi chỉ có thể lui ra ngoài trước.

Buổi tối, Thanh Vi gọi Thập Tam ra nghe nhạc. Trong lòng cô thấp thỏm không yên, trên mặt cũng có chút xấu hổ, bật tình ca khang định cho hắn nghe. Thập Tam mặt không biểu tình, hai mắt mờ mịt.

Thanh Vi để hắn nghe một lượt, nói: “Lãnh đạo yêu cầu thôi bài này.” Dừng một chút lại nói: “Còn muốn tôi hát.”

Thập Tam nghe xong ánh mắt lóe lên, không biết là mừng hay là kinh ngạc. Hắn nghĩ, đây rõ ràng là tình ca, nam nữ yêu đương cùng hát mới hợp, lãnh đạo không biết tên kia lại yêu cầu hát công khai? Nhưng mà, nghĩ đến Thanh Vi hát dưới đệm nhạc của hắn, lòng hắn đúng là có chút háo hức không yên.

“Khó xử sao?” Thanh Vi lại đem ánh mắt của hắn biến thành không muốn. Cũng đúng, một thể giới nữ tôn nam ti, lại muốn hắn hát tình ca với người hắn không thích, có lẽ rất khó tiếp nhận, nhưng hắn lại rất nghe lời, không dám cự tuyệt.

Thương Thập Tam trước sau ẩn nhĩn, Thanh Vi sẵn sốc nói: “Không sao đâu, tôi nói với lão đại, thôi bài bình hồ thu nguyệt là được rồi.”

Thập Tam không biết nên nói cái gì cho phải. Hắn lại không dám nói suy nghĩ thật của mình, sợ bị cho là không biết xấu hổ. Lo lắng cô không muốn cùng hắn biểu diễn, lại sợ cô vốn là đồng ý, cố giữ thể diện sẽ mất đi cơ hội này.

Thanh Vi kỳ thật cũng có suy nghĩ. Cô vốn cảm thấy việc này có chút xấu hổ. Kỳ thật nếu đổi lại là người khác cũng không cao, dù là cùng tên gia hỏa Lưu Húc Dương hát, cô cũng không có tâm lý gánh nặng. Cùng nhau chơi đùa, trêu cợt lẫn nhau, trong công việc ồn ào không ít, nói cho cùng cũng tự nhiên hơn.

Thế nhưng Thập Tam lại không giống thế. Cô phát hiện chính mình nổi lên tâm tư khó hiểu, đối với quan hệ của hai người cũng đặt lệch vị trí ban đầu. Cô sẽ vì hắn đẹp trai mà thất thần, sẽ vì hắn uất ức mà sẵn sốc, sẽ tim đập lúc tiếp xúc tay chân.

Lúc này còn thuần túy xem Thập Tam là em trai, bây giờ nhìn lại, có quỷ mới tin.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 43: Tỏa Sáng

Thanh Vi đang đợi Thập Tam trả lời, Thập Tam đã hạ quyết tâm. Bất luận thế nào, anh muốn tranh thủ một lần. Trước kia anh tranh thủ, cuối cùng được ở lại trong nhà này, bây giờ anh muốn thử một lần nữa, có thể sẽ được lên sân khấu cùng Thanh Vi.

Vì thế Thập Tam nói rõ ràng: “Tôi đồng ý, sẽ luyện tập tốt khúc này. Thanh Vi tin tưởng tôi được không ?”

Thanh Vi vốn sợ anh ngượng, bây giờ lại thành như không tin anh, cô vốn vẫn muốn Thập Tam tự tin lên một chút. Kết quả là mấy ngày kế tiếp, mỗi khi trời tối, Thanh Vi đều cùng Thập Tam tập bài Tình ca định ước.

Hội họp mặt chúc tết cuối cùng cũng đến, Thanh Vi dùng danh nghĩa bà con xa mang Thập Tam theo tham gia hoạt động.

Hội trường được đặt ở một khách sạn, Thập Tam vừa lộ mặt, mọi người đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Chưa từng nghe nói Yến Thanh Vi có bạn trai, chẳng lẽ hôm nay lại mang đến cho mọi người xem mặt sao ? Nhìn thấy Thập Tam, quả thật tương mạo khí chất hài hòa, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Lưu Húc Dương bước chậm tới, anh cầm theo máy ảnh muốn chụp mấy tấm hình với Yến Thanh Vi, nhưng lúc ở dưới lầu lại nhận

được điện thoại của Tiểu Vị, cô kích động nói Thanh Vi mang bạn trai đến rồi, anh đã xong đời, bi nốc ao.

Lưu Húc Dương nghe xong xì mũi coi thường. Thanh Vi lấy đâu ra bạn trai ? Chỉ là hàng dùng tạm, căn bản không cần lo lắng, Lưu Húc Dương giao máy ảnh cho Triệu Quang Hoa đi cùng, dùng vách tường thang máy làm gương, ý chí sục sôi nói: “Bản thiếu gia không thêm sợ đồ giả mạo nhà người !”

Triệu Quang Hoa nhanh tay chụp được bộ dáng làm đom như khổng tước của anh, cười hì hì nói: “Đúng thế, vừa hát mặt lên đã thấy đẹp trai lòe lòe, tất cả bọn đầu trâu mặt ngựa đều phải lui ra hết !” Lưu Húc Dương nghe xong càng thêm đắc chí.

Mà lúc Lưu Húc Dương nhìn thấy Thập Tam, thì lập tức bị đánh về nguyên hình. Anh đứng đờ người, há mồm vài giây mới phản ứng lại. Để che giấu luống cuống của mình, anh thò tay tranh thủ thời gian: “Xin chào, tôi là Lưu Húc Dương, là đồng sự của Thanh Vi.”

Thập Tam cũng đưa tay bắt tay anh, đơn giản nói: “Yến Ngự.” Vừa nói xong, người chủ trì dùng microphone mời mọi người an vị.

Thập Tam vẫn đứng bên cạnh Thanh Vi, sau đó lui ra nửa bước, kéo ghế cho cô, rồi tùy ý ngồi cạnh cô, lấy đồng hồ uống lạnh trước mặt Thanh Vi ra, nhẹ nhàng đặt một ly trà nóng trước mặt cô, ngón tay thon dài được chén sứ tôn lên.

Lưu Húc Dương ngẩn người. Động tác của Thập Tam vô cùng tự nhiên, nói là phong độ thân sĩ cũng không hẳn đúng, còn mang theo sự tôn kính quan tâm, thật là quá hiếm thấy. Thực tế Thanh Vi cũng vốn không phải là cô gái đẹp đến tinh xảo, đội cảnh sát hình sự cũng

không phải là nơi quá thương hoa tiếc ngọc, chuyện chiều cổ như vậy là chưa từng có.

Kỳ thật, không riêng gì Lưu Húc Dương, tất cả mọi người trong bàn đều cảm thấy hành động này của Thập Tam quá mức xinh đẹp. Tiểu Vị nhìn thấy biểu lộ của Lưu Húc Dương, lặng lẽ nhéo anh một cái.

Lưu Húc Dương đương nhiên sẽ không có thái độ hữu hảo với “tình địch” đột nhiên xuất hiện, anh nhỏ giọng nói với Tiểu Vị: “Đàn ông có làn da đẹp như thế làm gì ? Cũng không phải nghệ sĩ piano, ngón tay dài như thế làm gì chứ ? Giống nữ sinh quá.”

Tiểu Vị phì cười: “Anh rõ ràng là hâm mộ ghen ghét ! Yển Ngự đẹp như vậy, gương mặt góc cạnh rõ ràng, còn có hương vị kiên nghị lạnh nhạt, đâu có giống nữ sinh chứ ?”

Lưu Húc Dương yên lặng, anh cũng biết, chỉ là không thừa nhận mà thôi. Đột nhiên cảm thấy người này quen mắt. Yển Ngự ? Chẳng lẽ là bà con của Thanh Vi ? Không đúng, anh xoay chuyển trí nhớ rèn luyện quanh năm, rốt cục cũng vận hành lại bình thường, nhớ ra lần trước nhìn thấy ảnh trên máy tính của Thanh Vi.

Lần trước không phải nói là người nhạt được sao ? Còn điều tra thân phận của anh mà ? Sao bây giờ vẫn giữ anh lại bên người ? Lại cùng họ với Thanh Vi ? Hình như còn lớn hơn cô vài tuổi ? Tiểu Vị hiển nhiên cũng nghĩ đến, hai người trao đổi ánh mắt, dùng một cái sấm sét vang lên, trong đầu hai người xuất hiện nghi vấn đáng ngờ.

Cũng không thiếu đồng sự tò mò xem xét Thập Tam. Thập Tam mặc áo sơ mi màu chàm, áo trong màu tối, quần jeans giày martin,

lộ ra dáng người thon dài, mang theo khí chất vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú, nhu hòa mà lạnh nhạt. Khiến cho người ta kinh ngạc nhất chính là mái tóc dài của anh, chỉ tùy ý buộc một túm, nhưng rất đen bóng phiêu dật, để cho người ta nhớ tới quảng cáo dầu gội đầu.

Trong đội không thiếu đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, còn có Lưu Húc Dương như ánh mặt trời, nhưng luận ngoại hình thì vẫn thua Thập Tam. Nhiều nữ đồng sự vô tình hữu ý liếc nhìn, Tiểu Vị cũng đưa điện thoại ra có ý đồ chụp ảnh, chuẩn bị tung lên blog.

Thanh Vi biết rõ mọi người muốn gì, cũng không giải thích gì thêm. Cô biết Thập Tam hiện tại đang khấn trương. Vốn là Thập Tam ngoài cô ra, người hai vật cũng không để vào lòng, người khác đánh giá đối xử với anh thế nào, anh cũng chỉ trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Nhưng hoạt động lần này, với tư cách là “người nhà” của Thanh Vi, anh hiển nhiên không thể biểu hiện như thế, chí ít cũng không thể làm Thanh Vi mất mặt. Cho nên anh vẫn cố gắng chuẩn bị, còn cố ý hỏi qua nên đối xử với người cùng bàn thế nào.

Thanh Vi thấy anh cẩn thận, đương nhiên càng quan tâm chăm sóc anh. Đưa cho anh một ít hạt dưa, cười nói: “ Phải đợi tiết mục xong mới ăn tối, ăn trước một chút đi.”

Lưu Húc Dương nhìn thấy hai người chiếu cố lẫn nhau, rất hòa hợp ấm áp, xương quai hàm bạnh ra, nói: “Nhìn xem ! Ăn hạt dưa lại giống trêu hoa ghẹo nguyệt như thế !” Tiểu Vị khinh bỉ nói: “Đó là nói anh hả ? Người nào không biết đàn ông đội chúng ta ăn hạt dưa cũng dụ dỗ ong bướm, phụ nữ thì uống rượu để kéo bè đi đánh nhau.

Lời nói cứng rắn, Triệu Quang Hoa và Đại Hải ngồi gần Lưu Húc Dương đều khí thế nhìn qua, Tiểu Vị lại ngẩng cao đầu nói: “Tôi nói là đa số chứ không phải toàn bộ. Ai không phục thì uống rượu chứng minh đi ?”

Chúng nam lập tức ỉu xiu, Tiểu Vị trời sinh tửu lượng tốt, sau khi trải qua “Rèn luyện”, đàn ông bình thường đều không uống thắng nổi cô.

Ngay lúc này, một đứa bé gập ghềnh đi tới cạnh bàn, đưa bàn tay nhỏ béo cầm lấy một nắm kẹo đường. Thanh Vi thấy nó đáng yêu, liền ôm lên đùi cắn hạt dưa cho nó, hỏi: “Cháu mấy tuổi rồi ? Tên là gì ?”

Thằng bé trả lời: “Cháu hơn hai tuổi, tên là Côn Côn.”

Thanh Vi lại nhin không được hỏi: “Cháu là bé trai hay là bé gái vậy ?”

Lúc này thằng bé tỏ vẻ tức giận, lớn tiếng nói: “Cháu có tiểu kê kê !” Sau đó ưỡn ngực ra vẻ đắc chí.

Mọi người trong bàn đều sững sờ, sau đó cười rộ lên.

Thập Tam mở to mắt, trên mặt thậm chí còn hơi ửng đỏ, sau đó mới khôi phục bình tĩnh, khẽ cong khóe miệng.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 44: Bi Kịch Của Lưu Húc Dương

Hội liên hoan vô cùng náo nhiệt, đám người đứng ngoài nhìn đám trẻ con chạy qua chạy lại, ngắm cách ăn mặc của phụ nữ, bông lỏng nói đùa với đàn ông. Trên sân khấu, từng tiết mục cũng lần lượt diễn ra. Được hoan nghênh nhất là bài đồng dao của con gái Đại Hải. Một cô bé năm tuổi, mặc bộ váy hồng nhạt xinh đẹp, như một cô công chúa, ngoại hình đáng yêu, hát rất thú vị, được rất nhiều người vỗ tay.

Không ai ngờ đến, tiết mục biến thành trò cười lại là tiết mục hip-hop của Lưu Húc Dương, chính xác hơn là cười Lưu Húc Dương. Vốn anh không định nhảy, nhưng vì góp cho đủ số, anh đành phải cố gắng chuyên tâm chọn vài động tác đơn giản, nhưng vẫn không đủ thuần thục.

Hơn nữa, vì bị Thập Tam kích thích, anh vẫn một mực ghen, lúc lên sân khấu không có cảm xúc gì. Lúc nhảy trên đài, nhìn xuống dưới thì thấy Thanh Vi đang sửa lại tóc giúp Thập Tam, chuẩn bị lên sân khấu. Anh chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, nụ cười của Thanh Vi chói mắt vô cùng.

Vì thế Lưu Húc Dương bị phân tâm, chờ đến khi anh hồi hồn, đã đến lượt anh lên nhảy, không hoảng loạn sao được. Lưu đẹp trai bị phản phát hiện: Anh đã quên động tác mất rồi. Cũng may anh phản

ứng nhanh, nhớ lại động tác uốn éo theo nhạc vài cái, nhưng thời gian còn lại rất dài, đành phải đơn giản đá qua đá lại vài cái. Lưu Húc Dương bi phẫn, anh quả thật là đang vừa hâm mộ vừa ghen ghét!

Sau đó, Thanh Vi và mọi người đồng loạt nhìn thấy Lưu Húc Dương phẫn khích biểu diễn trên sân khấu: Anh vẫn giữ nguyên động tác đá nghiêng chân, hơn nữa càng đá càng hăng, nhìn thế nào cũng giống đang thi triển chiêu thức “liên hoàn cước”.

Đám người tạo hình trên sân khấu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lúc Lưu Húc Dương nhảy vẫn chưa tới, anh mà tiếp tục đá nữa, sẽ giống như đang hung dữ đá vào hai phiến đá vô hình bên cạnh, công kích mãnh liệt, mà chỉ có duy nhất động tác đá.

Đã có người lặng lẽ cười rộ lên, sau đó lan ra nhanh chóng, ý cười nho nhỏ cũng lan dần lên sân khấu. Triệu Quang Hoa đứng sau Lưu Húc Dương cũng nhanh chóng nổi cáu. Anh nhảy đẹp nhất, đã bố trí vũ đạo, cũng là người vất vả dạy Lưu Húc Dương.

Đặc biệt là Triệu Quang Hoa vừa xác định quan hệ với bạn gái, lần đầu tiên đưa đến ra mắt các đồng sự ở đơn vị, vốn muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho cô ấy, nhưng bây giờ quả thật cũng đủ ấn tượng rồi.

Nhìn thấy bạn gái nhìn bọn họ với vẻ mặt kỳ quái, anh hận không thể đập cho người đang đứng uốn éo lắc lư đằng trước xuống đài. Nhìn thấy bạn gái cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, Triệu Quang Hoa phải liều mạng dốc sức mới không chế được bản thân không làm gì quá khích.

Thanh Vi không hề hay biết những chuyện này. Cô bị chọc cho cười rộ lên, Thập Tam nhìn thấy cô cười, tâm tình cũng vui sướng. Lúc lên biểu diễn cũng trôi chảy hẳn.

Nhưng cô không ngờ, tiết mục của bọn họ được vỗ tay rất nồng nhiệt. Thập Tam vừa bắt đầu đã hợp hồn người khác. Mặc dù khúc dạo thổi sáo không đều lắm, nhưng vẫn thổi vô cùng uyển chuyển. Nhất là Thập Tam lại mang khí chất điềm tĩnh, lập tức hấp dẫn mọi người. Ngay cả bọn nhỏ vây quanh sân khấu cũng giương to đôi mắt mong chờ.

Thanh Vi chuẩn bị hát, nhìn thấy bên dưới yên tĩnh, tâm tình trở nên khẩn trương. Nhưng cô lại nghe thấy tiếng sáo của Thập Tam, dần dần ổn định lại. Cô biết rõ, Thập Tam còn khẩn trương hơn cô. Tuy người khác nhìn không ra, nhưng cô có thể cảm nhận được.

Thập Tam hơi dùng sức, khẽ nhếch mày, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được. Anh đứng chính giữa thổi sáo, điệu nhạc vui vẻ như thế, nhưng bóng hình lại cô đơn tịch mịch. Vốn quen ẩn nấp, anh rất không quen trở thành tiêu điểm chú ý trong một nơi náo nhiệt.

Thanh Vi đến gần anh, giơ Mic lên, cổ vũ mỉm cười với anh. Cảm nhận được động tác của Thập Tam cũng vì cô mà buông lỏng, cô cũng dần ổn định lại, bắt đầu hát.

Âm thanh của khách sạn không thể so với KTV, cũng may không có tạp âm, thuận lợi hát xong, Thanh Vi nhìn Thập Tam cười. Vào lúc này, dưới đài bắt đầu vỗ tay ầm ầm, khen ngợi nhiệt tình.

Đôi mắt Thập Tam lay động, khóe môi khẽ cong, Thanh Vi cười nhẹ nhàng, trong lòng không hiểu sao tràn ngập vui sướng. MC tranh thủ yêu cầu ai người dắt tay xuống đài. Thanh Vi mỉm cười,

chủ động kéo tay Thập Tam đi xuống. Kết quả lại có vài tiếng huyết sáo vang lên.

Kế tiếp, MC còn tổ chức mấy trò chơi, người thắng đều có phần thưởng, không khí càng thêm vui vẻ. Cuối cùng là trò chơi lóc mía ngọt. MC nói: “Các đồng chí của đội cảnh sát hình sự chúng ta, công tác bận bịu nhiều việc, còn thường xuyên phải đi công tác bên ngoài, không chăm sóc được người bên cạnh chu toàn. Hôm nay liền lấy mía ngọt thay cho lòng biết ơn và áy náy. Cuối cùng cùng nhau ăn mía này, mong mọi người có một năm ngọt ngào hạnh phúc.”

Quy tắc là phải dùng tay lóc mía, không được dùng chân, bàn, hay dao găm các loại..., có thể lóc mía nhanh nhất, thì thắng cuộc. Để phòng nước mía bắn lên người, mỗi người còn được chuẩn bị một cái tạp dề. Nói xong cầm mấy cây mía lên.

Tất cả mọi người cười rộ lên, nhất thời không ai lên sân khấu. Bởi vì tay không lóc mía không dễ chút nào, nếu như bị nước mía bắn tung tóe cũng rất chật vật, cho nên tuy rằng trò chơi này phần thưởng giá trị cao nhưng cũng không ai chủ động.

Không có người chủ động lên đài, MC bắt đầu gọi tên, có người nhà của nhân viên cảnh sát, đều là thanh niên. Thanh Vi vốn muốn xem những người kia lên lóc mía, không nhận được cười, lại đột nhiên nghe tên “Yến Ngự” bị gọi lên.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 45: Bè Mía

Edit: Nhã Vy

Nghe tên Thập Tam bị gọi, cả Thanh Vi và Thập Tam đều sửng sờ.

Sao lại thế? Trước khi Mc điểm danh, phần lớn đều là những cái tên quen thuộc, Thập Tam lại lần đầu tới, sao có thể bị điểm tên.

Mc đã điểm danh không tiện từ chối, hướng chỉ nhiều người cũng cảm thấy hứng thú với Thập Tam, chỉ có điều hơi ồn ào, vì thế Thanh Vi đành phải trấn an Thập Tam một lát, bảo hắn lên tham gia trò chơi.

Thập Tam rời đi, Thanh Vi liền muốn tìm tên đầu sỏ. Nhìn quét trên sân khấu cũng không thấy gì ngoài ý muốn. Lại nhìn xuống dưới khán đài, ừ, mấy người ngồi cùng bàn Lưu Húc Dương đều nhìn lên trời, vô cùng chăm chú mà nhìn đèn treo. Thanh Vi hơi xiết chặt tay, nhẩn mày nhín hẩn.

Lưu Húc Dương tuy không nhìn bên này, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt rất không thân thiện của Thanh Vi, liền quay đầu hấp tấp nói chuyện với người khác. Đây chẳng phải là có tật giật mình rồi sao? Cô bây giờ đã có thể khẳng định, Thập Tam bị điểm tên, Lưu Húc Dương tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Tạm thời cho qua, không so đo với tên vô lương tâm này, Thanh Vi nhìn lên sân khấu. Trò chơi vừa mới bắt đầu, đã có người lên ăn gian nên bị phạt, tiếp đó có người lại bẻ đôi cây mía, bị nước bắn lên mặt liền tự động đi rửa mặt.

Còn lại mấy người cũng không tệ, vụng về cũng bẻ được ngay ngắn. Sau đó liền xuất hiện một người ăn gian, vụng trộm định cắn, liền phải xuống đài dưới tiếng ồ à của khán giả.

Thập Tam không gấp cũng không chậm, không lâu lại bẻ một cái, duy trì bộ dáng không khác với người khác quá. Chỉ là so với những người khác, biểu tình trên mặt hắn cũng không khỏi quá dễ dàng rồi.

Lưu Húc Dương nhìn thấy liền tức giận. Hắn vốn thấy Thập Tam hơi gầy, tưởng rằng tên này thể chất tồi, vô cùng vất vả mới khiến Mc điểm tên hắn lên chơi. Hắn ta cho rằng sẽ nhìn thấy cảnh Thập Tam sớm bị loại xuống, lộ bản chất mặt trắng! Khuôn mặt bị bắn đầy nước mía, để xem tiểu tử này còn có thể giả thanh cao không

Kết quả Yến Ngự lại dễ dàng kiên trì tới cùng, hơn nữa ánh mắt Thanh Vi thỉnh thoảng lại quét tới, khiến cho hắn cả người ớn lạnh.

Đến cuối cùng, những người khác đều dần bị loại, chỉ còn lại hai người, một là Thập Tam, một là cảnh sát hình sự thân thủ tốt nhất, thân thể cường tráng nhất. Xét về thân thể, Nhị Long người to hơn Thập Tam, hai bàn tay cũng to hơn nhiều.

Đáng tiếc Nhị Long cố hết sức bẻ nốt nhưng cũng lực bất tòng tâm, mà Thập Tam lại không có biểu tình gì bẻ gãy dễ dàng.

Gân xanh trên trán Nhị Long nhảy tung tưng, hắn cũng không muốn thua bởi người trẻ tuổi gầy gò này trước mặt mọi người, liền

dùng sức hô một tiếng, rót cục cũng bẻ được, nhưng trên mặt lại bị văng nước tung tóe.

Nhị Long nhận lấy khăn tay, vừa lau vừa đắc ý nhìn Thập Tam bên cạnh, hắn cũng không tin Thập Tam có thể bẻ được hết. Không chỉ Nhị Long, ngay cả mọi người bên dưới cũng chú ý Thập Tam.

Thập Tam nhìn khúc mía trong tay, kỳ thật hơi hơi không hiểu. Hắn không hiểu cái thứ mềm mềm giòn giòn dễ bẻ này, sao mọi người lại khó làm như thế. Là cố ý sao? Bây giờ đã là giai đoạn sau cùng rồi, hắn phải làm gì đây?

Không tự chủ được, Thập Tam liền nhìn về phía Thanh Vi, nhìn thấy Thanh Vi cười thoải mái, dựng nói tay cái với mình, lại khoa chân múa tay thành chữ V. Thập Tam cũng mỉm cười.

Sau đó đám người đang xem, kể cả phục vụ viên, cũng liền nhìn thấy Thập Tam bẻ nốt khúc mía, sau đó im lặng nhìn Nhị Long.

Nhị Long cũng đen mặt nhìn Thập Tam.

Nếu như lúc mới bắt đầu, dù là vừa bắt đầu đã nhìn thấy Thập Tam có thể làm dễ dàng như thế này hắn cũng sẽ dễ dàng buông tay. Nhưng bây giờ là xảy ra chuyện gì, người này lại từ từ làm từng bước như vậy, cứ như đang ứng đối, muốn khiến hắn xấu mặt sao?

Giống như lúc đấu giá, anh một lần cho giá cao mua đồ cho xong, cứ mỗi người ra một đồng một lần, cũng khiến người đấu giá có cảm giác muốn phun máu.

Nhị Long cắn răng, hắn lại bẻ, lại bẻ, lại bẻ... Hắn bẻ xong liền đứng in, nhìn Thập Tam. Đối phương dường như còn đang đợi hắn.

Chẳng lẽ tên này còn có thể bẻ nữa? Nhị Long sục đồ, chủ động nhận thua.

Mc cũng vô cùng hứng thú, hỏi Thập Tam có thể bẻ nhỏ nữa không? Vấn đề này cũng là câu mà người xem muốn hỏi.

Thập Tam gật đầu, rắc một cái, lại bẻ ngắn hơn. Hiện trong tay Thập Tam chỉ còn một đoạn nho nhỏ, Mc càng thêm hưng phấn, hỏi có thể bẻ nữa không?

Thập Tam dò xét đoạn mía ngắn như vậy, nói: “Quá ngắn, lại bẻ nữa không bằng lấy dùng tay làm đao chặt mía.” Quả thực, chiều dài của khúc mía kia... Mc hơi xấu hổ, tự động công bố Thập Tam chiến thắng.

Vì thế Kiều Chính Ủy trao giải, Thập Tam ôm một thùng sữa đậu nành xuống đài trong tiếng hoan hô. Thanh Vi thả lỏng người, cô quả thực sợ Thập Tam bị yêu cầu dùng tay không chặt khúc mía đó, sau đó...

Lúc ăn cơm, Nhị Long chủ động tới mời Thập Tam uống rượu, hân quả thực bội phục. Lưu Húc Dương cũng rục rịch muốn chuốc thay Thập Tam. Thanh Vi ngăn hai chén, sau đó kéo Lưu Húc Dương qua nói chuyện, không biết hai người nói chuyện gì, sau khi hai người trở về, Lưu Húc Dương cũng không gây ra hành động phá hoại nào nữa.

Trong bữa tiệc có người hỏi Thập Tam công tác ở đâu, Thanh Vi lại trả lời qua loa hân vừa học xong, Tiểu Vị nói thêm mấy câu với Thập Tam, lại thấy Thập Tam đáp lại quá lạnh nhạt. Hân chỉ chú ý Thanh Vi, cũng không muốn xã giao với người khác, trả lời rất ngắn gọn.

Tóm lại, Yến Ngự tuy xuất sắc, nhưng quá mức lạnh lùng rồi, hay là đang thanh cao? Tiểu Vị thấy, chỉ cần Thanh Vi cười một tiếng với Yến Ngự, gọi hắn một tiếng, biểu lộ của hắn lập tức ôn hòa. Chuyện hắn chuyên tâm làm nhất cũng là chuyện gấp thức ăn cho Thanh Vi.

Tiểu Vị thở dài một tiếng, nói với Lưu Húc Dương đang tạo hình chim cánh cụt nói: “Thấy không, anh không có hi vọng rồi.” Lưu Húc Dương gật đầu nói: “Cô cũng đừng hả hê, cô cũng không có hi vọng.” Hai người liền đấu nhau bằng mắt, ánh lửa tóe ra khắp nơi.

Hai tia lửa đánh nhau âm ỉ, thẳng đến lúc ra về cũng không chấm dứt.

Trên đường về, Thanh Vi và Thập Tam đều rất vui vẻ. Hai phần thưởng, một là thùng sữa đậu nành, một là rút thưởng được dao cạo râu, lại khiến cho hai người cảm thấy như có dấu hiệu tốt. Không biết vì sao, sau khi biểu diễn, hai người nhìn nhau cũng có khác biệt. Rõ ràng là muốn liếc nhìn, nhưng lại ra vẻ vô ý.

Không khí trong xe mập mờ, không khí lạnh lẽo của mùa đông cũng như ấm cúng hẳn lên. Radio đang phát một ca khúc, trùng hợp chính là bài Tình ca kháng định. Thập Tam nhìn Thanh Vi, đôi mắt tỏa sáng. Thanh Vi lại ra vẻ không biết gì, khóe miệng khẽ cười.

Tuyết rơi xuống dưới đèn đường, phiêu phiêu, vàng sáng bao phủ, trong xe âm nhạc êm ái. Đoạn đường này cứ như vậy trôi qua. Không có lời nói thừa thãi, không có chuyện gì lãng mạn, nhưng lại khiến người ta khó quên.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Nhã Vy

Từ sau đêm liên hoan, quan hệ của Thập Tam và Thanh Vi cũng được cải thiện hơn. Tuy không nói gì, nhưng hai người cũng hiểu, có cái gì đó không giống với lúc trước. Đối với biến hóa này, Thập Tam vẫn vô cùng chờ mong, hẳn không dám hi vọng gì xa vời, nhưng trong lòng lại như đang có mầm non mùa xuân nhú lên, ngăn cũng không được.

Mà Thanh vi đối với những chuyện không lên tiếng xác định cũng không muốn đi sâu. Loại chuyện ôn nhu mập mờ này, làm cho cô nhấm nháp được hương vị đã lâu không được cảm nhận, dường như cuộc sống thoáng chốc đã thú vị hơn hẳn. Tuy rằng trong lòng cô biết, cũng rất muốn tích cực cân nhắc, nhưng chung quy vẫn có vài chuyện không ổn, cho nên vẫn dứt khoát lảng tránh.

Chỉ là năm mới cũng tới rồi, ba mẹ dường như cũng sắp du lịch về rồi, theo như lệ cũ, lễ năm mới Thanh Vi sẽ về bên kia chơi tết với ba mẹ, vậy còn Thập Tam?

Lúc Thanh Vi muốn thương lượng chuyện này với Thập Tam, hẳn liền tỏ vẻ hiểu chuyện, hẳn sẽ ở nhà. Nếu sợ ba Yến mẹ Yến biết, hẳn liền ra ngoài ở tạm mấy ngày. Ai cũng biết, nếu như ba Mẹ Yến

Yến đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông xa lạ ở chung với con gái sẽ xảy ra chuyện gì.

Thanh Vi thấy Thập Tam hiểu chuyện như vậy, không chút oan ức muốn ra ngoài ở tạm. Nghĩ đến năm mới khắp nơi náo nhiệt, hấn lại một mình trọ bên ngoài, không ăn không uống, nói chuyện không ai nghe, liền cảm thấy mình quá nhẩn tâm.

Cho nên Thanh Vi quyết định, đợi ba mẹ về sẽ đưa Thập Tam đi gặp mặt, nói là em trai của bạn, nhờ cô chăm sóc, trước lạ sau quen, năm mới theo cô về nhà ăn tết.

Thập Tam nghe Thanh Vi nói muốn hấn đi gặp hai vị phụ huynh, lập tức bắt đầu bất an... Hấn sợ hành động không thích đáng, lại thất lễ, sợ hấn không biết nói chuyện khiến hai vị phụ huynh không thoải mái.... Lo được lo mất, khiến Thanh Vi cười rộ lên, an ủi hấn nói: “A Ngự, không cần lo lắng. Ba mẹ tôi là người hiền hòa, không quá để ý đâu. Huống hồ nói anh là em trai của bạn, bọn họ cũng sẽ chăm sóc anh, không cần lo lắng.”

Thập Tam nghe xong, mới thoáng yên tâm, nhưng nghĩ tới vẫn thấp thỏm không yên.

Quyết định như vậy, hai người bắt đầu tổng vệ sinh, thu thập quét dọn nhà cửa, tuy năm mới không ở đây, nhưng cũng không thể quá lười thôi. Cảnh đội vừa cho mỗi người nghỉ hai ngày, để mọi người tiện chuẩn bị cho năm mới, Thanh Vi liền thuận tiện quét dọn một lần.

Hôm nay Thanh Vi và Thập Tam chuẩn bị giặt màn, quét dọn phòng bếp, tới gần trưa liền thấy hơi đói bụng, ở trong phòng bếp lại

ngửi thấy mùi khói dầu, cũng không còn sức làm cơm nữa. Thanh Vi dứt khoát gọi điện cho quán cơm gọi hai phần cơm chiên trứng.

Ngay lúc Thanh Vi đang đứng trên thang lau chùi tường, chuông cửa vang lên, hẳn là giao cơm. Thanh Vi nhìn bản thân tay chân dầu mỡ, liền gọi Thập Tam đi mở cửa.

Thập Tam nhảy xuống khỏi bậc cửa ra mở cửa, ngoài cửa cũng không phải người giao cơm, mà là một nam một nữ mang theo bao lớn bao nhỏ. Thập Tam hơi giật mình, chẳng lẽ là bà con? Cảm thấy bị người ta phát hiện hẩn ở đây, chắc sẽ không tốt cho Thanh Vi.

Sau đó hẩn liền giật mình, cả người cứng lại đứng ở cửa ra vào. Bởi vì hẩn nhận ra, hai người này là ba Yến mẹ Yến trên ảnh chụp gia đình! Sao bọn họ lại đột nhiên đến? Không phải đang đi du lịch sao? Sao trước khi đến không thông báo với Thanh Vi? Bây giờ nên làm gì đây?

Giải thích thế nào? Bọn họ có tức giận không? Có mắng Thanh Vi không? Có thể nhìn hẩn không thiện cảm không? Khuôn mặt Thập Tam biểu lộ không rõ ràng, ánh mắt kinh ngạc cũng không thể che hết.

Ba Yến mẹ Yến cũng giật mình, đứng sững ở cửa ra vào. Họ đến buổi sáng là muốn thăm con gái. Vốn không nghĩ con gái ở nhà, dù sao bọn họ cũng có chìa khóa, thậm chí giúp cô quét nhà, thuận tiện cất kỹ quà, chờ Thanh Vi tan tầm.

Nhưng thấy xe Thanh Vi dưới lầu, nghĩ cuối năm cũng có lúc lười biếng muốn nghỉ ngơi, liền biết con gái ở nhà. Lúc ấy hai người còn vô cùng vui mừng. Cảm giác mình đến vừa đúng lúc.

Ai ngờ sau khi gõ cửa, lại thấy một chàng trai đẹp trai đến thần kỳ mở cửa. Bạn trai Thanh Vi sao? Sao bọn họ một chút cũng không biết. Càng nguy hiểm là, chàng trai này mặc quần áo ở nhà, ống tay xăn cao, tóc dài buộc lên, bộ dáng như đang ở nhà. Tóc dài? Hấn rút cuộc là ai? Đây là xảy ra chuyện gì?

Ba Yển sửng sờ cho là mình gõ sai cửa, vô ý thức nói “Thực xin lỗi”, sau đó liền chủ động đóng cửa lại. Mẹ Yển cũng giật mình, rõ ràng đây là phòng cũ của nhà mình.

Mẹ Yển đẩy bạn già: “Đây là nhà mình mà, ông xin lỗi cái gì!” Nói xong lại ngượng ngùng gõ cửa.

Ba Yển nhìn lại liền thấy quả đúng như vậy, lập tức lại hơi nổi giận: Con gái to gan như thế từ bao giờ, lại dám ở chung nhà với đàn ông? Ông lại nói xin lỗi với tên đáng chết này! Nghĩ đến lại nổi giận.

Thập Tam vốn bị ba Yển chủ động đóng cửa làm cho hồ đồ, chẳng lẽ hấn nhớ nhầm? Nhưng lại lập tức nghĩ, không thể nào. Sau đó cửa lại vang lên, lần này tiếng gõ cửa lại dồn dập.

Trong lòng Thập Tam lộp bộp, đương nhiên hiểu ra hai người tức giận rồi. Hấn tranh thủ thời gian mở cửa. Khẩn trương đến mức chỉ thiếu nước đổi người, không biết nên xưng hô thế nào. Nên gọi là chú gì, hay là gọi là bác trai bác gái?

Thanh Vi nghe tiếng cửa mở, lại không nghe thấy tiếng người, cũng không nghe thấy em trai đưa đồ ăn nổi tiếng lớn giọng nói gì. Cô kỳ quái hô vọng ra từ trong bếp: “A Ngự, họ mang cơm chiên trứng đến rồi sao?” Ba Yển nghe giọng con gái, đẩy Thập Tam đứng ở cửa ra, quát: “Không phải cơm chiên trứng, là cha con đến rồi!”

Thanh Vi kinh ngạc, xém chút nữa rơi xuống từ trên thang, Thập Tam cảm nhận được địch ý của ba Yến, xấu hổ cúi đầu, mẹ Yến nhìn một màn này, không thể tin.

Lúc này, cửa lại gõ vang, một giọng nói lớn tiếng kêu: “Cơm trứng đến rồi, mau mở cửa!”

Thập Tam nhìn người một nhà, đành tự mình mở cửa, trả tiền cho em trai đưa cơm, đóng cửa lại. Mẹ Yến nhìn động tác của hắn như chủ nhân, cũng chậm rãi nhú mào.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Nhã Vy

Nói chuyện một lát, càng nói càng thấy khẩn trương, Thanh Vi không cẩn thận nên không nói chuyện qua với Thập Tam, đương nhiên cũng không dám nói lung tung, bằng không trăm ngàn chỗ hở sẽ bị phát hiện, càng khiến ba mẹ nổi giận. Không bằng cứ nói sự thật, tận lực tranh thủ tình cảm của họ.

Vì thế ngoại trừ chuyện Thập Tam là Ảnh vệ xuyên qua, Thanh Vi cơ bản đều nói hết. Nói Thập Tam đi làm công bị lừa, bị thương gặp cô, về sau mọi chuyện đều nói thật. Ngay cả chuyện xử lý hộ tịch của Thập Tam cũng nói thật, ba Yến nhất định sẽ tra việc này, nên không thể giấu diếm nổi, không bằng sớm khai để hưởng khoan hồng.

Chuyện nghe là như thế, nhưng cũng không dễ dàng chấp nhận. Con gái vì một tên ở quê, làm nhiều chuyện như thế, chăm sóc nuôi sống hắn, thậm chí còn cho hắn ở trong nhà. Nếu người khác biết sẽ nghĩ thế nào?

Ba Yến nghĩ, chuyện này nếu để cho người khác biết, ai sẽ nghĩ là Thanh Vi thiện lương? Sẽ ảnh hưởng gì đến Thanh Vi? Nếu đây là tên lừa gạt thì sao?

Mẹ Yến nghĩ, con gái sao lại lỗ mãng như vậy? Sao lại đối với một tên không rõ lai lịch tốt như thế? Vốn chuẩn bị để Thanh Vi đi xem mắt, bây giờ còn có thể tiếp tục sao?

Cơm chiên trứng không may mắn không được để ý tới, bây giờ đã nguội lạnh, đặt giữa bàn trà. Kết quả lấy cơm chiên trứng làm trung tâm, ba người nhà họ Yến an vị thành hình tam giác, bên trái cơm chiên là sắc mặt nặng nề của ba Yến, bên phải là vẻ mặt lo lắng của mẹ Yến, đối diện là sắc mặt trầm mặc của Thanh Vi/

Thập Tam thì sao? Hắn tự giác đứng cách xa Thanh Vi nửa mét, cho dù ba Yến dùng giọng đàm phán yêu cầu hắn ngồi xuống, Thập Tam cũng chỉ lắc đầu.

Ba mẹ Thanh Vi tức giận, hắn nào dám ngồi? Nhìn mặt ba Yến trầm như nước, chân mày mẹ Yến nhăn chặt, Thập Tam cũng phát hoảng. Hắn suy bụng ta ra bụng người, đặt mình vào trường hợp hai vị phụ huynh, tự nhiên không biết đâu hiện ra một người xa lạ, chẳng những không thể tin, người này lại còn dựa hơi Thanh Vi nuôi.

Hiểu biết càng nhiều, Thập Tam đã hiểu được địa vị xã hội quan trọng. Không giống như thế giới kia giai cấp rõ ràng, ở đây tuy rằng đã xóa đi chế độ giai cấp, nhưng cũng có phân chia cao thấp. Cái gọi là mọi người bình đẳng, đều là trên sách vở mà thôi.

Tuổi hắn không đến trường được nữa, không có văn bằng rất khó tìm việc, không có việc làm sao có thu nhập?

Thập Tam biết rõ, hắn hoàn toàn là được Thanh Vi nuôi. Hắn hiểu ở xã hội này, đàn ông dựa vào phụ nữ nuôi, mặc kệ là quan hệ thế nào, cũng không phải loại chuyện tốt. Cho dù trước kia ở Yến Quốc,

cũng có thể làm người hầu phụng dưỡng chủ nhân, nhưng hấn dựa vào gì mà muốn Thanh Vi chịu toàn bộ chi phí cuộc sống?

Hấn đã bắt đầu muốn tự đi con đường của mình, muốn tìm công việc. Nhưng Thanh Vi lại muốn hấn đi học, ít nhất chờ một thời gian, tối thiểu năm sau lại nói, sau đó bắt đầu chọn việc. Bây giờ nên nói gì với Thanh Vi?

Cho nên Thập Tam do dự không dám quyết, không mở miệng. Hấn càng nghĩ càng xấu hổ, còn chưa nghe thấy ai trách cứ, trước tiên đã tự mắng mình xối xả.

Nếu như là trước đây, Thập Tam còn chưa hiểu gì thì không nói, bây giờ hấn đã cảm nhận được tình cảm, cũng chầm chậm không ức chế tình cảm nữa. Bây giờ vô cùng xấu hổ thống hận mình, nên trong mắt hấn đột nhiên ảo não.

Cuối cùng, hai vị nhà họ Yến còn chưa nghĩ ra biện pháp gì, Thập Tam đã đột nhiên làm ra chuyện khiến người khác kinh người. Hấn thẳng tắp quỳ xuống trước hai người, quỳ củ dập đầu mà nói: “Thực xin lỗi, xin đừng tức giận, đều là lỗi của cháu.” Hấn nói xong đã nghẹn ngào: “Xin bác đừng trách cứ Thanh Bi, cháu sẽ nhanh chóng tìm được việc, sẽ chuyển đi.”

Hai vị phụ huynh giật mình. Xã hội hiện đại, quỳ lạy rất ít, càng đừng nói người trẻ tuổi vì muốn trưởng bối thông cảm mà quỳ.

Thập Tam một bên quỳ một bên cầu trời, mong được tha thứ, dù là chỉ bớt giận thôi cũng tốt. Có thể hai ông bà cảm nhận được thành ý của hấn, cũng quả thực kinh hãi.

Thanh Vi kéo Thập Tam đứng dậy... Thập Tam lắc đầu, chỉ liên tục xin tha thứ, có thể lập tức chuyển đi. Thanh Vi chưa từng thấy hấn thất thố như thế, s hiểu rõ Thập Tam đây là vì sợ bị tách ra khỏi mình là đau khổ, dù sao đối với hấn, quan niệm cha mẹ là trời vẫn tồn tại.

Nhìn Thập Tam như thế, Thanh Vi cũng không nhịn được mà khổ sở. Nàng cố hết sức kéo hấn, ra lệnh: “A Ngự, đứng lên đi, từ từ nói chuyện.” Thập Tam rút cục cũng đứng lên, cắn chặt môi cố nhịn nước mắt, nhưng vẫn chảy ra, hấn dùng tốc độ nhanh nhất dùng tay lau đi.

Hai vị phụ huynh dù sao cũng là tính cách thương người, nuôi con gái cũng thường rất dịu dàng, nhìn bộ dạng của Thập Tam, trong lòng cũng không nhịn được thở dài. Không trách được con gái không hiểu chuyện, không có nguyên tắc, đối mặt với người đàn ông như vậy, nói không mềm lòng là rất khó.

Cũng đã đến buổi chiều. Mẹ Yến trong sự đấu tranh tư tưởng, cảm nhận được dấu hiệu rõ ràng— bà đói bụng.

Thức ăn trên máy bay không ngon chút nào. Vốn định chuẩn bị nấu bữa cơm trưa nóng hổi, nhưng lại bị chuyện này kích động, mẹ Yến chỉ thấy bụng réo ầm ỹ, còn chưa đợi bà nói, bụng của ba Yến cũng ọt ọt kêu hai tiếng.

Thật ra Thanh Vi cũng đói bụng, đã làm cả buổi sáng, vừa mệt vừa đói, nhưng lúc này làm gì có tâm tư ăn cơm. Phòng bếp đã dọn xong, nên ăn nhà hay ra ngoài? Nhưng ra ngoài Thập Tam có thể đi theo không?

Ba Yển vì bụng réo nên hơi xấu hổ, dứt khoát gõ bàn trà: “Thấy ba đến, mà ngay cả chén nước cũng không cho ba sao?” Thanh Vi nghe được ông cố tình ra vẻ không vui, nhưng lại cảm nhận được chuyển hướng rõ ràng, trong lòng thoáng nhẹ nhõm, đứng lên đi tìm ấm trà.

Thập Tam lại nhanh hơn cô một bước, nói: “Là tôi sơ sẩy.” Hấn thuần thực pha trà, bê ba chén nhỏ tới, châm trà cho mỗi người, sau đó lại hỏi: “Bác trai bác gái muốn ăn gì để con làm. Nếu hai người đói tội của cháu lại càng nặng.”

Mẹ Yển nghe thế kinh ngạc. Hấn biết nấu cơm? Không ngờ tiểu tử này không cho mình là người ngoài, lại cũng biết nấu cơm pha trà, sao lại hiền lành như thế? Đây là đàn ông sao?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Nhã Vy

Thập Tam đi nấu cơm. Kết quả khiến cho hai vị phụ huynh lại giật mình. Chỉ hơn mười phút đồng hồ, hắn liền mang lên mấy tô mì đầy đủ hương sắc. Hắn đây là cân nhắc, ba Yến mẹ Yến là người phương bắc, lại vừa du lịch về, có lẽ muốn ăn canh nóng.

Thập Tam trong thời gian ngắn như vậy đã làm xong mì, nước súp cũng rất ngon. Được rồi, hai vị phụ huynh tuy sẽ không thỏa hiệp chỉ vì một tô mì, nhưng cũng không thể phủ nhận, bụng no rồi, trong lòng cũng thông thuận hơn nhiều.

Thanh Vi lại thấy rõ, Thập Tam rất dụng tâm mà chuẩn bị cơm, hắn lại không có ý ăn. Hắn xuống thu dọn phòng bếp, đợi người khác ăn xong sẽ rửa bát. Thanh Vi đương nhiên không chịu, giục hắn: “Anh làm gì vậy? Nhanh bê mì tới ăn.”

Thập Tam hơi bất an, sợ cô ngang nhiên che chở sẽ chọc cho ba mẹ không vui. Vội lắc đầu, tụt tránh vào phòng bếp, Thanh Vi lại đuổi theo: “Trời đánh tránh bữa ăn, anh còn ngại ngần cái gì.”

Đơn giản chỉ cần ngồi xuống ăn thôi, nhưng Thập Tam sống chết cũng không chịu ra ngoài ăn, chỉ đứng trong phòng bếp. Hắn không

dám trái lời Thanh Vi, đành khấn cầu nhìn Thanh Vi. Hấn bất động, Thanh Vi cũng không thể động, đành phải buông tha.

Ăn gần xong mì, hai vị phụ huynh mới ý thức được, Thập Tam cũng không cùng họ ăn. Xem ra Thanh Vi không giục, chàng trai kia cũng không dám ăn cơm? Bởi vì thái độ của bọn họ? Bọn họ mới được khen thưởng là người già tốt, trẻ con đều vây trong sân gọi ông bà, sao bây giờ lại như quái vật dọa người vậy?

Hai ông bà hơi băn khoăn. Vốn nhìn Thập Tam cũng là người cao ngất xuất sắc, nhưng lại vì lợi ích mà nhân nhượng như vậy, nhận lỗi về mình, châm trà nấu ăn, ngồi cùng bàn cũng không dám, khiến lòng hai người cũng bắt đầu rung chuyển.

Nghĩ đến chén trà của Thập Tam vô cùng lễ phép, dâng hai tay, nước đầy bảy phần, còn có ánh mắt sợ bị từ chối, mẹ Yến đương nhiên mềm lòng.

Chàng trai đẹp trai như vậy, khác hoàn toàn mấy tên tóc vàng bên ngoài, không lễ phép người già, không kiêng kị bất cứ gì. Bà cứ không hay biết mà tăng thêm đánh giá lễ phép cẩn thận, thành khẩn thành thật cho Thập Tam.

Thập Tam cũng không biết hình tượng của mình nhờ một bữa ăn đã tăng lên. Thời gian tiếp theo, hấn cố ý lảng tránh, để Thanh Vi nói chuyện với ba mẹ, bản thân thì trốn đi làm việc nhà. Tháo màn xuống giặt toàn bộ, rửa bát đĩa, lau sạch phòng bếp, lại vào phủi đệm.

Làm xong hết, Thập Tam đi rửa tay. Trời đã tối mà một nhà ba người kia vẫn chưa đi ra. Hấn không biết quyết định chờ đợi mình là gì, chỉ biết ba mẹ Thanh Vi sẽ không để tình trạng thế này tiếp tục.

Có ba mẹ nhà ai lại đồng ý để con gái chưa lập gia đình của mình nuôi một người đàn ông không rõ lai lịch, cùng ở với nhau?

Hắn liên lụy Thanh Vi đã nhiều, cũng được nàng ưu ái quá nhiều, bây giờ cũng phải độc lập rồi, chính là bị đuổi ra ngoài, cũng chỉ có thể cảm kích, đáng tiếc là, không biết hắn còn có cơ hội báo đáp hay không.

Lúc hắn còn đang suy nghĩ mông lung, yêu thương lại hiển hiện rõ ràng. Hắn một mực không dám sinh ra tình yêu nam nữ , nhưng trong lúc làm việc một mình lúc này, tình cảm từ đáy lòng của hắn lại hiển hiện rõ ràng như vậy.

Hắn bắt đầu yêu thích Thanh Vi từ bao giờ? Từ lúc sinh ra ý nghĩ yêu thương hay sao? Có lẽ là từ lúc cô trị thương cho hắn, có lẽ là lúc mua đồ cho hắn, cũng có lẽ là lúc hắn bí mật nhìn cô tìm hắn khắp nơi, có lẽ là lần đầu tiên ôm...

Có lẽ, từ lúc hai người vừa gặp mặt, đã có chút gì đó len lỏi.

Nhưng hắn không xứng với cô. Chẳng những không biết, những gì hắn nợ cô không biết có thể trả được hay không.

Có người khác ưa thích hắn, ca ngợi hắn, nhưng các cô ấy coi trọng gì? Là khuôn mặt trẻ tuổi nh tuần, là cái mà người ta gọi là lạnh lùng. Nhưng ai biết, sau những thứ ấy, hắn bất lực, hắn vô tri, hắn bất an.

Nếu các cô ấy nhìn thấy là người lúc trước ở bên ngoài máu đầy mình, sẽ phóng ánh mắt yêu thương nhìn hắn sao? Nếu các cô ấy thấy hắn ngây thơ không biết gì, bòn cầu hình dáng gì cũng không biết, sẽ ái mộ hắn sao?

Có lẽ, nếu gặp được người khác, hắn đã sớm chết ở bên ngoài, trở thành một thi thể khờ người nhận, không ai hỏa táng, có lẽ, bí mật của hắn bị người khác phát hiện, sẽ kín đáo lợi dụng, hoặc biến hắn thành thứ để nghiên cứu, vĩnh viễn không cho hắn cơ hội hiểu biết xã hội.

Mà Thanh Vi cứu hắn, cho hắn tên tuổi danh phận, bảo vệ lai lịch của hắn, dạy hắn học, đưa hắn đi tham gia hoạt động xã hội.

Có lẽ cũng có người sẽ làm như Thanh Vi, thậm chí còn làm tốt hơn Thanh Vi. Nhưng sự thật là, người làm những chuyện này là Thanh Vi, cô là người đầu tiên làm như thế. Vị trí của cô là không thể thay thế.

Nếu không có Thanh Vi, không có yêu thương bao dung của cô, không có cô dạy bảo, cũng sẽ không có ai chú ý đến Yến Ngự. Dù là trong mắt người khác, Thanh Vi nhìn rất bình thường, nhưng trong lòng Thập Tam lại không như thế. Cô là người duy nhất, là người quan trọng nhất,

Thập Tam không muốn vì mình mà Thanh Vi mâu thuẫn với ba mẹ, với người nuôi Thanh Vi lớn thành người, là người hắn nên kính trọng tuân theo. Hắn quyết định, cho dù ba mẹ Thanh Vi nói gì, hắn cũng sẽ làm được, cho dù phải rời khỏi đây, rời khỏi thành phố này, hắn cũng nghe theo.

Nếu có một ngày, hắn có được địa vị của mình, cho dù là địa vị bình thường, nhưng cũng là có công việc, có thể diện đứng trước mặt cô, hắn sẽ trở lại báo đáp.

Không cầu có thể sống bên cô trọn đời, chỉ cầu cô sống tốt, cho dù hắn chỉ có thể đứng ừ xa bảo vệ cô, ai dám bắt nạt cô, hắn sẽ

thay cô giáo huấn.

Bảo vệ cô bình an, nhìn cô sống hạnh phúc cả đời.

Cho dù cô không biết, cho dù sau này cô sẽ quên.

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Thập Tam như bị gai đâm, nụ cười của Thanh Vi như phảng phất trước mắt.

Mũi Thập Tam chưa xót. Hắn thở sâu, xả vòi nước, cúi đầu cho nước lạnh dội lên. Nước lạnh rét thấu xương, kích thích hắn khôi phục bình thường.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Nhã Vy

Thập Tam cũng không để ý nước vào mắt khiến mắt hồng hồng, hấn cầm khăn mặt lau tóc ướt, đi về phía phòng bếp. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cơm tối này có lẽ là lần cuối chuẩn bị cho Thanh Vi, hấn sẽ chuẩn bị thật tốt.

Cửa phòng ngủ được mở ra, Thanh Vi gọi Thập Tam đi vào. Thập Tam nhìn đồ ăn đã chuẩn bị tốt, yên lặng đi về phía cô.

Ba Yến mẹ Yến nhìn hấn nghe lời đi tới, biểu hiện trên mặt đã không ổn định, đương nhiên cũng không nổi giận. Bọn họ không nghĩ tới, Thanh Vi gần đây hiểu chuyện, lúc ba Yến đề nghị để Thập Tam đi, cô lại phản đối. Cô không ồn ào với ba, chỉ nói cho họ biết tình huống của Thập Tam, bây giờ cơ bản đã đủ năng lực sinh tồn, chỉ cần qua một thời gian nữa, có thể độc lập, khi đó cô sẽ tự để hấn đi.

Cô nhấn mạnh phải chăm sóc Thập Tam thêm một thời gian ngắn. Ba Yến mẹ Yến không lay chuyển được con gái, không khí liền cứng lại. Thanh Vi vì không muốn ba mẹ nổi giận, vì thế nói, vậy liền để Thập Tam viết cam đoan, vậy ba mẹ cũng không lo lắng nữa.

Ba Yến thật sự không gọi nổi tên Yến Ngự, để một người xa lạ dùng họ mình, dù sao cũng có chút khó gọi, vì thế đành phải gọi theo con gái gọi “A Ngự”. Gọi xong, cảm thấy tên gọi này hơi thân thiết, vì thế càng mất tự nhiên.

Ông chỉ có thể bỏ qua chút mất tự nhiên này, nói với Thập Tam: “Hôm nay là lần đầu nhìn thấy cháu, nhưng chúng ta tin cháu là đứa trẻ hiểu chuyện. Đồng ý giúp cháu, ngoại trừ việc nó thiện lương, cũng có lí do vì cháu xuất sắc. Chuyện trước kia không nhắc lại nữa, vậy sao này...?”

Thập Tam khổ sở đứng đấy, sắc mặt hơi trắng. Hắn thấp giọng nói: “Cháu hiểu ạ, cháu sẽ lập tức chuyển...”

Hắn còn chưa nói xong, Thanh Vi đã ấn lên bả vai hắn một cái, ngăn hắn tỏ thái độ, sau đó nói: “Con vốn định đợi lúc A Ngự có thể tự lập, để hắn hiểu xã hội hơn. Nhưng bây giờ vẫn chưa tới lúc. Tục ngữ nói tiền phạt tiền đến tây thiên, bây giờ đuổi A Ngự đi, vốn là làm việc tốt, cuối cùng lại thành không thoải mái, không bằng trước kia đừng giúp.”

Đôi môi Thập Tam hơi rung rung, giọng nói lại không lớn nhưng kiên định: “Không, sẽ không đâu. Cho dù bây giờ muốn tôi đi, tôi cũng quyết không oán hận chút nào. Tôi đã nhận quá nhiều.” Hắn nói xong, trong mắt đã có một tầng sương mỏng: “Tôi thiếu nợ Thanh Vi nhiều, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ...”

Sẽ cái gì, hắn nói không nên lời, chỉ cảm thấy có thể trả ơn cho nàng bằng tất cả, kể cả tính mạng. Hắn quay mặt về phía ba mẹ Thanh Vi, lại nói không nên lời. Hắn không có tư cách để nói dùng tất cả để trả ơn Thanh Vi.

Ba Yến há hốc mồm, cũng không nói gì. Những lời Thập Tam nói cũng không khiến ông dễ chịu. Những lời nói hoa ngôn xảo ngữ này, hấn lại hết lần này đến lần khác dùng thái độ ngữ khí chất phác, đôi mắt kia lại hấp dẫn kinh hồn, ba Yến sợ mở miệng sẽ không giữ được lập trường.

Mẹ Yến thở dài: Chàng trai tốt như vậy, đối với Thanh Vi tốt đến thế, nếu như không phải loại tình huống này... Bà cầm chặt tay Thanh Vi: “Mẹ để ý là thanh danh của con. Tuy bây giờ người trẻ tuổi sống với nhau rất nhiều, nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng. Huống chi những người kia đều là vì xây dựng sự nghiệp, chia sẻ tiền thuê nhà. Con lại không có lí do để làm như thế.”

Thập Tam dừng một lát, càng cảm thấy mình vì tư lợi, hoàn toàn không cân nhắc hoàn cảnh của Thanh Vi. Lời mẹ Yến nói thấm thía, toàn tâm toàn ý vì Thanh Vi, hấn nghe xong một chút cũng không chán ghét. Chỉ hận bản thân liên lụy cô.

Thập Tam nắm tay, trong lòng như bị cắt: “Là tôi không đúng. Thanh Vi, tôi có thể đi tìm việc kiếm tiền, cô có thể gặp được người đàn ông ưu tú mà không chịu ảnh hưởng của tôi.”

Thanh Vi nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, đều là tự trách. Bởi vì không chế cảm xúc, hấn nhún nhún mày, khiến cho vàng trán trơn bóng nổi lên vài đường vân.

Thanh Vi đau lòng. Người đàn ông này, lần đầu tiên nói với cô nhiều như thế, nhưng tất cả đều là đang tự quở trách hấn, cũng cân nhắc cho cô, toàn bộ vì để cô không bất hòa với ba mẹ. Cô chậm rãi lắc đầu. “Không được. Ba mẹ, A Ngự, mọi người đừng cố chấp, con lo lắng.”

Lo lắng cái gì? Cô không thể nói hết. Lo lắng nhiều lắm. Lo Thập Tam bị sỉ nhục, bị lợi dụng, đánh mất dũng khí tiến lên, không có niềm vui trong cuộc sống. Cô có thể khẳng định, sau khi Thập Tam rời khỏi cô nhất định sẽ là loại trạng thái này, ít nhất cũng kéo dài một thời gian.

Thanh Vi kiên định bảo vệ hấn như thế. Thập Tam quay đầu nhìn lại, hai mắt ánh hào quang, nặng trĩu khiến người ta không thể nhìn thẳng, cuối cùng ánh hào quang kia chui vào nơi sâu nhất trong trái tim, hấn nói: “Thanh Vi, tôi sẽ tự chăm sóc bản thân, sẽ không vì tôi mà để mọi người phải buồn.”

Mẹ Yến đã bắt đầu lau nước mắt, không biết là Thanh Vi mạnh mẽ hay là Thập Tam hiểu chuyện. Thanh Vi ôm mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, đừng quá lo lắng, bây giờ mọi người đều kết hôn muộn, tuy bây giờ đến tuổi gả đi, nhưng vẫn còn thời gian để chọn người. Con gái của mẹ tốt như vậy, còn sợ cái gì? Dù ế, con cũng có thời gian ở với hai người, không tốt sao?”

Mẹ Yến đưa tay đẩy cô ra, rút khăn lau nước mắt: “Ba hoa, ai muốn ở với con? Con còn muốn ăn bám bọn ta? Không có cửa đâu!” Nói xong cũng không quá buồn bực tức giận.

Thanh Vi không để ý mẹ Yến phản đối, lại ôm bà: “Ba mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, tiền lương con kiếm được cũng chưa nhiều, hai người lại không phải đại gia, còn phải lo đồ cưới, rất nhiều khoản! Nói thật, một thời gian nữa, con sẽ để tâm tìm bạn trai, A Ngự cũng có thể tự lập rồi, chẳng phải vẹn cả đôi bên sao?”

Đang nói, hương thơm nồng đậm nhẹ nhàng lan tỏa. Ba mẹ Yến không tự chủ được mà hít hà, hỏi: “Mùi thơm gì vậy?” Thập Tam vội

vàng đứng dậy chạy xuống phòng bếp, mùi hương này hẳn là mùi canh cách thủy hẳn đang nấu, lại quên mất.

Ba Yển nhìn bóng lưng Thập Tam, cuối cùng vỗ bàn tay lớn, nói: “Như vậy đi, tranh cãi nửa ngày mai cũng không có kết quả. Trước tiên để A Ngự sống ở chỗ chúng ta đi. Nên dạy gì chúng ta sẽ dạy. Có để nó đi học cũng tìm thầy giáo tốt. Ba sẽ đối với nó như con cháu! Chuyện từ nay về sau sau này hãy nói.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Ba Yển nói xong suy nghĩ, lại nhìn bạn già, ý mong được khen ngợi khi giải quyết xong vấn đề nan giải. Mẹ Yển nghĩ nghĩ, cũng không phản đối, biểu thị đồng tình: “Vi Vi, ba của con nói vậy cũng là biện pháp. Làm như vậy cũng không phụ lòng hấn rồi, xem như là chuyện tốt làm đến cùng rồi.” Cuối cùng lại nhìn chằm chằm vào Thanh Vi: “Con cũng phải giữ khoảng cách thật tốt.”

Thanh Vi còn muốn phản đối, không biết làm sao, mấu chốt cuối cùng là cha mẹ, coi như biện pháp kia là tốt nhất, có thể nói, nếu như cố chấp không chịu, nếu như Thập Tam không hiểu chuyện, ba mẹ tuyệt đối sẽ không nhượng bộ như vậy.

Huống hồ việc này đối với Thập Tam mà nói, cũng có lợi. Cô mỗi ngày đi làm, thời gian bên hấn cũng có hạn, mà ba mẹ kinh nghiệm xã hội phong phú, còn có thể chỉ bảo hấn học thêm một chút, cũng sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều người ngoài, cô cuối cùng đành phải đồng ý với ý kiến của ba.

Lúc Thập Tam đem năm món mặn một món canh dọn xong, hấn đã nghe được kết quả như vậy. Cũng không như những gì hấn

tưởng tượng, ăn cơm xong liền rời đi, mà là dùng thân phận bà con xa ở lại với hai ông bà.

Hắn luyến tiếc Thanh Vi, không muốn rời khỏi cô, nhưng cũng biết lần này phải đi xa. Thế nhưng mà, cứ như vậy rời đi, bất kể là khoảng cách tâm linh hay khoảng cách không gian, đều cũng không xa xôi. Bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt, có thể gọi điện cho nhau.

Huống hồ, có thể hưởng thụ tình thương của cha mẹ Thanh Vi. Hắn đã nhìn ra, hai ông bà đều là từ ái văn minh, cái này đối với người chưa từng trải qua qua ám áp gia đình như Thập Tam mà nói, là thứ đáng quý rất khó khăn mới có được.

Cho nên dù không nhà, Thập Tam vẫn là rất cảm kích thật cao hứng, từ đó đem sự sợ hãi chia ly tổng đi, thậm chí đối với cuộc sống tương lai đã có điểm mong chờ.

Giải quyết xong vấn đề, cả nhà đều buông gánh nặng xuống, vui vẻ vây quanh ăn cơm. Thập Tam vốn còn muốn đứng cạnh, hầu hạ mọi người dùng cơm, bị Ba Yến kéo xuống, yêu cầu ăn chung.

Đồ ăn hương vị không tệ, Ba Yến ăn lấy ăn để, cảm khái nói: “Nếu như mỗi ngày đều có thể ăn như vậy thì quá tốt rồi.”

Thập Tam lập tức ngoan ngoãn nói: “Con có thể làm tốt một ngày ba bữa như vậy.”

Mẹ Yến khinh bỉ: “Có ý gì? Ông mười năm chưa ăn cơm à?”

Ba Yến dè dặt nói: “Không có ý gì khác, tôi nhiều năm như vậy không bị đói chết đều là công lao của bà. Nhưng mà, thật lòng mà

nói thì không chết đói, nhưng cơm bà nấu so với a ngự còn thua chút xíu.”

Mẹ Yến hừ mũi: “Hừ. Tôi là trù nghệ bình thường thôi, người ta sống khá giả ngược lại có can đảm sáng tạo món mới, chút đồ ăn tôi làm cũng ăn không trôi! Ví dụ như lần trước cái gì mà cà hấp tôm bóc vỏ, còn có cái gì tương vùng hành tây trộn với cơm....”

Ba Yến đầu hàng, Mẹ Yến thỏa mãn không nói nữa, bắt đầu ăn cơm.

Thanh Vi nín cười, húp một thìa súp. Nói đến biện pháp Ba Yến nghĩ ra, chưa hẳn đã là không phải do bị mùi thức ăn hấp dẫn.

Chỉ là hiện tại có Thập Tam, Mẹ Yến cũng sẽ chăm sóc thật tốt, điểm ấy cô không chút hoài nghi.

Ba mẹ ở cùng với Thanh Vi hai ngày, trong lúc đó Thập Tam một mực ngủ trên ghế sa lon, ban ngày vội vàng quét dọn cả nhà. Hẳn lo lắng khi mình đi rồi Thanh Vi ở một mình làm việc sẽ mệt mỏi, không ngừng lau dọn khắp nơi, hai ngày làm cho ngôi nhà vốn sạch sẽ không còn một hạt bụi.

Hai ngày sau, Thanh Vi lái xe đưa Ba Yến Mẹ Yến cùng Thập Tam đi thành phố C. Trog xe mang theo quần áo cùng sách vở và vật dụng hàng ngày của Thập Tam. Lúc Thanh Vi giúp hấn thu dọn đồ đạc, Thập Tam đặc biệt đem cái ly nhỏ, đèn bàn như bảo bối cất vào hành lý.

Ba Yến thích kéo đàn nhị hồ, thấy cây sáo của Thập Tam, sau này hứng thú của ông với nhạc cụ dân tộc càng tăng, bắt đầu tìm cách đem Thập Tam dụ dỗ vào tiểu nhạc đội của ông. Mẹ Yến trịnh

trọng nói với Thập Tam: “Ngàn vạn lần đừng đáp ứng, bên trong tất cả đều là mấy ông già, tập luyện hay biểu diễn đều ở công viên. Hơn nữa bọn họ một khi diễn tấu, du khách đều không tránh thì né.”

Ba Yến không phục: “Nói bậy bạ gì đó, tiểu nhạc đội chúng tôi....” Thập Tam nhìn hai ông bà đấu võ mồm, khoe môi nhẹ nhàng gọi lên.

Giúp Thập Tam dàn xếp tốt bên chỗ ba mẹ, Thanh Vi trở về nhà mình.

Cho dù qua tết không có mấy ngày, nhưng đột nhiên hồi phục trạng thái sống một mình, dường như có chút không quen.

Buổi sáng đã không còn tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, đã không còn bát cháo nóng hổi, buổi tối vào cửa đèn không còn sáng, đã không còn người luôn đợi cô về. Cô mới phát hiện ra, trong khoảng thời gian ngắn, dáng người thẳng tắp của Thập Tam, ánh mắt sáng ngời, nụ cười nhàn nhạt đã để lại trong cô một thói quen như thế.

Nhưng mà chỉ mấy tháng mà thôi.

Mấy tháng, dĩ nhiên cũng làm thay đổi lòng cô.

Tối hôm đó, Thanh Vi cùng bạn bè ra ngoài hát KTV trở về, đêm đã khuya. Cô lúc này cũng không muốn về nhà.

Vốn là một nơi ấm áp an toàn, bây giờ lại bởi vì thiếu đi khuyết một người, mà vắng vẻ hẫng, nhất là sau khi vừa tụ hội náo nhiệt. Trong phòng ngọn đèn như trước, người kia vừa thấy cô liền đưa một ly nước ấm, người kia làm sai một chút đã thấp thỏm không yên, Thập Tam đang làm gì nhỉ?

Thanh Vi đột nhiên ý thức được, Thập Tam trong lòng cô bất tri bất giác, trọng lượng đã tăng lên quá nhiều. Giống như, đã rất lâu rồi cô không quan tâm đến tình cảm vì trước kia đã bị tổn thương rất đau, cho dù hiện tại một thân một mình, nhớ cũng là Thập Tam chứ không phải lá rụng trời thu kia.

Thật sự động tâm sao?

Thế nhưng Thập Tam nhỏ hơn cô 6 tuổi, đối với cô phần lớn là ơn nghĩa, bây giờ còn là người không nghề nghiệp, tuy về sau hẳn chắc chắn nổi danh một phương, nhưng cô có thể đợi đến lúc đó sao? Chưa kể, tâm ý của Thập Tam đối với cô chắc chắn sẽ không đổi sao?

Cô đã 26 tuổi rồi, khi đó, cô đã quá tuổi yêu đương rồi, sẽ phải chịu áp lực cùng chướng ngại khắp nơi, nghĩ tới đó, Thanh Vi không muốn có một mối tình yêu đương gian khổ.

Tuy cản trở cùng ngăn cách dễ dàng khiến cho tình cảm thăng hoa hoặc khắc sâu, nhưng miễn đi, vì như vậy cũng tạo thành thương tổn cực lớn, cảm tình trong đấu tranh quá mức thống khổ, lý trí kiểu Thanh Vi tuyệt đối không dám nếm thử.

Những cái này Mẹ Yến đã từng nhắc nhở cô, chính cô cũng nhận thức rõ ràng, thế nhưng mà, vì cái gì lại có chút không cam lòng, có chút hi vọng, thủy chung tồn tại trong lòng?

Thanh Vi nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục ý thức mơ hồ thiếp đi

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 51: Thì Ra Rất Nhớ Hẳn!

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Bước sang năm mới rồi, Thanh Vi quay lại nhà cha mẹ. Một con đường treo đầy lồng đèn đỏ, các loại ruy băng trang trí bắt mắt, thoát nhìn rất hân hoan náo nhiệt. Phía sau xe đem theo toàn là đồ tết.

Tuy cha mẹ nhất định chuẩn bị không ít thứ, nhưng cô mang về đều là tâm ý cả. Trừ ăn ra, còn đem về quần áo cùng rượu, một ít pháo sáng cho bọn cháu trai, còn cháu gái thì là váy áo xúng xính. Những thứ này nếu như không chuẩn bị tốt, mấy tiểu gia hỏa lúc đến chúc tết liền dùng ngay các loại thể tấn công liên hoàn làm cho bạn tự thấy bản thân rất có lỗi nha.

Còn có đồ văn phòng phẩm cho Thập Tam. Thanh Vi nở nụ cười: lúc Ba Yến gọi điện thoại nói đến khoa trường về thi họa của Thập Tam, lại chuẩn bị cho hắn học thử xem, không kể là muốn làm thầy giáo chuyên nghiệp hay chỉ là thỏa mãn sở thích cá nhân, cũng đều thật tốt.

Xe còn chưa tiến vào tiểu khu, Thanh Vi liền thấy xa xa một người đứng dưới đèn đường. Mùa đông rét lạnh, ít có người chịu

đứng ở ngoài thêm một khắc, mà người kia đứng không nhúc nhích thật dễ làm người khác chú ý.

Thanh Vi không khỏi nhìn thêm một chút, người kia lại cùng hướng xe đang đến. Chẳng lẽ là không gọi được xe sao? Hiện tại trời rất lạnh, xe taxi không dễ gọi, rất nhiều người chịu lạnh không được, liền chủ động xin đi nhờ. Người này cũng vậy ư?

Nhưng Thanh Vi rất nhanh liền phát hiện, người kia là Thập Tam. Tốc độ của hắn rất nhanh, thoáng cái là đến bên cạnh xe, ăn mặc rất phong phanh, mặt lại không xanh xanh trắng trắng như bị đông lạnh, ngược lại sắc mặt còn phơn phớt hồng nhuận, ánh mắt sáng ngời, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Hắn ở chỗ này chờ cô sao? Thanh Vi chỉ nói với hắn xế chiều nay sẽ đến, lại không nói thời gian chính xác, hắn đã đợi bao lâu rồi? Trời rất lạnh còn ăn mặc ít như thế?

Nghĩ đến chính cô hao tâm tổn trí mong đợi nhìn thấy một người được nuôi thành khỏe mạnh, nhưng cái người này lại không biết quý trọng bản thân mình. Thật sự là đồ ngốc luôn làm người khác lo lắng mà!

Thanh Vi ngừng xe, nhìn Thập Tam lưu loát lên xe, tiếp tục tiến vào tiểu khu. Thập Tam vốn thật cao hứng, nhìn thấy sắc mặt Thanh Vi có chút không tốt, bắt đầu bất an. Hắn làm sai cái gì? Thanh Vi không muốn hắn đến đón sao?

Thập Tam mấy lần len lén nhìn cô, Thanh Vi vẫn im lặng. Mắt thấy sắp đến nhà rồi, Thập Tam muốn nói lại thôi, lo sợ bất an nhìn lén cô. Thanh Vi thấy hắn như vậy, đành phải chủ động nói: "Đã thông suốt chưa?"

“Ừ, tôi lại phạm sai lầm nữa hả?” Thập Tam cẩn thận từng li từng tí trả lời, nói hấn nhận sai không bằng nói hấn đang thăm dò.

“Sai cái gì?”

“Tôi nghĩ nên đi đón cô sớm một chút, thật đấy, chỉ là trong nhà còn có vài thứ cần chuẩn bị, đi sớm quá, bác trai bác gái sẽ mệt nhọc.” Thập Tam cấp thiết giải thích.

“Không đúng.” Thanh Vi nghe hấn nói, căn bản là hiểu hấn nghĩ sai rồi.

“Tôi không nên đi đón cô.” Thập Tam ừ ừ cúi đầu, có điểm giống cún con bị bỏ rơi.

“Đúng rồi. Biết tại sao không nên chưa?” Thanh Vi ngừng xe, hai người vừa nói vừa đi đến thang máy ở tầng hầm để xe.

“Cô không muốn thấy tôi.” Thập Tam do dự, rốt cục nói ra, có chút bi thương nhìn Thanh Vi.

Hấn biết rõ Thanh Vi trở về liền ở nhà trông ngóng, hôm nay còn chuẩn bị nhiều món ngon nữa. Không biết cô khi nào mới đến, nên đặc biệt ở ngoài tiểu khu đợi gần hai tiếng đồng hồ, mới thấy được Thanh Vi ngày đêm trông ngóng, nguyên lai, cô không muốn gặp hấn, thậm chí còn rất phiền chán khi hấn nghênh đón.

Thanh Vi thở ra, nín thở vai Thập Tam xong chuyển hai tay phủ lên mặt hấn: “Nhìn anh xem, mặc ít như thế liền chạy đến đây! Lỡ đông lạnh mất thì phải làm sao?”

“Tôi không lạnh, kỳ thật nội lực đã khôi phục, mặc đồ mỏng cũng không sao, chỉ là sợ người khác nhìn không quen.” Thập Tam hiểu

ra là cô quan tâm hấn, một lần nữa tươi cười như hoa.

Thanh Vi mới phát hiện, mặt Thập Tam không lạnh chút nào, ngược lại thật ấm áp. Cô ngẩn người, lại muốn che hai tai hấn lại. Chỗ đó có lẽ lạnh, dù sao lỗ tai không ngăn lạnh mà.

Thế nhưng, Thập Tam lại quá cao, hấn hiện tại có lẽ hơn 1m80 rồi, Thanh Vi không mang giày đế cao, không chạm được vào tai hấn. Vừa rồi lỗ tai còn bình thường, hiện tại sao lại đỏ lên?

Thanh Vi tức giận nghĩ: xem đi, tôi biết thế nào cũng lạnh mà! Lỗ tai đỏ lên hết rồi. Khoan đã, vừa rồi còn bình thường? Hấn nói là không lạnh, tại sao lại đỏ lên.... Chẳng lẽ Thập Tam then thùng?

Thanh Vi lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, tay trái của mình còn áp trên má Thập Tam, tay phải đã mò tới lỗ tai hấn. Cô cách hấn rất gần, mắt Thập Tam sáng long lanh, đối diện cô như phát sáng.

Gần...gần quá rồi, có lẽ nên lùi về sau, tùy tiện nói gì đó, cho chút ái muội mập mờ trôi qua. Nhưng cô không muốn lùi về sau. Chỉ mới xa nhau mới hai tuần, làm sao lại rất nhớ rất muốn gặp. Kỳ thật cô hiện tại không ôm chầm hấn đã là hay lắm rồi.

Đúng lúc này, Thập Tam cũng không chế không được dục vọng muốn thân cận Thanh Vi một chút nữa. Hấn cảm thấy khi gần Thanh Vi, mùi hương nhàn nhạt của cô như quanh quẩn nơi chóp mũi. Hấn thử thăm dò, đưa tay nhẹ nhàng ôm Thanh Vi.

Người trong lòng dường như không có phản ứng, rồi lại giống như nhích lại gần hấn một chút. Thanh Vi không bài xích hấn!

Thập Tam cảm thấy tim đánh trống gọi quân, rốt cục hạ quyết tâm, triệt để ôm cô. Điều Thập Tam không ngờ nhất là, Thanh Vi

cũng vòng tay ôm hân. Thập Tam liền cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng dùng sức, hai người ngay tại bãi đỗ xe không tiếng động yên lặng ôm nhau.

Thân thể Thập Tam như bị điện giật, muốn dùng sức lại không dám mạnh tay. Lần đầu chặt chẽ ôm nhau với phụ nữ, đối tượng lại là Thanh Vi, hân căn bản không thể bình tĩnh, trước mắt tựa như nổi lên sương mù.

Thanh Vi cũng không hiểu chính mình thật không ngờ đến cái ôm xuất thần này, hình như là hy vọng rất lâu, rốt cục cũng được ước muốn, lại hình như là việc hiển nhiên. Cứ như vậy ở nơi không lảng mạn không an toàn, lại đột nhiên cùng Thập Tam ôm nhau.

Điểm chết người chính là, cô không muốn buông tay! Chẳng những muốn ôm hân, còn muốn một mực ôm chặt, vĩnh viễn giữ bên người. Chẳng lẽ, đây chính là ý nghĩ chân thật của cô sao? Là cô không ý thức được khát vọng sâu trong đáy lòng này?

Nơi này hình như không thích hợp ôm ấp, càng không thích hợp nghĩ mấy thứ này. Thế nhưng Thanh Vi không cách nào khống chế mình, hai người đều không làm được. Ngón tay cô thậm chí có chút phát run, cũng may nhiệt độ cơ thể Thập Tam rất ấm áp, thành công trấn an cô.

Không biết qua bao lâu, có lẽ không đến 5 phút đồng hồ, thang máy đình một tiếng. Hai người cả kinh, nhanh chóng bẻ gãy, cửa thang máy đã mở, tốt, bên trong không có ai.

Thanh Vi nhìn gương mặt đỏ hồng của Thập Tam, kéo tay hân, đi vào.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 52: Bất Ngờ Vào Tết Âm Lịch

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Thanh Vi vừa vào cửa, Mẹ Yến đã cười ha hả chào đón, bưng lên một chén canh nói: “Bên ngoài lạnh lắm, nhanh húp miếng canh ấm đi.”

Súp? Thanh Vi cảnh giác nhìn, nhận lấy nói: ” Con không phải là vật thí nghiệm của ba chứ?” Không thể trách loại phản ứng này của cô, lần trước về nhà cũng vì một chén canh rùa rắn cá của Ba Yến, cô đã hện hò thân mật với toilet 8 lần, cả đêm ngũ không ngon, cuối cùng thiếu chút nữa không còn sức xuống giường.

Hiện tại nhìn thấy súp, không kinh hãi mới lạ. Nếu như không phải là muốn giảm béo hay là muốn trân trọng tánh mạng, tránh xa súp vương bát.

Mẹ Yến cười hắc hắc, tuyệt không sợ bạn già nghe được, lớn tiếng nói: “Sao có thể lại để cha con hại người! Đây là A ngự sớm cố ý nấu cho con.”

Là Thập Tam? Thanh Vi uống một ngụm, mùi nắm thơm ngát tan ngay trong miệng, bên trong dạ dày cũng ấm áp dễ chịu.

Thanh Vi vui mừng phát hiện, Thập Tam ở với ba mẹ vô cùng tốt, trong nhà có không ít biến hóa. Ví như khăn mặt mới của hai người, mua thêm nồi súp, bộ ấm trà chỉnh tề.

Ba Yến Mẹ Yến đem Thập Tam khen lầy khen để, hiểu chuyện như thế nào, chăm sóc người khác như thế nào, lễ phép như thế nào, có bản lĩnh như thế nào. Có bản lĩnh? Thanh Vi nghi ngờ, chẳng lẽ Thập Tam bị lộ võ công rồi?

Ba Yến xem xét nét mặt của cô, nên nói: “Sao? Không tin? A ngự từ thi họa đến nhạc cụ dân tộc đều làm cho một đám lão già chúng ta chấn động. Phải biết là trong đám chúng ta cũng có người chuyên nghiệp đấy, đều nói A ngự có tiền đồ nha.”

Mẹ Yến cũng nói: “Hắn còn dạy mẹ và ba con dùng máy tính, so với con còn có kiên nhẫn hơn nhiều. Hiện tại mẹ có thể lên mạng xem kịch, ba con có thể đánh cờ. Đúng rồi, mẹ còn mua đồ điện trên mạng, tiện nghi thật đấy!”

Đồ điện? Không có thấy đồ điện gì mới nha? Thanh Vi hứng thú hỏi: “Là thứ gì?”

“Bàn là điện.”

Thanh Vi bó tay rồi, Thập Tam cúi đầu, không biết có phải đang nín cười hay không.

“Thì sao? Bàn là điện cũng là đồ điện, so với đồ điện gia dụng bán ở chợ rẻ hơn những 50 đồng đấy.”

Được rồi, Mẹ Yến, mẹ có lý.

Lễ mừng năm mới theo lễ thường thì vừa bận rộn vừa náo nhiệt.

Ba ngày trước thân thích tới thăm, không ít người gặp Thập Tam, những người chưa gặp qua, lần này cũng biết rồi. Đám cháu nhỏ đều là một lũ quỷ nhỏ thích phá phách, đột nhiên xuất hiện một chú để chơi chung, có thể từ khi hấn tay cầm hạch đào, sau đó dẫn bọn chúng đi đốt pháo, bọn quỷ nhỏ đều thành dễ bảo, tung hết sở trường nịnh nọt.

Hai người xấp xỉ tuổi Thanh Vi, chính là hai sắc, tự nhiên đối với Thập Tam liền hứng thú dạt dào. Đáng sợ nhất một em họ hủ nữ, lời kéo Thanh Vi nói: “A Ngự chính là một mỹ nam loại cấm dục ác liệt, công thụ đều hợp nha, không giáo cơ thật đáng tiếc. Chị họ, hủ hóa hấn, nhiệm vụ vinh quanh gian khổ này cứ giao cho em!”

Nói xong, liền muốn nhào tới Thập Tam, Thanh Vi không kịp giữ lại, thấy Thập Tam quay người một chút, em họ liền bỏ nhào tới ghé sô pha bên cạnh, đập vào trái bưởi lớn, hít một cái hét lớn: “Anh cố ý!”

Ai cố ý? Không biết. Thanh Vi và Thập Tam đã trốn mất.

Mấy ngày sung sướng trôi qua, sáng sớm hôm nay, đã có người tới gõ cửa. Thanh Vi mở cửa xem, là chị họ Yến Dung. Vị chị họ này hơn ba mươi tuổi, con gái đã học tiểu học.

Năm đó, bởi vì cha mẹ không đồng ý hôn sự của chị, vô cùng náo loạn, Yến Dung bị cha mẹ ép đến không còn đường lui, một mình đến thành phố C cùng chồng hiện tại kết hôn, cha mẹ trong cơn tức giận đoạn tuyệt quan hệ. Cũng may về sau, chồng của chị làm kinh doanh thành công, xem như một doanh nhân cỡ trung, trong nhà đã có của cải, không ít người nói chị thật tinh mắt

Yến Dung cùng Thanh Vi quan hệ rất tốt, Thanh Vi từ lúc nhỏ đã rất thân cận cô chị họ này, chỉ là từ sau khi chị kết hôn, mỗi người đều bận rộn, mới dần dần ít liên lạc, nhưng lễ mừng năm mới chung quy vẫn đến chúc tết.

Thế nhưng năm nay, thời gian chị đến không giống mọi năm, hơn nữa, rõ ràng tinh thần có chút bất lực. Thanh Vi miễn cảm phát hiện, Yến Dung ăn mặc nửa mới nửa cũ, tuy không khó coi nhưng cũng không hợp không khí năm mới vui mừng này. Mà ngay cả nói đùa cũng mang chút ư sầu.

Chị ấy làm sao vậy?

Thanh Vi giữ Yến Dung ở lại dùng cơm trưa, Yến Dung không cự tuyệt, lại có chút không tập trung. Cơm nước xong xuôi, Ba Yến Mẹ Yến đi ngủ trưa, dặn dò Thanh Vi cùng Yến Dung hảo hảo nói chuyện phiếm. Thanh Vi vừa định hỏi, Yến Dung liền do dự nói trước: “Chuyện là... hôm nay, chị ở đây có được không?”

Thanh Vi ngạc nhiên, hiểu rõ chị họ nhất định xảy ra chuyện. Cô vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Hai người cãi nhau?”

Yến Dung xuyt một cái, trầm thấp nói: “Nhỏ giọng chút, chớ kinh động chú hai thím hai.” Sau đó thở dài: “Chuyện đến nước này, chị cần em giúp đỡ, cũng không muốn giấu diếm em. Chị cùng Trịnh Cường cãi nhau mà trở mặt rồi, ra ngoài được hai ngày rồi, suy nghĩ thật tốt.”

Thanh Vi cả kinh. Việc này thật đột ngột quá, tháng trước gọi điện thoại, Yến Dung còn nói việc cùng Trịnh Cường vui vẻ đưa con gái đến trường, như thế nào hiện tại lại náo thành như vậy. Yến Dung vốn là người không thích nhiều lời, tại lễ đầu năm mà tới nhà người

khác ở nhờ, đối với cô mà nói, không biết đã hạ xuống bao nhiêu quyết tâm.

Hỏi ra mới biết cuộc sống của Yến Dung với suy nghĩ của người khác hoàn toàn không giống. Đây cũng là một chuyện cũ. Từ khi Trịnh Cường làm ăn khởi sắc, liền từ từ học rất nhiều tật xấu. Bản thân hấn xuất thân từ gia đình bần hàn lại càng thêm truy cầu hường lạc, mới đầu còn cố kỵ, về sau ý thức càng ngày càng thấp.

Mỗi lần Yến Dung khuyên bảo, hấn càng tệ hại hơn. Một năm trước có tình nhân bên ngoài, bị Yến Dung phát hiện, sau đó bị đủ loại dụ dỗ càng lúc càng thay đổi, trở nên không kiêng nể gì cả, thậm chí công khai mang ả ra ngoài xã giao, làm Yến Dung mất hết mặt mũi.

Không ngờ, năm trước con gái về nhà người thân, Trịnh Cường mang cả tình nhân bao dưỡng gần đây về nhà thân mật, ngoài ý muốn bị Yến Dung bắt gặp, làm một trận đại náo, Trịnh Cường vô sỉ nói: “Lão tử muốn thế nào liền làm thế ấy, cô một đứa con trai cũng không sinh được, chỉ có tí hiền lành...”

Yến Dung dưới sự giận dữ xông lên lại bị Trịnh Cường vặn chặt cánh tay đẩy ngã, chân đụng đau nhất thời không đứng dậy nổi, bị con tình nhân kia cười nhạo. Thanh Vi kéo quần chị lên xem xét, một mảnh xanh đen khá lớn.

Yến Dung vốn là người kiên cường, bằng không thì lúc trước cũng không sống đi chết lại cùng Trịnh Cường hai bàn tay trắng kết hôn. Nhưng bây giờ cha mẹ còn chưa tha thứ, chính mình lại là nhà giàu mới phát, chỉ làm bà chủ gia đình, không có bạn bè gì. Cái gọi là địa vị xã hội cũng là Trịnh Cường mang đến.

Chị không muốn bấm bụng chịu đựng, ở bên ngoài hai ngày, liền nghĩ đến việc ly hôn.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 53: Một Tên Cặn Bả Điển Hình

Edit: Bạch Miêu Tử

Beta: Nhã Vy

Thanh Vi nghe chuyện xong, thật sự nổi giận. Cô biết rõ, Yến Dung lúc trước vì Trịnh Cường có thể nói là chịu nhiều đau khổ, đến đất khách tìm việc làm, vì kiếm tiền mà không ngừng tăng ca, nửa đêm nhớ cha mẹ chỉ biết gọi điện cho Thanh Vi khóc, có con gái trong nhà không lúc nào rảnh rỗi. Trịnh Cường có tiền không tới mấy năm, tâm can đã bị tha mất, quay lại khi dễ người như thế.

“Chị, chị sớm không nên chịu đựng thế!”

“Chị là vì Hân Hân, nó còn nhỏ?”

“Vì Hân Hân lại càng không nên nhẫn nhục, có cha như vậy có thể mang đến gương tốt gì?”

“Hắn nói nếu ly hôn, sẽ không cho chị nuôi Hân Hân, cũng không để lại cho chị một phân tiền.”

“Cái gì?” Thanh Vi giận đến cực điểm: “Hắn dựa vào cái gì!”

“Hắn có thể làm được. Hắn có luật sư, có thể tìm người giấu tài sản, tìm người về sau đem Hân Hân giao cho hắn, đưa đến nơi

khác thậm chí là nước ngoài, chị thực có khả năng không gặp được con gái nữa.” Yến Dung nói xong liền khóc: “Hắn ra ngoài học được lòng dạ hiểm độc cùng lá gan cũng lớn hơn người ta rồi.”

Yến Dung lúc trước cố ý gả cho Trịnh Cường đến nỗi cùng cha mẹ bất hòa, cho nên cũng không muốn bị thân thích biết rõ tình hình, hiện tại thật sự không còn cách nào mới đến tìm Thanh Vi.

Thanh Vi tính toán một chút, ở chỗ này không có khả năng, nhà chỉ có hai gian phòng ngủ, ba mẹ một gian Thập Tam một gian, Thanh Vi đến đây nên Thập Tam liền chuyển ra ghé sô pha đỡ, nhưng cô không thể không giúp chị họ, nhìn thấy chị bị người khác khi dễ, tối thiểu muốn cho chị một chỗ đặt chân an toàn.

Cho nên Thanh Vi lúc này quyết định, buổi chiều cùng chị họ về nhà thu dọn đồ đạc, sau đó đưa chị đến chỗ mình ở, sau năm mới sẽ tìm luật sư ra tòa ly hôn.

Yến Dung vừa xấu hổ vừa cảm kích. Cô biết người không rõ chịu nhiều đau khổ, lại không dám nói cho người khác, cũng biết nói với ai. Bây giờ lại nhờ vào em họ mình, còn muốn gặt chú thím.

Đàn ông đòi bại như là đồ ăn biến chất, không nên vì thế mà đáng tiếc, không nên bỏ, không nên vì lúc trước rất tốt mà lưu lại, hư thì bỏ. Chỉ là một phần nhỏ hư mất, còn có thể chấp vá lại được, nhưng hương vị khẳng định chênh lệch, nát đến hết thuốc chữa, nếu như hiện tại không giúp chị họ, cô chỉ có thể bị Trịnh Cường dùng tiền tài, thế lực ép đến tầng thấp nhất của xã hội. Nhưng như thế nào mới có thể giúp được? Thanh Vi cân nhắc một hồi.

“Tối buổi chiều, chị đem đồ trang sức có giá trị, sổ tiết kiệm, tiền bạc đều lấy ra, em nhớ bắt động sản chứng nhận là tên chị?” Thanh

Vi hỏi.

“Nhưng mà, Trịnh Cường có thủ hạ, cho dù một mình hấn, chúng ta cũng không cầm được đồ gì ra. Lúc ấy hấn nói nếu chị dám ra khỏi nhà, cũng đừng nghĩ lấy được bất kỳ vật gì.”

“Hiện tại không lấy, chờ hấn đem quyền sở hữu nhà sửa lại thì trễ mất. Hấn thiếu nợ chị đấy, không chỉ là cái nhà không đâu!” Thanh Vi nhìn Yến Dung chậm rãi nói: “Trịnh Cường không phải lần đầu tiên đánh chị phải không? Trước kia đến bệnh viện khám, có lưu lại bệnh án không?”

“Có đánh, có bệnh án.” Yến Dung kinh hoảng ngẩng đầu, Trịnh Cường xác thực đã đánh cô rất nhiều lần, vì mặt mũi, cô đều không có nói cho người khác biết, Thanh Vi thế nào đoán được?

“Trịnh Cường, tên súc sinh này!” Thanh Vi đấm trên bàn trà, lại trách cứ Yến Dung: “Chị sao có thể dung túng hấn? Chị vốn không phải là người nhu nhược như vậy mà?”

“Vi Vi, không phải, em không biết, đúng là từ từ biến thành như vậy. Ban đầu hấn còn giấu diếm chị, về sau la mắng chị, sau lại lãnh đạm, uy hiếp chị. Chị cũng không biết từ lúc nào, bắt đầu sợ hấn, cũng sợ hãi rời bỏ hấn lại hai bàn tay trắng, bị cười nhạo, chính mình lừa gạt mình, thẳng cho tới hôm nay...” Yến Dung nói xong, nghẹn ngào khó tả.

Thanh Vi nhìn Yến Dung, đây là người chị họ luôn tươi cười dẫn theo cô sao? Là người lúc nghèo khó nhất vẫn tin tưởng, cố gấn hết sức mình cho ngày mai sao? Là người ngay cả mì ăn liền đều không nỡ bỏ, cơm trắng trộn xì dầu cũng đều thoải mái sao?

Thanh Vi không do dự nữa, quay người nhìn Thập Tam: “A Ngự, theo tôi cùng chị họ đi một chuyến.”

Đến nhà Yến Dung, kỳ thực chỉ là ở bên trong công ty của Trịnh Cường. Vị tình nhân kia không ở đó, Trịnh Cường còn chưa đi, đang ngồi lệch một bên ghế sa lon hút thuốc, nhìn ba người Thanh Vi dò xét: “Yến Dung, tôi nói rồi, nếu cô dám ra ngoài cũng đừng trở về nữa, cô muốn ly hôn? Có thể, tôi còn mong vô cùng, nhưng cũng đừng hòng ép lão tử nhả ra một phân tiền.”

Thanh Vi căn bản không để ý tới hắn, đẩy Yến Dung ra phía trước: “Chị, đồ đạc đâu, em giúp chị thu nhập.”

Trịnh Cường thấy bọn họ tiến vào nhà, hung hăng vứt tàn thuốc xuống sàn, sau đó gọi một cuộc điện thoại. Không đến nửa giờ, Yến Dung liền mang đủ đồ nhét vào túi du lịch, cả chứng nhận bất động sản cũng thả vào. Lúc các cô trở ra, phòng khách đã đứng sững bốn năm thanh niên.

Thanh Vi đem Yến Dung đang run run ngăn ở phía sau, cười lạnh nói: “Anh gọi người tới làm gì? Muốn đánh người hay muốn giam cầm phi pháp?”

Trịnh Cường vốn sắc mặt không tốt, nay càng vằn vện cùng ác độc: “Tôi quên mất, cô hình như là cảnh sát. Cảnh sát thì sao? Cảnh sát rất giỏi à? Cảnh sát có thể quản việc nhà người khác ư? Cô đã dám quản cũng đừng sợ chịu thiệt, tôi không đi tố cáo cô đã là khách khí rồi. Hiện tại dư luận rất thích bàn tán tin tức về mặt trái của cảnh sát, cô tuổi còn nhỏ mà đã muốn nổi danh à?”

“Anh muốn đổi trắng thay đen?” Thanh Vi giận dữ nhìn cái bản mặt ghê tởm của hắn: “Anh gọi đến là công nhân viên chức cũng

không sợ chịu trách nhiệm trước pháp luật à?”

Trịnh Cường muốn cười mà không cười, đi tới trước mặt Thanh Vi: “Công nhân viên chức? Cô bé, cô thật quá ngây thơ rồi. Bọn họ là bảo an của công ty đấy, thứ gọi là bảo tiêu, là tay chân đấy. Chỗ mồm vào? Tôi sẽ không lấy mạng các người đâu, một chút giáo huấn mà thôi.”

“Đúng hơn là anh ngang nhiên mượn du côn đánh người?” Thanh Vi nói xong ‘Ba’ một cái, năm dấu tay in trên mặt Trịnh Cường: “Xem anh dám đánh người, đồ không có nhân tính!”

Trịnh Cường không nghĩ tới Thanh Vi không thềm báo trước mà động thủ, bị cô tát một cái, lực đạo không nhỏ, trên mặt liền nóng rát, lập tức nổi điên quạt tay cô. Ngay lúc đó Thập Tam tung một cước, Trịnh Cường trực tiếp bay qua nửa phòng khác, đâm vào ngăn tủ bên trên mới dừng lại, thở không nổi, cuộn mình rên rỉ.

Mấy tên bảo tiêu nhìn chủ nhà dưới mắt đang ôm bụng, không cần chờ phân phó, lập tức vây ba người Thanh Vi lại, trong tay chỉ cầm gậy cột, không cầm đao, đoán chừng là sợ đã thương người quá nặng. mấy người kia tuy có tập võ nhưng sao có thể so với Thập Tam?

Còn chưa xong lên, Thập Tam đã đứng trước mặt bọn họ, bọn họ mắt còn chưa kịp thấy người đã bị đánh té, tay mỗi người đều bị trật khớp. Thập Tam nhìn Trịnh Cường chậm rãi đứng lên, nâng bước cầm gậy cột của hai người trước mặt, lạnh lùng nhìn.

Tác giả nói ra suy nghĩ: lại nói Trịnh Cường đúng là đồ cặn bã a, vợ của hắn có tất cả các chiêu, dù sao, đa số chính là duy trì cuộc sống.

Chỉ là Yến Dung như vậy, cuộc sống cũng không duy trì được, bởi vì thể diện tối thiểu cũng bị mất.

Có đôi khi nghĩ đến, xã hội văn minh phát triển thế, vậy mà vẫn còn thể lực ưu thế áp chế nữ nhân, rất đáng buồn.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 54: Bánh Ngon Từ Trên Trời Rơi Xuống

Edit: Nhã Vy

Thập Tam đến gần người cầm gậy, dùng lực nắm tay, Trịnh Cường mắt thấy ngón tay của hai người bị bẻ gãy dễ dàng, rống lên thảm thiết, dọa hấn mồ hôi lạnh ứa ra. Lúc này hấn mới giật mình, đây căn bản không thể nhìn bề ngoài là chàng trai đẹp mắt, người này không thể trêu vào.

Yến Dung hoa mắt. Cô vốn nghĩ sẽ bị đánh, không ngờ tình thế lại biến chuyển đột ngột, đảo mắt lại Trịnh Cường đã cầu xin tha thứ: “Đừng tới đây, đừng tới đây, các người mang đồ đạc đi đi.”

Thanh Vi lại không có ý định đi. Bây giờ nếu đi, Trịnh Cường nhất định sẽ tìm cách báo thù. Cô tới trước mặt hấn, kéo các đốt ngón tay của hấn tới trước mặt Thập Tam: “Bẻ trật khớp hấn, để hấn cũng chịu đau.” Trịnh Cường chưa kịp phản đối đã nghe hai tiếng giòn vang, các đốt ngón tay lập tức trật khớp hết, hấn lập tức chịu đau gào ầm ỹ.

Thanh Vi lạnh lùng cười: “Không phải anh thích đánh nhau sao? Chút đau này thấm vào đâu!”

Trịnh Cường chuyển mắt nhìn Yến Dung: “Yến Dung! Tốt xấu cũng từng là vợ chồng, cô như vậy là trái luật đấy!”

Thanh Vi sửng sờ, sau đó ha ha nở nụ cười: “Anh còn biết trái luật? Vừa rồi ai gọi người đến đánh chúng tôi, bình thường ức hiếp ngược đãi Yến Dung thì không trái pháp luật sao?” Cô nói xong, lời thứ gì đó ra từ trong tối, loay hoay nhấn một cái, có tiếng nói vang lên:

“Công nhân viên chức? Cô bé, cô thật quá ngây thơ rồi. Bọn họ là bảo an của công ty đấy, thứ gọi là bảo tiêu, là tay chân đấy. Chỗ mồm vào? Tôi sẽ không lấy mạng các người đâu, một chút giáo huấn mà thôi.”

“Đúng hơn là anh ngang nhiên mượn du côn đánh người?” Sau đó tiếng tát người vang lên, tiếp theo nghe tiếng Thanh Vi kêu lên: “Anh dám đánh người, đồ không có nhân tính!” Nghe giống như là Trịnh Cường đánh Thanh Vi.

Trịnh Cường càng nghe, khuôn mặt càng vặn vẹo, lại nhìn thứ trên tay Thanh Vi, không phải bút ghi âm, không phải mp3, lại càng không phải điện thoại, nhưng hiệu quả ghi âm lại không tồi, hần nhin đau hỏi: “Cô cầm cái đồ chơi gì vậy?”

Thanh Vi chậm rãi cất thứ đó vào, “Tôi vừa nhận máy ghi âm từ cấp trên, vừa hay dùng thử xem có tốt không.”

Trịnh Cường kéo tay đứng lên: “Cái gì? Cô đã sớm có dự định? Hèn hạ!”

Thanh Vi giơ chân đạp lên đùi hắn, Trịnh Cường kêu đau một tiếng rồi ngã ngồi xuống. Thanh Vi nói: “Là ai hèn hạ? Yến Dung bỏ ra vì anh bao nhiêu, anh sao có thể đối xử với chị ấy như vậy? Vũ phu, ngoại tình, ăn cắp tài sản... Anh không bằng cầm thú! Lấy tư cách gì làm cha, làm chồng, nói cho anh biết, bệnh án do bị anh

đánh của chị ấy bây giờ đều ở trên tay tôi, nếu không muốn ly hôn thì cứ chờ xem!”

Trịnh Cường cắn răng trừng mắt nhìn cô, không nói gì. Cả buổi sau mới nói: “Tôi liêu chết kiếm tiền, chỉ bằng những cái này đã muốn dọa tôi, đừng hòng!”

Thanh Vi gật đầu nói : “Anh muốn lợi dùng tiền tài quyền thế để quấy rối thì quả thật không thể, nói không chừng còn đút lót hối lộ cho ai đó? Đến lúc đó nói chứng cứ không đủ là xong. Chỉ là nếu tôi đưa những thứ này cho đối thủ cạnh tranh của anh, đặc biệt là những chuyện Yến Dung biết nữa, vậy là được rồi, hơn nữa, bọn họ cũng lòng dạ hiểm độc hèn hạ như anh, chắc chắn sẽ chế tạo ra sản phẩm rất đặc sắc.”

Trịnh Cường nghe xong, ánh mắt đỏ quạch đầy tơ máu, xông lên trước hai bước, nhìn thấy ánh mắt Thập Tam quét qua lại đứng khựng lại: “Tao muốn kiện mày! Đồ xảo trá, đồ vu hãm!” Thập Tam nghe hấn hét lên với Thanh Vi, sắc mặt trầm xuống tát cho hấn một bạt tai.

Thanh Vi không rảnh để ý đến hấn, lướt mắt một cái, mang Thập Tam và Yến Dung rời khỏi đó, trực tiếp đi ra ngoài.

Yến dung vốn rất lo lắng, nhưng chuyện lại không khó khăn như cô nghĩ, dường như còn nằm trong lòng bàn tay của Thanh Vi, Trịnh Cường dù có hung ác cũng không thể không cúi đầu, hấn đang cạnh tranh với một đối thủ rất hung hiểm, nếu bị người ta bắt thóp, đặc biệt là những chuyện cô biết thì không biết hấn sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thất, thậm chí e là còn không thể gượng dậy.

Hơn nữa, hấn sợ Thập Tam vô cùng, ngày hôm sau Thập Tam quay lại theo lời Thanh Vi cho hấn một bài học. Được giáo dục đến thế, vốn hấn muốn làm bung bét chuyện này ra, hoặc là mượn người tới hành hung, nhưng đều khó thắng được Thập Tam, cho dù có thắng cũng không có kết quả tốt. Vì thế Trịnh Cường chẳng những không dám tìm Thanh Vi gây phiền toái mà còn sợ hãi cô tới gây phiền toái cho hấn.

Thanh vi giữ Yến Dung ở lại nhà mình, tìm luật sư lo chuyện ly dị cho cô ấy. Vì thế Trịnh Cường và Yến Dung mặt cũng không gặp, thậm chí nói chuyện điện thoại cũng ít, chỉ có luật sư qua lại mấy lần rồi ly hôn.

Vừa đi làm chưa tới mấy ngày, Lưu Húc Dương lại túm Thanh vi ra hỏi: “Thanh Vi, Trương đại đội trưởng quy cho tôi vụ án bảo hiểm kia, đây không phải chuyên môn của tôi mà! Hơn nữa vụ án này đã qua vài năm rồi, sao đột nhiên lại giao cho tôi chứ?”

Thanh Vi mỉm cười: “Đây là tổ chức cho anh cơ hội rèn luyện nâng cao.” Vừa nói xong, Trương đại đội gọi Thanh Vi tới văn phòng của hấn.

Thanh Vi vừa vào cửa, Trương đại đội cười tủm tỉm với cô: “Tiểu Yến, giao cho cô nhiệm vụ hạng nhất, cũng là cơ hội rèn luyện nâng cao mà tổ chức cho cô.”

Thanh vi rùng mình một cái, Trương đại đội, không phải anh giám sát tôi đấy chứ?”

Trương đại đội nói tiếp: “Lần trước cô cũng tham gia áp giải Dương Đông Khuê về nguyên quán rồi. Bây giờ chúng ta phải cử một người đi qua bên đó thông báo tình hình và những chuyện liên

quan tới vụ án cho bọn họ, tôi thương lượng với Lưu chi đội, quyết định cử cô đi.”

Thanh Vi sững sờ: “Tôi? Không hợp cho lắm?” Cô cũng không thuộc tổ chuyên ái, không tới phiên cô thẩm vấn Dương Đông Khê, vậy bàn giao những tình tiết liên quan gì chứ? Có liên quan gì tới nhau đâu.

“Chuyện cũng không phức tạp, cô chỉ cần đi với bọn họ qua chuyển tài liệu là được, tiện thể tăng cường lực lượng áp giải.”

“Dựa vào tôi để tăng cường lực lượng áp giải sao?” Thanh Vi dở khóc dở cười.

“Thật ra là cho cô cơ hội ra ngoài thôi. Đi máy bay chuyển giao, không có việc gì, cô đi chơi vài ngày rồi về, phí ăn ở, phí đi lại được cấp.”

Bánh tưng từ trên trời rơi xuống? Chuyện tốt thế này lại đập phải đầu mình, Thanh Vi lại cảm thấy hơi sợ hãi. Tục ngữ nói, không có chuyện gì mà lại ân cần, không phải gian cũng là đạo chích... Được rồi, tuy Trương đại đội không phải trộm cũng không phải gian nhưng vẫn nên hỏi cho chắc, kéo trở về lại phát hiện bị hấn bán đứng rồi.

Thanh Vi hỏi: “Đi máy bay? Đội chúng ta hào phóng như vậy từ lúc nào thế.”

“Đây là vé giảm giá, giảm 40%, bằng không sao Lưu đội có thể đồng ý chứ? Hơn nữa tình huống Dương Đông Khuê đặc thù, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm xong chuyện sớm mới tốt.”

“Hấn là trọng nghi phạm, lại rất nguy hiểm, chẳng những phải còng tay, còn phải đeo xiềng chân, vậy có thể lên máy bay sao?”

“Được, vốn có chút phiền toái, nhưng Dương Đông Khuê lại giúp chúng ta giải quyết. Hấn ý đồ tự tử, bị phát hiện kịp thời, chân trái bị thương bó thạch sao, chỉ có thể ngồi xe lăn, không cần xiềng chân nữa.”

Thanh vi cười ha ha: “Hấn thật biết cách lấy giúp người làm vui. Trương đại đội, nói thật đi, việc tốt như vậy sao lại rơi xuống đầu tôi rồi?”

Khóe miệng Trương đại đội co rút: “Đi là được rồi, thật phiền quá! Cô thường xuyên hỗ trợ cũng không tệ. Lần trước đội danh sách khen ngợi không có cô, lần bắt Dương Đông Khuê cô lại có biểu hiện xuất sắc, nhưng công cán vẫn chưa đủ, tôi cảm thấy có lỗi với cô, vì thế bàn bạc với Lưu đội trưởng đền bù tổn thất cho cô.”

“Vậy sao, vậy phải cảm ơn Trương đại đội rồi!” Thanh Xuân lập tức cười như hoa nở: “Ngài thật là lãnh đạo tâm phật của chúng ta mà!”

“Được rồi, tôi chỉ là một tiểu đội trưởng đầu heo, lãnh đạo cái gì, cô tới trước mặt Lưu đội mà hát thánh ca ấy.”

“Vậy, Trương đội trưởng, vấn đề cuối cùng, tôi có thể mang bạn đi cùng không? Dương nhiên phí tổn hấn tự chịu.”

Trương đại đội dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn cô: “Bạn sao? Cũng được, một người cũng không sao. Chỉ cần cô không có ý định bỏ trốn với đối tượng tình nghi, vậy tôi không có ý kiến gì!”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 55: Cùng Cát Cánh

Edit: Nhã Vy

Thanh Vi thành công thuyết phục ba mẹ cho phép mang Thập Tam đi công tác. Thập Tam cũng chưa đi máy bay bao giờ, cảm thấy rất khó lí giải về khối sắt thép cực lớn bay qua bay lại trên trời này.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội ngồi máy bay, lại còn có thể đi du lịch cùng Thanh Vi, hẳn đương nhiên vô cùng vui mừng. Hắn cũng đã sớm chuẩn bị xong hành lý, đồ của hai người cũng chỉ gồm một rương hành lý và một ba lô, Thập Tam vẫn kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần mới yên tâm.

Hôm xuất phát, đoàn người Thanh Vi đi qua chỗ kiểm an đăng ký. Sau Dương Đông Khuê là hai trinh sát viên đứng tuổi, không nói nhiều lắm, làm việc rất chắc chắn. Trước đó họ đã bắt chuyện qua với nhân viên an ninh của sân bay, Dương Đông Khuê cũng không cần kiểm tra, cứ ngồi xe lăn như thế.

Thập Tam vẫn tò mò ngó chiếc áo khoác trên tay y, vẻ mặt kỳ dị. Sau khi mọi người ngồi an ổn rồi, hắn nhìn qua mấy lần mới lặng lẽ hỏi Thanh Vi: “Ở đâu đã nóng như thế, sao anh ta còn phải mặc áo khoác?”

Thanh Vi hiềm khi thấy thập Tam tò mò cái gì, vì thế mỉm cười giải thích: “Anh ta phải đeo còng tay, không muốn để người khác chú ý nên mới như thế.”

“Hắn ta lợi hại lắm sao?” Thập Tam nghi hoặc nhìn thêm cái nữa: “Hình như không phải.”

Thanh Vi bật cười: “Hắn ta là tên tội phạm phạm tội bạo hình, nhưng bây giờ cũng không có khả năng tấn công ai nữa. Hai ngày vừa qua chúng tôi hạn chế thức ăn của hắn ta. Bộ anh cho rằng ai cũng giống anh chắc? Đều là cao thủ võ lâm?”

Thấy Thanh Vi bỡn cợt hắn, Thập Tam ngượng chín mặt, nghiêm túc ngồi yên.

Máy bay sắp cất cánh nhưng Thập Tam vẫn chưa thắt dây an toàn. Hắn hơi sốt ruột nhìn màn hình hiển thị, sau đó cúi đầu tìm hai bên.

Thanh Vi nhìn thấy liền thấp giọng nói: “Đừng nóng, để tôi.” Nói xong cánh tay của cô liền lướt qua kéo dây an toàn cho Thập Tam. Thập Tam cảm giác được tay của cô lướt qua chân mình, giúp hắn điều chỉnh tốt dây, đang lướt qua lướt lại chỗ đùi hắn.

Cài xong Thanh Vi mới nhìn quanh, cũng không có ai để ý. Thật may, nếu không để người khác nhìn thấy cô thắt dây an toàn cho một người đàn ông, loại động tác này cũng quá mập mờ rồi.

Thập Tam vốn xấu hổ tim đập nhanh vì đụng chạm của Thanh Vi, nhưng ngay sau đó lại phát hiện thần thái trên mặt Thanh Vi, trong lòng lên đáng thất: bản thân quá ngu ngốc nên đã khiến cô ấy mất mặt sao?

Thanh Vi cũng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy sắc mặt hắn hơi mất tự nhiên, cô lại nghĩ vì máy bay cất cánh nên không thoải mái, cô lại nhớ tới lần đầu cô đi máy bay cũng từng thấy hồi hộp đè nén, vì thế duỗi tay nắm lấy tay hắn.

Tay Thập Tam rất to, đốt ngón tay rõ ràng, trong lòng bàn tay còn có vết chai, nắm lấy lại khiến người ta thấy an tâm. Đôi tay này có sức mạnh đục sắt phá đá, thế mà lại thuận theo nắm lấy tay cô. Nghĩ thế nên Thanh Vi lại thoáng dùng sức.

Phát hiện Thanh Vi cầm tay hắn, Thập Tam kinh ngạc nhìn qua cô, động tác thân mật nơi công cộng thế này hai người cũng rất ít khi làm. Chỉ thấy Thanh Vi nhìn hắn cười ôn hòa, trong mắt là cổ vũ và an ủi.

Thập Tam ngẩn người một chập, cảm giác khổ sở cũng vơi đi nhiều. Hắn nhìn nơi hai bàn tay giao nhau, khóe môi nở nụ cười.

Bên ghế chỗ ba người bên kia, Dương Đông Khuê ngồi giữa, trái phải đều có một người. Y quét mắt qua chỗ hai người, sau đó lại đảo tầm mắt ra chỗ khác.

Sau khi máy bay ổn định, Thanh Vi lôi cuốn tạp chí ra tùy tiện lật xem, trong một chốc, Thập Tam yên tĩnh ngồi một bên. Thanh Vi sợ hắn thấy chán nên đeo tai nghe cho hắn, dạy hắn chuyển bài.

Quả nhiên Thập Tam liền cảm thấy mới lạ, tuy là biểu lộ rầy rạt, thế nhưng Thanh Vi vẫn kịp nhìn thấy. Hoặc có thể nói, cô bây giờ rất nhạy cảm với biểu lộ và cảm xúc của Thập Tam, cho dù là những vẻ mặt rất khó nhận ra như thế.

Mỗi khi Thập Tam cảm thấy mới lạ hoặc vui vẻ, cô cũng không hiểu sao mà vui vẻ theo. Thập Tam nghe một lát liền tháo tai nghe xuống.

“Không thích nghe nữa sao?” Thanh Vi nhìn hấn cẩn thận cất tai nghe lại vào túi, hỏi.

“Ảnh hưởng thính lực. Tôi đang cùng với cô áp giải người, không thể phân tâm.”

Thanh Vi ngó người, áp giải là nhiệm vụ của cô, hướng chỉ tính cảnh giác của Thập Tam cũng quá cao.

Một lát sau, Dương Đông Khuê mở mắt, nhìn hai người áp giải hai bên, yêu cầu: “Tôi muốn ăn cơm.”

Trình sát viên bên trái nói: “Còn chưa tới giờ, anh cố chờ thêm một lát.”

“Hừ! Bọn mày cố ý không để bố ăn no, đừng cho rằng tao không biết!” Dương Đông Khuê lâu bầu một câu, lại nhắm mắt lại.

Tiếp viên hàng không bắt đầu đi bán đồ uống. Lúc đi qua Thập Tam, đôi mắt liền sáng ngời, mỉm cười cũng nhiệt tình hơn vài phần: “Tiên sinh uống gì?”

Thanh Vi hơi thấy bất bình, theo trình tự không phải nên hỏi cô trước sao? Thập Tam lại quay đầu hỏi cô: “Thanh Vi?” Cô nhìn xe đẩy, trực tiếp làm chủ: “Của anh ấy một chén trà nóng, tôi cùng cà phê.”

Tiếp viên hàng không lưu loát lấy hai cái ly ra, lại liếc Thập Tam: Người đàn ông này vô cùng tuần tú, không hề kém những minh tinh

mà cô biết, giọng nói cũng rất êm tai. Cuối cùng lại cười cười với hắn.

Thanh Vi phát hiện lúc tiếp viên hàng công đi, Thập Tam cũng nhìn qua cô ấy mấy lần, cô không muốn chú ý cũng khó. Vì thế cô không dừng được mà nghĩ, tiếp viên hàng không kia xinh đẹp trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ Thập Tam nghĩ thông lại thích người đẹp rồi sao?

Sau khi hắn xuyên không, phạm vi hoạt động cũng có hạn, thật ra cũng không tiếp xúc với mỹ nữ nào, cho nên chắc cũng không có sức chống cự với mỹ nữ, bây giờ có hảo cảm với tiếp viên hàng không kia cũng là bình thường. Ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, nhưng sao cô nghĩ thế này lại có chút không thoải mái.

“A Ngự, anh muốn uống thêm trà sao?” Thanh Vi rất cục không nhin được mà hỏi.

“Hả? Không.” Thanh Vi đảo đôi mắt đen nhìn cô.

“Vậy sao anh lại nhìn tiếp viên hàng không kia? Cô ấy đẹp lắm sao?” Thanh Vi vừa hỏi xong lại thấy không thích hợp, giống như thế là cô đang ghen.

Thập Tam sững sờ, sau đó liền hiểu ý Thanh Vi. Hắn vội vàng giải thích: “Không phải, cô đừng giận. Tôi chỉ thắc mắc nếu lấy về thì có sao không thôi.”

Thanh Vi 囧, quả thực muốn nuốt hết những lời vừa nói. Nhưng Thập Tam vẫn nói tiếp: “Tôi không phải, tin tôi đi, tôi sẽ không hành động lỗ mǎng gì đâu.” Thanh Vi quả thật muốn che mặt luôn, đúng là...

Thanh Vi cảm giác cho tới giờ cũng chưa từng mất mặt như thế, hơn nữa lại còn mất mặt trước mặt Thập Tam. Vì sợ người khác nghe thấy, cô âm thầm muốn mau chóng chấm dứt cuộc đối thoại này. Đầu óc nóng lên cũng không nghĩ được gì nữa, vì thế đưa tay bịt miệng Thập Tam.

Đôi mắt Thập Tam tròn to, lập tức ngừng giải thích. Thanh Vi lại càng hoảng hơn. Sao cô lại lấy tay bịt miệng Thập Tam chứ? Bờ môi Thập Tam tiếp xúc lòng bàn tay của cô, mềm mại no đủ, cảm xúc vô cùng tốt, cô thậm chí nhìn không được mà vuốt hai cái.

Thập Tam vẫn không nhúc nhích, cúi tằm mắt xuống, hàng mi dài rung rung, bên tai nhàn nhạt đỏ. Thanh Vi vội rút tay về, che miệng thì thôi, sao cô lại còn vuốt môi hắn chứ? Sao càng ngày càng có xu hướng tiến tới làm sắc nữ vậy cả?

Hai người đều yên lặng, vấn đề tiếp viên hàng không lập tức bị liệng ra sau đầu. Lúc này cũng đã tới giờ ăn trưa.

Hai trinh sát viên rất ăn ý mà mở cặp lồng chuẩn bị cơm cho hắn, cũng không có ý định cời còng tay. Dương Đông Khuê lại giơ tay đẩy tay hai người ra, hất cằm về phía Thanh Vi: “Tao muốn cô ta đút!”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 56: Sự Kiện Nhà Xí

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Thập Tam nghe được lời Dương Đông Khuê nói liền lập tức đổi sắc mặt, đầu lông mày lộ sát khí, nhìn chăm chăm Dương Đông Khuê.

Thanh Vi cũng không ngờ được Dương Đông Khuê lại yêu cầu như vậy. Nhưng lại nghĩ y thích đàn ông, lại yêu sách bảo cô dứt cơm hẳn là muốn kiếm việc cho cảnh sát.

Trình sát viên Nguyên Tạ mặc dù biết y gây sự nhưng trong trường hợp này cũng không tiện quát tháo y, chỉ có thể cảnh cáo nói: “Anh đừng có quá đáng!”

Dương Đông Khuê nghiêng đầu: “Tao quá phạm cái gì? Nếu không thì bọn mày mở khóa cho tao! Nếu không mày tính đánh ngất tao chắc, tao là một người sống sờ sờ mà lại không cho ăn cơm nói chuyện! Cảnh sát ngược đãi phạm nhân cũng là trái pháp đấy!”

Thanh Vi không muốn hẳn gây sự trên máy bay khiến người khác chú ý, vì thế dứt khoát nói với trình sát viên: “Tôi dứt, chúng ta đổi chỗ.” Trình sát viên kia vốn lo Thanh Vi không được tự nhiên, bây giờ thấy cô lấy đại cục làm trọng, vì thế ấn tượng cũng tốt hơn nhiều.

Thập Tam trơ mắt nhìn Thanh Vi đổi chỗ, yên tĩnh dứt cơm cho Dương Đông Khuê, y đặc ý nghiêng mắt nhìn những người khác, ăn từng thìa một còn chỉ huy Thanh Vi chọn đồ ăn cho hắn. Nếu không phải Thanh Vi ra hiệu mấy lần, sợ là Thập Tam cũng đã liệng Dương Đông Khuê xuống máy bay rồi.

Hắn sao có thể nhìn Thanh Vi tủi thân? Làm sao có thể nhìn Thanh Vi bị người khác sai khiến? Thập Tam càng nghĩ càng khổ sở, cảm thấy mình quá vô dụng, hai nắm đấm đấm thùm thụp lên ghế.

Chắc hẳn thần sắc của Thập Tam quá rõ ràng, vì thế Dương Đông Khuê không thể không chú ý tới hai ánh mắt muốn giết người của Thập Tam, cũng không dám nói gì quá đáng nữa mà chỉ an ổn ngồi ăn nốt cơm.

Thanh Vi đơn giản dứt cơm xong liền thu dọn hộp cơm, Dương Đông Khuê lại nói: “Tao muốn đi tè!” Vừa ăn cơm đã đòi đi tè? Cho dù là hai trinh sát viên bây giờ cũng muốn đánh ngất y cho rồi. Nhưng cuối cùng cũng không nói gì mà chỉ đẩy hắn đi.

Dương Đông Khuê lại giơ tay chỉ Thanh Vi: “Tao muốn nó đẩy.”

Dương Đông Khuê không thể đi đứng bình thường, Thanh Vi đẩy hắn vậy ai giúp hắn đi vệ sinh? Đây rõ ràng là khiêu khích sức chịu đựng của Thập Tam, không đợi Thanh Vi trả lời, Thập Tam đã đứng phắt dậy, tới trước mặt Dương Đông Khuê nói: “Tôi đưa anh đi!” Giọng nói hắn kiên quyết không chấp nhận chút từ chối nào.

Dương Đông Khuê vốn định đợi Thanh Vi từ chối sẽ mượn cớ gây sự, không ngờ Thập Tam lại như thế, lúc này y mới nhìn kỹ Thập Tam, không khỏi ngẩn người. Thập Tam đứng trước mặt đáng

người anh tuấn, khuôn mặt tức giận nhàn nhạt, đôi môi mím chặt, từ trên cao nhìn xuống hắn mang theo khí thế bức người.

Dương Đông Khuê lần đầu tiên nhìn thấy người như thế. Y vốn thích đàn ông, lúc này chỉ thấy đây dường như là cực phẩm nhân gian, trong giây lát không thốt nổi nên lời. Thập Tam không đợi hắn từ chối, ngay cả xe lăn cũng không cần dùng, trực tiếp kéo người y dậy, tay giữ eo y đẩy y vào nhà vệ sinh.

Dương Đông Khuê muốn quay lại ôm Thập Tam nhưng bàn tay Thập Tam lại dùng sức vô cùng, quả thật giống y như một cái kim sắt thắt chặt eo của y. Kết quả hắn đành ngoan ngoãn đi vào phòng vệ sinh dưới con mắt kinh ngạc của mọi người.

Hai trinh sát viên giật mình muốn đuổi theo, Thanh Vi lại cười cười dựa trên ghế không nhúc nhích: Cô tin Thập Tam có chừng mực, để Dương Đông Khuê ăn chút cực khổ cũng tốt.

Thập Tam tuy một mình kẹp Dương Đông Khuê tới nhà vệ sinh nhưng lại đi cực nhanh, lúc hai trinh sát viên đuổi theo hắn đã đẩy người vào toa lét, trở tay đóng cửa lại. Không gian trong phòng vệ sinh khá nhỏ, hai trinh sát viên cũng không thể đi vào, thế nên đành đợi bên ngoài.

Lúc Dương Đông Khuê đi vệ sinh cũng rất đặc ý, người đàn ông đẹp mắt như vậy lại hầu y đi vệ sinh! Vốn còn muốn thừa cơ sàm sỡ Thập Tam, ít nhất cũng khiến Thập Tam xấu hổ.

Kết quả Thập Tam mặc hắn nghĩ gì thì nghĩ, đẩy hắn ra để hắn vịn vào tường tự giải quyết. Dương Đông Khuê đứng không vững, lung la lung lay nói: “Tao không cởi được quần. Mà đến giúp một tay đi.”

“Đi tiểu?” Thập Tam lạnh lùng.

“Đúng, bố mày không ghen tiểu thì chạy vào đây làm gì.” Dương Đông Khuê tranh thủ yêu cầu, chờ Thập Tam giúp hắn cởi thắt lưng, đến lúc đó có thể cảm nhận bàn tay hắn...

Vừa nghĩ đến đã sượng tê người, Thập Tam quả nhiên giơ tay xuống, chỉ thấy tay Thập Tam như đao, chém một đường dưới đũng quần hắn, bên dưới của hắn liền mát lạnh, mấy tầng quần đã rách mất một lỗ lớn.

Dương Đông Khuê lập tức đổ mồ hôi. Y xuất thân là lưu manh, đánh nhau không ít, trên người không thiếu sẹo, nhưng dù sao đây cũng là thứ đàn ông coi trọng nhất đấy. Thập Tam có thể dùng tay không chém rách quần y, y sao có thể không sợ được?

Nếu Thập Tam chém sâu một chút... Hậu quả thế nào, mồ hôi lạnh của Dương Đông Khuê lại tuôn như mưa.

Y vốn không phải muốn đi vệ sinh, chỉ là muốn khiêu khích, bây giờ bị dọa như vậy, y càng không đi được nữa. Nhưng Thập Tam lại đứng sau hắn, giọng nói lạnh nhạt: “Nhanh lên!”

“Tao, tao không buồn tiểu.”

“Không được, không phải chính anh yêu cầu sao? Bây giờ nhất định phải đi!”

Dương Đông Khuê vốn đứng không vững, nghe lời này lại càng lắc lư hơn, nhưng Thập Tam cũng không thêm điều y, máy bay vừa rung một chút, y đã mất thăng bằng bầu chặt vào tường.

Lúc này Dương Đông Khuê hận chết yêu cầu lúc này của mình, một người đứng sau y như cái máy lạnh, không nói gì mà chỉ yên lặng đứng đông cứng hết tất cả. Y không biết đây là ai, dù sao cũng cùng hội với nữ cảnh sát kia.

Trong lòng Dương Đông Khuê thầm mắng: Cảnh sát cũng không phải người tốt! Cùng hội với cảnh sát lại càng không phải! Lại chợt nghe một tiếng “hừ”, y không dám trì hoãn nữa, tựa vào tường, cố lôi thằng nhỏ ra, cứng rắn ép mình đi vệ sinh.

Xong việc rồi, Thập Tam rộng lượng đỡ eo cho y, để y rửa tay. Sau lấy cái áo che tay của hắn buộc chỗ lại ngang eo y, che chỗ kia lại.

Dương Đông Khuê vốn còn lẩn tránh làm sao để ra ngoài, nhưng bây giờ Thập Tam lại làm như vậy khiến cảm giác an toàn của y cũng nhiều hơn, vì thế cũng cảm kích Thập Tam hơn.

Thập Tam nào biết tâm tư của y, xách tay hắn kẹp y về chỗ ngồi. Hai trinh sát viên kiểm tra quần áo một lượt, trợn mắt há hốc mồm.

Thập Tam làm như không thấy, nói với Dương Đông Khuê: “Còn muốn đi thì gọi tôi.”

Dương Đông Khuê lập tức nói: “Không cần không cần.”

Quả nhiên thẳng đến khi xuống máy bay, Dương Đông Khuê cũng không dám yêu cầu gì nữa.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 57: Kéo Em Thì Làm Sao Mệt Được Chứ

Tuy đã qua tết âm lịch nhưng khu Tây Bắc vẫn rất rét lạnh. Ngày đó Thanh Vi chuyển giao tài liệu, sơ lược tình hình rồi cuối cùng cũng xong.

Anh em cảnh sát địa phương mời cô ăn cơm tối, giới thiệu nơi có thể đi chơi cho cô. Có người đề cử đi trượt tuyết, là nơi rất đặc sắc. Thanh Vi cũng thấy hứng thú, trình sát viên cùng áp giải với Thanh vi còn nhiệt tình tìm xe đưa họ đi.

Đến nơi trượt tuyết, Thanh Vi và Thập Tam vô cùng hứng thú mà quan sát bốn phía. Sân trượt tuyết được vây như một cái sảnh lớn, có rất nhiều nơi cho thuê kinh doanh, bất kể là muốn tìm huấn luyện viên hay thuê đồ trượt tuyết cũng đều rất dễ dàng. Đứng bên trong nhìn ra có thể nhìn thấy rất nhiều người vui vẻ chơi đùa.

Thanh Vi chưa từng trượt tuyết, Thập Tam lại càng không phải nói. Những thứ ván trượt, gậy trượt kia cô căn bản không biết dùng, vì thế đáng tính đi tìm huấn luyện viên giúp mình tập.

Đúng lúc này, có người hô to “Nhường đường một chút”, sau đó một đám người chạy vụt qua. Mọi người trong khu trượt tuyết nháo nhào nhường đường, có hai người mặc quần áo lao động mang theo cáng cứu thương chạy nhau vào. Có mấy người vây xung quanh không ngừng hỏi thăm.

Chuyện gì xảy ra? Thanh Vi lúc đó còn chưa kịp phản ứng, có người nói: “Aiz, không biết có bị gãy chân không nữa?”

Lại một người nói: “Khó nói lắm, người này trượt nhanh như vậy, tôi còn nhìn thấy anh ta ngã sấp xuống đấy, còn đứng phải người khác nữa, tuyết bay tứ tung, cũng may không bị thương nặng lắm, chỉ đau chân.”

“Gãy xương thì làm sao? Còn không phải là đau chết sao.” Một cô gái nói.

“Trượt tuyết mà có người là chuyện bình thường, gãy chân thì có gì lạ đâu.”

...Khóe miệng Thanh Vi giật liên tục, quyết định buông tha ván trượt tuyết luôn, quay sang chơi trò chơi có tính nguy hiểm nhỏ nhất, trượt tuyết vòng. Thật ra cũng chỉ là dùng một cái xe làm từ túi vải và bánh xe, dùng dây kéo và tay mà trượt xuống từ trên dốc.

Tuy chơi cái này đều là trẻ con nhưng cô cũng không muốn học Dương Đông Khuê bó thạch cao lên máy bay đâu. Cứ như hấn mà đi ra ngoài quả thật cũng quá bi kịch rồi.

Sau khi thuê vòng trượt tuyết rồi, theo hướng dẫn lên đỉnh dốc, cô ngồi trong vòng, nhìn thấy khe trượt lại đột nhiên thấy sợ, hơn nữa còn nghe tiếng người ta hét lên bên cạnh, trong lòng càng sợ run.

Vì thế Thập Tam nói: “Tôi xuống dưới trước chờ cô dưới mặt đất.” Thập Tam an vị xong rồi liền được nhân viên quản lý dùng chân đạp vòng tuyết, trượt thẳng xuống dưới. Thanh vi nhìn hấn trượt rất nhanh nhưng một tiếng cũng không rên.

Đến lượt cô cũng không thể do dự, cô thấy chết không sờn mà ngồi xuống, vừa ngồi xong đã bị một cước đạp xuống. Cô còn chưa điều chỉnh tốt hô hấp, cảm giác như đột nhiên mất trọng lượng khiến cho thét to lên.

Cũng may trượt được một chút rồi cảm giác kia cũng biến mất, nhưng tốc độ vẫn còn rất nhanh, nhanh đến mức không nhìn thấy rõ hai bên mà chỉ thấy màu trắng tuyết thoáng qua. Đáng sợ hơn là vòng tuyết trơn trượt cứ liệng qua bên này lại liệng qua bên kia, trượt sát vào vách tường tuyết.

Tuyết trắng xóa lạnh buốt khiến người ta không mở nổi mắt, có nơi lại xóc nảy như bay khiến Thanh Vi lại hét ầm lên.

Rốt cục cũng trượt đến đất bằng, có mấy chỗ giảm tốc độ, sau đó dần dần dừng lại. Đầu óc Thanh Vi phình to ra, không phân nổi phương hướng nữa, chỉ nghe tiếng nhân viên quản lý bên sau thúc giục: “Mau tránh ra đi, bên sau còn có người nữa.”

Thanh Vi vừa đứng lên liền cảm thấy chóng mặt, đã có người giữ tay cô lại, giúp cô đứng vững. Là Thập Tam, hần mỉm cười nhìn cô, sửa lại khăn quàng giúp cô.

Thanh vi nhìn mấy đứa trẻ vừa trượt xuống đều vô cùng vui vẻ liền thấy hơi ngượng. May là cũng không chỉ có trẻ con, cô cũng không tính là quá mất mặt.

Lần đầu đã có kinh nghiệm, Thanh vi cũng không sợ hãi nữa, tốc độ trượt nhanh như thế mang lại cho người ta cảm giác rất phấn khích. Cô cùng Thập Tam trượt lại lần nữa, cô ngồi trong xe trượt, Thập Tam kéo dây bên sau, đôi chân thon dài đạp lên xe tuyết của hần, hai người trượt xuống như bay.

Tốc độ của hai người nhanh hơn, có thể là đã thích ứng nên Thanh Vi cũng không còn sợ hãi lo lắng nữa mà vui vẻ cười ra tiếng. Thập Tam dùng sức điều chỉnh phương hướng, híp mắt nhìn về phía trước, bên tai là tiếng cười vui vẻ, tâm tình hân cũng như bầu trời nắng.

Người trượt vòng rất nhiều, mỗi lần chơi đều phải xếp hàng ngồi xe trượt cáp lên đỉnh trượt, có người không chờ được mà kéo nhau đi qua lối đi bộ leo lên chỗ trượt. Thanh Vi cũng không thèm xếp hàng nữa mà kéo Thập Tam đi cùng.

Không ngờ vừa đi đã thấy mệt, trượt một đường thấy nhanh như vậy, không ngờ bây giờ đi lên lại xa như thế. Thể lực của Thanh Vi cũng không tệ nhưng bây giờ chỉ thấy mệt mỏi.

Cô vừa mới đầu còn hào hứng, sau đó cạn sức dần, ngẩng đầu nhìn đỉnh còn xa liền dứt khoát đứng lại thở.

Thập Tam đi trước cô, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, phát hiện cô dừng lại cũng dừng bước. Thanh Vi ghen tức nhìn Thập Tam không có tí mệt mỏi nào, người với người sao khác nhau tới vậy chứ!

Thập Tam thấy Thanh Vi mệt mỏi dừng lại thở dốc cũng không đành lòng. Hắn trực tiếp nói: “Cô ngồi vào vòng tuyết đi, tôi kéo cô lên.”

Thanh Vi nghe thấy liền ho khan: “Ngồi trong vòng tuyết được người khác kéo lên khác gì con nít chứ, cô là một người trưởng thành còn để người ta kéo lên chắc bị cười thối mũi quá. Vì thế liền kiên quyết từ chối.

Cô muốn dùng thực tế chứng minh mình có thể đi lên. Nhưng đi vài bước lại phải dừng vì quá mệt, cô thấy leo núi cũng không mệt như vậy đâu, ít ra leo núi cũng không phải kéo theo một cái xe tuyết,

Có người đi từ phía sau bị Thanh Vi chặn bên trước, muốn đi qua người cô nhưng lại đường thì chật mà lớp xê vòng quanh xe thì lớn, rất khó đi.

Thập Tam nói: “Xem đi, cô như vậy ảnh hưởng tới người khác đấy.” Thanh Vi cũng hiểu được, vừa mới chuẩn bị kéo xê lên bên cạnh để người đằng sau đi trước, cơ thể đã đột nhiên nhẹ bẫng như bay.

Cô còn tưởng rằng trượt chân, hoảng hốt kêu một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã vững vàng ngồi vào trong xe tuyết, sau đó được Thập Tam kéo đi lên. Thập Tam kéo hai xe vòng tuyết, cùng với Thanh Vi ngồi bên trong.

Đường cáp treo ngay bên cạnh lối đi bộ, Thanh Vi là người trưởng thành duy nhất được người khác kéo đi như vậy nên rất dễ bị chú ý.

Ngay cả đám người đi trước hay theo sau cũng nhìn lại. Có người còn trêu ghẹo Thập Tam biết săn sóc, lại khỏe mạnh đến mức kéo được cả bạn gái lên.

Thanh Vi đỏ cả mặt, có đứa trẻ được ba nó kéo lên giống cô đi song song với cô, liền cười hì hì nhìn cô. Không biết sao Thập Tam đoán được ý đồ của cô lại đi nhanh hơn. Đường tuyết trơn trượt, Thanh Vi muốn đứng lên cũng không đứn nổi.

“A Ngự, để tôi tự đi đi.” Đi được một lúc, Thanh Vi cố gắng nói với Thập Tam.

“Tôi kéo cô không phiền chút nào, như vậy rất nhanh, còn có thể chơi nhiều hơn chút. Cô không thích sao?” Thập Tam trả lời cô, chân vẫn không ngừng.

“Tôi không phải trẻ con mà, người khác thấy sẽ cười đấy.” Thanh Vi chật vật nhìn Thập Tam đi đằng trước.

Thập Tam đi trên cao, cánh tay kéo dây thừng tạo thành một đường hoàn mỹ, khuôn mặt điển trai mang theo nụ cười nhàn nhạt. Tuyết trắng chung quanh càng làm nụ cười thêm phần tinh khiết.

“Bọn họ sẽ cười anh đấy, có ai ngốc như anh chứ.” Mọi người đều trêu chọc họ như vợ chồng ân ái, đám đàn ông bị ánh mắt người yêu áp bức, kéo đứa trẻ đã mệt rồi, đằng này lại còn kéo một người lớn như vậy, ai mà làm được chứ.

Thanh vi thật sự ngồi không yên, muốn leo xuống, nhưng Thập Tam lại giao dây kéo xe tuyết bên sau cho nàng: “Cô giúp tôi kéo cũng coi như là dùng sức rồi. Có ngồi được không?”

Đôi mắt Thập Tam rực rỡ như ánh sao mà nhìn cô, dịu dàng vô biên, lông mi dài của hắn cứng cáp, lập lòe dưới ánh mặt trời. Trời ạ, đôi mắt với đôi mắt như vậy, bảo cô làm sao mà từ chối đây.

Cô ngồi yên trong vòng tuyết nhưng dường như vẫn cảm nhận được dịu dàng của Thập Tam xuyên qua dây thừng truyền tới, vô cùng ấm áp, thậm chí ấm áp đến nóng long.

Cuối cùng Thanh Vi cũng mặt dày mày dạn để Thập Tam kéo lên đến nơi.

Về sau, Thanh Vi còn bị kéo như vậy hai lần nữa. Người trượt tuyết tuy nhiều nhưng hôm nay ai cũng nhớ kỹ cặp đôi này.

Chơi chán rồi, Thanh Vi sửa lại mái tóc bị rối loạn của Thập Tam, hỏi hắn: “Anh mệt không?” Thập Tam cúi đầu để ngón tay cô luồn vào mái tóc đen, nhẹ nhàng nói: “Kéo em thì làm sao mệt được chứ.”

Thanh Vi đột nhiên đỏ mặt, trong lòng vừa chua vừa ngọt, hận không thể kéo Thập Tam lại chà đạp một hồi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 58: Thân Mật

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Từ nơi trượt tuyết về nội thành, Thanh Vi mới khôi phục lại từ trong hưng phấn, đến lúc này mới thấy mệt mỏi. Hai người chỉ đơn giản ăn một chút rồi về nhà khách nghỉ ngơi. Sáng ngày thứ hai, quầy phục vụ ngoài phát phiếu vé bữa sáng còn phát thêm một tờ truyền đơn khai trương.

Thanh Vi và Thập Tam nhìn xem một chút mới phát hiện thì ra là công viên triển lãm khắc băng, đêm nay là ngày khai trương. Xem khắc băng? Hình như cũng không tồi đâu. Thanh Vi liền quyết định muốn đi cùng Thập Tam.

Buổi tối bọn họ bắt xe tới công viên thì du khách đã tới không ít. Công viên rất lớn, trang hoàng cũng rất bắt mắt. Trên cây treo những dây đèn nhìn như tầng tầng nước gợn sóng, khắp nơi treo đèn lồng đỏ, tượng băng được đặt khắp mọi nơi, cơ thể trong suốt, đèn màu sáng ngời.

Lúc Thập Tam làm ảnh vệ đã từng theo Nữ hoàng tham gia hoạt động du ngoạn, nhưng đều là ban ngày, thường là vào rừng. Xem tượng băng buổi tối như vậy thì chưa bao giờ được thấy quá.

Hắn cảm thấy toàn bộ công viên như sống động hẳn, khắp nơi tràn ngập các loại màu sắc. Thanh Vi chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa: “Nhìn xem!” Đó là một tòa nhà xây theo kiến trúc cổ phương tây, có thể chứa mười mấy người, cũng không ít người lai vãng lại đó chụp ảnh.

Thanh Vi và Thập Tam tới đó đã thấy có bậc thang thông suốt lên tầng trên, theo dòng người leo lên, mặt đất là băng, bậc thang cũng là băng, dường như long lanh vô ngần. Trước mặt bất chợt có ánh đèn màu lóng lánh, thì ra đã đến lối ra.

Đứng ngoài lan can tòa nhà, bên cạnh là người băng. Nhìn xa xa khắp công viên liền cảm giác như đang ở trong một câu chuyện cổ tích nào đó vậy.

Kỳ diệu nhất chính là bên hông tòa thành này là một cầu thang trượt xoắn ốc, Thanh Vi và Thập Tam trượt xuống liền cảm thấy vô cùng thích thú.

Hai người bắt đầu xem từng cái tượng băng một. Có cái thì vô cùng xinh xắn dưới ngọn đèn sáng chói. Nhìn thấy mê cung băng, Thanh Vi nổi lòng ham chơi, vì thế bảo Thập Tam vào trước để cô đi tìm.

Lúc Thập Tam vào rồi, Thanh Vi mới xắn tay áo vào mê cung. Cô nghĩ có thể tìm ra Thập Tam rất nhanh, nhưng lại phát hiện ra tuy mê cung này không thể so với mê cung cỡ lớn nhưng tính chất vẫn vậy, chuẩn với tư cách mê cung băng, không ít lối rẽ đường cụt.

Thanh Vi đi tới đi lui, gặp mấy người nhưng lại không hề thấy Thập Tam. Bây giờ làm sao xử lý đây? Chắc hẳn Thập Tam không thấy cô sẽ chờ ở cửa mê cung, vì thế quay đầu tìm đường ra cửa.

Nhưng buổi tối lại ở trong mê cung thế này, Thanh Vi bi thảm nhận ra cô lạc mất rồi. Cô tuyệt đối không thừa nhận cảm giác phương hướng của mình có vấn đề, chẳng qua là vì ánh sáng ban đêm không được tốt thôi.

Cuối cùng Thanh Vi mới phát hiện ra mình đang đi vào ngõ cụt, vì thế rất chi là sâu khổ. Tuy sớm hay muộn rồi cũng sẽ ra ngoài được nhưng mất nhiều thời gian thì cũng quá mất mặt rồi. Sau đó cô lại phát hiện đây không phải ngõ cụt, bên dưới còn có một cái lỗ nhỏ!

Nhưng lỗ lại quá thấp quá nhỏ, chẳng lẽ phải chui qua? Sao có cảm giác như cái lỗ chó vậy cà?

Phi phi, ai lại tổn hại hình tượng mà đào một cái lỗ ở đây vậy? Cũng may bây giờ không phải thời kỳ địch ta đấu tranh, nếu vậy không biết nên chui hay không đây? Chui qua lỗ vẫn là đường cụt thì sao?

Thanh vi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định dù sao cũng không có người, cứ chui qua thử coi. Có quay lại cũng chưa chắc đã tìm được đường.

Vì thế Thanh Vi ngồi xổm xuống nghe ngóng, phát hiện bên kia không có động tĩnh gì, cô vén tay áo lên, bắt đầu đục lỗ to thêm một chút. Cô vặn vẹo đục mãi mới chậm chạp chui ra được.

Còn chưa qua xong cô đã thấy một đôi giày, có người! Khẳng định người này vừa rồi đã thấy cô khoan tường rồi. Thanh Vi quẩn, tranh thủ thời gian đứng lên, thiếu chút nữa là trượt chân đập mặt vào tường.

Người nọ đỡ lấy cô, Thanh Vi lại càng thêm khó chịu, cô thể cả đời này sẽ không bao giờ chơi mê cung nữa.

Cô còn chưa ngẩng đầu nhìn xem đã thấy bàn tay này vô cùng quen thuộc. Thanh Vi cứng cả người, quả nhiên là Thập Tam.

“Anh vừa rồi vẫn đứng ở đây sao?”

“Ừ, tôi chờ không thấy em đến nên tới tìm em.”

“Anh...” Thanh Vi muốn hỏi có phải hắn đã thấy toàn bộ quá trình chui qua lỗ cún của cô không nhưng trong lòng vẫn không dám hỏi, lời nói nghẹn ở cổ không nói ra nổi.

Thập Tam nhất định là thấy rồi, sau này cô phải làm sao đây? Ngẩng đầu nhìn đã thấy biểu hiện trên mặt của Thập Tam rất khả nghi, có phải đang nín cười không?”

“Không cho cười! Anh trốn đi đâu vậy, tìm khắp nơi đều không thấy, hại tôi phải như vậy.” Thanh Vi ngoài mạnh trong yếu.

“...” Thập Tam muốn nói hắn căn bản không hề trốn, hơn nữa còn lo Thanh Vi tìm khắp nơi vất vả nên mới tới tìm cô, hướng hồ động tác của cô lúc nãy cũng rất... Nhưng Thập Tam vẫn thấy mặt cô đã đỏ như tôm luộc rồi, vì thế chọn cách sáng suốt là không nói gì hết.

Lần đầu tiên Thập Tam phát hiện ra, bề ngoài Thanh Vi có vẻ lý trí ôn hòa, vậy mà lại có một mặt dễ thương như thế, một mặt không thành thực như thế, khiến cho người khác không kìm lòng được muốn bao dung chiều chuộng.

Hắn phúi phúi quần áo cho Thanh Vi, nói: “Tôi không cười đâu, em đừng gấp.”

Lời nói vô cùng dịu dàng, thậm chí còn mang theo vài phần chiều chuộng.

Thanh Vi bị giọng nói dụ dỗ của hắn làm cho quẩn thêm, dường như bản thân như một đứa trẻ không nói lý vậy hả? Hay là giống đang làm nũng hơn? Mặt Thanh Vi như phát sốt, cô sao có thể so bản thân với đứa trẻ làm nũng Thập Tam chứ? Bây giờ chỉ có thể an ủi bản thân rằng bây giờ may là buổi tối, đèn lồng chiếu lên mặt đỏ rực, vì thế cũng không quá lộ liễu.

Thập Tam sợ cô xấu hổ, kéo tay cô đi ra ngoài, Thanh Vi mới cảm thấy kỳ lạ. Hình như cô có thể nhanh chóng ra tới lối ra rồi này! Cô bị phần nghĩ, ai làm ra cái lỗ cún đấy chứ, quá lừa đảo rồi!

Trong công viên có hồ nhân tạo, bây giờ là mùa đông nên đã đóng băng. Có thể trượt băng hoặc đạp xe đạp. Vì ban đêm nên rất ít người trượt băng, ngược lại lại có mấy người đang đạp xe đạp.

Cái này rất đơn giản, trẻ con cũng biết đi. Thanh Vi muốn đi xe đạp, Thập Tam lại kiên trì muốn chỉ cần một chiếc hai người cùng đi.

Hồ này không nhỏ, giữa hồ còn có đảo, có cầu. Mặt hồ băng yên tĩnh, mặt băng rắn chắc, xe đạp kêu kéo kẹt, Thanh Vi quay đầu nhìn Thập Tam ở bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Vừa quay đầu như vậy dưới chân đã không tự giác mà đạp ngược hai cái. Sau đó Thanh Vi phát hiện xe không đạp được nữa. Thập Tam nhìn cô cố gắng đạp đạp mấy cái nhưng xe vẫn không nhúc nhích, thế nên hắn cũng lên thử xem, vẫn không được.

Cũng may xe đạp rất nhẹ, lại là thiết kế xe xếp, cũng không quá vướng víu. Thập Tam dứt khoát giúp Thanh Vi dắt xe đi trên hồ, hai người tuy không nói chuyện nhưng trong lòng cũng đã cảm thấy thỏa mãn.

Bỗng nhiên một tiếng vang giòn tan vang lên, sau đó lại có thêm nhiều âm thanh khác, pháo hoa bắt đầu nổ bung giữa trời không. Thanh Vi nhớ trên tờ rơi cũng có ghi có biểu diễn pháo hoa. Cô đứng lại cùng Thập Tam ngắm nhìn.

Trên bầu trời, từng bông pháo hoa nổ chồng lên nhau, trên mặt đất là mặt băng phản chiếu sắc thái mỹ lệ. Cô chợt cảm thấy giờ khắc này đẹp như tranh vẽ, không giống nhan gian.

Không vận đông nữa nên cô thấy hơi lạnh, vì thế hơi co người lại. Thập Tam cũng cảm nhận được, do dự một chút rồi cũng ôm lấy cô. Nhiệt độ cơ thể Thập Tam xuyên qua lớp quần áo, Thanh Vi ngẩng đầu đã thấy hấn cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Trong mắt Thanh Vi, Thập Tam như miếng ngọc dưới ánh đèn và ánh pháo hoa, sâu trong đôi mắt phượng như có khói lửa nhảy nhót. Thanh Vi bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm liền bối rối chuyển ánh mắt, nhìn qua môi hấn.

Môi dưới hơi trũng một chút như khảm nửa viên trân châu, dưới ánh đèn có cảm giác trơn bóng vô cùng mê người, Thanh Vi không kìm được mà liếm liếm môi mình, muốn thử hương vị của nó.

Hai người ôm chặt lấy nhau, nghe thấy cả tiếng thở của đối phương. Đợi đến lúc Thập Tam “hmm” một tiếng, Thanh Vi mới giật mình, cô trong lúc không hay biết gì đã liếm lên môi Thập Tam một cái rồi.

Thật sự, quá kỳ diệu.

Trong veo, ôn nhuận, không mềm mại như trong tưởng tượng mà có độ mềm dẻo.

Thập Tam thì sao? Hắn chỉ có cảm giác tê dại như bị điện giật, chỉ có thể dùng sức ôm lấy Thanh Vi, không nhìn đường mà cúi đầu lần tìm môi cô. Thanh Vi cũng ngửa đầu hôn lại.

Đôi môi hai người dính lấy nhau, Thanh Vi mút môi hắn một cái, cuối cùng luồn vài tìm kiếm chiếc lưỡi kia. Thập Tam trúc trắc đáp lại cô, vẫn một mực ôm cô trước ngực. Hai người như chìm vào trong đó, ngay cả pháo hoa bùng nổ bao giờ cũng không biết.

Mãi đến khi hai người đều thở gấp mới chậm chạp tách ra. Thập Tam ôm Thanh Vi, hai người nhìn nhau đều thấy xấu hổ.

Đột nhiên chiếc loa giữa hồ vang lên: “Xin các vị du khách gần xa chú ý, thời gian đóng cửa đã đến, những ai chưa trả xe xin mời mau chóng tới chỗ quản lý.”

Thanh Vi và Thập Tam nhìn nhau cười cười, đẩy xe đạp về chỗ thuê xe. Nhân viên quản lý nhìn bọn họ đi tới mới nở nụ cười nói: “Tôi còn thắc mắc sao mãi không thấy người về, hóa ra là phải đẩy về.”

“Xe này không đạp được, hình như có vấn đề.” Thanh Vi nói.

“Hai người cùng đạp sao?”

“Ừ?”

“Hình như bị tuột xích rồi, không đi được cũng phải. Chỉ có thể dắt tiến chứ không thể dắt lùi.”

Quả nhiên là xe bị tuột xích.

Chỉ có thể tiến không thể lùi sao? Thanh Vi cầm chặt lấy tay Thập Tam.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoài Ý Muốn Kết Bạn

Lúc về, người trên đường thừa thớt, Thanh Vi và Thập Tam đi đường tắt qua cửa lớn, đứng bên ngã tư đường đợi taxi. Hai người đứng rất gần nhau, dường như sát nhau vô cùng, không rõ là Thập Tam ôm cô hay cô vẫn ôm hân.

Xe taxi còn chưa thấy thì một chiếc xe Buick màu đen đã đi ra từ phía đối diện, đúng lúc đèn xanh, xe giữ nguyên tốc độ muốn vượt qua đường. Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người bên cạnh Thanh Vi chạy vụt qua, tuy dáng đi lảo đảo nhưng lại đi rất nhanh, nhìn cũng không thèm nhìn mà chạy thẳng ra.

Người lái xe Buick đang nghe điện thoại, nhìn thấy có người lao ra liền giật mình, nhanh chóng phanh gấp lại, nhưng đường mùa đông trơn trượt nên không kịp, mắt thấy sắp đâm vào người kia.

Từ lúc người kia chạy ra Thanh Vi đã biết không hay, trên người người kia nồng nặc mùi rượu, nhất định là đã uống rất nhiều. Đụng xe một cái như vậy, không chết cũng nằm chết dí trong viện. Ngay lúc người kia lao ra, Thanh Vi đã lập tức đẩy Thập Tam: “Cứu hân!”

Lời Thanh Vi còn chưa dứt, Thập Tam đã tung người một cái nhảy tới trước mặt người kia, nhanh đến mức nhìn qua như không hề dừng lại đã lôi được người kia qua ven đường.

Thanh Vi cứu người, một là hoàn toàn tin tưởng Thập Tam có thể làm được, hai là không muốn ngày đầu tiên bọn họ hôm môi đã phải cùng nhìn thấy tan nạn máu me đầm đìa này.

Xe Buick ngừng, phanh kít lại, lái xe lao xuống gào lên với người kia: “Anh bị tâm thần à, không muốn sống nữa sao!”

Thanh Vi cũng đi tới đối diện, Thập Tam đã buông tên kia ra, mặc kệ hắn không tỉnh táo mà co quắp trên mặt đất, trên quần y dính đầy bùn. Lái xe quay đầu nhìn Thập Tam, vô cùng cảm kích. Nếu không phải nhờ hắn, anh ta nhất định đã mang tội vô ý giết người rồi, cho dù người nọ vi phạm giao thông anh ta vẫn phải chịu trách nhiệm.

Vì thế lái xe liên tục nói cảm ơn với Thập Tam mặt không chút biểu cảm, nếu không phải Thanh Vi yêu cầu, hắn căn bản chẳng thèm quản người khác sống chết gì. Đối với một ảnh vệ, cái gì giúp người àm vui đấy hắn chưa bao giờ để ý. Tuy xã hội đã đổi khác, Thập Tam cũng không quá lạnh nhạt với người khác nữa, nhưng cũng vẫn còn khác xa cái kiểu gặp ai cũng thích.

Người lái xe Buick là một người đàn ông trung niên, đối với phản ứng lãnh đạm của Thập Tam cũng không quá lạ lẫm, dù sao người trong thành thị mà giúp đỡ người khác như vậy cũng rất hiếm có. Anh ta chuyển qua nói với Thanh Vi: “Cảm ơn hai người! Hai người đang chờ xe sao? Tôi có thể cho hai người quá giang một đoạn!”

Thanh Vi lại không muốn chiếm tiện nghi của người ta, từ chối nhã nhặn. Cô cũng không muốn ngồi vào xe của một người lạ vô tình gặp. Nhưng con ma men kia... Nếu ném y ở đây chắc chắn sẽ có chuyện đấy. Thanh Vi tới trước mặt con ma men không biết ngủ hay tỉnh kia, dò xét một chút, người này cũng ăn mặc chỉnh tề, chẳng hiểu sao...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông trung niên kia, Thanh Vi mò túi y, lấy ra một chiếc điện thoại. Sau đó xem xét một chút rồi bấm số, lúc thông điện thoại thì nói: “Tôi là người qua đường, chủ điện thoại này uống say rồi, bây giờ đang ở ngã tư đường gần công viên X, không ai trông nom. Nói xong treo điện thoại thả lại vào túi anh ta.

Người đàn ông trung niên lại đề nghị được tiễn bọn họ, đang nói thì vừa vịn ngẩng lên nhìn Thập Tam, vừa rồi anh ta không chú ý nhiều, bây giờ dưới ánh đèn đường, khuôn mặt Thập Tam hiện rõ. Người đàn ông bỗng nhiên run sợ một cái, sau đó như nhớ ra gì đó, biểu hiện trên mặt nhanh chóng thay đổi.

Anh ta nhiệt tình tới trước mặt Thập Tam: “Động tác vừa rồi của anh rất nhanh, đã từng luyện võ sao?” Ánh mắt của anh ta quá mức nóng bỏng, Thập Tam cảm thấy không quen, khẽ nhú mày nhìn anh ta, không trả lời.

Người đàn ông kia nhìn biểu hiện của Thập Tam lại càng hưng phấn hơn, xáp tới gần nói: “Anh là sinh viên sao? Bây giờ đang nghỉ à?”

Thập Tam lui ra phía sau một bước, nhìn Thanh Vi. Thanh Vi cũng ngờ ngác, người này không phải có sở thích đặc thù đấy chứ? Chẳng lẽ thấy Thập Tam đẹp trai mà muốn dụ dỗ sao? Cô không vui nói: “Không quan hệ tới anh.” Nói xong liền kéo Thập Tam xoay người quay đi.

Nhưng người đàn ông trung niên kia lại đuổi theo, nói gấp: “Hai người đừng hiểu lầm! Tôi là chỉ đạo võ thuật của công ty Tinh Huy, tôi tên Thiệu Ung.” Anh ta nói xong liền chờ mong nhìn hai người, Thanh Vi cũng không quá chú ý tới tin tức giải trí, không biết công ty

Tinh Huy là cái gì, càng không biết Thiệu Ung là ai, vì vậy vẫn không hứng thú muốn đi.

Thiệu Ung xuất đánh thiếp ra, chạy về trong xe, lại thấy một chiếc taxi đang chạy tới, Thập Tam và Thanh Vi đã leo lên đó. Anh ta tức giận mà chửi thề một câu, đành bỏ qua muốn đi, nhưng nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của Thập Tam, thân thủ tráng kiện nhanh nhẹn, lại rat ay dứt khoát, vì thế khởi động xe đuổi theo.

Thanh Vi phát hiện xe Thiệu Ung vẫn theo sát sau từ kính chiếu hậu, nở nụ cười: “A ngự, anh chàng công ty Tinh Huy kia không phải thích anh rồi đấy chứ? Anh ta vẫn đi theo chúng ta mãi đấy.”

Thập Tam còn chưa nói gì, tài xế taxi trẻ tuổi đã nói trước: “Công ty Tinh Huy? Công ty này rất nổi tiếng đấy.”

“A, anh cũng biết hả?”

“Biết rõ chứ, năm ngoái công ty này còn đoạt giải thưởng điện ảnh đấy.”

“Vậy anh có biết người tên Thiệu Ung không?”

“Diễn viên? Đạo diễn? Hình như chưa nghe qua.”

“Nói không chừng là một tên lừa gạt cũng nên.” Thanh Vi mỉm cười nhìn Thập Tam.

“A, tôi nhớ rồi, đạo diễn động tác công ty đó hình như họ Thiệu, đạo diễn bộ phim hành động đoạt giải lần đó đấy.”

“Không phải chỉ đạo võ thật sao?”

“Chắc là cách gọi khác nhau. Tôi cũng không biết.”

Nói xong thì đã đến nhà nghỉ, Thanh Vi và Thập Tam xuống xe, quả nhiên chiếc xe Buick kia cũng dừng lại, Thiệu Ung thở hổn hển chạy tới chặn họ lại.

Anh ta đã chạy tới nơi rồi, Thanh Vi cũng đành mời bảo vệ tới, muốn nói ngắn gọn đuổi anh ta đi. Thiệu Ung nén bất mãn, lấy danh thiếp nói: “Tôi thật sự là Thiệu Ung của công ty Tinh Huy mà, phụ trách quay chụp võ thuật và người đóng thế trong phim. Chúng tôi hiện có một bộ phim đóng cảnh tuyết, vốn đã casting xong nhưng không ngờ còn thiếu một diễn viên đóng thế quan trọng vừa bị thương hôm qua, vừa nhìn thấy khí chất và thân thủ của vị tiên sinh này rất tốt, nên mới muốn tạm thời mời anh diễn mấy cảnh.”

Anh ta nói xong lại nhìn Thập Tam bằng ánh mắt nóng bỏng. Thiệu Ung vốn cho rằng biết thân phận và mục đích của anh ta, hai người trẻ tuổi này nhất định sẽ chạy theo như vịt. Người muốn đóng phim rất nhiều, cho dù là tạm thời đi nữa, đây cũng là kinh nghiệm thú vị, có mấy ai mà từ chối chứ? Lại không ngờ Thập Tam rõ là một khối băng, Thanh Vi lại là người đa nghi.

Thanh Vi buồn bực: “Diễn viên các anh đâu thiếu, sao phải kéo loạn lên trên đường cái vậy chứ?”

Anh ta kiên nhẫn giải thích: “Người đóng thế nhất định phải là người luyện võ, người bình thường rất khó đảm nhiệm.”

“Động tác rất nguy hiểm, nếu không người đóng thế kia cũng sẽ không bị thương đúng không?”

“Anh ta không phải bị thương vì đóng phim.” Thiệu Ung nói xong lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm qua không để ý tới anh ta, anh ta lén đi trượt tuyết, vì thế gãy chân rồi.”

Thanh Vi câm nín, không trùng hợp là người bọn họ thấy hôm qua chứ. Hôm qua chỉ thấy anh ta đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, không nhìn rõ mặt.

“Tìm người thay thế khó vậy sao?”

“Tôi tìm mãi không thấy người thích hợp. Có hình thể thì không có khí chất, hoặc thân thủ cũng quá kém.” Anh ta nói xong liền thở dài: “Tôi vừa đi ra từ trung tâm võ thật, đang gọi cho tổ đóng phim, kết quả liên không để ý mà đụng phải người ta.”

Thieu Ung nói xong lại nói tiếp: “Tôi thấy người an hem này không đơn giản, chẳng lẽ đệ tử con nhà võ? Có thể giúp chúng tôi đóng mấy cảnh không? Chúng tôi sẽ trả thù lao tương ứng.”

Thập Tam căn bản không có tí phản ứng nào, ngay cả trả lời cũng không thêm. Thanh Vi đành nói thay: “Chúng tôi chỉ tới đây chơi thôi, sợ không có thời gian.”

“Chỉ là vài cảnh thôi, cũng chỉ diễn một ngày là cùng. Chúng tôi quay ngay gần đây thôi, ở cảnh khu XX. Nếu hai người đồng ý hỗ trợ có thể tới khách sạn suối nước nóng bên đó tìm tôi, ăn ngủ chúng tôi sẽ bao hết.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 60: Điện Giật

Suối nước nóng trong khách sạn? Quanh đây còn có suối nước nóng sao? Thanh Vi liếc nhìn Thập Tam, không hiểu sao mặt hắn vẫn không chút biểu cảm như không liên quan tới mình, đành nói: “Việc này quá đột ngột, để chúng tôi suy nghĩ, sáng mai sẽ điện thoại cho anh”. Nói xong đưa tay nhận danh thiếp của Thiệu Ung.

Thiệu Ung kích động liền chụp hai tấm hình của Thập Tam, nói chuẩn bị cho đạo diễn xem. Thanh Vi cũng không khách khí lấy đi động chụp ảnh Thiệu Ung để điều tra thêm về hắn.

Về đến trước cửa phòng, Thanh Vi hỏi Thập Tam: “A Ngự, anh có muốn đi không?”

“Không biết.”

“Tuy là diễn viên đóng thế nhưng nếu được đạo diễn coi trọng, nói không chừng anh sẽ đi theo con đường nghệ thuật, trở thành minh tinh đấy.” Thanh Vi mỉm cười nói, nửa trêu ghẹo nửa chăm chú.

“Minh tinh? Không phải là quay phim hay sao? Nói cho cùng cũng là con hát.”

“... “ Khóe miệng Thanh Vi khẽ giật.

Sau khi trở về cô liền lên mạng tra cứu, không ngờ lại thấy được Thiệu Ung trong video tại lễ trao giải điện ảnh. Là một phim nhựa đoạt giải, đạo diễn lên lãnh thưởng còn cảm ơn y nữa.

Lại lên mạng tra cứu địa điểm du lịch của địa phương, quả đúng là có suối nước nóng gần đây, hơn nữa còn có suối nước nóng chảy qua khách sạn. Mà khách sạn này cũng thật biết cách kinh doanh. Giá cả ở suối nước nóng này cũng không cao, giá rất vừa phải, rất nhiều thị dân đều cùng gia đình tới đây chơi.

Xem ra Thiệu Ung cũng rất khôn khéo, chi phí ăn ở đều bao hết các diễn viên.

Thân phận Thiệu Ung có lẽ không có vấn đề. Nếu quả thật chỉ cần 1 ngày, vậy có nên để cho Thập Tam đi không?

Thanh Vi nghĩ tới nghĩ lui liền mất ngủ. Lời nói trước kia của cô đối với Thập Tam cũng là quan tâm. Tuy để cho Thập Tam đi làm diễn viên đóng thế, sau đó trở thành minh tinh thì có rất ít khả năng, nhưng tướng mạo Thập Tam hoàn mỹ như vậy cũng không phải là không có khả năng đó.

Mặc dù Thập Tam rất lãnh đạm nhưng có một sức hấp dẫn rất kỳ lạ. Có lẽ lần này nên cho hắn đi thử cũng là cho hắn một cơ hội. Hắn còn trẻ, chỉ mới 20 tuổi nên có rất nhiều thời gian.

Cô không thể ích kỷ, cô có thể cổ vũ hắn đi thử, cũng coi như cô đi ngâm nước nóng miễn phí.

Sáng ngày thứ hai, Thanh Vi với Thập Tam còn chưa ăn xong điểm tâm, Thiệu Ung đã điện thoại tới. Thanh Vi che điện thoại hỏi

Thập Tam: “Em đã điều tra rồi, hần nói thật đấy, anh có muốn đi không?”.

Thập Tam nhìn sâu vào mắt cô: “Anh nghe lời em.”

Vì vậy Thanh Vi trả lời: “Chúng tôi đồng ý.”

Thiệu Ung rất vui vẻ, liền phái người đón họ đến cảnh khu.

Đoàn làm phim đều ở tuổi nước nóng của khách sạn, tất cả đang tụ tập tại đại sảnh lầu hai, đang chuẩn bị ra ngoài. Đạo diễn họ Trần nhìn thấy Thập Tam thì rất hài lòng, khí chất của hần rất ăn khớp với nhân vật trong phim – một sát thủ lãnh huyết vô tình.

Đạo diễn đề nghị Thập Tam làm mấy động tác để xem thân thủ, Thập Tam không làm theo lời hần mà trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống, xoay người một cái. Mặc dù chỉ là lầu hai nhưng cao bằng lầu ba, hần đột nhiên nhảy xuống làm mọi người cả kinh. Đến khi Thập Tam rơi xuống bình yên mọi người mới kinh ngạc hô lên.

Trong đoàn làm phim có diễn viên võ thuật chuyên nghiệp nên đương nhiên nhìn ra Thập Tam có thân thủ tốt. Đạo diễn thấy động tác của hần đẹp mắt, tiêu sái, hơn nữa không có bất kỳ sự chuẩn bị và phòng hộ nào mà hoàn toàn thành thạo nên không khỏi tán thưởng.

Thiệu Ung cảm thấy rất vui vì giới thiệu được người xuất sắc như thế. Thập Tam cất cao vài bước, đạp vài cái lên cột đá trong đại sảnh là vững vàng đứng trên lầu hai trước mặt đạo diễn.

Thập Tam không nói chuyện, chỉ nhìn về phía đạo diễn như muốn hỏi: “Có đúng quy cách không?”

Chỉ có Thanh Vi biết rõ Thập Tam đã biểu diễn đủ thực lực, cô đã từng dặn không được để lộ nội lực phòng ngừa người khác xem là quái nhân. Kỳ thật Thập Tam có thể nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống như vậy là ít xuất hiện lắm rồi.

Mà có thể thực hiện trôi chảy được động tác khó như đã được xử lý hậu kỳ như vậy quả thật khiến cho người ta giật mình.

Lúc này phó chỉ đạo võ thuật có hỏi Thập Tam về sư phụ và gia thế của hắn. Tuy võ thuật xưa đang xuống dốc nhưng vẫn còn đang lưu truyền, chỉ là đa số mọi người không biết mà thôi.

Thập Tam cũng không nhiều lời, mà người này cũng không truy hỏi đến cùng. Vì vậy đạo diễn thuận lợi chấp nhận hắn, cả đoàn lên xe đến nơi quay phim.

Thanh Vi cũng đi theo, hơn một tiếng sau thì tới nơi.

Quan sát việc quay phim cũng để cho cô mở rộng tầm mắt: một cái dốc thoải cao hơn 10m được xem như một vách núi dốc đứng, diễn viên trong hình dáng sắp chết giơ ngọn đèn tại ụ đá, nhảy lên nhảy xuống trên đó, có một diễn viên khác nhảy từ trên cao xuống đứng không vững bổ nhào ra sau, mặt toàn tuyết, thợ trang điểm tức tốc chạy tới...

Thanh Vi nhìn thấy một nữ diễn viên mặc áo khoác mỏng, lạnh run rẩy, bên cạnh động tác vung trường kiếm chậm chạp, động tác đánh người cũng chậm nốt, nhìn không được, cô bật cười thành tiếng: cái này cũng hơi quá rồi, động tác như vậy thì chỉnh sửa thế nào mà thành “đao quang kiếm ảnh” vậy?

Nghe tiếng cười, đoàn làm phim lập tức phát hiện có người không phải nhân viên, hơn nữa còn cười liên tiếp tới thấp giọng yêu cầu cô yên lặng, tránh xa một chút để xem.

Thanh Vi hơi ngượng, cảm thấy không thú vị, lại nhìn Thập Tam đang trang điểm trên xe, không biết bao lâu mới tới phiên hẳn. Cô quyết định tránh xa, dù sao Thiệu Ung đã đưa phiếu phòng và phiếu suối nước nóng cho cô, không bằng cô đi về trước.

Không có xe, cô đi về tốn không ít thời gian, cũng may tuy là mùa đông nhưng thời điểm lạnh nhất đã qua, hôm nay trời nắng ráo, không khí tươi mát. Coi như ngắm cảnh.

Đến khách sạn tắm nước nóng đến giữa trưa là vừa vặn đến giờ cơm. Thanh Vi cao hứng chạy ra sảnh ăn lấp đầy dạ dày, sau đó chuẩn bị phao đi suối nước nóng.

Tùy tiện mang áo tắm và khăn tắm ra phòng thay đồ, nguyên lầu một là một nhà ấm khổng lồ, chính giữa là bể bơi, nước sâu, nước cạn, nước ấm, nước lạnh đều đủ cả. Hai bên là một ao nước nóng, kích thước và chức năng khác nhau, có được liệu, phấn hoa, còn có sữa bò và rượu đỏ.

Trong hồ có nhiều màu đèn khác nhau, chính giữa có một vòng đá xuôi theo cạnh ao, một ao có thể chứa 5-6 người trưởng thành. Có lẽ không phải là cuối tuần nên không có nhiều người.

Thanh Vi dứt khoát đi vào ao. Nước hơi nóng, vừa mới tiến vào thì có hơi nóng, sau đã quen thì thấy toàn thân thư giãn, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Đáng tiếc ngâm lâu sẽ thấy ngực khó chịu vì nhiệt độ cao, Thanh Vi lặn xuống một lát rồi mua đồ uống thưởng thức trong sảnh trồng thực vật. Không biết qua mấy tiếng đồng hồ thì thấy Thập Tam và một nam tiếp tân đi vào.

Hắn đi đôi dép lê nhưng lại mặc áo chỉnh tề đặc biệt làm người ta chú ý. Thập Tam không bận tâm ánh mắt người khác, chỉ chăm chú nhìn xung quanh, rõ ràng là đang tìm cô.

Thanh Vi phát hiện hắn mỗi lần nhìn phái nữ là mặt lại đỏ lên, rất nhanh chuyển tầm mắt, không thể không nhìn xuống một cái. Cô xem nét mặt không được tự nhiên của Thập Tam cũng cảm thấy thú vị.

Thanh Vi muốn nhìn hắn tìm mình, thế nên liền đứng sau một gốc cây.

Thập Tam vội vàng đi vào trong. Trên mặt đất toàn là nước, quần dài của hắn cũng bị thấm ướt. Một dáng mỹ nhân mặc áo tắm hai mảnh cố ý bước qua trước hắn, Thập Tam chấn kinh vội nhảy ra xa, không chớp mắt mà bước ra xa.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 61

Nhã Vy: Từ chương này mình sẽ chuyển danh xưng anh Thập Tam từ hấn sang anh nhé, vì hai người đã bắt đầu tình ý rồi :3

Thanh Vi mỉm cười đứng không vững, dứt khoát trượt xuống trong hồ, đàn ông nhìn thấy mỹ nữ mặc đồ tắm, có ai không liếc qua vài lần, có khi mắt còn thiếu chút nữa là dán lên người người ta ấy chứ, thế mà Thập Tam lại làm như thấy rần. Anh cũng không thấy mỹ nữ kia đen cả mặt rồi.

Quay đầu một chút, Thập Tam đã phát hiện ra cô, liền trực tiếp đi tới. Thanh Vi nhìn anh đứng cạnh hồ, cười hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đã xong mấy cảnh rồi, tôi cũng không cần làm phòng hộ hay dây kéo gì.”

“Ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi, ăn cơm hộp. Em thì sao? Đã ăn gì chưa?”

“Em cũng ăn rồi, không có việc gì nên tới đây ngâm nước nóng. Anh cũng đổi đồ bơi ngâm nước nóng đi.”

Cô vừa nói vậy, Thập Tam cũng không nói gì, còn có điều bộ tủ thân mà quay mặt đi.

Thanh vi biết Thập Tam giận cô không ra, liền cười đưa tay túm góc quần anh. Thập Tam vẫn không nói gì, chỉ ngồi xồm xuống.

Thanh Vi đi ra khỏi nước, ngồi bên cạnh Thập Tam nói: “Mỹ nữ vừa rồi nóng bỏng cỡ vậy, anh trốn gì chứ? Biểu lộ của cô ta đúng là buồn cười lắm.” Thập Tam nghe cô trêu ghẹo liền trừng mắt với cô.

Nhưng mắt phượng của Thập Tam cũng không có chút hung ác nào, cái trừng mắt này nói là liếc xéo thì đúng hơn, đúng là phong lưu uyển chuyển. Hô hấp của Thanh Vi hơi cứng lại, cô trước sau như một không có sức chống cự nào với Thập Tam, một cái “đá lông nheo” này lại càng có sức uy lực gấp bội.

Thanh Vi điều khiển hô hấp, âm thầm tụng: ổn định ổn định. Sắc tức thì không, không tức thì sắc.

Thập Tam không thấy cô nói gì, cho rằng cô mất hứng, vì vậy lại quay đầu qua nhìn. Đập vào mắt là cảnh tượng Thanh Vi vì ngâm suối nước nóng mà khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt, trên người chỉ có áo tắm, cần cổ thon dài, cánh tay lộ ra bên ngoài. Anh vội vàng chuyển mắt, lại thấy một mảng eo của Thanh Vi lộ ra ngoài, hai đùi ngâm trong nước, phập phồng trong gợn nước theo ánh đèn màu tím.

Thập Tam cảm thấy hình như độ ẩm trong phòng cao quá rồi, mặt anh nóng hổi. Thậm chí chỗ thái dương còn ngứa ngứa, hẳn là mồ hôi rịn ra. Có thể nói cơ thể anh là nóng lạnh không đổi, sao bây giờ lại nóng tới vậy?

Thanh Vi cũng phát hiện ra Thập Tam then thùng, thái dương cũng rịn cả mồ hôi. Cô nhớ tới tính bảo thủ của Thập Tam, vì thế nên sinh ra áy náy với chuyện bản thân không tâm lý. Thập Tam cùng lắm cũng chỉ mới thấy trên ti vi thôi, cũng chưa bao giờ thấy nơi nào thịt trần lộ khắp nơi như vậy.

Nhất là đám đàn ông phụ nữ đều để trần không ít da thịt chạy khắp nơi, lại có một hai cô còn phóng điện với anh, tâm lý của Thập Tam sao chịu nổi.

Thanh Vi cũng không cười anh nữa, lấy khăn tắm ở một bên, giữ tay Thập Tam nói: “A Ngự, đi bơi mặc đồ bơi là chuyện rất bình thường, nói cách khác, chẳng lẽ lại mặc đồ bình thường đi ngâm suối nước nóng sao? Anh cũng đi đổi quần bơi tới đây được không?”

Nói xong, Thanh Vi lấy phiếu phòng, đưa cho anh đi mua quần bơi.

Thập Tam không động đậy, thấp giọng nói: “Mấy người đàn ông kia mặc ít quá.”

Thanh Vi dở khóc dở cười: “Đàn ông chỉ cần mặc quần bơi là được rồi, ai cũng vậy, không có ai cười ai hết.”

Thập Tam vẫn không chịu: “Tôi, tôi không mặc đâu.”

Thanh Vi bất đắc dĩ, nghĩ chút rồi nói: “Vậy đi, anh mặc quần bơi xong thì choàng khăn tắm lên, xuống nước cũng khoác khăn tắm thì không thấy gì nữa rồi.”

Thập Tam rốt cục cũng miễn cưỡng đồng ý, vội vàng quay đi.

Hơn hai mươi phút đồng hồ trôi qua, Thanh Vi trợn mắt đợi xót cả mắt, Thập Tam mới chậm rì rì đi tới. Quả nhiên là bọc khăn tắm cỡ lớn, hơn nữa còn bọc những hai cái!

Mọi người ai cũng lé mắt qua nhìn, đẹp trai vậy mà sao cứ che che lấp lấp quái dị vậy?

Còn phiền anh quần hai cái khăn, chân cô cũng nhũn cả ra rồi, thế nên lại chìm xuống hồ.

Về sau Thanh Vi phải làm công tác tư tưởng mãi, Thập Tam mới chịu bỏ một cái khăn ra, dùng cái còn lại bọc cả người rồi chìm xuống hồ.

Cơ bắp trên người Thập Tam căng phồng, lại vô cùng rắn chắc, mặc quần áo nhìn có vẻ gầy, cởi ra rồi lại nhìn cứng cỏi như sắt, mười phần sức bật, dù là động tác nhỏ xíu xiu cũng nhìn ra được sức mạnh của cơ thể.

Lồng ngực cường tráng của anh như ẩn như hiện trong khăn tắm, hai chân thon dài, tỷ lệ eo hoàn mỹ, vai rộng eo hẹp thành hình tam giác ngược. Dưới lưng, khăn tắm không che được hết, để lộ ra quần bơi màu đen, làn da như ngọc đối lập.

Đường viền hình tròn vĩnh lên, một khắc anh ngồi xuống trong hồ dường như đang ngồi xuống trong lòng Thanh Vi, “xoẹt” một tiếng đã xé rách phòng tuyến của cô.

Thật ra Thanh Vi không phải là chưa từng thấy Thập Tam khỏa thân, lần trước lúc Thập Tam kéo cửa phòng tắm ra chẳng phải đã lộ nửa người trước mặt cô rồi sao. Nhưng lần kia cũng chỉ là liếc qua,

bây giờ dù chỉ nhìn nửa cơ thể của Thập Tam cũng đã khiến cô ngạc nhiên rồi.

Cơ thể nam tính hoàn mỹ, thể hiện hết thẩm mỹ. Thân thể như vậy khiến ai cũng không thể kìm lòng nổi mà tán thưởng, như là một tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp vậy.

Tuy chỉ ở trong hồ cạnh Thanh Vi chứ không có ai khác nhưng Thập Tam vẫn không được tự nhiên. Anh chưa từng bạo lộ nơi công cộng thế này. Cho dù là tắm rửa thì cũng làm một mình trong nhà.

Vì thế lúc ngồi trong suối nước nóng thoải mái, Thập Tam lại như ngồi trên đồng lửa. Anh lặng lẽ nhìn Thanh Vi, muốn xem biểu lộ của cô với cơ thể của mình. Kết quả lại thấy Thanh Vi gần như si mê nhìn anh, Thập Tam vội cúi đầu, trong lòng bất an nhưng đồng thời cũng cảm thấy ngọt ngào, Thanh Vi cũng không ngại người anh cứng rắn, Thanh Vi vẫn ưa thích anh.

Thanh Vi cũng không phát hiện ra Thập Tam nhìn cô, lập tức phản ứng lại. Sao cô lại có thể nhìn chằm chằm vào Thập Tam vậy chứ, ánh mắt kia không cần nghĩ cũng biết, nhất định là mê đắm như điên. Cô thậm chí còn vụng trộm chùi khóe miệng, ông trời phù hộ, cũng may không chảy nước miếng, bằng không thì thật không biết chôn đầu vào đâu.

Thập Tam ngâm nước nóng rất qua loa, vốn Thanh Vi muốn dạy anh tập bơi nhưng Thập Tam lại sống chết không chịu bỏ khăn tắm, vì thế đành thôi. Hướng chi cũng đã tới giờ ăn tối, Thanh Vi cùng Thập Tam ra khỏi suối, từng người tách riêng ra đi tắm vòi sen.

Thập Tam thay xong quần áo, biểu lộ mới tự nhiên hơn. Lúc đợi Thanh Vi, tướng mạo anh xuất chúng vô cùng, tóc dài đen nhánh,

bất kỳ ai đến gần cũng bị Thập Tam xuất khuôn mặt lạnh lùng như băng ra dọa.

Vì thế lúc Thanh Vi đi ra ngoài liền thấy được khối băng Thập Tam, toàn thân toát ra vẻ người lạ chớ tới gần.

Thập Tam này thật là, đúng là nên sửa khí chất của bản thân đi, bằng không sau này sao có thể ở chung với đồng nghiệp? Thanh Vi vừa cảm thán vừa bước qua.

Buổi tối, tổ phim mời bọn họ cùng dùng cơm, cũng coi như chúc mừng hoàn thành cảnh quay dưới tuyết. Thiệu Ung dẫn đầu mời rượu hai người. Thập Tam không uống nhưng Thanh Vi lại không muốn phá hỏng không khí vui vẻ, thế nên đành giúp anh cản mấy chns.

Tửu lượng của cô không cao, trộn lẫn rượu đỏ và rượu đế uống, tuy không say ngay nhưng lại hấp men.

Lúc hai người về phòng mới phát hiện vấn đề, giường chỉ có một chiếc. Tuy quả thật rất rộng lớn, ngủ ba cũng không vấn đề nhưng quả thật là chỉ có một chiếc!

Lúc Thanh Vi cầm phiếu phòng đã biết rõ chỉ còn một gian phòng, nhưng cô tưởng phòng tiêu chuẩn ít nhất cũng phải có hai cái giường. Trước đây cô và Thập Tam đều tách nhau ngủ, nhưng đây là do tổ kịch cung cấp, thuê phòng ở đây hẳn cũng không rẻ.

Lần này đi bọn họ đã tiêu không ít, phí ăn ở cũng đã vượt chỉ tiêu, tiền của cô cũng không nhiều, huống chi còn có phí tổn cho Thập Tam, quả thật khiến cô đau lòng cái ví cỏng con của mình. Vì

thể Thanh Vi khẽ cắn môi, nghĩ cố qua một đêm chắc cũng không vấn đề gì.

Ai ngờ phòng chỉ có một chiếc giường. Quầy phục vụ còn cười giải thích đây là phòng gia đình, kể cả dùng chân, ngâm suối nước nóng, vợ chồng mang theo con tới ngủ cũng có thể, rất có lợi ích kinh tế.

Được rồi, xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Thanh Vi và Thập Tam nhìn nhau, lại không hện mà cùng nhìn về chiếc giường kia. Mặt Thanh Vi hơi nóng, thầm muốn ngủ một giấc thật ngon.

Cô tới phòng vệ sinh thay quần áo rồi trực tiếp ngã lăn xuống giường. Quả thật rấy mệt. Trượt tuyết, xem pháo hoa, hôm nay còn đi bộ, bơi lội, ngâm nước nóng, cơ thể tuy thoải mái nhưng cũng rất mệt mỏi.

Thập Tam thay quần áo xong, trong phòng chỉ mở mỗi đèn đêm, Thanh Vi nằm yên trên giường, không biết có phải ngủ rồi hay không. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, tới gần xem xét cô.

Chăn mền cũng chưa đắp, bắp chân lộ ra ngoài, sợi tóc tán loạn, cơ thể hơi cứng. Thập Tam nghĩ Thanh Vi hẳn là mệt lắm, nếu không sao có thể ngủ như vậy.

Anh chậm rãi vươn tay, lại rút trở về, lại vươn tay, rốt cục cũng hạ quyết tâm dò xét cô.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 62

Thanh Vi chỉ là ngủ nửa tỉnh nửa mơ, đột nhiên cảm giác được một đôi tay mò tới đầu vai. Đôi tay kia rất quen thuộc, mạnh yếu vừa phải giữ vai cô. Cô cũng không hoảng sợ, chỉ làm bằm trong miệng: “A Ngự, mệt quá!” Nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ, bản thân cũng không nghe rõ.

Sau đó đôi tay kia liền mát xa từ trên bả vai cho cô. Xoa bóp hết mọi cơ bắp, đã thông kinh mạch, khiến cho cơ thể không căng cứng nữa, Thanh Vi thoải mái rên lên một tiếng.

Cô lật người lại, Thập Tam ngừng tay chuẩn bị đắp kín chăn cho cô.

Không ngờ Thanh Vi lại kéo anh lại, dùng lực chút đã kéo ngã thập Tam. Thập Tam tuy hoàn toàn có thể tránh được nhưng lại nương theo lực tay của cô mà ngã xuống cúi trên người cô.

Thanh Vi mở đôi mắt hơi mông lung ra, không biết là do rượu kích thích hay là vì cái gì, cô rất muốn ôm Thập Tam. Vì thế cô vươn tay ra ôm anh, lại muốn hôn anh.

Thanh Vi nghiêng người qua, Thập Tam thuận theo nằm xuống cạnh cô, hai người bắt đầu nụ hôn triền miên. Ngọt lành tươi mát, dường như đang nhắm nháp thứ trái cây tuyệt hảo, khiến

Thanh Vi không muốn rời đi. Cô nhấm nháp môi Thập Tam, nuốt trọn tư vị mỹ diệu kia.

Rốt cục cô cũng buông môi Thập Tam ra, hôn xuống cần cổ của hắn, kéo xuống xương quai xanh, lại trượt thẳng xuống dưới lồng ngực bóng loáng rắn chắc.

Cơ bắp của Thập Tam rất có độ đàn hồi, xúc cảm rất tốt, Thanh Vi không nhịn được mà chạm vào, nhẹ nhàng vuốt ve vẫn cảm thấy không đủ, vì thế lại cắn lên một cái, nhẹ nhàng gặm nhấm như mài răng.

Chợt thấy trên lồng ngực rắn chắc có hai điểm hồng nhạt như hai nhụy hoa đáng yêu. Cô cọ môi xuống, dứt khoát ngậm lấp nhẹ nhàng liếm láp nơi non nớt mềm mại đấy.

Cơ thể truyền đến cảm thu quái dị, từng đợt kích thích đánh úp tới, Thập Tam vẫn cắn môi không dám rên lên, chỉ ôm lấy Thanh Vi vỗ về lưng cô. Mãi đến khi Thanh Vi nắm lấy eo anh, bờ môi hôn lên ngực anh, anh mới không nhịn được mà khẽ rên rỉ một tiếng.

Thanh Vi hôn hai nhụy hoa khiến chúng từ non mềm trở nên cứng ngắc rồi cũng lưu luyến buông ra, sờ tới làn da bóng loáng sau lưng anh.

Trên tay có cảm giác gờn gợn, Thanh Vi thăm dò nhìn qua, liền nhìn thấy vết sẹo rất dài trên lưng. Thật ra vết sẹo cũng đã lành, nhìn qua cũng chỉ có màu hồng nhàn nhạt, sờ tới sờ lui vẫn bóng loáng, nhưng cảm xúc vẫn khác nhau.

Thập Tam cứng cả người, lúc trước hắn bị thương tuy rằng tốc độ phục hồi rất nhanh, mấy vết thương cũ cũng đã lành hẳn không

lưu lại sẹo nhưng vết đao lại quá sâu, thế nên vẫn có sẹo để lại.

Thanh Vi có thể vì thế mà ghét bỏ anh không? Bản thân đã không đẹp để gì cho cam, lại có sẹo trên người, có người phụ nữ nào sẽ thích chứ? Thanh Vi bây giờ rõ ràng đang muốn anh, nhìn thấy vết sẹo sẽ không mất khẩu vị chứ...

Đáy lòng Thập Tam lạnh run, còn lạnh hơn lúc bị chém một đao kia, thân thể run rẩy nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói: “Đừng, đừng nhìn, cái sẹo đấy, cái sẹo đấy anh sẽ nghĩ cách xóa.”

Đầu ngón tay của Thanh Vi lướt dọc qua vết sẹo, nhẹ nhàng hôn lên đó rồi mới đó: “Không khó coi, rất có mùi vị nam tính, em thích.” Nói xong ánh mắt cô khẽ sáng lên, khát vọng nhìn Thập Tam mà nói: “A Ngự, em muốn anh.”

Thập Tam chỉ cảm thấy như chỗ được hôn lên đều nóng rực hẳn lên, nóng đến phát đau, Thanh Vi không chê anh, không chê vết sẹo nhìn buồn nôn, Thanh Vi còn nói muốn anh! Thập Tam không biết là kích động hay sợ hãi, muốn nói lại nói không nên lời, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Thanh Vi lại hơi hoảng hốt, cô đối với Thập Tam như thế có phải hay không? Có phải uống say rồi không? Động tác của cô chậm lại. Thập Tam thấy cô dường như đang do dự, cắn răng kéo quần áo một cái, lại tự cởi quần áo của Thanh Vi trước.

Trong lòng anh thấp thỏm không yên, động tác trên tay lại rất kiên quyết, chỉ là lúc cởi đến quần trong của Thanh Vi ngón tay lại hơi run, cũng không dám liếc nhìn.

Dưới ánh đèn, cơ thể của Thập Tam như pho tượng có độ ấm, tóc đen dài tán loạn trên giường đơn trắng tuyết, hấp dẫn vô cùng. Cơ thể anh tỏa ra mùi thơm ngát nhàn nhạt, khiến Thanh Vi hít một hơi thật sâu: “A Ngự, ôm em.”

Thập Tam ngơ ngác một chút, anh đã thấy qua sách rồi, cũng không quá khó. Nhưng bây giờ lúc động tình, anh lại ôm Thanh Vi theo bản năng, hôn lên cơ thể cô.

Thanh Vi cảm thấy rượu trong người như hòa vào tốc độ chảy của rượu, cơ thể ấm áp của Thập Tam áp lên người cô, bờ môi nóng hổi hôn lên mang tới mãi cảm đặc biệt. Cô chỉ có hai lần kinh nghiệm, bây giờ đã khổng chế không nổi, trầm thấp rên rỉ thành tiếng, muốn yêu cầu Thập Tam thêm nữa...

Thập Tam ôm lấy cô, đôi mắt vốn lạnh lẽo ác liệt lạnh nhạt bây giờ lại ẩm ướt nhìn cô, đôi chân thon dài hữu lực đặt bên eo cô, điều chỉnh vị trí thích hợp.

Thập Tam nâng nửa người lên hôn cổ cô, trúc trắc hôn hai điểm đỏ tươi trên ngực cô. Thanh Vi a lên một tiếng rồi cũng không chịu được nữa, ôm lấy eo Thập Tam, đẩy hẳn vào cơ thể.

Vừa đi vào, cơ thể Thập Tam đã cứng đờ lại, nhưng vẫn khoong lên tiếng. Anh vốn muốn tùy ý Thanh Vi hoạt động nhưng thấy cô không khổng chế nổi lực, vì thế bất mãn vận động giúp cô, càng lúc càng nhanh.

Nhanh~ Cảm giác dần mạnh lên, Thanh Vi không nghĩ được gì nữa, nhin không được mà mấy lần gọi “A Ngự”, Thập Tam cũng đáp lại cô. Cuối cùng cô ngâm nga một tiếng, cảm thấy một luồng nóng hổi tuôn vào trong cơ thể, ủ cho cô thoải mái.

Thanh Vi vẫn ôm sát Thập Tam. Lần hoan ái này Thập Tam lại khiến cô vô cùng thỏa mãn. Uống rượu rồi lại hoạt động đồ mờ mờ, Thanh Vi chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn không muốn động đậy. Nhìn Thập Tam đỏ mắt, ánh mắt nhu hòa nhìn cô, trong mắt đã có tầng sương.

Thanh Vi nhìn thấy liền cứng cả người, kích tình qua rồi đầu óc mới tỉnh táo lại, chẳng lẽ Thập Tam không muốn? Cũng đúng, bọn họ chỉ vừa hôn môi thôi, sao đã lăn lên giường rồi? Đối với tính bảo thủ của Thập Tam không phải là khó chấp nhận lắm sao?

“A Ngự, anh làm sao vậy? Em xin lỗi...” Thanh Vi bối rối nhồm dậy, lau nước mắt cho anh. Đột nhiên cảm giác mình như lưu manh ép buộc thiếu nữ hồn nhiên vậy, trong lòng lại buồn cười, nhưng lại nghĩ Thập Tam không muốn, trong lòng cô lại khổ sở.

“Không, không phải.” Thập Tam vội vàng tới gần cô nói: “Đây là lần đầu tiên của anh, lúc “phá thân” có hơi đau, không phải là không muốn.”

“Phá thân?” Thanh Vi choáng váng, nhìn Thập Tam bình thường mạnh mẽ mà quên mất anh đến thì thế giới nữ tôn.

Thập Tam lôi một chiếc khăn mặt từ bên dưới ra, đây là khăn anh lau tóc ném lên giường, về sau cố ý lót dưới thân. Anh nghiêng đầu qua chỗ khác, đưa cho Thanh Vi nói: “Lạc hồng(*) của anh.”

(*)Lạc hồng: Máu xử nữ.

Thanh Vi bắn: lạc hồng của đàn ông? Chảy ra từ đâu vậy?

Cô còn chưa kịp nghĩ thông mấy vấn đề tà ác kia lại đã phát hiện ra không có gì trên khăn mặt hết. Cô nhìn qua nhìn lại vẫn chỉ thấy

một màu trắng tuyết. Thập Tam muốn cô nhìn cái gì mới được chứ?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 63

Thập Tam vốn đang thẹn, quay đầu nhìn khăn mặt mới phát hiện trên khăn mặt không có vết máu. Anh kinh hãi, lôi khăn mặt lại nhìn kỹ, quả thực là không có.

Thập Tam như bị sét đánh: sao có thể, vừa rồi rõ ràng là rất đau...

Đột nhiên anh nhớ tới Thanh Vi sẽ nghĩ thế nào về anh? Sẽ tin tưởng anh sao? Dù cho tin tưởng nhưng trên khăn không có máu, rồi cũng sẽ trở thành dấu vết trong trí nhớ.

Đàn ông không có lạc hồng ở thế giới của anh sẽ bị đánh, giết, li hôn, vứt bỏ là đương nhiên, còn bị người đời vũ nhục, chửi rủa, cả đời không ngẩng đầu lên được.

Thập Tam nghĩ đi nghĩ lại nhưng lại quên mất đây là thế giới mới, hoặc là ý thức chưa được bình phục lại e ngại xấu hổ. Sắc mặt anh trắng bệch, thân thể cứng ngắc, cầm khăn mặt trên tay bắt đầu run rẩy.

Thanh Vi nhìn sắc mặt của anh, muốn vươn tay ra kéo thì Thập Tam đã xoay người quỳ dưới giường, nói gấp gáp: “Đây là lần đầu tiên của tôi, hãy tin tưởng tôi.” Giọng nói trầm thấp mang theo tuyệt vọng.

Thanh Vi nhìn thân thể anh trần truồng quỳ dưới giường, mặt trắng bệch, đầu còn quấn chuyện cái khăn mặt nữa, cô nhảy xuống giường ôm lấy anh, dùng sức kéo anh lên.

Thập Tam bất động, Thanh Vi cũng kéo không nổi, chỉ thấy anh nói nhảm, cô hung dữ ôm lấy anh, lay anh mấy cái: “Em đương nhiên tin anh! Mau đứng lên đi!”

Thập Tam ngờ ngác quỳ mà nói: “Tôi sai rồi, em phạt tôi đi.” Anh không nói thật lâu, nhưng giờ mỗi chữ, mỗi câu đều tuyệt vọng.

Thanh Vi thấy anh không quý trọng bản thân như thế, sức lực do cơn giận cũng mạnh hơn, cô dùng sức túm anh lên giường. Cô lớn tiếng nói: “Anh nói bậy bạ gì vậy, anh ở đây với em có gì không đúng? Anh cùng sống với em ở đây lâu như vậy rồi, thân thể chuyển biến như vậy là điều tự nhiên, bằng không mới là bất bình thường đó. Làm gì so đo không phải là lần đầu tiên, em cũng không phải là lần đầu tiên mà.”

Thập Tam mắt rưng rưng nhìn Thanh Vi: “Em là phái nữ, đương nhiên không cần. Tôi...tôi...”

Thanh Vi dùng chân phủ lấy hai người, ôm lấy Thập Tam nói: “Ở đây không so đo những điều này. Hơn nữa em tin anh là lần đầu tiên. Đừng quan tâm những điều này nữa được không?”

Cô nói liên miên, cần nhần một hồi, rốt cuộc Thập Tam cũng an tĩnh lại, chậm rãi nhắm nghiền mắt.

Thanh Vi thấy lông mi anh vẫn động đậy, biết rõ anh không ngủ nhưng để anh yên tĩnh cũng tốt. Lúc này cô hận mình vô cùng, biết rõ Thập Tam khác người thường, làm sao cô lại vội vã háo sắc như

vậy, không hỏi rõ đã ăn hết người ta, vừa rồi anh nói đau lại không ra máu, không biết có bị thương hay không, có để lại tâm lý oán hận cho anh hay không?

Cô suy nghĩ, biểu hiện trên mặt bắt đầu lúng túng. Lại nghĩ tới tính tình Thập Tam như vậy, mình đông muốn tây nhớ anh nhưng lại không làm rõ quan hệ, anh có thể rất khổ sở. Vì vậy càng nghĩ càng hối hận.

Thanh Vi nghĩ không ra làm sao mình lại không khống chế được mà ăn người ta sạch sẽ rồi? Lúc ấy cái gì cũng không nghĩ được, trong đầu chỉ có sắc dục, cũng chỉ vài chén rượu mà cô đã mất lý trí rồi ư? Kỳ thật bản thân cô là sói mà, bằng không sao lại muốn đi chơi với Thập Tam, còn ngủ chung giường?

Cô thì đang nghĩ ngợi lung tung, Thập Tam thì tâm tình như đi cáp treo. Lúc ban đầu thì vừa thẹn, vừa mừng vì mình rút cuộc cũng hiến thân cho Thanh Vi. Về sau lại bị chuyện khăn mặt làm cho xấu hổ, cuối cùng lại thấy Thanh Vi trầm mặc, sắc mặt thay đổi nên tâm tình anh càng sa sút.

Anh nghĩ chắc là Thanh Vi vẫn để ý, mới rồi chỉ là an ủi anh mà thôi.

Thật lâu sau đó, Thanh Vi đang thất thần thì chợt nghe anh nói: “Thanh Vi, tôi biết mình không xứng với em, tôi không yêu cầu danh phận gì. Nếu em muốn tôi, tôi sẽ săn sóc em, nếu không tôi sẽ không quán luyến em. Về sau em thích ai không cần chú ý đến tôi, tôi sẽ không sao. Chỉ cần em cho phép tôi thủ thân cho em thì tôi đã thỏa mãn lắm rồi, thật đó.”

Anh nói xong, giọng nói có phần run rẩy, còn mang chút ít nghẹn ngào: “Nếu như em vẫn để ý chuyện tôi không có lạc hồng, không muốn gặp mặt tôi, vậy hãy để tôi chăm sóc em, giúp em làm việc, đừng đuổi tôi đi, được không?”

Thanh Vi nghe xong mà mãi không hiểu, sao lại nói những lời này, nghe sao cũng thấy chua xót hết. Không đợi đến khi cô trả lời, anh vùi đầu dưới gối, dường như sợ nghe thấy điều không muốn nghe.

Thanh Vi chỉ có thể dùng sức ôm lấy Thập Tam, buộc anh ngẩng đầu lên. Nhìn thấy gương mặt trắng bệch kia mà không khỏi thương tiếc, cọ vào mặt anh: “Anh nói nhăng nói cuội gì vậy? Em chỉ hận chính mình không hiểu rõ được vấn đề, sợ anh bị thương, lại sợ anh cảm thấy lần đầu như vậy thì quá qua loa, em là phiền những điều này đó thôi.”

“Thật sao?” Thập Tam sững sờ nhìn Thanh Vi, không thể tin được.

“Anh đó, phải biết rằng nam nữ xảy ra quan hệ thì đàn ông là người được lợi mới đúng. Như bây giờ là nam trấn an nữ đấy. Em không cho anh chịu trách nhiệm có khi anh còn cười trộm ấy chws.”

“A, đúng, đúng đấy” Thập Tam vội vàng nói: “Anh biết rõ, chỉ là luôn không nghĩ đến. Anh sẽ chịu trách nhiệm, Thanh Vi, chỉ cần em cho anh cơ hội, anh sẽ phụ trách.”

Thanh Vi đánh một cái vào gáy anh: “Ở bên ngoài thì lạnh lùng như băng, đối với em thì vừa đoán mò, vừa nói năng lung tung như vậy.”

“Thực xin lỗi, là anh quá để ý đến em.” Nói xong anh nghĩ đến thế giới này phụ nữ rất ghét đàn ông quẩn lấy người, vội cam đoan: “Về sau sẽ không như vậy nữa.”

Thanh Vi hôn mặt anh: “Thật ra, anh tuổi trẻ anh tuấn, ở cùng với em, em mới là không xứng với anh.”

“Em là tốt nhất, em đồng ý cùng anh, anh không mong gì nữa.”
Thập Tam thỏa mãn thở dài.

Thanh Vi chọc chọc dấu hôn trước ngực anh, xấu xa cười. Thập Tam cúi đầu ngó, mặt lại đỏ lên. Anh chợt nhớ tới điều gì, thấp giọng lúng túng nói: “Chuyện kia, Thanh Vi, là lần đầu tiên của anh, còn làm không tốt, về sau anh sẽ học, sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Thanh Vi hơi nhăn trán: “Anh học ở đâu?”

Thập Tam suy nghĩ nghiêm túc một lát sau nói: “Ờ ha, không biết. Nhưng sẽ nghĩ ra cách thôi mà.”

Thanh Vi muốn ói máu luôn: “A Ngự, anh tình em nguyện, tình cảm như vậy là tốt đẹp nhất, không cần tận lực đi học những kỹ xảo kia. Anh và em ngang hàng, không ai hèn hạ ai, anh có quyền từ chối em, cũng có thể hưởng thụ, được không?”

“Vậy vừa rồi em hài lòng không?”

“A Ngự, anh hỏi một người phụ nữ như vậy cô ấy sẽ thẹn thùng đấy. Được rồi, em rất hài lòng, duy chỉ có điều ngày mai anh có thể đi lại bình thường được không?”

Thập Tam gật đầu, nở nụ cười thanh thoát, thoải mái không một bóng mờ. Dường như đây là lần đầu tiên anh cười như vậy: “Anh

không sao, nghỉ ngơi giờ là ổn, về sau, hm, sinh hoạt vợ chồng cũng không sao rồi.”

Thanh Vi muốn ngủ, Thập Tam thường không nhiều lời, một khi mở miệng thật đúng là khó đỡ.

Thập Tam còn muốn nói gì nữa nhưng Thanh Vi đã dứt khoát hôn nhẹ lên môi anh, sau đó nói: “Ngủ.” Thập Tam không nói thêm lời nào nữa, mỉm cười ôm cô cùng nhau ngủ.

Thanh Vi vốn không nghĩ tới đối tượng lại là Thập Tam, cô chẳng những không thể thẹn thùng lại còn trấn an anh. Nhưng cô lại cảm thấy rất tốt.

Chuẩn bị tốt hành lý, nhìn Thập Tam với đôi mắt dịu dàng, tươi cười, cô đột nhiên cảm thấy mình có một phần trách nhiệm. Từ giờ trở đi cô và Thập Tam là vận mệnh liên quan chắc chắn rồi, muốn cùng anh sinh sống, hai bên cùng ủng hộ nhau.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 64

Đi ra khỏi sân bay, Thập Tam vừa mang ba lô vừa kéo hành lý, còn Thanh Vi thì thanh thản mà đi bên cạnh anh, tìm kiếm người bạn thân An Hiểu Văn ra đón. An Hiểu Văn và chồng đang chờ ở lối ra, thấy Thanh Vi liền vui vẻ phát phát tay, Thanh Vi cũng cười rộ lên, bước nhanh hơn, Thập Tam tự nhiên theo sát cô, linh hoạt mà vượt qua người phía trước.

Thanh Vi và Thập Tam sau đêm hôm đó thì quan hệ càng tiến thêm một bước. Hai ngày cuối cùng, hai người nắm tay dạo phố, quan tâm lẫn nhau như là điều tự nhiên mà thành.

An Hiểu Văn, chồng cô ấy và Thanh Vi vô cùng quen thuộc, thấy cô tay không đi ra, cười nói: “Không có hành lý à? Hiểu Văn còn sợ em bao lớn, bao nhỏ nên phải thêm anh thể lực cường tráng đến đây này.”

“Có, nhưng không nhiều lắm” Thanh Vi nói xong chỉ vào Thập Tam: “Đây là bạn của em, A Ngự.”

An Hiểu Văn thấy Thanh Vi đi gần sát một người đàn ông anh tuấn dị thường, xuất hiện cùng nhau, nhưng lại chưa từng thấy qua Thập Tam nên không nghĩ hai người đi cùng nhau. Bây giờ thấy Thanh Vi công khai thừa nhận là bạn, tuy không nói là bạn trai

nhưng đã biểu lộ thần thái vô cùng thân mật, tuyệt không phải là bạn bình thường.

Chẳng lẽ Thanh Vi ra ngoài ở cùng người đàn ông này hay sao? An Hiểu Văn lập tức suy đoán: cô nam quả nữ cùng đi du lịch thì còn có thể có quan hệ như thế nào?

Cô và Thanh Vi là bạn bè vô cùng thân thiết, cùng nhau đến trường, chia sẻ những bí mật con gái, cùng làm việc, mua sắm, trong công việc không như ý đều nói thẳng ra, có thể nói là tri kỷ, nhưng sao lại không biết Thanh Vi đã có bạn trai?

Cô nhớ rõ tháng trước còn cùng nhau ăn cơm, Thanh Vi cũng chưa nói cái gì.

An Hiểu Văn có chút giật mình... Lại hiểu kỳ dò xét Thập Tam. Thanh Vi thân mật kéo tay cô: “Chú ý tổ chất, đừng nhìn chăm chăm trai đẹp vậy, anh ấy sẽ khó chịu đấy.”

An Hiểu Văn nghe xong im lặng, cô nhìn Thập Tam là không có tổ chất rồi hả? Một người đàn ông bị nhìn thì khó chịu cái gì? Thanh Vi cũng quá bao che khuyết điểm rồi. Cô cười hì hì tới gần Thanh Vi nói: “Nghiêm túc rồi hả? Xem đều không cho xem, bảo vệ kỹ tới vậy.

Mấy người cười nói đến bãi đỗ xe, An Hiểu Văn và chồng là Đặng Vĩ đề nghị: “Đã trễ như vậy, hay cùng đi ăn một bữa cơm chào đón mọi người trở về.”

Vốn đều là bạn bè, Thanh Vi đương nhiên đồng ý. An Hiểu Văn cười nói: “Ăn lẩu, anh biết một nhà hàng cay mới mở, không gian, nguyên liệu đều nhiều lại mới lạ, tươi sốt, thế nào?”

Lẩu đương nhiên là rất nhiều loại, hương vị, nhưng đối với Thanh Vi và An Hiểu Văn mà nói thì yêu nhất vẫn là lẩu vị cay. Cả mì và rau đều cay, nhân lúc mùa đông cùng nhau ăn, thường ngưu tầm ngưu mã tầm mã mà chạy đi ăn lẩu.

Thanh Vi đang muốn đồng ý đột nhiên nghĩ đến Thập Tam, liền hỏi anh: “A Ngự, muốn ăn lẩu không?”

Trước khi tham gia hoạt động của đơn vị không tính, Thập Tam là lần đầu tiên gặp bạn bè của Thanh Vi, vẫn có chút khẩn trương. Chỉ là anh biểu thị lãnh đạm, ít nói, bộ dạng giao tiếp không tốt. Nghe Thanh Vi hỏi liền vội vàng gật đầu: “Ừ.”

Đặng Vĩ đã quay sang nạt nộ An Hiểu Văn: “Nhìn xem, người ta sẵn sàng, ôn nhu nhiều như vậy, thật đối lập, anh kém xa rồi.”

An Hiểu Văn xì mũi coi thường: “Anh kém? Em thì sao? Không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so hàng, em cũng thật đối lập.” Nói xong véo vào tay Đặng Vĩ một cái, Đặng Vĩ hô to gọi nhỏ, liên tục nói: “Anh đang lái xe, chú ý an toàn! Đáng ra anh phải ném em ra ngoài mới phải.”

Bốn người vô cùng náo nhiệt, chính xác là hai người náo nhiệt, hai người xem náo nhiệt cho đến khi tới quán lẩu mà An Hiểu Văn đề nghị.

Bởi vì là quán mới mở nên khách hàng cũng không đông, hơn nữa trang bị trong tiệm còn mới tinh sạch sẽ, xinh đẹp, mọi người đều rất hài lòng.

Viên phục vụ tay chân lạnh lẽo bê nồi lẩu và thức ăn lên, còn đưa miễn phí hai chai nước uống, nói là mới khai trương nên hạ giá. Mọi

người vô cùng vui vẻ.

Nồi lẩu là nồi uyên ương, Thanh Vi và An Hiểu Văn căn bản không đụng đến món hải sản, chỉ có Đặng Vĩ thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn.

Thanh Vi đói bụng, vớ lại trước mặt bạn bè không có cốc kị nên vung vẩy đĩa ăn như gió cuốn, về sau cô phát hiện Thập Tam ăn rất nhã nhặn, hơn nữa cũng cơ bản là ăn lẩu cay. Chẳng lẽ anh cũng thích ăn cay?

Thanh Vi có hơi vui vẻ, nghĩ thầm về sau có thể cùng anh ăn chung, cô không ý thức được đã nghĩ đến sau này sinh hoạt xa như vậy rồi.

Thanh Vi đề cử cho Thập Tam vài món ăn, có khi còn cố ý gấp cho anh vào món. Thập Tam đều yên lặng ăn hết.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn cô cười cười, không biết là do cay hay là bị bỏng mà môi nhuận đỏ. Thanh Vi thuận tay rút khăn giấy đưa tới, Thập Tam đón lấy mà lau.

An Hiểu Văn nhìn không nổi, mãnh liệt uống một ngụm nước: “Không nên như vậy, Thanh Vi, cậu cứ chăm sóc anh ấy như trẻ con vậy.”

Thanh Vi ngẩn ra, cô cười cười che dấu cảm xúc. Trên thực tế, câu nói kia của Hiểu Văn chọc trúng tâm trạng đang mờ mịt của cô. Cô lớn tuổi hơn Thập Tam rất nhiều, người khác xem ra như chị em, thậm chí bề ngoài cũng không xứng đôi.

Hướng hồ bởi vì Thập Tam ỷ lại việc giao tiếp không như một người chị. Nói là người yêu nhưng giống chị em, cái này vốn cũng là

khúc mắc của Thanh Vi.

Cho nên lúc giới thiệu cô cũng vô thức mà chỉ nói là bạn bè. Có lẽ cô đối với đoạn tình cảm lưu luyến này chỉ có ngọt ngào triền miên, chờ mong nhưng lại không tin tưởng thiên trường địa cửu.

Đặng Vĩ là nhân viên điện tín của công ty, bây giờ được thăng làm tổ trưởng, lương bổng không tệ, tiền đồ xán lạn, đúng là thỏa mãn ước nguyện. Lúc ăn cơm nói chuyện tin tức xã hội, công tác đều lý thú.

Anh nói chuyện khôi hài, chuyện bình thường cũng có thể miêu tả sinh động, thú vị, An Hiểu Văn và Thanh Vi đều thích thú.

Thập Tam chỉ yên lặng ăn cơm, rất ít nói.

Đối với ngành sản xuất anh không biết, đối với tin tức cũng không có hứng thú, theo bản chất mà nói anh đối với xã hội này vô cùng lạnh lùng.

Thế nhưng Thập Tam đột nhiên thấy Thanh Vi khẽ cười, lắng nghe Đặng Vĩ, anh cũng muốn như thế: chậm rãi nói, trêu chọc cô cười, để cho cô vui vẻ. Có thể anh không biết...

Có lẽ anh vĩnh viễn không học được. Một ảnh vệ sẽ chú ý việc vui cười sao? Có thể làm tốt việc dẫn dắt chủ đề, có chừng mực mà chiếu cố phụ nữ, biết rõ thức ăn, lúc nào nên thêm trà, lúc nào nên tính tiền sao?

Nói đến tính tiền, Thập Tam trước kia đã chú ý đến, phần nhiều tính tiền là đàn ông. Có thể anh đã một mực đều dựa vào Thanh Vi nuôi sống. Anh ăn, mặc, ở, đi lại, thậm chí đi chơi cũng đều là Thanh Vi lo.

Anh không có thu nhập, không có công việc, sao có thể cung cấp nuôi dưỡng Thanh Vi.

Phụ nữ ở đây đều yêu thích mỹ phẩm, quần áo đẹp. Thế nhưng Thanh Vi hình như từ khi biết anh đã ít mua đồ mới hơn nhiều, càng không nói đến túi xách, đồ trang điểm...

Thập Tam nghĩ đến, lòng có chút đau xót, anh nghĩ: cho tới bây giờ Thanh Vi đều không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn.

Bây giờ nghĩ lại, nụ cười kia làm lòng anh đau nhói. Thanh Vi thật bao dung anh rồi, anh sao có được loại may mắn này.

Anh yêu Thanh Vi, nhưng lại làm cho Thanh Vi vất vả, lại để cho cô sống không tốt bằng người khác, xa không nói, tựa như An Hiểu Văn nói, đối lập với Đặng Vĩ, anh đúng là không hợp phẩm chất đàn ông.

Thanh Vi ăn no lại nhìn Thập Tam, phát hiện anh ngây người. Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, lại không có tiêu điểm, nặng nề, thậm chí có chút hoảng sợ.

Sao vậy? Vừa rồi trước khi ăn còn khá tốt. Thanh Vi có chút buồn bực, đẩy đẩy Thập Tam: “Muốn ăn gì không?”

Thập Tam thu hồi lòng lại, hạ tầm mắt, nhìn không ra cảm xúc gì nói: “Không có gì, anh ăn được rồi.”

Thanh Vi cho rằng Thập Tam mệt mỏi nên mọi người nói đuổi nhau mà ra. Đặng Vĩ đưa tiễn bọn họ trở về nhà.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 65

Thanh Vi và Thập Tam về đến nhà thì đã thấy Yến Dung. Vì đều đã ăn cơm xong, Yến Dung rót ấm trà, mấy người ngồi nói chuyện phiếm.

Xem ra tinh thần Yến Dung cũng tốt, cho thấy việc ly hôn có tiến triển, đã làm thỏa đáng không ít. Lời nói Yến Dung đã lờ mờ lộ ra can đảm năm đó, hình ảnh tự tin, xem ra lần tranh chấp này đã làm cho cô khôi phục rất nhiều.

Chỉ là cuối cùng khi nói đến Hân Hân, Yến Dung có chút ưu sầu. Muốn đi học, Hân Hân phải trở về quê, nếu như Yến Dung không quay về thì Hân Hân cũng sẽ bị Trịnh Cường dẫn đi, có lẽ quyền nuôi dưỡng con gái sẽ có chướng ngại. Nhưng nếu trở về thì cô lại không thể lại ở chung một chỗ cùng Trịnh Cường.

Thanh Vi nghĩ kế: Thập Tam quý mến cha mẹ như vậy, có thể để anh hỗ trợ đưa đón Hân Hân, tạm thời ở nhà cha mẹ, đợi mọi việc xong xuôi, Yến Dung sẽ lại mua nhà hoặc có sắp xếp khác.

Thập Tam biết rõ mình cũng phải tới ở nhà ba Yến tiếp, nhưng khi nghe Thanh Vi nói ra nhanh như vậy vẫn có chút không nỡ.

Đến buổi tối, Thanh Vi và Yến Dung ngủ chung một phòng, lúc đầu anh ngủ trên giường, vẫn là ra giường lúc trước, chỉ là trên tủ

đầu giường có đặt một ít vật dùng hàng ngày của phụ nữ.

Anh không lạ giường nhưng lại ngủ không được. Không biết nghĩ cái gì, nghĩ về Đặng Vĩ? Về Yến Dung? Nghĩ về ngày đó ở suối nước nóng? Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy trong bụng bắt đầu không thoải mái, bắt đầu... có chút đau.

Vốn tưởng rằng là do suy nghĩ vẩn vơ, nhưng cơn đau lại bắt đầu dần dần mạnh mẽ, về sau bụng quặn đau từng cơn, cơn đau không thể xem nhẹ.

Thanh Vi và Yến Dung nằm trên giường nói chuyện một lúc rồi đi ngủ.

Vốn là ngủ ngon, nhưng phòng vệ sinh phòng ngủ lại bên cạnh lại có người ra vào mấy lần, tiếng xả nước “Rầm ào ào” nhiều lần vang lên, Thanh Vi rớt cuộc cũng bừng tỉnh. Cô mơ mơ màng màng nhìn Yến Dung một chút thì phát hiện cô ấy đang mở đèn ở đầu giường.

“Chị bị tiêu chảy hả?” Thanh Vi hỏi.

“Không, là chị nghe tiếng nước nên tỉnh.” Yến Dung cũng không hiểu.

Thanh Vi bừng tỉnh: chỉ có ba người, vậy thì người chạy vào phòng vệ sinh đúng là Thập Tam rồi. Anh làm sao vậy? Đầu óc Thanh Vi lập tức rối loạn, cô đi nhanh ra cửa xem.

Thập Tam đã về tới trong phòng nhưng không nằm mà là ngồi trên giường, đèn cũng lóe sáng lên.

Thanh Vi lần lượt nhìn anh, ngồi xuống hỏi: “A Ngự, anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Giọng nói của Thập Tam vẫn nhàn nhạt trước sau như một. “Em đi nghỉ đi, không phải lo cho anh đâu.”

Thanh Vi lại nhìn thấy sắc mặt Thập Tam khó coi, trên mặt còn có đầy mồ hôi – tuyệt đối không phải nóng, như vậy là đau hay sao?

Thanh Vi nóng nảy: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Anh không nói rõ ràng làm sao em có thể mặc kệ anh?”

Nói xong thấy một tay Thập Tam nắm thành quyền ấn vào bụng nhỏ, chỗ đó đau sao? Cô không khỏi nhìn xuống, chẳng lẽ là “cái kia” có phản ứng gì? Ngày đó Thập Tam nói anh đau, lại không có máu là không bình thường, cô vẫn sợ sẽ có di chứng gì đó.

Chẳng lẽ bây giờ đã phát tác? Thanh Vi nghĩ như khăn bông đập vào mặt, không máu chảy đầm đìa nhưng lại đau âm ỉ vậy.

Dưới tình thế cấp bách, Thanh Vi đưa tay chạm vào chỗ dưới bụng anh, ân cần hỏi: “Đau hả?”

Mặt Thập Tam vốn có chút trắng bệch thoáng chốc đã đỏ như cà chua, anh bị hành động can đảm của Thanh Vi dọa sợ ngây người, nhất thời không thể trả lời.

Thanh Vi càng nóng nảy, nhận định là tiểu đệ của Thập Tam có vấn đề, hay là tiểu trứng của tiểu đệ Thập Tam xảy ra vấn đề?

Chảy máu? Rách? Sưng đỏ rồi hả? Biến dạng? Những hình ảnh cực không thuần khiết ùn ùn kéo đến trong đầu Thanh Vi. Cô càng nghĩ càng kinh ngạc.

Cái này cũng không thể đùa được, liên quan tới cuộc sống hạnh phúc của Thập Tam sau này, tuyệt đối không thể qua loa. Thanh Vi

đẩy tay Thập Tam, muốn kéo quần của anh ra xem xét: “Cho em xem một chút!”

Thanh Vi lúc này chỉ lo cho Thập Tam, căn bản không chú ý đến Yến Dung đã đến, cô khế dựa vào cửa chỉ thấy động tác lôi kéo của Thanh Vi, tay bưng nước ấm mà không ổn định, dường như muốn tràn ra ngoài.

Thập Tam lại thấy được, mặt anh nóng như muốn phỏng rồi, anh liều mạng bắt lấy dây lưng quần nói: Không đúng, không đúng.”

Thanh Vi còn muốn cố gắng, may là Yến Dung ho một tiếng đã cắt đứt hành vi của cô.

Tuy chuyện không phải như vậy nhưng cũng có chút xấu hổ. Thanh Vi ngượng ngùng mà buông tay, nhưng vẫn không tự chủ được mà nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Thập Tam, dường như muốn soi xem trên chiếc quần màu xanh kia có vết máu đỏ hay không.

Yến Dung đã sớm nhìn ra em họ và A Ngự này quan hệ không đơn giản, lần này trở về rõ ràng càng thêm thân mật, nhưng thật không nghĩ đến hai người bọn họ lại thân mật đến như thế. Đem nước đến cho Thập Tam, Yến Dung hỏi: “Đau bụng sao?”

Thập Tam nhẹ nhàng nói “Dạ”, nhận nước ấm uống hết, sau đó nói “Cảm ơn chị họ!”

Thanh Vi: ...

Thì ra là đau bụng, nếu ở đây có miệng đậu hũ chắc cô dám đập đầu vào luôn quá. Thanh Vi ngu ngơ trong chốc lát, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

Đột nhiên nghĩ đến, đau bụng? Có lẽ còn là vì nguyên nhân kia...

Yến Dung đưa tay sờ bụng Thập Tam, Thập Tam kinh ngạc mà né tránh, sau đó lại biến sắc, bước nhanh ra khỏi phòng chạy về phía nhà vệ sinh.

Yến Dung nói: “Em có thể là ăn gì đau bụng rồi, cũng có thể là viêm ruột thừa. Hân Hân đã từng bị, chị có thể biết được đại khái, lát nữa em theo vị trí chị nói ấn nhẹ một cái, nếu như kịch liệt đau nhức thì phải tranh thủ thời gian đi bệnh viện ngay.”

Đang nói, trong phòng vệ sinh truyền ra một tiếng Bang, Thanh Vi và Yến Dung chạy đến xem thì thấy Thập Tam đang vịn máy giặt đứng lên, trên mặt đất là một lọ dầu gội đầu, xem ra Thập Tam bị trượt té rồi.

Thập Tam cau mày, dường như rất không thoải mái, lại còn muốn ngồi xuống nhặt lọ dầu gội.

Yến Dung đã nhặt lên, thúc giục Thanh Vi nói: “Mau dìu em ấy về.” Thập Tam lại không thuận theo, không phải tại cái vũng nước mới bị thương thì đã anh tự mình đi về phòng ngủ rồi.

Thanh Vi lo lắng, nếu như Thập Tam thực sự bị viêm ruột thừa cấp tính thì làm sao bây giờ? Tuy là tiểu phẫu nhưng cũng phải lấy máu xét nghiệm. Có thể máu của Thập Tam... Cô nghĩ đến lúc trước có xem báo cáo xét nghiệm, trong lòng rơi một cái bộp.

Thập Tam lắc đầu nói: “Anh không sao, chỉ là tiêu chảy thôi, vừa rồi có hơi buồn nôn, cảm thấy muốn ói lại ói không ra.”

Thanh Vi theo lời Yến Dung nói nhẹ nhàng xoa bóp bụng Thập Tam, kết quả bụng dưới anh đau, rồi lại không giống như là viêm

ruột thừa.

Thập Tam kiên trì một chút, Thanh Vi không dám tùy tiện đi bệnh viện, dù sao kinh nghiệm sống của Yến Dung cũng phong phú, đưa cho anh mấy viên thuốc: “Hay là đồ ăn vặt có vấn đề? Uống thuốc trước đã.”

Thanh Vi phiền muộn nói: “Bọn em cùng ăn một nồi lẩu, em không có việc gì, anh ấy sao có thể như vậy?”

“Cái này có thể không giống nhau. Hoặc là đồ ăn có vấn đề lại vừa khéo bị em ấy ăn hết, hoặc là em ấy bị dị ứng với thức ăn nào đó, hoặc là ăn không quen. Như có người phương bắc lần đầu ăn hải sản lại nôn đầy nhà, toàn thân mẩn đỏ, đều là vì thân thể không thích ứng.”

Nhưng không đến nỗi phản ứng mãnh liệt như thế. Vậy hẳn là anh không ăn được cay.

Nội lực Thập Tam đã mạnh mẽ trở lại, đó cũng là vũ lực, tổ chất thân thể tốt, nhưng nếu như dạ dày không thích ứng với thức ăn cay, tiêu chảy, dạ dày đau đớn, thậm chí co rút thì cũng chỉ là phản ứng sinh lý, võ công có cao mấy cũng không ích gì.

Chẳng lẽ Thập Tam lại tự ép mình ăn nhiều đồ cay như vậy, dẫn đến đau bụng khó chịu?

Nghĩ như vậy, Thanh Vi bỗng nhiên cảm thấy giận, sao anh ấy có thể như vậy? Không lo cho thân thể của mình. Không thể ăn cái gì, không thích cái gì sao không chú ý. Muốn tự hành hạ mình sao?

Yến Dung cho Thập Tam uống thuốc thì bệnh đã bắt đầu giảm bớt, nhưng Thanh Vi lại có phản tức giận mà nhìn người đàn ông

đang tự trách mình kia. Cô dứt khoát về phòng ngủ trước, ở lại chỉ làm cho mình thêm bực tức.

“A Ngự, anh nói thật đi, có phải anh không thể anh cay?”

Thập Tam né tránh ánh mắt của cô, cúi đầu nói: “Ừ.”

“Vậy tại sao anh phải ăn?”

...

“Lúc ấy vì sao không nói?”

“Là lỗi của anh.” Mi mắt Thập Tam khẽ động, như là không giương mắt, cũng không giải thích.

“Anh...” Thanh Vi thật muốn đánh cho anh một cái, nhưng lại không xuống tay được: “Thật quá đáng.”

Nói xong thấy Thập Tam vẫn không có ý định giải thích, Thanh Vi nổi giận bỏ đi.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn cô nổi giận ùng ùng bỏ đi, trong mắt âm đạm không có ánh sáng. Anh biết rõ lần này đã làm cho Thanh Vi tức giận, thật sự đã sai rồi, xem vừa rồi Thanh Vi lo lắng như vậy, anh thật sự hối hận.

Nhưng sao có thể nói lí do ra được? Anh không tiện nói.

Thanh Vi không để ý anh rồi, ngày mai lại phải đi về, như vậy sẽ có một thời gian ngắn Thanh Vi sẽ không muốn gặp anh rồi.

Thập Tam nghĩ đến đáy bụng dưới lại đau, nhưng trong lòng lại càng khó chịu hơn. Anh dựa vào tường cuộn mình ngồi để giảm bớt

đau nhức.

Thập Tam vẫn còn ảm đạm thì Thanh Vi đã trở lại.

Sắc mặt cô vốn không vui, nhưng nhìn nghiêng thấy Thập Tam cô độc, đau xót, tịch mịch, như một con thú nhỏ đang liếm vết thương, cô chậm rãi hòa hoãn xuống.

Thập Tam mờ mịt nhìn cô, dường như không rõ Thanh Vi đã hàm hàm bỏ đi rồi sao giờ lại trở lại. Một cái ly đưa đến trước mặt anh.

“Uống đi, anh bị mất nước, bổ sung thêm nước muối mới có lợi.”

Thanh Vi nhìn Thập Tam uống hết nước, đắp chăn cho anh, cuộn thành một cái bánh bao.

Thập Tam thấy Thanh Vi vẫn còn để ý đến anh, còn quan tâm đến anh, trong lòng càng thêm đau xót, mắt dường như có phần ẩm ướt.

Thanh Vi siết chặt anh, hai tay cố gắng ôm cái bánh bao nói: “Vì sao phải tự ép mình ăn như vậy?”

Không có ai trả lời, bờ môi Thập Tam run run nhưng vẫn im lặng.

“Như vậy là không yêu quý chính mình, em sẽ đau lòng, sẽ tức giận, biết không?” Giọng nói của cô ôn hòa, có chút tức giận, có chút không nỡ, còn có đau lòng.

Thập Tam rót cuộc không chống cự được, đành nói: “Tất cả mọi người đều muốn ăn, anh không muốn mọi người mất hứng.”

“Vì cái này?” Thanh Vi không tin.

“Còn có, anh, anh muốn có thể cùng khẩu vị với em, muốn luyện một ít. Có thể do trước kia anh chưa từng ăn cay như vậy...” Ngửi khí Thập Tam trầm thấp.

Thanh Vi hỏi lại: “Trước kia anh ăn đều rất đơn giản?”

“Ừ, đều là thức ăn thô. Rất ít dùng bữa, thịt thì càng thiếu, cho nên ăn thức ăn nhiều chất béo và mặn sẽ không thoải mái.”

“Các anh ăn uống phải chú ý ư? Có phải quá khát khe không?”

“Chủ nhân đối với các ảnh vệ thường không quan tâm, cảm thấy có thể tùy tiện mà đối đãi bọn anh. Hơn nữa, bởi vì thường xuyên cần tàng hình nên bọn anh cũng không thể ăn thức ăn mang hương vị như gừng, hành tây, tỏi, ớt các loại càng không thể ăn, phòng ngừa trên người sinh ra mùi. Hàng năm vẫn là ăn thức ăn thô là an toàn, thuận tiện nhất.

Người đàn ông này, Thanh Vi im lặng mà ôm chặt anh.

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không có gì không thích ứng, lần này là ngoài ý muốn, là anh chủ quan rồi. Về sau anh sẽ từ từ tập ăn cay.” Thập Tam cấp thiết nói.

“Anh không được nhún mình vì người khác như thế, cho dù là em.” Thanh Vi bình tĩnh nói: “Anh phải biết, đối với chính anh mà nói, anh là quan trọng nhất, đối với những người quan trọng của anh, chỉ có anh tốt thì bọn họ mới có thể yên tâm, mới có thể tốt được.”

“Ừ, anh sẽ ghi nhớ. Nhưng em còn quan trọng hơn anh nhiều.”
Thập Tam nói xong đã thấy mặt Thanh Vi đen sì, vội vàng đính chính:
“Em rất quan trọng đối với anh.”

Thanh Vi hơi xụ mặt, nghiêng răng cạo nhìn anh. Thập Tam
lìu xìu cúi đầu: “Quan trọng như nhau.”

Thanh Vi bất đắc dĩ nói: “Cho dù là vì cái gì cũng không được làm
việc quá khả năng.”

“Ừ.”

“Không cho phép vì em thích mà ép mình ăn cay.”

...

“Nghe rõ chưa?” Thanh Vi nhéo lấy lỗ tai anh.

“Anh biết ăn chút chút, chậm rãi tập sẽ không tái bệnh.”

“Chỉ cho mỗi lần ăn một ít, không thích thì không thể bắt buộc
chính mình.”

“Ừ.”

“Bảo vệ chính mình, vì anh, cũng là vì em.”

“...Ừ.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 66

Hai tháng đi qua.

Trịnh Cường đã ly hôn với Yến Dung, chia cho cô một phần ba tài sản, mặt khác cho con gái một phần tư, Hân Hân ở với Yến Dung. Yến Dung rất thỏa mãn với kết quả này. Bởi vì Thập Tam đưa đón Hân Hân nên Yến cha Yến mẹ cũng biết được tin tức.

Đối với việc Yến Dung ly hôn, Nhị lão lo lắng cô về sau khó có thể tìm được người thích hợp, độc thân lại mang theo con gái quá cực khổ. Nhưng Thanh Vi lại nói, hôn nhân giả dối, bị giẫm đạp tôn nghiêm, cuộc sống như vậy mới không có kết quả, càng hỏng bét hơn so với độc thân.

Sau khi các loại thủ tục xong xuôi, Yến Dung sẽ bán số cổ phần được chia đi, cửa hàng cũng chuyển nhượng, toàn bộ chuyển thành tiền mặt gửi ngân hàng. Làm xong những việc này, Yến Dung dứt khoát mang theo con gái ra đi khỏi thành phố C, đến chỗ cha mẹ. Cô nói trước kia thực có lỗi với cha mẹ, bây giờ họ già rồi nên cho dù thế nào cũng muốn ở cùng.

Yến Dung thoát khỏi Trịnh Cường như cắt đứt một khối ác tính. Cô còn nói chuyện với Thanh Vi một lần thật lâu, nói rất nhiều, xuất phát từ nội tâm mà nói.

Yến Dung nói: “Chị lúc đầu cho là có yêu là đủ rồi, đồng cam cộng khổ, cùng nhau phấn đấu là lãng mạn nhất. Cho nên không có hôn lễ, không có phòng tân hôn, thậm chí không có lời chúc phúc, chỉ nhận được giấy đăng ký kết hôn cũng cam tâm tình nguyện. Có thể đến hôm nay, nếu như không phải em, chị sẽ không có tài sản gì, trở về như xưa.

Bây giờ mới biết được lúc trước ba mẹ khổ tâm, bọn họ muốn có sính lễ, muốn hôn lễ, muốn phòng tân hôn cũng không phải chỉ vì cái gọi là phô trương, mà là muốn có cái danh chính ngôn thuận, để cho đàn ông trả giá tương ứng sự trưởng thành, lại để cho hán về sau đối mặt với sự hấp dẫn thì cũng suy nghĩ nhiều hơn. Có thể chị tự cho là đúng, cho rằng vì hán mà trả giá nhiều như vậy cũng không bị phụ lòng, nhưng lại không biết lương tâm không chịu được thử thách.”

Thanh Vi lặng lẽ nghe, cảm khái vô hạn.

“Bây giờ sống đã khôn ngoan hơn, công việc không chỉ là có tiền, còn có quan hệ bên ngoài, bất hòa cũng không tách rời xã hội. Mặc dù không thể làm bà chủ nhưng kinh tế độc lập mới có thể không sợ đối mặt với hoàn cảnh khó khăn. Cho nên về sau chị sẽ tìm một công việc làm thật tốt.”

Cô còn nói ra sự lo lắng của mình, sợ Thập Tam giống với Trịnh Cường trước đây, chính là tuổi trẻ, có ý nghĩ như mối tình thầm thiết, thế nhưng hai bàn tay trắng cùng nhau phấn đấu, có thể cùng nhau hưởng thụ hay không? Đồng cam cộng khổ trong xã hội hiện đại này quá ít, cô muốn Thanh Vi suy nghĩ thật kỹ.

Yến Dung trước lúc đi còn ôm Thanh Vi tạm biệt, cam đoan về sau sẽ sống thật tốt, còn có thể thường xuyên đến thăm cô.

Cuối cùng Yến Dung mang theo Hân Hân mỉm cười bước đi.

Thanh Vi vì Yến Dung khuyên bảo nên tâm tình khuấy động, nội tâm lộn xộn trong vài ngày.

Dù sao những gì Yến Dung nói thì cô cũng từng nghĩ tới hoặc mơ hồ ý thức được.

Tuy Thập Tam không phải Trịnh Cường, nhưng cũng là người thì phải có nhược điểm, dễ dàng dao động.

Việc này khiến cho hai vị phụ huynh Yến gia chịu kích thích rất lớn, không biết nên nói cái gì đối với kinh nghiệm của Yến Dung. Ban đầu không được coi là một đôi, trải qua phần đấu trở thành vợ chồng, về sau lại trở thành kết quả như vậy.

Yến cha trong đêm khó ngủ nói với Yến mẹ: “Mấy người này ...”

Yến mẹ cũng thở dài: “Ai muốn đến thế này đâu? Cũng may cuối cùng cũng có được chút tiền, tuổi già nương tựa, có phần may mắn hơn nhiều.”

Yến ba nói: “Bây giờ con cái không như chúng ta lúc ấy, đều quyết tâm mạnh mẽ.”

Yến mẹ nói: “Cho nên em có hơi lo lắng con về sau gặp được người không tốt thì sao? Hơn nữa tuổi cũng không còn nhỏ.”

Nói xong hai vị phụ huynh đều đồng loạt thở dài.

Hôm nay đi làm, Thanh Vi lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

Cúp máy, Thanh Vi sửng sò – cô cũng không nghĩ tới, Thiệu Ung lại còn có thể gọi điện cho cô, nói mấy đoạn quay lúc trước hiệu quả rất tốt, đạo diễn và nhà làm phim đều khen ngợi tố chất Thập Tam chuyên nghiệp, công ty có ý ký hợp đồng cùng Thập Tam, hi vọng Thập Tam có thể liên hệ với y hoặc trợ lý.

Cô vốn bắt đầu có vướng mắc trong lòng, bây giờ càng có cảm giác mất thăng bằng.

Thanh Vi thở dài, có lẽ Thập Tam còn đi xa hơn Trịnh Cường, đi đến một con đường tràn đầy hấp dẫn.

Thanh Vi gọi Thập Tam tới, lại để cho anh nói chuyện cùng Thiệu Ung và trợ lý.

Trợ lý thao thao bất tuyệt xong, Thập Tam chỉ nói một chữ: không.

Trợ lý không cam lòng hỏi nguyên nhân, Thập Tam lấy lý do rất đơn giản: 1. Không muốn làm con hát, 2. Nam diễn viên không đứng đắn, tùy tiện ôm ấp phụ nữ.

Trợ lý không thể tượng tượng nổi mà nhìn Thập Tam, dáng tươi cười theo nghề của hắn đều không thể duy trì, con hát? Nam diễn viên không đứng đắn? Cái này là lý do gì vậy? Hơn nữa, không thích đùa giỡn cùng mỹ nữ? Người đàn ông này là từ sắt đá chắc???

Đầu Thanh Vi ở một bên đen sì, Thập Tam chỉ biết là ôm ôm ấp ấp, còn không biết thêm nữa... Ngay cả động tác ôm cũng bài xích như vậy, không phải là nên nói nền giáo dục nữ tôn kia thành công lắm sao?

Vừa vận trợ lý có việc, ra ngoài trong chốc lát, Thanh Vi tranh thủ thời gian nói với Thập Tam.

Cô giảng giải đơn giản rõ ràng là bây giờ đại minh tinh khác với con hát, dẫn chứng mấy người xuất thân bản hàn về sau trở thành đại minh tinh điện ảnh. Tuy không đủ hiểu rõ, Thanh Vi cũng biết ngành giải trí không phải như bề ngoài, thoạt nhìn ngấn nắp nhưng có tấm màn đen có quy tắc ngầm, những điều này Thanh Vi cũng nói vài câu.

Cô tận lực nói toàn bộ để cho Thập Tam tự phán quyết.

Trợ lý trở về lại tiếp tục nói, một nửa bởi vì nhiệm vụ công việc, một nửa vì không tin còn có người trẻ tuổi không bị hào quang minh tinh hấp dẫn.

Kết quả Thập Tam vẫn nói một chữ không.

Trợ lý đỏ mặt nhìn Thập Tam, cô nói nhiều như vậy, đến cùng là Thập Tam có chăm chú nghe không? Cho nên trợ lý phát điên hỏi Thập Tam nguyên nhân.

Nhưng lý do của Thập Tam rất đơn giản: 1. Nghe, ngành giải trí nếu như không thành danh thì vô cùng thảm. 2. Nếu như thành danh, phiền toái một đống, còn có khả năng bị quy tắc ngầm. 3. Là điều quan trọng nhất, vô kể có thành danh hay không đều không thể ở cùng một chỗ với Thanh Vi như bình thường.

Trợ lý ở đầu kia trừng mắt: “Ai nói đấy, ai nói quy tắc ngầm? Chúng ta là công ty chân chính.”

Thập Tam không nói, biểu lộ lãnh đạm, khí chất lạnh lùng, trợ lý bị nhìn đông lại rồi, cuối cùng cũng tuyên bố buông tha.

Mà Thanh Vi và Thập Tam cũng khôi phục lại sinh hoạt bình thường.

Thanh Vi như thường lệ đi làm, chuẩn bị cuộc thi chức danh năm nay, Yển cha cho Thập Tam máy tính văn phòng, đi học lớp Software ứng dụng, trong đội tiểu nhạc bọn họ có một giáo sư nhạc viện về hưu, yêu thích tư chất Thập Tam, muốn dạy anh chơi nhạc cụ dân gian.

Thập Tam vốn muốn tìm việc làm, đã bắt đầu tìm thông báo quảng cáo tuyển dụng trên báo rồi, nhưng Yển cha kiên trì để cho anh học thêm nửa năm nữa, Thập Tam không muốn, nhưng vì ông là cha của Thanh Vi nên cuối cùng vẫn phải đồng ý

Cứ như vậy, số lần gặp nhau của Thập Tam và Thanh Vi ngày càng ít đi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 67: Không Phải Oan Gia Không Đụng Đầu

Thanh Vi vừa xong việc trong văn phòng, mở mạng công an nội bộ ra, điện thoại liền vang lên, là anh đại: “Yến nhi, cô xem hòm thư chưa?” Sau đó là một tràng cười.

Thanh Vi nghe anh ta cười kỳ quái liền đăng nhập vào hòm thư cá nhân xem xét, bên trong có một tin nhắn mới: Đội cảnh sát hình sự, lệnh truy nã cấp độ A. Thanh Vi buồn bực, đội cảnh sát hình sự có quyền phát lệnh truy nã cấp độ A sao? Hơn nữa, lệnh truy nã sao không phát bằng văn bản, mà phát đến hòm thư làm gì đây?

Mở ra xem xét, Thanh Vi cười vui vẻ. Chỉ thấy trên đó viết:

Fax trong đội cảnh sát hình sự.

Nơi người ký phát công khai số 1: Tiểu Vị

Đăng cấp: đặc biệt đưa ra thời gian fax: ngày..., tháng..., năm...

Gửi bản sao: các đồng chí đội cảnh sát hình sự bị hại và sắp bị hại.

Lệnh truy nã cấp A: Lưu Húc Dương.

Đội cảnh sát hình sự.

Ngày x tháng x, Lưu Húc Dương dùng hành động cưỡng ép mượn Tiểu Vị 2.000 tệ tiền sinh hoạt, đến nay hơn một tháng không thấy trả tiền, lại không gặp người, khiến tinh thần Tiểu Vị gặp tổn thương lớn. Sau khi điều tra, Lưu Húc Dương trước sau dùng các loại lý do lừa gạt tài vật của nhiều người trong đội, có tình nghi lừa dối nghiêm trọng.

Lưu Húc Dương (giấy căn cước XXXXXXXX, trung tính, Khang tộc, hộ tịch nơi sống ban đầu, hiện ở chỗ X, cao 1.77m, mắt một mí nhỏ, khóe môi có một nốt ruồi tham ăn, thân thể mập mập, răng hàm trái thiếu hai cái, nói tiếng phổ thông, lúc khẩn trương mắt phải co rút, tay trái run rẩy theo thói quen.

Mời các đồng chí tiếp tục mở rộng công tác điều tra, một khi phát hiện lập tức quản lý, nhanh chóng báo cho Tiểu Vị.

Đối với người báo, trợ giúp truy bắt có công cá nhân, Tiểu Vị kính ban thưởng một bữa ăn.

Tiểu Vị.

Ngày X, tháng X, năm X

Thanh Vi lại nhìn ảnh chụp bên cạnh, lại cười ra tiếng.

Bình tĩnh mà xem, Lưu Húc Dương có bề ngoài khá ổn, còn có tinh thần giỏi giang, ảnh chụp không khó xem, nhất là công việc của anh ta là nhân viên kỹ thuật chụp hình, hiệu quả không tồi. Nhưng bây giờ hình của anh ta lại đã bị Photoshop rồi.

Tóc Lưu Húc Dương như là nắp nồi, lông mi như hai con sâu, quai hàm phồng ra, khóe miệng nghiêng lệch không nói, điểm thêm

một nốt ruồi cực lớn, phía trên có mấy cọng tóc, lại còn nhỏ nước miếng!

Xem ra Lưu Húc Dương đắc tội lớn với Tiểu Vị rồi, Tiểu Vị mới ghét hắn như vậy.

Nhớ tới hội liên hoan năm trước, Lưu Húc Dương cùng với Tiểu Vị cạch mặt nhau đến mức anh tới tôi đi, công kích lẫn nhau, nhưng đều là đấu võ mồm? Từ lúc nào chiến tranh đã thắng cấp rồi?

Tâm tình Thanh Vi rất tốt, download phần lệnh truy nã này về cập văn kiện của mình, chuẩn bị bảo tồn trường kỳ.

Một ngày làm việc qua đi, Lưu Húc Dương dùng dùng nổi giận đột nhiên nhào đến: “Tiểu Vị có đây không?”

Thanh Vi liền nhớ lại ảnh chụp kia, cười tủm tỉm nói: “Không có, cô ấy hôm nay làm việc trong cục.”

Toàn thân Lưu Húc Dương nóng nảy không có chỗ phát tiết khiến cho gương mặt vốn anh tuấn có điểm biến dạng, quai hàm thật sự phồng ra rồi.

Hắn thấy cô mỉm cười, phẫn nộ nói: “Cô còn cười? Nhìn xem Tiểu Vị làm chuyện gì này? Nói tôi thành gì rồi chứ? Tôi là đàn ông đó, cô ta dám ghi trung tính! Cái gì mắt phải co rút, tay trái run rẩy, tôi bị Parkinson à? Còn thân thể mập mạp, cô ta nói người hay là heo?”

Thanh Vi vỗ vai hắn: “Đừng tức giận, anh mượn tiền người ta không trả cũng không đúng, tiền lương người ta mới được bao nhiêu, cho anh mượn 2.000 như xác nhận quan hệ đúng không? Lại nói, cái ảnh kia của anh chụp đẹp lắm nha, sinh động lắm đó!”

“Bà nó chứ!” Lưu Húc Dương quỳnh lên văng tục: “Tôi chỉ mượn cô ta 20 đồng, cô ta bịa đặt nói cho tôi mượn 2.000..., đợi một tý, cô vừa nói tới ảnh chụp sinh động?”

Thanh Vi đối mặt với ánh mắt hung ác của hắn, lập tức chăm chú, nghiêm túc nói: “Rất có thần, anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, không giống mặt anh chút nào, càng không giống phong thái của anh.”

Ngay lúc đó, âm thanh gầm rú của Lưu Húc Dương vang vọng trong hành lang. Hắn đành phải tức giận nói: “Thôi thôi, tôi còn có việc, ngày mai sẽ tìm cô ta tính sổ.”

Ngày hôm sau, Lưu Húc Dương mời mọi người ăn cơm, nói là để bình thường quan hệ, kể cả Tiểu Vị, ngay tại quán cơm “Gia quán tiểu trù” bên cạnh đội.

Lưu Húc Dương rất hào phóng, gọi toàn đồ ăn giá cao trong menu, còn có cả đồ uống – nhiều người tiếc nuối buổi chiều còn phải đi làm, bằng không có lẽ cũng uống một chút. Hắn ta chẳng những không hỏi tội Tiểu Vị, ngược lại còn nói mình không quan tâm, mọi người đùa mà thôi, coi như hắn thực hiện lời hứa dẫn Tiểu Vị đi ăn.

Thái độ của hắn cười cười nói nói, thậm chí còn dùng ánh mắt tràn đầy “Tắm lòng yêu mến kiên nhẫn” nhìn Tiểu Vị.

Ăn được phân nửa, món súp và điểm tâm còn chưa đem lên, anh đại nhận điện thoại, nói đội trưởng tìm anh ấy nên đi trước.

Sau đó Lưu Húc Dương gọi Thanh Vi và hắn đi thanh toán hóa đơn, Thanh Vi vốn không muốn đi, nhưng Lưu Húc Dương còn

cường điệu vận may của hắc đạo này đen lắm, để cho Thanh Vi hỗ trợ cào thường. Thanh Vi đành phải cùng hắc đi tính tiền. Ai ngờ Lưu Húc Dương liền kéo Thanh Vi trực tiếp đi ra cửa lớn.

Thanh Vi phát hiện không đúng, đợi ra khỏi cửa liền bỏ qua Lưu Húc Dương, hỏi hắc: “Anh đang làm cái quỷ gì vậy?”

Lưu Húc Dương đắc ý nói: “Đi thôi, lát về anh giải thích cho em nghe.”

Về? Về lại văn phòng?

Cơm còn chưa ăn xong, cũng còn chưa tính tiền đây này.

Thanh Vi vừa kịp phản ứng, Lưu Húc Dương lại vừa dắt cô tiến vào đội, cười ha ha: “Dám chơi tôi, tôi cũng không phải ăn chay mà, chơi cô ta một lần.”

“...Anh đã sớm có ý định cho Tiểu Vị trả tiền bữa cơm?”

“Đúng đó!” Lưu Húc Dương khoa trương trả lời.

“Vậy Triệu Quang thì sao?”

“Anh ta hả, anh ta cũng không phải chưa tỉnh ra. Đoán chừng chúng ta vừa biến mất anh ta đã nhìn ra, chắc chắn đã bỏ cửa chạy lấy người rồi.”

“Anh đại đâu? Anh ấy cũng biết?”

“Không nói với anh ấy. Đừng nhìn người ta bình thường qua loa, cũng biết thương hoa tiếc ngọc lắm đấy. Anh còn tính ra ngoài gọi điện cho anh ấy thì anh ấy đã có việc rồi.”

“Anh thật quá đáng rồi! Nhỡ Tiểu Vị không mang theo nhiều tiền như vậy thì làm sao bây giờ?”

“Vừa hay. Cô ta có tiền, tính tiền giá cao một chút, không có tiền thì có chuyện vui rồi.”

“Anh quá độc ác rồi! Tiểu Vị là phụ nữ, nếu như không có tiền tính tiền thì khó xử lắm.”

“Cô ta cũng được coi là phụ nữ hả? Thì ra là tướng mạo có thể gạt người, thực chất bên trong quả thực mà nói là không phải. Ngoại trừ cái lệnh truy nã chết tiệt kia, em biết rõ cô ta đã làm những gì đối với anh không?” Lưu Húc Dương bị phẫn mà nhìn lên trời.

“Đã làm nên những trò gì? Chẳng lẽ là bội tình bạc nghĩa?” Thanh Vi nhìn có chút hả hê.

“Cô ta chẳng những bịa đặt anh lừa dối tiền cô ta, lúc cô ta vẫn còn trực ban thì lại bảo anh biết phải đến tầng ca, anh nửa đêm chạy tới xem thì một cái bóng quỷ cũng không có. Đến lúc không lên xe được khiến anh lạnh quá sức. Cái này coi như thôi đi. Bạn gái Triệu Quang Hoa đến chơi, không biết cô ta nói với người ta cái gì mà lúc cô bạn gái kia về còn hỏi Triệu Quang Hoa đã có quan hệ với anh bao lâu rồi. Rốt cục sao cứ phải chọc anh như thế.” Lưu Húc Dương nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng lẽ cô ấy nói là...” Thanh Vi biết rõ Tiểu Vị là hủ nữ, nhưng Lưu Húc Dương và Triệu Quan Hoa là bạn học, bạn tốt nhưng quan hệ tuyệt đối bình thường, thù dật như vậy quả thực không tốt.

“Cô ta cũng không nói thẳng cái gì! Nhưng lại nói gần nói xa để cho người ta hiểu lầm. Triệu Quang Hoa bị hù xú nữa là muốn tạm

thời tuyệt giao với anh luôn rồi.”

“Tạm thời tuyệt giao?”

“Nói là chờ lúc bạn gái hắn không hiểu lầm nữa lại như xưa. Em coi, không phải là vài câu khóe miệng mà Tiểu Vị như vậy là làm tổn thương, còn không cho anh trả thù một lần?”

“...” Thanh Vi im lặng.

“Cho nên Triệu Quang Hoa tuyệt đối sẽ không giúp cô ta đâu.”

Hai người vừa nói xong, Triệu Quang Hoa lén lén lút lút vào cửa, vừa thấy Lưu Húc Dương liền chất vấn: “Lưu Húc Dương, cậu cũng quá trọng sắc khinh bạn rồi! Cậu với Tiểu Vị coi như không nói, sao còn hại tớ? Cũng may tớ thấy không ổn, bằng không thì còn không bị Tiểu Vị bắt dính lấy sao?”

“Đừng nóng giận, là tớ tin tưởng vững chắc cậu anh minh thần võ, có thể thành công trốn thoát mà.”

“Anh đi ra như thế nào? Tiểu Vị không phát hiện ư?” Thanh Vi buồn bực.

“Anh thấy mọi người đều đã đi, cảm thấy không ổn bèn kiếm có đi toilet. Nhân viên phục vụ tinh lắm, phát hiện chúng ta đều nhanh đến rồi đi, liền nhìn anh chăm chăm. Anh không dám ra cửa lớn, lại đi cửa sau chuồn mất đó. May mắn cửa sau không có người hỏi.” Triệu Quang Hoa nhíu mày nói: “Theo một số người, lúc chạy trốn, hình tượng sáng rọi bị hủy hoại trong chốc lát!”

Lưu Húc Dương cười nghiêng ngả: “Hình tượng của cậu không khác với người đưa thức ăn là mấy đâu, cho nên ở cửa sau mới

không bị hỏi đó.”

Thanh Vi nhìn điện thoại, không có điện thoại của Tiểu Vị, chắc cô ấy không thiếu tiền. Máy người ở đại sảnh lâu một nói mấy lời ong tiếng ve rồi một lúc sau mới vào văn phòng.

Đi làm sau đó không lâu, Thanh Vi nghe được tiếng của Tiểu Vị vang lên cực kỳ chấn động: “Lưu Húc Dương, anh không phải là người! Lừa gạt tôi ăn cơm chùa, trước đó còn lấy điện thoại của ta. Anh chờ đó.”

Thanh Vi đen mặt: điện thoại Tiểu Vị bị giấu? Xem ra cô ấy thực không đủ tiền, không biết làm sao mà ra được?

Thanh Vi mở cửa liền thấy Tiểu Vị nổi giận ùng ùng đi ra, nghĩ đến mình cũng chạy trốn liền nói: “Tiểu Vị, em không đủ tiền sao không lấy điện thoại quán cơm gọi cho chị?”

“Hừ, em không nhớ được số điện thoại di động, gọi vào văn phòng thì không có người tiếp, em lúc ấy thì mắt nhắm chết rồi. đành phải thế đồng hồ đeo tay lại, trở về lấy tiền mới chuộc đồ về.”

... Thanh Vi hổ thẹn mà nói: “Đừng tức giận, chị mời em một bữa ăn ngon an ủi ha.”

“Không cần, đây không phải chuyện của chị, dám tính toán với em hả, họ Lưu kia, chờ tiếp chiêu đi.” Tiểu Vị lướt đi như một cơn gió.

Thanh Vi nhìn bóng lưng cô nàng đi xa, sau lưng truyền đến tiếng hát đặc ý của Lưu Húc Dương, đột nhiên cảm thấy hai người này có chút, có chút gì nhỉ? À, như người ta thường nói tới “oan gia ngõ hẹp”, hay là “Không phải oan gia không đối đầu”.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 68: Tuần Tra Ngoài Ý Muốn

Beta ♥ Nhã Vy

Đã gần đến tháng ba, mùa xuân phương bắc lại chậm chạp không đến, khí hậu không ổn định, mỗi ngày một kiểu. Hai ngày trước còn nắng xuân rực rỡ, khắp nơi băng tuyết tan rã, đường đi tựa như vừa mới mưa ướt sũng, hai ngày này đột nhiên không khí lạnh ủa về, thậm chí còn có tuyết rơi nhẹ.

Quần áo mọi người cũng đa dạng theo, nhất là những thiếu nữ thích chưng diện, hôm nay mặc váy hơi mỏng, ngày mai sẽ lại mặc áo bông lên, như lúc này không khí lạnh đang chuyển qua.

Thanh Vi ngồi tuần tra trong xe, lo lắng nhìn sắc trời, nhìn không được mà thở dài. Hôm nay là chủ nhật, vốn muốn về chỗ ba mẹ ăn cơm, thuận tiện gặp Thập Tam, bọn họ đã hai tuần lễ không gặp mặt rồi.

Thế nhưng thứ sáu lúc tan việc, nhận được thông báo, bởi vì có chút nguyên nhân muốn tăng số người cảnh lực tuần tra cho nên rất nhiều cảnh sát bị điều tạm thời, đội bọn họ cũng sắp xếp mấy lớp người, Thanh Vi là đêm thứ sáu và chiều chủ nhật.

Đội Thanh Vi năm người, chia hai đội mà dò xét, bởi vì trong đội chỉ có mình cô là nữ nên được chiếu cố, lúc này đưa vào danh sách

là 3 người. Bọn họ dò xét, so sánh địa điểm vắng vẻ, không giống nội thành phồn hoa, dù có tuần tra vẫn có cửa hàng để xem hàng trưng bày, tại đây thuộc về ngoại ô thành phố biên giới, rõ ràng là thành phố và nông thôn kết hợp.

Phía trước Thanh Vi là Lưu Húc Dương. Anh ta từ khi bị Hồ Nhất Đạo giáo huấn qua thì hiền lành nhiều hơn, cũng có thể là do bị trừ tiền không ít nên không có sức lực nào giằng co. Cảnh sát Lưu hiện tại trên người mặc bộ đồ đai lưng, ngược lại cũng có chút khí khái hào hùng.

Loại này chuyên dùng để phụ tải cho cảnh vụ nên thường chuẩn bị đai lưng rộng, kỳ thật khối lượng cũng không nhẹ. Nhất là phía trước mang theo: bình nước, đèn pin, gậy cảnh sát, túi cấp cứu, còng tay, dao găm, súng ngắn, bộ đàm... Cho nên nói, mang đi mấy km vẫn thật mệt mỏi.

Nhưng so với mang theo súng lục, phần lớn mọi người vẫn chọn cái này, bởi vì những đồ vật nặng như súng ngắn, bình nước có thể không mang theo.

Lưu Húc Dương đi một đoạn, quay đầu lại hỏi Thanh Vi: “Mệt không, cởi mấy thứ kia ra anh mang giúp em?” Thanh Vi nhìn anh ta đã treo đầy đai lưng, khoát khoát tay nói: “Không cần, em có thể.”

Lưu Húc Dương buồn bực ngó ngó, thể lực Thanh Vi có tốt như vậy sao? Còn bộ dạng rất nhẹ nhàng. Anh ta tự tay giật còng tay bên hông cô, nhưng lại túm xuống được, Thanh Vi vẫn tranh thủ thời gian nhấn một cái.

Ánh mắt Lưu Húc Dương cổ quái nhìn một chút, muốn nói cái gì lại thôi, cuối cùng gật gật đầu nói với Thanh Vi: “Xem như em lợi

hại”.

Thanh Vi im lặng nở nụ cười, cô không mang những vật kia, cho nên những vật mang theo đều không có. Đương nhiên không phiền lụy. Được rồi, nếu có mang những vật kia, tối thứ sáu eo cô sẽ gãy mất, nhất định là như vậy.

Lưu Húc Dương đương nhiên sẽ không vạch trần cô, quay đầu tiếp tục đi.

Đã đến giờ rồi, tuyến đường cũng dò xét hoàn tất, chuẩn bị kết thúc công việc, xe tuần tra đang chờ bọn họ tại giao lộ, mọi người buông lỏng nói chuyện, có người còn bắt đầu tính buổi tối giải trí như thế nào.

Ai ngờ vào lúc này, tổng đài trên xe tuần tra bắt đầu gọi: Động 9 Động 9, nghe rõ trả lời.

Đội trưởng lập tức đi lên trả lời, sau đó đài chỉ huy liền nói có quần chúng báo bọn họ dò xét một chỗ bên trên tuyến đường, có một mùi hôi cực kỳ khó ngửi, hoài nghi có công ty thải chất ô nhiễm vượt mức quy định, yêu cầu bọn họ đến địa điểm xác minh.

Đội trưởng liền trả lời “Rõ”, xuống xe bắt đầu mắng: “Chỉ huy đầu bị ván cửa kẹp rồi. Thải chất ô nhiễm thì liên qua gì tới chúng ta, đáng lẽ chuyển trực tiếp đến bảo vệ cục đi, làm gì mà để cho chúng ta chạy gãy chân chứ?” Mọi người đều phụ họa, nhưng tức thì tức, vẫn phải chạy đến địa điểm chỉ định xem.

Cũng may đường không xa. Xuống sau xe là đường cái tương đối hoang vắng, ven đường có dấu hiệu ruộng cày cách đây không lâu, còn có chút tán loạn, không có gì tạo thành khu vực có nhà cửa.

Tại đây mắt nhìn còn không thấy đồ đạc, cũng không ngửi thấy được cái gì là mùi thối “cực kỳ khó ngửi”. Đội trưởng vốn định ứng phó chuyện này, vừa xem đã định rời đi rồi. Lưu Húc Dương lại nói: “Đợi chút, dường như thực sự có mùi lạ.”

Nói xong mọi người hít sâu, quả nhiên, một cơn gió thổi qua, quả thật có mùi thối. Hơn nữa mùi thối kia rất không bình thường: không phải mùi rác thối, cũng không phải mùi thối khí thải công nghiệp, lại càng không phải mùi thối khói xe, mà là mùi thối làm người ta buồn nôn.

Nhưng mùi thối không đậm đặc, hẳn không phải là ô nhiễm quy mô lớn, hướng chi nơi này cách nhà máy hóa chất gần đây nhất hơn 10km.

Đi theo hướng mùi thối bay tới hơn 10m vẫn là đường cái, nhưng địa hình đã có độ dốc. Bọn họ đi tới từ dưới sườn núi liền thấy cái cống thoát nước chống lũ. Vào mùa xuân, những cống thoát nước này rất hữu dụng, thậm chí có nước chảy rất lớn.

Bây giờ còn chưa tới thời điểm này, trong cống dưới đường lớn chỉ có mặt đất lầy lội lạnh cóng. Đến nơi này, mùi thối đột nhiên nồng đậm lên khiến cho người ta buồn nôn.

Bây giờ ai cũng biết không thể nào là chất thải ô nhiễm, ẩm ướt, âm u, ở bên trong cống khẳng định là có gì đó, làm tản mát ra mùi tanh tưởi thế này.

Cống cao gần bằng một người, thân hình cao lớn của đàn ông trưởng thành muốn đi vào còn phải xoay người. Ánh sáng đèn pin quét đi vào, bên trong đen sì, thấy không rõ lắm, rác rưởi trùng điệp.

Đội trưởng hàm hừ nói: “Đèn pin cảnh dụng không có tác dụng hơn đèn pin thường!” Lại để cho Lưu Húc Dương vào xem cùng anh ta, Thanh Vi trông coi ở bên ngoài.

Bọn họ trở ra, ánh sáng đèn pin như xuyên thấu cống, các loại rác rưởi – bị người ném, cùng bị gió thổi vào, chồng chất cùng một chỗ đã bị hư thối, mùi đương nhiên rất khó ngửi.

Nhưng đây không phải nơi thứ mùi tanh tưởi kia phát ra, bọn họ phát hiện một người ngay giữa trung tâm cống, đứng ra mà nói là một người đã chết.

Là nam giới, ngồi dựa vào tường, màu sắc y phục trên người đã không thể phân biệt, hơn nữa đã bắt đầu thối rữa – có lẽ đây là nguyên nhân gây ra mùi hôi thối.

Kỳ thật người chết ở trong thành thị khác xa so với tưởng tượng nhiều, nhất là mùa đông. Có rất nhiều người vô gia cư chết cứng, nhiều người do thân thể có bệnh, còn có nguyên nhân khác đột tử mà người nhà không biết. Đương nhiên cũng có do phạm tội làm cho tử vong.

Gặp thi thể không thể lại qua loa nữa. Đội trưởng và Lưu Húc Dương điều tra ngắn gọn một chút rồi liền nín thở ra khỏi cống, lập tức báo cáo cấp trên.

Vì vậy bắt đầu phải chờ đợi. Máy người Thanh Vi bảo vệ hiện trường, thật ra đến thời điểm này rồi còn có cái gì là hiện trường nữa đâu? Nhưng quan trọng nhất là hiểu rõ hiện trường, bọn họ phải cảnh giới, chờ đợi nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp tới.

Chụp ảnh, điều tra hiện trường, cứ làm theo trình tự, bởi vì cổng không quá cao khiến cho nhóm trinh sát viên đều rất buồn rầu, nhưng phải trực tiếp giúp đỡ ổn định trước, không thể đơn giản di chuyển thi thể, đành phải xoay người ra ra vào vào, khẩu trang không che nổi mùi thối, liền chạy ra ngoài hít không khí.

Cuối cùng những thứ này đều làm xong, chuẩn bị chuyển thi thể ra ngoài thì có phiền toái.

Vì là cuối đông đầu xuân, ở bên trong cổng băng tuyết hòa tan đóng thành băng, sau nhiều lần sẽ làm cho người đông cứng trên vách.

Chuyển thì chuyển, lại không kiểm tra thi thể kỹ càng, không thể dùng sức mạnh lớn phá hư, huống hồ dùng sức mạnh, ừm, cũng không tốt lắm

Cuối cùng đành tìm dao trợ giúp, dùng dao đục mở vách tường băng từng chút một, mở nửa thì mới gỡ người ra được.

Khi tất cả xong xuôi thì đã đến đêm.

Gió lạnh làm mọi người lạnh thấu xương. Thanh Vi tuy đến xe tuần tra nghỉ trong chốc lát nhưng xe không khởi động, so với nhiệt độ bên ngoài cũng không khác biệt lắm.

Cô cũng không có ý nhằm lúc người khác đều bận rộn mà yêu cầu, run rẩy kiên trì chờ người chuyển ra. Lúc này hối hận vì không mang nước ấm, giờ có nước ấm thì thật tốt biết mấy.

Rốt cuộc lúc ngồi xe trở về, Thanh Vi hất xì mấy cái, Lưu Húc Dương cũng không để ý hình tượng tìm khăn tay lau nước mũi.

Anh đại không quan tâm nói: “Cái này có gì, hai người không biết mùa hè năm trước, ngày nắng nóng, tôi nhận một thi thể, thối cả mười dặm! Đã thối rửa rồi, trên mặt không nhận ra cái gì nữa, động vào quần áo liền chảy ra nước thối...”

Nói xong tất cả mọi người xanh cả mặt, Lưu Húc Dương lập tức chuyển chủ đề nói chuyện phiếm cùng đội trưởng: “Buổi tối nhớ dùng dao ngâm nước rửa tay, hoặc là chà rượu đế.”

Đội trưởng tuần tra khinh thường nói: “Tuổi trẻ chịu lạnh tốt, hơn nữa đây là tích âm đức. Sợ cái gì.”

Thanh Vi đồng ý với lời nói của đội trưởng, muốn phụ họa thì lại hắt xì.

Anh đại quan tâm: “Thanh Vi cảm mạo rồi hả?” Nói xong móc từ túi tiền ra một xấp giấy vệ sinh.

Thanh Vi nhìn tay anh ta cũng giật mình, lắc đầu liên tục, anh đại đưa cho Lưu Húc Dương nhưng anh ta cũng không dám cầm.

Anh đại tiếc nuối, đành phải lau lau tay mình.

Về đến nội thành, Thanh Vi về nhà là rửa mặt, sau đó ngủ ngay.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 69: Sinh Bệnh

Beta ♥ Nhã Vy

Ngày đó chịu lạnh quá lâu, Thanh Vi trở về liền bị cảm. Bình thường uống thuốc là khỏi rồi, có thể gần đây công việc bề bộn, uống thuốc nghỉ ngơi không đủ nên bắt đầu phát sốt.

Gần đây vụ án cần so sánh vân tay tổng cộng hơn một trăm người, đây là phần việc của cô, lại là tình tiết đầy mạnh vụ án, thời khắc mấu chốt, không hợp để xin nghỉ phép.

Thanh Vi chỉ có thể kiên trì đi làm, còn phải tăng ca. Ban ngày còn khá tốt, buổi tối phát sốt, nhiệt độ bắt đầu cao lên. Cô ở trong đội, tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, không ai có thời gian để ý đến cô.

Sau hai ngày phát sốt, bật máy tính lên, còn chưa làm gì đã cảm thấy đầu nặng trĩu xuống, nhiệt độ tăng cao, nói chung là không đủ tỉnh táo. Cô dứt khoát đứng dậy rót cho mình ly cà phê, nghĩ đến công việc bề bộn trong tay đã xong, tranh thủ thời gian đi bệnh viện chích thuốc.

Chạng vạng tối sẽ phân tích tình tiết vụ án, Thanh Vi cũng tham gia. Cô báo cáo kết quả phân tích của mình một lần, Lưu chi đội gật gật đầu: “Tiểu Yến làm tốt lắm.”

Tan họp rồi, Thanh Vi đứng lên muốn thu dọn văn kiện, đột nhiên người đứng không vững, sau đó trước mắt tối sầm rồi gục xuống, tay của cô trên mặt bàn rơi xuống, điện thoại trên bàn đầu bị rơi trên mặt đất. Bên người có đồng chí nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy cô, ấn huyết nhân trung, còn có người tóm lấy lỗ tai cô.

Là ai dùng sức như vậy, thù oán gì với tôi hả? Thanh Vi chậm rãi tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, lỗ tai đau. Bên cạnh là Lưu Húc Dương vừa buông bàn tay đang niết trên vành tai cô.

Lưu chi đội lập tức mời người đến đưa Thanh Vi đi bệnh viện.

Thân thể Thanh Vi xem như tốt, có bệnh uống thuốc liền khỏi, rất ít đến bệnh viện, cô thật sự không có ấn tượng tốt với nơi đó. Nhưng lúc này phản đối cũng không có hiệu quả nữa, vẫn bị người nhét vào đi nhập viện rồi.

Cô nhìn nước biển chậm rãi chảy vào mạch máu, cười khổ một tiếng, như cô mà cũng có ngày diễn tiết mục nữ sinh mảnh mai yếu đuối ngất xỉu cơ đấy, Thanh Vi để cho Tiểu Vị trở về nghỉ ngơi, nghĩ mình truyền xong sẽ trở về nhà.

Tiểu Vi lo lắng còn chưa đi, đã có người nôn nóng tiến vào phòng bệnh, sau đó ánh mắt tập trung trên người Thanh Vi, bước đi đến trước giường cô.

Là Thập Tam.

Hai mắt Tiểu Vị đã tỏa sáng, chủ động nói: “Anh đến rồi.”

??? Thanh Vi nhìn Tiểu Vị một cái.

Tiểu Vị nói: “Lưu chi đội bảo em thông báo cho người nhà chị. Em gọi điện là anh ấy tiếp đó. Biết chị bị bệnh liền nhanh chóng đến đây.”

Thập Tam căn bản không thêm chú ý đến mắt sói của Tiểu Vị đang sáng nhấp nháy lên, chăm chăm nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Thanh Vi, lại nhìn ống truyền dịch, lo lắng đau lòng lộ ra.

Thanh Vi mỉm cười, nói với Thập Tam: “Cảm xiu mà thôi, không có gì đâu.”

Tiểu Vị nói: “Yến Ngự thật quan tâm chị. Nghe chị té xỉu liền lập tức chạy tới rồi.” Nói xong đẩy Thập Tam ra ghế gỗ dưới giường: “Anh ngồi đi.”

Thập Tam nói với Tiểu Vị: “Không cần, cảm ơn. Vừa rồi làm phiền cô chăm sóc Thanh Vi rồi.” Ý là tôi đến rồi, cô đi được rồi.

Tiểu Vị bị anh khách khí, lạnh nhạt khiến cho có phần không được tự nhiên, nói: “Không có gì, nước sôi đã chuẩn bị rồi, buổi tối không muốn về có thể ăn ở căn tin bệnh viện, có thể gọi tới hoặc tự đi, ừ, ở đằng sau lầu đó.”

Thập Tam lại nói cảm ơn, Tiểu Vị vốn tự mình cho là bạn tốt của Thanh Vi, bây giờ lại như người ngoài vậy, đành phải giao lại khi nào cho uống thuốc, khi nào đo nhiệt độ, rồi ra ngoài.

Tiểu Vị đi rồi, Thập Tam vẫn không chịu ngồi, đứng ở đầu giường của Thanh Vi, nhìn chăm chăm vào tốc độ chảy của ống truyền dịch, nghiêng cứu một hồi rồi thò tay điều chỉnh tốc độ chạy chậm chút.”

Tuy thân thể Thanh Vi khó chịu, nhưng biểu lộ của anh nghiêm túc như vậy vẫn buồn cười nói: “A Ngự, không cần khẩn trương như

vậy, còn phải ở đây một tiếng nữa, cạn tới đây là được.”

Thập Tam không nói lời nào, vẫn nhìn cái chai. Thanh Vi kinh ngạc, hạ thấp người nhìn chính diện anh: mắt phượng của Thập Tam nghiêng nghiêng, đôi mắt sắc thật sâu, trên mặt cứng nhắc, thậm chí còn có điểm tức giận.

Cô đã thành bệnh nhân rồi, anh còn tức giận cái gì?

Chẳng lẽ công việc gần đây không thuận lợi? Thanh Vi muốn hỏi một chút lại bắt đầu phát sốt, ánh sáng trong phòng trước mắt đều tối xuống, ngọn đèn trên nóc nhà đặc biệt chói mắt. Cô khó chịu tựa đầu vào gối.

Thập Tam tuy không nhìn chăm chăm vào cô nhưng lại thấy được phản ứng của cô. Đưa tay tới vịn cô nằm ngửa, sau đó nhẹ nhàng kim huyết vị trên đầu cô.

Ngón tay anh mát lạnh, mang đến cho cô cảm giác thoải mái, Thanh Vi vô lực mà nhắm mắt lại.

Một lúc sau, bác gái bên cạnh giường đi kiểm tra sức khỏe trở về. Trông thấy Thập Tam đứng đầu giường, cong người xuống mát xa cho Thanh Vi, không khỏi nói: “Chàng trai đứng đấy làm gì, không sợ mỏi à?”

Thanh Vi mở mắt ra, trông thấy Thập Tam còn đứng đó, dùng ngón tay chỉ ghế, ra hiệu anh ngồi.

Thập Tam không trả lời, vẫn đứng đấy cho cô dựa đầu vào. Thanh Vi đành nói: “A Ngự, ngồi đi.”

Thập Tam tránh ánh mắt của cô, không nói lời nào, cũng không ngồi.

“Anh có nói cho ba mẹ em không?” Thanh Vi sợ bọn họ lo lắng.

“Anh chỉ nói trong điện thoại em bị cảm mạo rồi, qua đây chăm sóc em vài ngày.” Thập Tam chỉ có cùng cách nghĩ với cô ở điểm này.

Thanh Vi trông thấy ánh mắt anh lập tức tránh đi, không thể che dấu tức giận.

Tên nhóc này, rốt cục là đang tức cái gì vậy?

Thanh Vi cảm thấy độ nóng bắt đầu lên cao, vô lực cùng Thập Tam xoắn xuýt vấn đề tâm lý của anh, chỉ nói lần nữa: “Ngồi đi.”

Thập Tam động bờ môi: “Em không yêu quý chính mình.”

Thì ra anh tức giận vì cái này sao. Thanh Vi mỉm cười: “Cảm mạo đến khi tăng ca, té xỉu là ngoài ý muốn.”

“Anh đây cũng không yêu quý chính mình.” Ý là anh không ngồi.

Thanh Vi cảm thấy đầu càng choáng thêm, tính tình Thập Tam trẻ con như vậy từ bao giờ vậy? Trước kia anh rất nghe lời, bây giờ còn dám công nhiên phản kháng. Anh không ngồi, như vậy có phải còn không định ăn cơm ngủ hay không? Đây là đang làm gì chứ, trừng phạt mình?

Cô ngăn tay Thập Tam, nhàn nhạt nói: “Không cho phép cáu kỉnh, em còn cần anh chăm sóc đây này.”

Phải nói, Thanh Vi chỉ cần bắt đầu mở miệng ..., Thập Tam đều nghe theo, lần này cũng không ngoại lệ. Thập Tam rút cuộc cũng không được tự nhiên nổi nữa, mặt không biểu tình ngồi xuống, lấy nhiệt kế ra, dùng nước sát trùng lau người cho cô, cẩn thận với quần áo bên trong của cô.

Tay Thập Tam chạm vào làn da của Thanh Vi, cảm giác mát rượi lại để cho cô run nhè nhẹ, như nổi da gà.

Thập Tam cảm giác thân thể cô nóng hổi, chân mày cau lại. Mấy phút đồng hồ sau lại lấy nhiệt kế ra xem, 39 độ 4.

Thập Tam đi tìm bác sĩ. Đáng tiếc lại trở về rất nhanh, bác sĩ nói vừa mới chích thuốc... đợi một tý xem kết quả, bảo Thập Tam hạ nhiệt cho Thanh Vi, anh thuận tay mở miếng dán hạ nhiệt cùng một ít rượu tinh.

Thập Tam dán miếng hạ nhiệt lên đỉnh đầu Thanh Vi, lau rượu cồn cho lòng bàn tay, gan bàn chân của cô, dùng khăn mặt lau trên người cô.

Luồn tay vào quần áo bệnh nhân rộng thùng thình của Thanh Vi, lau sát cánh tay cô, lại vén ống quần sát bắp chân. Bận rộn hơn một giờ, không biết là thuốc hay lau người có hiệu quả, cuối cùng nhiệt độ cơ thể hạ một chút, nhưng vẫn còn phát sốt.

Căn tin bệnh viện đưa món ăn đến, Thập Tam chọn mấy thứ, cơm tối đến điểm tâm đều chọn xong rồi. Cơm đưa tới sau, Thập Tam đỡ Thanh Vi dậy, bắt đầu cho cô ăn cháo.

Có lẽ do bệnh nên Thanh Vi cảm thấy cảm giác hôm nay khó chịu hơn so với bình thường, phát sốt sớm hơn, nóng hơn. Cô không có

khẩu vị, dưới ánh mắt tha thiết của Thập Tam mới đành miễn cưỡng uống mấy muỗng canh đã thấy ăn không vô rồi.

Thập Tam sốt ruột: “Không ăn cơm làm sao có sức? Em muốn ăn gì anh về làm.”

Thanh Vi lắc đầu, vị giác trong miệng cứng đờ, đầu lưỡi đắng nghét, giống như ngâm nước thuốc, bây giờ sơn hào hải vị bày trước mặt cũng ăn không trôi. Vì vậy cô từ chối.

Thập Tam đành phải đỡ cô nằm xuống, sau đó lau người cho cô.

Thanh Vi nói mệt vốn chỉ là lấy cớ, không ngờ nằm xuống thật sự bắt đầu mơ hồ, lúc đầu còn có cảm giác khăn mặt lau nhẹ nhẹ, về sau càng ngày càng mơ hồ, không hay biết mà thiếp đi rồi.

Ngủ mãi, Thanh Vi lại bắt đầu khó chịu... trong lúc ngủ ác mộng liên tục, thân thể cũng khó chịu nói không nên lời, muốn động tay lại cảm thấy nặng trĩu, không nhúc nhích được.

Cô giãy dụa nhiều lần, rốt cuộc mới tỉnh một chút, ngón tay giật giật. Lập tức có bàn tay nắm chặt lấy tay cô, giọng nói Thập Tam truyền đến: “Thanh Vi, rất khó chịu sao?”

Thanh Vi cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện trong phòng đèn sì, bác gái giường bên cạnh đã ngủ, ngáy ầm ỹ, ngọn đèn hành lang xuyên qua cánh cửa thủy tinh.

Thập Tam thấy cô tỉnh, vội tay mở đèn giường, rót ly nước cho cô uống. Thanh Vi cảm thấy khát, uống hết một hơi, hơi thở mới thông thuận chút ít.

Cô đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã bị lấy xuống rồi. Thập Tam lấy xuống từ tủ đầu giường nói: “Đồng hồ hả? Sợ cần phải em.” Anh nhìn thời gian nói: “Vừa tới một giờ.”

Lúc này Thanh Vi mới phát hiện, không chỉ đồng hồ, cài tóc, bút tất đều bị tháo ra hết rồi, điện thoại trong túi quần áo bệnh nhân cũng rút ra.

Thập Tam thật đúng là cẩn thận mà.

Thập Tam sờ soạng trán cô nói: “Lại sốt rồi, đo nhiệt độ xem.” Thập Tam lại đi tìm bác sĩ – 39 độ 5.

Tại văn phòng, bác sĩ trực ban không mở cửa, nói anh không cần hoảng hốt, nếu như không phải tình huống khẩn cấp thì tốt nhất không nên kê đơn thuốc. Nhưng Thập Tam không ngừng gõ cửa, bác sĩ bất đắc dĩ đứng lên nhìn ca bệnh, lại đến phòng bệnh nhìn Thanh Vi rồi nhìn xuống đơn thuốc.

Trong phòng, đèn sáng rõ, bác sĩ, y tá đi qua, chích thuốc khiến bác gái cũng bị đánh thức. Bà nhìn Thập Tam vội Thanh Vi bên người, bĩu môi đi ngủ, người trẻ tuổi đúng là tinh lực tràn đầy, đối xử với bạn gái như bảo bối vậy.

Trong lúc nằm viện, những thứ khác đều dễ nói, điều làm Thanh Vi khó chịu nhất chính là buổi sáng đại tiểu tiện lấy mẫu kiểm tra. Cô mỗi lần đều nghĩ cách kiên quyết ngăn Thập Tam cùng vào buồng vệ sinh, về sau lấy mẫu, lại là Thập Tam kiên quyết ngăn Thanh Vi tự đi đưa.

Mỗi lần nhìn thấy Thập Tam cẩn thận mà cầm lấy mẫu chén nhỏ từng li từng tí, đưa đến cho y tá đang đứng đợi lấy mẫu, Thanh Vi

đều xấu hổ vô cùng. Càng mất mặt chính là, bởi vì không ăn được, nên “đại sự” không ra, hao tâm tổn sức mới ra được chút chút, kết quả đã qua thời gian, lấy mẫu kiểm tra đo lường đã đưa đến.

Thanh Vi không muốn kiểm tra, Thập Tam không đồng ý, liền hỏi y tá, trực tiếp đưa cái kia đến trung trung tâm xét nghiệm. Cách hai tòa nhà, tư thế Thập Tam giống như đang che chở cho bảo vật gia truyền vậy, Thanh Vi xấu hổ vô cùng, ý muốn nhảy lầu cũng xuất hiện qua ấy chứ.

ẢNH VỆ XUYỀN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 70: Nhận Định

Trong phòng yên tĩnh, trên hành lang truyền đến âm thanh ong ong của bóng đèn. Thanh Vi vừa được tiêm lại mớ màng ngủ.

Thập Tam mở đèn giường, nhìn chai nước thuốc chảy từng giọt từng giọt vào trong cơ thể Thanh Vi, sắc mặt cô tái nhợt vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại vì phát sốt nên hai má đỏ hồng bất thường, bờ môi cũng khô cứng.

Về sau không biết là gặp ác mộng hay là khó chịu, Thanh Vi ngủ mà lông mày nhíu lại, Thập Tam nhẹ nhàng xoa xoa giữa chân mày cho cô, để cô dễ chịu hơn.

Có lẽ vì tác dụng của thuốc, độ ẩm có giảm xuống chút ít, nhưng vẫn trong trạng thái sốt nhẹ. Thập Tam lo lắng nhưng không dám tùy tiện dùng nội lực để đả thông kinh mạch cho cô. Nội lực vốn là thứ rất khó nắm giữ, môn phái khác nhau, đưa nội lực vào đều rất nguy hiểm, huống chi Thanh Vi còn không biết võ công.

Anh với cô vốn là người của hai thế giới, trong thế giới này, nội lực chỉ là truyền thuyết, thậm chí sự thật không được lịch sử chính thức ghi lại, ai biết tùy tiện dùng nội lực có thể khiến Thanh Vi bị thương hay không?

Nước thuốc đã truyền xong, Thập Tam gọi y tá rút kim, chỉ có thể không ngừng dùng cách thủ công hạ nhiệt độ cho cô. Thanh Vi khó chịu, thỉnh thoảng tỉnh lại. Mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy Thập Tam đứng thẳng tắp bên cạnh trong ánh sáng ảm đạm.

Anh đứng đó để có thể phát hiện cô tỉnh trước tiên, thấp giọng nói cùng cô vài lời. Thanh Vi lúc tỉnh lúc mê, phát sốt nhiều lần làm cho suy yếu, nghe câu được câu mất lại ngằm an tâm.

Bàn tay anh mát lạnh thường xuyên che ở trán cô thăm dò độ ấm, cánh tay anh dùng lực phía sau lưng cô, đỡ dành cô uống mấy ngụm nước, khoảng 5 giờ sáng, anh dùng nội lực làm nóng cháo lên cho cô ăn, cứ mỗi hai giờ anh lại đo nhiệt độ cơ thể cô, cẩn thận không đánh thức người đang ngủ.

Trời sáng rất nhanh, Thanh Vi lại tỉnh lại một lần nữa, miếng dán hạ nhiệt trên trán đã bị lấy xuống, thay bằng khăn mặt thấm nước lạnh. Thập Tam đang dùng vải bông thấm rượu cồn bôi vào lòng bàn tay cho cô.

Đầu óc Thanh Vi choáng váng nặng trĩu, không khởi thì thảo nói: “A Ngự, khó chịu quá.” Thập Tam lên tiếng, lại mang theo tiếng mũi.

Thanh Vi giật giật, muốn Thập Tam vịn cô ngồi xuống, mượn ngọn đèn mờ nhìn anh – sắc mặt Thập Tam trắng bệch, không khác hơn so với cô bao nhiêu, nước mắt trong mắt óng ánh.

“Tại sao khóc?” Thanh Vi muốn an ủi mà vỗ anh, nhưng lại thuận tay kéo người vào trong ngực. Lập tức nghĩ mình đang bệnh về đường hô hấp, tiếp xúc gần gũi cùng Thập Tam dễ lây bệnh, lại muốn đẩy anh ra.

Nhưng Thập Tam lại ôm lấy cô không buông, đầu để sau vai cô. Thanh Vi mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, cổ áo để lộ ra cằn cỗi, có chất lỏng nóng hổi nhỏ xuống, ngay sau đó lại là một giọt nước.

Mặc dù ngay trước mặt Thanh Vi Thập Tam có ủy khuất, sợ hãi, nhưng lại chưa từng khóc dễ như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là long lanh nước mắt. Lại khóc lớn thế kia khiến Thanh Vi bị hù, cũng chẳng quan tâm chính mình khó chịu nữa mà liên tục dỗ dành anh: “Em ổn rồi, anh không bị tiêm mà, sao lại khóc?”

“Anh không có chăm sóc tốt cho em.” Thập Tam khàn giọng, cố chấp không muốn đổi mặt với cô, nói xong lại rơi hai giọt nước mắt xuống: “Để em chịu khổ nhiều như vậy.”

Thanh Vi nói không nên lời.

Không phải là không quan tâm cô, chỉ là Thập Tam quý trọng cô như vậy, xem cô còn quan trọng hơn tính mạng của mình như thế.

Thập Tam tuy là nữ tôn nam, so với đàn ông ở đây có thể càng thêm chịu nhịn, kiên cường, dù cho bị đao chém, kiếm đâm cũng không quan tâm, tự mình xử lý vết thương cũng không đau đớn như thế, nhưng lại vì cô bị tiêm mà rơi lệ.

Thanh Vi hết cách, cũng muốn khóc theo, mũi không khổng chế được cũng cay cay.

Cô thở sâu, kìm nén nước mắt trở lại – trời đã sắp sáng, lại để cho người khác nhìn thấy cảnh hai người vì phát sốt mà khóc như mưa thì nghĩ chuyện gì xảy ra đây?

Cô nhu hòa võ lữ Thập Tam nói: “Hôm nay ban ngày có lẽ tốt rồi, không có việc gì, không có việc gì rồi.”

Nhưng lần này lại psốt cao hơn ngoài ý muốn. Nằm viện hai ngày, thay hai lần thuốc nhưng ban ngày thì cũng tạm được, buổi tối thì lại sốt, hơn nữa độ nóng không thấp.

Hai ngày ba đêm, lúc nhiệt độ cơ thể bình thường rất ít, không phải sốt cao thì là sốt nhẹ.

Thể chất Thanh Vi hơi đặc thù, người trưởng thành khác sốt tới 39 độ thì hồ đồ rồi, cô từ đầu đến cuối thần trí đều tỉnh táo, càng như vậy thì càng có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể không khỏe.

Vô kể là ban ngày hay ban đêm đều không thể ngủ một giấc thật tốt, mở mắt liền cảm giác ánh sáng tối đi, đi phòng vệ sinh mà cảm giác như đi trên mây, còn không khổng chế tốt phương hướng, nếu như không phải nhờ Thập Tam thì không biết đã đụng phải bao nhiêu thứ.

Bởi vì không ăn được thức ăn, bác sĩ phải truyền chất dinh dưỡng. Truyền thời gian dài, nhất là truyền chất dinh dưỡng, vì thân thể yếu, ven mạch máu không chịu nổi kích thích, truyền chất dinh dưỡng trở nên rất đau, Thanh Vi thật sự chịu không nổi nên muốn để tốc độ truyền nhanh chút.

Không biết có phải do sinh bệnh không rõ nguyên nhân hay không, Thanh Vi bị bệnh nên tâm lý cũng rất yếu ớt, càng thêm khó chịu khi thân thể yếu ớt vô lực, cảm giác bị người ta quay tới quay lui.

Cô thậm chí còn cảm thấy rất oán giận, đột nhiên bộc phát, sớm tối cảm thấy vô vọng. Dù cho Thập Tam săn sóc mọi cách, chăm sóc cô cẩn thận thì tâm tình cô vẫn không tốt.

Ngày nọ, buổi chiều trong lúc kiểm tra phòng, bác sĩ cũng hiểu được hướng trị liệu không đúng.

Mới đầu theo tự thuật của người bệnh và tình huống kiểm tra, có lẽ chỉ là cảm mạo bình thường tạo thành chứng viêm, nhưng không có lý do đổi hai lần thuốc, hơn nữa lượng thuốc còn không thấp so với bình thường nhưng vẫn không hạ sốt triệt để. Người trưởng thành sốt thời gian dài là tổn hại lớn đối với thân thể.

Bác sĩ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, đành thương lượng cùng Thanh Vi: “Bệnh trạng của cô không hoàn toàn là do cảm mạo, có điểm giống khuẩn lây XX. Loại khuẩn lây này nếu như dùng thuốc thông thường, mặc dù có hiệu quả nhưng không rõ rệt, nhưng dùng thuốc đặc hiệu thì có tác dụng phụ, bình thường không cần chuẩn đoán chính xác. Cô cứ lấy máu xét nghiệm một lần xem sao?”

Thanh Vi chỉ có thể đồng ý, lại bị rút một ống máu, sau đó đưa ra yêu cầu với bác sĩ không muốn phát sốt và ngủ một giấc thật tốt.

Bác sĩ nghĩ ngợi chút rồi cho cô một loại thuốc viên: “Cái này duy trì thời gian dài, bảo vệ cô một đêm cũng không có vấn đề gì.”

Bệnh viện không có thiết bị xét nghiệm khuẩn XX, cũng may cách đó không xa có trạm phòng dịch, ông ấy lại để cho Thập Tam đưa đi xét nghiệm, qua hai giờ lại đi lấy kết quả.

Khi lấy được kết quả đã là trước giờ cơm tối rồi, Thanh Vi lại bắt đầu chuyển thành sốt cao.

Y tá trưởng nhìn xét nghiệm nói riêng: “Thật là biến dị XX đậm lây, lần này thay thuốc kháng định có tác dụng rồi.”

Thanh Vi còn lo lắng phát sốt, cô thật sự sợ bị sốt rồi. Bác sĩ nói: “Cô dùng thuốc hạ sốt buổi tối hôm nay có thể ngủ ngon giấc rồi, cơm nước xong xuôi sẽ đem thuốc đặt vào, ngày mai sẽ không sốt nữa.”

Tuy nhiên cô cũng không quá tin tưởng – trước kia uống thuốc khỏi bệnh rất tự tin, bây giờ hoàn toàn không có. Thanh Vi vẫn tận lực lên tinh thần, làm việc theo lời dặn của bác sĩ.

Muốn đặt thuốc viên hạ sốt, Thanh Vi có chút xấu hổ, đây là muốn đặt từ phía sau đó, sao có thể đặt đây? Nghĩ đến vừa rồi bác sĩ cố ý nói muốn đặt sâu một chút, phòng ngừa trượt ra ngoài, Thanh Vi càng đau đầu.

Cô vẫn còn trì độ nhìn viên thuốc nhét, chỉ thấy Thập Tam đã xem xong hướng dẫn, rút từ trong hộp ra một cái bao tay plastic mỏng, chuẩn bị mang vào tay.

“Anh làm cái gì vậy?” Thanh Vi mặc dù bị sốt đến hồ đồ, nhưng vào thời điểm này vẫn phản đối.

“Nhét thuốc hạ sốt cho em.” Thập Tam theo lý thường mà nói, một chút cũng không đỏ mặt. Trong lòng anh, bây giờ chỉ có chữa bệnh cho Thanh Vi thật tốt, giải tỏa đau đớn cho cô là quan trọng nhất, về phần vị trí thuốc nhét kia, à, so với khỏe mạnh thì có quan hệ gì?

“Anh, anh, em tự mình làm.” Thanh Vi đoạt lấy đồ trên tay anh, động tác khó mà nhanh nhẹn được.

Thập Tam không muốn, anh còn nói muốn phục vụ cô nằm trên giường, do anh hỗ trợ. Thanh Vi kiên trì xuống giường, Thập Tam đỡ xuống, đưa vào phòng vệ sinh, cô lại kiên quyết ngăn cản Thập Tam khẩn cầu muốn vào.

Cô tự mình chậm rãi hoàn thành quá trình nhét thuốc, mở cửa ra chỉ nhìn thấy gương mặt lo lắng của Thập Tam. Anh sợ cô ngắt đi, sợ cô làm không tốt, sợ cô ngã sắp xuống.

Nhìn thấy cô hoàn hảo không việc gì đi ra mới nhẹ nhàng thở phào vịn cô rửa tay.

Quả nhiên một lát sau đã ngủ tốt.

Sáng ngày thứ hai Thanh Vi tỉnh lại, hiếm khi thấy không phải là ngọn đèn mở ban đêm mà là ánh sáng nắng sớm.

Tuyết trắng vách tường, cây trên bức tường, màu sắc và hiện trạng thoát nhìn đều bình thường, tuy nhiên cơ thể vẫn vô lực, nhưng nhẹ nhàng đi nhiều rồi, cảm giác trì độn trầm trọng rốt cục đã không còn.

Thập Tam ngồi trên ghế, ghé vào bên giường, dường như ngủ rồi. Từng ánh mặt trời rơi trên người anh phác họa những đường cong màu vàng.

Giờ khắc này, dáng người Thập Tam cúi người nghỉ ngơi vĩnh viễn khắc sâu trong đầu cô, để lại cho cô cảm giác thật an bình, thật rung động. Dù cho sau đó nhiều năm, cô vẫn đều không quên.

Ngay lúc này, Thanh Vi đột nhiên cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, giống như cả hít thở cũng đều trở nên có ý nghĩa.

Ngay lúc này, không có lý do và nguyên nhân nào nữa, cô đã thừa nhận không còn do dự. Tin tưởng người mình muốn chỉ là người này, không có ai có thể thay thế.

Đó là một loại dũng khí, dù cho biết rõ phía trước đầy chông gai cũng muốn đi, cũng một mực vững tin, vững tin cho dù ở trong chông gai cũng có thể đi về hướng thiên đường.

Cô đưa tình nhìn Thập Tam, Thập Tam bị nhìn chăm chú mà bưng tỉnh. Anh vốn cũng không ngủ say, trời đã sáng, xác định Thanh Vi đã ổn rồi mới cảm thấy mấy ngày nay không ngủ không nghỉ, rất mệt nhọc, ở đây lại không tiện xếp bằng điều tức, đành ghé vào bên giường mà ngủ.

Cảm thấy Thanh Vi tỉnh, ánh mắt lại dừng trên người mình, Thập Tam ngẩng đầu, chạm lên cánh tay bị áp run run, trên mặt còn mang theo nếp nhăn màu hồng do bị áp, lại làm cho gương mặt anh tuần có chút đáng yêu.

Anh thấy được ánh mắt Thanh Vi và nụ cười của cô: quyết định nhẹ nhàng, tràn ngập hạnh phúc chờ mong.

Thập Tam dường như có thần giao cách cảm cùng nhìn Thanh Vi, chậm rãi nở nụ cười.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 71

Vừa hạ sốt, Thanh Vi đã liền xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng, Thập Tam cũng ở lại chăm sóc Thanh Vi.

Hôm về nhà, cơ thể Thanh Vi vẫn còn yếu, dù trời đã trở ấm nhưng vẫn chưa đủ độ, phòng lại vài ngày không ai ở, càng thiếu không khí ấm áp.

Cô cảm thấy hơi lạnh, ban ngày thì dễ rồi, quần chặt chần ngồi trên salon xem ti vi, Thập Tam bê cơm canh nóng hồi lên, ăn xong là được. Đến lúc ngủ lại do dự sờ tấm đệm lạnh buốt.

Trong nhà không có thảm điện, cũng không cần thiết phải mua, vì vậy cô đành cắn răng nằm xuống, co lại tranh thủ chút hơi ấm. Thanh Vi nghĩ vậy rồi anh dũng cởi áo ngoài ra, mặc mỗi đồ ngủ run rẩy chui vào chăn.

Thật ra trước kia lúc trời lạnh đều sẽ như vậy, chỉ là lúc này cơ thể vẫn không tốt lắm, lại chịu lạnh như vậy.

Vừa ngồi xuống đệm, chưa kịp nằm xuống, cửa đã vang lên tiếng gõ.

“Sao vậy?” Thanh Vi không nhúc nhích, cô cảm thấy nếu cô đứng dậy thì chắc không có nổi dũng khí chui lại vào chăn mất.

“Anh vào nhé.” Thập Tam nói xong liền đẩy cửa vào. Anh vừa rửa mặt xong, trên mặt vẫn còn hơi ẩm.

Thanh Vi trở mặt, Thập Tam cứ vậy mà vào hả?

Anh, anh có ý gì? Là có chuyện, hay muốn ngủ lại ở đây?

Tuy lần trước ở suối nước nóng, bọn họ đã hoàn toàn có được nhau, nhưng cũng chỉ mới một lần, lúc về đến giờ bọn họ cũng chưa thân cận lần nào.

Chẳng lẽ Thập Tam cho rằng bọn họ đã đạt đến mức cần mỗi ngày chung chăn gối sao?

Đương nhiên, Thanh Vi cũng không phải loại người cổ hủ, nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, tự nhiên cùng giường lại là chuyện khác, dù sao cô và Thập Tam cũng chỉ mới chung chăn gối một lần.

Được rồi, thật ra nguyên nhân chủ yếu cô bài xích chính là nằm viện bao nhiêu ngày, còn chưa tắm rửa, tóc đầy mỡ, trên người toàn mùi là mùi, đủ thứ mùi vị... có thể thấy khó ngửi thế nào.

Cô cũng không muốn mang một thân hương vị đặc trưng như thế ngủ cạnh Thập Tam, “Hun đúc” anh đâu, thực tế mà nói, trên người Thập Tam lúc nào cũng thoảng mùi thơm, lây sang anh thì xấu hổ chết! Nếu biết trước thế này, lúc cô về nhà kiểu gì cũng phải tắm rửa sạch sẽ đã chứ không chờ ngày mai.

Nhưng Thập Tam lại nhất định không đồng ý, sợ cô bệnh lần nữa.

Ờ mà, đợi tí, nếu Thập Tam không chỉ muốn ngủ ở đây mà còn muốn tiến thêm một bước thì phải làm sao?

Thập Tam nhìn vẻ kinh ngạc và bài xích của cô liền nhếch môi, bắt đầu cởi quần áo.

Anh cởi đồ rất nhanh, cởi áo ngoài ra chỉ còn mỗi đồ lót, thân người hoàn mỹ lộ ra hoàn toàn, Thanh Vi từ trợn mắt há mồm chuyển thành chảy nước miếng tong tong, hỏi: “Anh ngủ ở đây sao?”

“Ừ.” Thập Tam như cho cô thời gian thích ứng, chưa vội lên giường, nhưng vẫn còn ngượng vì đang khỏa thân, cúi thấp đầu đứng ở cuối giường.

“Anh, sao anh, sao anh không ra phòng khách ngủ?” Thanh Vi khẩn trương đến nỗi cà lăm luôn.

“Trời lạnh, anh ủ giường cho em.” Thập Tam nói xong, lỗ tai cũng đỏ bừng: “Anh sợ em không chịu được lạnh.”

“Em còn chưa tắm đâu, người những mùi là mùi.” Thanh Vi vì một câu ủ giường của anh mà choáng, lật đật đáp lời.

“Không sao, chuyện đó... không sao hết.” Thập Tam ra vẻ đã hiểu, nói xong lại vòng tay ôm qua ngực: “Anh lạnh lắm, lên được không?”

Thanh Vi lập tức chịu không nổi, Thập Tam nói anh lạnh, cũng đúng, trong phòng lạnh như vậy, cô mặc đồ còn lạnh, huống chi Thập Tam đứng trần truồng thế kia? Cô đúng là kém ý quá!

Thối thì thối đi, dù sao cô cũng đã chuẩn bị chăn mền rồi. Vì thế Thanh Vi nhắc chân lên nói: “Nhanh tới nhanh tới!” Nói xong liền tự giác lời này của mình có vấn đề liền không còn mặt mũi nào ngửa, dứt khoát che mặt ngã xuống.

Lỗ tai Thập Tam đã đỏ như máu, tiến vào chặn ôm lấy Thanh Vi.

Người anh áp áp, hơi nói xuyên thấu qua lớp quần áo của Thanh Vi, bao trùm lấy cô, cảm giác vô cùng thư thái.

Thanh Vi không nhịn được mà nhích nhích vào gần anh. Thập Tam liền ôm sát cô hơn một chút, hai tay ôm chặt lấy cô, hai chân quăn lấy chân cô, dùng cơ thể của mình sưởi ấm cho cô. Ôn hòa, dịu dàng, ấm áp, lấy đâu ra phẩm diện nào so được với thể này?

Mùi thơm ngát trên người Thập Tam truyền tới, Thanh Vi thậm chí còn cảm giác mình không còn khó ngủ nữa, cô chậm rãi trầm tĩnh lại, cơ thể như tắm trong ánh mặt trời.

Da thịt cọ xát lại không có chút mập mờ nào. Thậm chí Thập Tam còn khẽ hôn lên mắt Thanh Vi, không có chút cảm giác dục vọng nào, anh thấp giọng nói: “Ngủ đi.” Giọng nói từ tính ôn tồn bảo vệ.

Đến lúc này, Thanh Vi đã hoàn toàn hiểu anh tới để ủ giường cho cô mà thôi.

Thanh Vi dán lên lồng ngực rắn chắc của anh nói: “A Ngự.”

“Ừ?”

“Anh sợ lạnh sao?”

“Không sợ.”

“Vừa rồi anh nói anh lạnh mà.”

“...Anh sợ em không cho anh lên giường.”

“Hừ, học hư từ bao giờ vậy, còn nói dối hử.”

“...”

“Không được gạt em.”

“Ừ.”

“Sao phải cởi quần áo?”

“Như vậy em mới ấm được.”

Thanh Vi chợt cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Anh không so đo cô có mùi hay không, chỉ quan tâm cô có khó chịu hay không, thậm chí còn mặc e then mà cởi quần áo ủ ấm cho cô.

Thanh Vi cười như ăn mật, ngọt ngào vô cùng, cọ lên lồng ngực rấn chắc kia: “Em lạnh hay không mà anh cũng quần sao?”

“Đây là bổn phận của anh.”

“Vậy anh còn quần gì nữa?”

“Chăm sóc cuộc sống của em.”

“Vâng, đều giao cho anh hết.”

“Được.”

Sự thật chứng minh, lúc cảm động thì đừng có đồng ý cái gì sất.

Thập Tam quả thật quản hết cuộc sống của Thanh Vi, hơn nữa còn quản vô cùng nghiêm khắc: Ăn cơm gì, ngủ lúc nào, mặc bao nhiêu quần áo, quả thật là quản từ đầu đến chân.

Thanh Vi cũng hiểu Thập Tam muốn tốt cho cô, sợ cô lại bệnh. Nhưng cô biết mình đã đỡ hơn rồi, cơ thể cũng đã hồi phục, Thập Tam lại hạn chế rất nhiều, khiến cô uất ức phiền muộn không thôi.

Thập Tam tìm cách ép cô ăn, cháo ngô cá hấp, thịt bò ngó sen hầm nấm hương... Ban ngày đã ăn no rồi, buổi tối còn phải ăn canh gà, lười vịt... khiến cô ăn không tiêu.

Tuy lượng thức ăn lại không nhiều, chứa trong đĩa nhỏ nhìn rất tinh xảo, Thanh Vi cũng ăn không vào nổi. Cô nhìn mấy món ăn sáng mà cười rộ lên: “A Ngự, anh có thù oán với gia cầm sao?”

“Hả?” Thập Tam khó hiểu.

“Anh xem, lười vịt, chân ngỗng, cánh gà, một con anh cũng không tha!”

...Thập Tam then.

Nói thí dụ như Thanh Vi thích ăn cay, không cay không vui, nhưng từ khi sinh bệnh lại chẳng được nhìn lấy chút ớt. Thập Tam không cho ăn, lý do là cần bồi bổ, sợ kích thích dạ dày và thực quản. Thanh Vi sốt ruột, lặng lẽ rưới tương lên bánh bao, bị phát hiện nên đã bị tịch thu mất rồi.

Lại ví dụ như lúc Thanh Vi xem ti vi, đang đến hồi gay cấn, Thập Tam lại kiên quyết tắt ti vi, lý do là tới giờ ngủ, không được để cảm xúc kích động quá. Trời mới biết lúc đó mới chưa tới 10h, Thanh Vi trợn mắt nhìn sao, nhà cô là căn hộ tắt đèn sớm nhất khu chung cư.

Lại ví dụ như Thanh Vi bị vây trong phòng cả một tuần, muốn ra ngoài đi dạo, Thập Tam lại quần cô lại như gấu, mang cô ra sân phơi nắng. Mấy bà già ông già còn mặc mỏng hơn cô ấy chứ.

Nhưng những lúc làm chuyện này, Thập Tam đều không cứng rắn mà giữ thái độ dịu dàng như nước, giọng nói đầy từ tính uyển chuyển, như sô cô la tan chảy trong lòng cô, “Nhịn hai ngày nữa được không?”, “Nghe anh một lần được không?”, “Xem như anh xin em được không?”

Cái này không tốt, cái kia không được, lại phối hợp với mắt phượng liên tiếp phát điện của anh, Thanh Vi lần nào cũng đàn ra, u mê đồng ý, đồng ý rồi lại có một loại cảm giác nhục nước mất quyền, lúc kịp phản ứng thì đã chỉ có thể ngồi góc tường vẽ vòng tròn rồi.

Sau mấy ngày oán oán u u, Thanh Vi đột nhiên ý thức được Thập Tam hóa ra cũng rất phúc hắc, dùng dịu dàng làm vũ khí, lấy tui làm tiền để đạt được mục đích. Ai nói Thập Tam như em trai của cô chứ? Quả thực còn quản nhiều hơn ba mẹ cô.

Nhưng giận anh lại giận không nổi, chắc hẳn đây cũng là một loại trình độ quản lí chứ nhỉ.

Tóm lại Thập Tam thành công quản lí Thanh Vi vô cùng hiệu quả. Cân nặng của cô tăng 2 cân, mặt mập mạp trắng trắng. Giấc ngủ vô cùng sung túc, mắt mát hân quảng thâm, thậm chí còn hơi sưng.

Thanh Vi cảm giác mình bị cảm vặt chút xíu xong, về nhà không phải để tĩnh dưỡng mà là về ở cũ, khác biệt duy nhất với sản phụ là không có trẻ con trong bụng.

Cô quyết định nói chuyện với Thập Tam, nhưng anh mở miệng đã nói: “Em bệnh nặng mới khỏi...”

Thanh Vi vội giữ chặt tay anh, “A Ngự, em khỏi hẳn rồi, còn béo lên nè. Ngày mai em phải đi làm.”

Vốn tưởng Thập Tam phản đối, nhưng anh lại không thế mà chỉ dặn dò Thanh Vi. Cuối cùng lại nói với cô anh cũng phải về nhà Ba Yến mẹ Yến rồi, nếu không bọn họ sẽ lo lắng.

Thập Tam nói bằng giọng buồn buồn, Thanh Vi nghe xong cũng hệt hững không thôi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 72

Thanh Vi đến nhà cha mẹ vào cuối tuần, cũng gặp mặt Thập Tam. Ăn xong hai người ra ngoài tản bộ, nói vài câu ngọt như đường. Thập Tam bỗng nhiên nói: “Anh muốn mua cho em một cái điện thoại.”

Lần trước lúc cô té xỉu, điện thoại của cô rơi trên mặt đất, bị vỡ màn hình, không ngờ lần trước Thập Tam nhìn thấy ở bệnh viện lại ghi nhớ.

Thanh Vi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, cười nói: “Không sao, còn có thể dùng được mà.” Cô biết Thập Tam không có tiền, không muốn anh phiền não vì chuyện này.

Nhưng Thập Tam lại nói: “Anh tới quán bán lấy một cái.”

“Lấy một cái? Anh muốn trộm sao?” Thanh Vi nhú mày.

“Không phải trộm, là lấy.”

“Ăn cắp là đáng xấu hổ, có thể không có nhưng không thể đi trộm.” Thập Tam vội ân cần dạy bảo. Cô biết đạo đức quan của Thập Tam khác hẳn với người thường, muốn cái gì thì trực tiếp lấy, không cảm thấy xấu hổ.

Dù cho cuộc sống của anh bây giờ đã thay đổi nhiều nhưng quan niệm không phải nói đổi là đổi được, ví dụ như “lấy” và “trộm” khác nhau ở chỗ nào, đối với anh mà nói, chuyện này chẳng có gì quan trọng.

“Anh thấy ở ngân hàng hằng ngày có rất nhiều người đưa tiền đi gửi, còn có xe chở tiền nữa.” Thập Tam nói, thái độ vô cùng tự nhiên.

“Sao anh nghĩ lệch lạc vậy, anh muốn cướp ngân hàng sao?” Thanh Vi hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ anh làm rồi sao?” Cô nhanh chóng hạ thấp giọng, kéo Thập Tam vào trong góc, sợ có người nghe được, đồng thời nghĩ nhanh đến chuyện hai ngày nay có vụ cướp ngân hàng nào hay không.

“Vốn định thế. Nếu như cướp được thì cũng là bản lĩnh của anh, không tính là ăn cắp.” Thập Tam nói chắc chắn. “Hơn nữa làm một lần là đủ dùng mấy năm.”

“Nhưng đó là cướp bóc! Còn hỏng hơn ăn cắp! Anh biết không? Đây là tội lươn đó, sẽ bị bắt vào tù, hơn nữa nếu bị đảm bảo vệ bắt được là chết chắc đó!” Thanh Vi lay lay Thập Tam.

Thập Tam bị phản ứng mãnh liệt của cô khiến cảm thấy kỳ lạ: “Không đâu. Mấy người bảo vệ đó yếu lắm, một chiêu anh đã xử lí được họ rồi, họ không đánh anh bị thương nổi đâu.”

“Cái gì? Anh, anh làm em tức chết mất! Cho dù lúc đó anh có cướp được tiền, chẳng lẽ lại muốn sau này bị truy nã mãi sao?”

“Anh dịch dung, đám người đó sao tìm được anh? Cho dù tìm được thì anh cũng đã quan sát mấy cảnh sát đó rồi, bọn họ yếu xìu.”

Thập Tam nói về miệt thị, thần sắc nhàn nhạt để lộ khí thế cao ngạo. Lúc này phảng phất như anh vẫn là ảnh vệ tàn khốc năm xưa.

Anh chỉ lấy làm lạ là sao Thanh Vi lại phải để ý những vấn đề này. Thân thủ đám người đó quá kém, căn bản không cùng đẳng cấp với anh, sao Thanh Vi lại kiêng kị như vậy?

Thanh Vi nghe vậy cũng thấy bản thân với tư cách là cảnh sát đang bị khinh bỉ vô cùng, tức giận nói: “Em cũng là cảnh sát yếu xìu đó!”

Thập Tam nghĩ tới nghề nghiệp của Thanh Vi, lại cúi đầu nói: “Anh sai rồi, cảnh sát không phải ai cũng yếu.” Anh lại dừng: “Em không yếu.”

...

Thanh Vi nuốt phải cục tức to đùng, đôi khi không cần quát nạt người ta, dùng ngữ khí nhân nhượng mới có sức thuyết phục.

“Nếu anh bị nhìn vậy thì tính sao?” Thanh Vi vẫn còn tức giận.

“Để ngăn ngừa phiền toái, giết người diệt khẩu vẫn cần thiết.” Thập Tam máu lạnh nói, nhưng lại dùng ngữ điệu lạnh nhạt, như đang kể câu chuyện của ai đó. Anh lại ôn hòa nói: “Nhưng em sẽ không vui, nên anh sẽ không chém giết.”

Cũng may anh vẫn không tự mình định đoạt, còn biết hỏi ý mình. Thanh Vi hít một hơi, cố bảo trì sự trấn định: “A Ngự, có một số việc không phải chỉ dựa vào bạo lực là xong. Dù có thể làm được cũng không nên làm. Chuyện phạm pháp nghiêm trọng như thế này không thể làm, sẽ mang đến rất nhiều phiền phức. Anh còn bị lương tâm khiển trách, trốn đông trốn tây.”

Cô bắt đầu nghĩ tốt nhất nên giáo dục lại Thập Tam. Thập Tam quá dịu dàng phục tùng cô, khiến cô quên mất anh thật ra là một người tiềm ẩn tố chất bạo lực, sự thật chỉ ra rằng người phạm tội bạo lực, bên ngoài càng đẹp mã thì càng dễ lừa gạt.

Điểm chết người chính là Thập Tam là người có năng lực, có quyết tâm, có kinh nghiệm, có thủ đoạn, đủ bốn yếu tố. Hơn nữa anh không có thế giới quan đúng đắn, có đủ bản lĩnh phạm tội, thậm chí còn có bản lĩnh nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Tim Thanh Vi bắt đầu đập bình bịch. Cô nhớ tới lúc Thập Tam lang thang ngoài đường, không khỏi cảm thấy may mắn vì lúc đó anh vẫn chưa cần tiền, nếu lúc đó anh xảy ra chuyện gì... Thanh Vi lau mồ hôi.

“Anh phải biết đây là một xã hội chĩnh thế. Giống ở chỗ anh có quan phủ, nha dịch, ở đây có chính phủ, quân đội, cảnh sát. Bình thường thì không sao, nhưng nếu chính phủ hoặc công chúng thấy anh là người vô cùng nguy hiểm thì họ sẽ dùng đủ biện pháp đối phó anh.”

“Sẽ phái ra cao thủ lợi hại lắm sao?” Thập Tam hỏi, trong mắt thậm chí còn có vẻ chờ mong. Từ khi xuyên không đến nay, anh vẫn chưa gặp được ai chính thức có võ công, muốn tìm người luyện tập cũng khó, anh bây giờ rất muốn hoạt động gân cốt một chút.

“Khoong phải cao thủ võ công. Họ có vũ khí. Họ thông minh hơn người, biết cách vây công, bắn súng. Võ công của anh có cao hơn cũng không tránh nổi.” Thanh Vi bắt đầu dĩ nói.

“Em nói rồi, đây là một xã hội chĩnh thế. Chẳng lẽ anh muốn bị đuổi bắt khắp nơi, di trên đường, mua cái gì cũng đều bị người ta

nhận ra sao?” Thanh Vi lại hỏi.

Thập Tam lắc đầu.

“Nếu anh làm vậy sẽ không thể sống chung với em được nữa.” Thanh Vi nhìn sắc mặt khế biến của anh, nghiêm túc nói.

“Không, anh không làm vậy đâu.” Thập Tam sốt ruột nói.

“Hơn nữa chuyện võ công của anh, tốt nhất là đừng để ai biết. Thể chất của anh đặc thù, em không muốn đám người nghiên cứu có hứng thú với anh, anh sẽ bị họ mang đi rất xa, biệt tăm biệt tích, em sẽ không được gặp lại anh.” Thanh Vi nhìn chằm chằm vào Thập Tam.

“Anh sai rồi, em đừng tức giận. Anh hiểu rồi, thật sự hiểu rồi.” Thập Tam cắn môi, giữ chặt tay Thanh Vi, vẻ mặt đáng thương, dường như đã trở thành người khác chứ không phải là người coi rẻ cảnh sát lúc nãy nữa.

Phù. Thanh Vi yên lòng, Thập Tam càng ngày càng biết suy nghĩ, cũng may chỉ cần là chuyện bất lợi với cô hay ảnh hưởng chuyện ở chung với cô, anh sẽ không làm.

Sau đó Thập Tam nói với cô một tin tốt, anh tìm được một công việc cộng tác viên, là do thầy giáo ở văn phòng giới thiệu, đoán chừng tháng tiếp theo sẽ làm, hơn nữa còn có người mời anh biểu diễn nhạc cụ dân gian, diễn hai khúc sẽ trả tiền liền.

Kết quả là không đến một tháng sau, anh đã mua được điện thoại mới cho cô.

Thập Tam quả thật đã trưởng thành, còn biết kiếm tiền. Trong lòng Thanh Vi rất vui. Cô nhìn điện thoại mới đặt trên bàn, khoe miệng cong lên.

Thanh Vi nghĩ nên tìm công việc nào đó để Thập Tam có thể làm.

Việc gì sẽ thích hợp với anh đây?

Bảo vệ? Ít việc, lương cũng thấp.

Vệ sĩ? Cũng khá thích hợp, nhưng không tự do, hơn nữa với tính cách của Thập Tam, anh sẽ lý giải ra là đây là công việc thị vệ, sao có thể chịu làm?

Biểu diễn nhạc ở nhà hàng? Cái này có thể cân nhắc, nhưng không thể lâu dài được. Ngoại hình dù tốt nhưng cũng không thể giữ cả đời được.

Huấn luyện viên võ học sao? Còn phải cân nhắc đã.

Đột nhiên Thanh Vi chống cằm tà tà nở nụ cười: Nam người mẫu? Dáng người Thập Tam thì khỏi phải nói rồi, ngẫm lại anh có vẻ ngoài không phải loại thanh tú, không có biểu lộ gì ra ngoài. Hơn nữa nếu phải mặc nội y... Được rồi, chắc sẽ khiến anh nổi giận đánh người mất.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 73

Thời tiết dần trở nên ấm áp, không khí hơi ẩm ướt, quần áo mọi người mặc cũng đã nhẹ đi một tầng. Thanh Vi cũng rất vui, cô mặc một cái áo khoác mới trông rất xinh đẹp.

Tiền lương được phát, Thanh Vi đã dùng hết từ lâu, lại đột nhiên nhận được bưu phẩm của Yến Dung. Là một thùng giấy căng phòng, mở ra thì là một loạt áo khoác, váy vóc, túi xách dành cho cô.

Yến Dung bây giờ cũng coi như là tiểu phú bà rồi, còn đang ở thành phố H, phồn hoa hơn nơi này nhiều, quần áo cũng nhiều kiểu dáng mới, Thanh Vi thần nhiên nhận tâm ý của chị ấy, mặc vào cảm thấy rất vừa người.

Thanh Vi vô cùng vui vẻ, chẳng những vì quần áo mới rất đẹp mà còn vì có thể mua thêm ít đồ cho Thập Tam. Anh muốn đi làm chắc sẽ phải sắm sửa thêm ít đồ, quần áo mùa xuân, điện thoại cũng không thiếu được.

Vốn định đi tìm Thập Tam ngay nhưng lớp cấp 3 lại có lịch họp ở thành phố C, Thanh Vi tính họp xong sẽ về nhà cha mẹ.

Cô đã nói đi cùng với bạn học Á Á, vì vậy nên cô tới nhà Á Á trước. Nhà Á Á là một căn hộ, không có thang máy, phải leo lên 5

tầng lầu, gõ cửa một chút đã nghe thấy trên lầu ầm ỹ, Á Á chạy ra mở cửa, bảo cô chờ một lát. Thanh Vi nhìn Á Á bận rộn thay đồ trang điểm, lại nói chuyện phiếm với cô ấy: “Sao trên lầu ồn vậy?”

Á Á bắt đầu phàn nàn, nói trên lầu đang dọn nhà, mấy ngày nay họ đang thu dọn đồ đạc, cả tối cũng chẳng được yên, khiến cô ấy hôm qua còn mất ngủ.

Nói xong lại có tiếng động cơ dưới lầu, là công ty dọn nhà. Sau đó có mấy người ầm ỹ bước xuống, bắt đầu chuyển đồ trong nhà.

Á Á vừa tô son, vừa dò xét Thanh Vi qua gương, cười nói: “Đồ đẹp đấy, nhưng còn thiếu ít đồ trang sức.” Nói xong liền đeo cho cô một đôi hoa tai: “Tớ vừa mua, chưa dùng đâu, tặng cậu dùng, là cỏ bốn lá lấy may mắn đấy nhé.” Hoa tai này rất tinh xảo, đeo lên quả nhiên khiến Thanh Vi càng thêm lung linh.

Á Á chê cô mặt mộc, muốn trang điểm cho Thanh Vi, Thanh Vi lại thấy cô ấy trang điểm kỹ quá, chỉ cười lắc đầu: “Được rồi, học lớp thôi mà, không cần phiền vậy đâu.”

Á Á nghe vậy lại nói: “Học lớp cũng là gặp người cũ, ăn mặc phải xinh đẹp chứ.”

Cô ấy đang nói gì vậy? Thanh Vi mơ hồ. Người cũ nào? Bạn học đều tính là người cũ, nhưng đâu phải ít gặp nhau? Thanh Vi hỏi: “Ý gì vậy? Người cũ nào cơ?”

Á Á kinh ngạc nói: “Cậu không biết thật sao? Phó Hồng về rồi, lần học lớp này là cậu ấy đứng ra tổ chức, mọi người đều nói cậu ấy muốn gặp cậu nên mới vậy đấy.”

Phó Hồng? Thanh Vi há hốc mồm, nhớ lại nam sinh nhiều năm trước.

Một khuôn mặt chậm rãi hiện lên trong đầu: “Mày dài mắt to, mang theo vẻ trẻ trung chưa thành thực, đam mê chơi bóng rổ, cũng thích đọc sách, nói cái gì cũng rõ ràng, là người nổi bật trong đám bạn học.

Nhưng cậu ấy cũng không thích tiếp cận nhiều người, dù lúc chơi bóng rổ có nhiều nữ sinh nhiệt tình gọi tên nhưng cũng rất ít đáp lại. Nhưng nếu bạn học muốn hỏi bài, cậu ấy đều chỉ dẫn cụ thể, rất ưu nhã ôn trọng.

Nhà bọn họ ở gần nhau, thường cùng nhau đi học. Trên đường thì cùng thảo luận bài vở, lí tưởng của mình.

Kỳ lạ là tuổi dễ sinh ra mập mờ đó, bọn họ tiếp xúc gần gũi như vậy nhưng lại không ai nói gì, bọn họ cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Có lẽ bởi vì Phó Hồng luôn ôn hòa với nữ sinh, không đặc biệt tốt với ai, hơn nữa cậu ấy còn rất cao, như hình tượng một người anh vậy, nên khiến mọi người cũng chẳng biết nói gì.

Lúc đó Thanh Vi vẫn còn ở tuổi xúc động, có khi có ý kiến trái với Phong Hồng liền hăng say biện luận, khiến cậu không thể không đồng ý. Không biết là Phó Hồng nhường cô hay không thích biện luận, chỉ nói ra cái nhìn của bản thân rồi lẳng lặng nghe cô nói, Thanh Vi tự cho là mình thắng, Phó Hồng cũng chỉ nhìn cô cười cười.

Thanh Vi liền nghĩ rằng cậu ấy bị mình thuyết phục, mắt liếc thấy người ta cao hơn mình một chút mà vẫn thua nên rất dương dương tự đắc.

Nhưng sự thật chứng minh, Phó Hồng nói đúng rất nhiều chuyện.

Qua một thời gian dài, Thanh Vi càng nghe nhiều ý kiến của cậu ấy hơn, về “tiểu nhân đắc chí” ngày càng ít.

Phó Hồng trừ lúc ở trên sân vận động là sinh long hoạt hổ, thời gian khác đều rất điềm tĩnh, rất ít nam sinh vẻ ngoài cao lớn như cậu mà làm việc lại trật tự rõ ràng như thế, vì thế cũng không khó hiểu khi cậu trở thành học trò ưu tú trong mắt giáo viên.

Ba mẹ Thanh Vi nhiều lần khen cậu khiến Thanh Vi buồn bực. Vì thế cô không ít lần ngáng chân, ý đồ bẻ gãy điển hình này, Phó Hồng lại chưa bao giờ giận, nhưng cũng rất ít khi mắc lừa.

Mỗi lần Phó Hồng tránh bẫy của cô đều ra vẻ chẳng có chuyện gì, chỉ có cô là phiền muộn.

Cô kể lại phiền muộn này với Á Á, Á Á đừng đừng nổi giận mắng cô, cô mới biết thì ra Phó Hồng rất được các bạn nữ ưa thích, Thanh Vi lại không biết quý trọng, đúng là khiến người ta muốn đánh luôn.

Lúc đó cô cũng nghĩ, chẳng lẽ Phó Hồng thích mình?

Nhưng cô lại nhanh chóng kết luận là không phải. Phó Hồng chưa bao giờ nói năng mập mờ, không tặng quà bao giờ, cũng không ân cần giúp đỡ cô. À, ngoại trừ có cho cô mượn bài tập. Ngay cả khi tranh luận cũng chẳng thêm lưu tình mà phê bình cô ngay thơ

không thành thực, cho dù vẫn giữ thái độ tốt nhưng ngôn từ luôn sắc bén.

Cũng có những lúc cậu tốt với cô. Trên đường đi học lắng nghe phiền não và chuyện vui của cô, đề nghị với cô lúc cần, thỉnh thoảng giúp cô sửa dây xích, chỉ cô chơi bóng rổ.

Hình như... Những chuyện này không giống là cậu ấy thích cô! Thanh Vi lại thần nhiên, không cố kỵ tiếp tục phát triển tình huynh đệ với Phó Hồng.

Mãi đến khi cô và cậu ấy cùng thi vào một trường đại học, cô tiếc chơu cậu, với thành tích của cậu đã có thể thi được trường tốt hơn rồi. Bọn họ vẫn giao du bình thường, không gần không xa, thân cận nhưng không thân mật.

Cho đến khi cô tốt nghiệp, gặp Thịnh Thế, anh ta gia cảnh tốt, bằng cấp cao, giỏi giao tiếp, vẻ ngoài anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng. Người ưu tú như thế lại chủ động tiếp cận cô.

Sau đó cô mới phát hiện ra, Thịnh Thế hóa ra là bạn hồi bé của cô, cũng coi như là thanh mai trúc mã.

Dưới những ánh mắt ghen tị, Thịnh Thế tỏ tình với cô, tặng hoa hồng, lãng mạn kiêu ngạo nhìn cô, cô lao vào cái ôm của anh ta.

Phó Hồng âm thầm bỏ đi. Một mình tới thành phố khác lập nghiệp.

Lúc bạn bè đi tiễn anh ta, anh ta uống say mới nói anh ta thích Thanh Vi, đã thích rất nhiều năm. Nhưng anh ta chỉ biết đi bên cô, không biết biểu đạt. Bây giờ Thanh Vi đã có người trong lòng, anh cũng nên ra đi.

Mọi người đều khiếp sợ, mà Thanh Vi lại không ở đó, lúc đó cô đang đi gặp cha mẹ Thịnh Thế. Sau đó biết được cũng không nói gì.

Nếu Phó Hồng thổ lộ thì mọi chuyện đã khác. Nếu Thanh Vi nhạy cảm hơn một chút thì mọi chuyện sẽ không như thế. Nhưng ván đã đóng thuyền, Thanh Vi chỉ có thể chúc anh ta hạnh phúc.

Thịnh Thế rất ưu tú. Anh đầu tư vào xí nghiệp nước ngoài, vài năm sau đã làm nên sự nghiệp, một đường thẳng chức, ngay lúc mọi người hâm mộ Thanh Vi muốn chết thì anh ta lại được phái ra nước ngoài công tác, được hưởng đãi ngộ cao hơn.

Phía nước ngoài yêu cầu không thể kết hôn trong nước. Người nước ngoài rất tinh ranh, họ sớm ngăn cản các tai họa ngầm, một bên sự nghiệp một bên tình yêu, Thịnh Thế ôm Thanh Vi bảo cô chờ anh ta.

Trước khi Thịnh Thế đi thì xảy ra lần đầu tiên với Thanh Vi.

Lúc đi được một năm, Thịnh Thế có trở lại một lần, vẫn nói Thanh Vi chờ anh ta, bọn họ lại có lần thứ hai.

Nhưng Thanh Vi chờ đợi hai năm, có một số việc đã sớm thay đổi. Hai người đã sớm không tìm được tiếng nói chung, cách nhìn nhận cũng không đồng nhất nữa.

Thậm chí lần thứ hai thân mật cũng chẳng còn mùi vị gì nữa.

Sau đó- Đã không có sau đó.

Có người lúc ra nước ngoài gặp lại Thịnh Thế, nhìn thấy anh ta ôm một cô gái ngoại quốc, nhìn rất thân mật. Người bạn đó không dám kinh động, chỉ về lặng lẽ nói với Thanh Vi. Thanh Vi gọi điện

quốc tế, trong điện thoại, Thịnh Thế im lặng, ngay cả xin lỗi cũng không nói. Thanh Vi đã hiểu, yên lặng cúp điện thoại.

Lúc mọi chuyện truyền ra, những người lúc trước hâm mộ ghen ghét cô, giờ lại nhìn cô với ánh mắt có đồng tình, nhưng cũng có hả hê.

Thanh Vi không muốn nghe ai an ủi, cũng không muốn về nhà.

Cô lúc đó thường xuyên đi dạo không có mục đích, trong trí nhớ là bầu trời đầy lá thu rụng, như đang cười cô không hiểu thấu tình yêu.

Nhưng khắp nơi đều có dấu chân bọn họ từng đi quá.

Những kỉ niệm vui vẻ, ngọt ngào, đau đớn, nóng bỏng nhuộm khắp trong lòng Thanh Vi.

Vẫn nên để thời gian làm mờ hết thấy.

Mà lúc đó cũng truyền tới tin của Phó Hồng.

Phó Hồng rất ưu tú, chỉ có điều sự ưu tú của anh rất trầm, không ai nhìn thấy. Lúc anh làm việc ở thành phố S, mọi chuyện rất thuận lợi, được một giám đốc quyền uy nhận làm học trò, trở thành kiến trúc sư được tán thưởng.

Anh phác thảo ra rất nhiều phương án tốt, trở thành kỹ sư cấp cao, có danh tiếng, có công ty muốn mời anh về làm nhân tài chính trong công ty, tiền lương rất nhiều, tương lai tốt đẹp.

Nhưng những chuyện này đã chẳng liên quan gì tới Thanh Vi nữa rồi.

Phó Hồng không chủ động liên hệ với cô, nhưng chưa hẳn đã không biết chuyện của cô.

Hơn nữa bọn họ thì tính là gì? Không phải người yêu, cũng chẳng có quan hệ mập mờ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 74: Thập Tam Nói Đối

Thanh Vi nhìn Á Á quan tâm mình thì tỉnh lại từ trong hồi ức. Cô cười cười không nói gì: “Không cần nghĩ nhiều quá, chỉ là gặp lại bạn học cũ mà thôi.”

Cô quả thực nghĩ đã lâu không gặp, Phó Hồng trở về tổ chức họp lớp, nhưng lúc cô nhận thông báo lại không để ý cũng nên.

Nếu không có Á Á nhắc nhở, có lẽ cô đột nhiên nhìn thấy Phó Hồng cũng sẽ thấy không được tự nhiên. Nhưng bây giờ đã có chuẩn bị tâm lý sẵn rồi thì không có gì nữa.

Thời gian trôi qua, cảnh vật cũng thay đổi, người đi cảnh cũng khác, những câu chuyện tốt đẹp qua tháng năm rồi cũng sẽ khác. Thanh Vi hiểu được điều đó.

Phó Hồng trở về khoe khoang cũng được, tình cũ chưa dứt cũng được, anh ta đối với cô cũng không phải là cậu thiếu niên thuần túy năm xưa nữa.

Thực tế bọn họ đã có cuộc sống riêng của mỗi người, từng người sống trong vòng luẩn quẩn của riêng mình, bạm bạn thì được, nhưng người yêu thì rất khó, những chuyện này cô đã từng trải qua.

Hơn nữa cô đã có Thập Tam. Mà Phó Hồng, bấy lâu nay sống ở thành phố đầy hấp dẫn, chắc chắn cũng không còn trong sáng như năm xưa nữa.

Á Á chặc chặc hai tiếng: “Thanh Vi, không biết cậu vô tư hay lạnh lùng nữa, cho dù là giả vờ thì tớ cũng bội phục cậu đấy. Lúc trước chia tay dứt khoát với họ Trịnh, bây giờ cũng chẳng nhăn lầy một cái.”

“Vậy cậu muốn tớ thế nào đây? Ngửa mặt lên trời thét dài? Khóc rống lên sao?” Thanh Vi cười đánh cô một cái.

Á Á làm bộ then thùng: “Đương nhiên là phải giả vờ nhu nhược rồi, vừa kiên cường vừa lo âu, lúc nhìn bạn học Phó thì có vẻ muốn nói lại thôi, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng ngôn ngữ cơ thể lại đầy quyến rũ, cam đoan cậu ấy sẽ chịu không nổi đâu.”

Cô nàng nói xong còn nhìn Thanh Vi với hai mắt như hai bó đuốc, như là động viên trước trận chiến: “Tóm lại thì cậu ấy là đối tượng kết hôn đáng đề cử đấy, hi sinh chút nhan sắc cũng đáng mà!”

...Thanh Vi hết nói.

Cô dứt khoát không thèm để ý đến Á Á nữa, đi ra cửa sổ nhìn xuống.

Bên chiếc xe vận tải, ba bốn người đang bận rộn qua lại. Đột nhiên, một người khiến ánh mắt cô ngưng lại, bóng lưng thẳng tắp, rất giống Thập Tam.

Nhìn từ phía trên chỉ có thể nhìn ra người nọ mặc quần áo rất cũ kĩ, trên vai khoác túi đồ, còn cõng một cái TV. Thanh Vi nhìn kĩ, chỉ

thấy anh ta tóc ngắn, chưa kịp nhìn thêm thì người ta đã vào trong xe.

Tóc ngắn, vậy không phải là Thập Tam rồi. Huống chi lúc này có lẽ anh đang ở trên lớp. Chắc là mình nhớ Thập Tam quá rồi.

Á Á rót cục cũng chuẩn bị xong, ngắn nắp đi ra ngoài cùng Thanh Vi. Cô dặn hanh Vi làm bộ “xuân ý dạt dào”, lao tới “cuộc hẹn mùa xuân” với bạn học cũ. Thanh Vi thì đen mặt, cô bạn Á Á này cũng không có ý xấu, chẳng qua là ngây thơ quá.

Á Á nói rất hưng phấn, lúc ra hành lang không chú ý đi qua gần sát một người. Người nọ ôm một cái túi lớn, đang đợi người trên xe nhận đồ. Á Á sợ cọ phải quần áo bần liền vội tránh qua một bên.

Thanh Vi nhìn thấy người này chính là công nhân dọn nhà. Dường như anh ta cũng nhận ra được cái nhìn chăm chú của Thanh Vi, liền ôm đồ chui tọt vào xe, cái bao lớn vẫn đang che mặt.

Thanh Vi bước chậm lại, nhìn vào trong xe. Trong xe đã có không ít đồ, người vừa rời ngòi xỏm bên trong như sửa sang lại, dường như đang bận rộn lắm vậy, Thanh Vi vẫn lẳng lẳng nhìn.

Á Á thấy Thanh Vi dừng hẳn thì giục cô: “Nhìn gì đó, đều là bụi bặm, đừng để bẩn quần áo!”

Thanh Vi không trả lời, nhìn người tóc ngắn bên trong, nhẹ nhàng nói: “A Ngự, anh xuống đây.” Người trong xe như bị đánh trúng, chậm rãi dừng tay, cứng người lại.

Thanh Vi thấy anh vẫn có ý trốn trong đó, lại nói thêm: “Đi ra.”

Thập Tam không giấu được nữa, chậm rì rì bò ra.

Lúc này công nhân dọn nhà khác cũng tới, kinh ngạc nhìn cảnh này.

Thập Tam cúi đầu như phạm sai lầm lớn vậy, đứng trước mặt Thanh Vi như thế. Anh mặc một bộ quần áo thể thao cũ nát, toàn thân bụi đất, trên vai vác túi dật, tóc ngắn dài không đều.

Á Á không rõ Thanh Vi nhìn chằm chằm vào cái người đầy bụi này làm gì, hơn nữa ánh mắt lại rất phức tạp chuyên chú, xem ra cũng không phải quan hệ bình thường. Cô cảm thấy không ổn, liền đẩy Thanh Vi nói: “Người quen hả? Chào hỏi rồi đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Thanh Vi làm như không nghe thấy. Cô kéo tay Thập Tam nhìn kĩ, liền nghe xung quanh có mấy tiếng hít thở mạnh, tay Thập Tam khẽ rụt, lại bị cô giữ chặt.

Thanh Vi nhìn anh chằm chằm, sau đó nhìn hai tay anh: vốn bàn tay đẹp đẽ, nay lại thô ráp, vết thương chi chít, vốn da trơn trượt nay lại thô ráp vô cùng.

Vốn là hai bàn tay thon dài đẹp đẽ, nay ở trong bàn tay trắng nõn của Thanh Vi lại không cân đối chút nào. Thập Tam cũng phát hiện ra, anh muốn rút tay lại nhưng không được, đành tìm cách che đi, tự lừa mình dối người.

Thanh Vi nhận ra Thập Tam đang khiếp sợ.

Thì ra đây gọi là kiêm chức của Thập Tam, thì ra tiền mua điện thoại của anh là từ đây, thì ra anh vẫn lừa dối cô và bố mẹ cô, tự đi tìm việc làm.

Tóc anh cắt lúc nào? Cô không biết.

Anh không đi học từ lúc nào? Cô không biết.

Anh tìm việc cực khổ thế nào? Cô không biết.

Anh mỗi ngày dấu diếm cha mẹ cô thế nào? Cô không biết.

Cô không biết gì hết... Anh cứ gạt cô mãi như vậy sao?

Trong lòng chua xót lại tức giận, giọng cô trầm xuống: “Anh không muốn nói gì sao?”

Thập Tam cảm thấy tâm trạng cô đang cuộn lên, anh liếm môi không nói gì.

Thanh vi buông tay anh ra, thất vọng: “Anh muốn kiếm tiền gấp như vậy sao? Ngay cả chờ lớp huấn luyện xong cũng không chờ được sao?”

Thập Tam rút cục cũng mở miệng, nhưng lại chỉ nói ba chữ chẳng có ý nghĩa gì nhất: “Thật xin lỗi.”

Thanh Vi nói chậm: “Anh nên xin lỗi bản thân anh ấy.”

Thập Tam ngẩng đầu, ánh mắt ảm đạm, cả câu xin lỗi cũng không nói nổi nữa.

Anh không có biểu tình gì, chỉ đứng đó, thẳng tắp như đại thụ, mái tóc bị cắt ngắn có gió luồn qua, rất không hòa hợp với khuôn mặt anh tuấn.

Thập Tam bị Thanh Vi và Á Á nhìn đến khó chịu, muốn đưa tay lau bụi trên mặt, lại phát hiện tay chân quần áo cũng bẩn, ngón tay cũng thành màu đen rồi, nên lại để xuống.

Lúc này, anh cảm thấy mình không chịu được mất mặt như thế, khiến Thanh Vi mất mặt.

Tầm mắt Thập Tam nửa đóng nửa mở, như che đi ánh mặt trời tươi đẹp của mình.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 75: Anh Ấy Là Bạn Trai Tớ

Á Á nhìn thấy rõ mặt của Thập Tam- vừa rồi cô còn cho rằng là một người bần thủ, ai ngờ lại là một anh đẹp trai. Tuổi trẻ, trốn học đi làm công, đúng là vấn đề của thiếu niên, chẳng lẽ là người nhà Thanh Vi sao?

Tuy có cảm giác hơi kì lạ, có gì đó không đúng, nhưng cô vẫn nở nụ cười: “Được rồi, đứng chần ở đây cũng không có cách, lúc nào quay lại thì dạy dỗ sau nhé?”

Cô nói xong liền nhìn đồng hồ, ra hiệu thời gian sắp muộn. Máy người dọn công trong nhà cũng vây tới, có người nói: “Tôi còn thấy nghi nghi, hóa ra thằng bé này lừa người nhà đi làm!”

Thập Tam nhìn Á Á gọn gàng, đựng anh một chút cũng phải quần áo cả tiếng, lại nhìn Thanh Vi rục rịch, nhìn lại bản thân mình lại không tự giác lui về sau.

Anh biết anh không nên giấu diếm đi tìm việc. Nhưng anh thật sự muốn mua điện thoại cho Thanh Vi, còn có rất nhiều thứ anh muốn làm cho cô.

Nhưng không có công việc thì vĩnh viễn không thể làm gì cho cô được. Lúc anh tìm việc mới phát hiện ra mọi chuyện lại khó khăn như thế, thông báo tuyển người đầu tiên đều yêu cầu bằng cấp. Anh

tới một khách sạn muốn làm nhân viên tạp vụ mà cũng đòi bằng cấp.

Mà những việc rửa bát trong quán cơm, bảo mẫu đều là công việc của phụ nữ, cũng cần có chứng nhận.

Đừng nói đến bằng cấp, ngay cả chút việc kỹ thuật anh cũng không biết làm, không biết học ở đâu.

Vì tìm việc, anh dứt khoát cắt tóc – tóc dài dễ bị từ chối.

Lúc ấy anh vẫn do dự mất một lúc lâu. Chưa nói đến chuyện thân thể da thịt tóc tai là của cha mẹ, nên yêu quý, Thanh Vi cũng rất thích tóc anh, thường xuyên vuốt ve khen tóc anh trợn mượt như tơ, anh không nỡ.

Nhưng đàn ông ở đây đều tóc ngắn, anh muốn tìm việc thì không thể không nhập gia tùy tục.

Thanh Vi nhìn thấy có lẽ sẽ tức giận, sẽ không thích anh. Anh nghĩ mãi rồi cuối cùng vẫn cắn răng cắt tóc. Tự cắt rất khó coi, chưa nói đến chuyện tạo kiểu.

Anh nhìn thấy trên báo có tin tuyển nhân viên phục vụ quảng cáo, không phân biệt nam nữ, không xem bằng cấp, chỉ cần bề ngoài đoan chính, tiền lương có hơn vạn, còn trích phần trăm. Anh ôm hi vọng tới xin làm, tới một đại sảnh tòa nhà Casino.

Nhân viên tuyển mộ rất hài lòng về ngoại và khí chất của anh, giật giây anh ký vào hợp đồng công nhân, còn không ngừng nói về chỉ cần giải phóng tư tưởng, tác phong cởi mở là đã có thể kiếm rất nhiều tiền.

Thập Tam nhìn điều khoản trên hợp đồng, lại nghe những ám chỉ kia, còn có cái gì mà không rõ nữa?

Anh vứt hợp đồng, mặc kệ người sau lưng ới gọi.

Cuối cùng anh tìm được việc ở một công ty dọn nhà.

Ở đây bằng cấp cũng như giấy lộn, chỉ nhìn sức không nhìn bằng. Thập Tam đúng là nhìn rất khỏe mạnh. Anh chịu được cực khổ, tốc độ dọn nhà nhanh hơn người khác.

Làm công việc dọn nhà tuy rất mệt nhưng chỉ cần có sức cũng kiếm được không ít. Nhưng việc này tốn thể lực, chỉ có tuổi trẻ khỏe mạnh mới làm được, cật lực dễ bị thương, ví dụ như trật thất lưng chẳng hạn. Vì thế người làm lâu dài cũng không nhiều lắm.

Thập Tam khỏe hơn bất cứ ai, người khác mệt đến co quắp rồi, anh vẫn có thể làm, khiêng đồ đạc cồng kềnh trong nhà, anh đều làm được hết. Công ty và nhân viên tạp vụ đều bội phục, vì thế phát tiền lương sớm hơn cho anh, anh mới có tiền mua điện thoại cho Thanh Vi.

Đối với ba Yến mẹ Yến, anh nói thầy giáo giới thiệu kiêm chức, mỗi ngày đi sớm về trễ, thay quần áo ở công ty, trước khi trở về lại rửa tay rửa mặt sạch sẽ, cũng không bị ai phát hiện ra.

Nhưng hôm nay lại bị Thanh Vi phát hiện.

Thanh Vi vừa đi ra khỏi cửa, Thập Tam đã phát hiện ra rồi. Anh lập tức bối rối vô cùng, cũng may đang ôm túi lớn, có thể che được mặt.

Nhưng chỗ đi chật quá, bạn đi cùng Thanh Vi sợ bẩn, không ngừng phỉ bụi, cuối cùng khiến Thanh Vi chú ý đến anh.

Thập Tam vốn muốn trốn trong xe, đợi Thanh Vi đi, không ngờ Thanh Vi lại gọi anh, rõ ràng là đã phát hiện ra anh.

Thập Tam biết anh làm cô xấu hổ rồi, làm mất thể diện của cô.

Trước mặt bạn học của cô, anh làm công việc vất vả này, mặc đồ bẩn, không có thể diện. Nhìn biểu hiện của Á Á đã biết, mọi người ai cũng chường mắt người như anh.

Đúng vậy, không việc của anh bây giờ ở thế giới trước đây là kẻ khiêng kiệu, hoặc là cu li, là loại người không biết làm dì, chỉ dựa sức kiếm cơm ăn.

Nơi đây tuy kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng sống cũng vất vả mệt mỏi, vẫn không có mấy ai muốn làm.

Thành Vi thất vọng rồi, mặt mũi cũng sượng ngắt kìa.

Cứ nói với bạn anh là bà con xa là được rồi, dù sao trước đây cũng chưa từng giới thiệu với cô ấy mà. Hoặc là dứt khoát không nhận anh, bây giờ quay người đi cũng được, nếu không Thanh Vi sẽ xấu hổ trước mặt bạn mất.

Dù sao thì anh cũng chưa từng vọng tưởng có thể có quan hệ gì với cô. Chỉ cần có thể ở bên cô, chăm sóc cô, có danh phận hay không thì có há gì?

Với chuyện này, anh đã sợ nghĩ kĩ rồi. Anh cùng lắm cũng chỉ là hộ vệ của Thanh vi, có lẽ cũng chẳng đủ trình độ làm hộ vệ, chỉ là một nam sủng.

Thập Tam cảm giác mình phải hiểu rõ như vậy, trong lòng lại khổ sở vô cùng, từng giọt như bật sâu vào đáy lòng, khiến toàn thân anh rét run.

Anh nghĩ nhiều như vậy thật ra cũng chỉ mới qua vài giây. Á Á lại nói: “Thanh Vi, cần đi rồi, cậu lo lắng thì thông báo người nhà đi.”

Thanh Vi cười nói với cô nàng: “Anh ấy không phải người nhà của tớ.”

Á Á nghe xong cũng không thể không “A” lên một tiếng, sắc mặt Thập Tam lập tức trắng bệch, mím chặt môi, lại lùi về phía sau một bước. Vài người bốc vác bất mãn nhìn Thanh Vi.

Á Á cho rằng cô sắp đi, lại nghe thấy Thanh Vi nói: “Anh ấy là bạn trai tớ.”

!

Im lặng hoàn toàn. Thập Tam nhìn Thanh Vi với vẻ không thể tin, nhóm bốc vác cũng tròn tròn mắt.

Á Á kêu lên một tiếng: “Thanh Vi! Cậu nói cái gì? Cậu lấy đâu ra bạn trai? Anh ta là ai?”

Cô ấy đúng là giật mình quá thể, bắn liên hồi, đặt câu hỏi liên mồm, Thanh Vi không biết nên trả lời câu nào trước, Á Á đã kiên quyết lôi cô sang một bên.

Á Á nhỏ giọng dồn dập nói: “Anh ta bằng cấp gì? Gia cảnh thế nào? Chắc cũng khoong có gì đặc biệt, cậu hơn hẳn nhiều người, điều kiện tốt vậy, sao lại chọn bạn trai như thế?”

Thanh Vi nói nhỏ: “Anh ấy tên A Ngự, tuy không có bằng cấp bồi cảnh nhưng rất tốt, đối xử với tớ cũng rất tốt.”

Á Á tròn to mắt, cắt lời: “Cậu xem ngôn tình nhiều quá đó hả? Anh ta đương nhiên phải đối xử tốt với cậu rồi, nhưng sau này thì sao? Đối xử tốt với cậu thì có thể lấy làm cơm ăn, lấy làm phòng ở chắc?”

Thanh Vi nói: “Tớ có nhà, anh ấy cũng có công việc, chúng tớ không chết đói được.”

Á Á nghe vậy thì hết nói nổi, xoa ngực nói: “Cậu váng đầu hả! Cậu cũng không phải con gái nhà giàu, không có nhiều tiền. Sao phải cùng anh ta nằm gai nếm mật, về sau cậu hoa tàn ít bướm, vậy phải làm sao đây! Còn nữa, lỡ như anh ta lừa đảo thì sao?”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 76: Thập Tam Phủ Nhận

Á Á tìm từ có phần sắc bén, Thanh Vi lại có thể hiểu được – lúc này nịnh bợ không được, đối với bạn bè là cảnh báo. Á Á thật sự quan tâm cô, nói cũng đúng tình hình thực tế. Nếu như không phải Thập Tam, việc này mà xảy ra trên bạn tốt của cô, cô cũng sẽ phản đối, cũng sẽ giật mình.

Cho nên cô phản bác Á Á: “Đừng nóng vội, A Ngự không phải lừa đảo. Khi nào rảnh sẽ nói tỉ mỉ với cậu.”

Á Á giẫm chân: “Đại tiểu thư của tôi ời, còn nói tỉ mỉ? Trước mắt còn có một Phó Hồng đấy? Doanh nhân chuyên nghiệp, còn trẻ nhiều tiền, lại tuần tú lịch sự, nhiều thiếu nữ nhìn chăm chăm, ngược lại cậu lúc này lại có bạn trai tới! Lạy hồn, có đáng tin hay không chứ?”

Giọng nói chuyện của hai người mặc dù nhỏ nhưng Thập Tam vẫn nghe thấy.

Vừa rồi Thanh Vi tuyên bố anh là bạn trai cô khiến cho anh vừa khiếp sợ lại cảm động. Anh hiểu được hàm nghĩa của từ bạn trai, lại không ngờ Thanh Vi lại không do dự tuyên bố với bạn bè trong trường hợp này.

Anh cho rằng bị nói là thân thích là tối đa, thậm chí đã chuẩn bị tốt Thanh Vi không nhận anh, lại như bị ném một quả boom khi nghe được Thanh Vi thừa nhận anh là bạn trai.

Nhóm nhân viên tạp vụ vì đang xem một màn kịch vui mà kích động, có người nói chuyện, có người đánh anh mấy cái. Dưới nhà loạn cả lên, trên lầu chủ nhà gọi sao mà không có người lên khuôn đồ. Nhóm nhân viên tạp vụ đáp lời rồi để lại anh với Thanh Vi.

Anh hiểu được lời Á Á nói, cảm thấy mình không nên lại khiến cho Thanh Vi hi sinh như thế. Hơn nữa Á Á nhiều lần nhắc đến Phó Hồng, nghe ra là thanh niên tài tuấn, hơn nữa còn có ý với Thanh Vi.

Anh không thể ích kỷ, có lẽ Thanh Vi sẽ có người khác tốt hơn anh yêu thương, mang đến cho cô cuộc sống thoải mái dễ chịu mà không phải chịu khổ cùng người đàn ông lao động chân tay, cũng bởi vì anh mà để người khác xem thường.

Cho nên Thập Tam đi đến trước mặt Thanh Vi và Á Á, thấy hai người ngừng nói chuyện liền thấp giọng nói: “Tôi chỉ là bà con xa của Thanh Vi, không có chỗ ở, cô ấy liền cho tôi ở, hiện đang ở nhà chú Yến.”

Anh nhìn Thanh Vi kinh ngạc, chậm rãi nói với Á Á: “Tôi không phải bạn trai của cô ấy.”

Bờ môi màu hồng của Á Á đã thành chữ O, giận dữ nói: “Anh nói cái gì? Anh dám lặp lại lần nữa?”

Sắc mặt Thập Tam trắng bệch, bờ môi khế nhúc nhích: “Tôi, tôi không phải...” Nhưng rốt cuộc lại nói không hoàn chỉnh.

Lý trí thì làm như vậy nhưng tình cảm thì anh làm không được.

Anh thuộc về Thanh Vi, là người đàn ông của cô, sao có thể phủ nhận! Lại để anh nói ra trái lương tâm thì sẽ giống như một đao đâm vào trong lòng mắt.

Nhưng trong thế giới này không giống thế giới kia, phụ nữ không thể ba chồng bốn tùy tùng, càng không thể tùy ý thu nạp nam sủng, anh không làm như vậy Thanh Vi sẽ mất đi cơ hội lựa chọn người khác tốt hơn.

Thanh Vi mới đầu nghe anh nói vừa sợ vừa giận, sau đó xem biểu lộ bị đả kích của anh mới chậm rãi trấn định lại. Cô nghĩ vừa rồi nói chuyện với Á Á đã rõ ràng rồi.

Trên mặt Thập Tam rất ít biểu cảm, chỉ thoáng lộ ra vẻ tuyệt vọng, tự trách bản thân, hận không thể biến mất.

Trong thời gian một tháng, anh cắt tóc, tìm việc làm, lao động vất vả chỉ vì muốn mua một món quà nhỏ cho cô. Anh vì cho cô một niềm vui nhỏ, vì có thể kiếm tiền không phiền lụy cô.

Bây giờ là vì anh vốn không có khả năng trở thành người “Đàn ông tốt” theo đuổi Thanh Vi, lại bắt buộc phải phủ nhận quan hệ của hai người, cho dù anh đã hiến thân cho cô.

Anh làm như vậy là rất ngốc, là không đúng, là mất mặt nhưng cũng là vì cô.

Hai mắt Thanh Vi nóng lên, hít thở, kéo tay Thập Tam nói: “Không cho phép nói vậy. Anh không nghe lời em? Còn dám nói dối, bây giờ anh đã vội vã phủi sạch quan hệ sao? Về sau nếu biết sợ thì đừng làm chuyện gì sai nữa

Thập Tam kinh ngạc nói: “Không, không có...”

Thanh Vi nhìn anh nói: “Làm công việc gì, chỉ cần dùng chính sức mình để kiếm cơm đều không mất mặt, nhưng anh không nên bỏ học, đừng nhìn lợi ích nhỏ trước mắt, còn gặt em, đây mới là lỗi của anh.”

Thập Tam không nói gì, hít thở thật sâu mới gặt đầu.

Thanh Vi lại nói với Á Á: “A Ngự hơi ngại ngùng, anh ấy sợ tớ mất mặt mới nói vậy. Để tớ đưa anh ấy về nhà, sau đó lại đi họp lớp.”

Á Á đã không biết nên nói cái gì. Nghe được yêu cầu của Thanh Vi thì càng không vui: “Không nên, không nên, cậu đưa người về nhà thì tám phần không gặp được bạn bè. Coi như bạn trai cậu xem, lớn như vậy rồi còn có thể bị lạc sao?”

Thập Tam cũng nói: “Thanh Vi, để anh làm tốt công việc hôm nay. Dù cho phải đi cũng phải làm đến nơi đến chốn, anh lấy tiền lương không thể không coi trọng chữ tín.”

Không thể không coi trọng chữ tín, Thanh Vi hoàn toàn không thể mang Thập Tam đi, dù sao cũng là chính bản thân anh tìm công việc đầu tiên, muốn đến nơi đến chốn. Dù sao anh cũng bị bại lộ rồi, bỏ việc theo trình tự mới tốt.

Thanh Vi hỏi lại vài câu, có ký hợp đồng lao động không? Bao lâu đầy một tháng? Biết được vốn ký kết một tháng, ngày kia là đến thời gian rồi thì Thanh Vi mới thả ra: “Vậy ngày kia anh đến nhận tiền công còn thừa, nhất định phải bỏ việc.”

Thập Tam gặt đầu, quay người chạy lên lầu, không dám nhìn lại.

Á Á thấy mọi người vào rồi mà Thanh Vi còn đứng nhìn liên tục dứ vờ vai cô: “Còn nhìn nữa, nhanh đi thôi.”

Thanh Vi và Á Á yên lặng lên taxi, hoàn toàn không có sự bình tĩnh trong tâm tình kích động, trong đầu cô đều là gương mặt Thập Tam, tay anh, lời nói anh.

Á Á thông minh liền biết cô suy nghĩ gì. Vì vậy vờ trún nói: “Trời ạ, thế giới này điên rồi hay là tớ thần trí không rõ? Lý trí của cậu đâu rồi? Năng lực phán đoán của cậu đâu? Đã nhiều năm như vậy, tớ lại không nhìn ra cậu là kiểu người như vậy?”

Thanh Vi bị cô nàng chọc cười, tâm trí nặng nề có phần buông lỏng, chìa cái trún về phía cô ấy nói: “Còn đánh nữa, cậu phải hết phần rồi, đây bị phai màu rồi này.”

Á Á quả nhiên khẩn trương, vừa lẩm bầm: “Thật ư? Thật ư?” vừa móc ra một chiếc gương nhỏ cẩn thận xem xét.

Kỳ thật cô nàng trang điểm cẩn thận, màu da cũng không tệ, nào có bị vờ một cái mà đã phai màu? Cô nàng thấy rõ vốn không có vấn đề gì mới nhéo Thanh Vi một cái: “Trêu chọc tớ thì rất thông minh, chuyện của mình thì rồi rắm.”

Thanh Vi than nhỏ: “Á Á à, anh ấy thực sự sẽ không lừa gạt tình cảm đâu, cũng không phải con nít trưởng thành. A Ngự là người hiếm có, tớ với anh ấy vô tình gặp nhau, lúc bắt đầu cũng xảy ra không ít chuyện mới thừa nhận nhau đấy.”

Á Á trầm mặc một lát rồi cuối cùng nói: “Tớ chỉ khuyên cậu, hôm nay đừng nói mình có bạn trai. Bất kể thế nào cũng chữa cho mình một cơ hội.”

ANH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 77: Gặp Lại Bạn Cũ

Lúc Thanh Vi và Á Á tới khách sạn thì phần lớn mọi người đến rồi. Trong phòng, hai bàn lớn cả trai lẫn gái quần áo chỉnh tề, trò chuyện vui vẻ.

Giả tạo, lực lượng tập trung, giao thiệp rộng, nói chuyện nhiều một chút, dù sao vốn dĩ cũng không phải quan hệ bạn học đơn thuần. “Bạn học” đã trở thành cái có thể lợi dụng quan hệ, quyền lực để lên cao hơn.

Đương nhiên cũng không thiếu nguyên nhân muốn cùng bạn học gặp mặt thân mật, tình cảm, cũng không phải đơn giản, nếu như ôn chuyện đồng thời còn có lợi cho sự nghiệp, chẳng lẽ không phải làm cho mọi chuyện càng tốt đẹp hơn sao.

Trong cảnh náo nhiệt, vui vẻ, chỉ có Phó Hồng đặc biệt yên tĩnh.

Anh ta ngồi một mình trong góc, thanh cao yên tĩnh, khí chất thong dong trầm tĩnh. Phần yên tĩnh này như đi ra từ trên người anh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho không khí phù hoa giảm đi vài phần, làm cho người bên cạnh cũng an tâm.

Cho dù anh nói chuyện, lắng nghe, thậm chí kể chuyện cười đùa chọc mọi người cười ha ha thì anh cũng đều bình tĩnh. Phó Hồng

như vậy, trong một đám nam nữ không phải là bắt mắt nhất, nhưng một khi nhìn anh thì khó mà không để ý người này.

Trên thực tế, Thanh Vi vừa tới đã thấy được anh, Phó Hồng đang khẽ mỉm cười cùng bạn học đàm luận. Có người thấy được Thanh Vi thì ồn ào kéo cô ngồi xuống bên cạnh Phó Hồng.

Loại hành động này ý đồ rõ ràng, làm cho Thanh Vi có phần ngại ngùng. Bất kể Phó Hồng vô ý hay cố ý, cô đều thấy không thỏa đáng. Nhưng các bạn học lúc này đã ở cùng một chiến tuyến, muôn miệng một lời mà yêu cầu cô phải ngồi xuống “Vị trí đặc biệt của cô”.

Lúc này Thanh Vi phản đối thì lại có vẻ như làm kiêu, cô chỉ im lặng ngồi chỗ kia.

Sau đó tình trạng ồn ào, náo loạn lại phục hồi. Cũng may không có nhiều người chú ý như vậy, Thanh Vi nhẹ nhàng thở ra.

Nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên. Lúc Thanh Vi cởi áo khoác ngoài, Phó Hồng đã cho dọn xong bộ đồ ăn, lại rót trà cho cô. Động tác của anh rất tự nhiên, vừa châm trà vừa nói: “Anh nhớ chú Yến thích nhất uống Mao Phong, anh đặc biệt mang cho chú một hộp. Em thử trước xem?”

Bên người Phó Hồng, Thanh Vi mất tự nhiên, nhưng cũng dần bình tĩnh, cảm giác quen thuộc nổi lên trong lòng. Giống như cũng nhiều năm không thấy, cũng không có lần yêu đơn phương kia.

Á Á ngồi bên cạnh Thanh Vi, nhìn thấy sắc mặt Phó Hồng thì gõ mặt bàn nói: “Này, sao cậu lại chăm sóc Thanh Vi vậy chứ, mình cũng là bạn học cũ đấy nhé, sao cậu không quan tâm tớ?”

Đối với sự khiêu khích của Á Á, Phó Hồng chỉ cười nói: “Quan tâm cậu hả? Quan tâm cậu quá chỉ sợ toàn bộ nam sinh trong lớp đều không chịu.” Nói xong cũng rót trà cho Á Á.

Á Á thở dài nói: “Cậu vẫn như vậy, đổi lại người khác nói lời này, không phải nói dối thì cũng là nói năng ngọt xớt, cậu nói ra lại khiến người ta cảm giác như nói thật vậy.”

Đúng vậy, Phó Hồng có khả năng này, anh không phô trương nhưng có rất nhiều người yêu thích, tán thưởng anh. Lúc trước Thanh Vi còn vì chuyện này mà bất bình, nghĩ rằng tính toán với Phó Hồng. Bây giờ nghĩ lại, lúc trước nếu không phải Phó Hồng bao dung, trở lại báo thù thì cô hẳn đã chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi rồi.

Nghĩ tới những điều này, Thanh Vi bỗng dưng cảm thấy có lỗi với người này.

Phó Hồng bắt đầu nói chuyện với Thanh Vi, hỏi thăm tình hình của cô, nói mình đi nhiều nơi, kiến thức nhiều, trong công tác có nhiều chuyện lý thú. Năng lực khái quát và miêu tả của anh rất tốt. Lời nói vừa vắn tắt thiết, không có cao ngạo, không có cố chấp chua ngoa, nghe lời anh nói đúng là một niềm vui thú.

Thời gian đi qua, cảm giác lạnh nhạt cũng phai dần, giống như người ngồi cạnh vẫn là Phó Hồng quen thuộc lúc trước, Thanh Vi dần dần thả lỏng, cũng lựa ít chủ đề chủ động đáp lại.

Sau đó thức ăn mang lên, mọi người nâng chén, đều nhất trí yêu cầu chủ nhà Phó Hồng khai tiệc, Phó Hồng đứng trước hai bàn bạn học nói: “Hôm nay thật sự rất vui, mình sẽ làm thơ.” Mọi người biết anh thật sự sẽ làm thơ, ngày trước cũng đã làm qua, bọn họ đều

nghe rất chân thành, sau đó Phó Hồng nói: “Cùng trường gặp mặt, trôi theo cảm giác đi. Một chai không đủ uống, đã chuẩn bị mấy rương rượu. Lúc này chúc mọi người thoải mái.”

Mọi người nghe xong liền cười rộ lên, đã có người nhảy ra nói chuyện nào đó, cưỡng chế anh khai báo anh rốt cuộc có cảm giác gì, có tâm nguyện gì?

Kêu gào hung tợn nhất là lớp trưởng cũ Phan Chính, vị trí lớp trưởng của anh nhiều lần bị Phó Hồng uy hiếp, nếu như không phải Phó Hồng vô tình thì đã sớm đổi chủ rồi. Phan Chính rất kìm nén, cho nên theo anh Phó Hồng chính là bạn xấu.

Phó Hồng tao nhã nói: “Họp lớp, lại thêm xa cách lâu ngày gặp lại, đương nhiên là cảm giác vui vẻ. Tâm ý người khác mình không rõ ràng lắm. Phan Chính lại biết. Năm đó mỗi ngày giữa trưa tan học, cậu ấy...”

Phan Chính không nghe nổi nữa, vội vàng kêu: “Dừng lại, chớ nói nhảm. Uống rượu, uống rượu đi.” Nói xong liền dẫn đầu uống. Vì vậy nhiều người bắt đầu nói rõ chỗ yếu lẫn nhau, cái gì thâm mến, tai nạn xấu hổ, ăn gian, đâm thọc, khinh thường nhiều vô số bắt đầu bùng lên.

Dù sao cũng chưa tới trung niên, còn không có nhiều sự thật hay nịnh bợ, không khí họp lớp còn trật tự như vậy thật tốt. Gần ba giờ đồng hồ đi qua, bữa tối chấm dứt, có người đề nghị đi hát, không ít người hưởng ứng.

Thanh Vi nhớ Thập Tam nên nhã nhận từ chối lời mời. Nhưng mọi người nhất trí yêu cầu Phó Hồng đưa cô về. Phó Hồng cũng không từ chối, thoải mái lái xe đưa Thanh Vi về.

Thanh Vi nhìn anh mở cửa chiếc BMW mới tinh, hỏi: “Xe này là mới mua sao?”

Phó Hồng lấy chiếc CD ra mở: “Không phải, lái xe trở về, xe này chạy đường dài tốc độ tốt, trở về có xe cũng thuận tiện chút ít.”

Tuy Thanh Vi không rõ lắm về giá cả BMW kiểu mới nhưng cũng biết xe này giá xa xỉ, xem ra Phó Hồng hoàn toàn rất thành đạt.

“Xe không tệ.”

“Quý bà thủ rồi hả? Có nữ đồng nghiệp đổi xe thể thao để lái xe cho anh, để nâng khả năng hấp dẫn mỹ nữ. Nhưng anh vẫn có thói quen dùng xe ổn định.”

“Người nữ đồng nghiệp đó thực sự quan tâm anh.” Thanh Vi thuận miệng nói xong, tự nhận có chút không tốt, thế này chẳng khác gì làm cho Phó Hồng nghĩ rằng cô đang thăm dò nên liền vội vàng bổ sung: “Nhân duyên của anh vẫn thật tốt.”

Phó Hồng cười, không để ý chút nào: “Công việc áp lực lớn, có khi nói vài câu vui đùa giảm áp lực.”

Thanh Vi nhất thời trầm mặc nói: “Phía trước queo phải.” Nhà Phó Hồng lúc lên đại học đã chuyển đi rồi, Thanh Vi sợ anh quên đường.

“Biết mà, anh nhớ được địa chỉ nhà em.” Anh thả chậm tốc độ xe, giọng nói cũng trở nên nhu hòa, thiếu đi sự đùa giỡn vừa rồi, lại thêm vài phần chăm chú.

“Thật ra đường không xa, anh không cần đặc biệt đưa về như vậy.” Thanh Vi hơi bất an.

Phó Hồng làm như không nghe cô nói, tự mình nói: “Có thể là anh quý trọng tình yêu cũ, không muốn đơn giản dứt bỏ.”

Thanh Vi không biết nên trả lời thế nào, đây là ám chỉ gì sao? Hay chỉ đơn thuần là biểu đạt?

Phó Hồng liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt cười nói: “Em muốn nói cái gì à? Lúc trước lén đổi bài tập của anh thành đáp án sai, hại anh bị thầy giáo phạt, khi đó cũng không thấy em áy náy cơ mà.”

“Ấy, khi đó không hiểu chuyện, mỗi ngày nghe Phó Hồng nói những loại lời này mới nhin không được đấy.” Thanh Vi ngượng ngùng. Bề ngoài giống như không phân biệt sự tình tốt xấu, lúc trước cô thật sự đã làm không ít. Không có anh, cũng bởi vì Phó Hồng rất được thầy giáo ưu thích, cô không chịu được nên liên tiếp đổi lập mà thôi. Bây giờ nhắc tới thật đúng là ngây thơ.

“Đúng vậy, khi đó không hiểu chuyện, cũng không hiểu được tranh thủ, bây giờ đã biết như thế nào là đổi mặt rồi.” Phó Hồng nhẹ nhàng chuyển động tay lái, vững vàng rẽ ngoặt.

Thanh Vi im lặng.

Đến lúc Thanh Vi xuống xe, chuẩn bị tạm biệt Phó Hồng thì anh lại nói: “Chờ anh với, cùng nhau đi lên thăm chú một chút.”

Thanh Vi giật mình, anh có ý định đến nhà cô sao? Chuyện này quá ngoài ý muốn rồi. Nhưng mà từ chối sao? Quá không hợp tình hợp lý rồi, hơn nữa lúc trước Phó Hồng cũng rất quen thuộc với cha mẹ.

Lúc cô còn đang xoắn xuýt thì Phó Hồng đã xuống xe, tay còn cầm theo hai hộp quà tinh xảo. Thanh Vi càng thêm giật mình,

chẳng lẽ Phó Hồng đã có chuẩn bị?

Cô còn chưa nghĩ được nhiều, Phó Hồng đã đứng trước cửa ra vào, nhìn Thanh Vi nói: “Sao vậy, không mời anh lên nhà một chút sao?”

Thanh Vi đành phải mở cửa, cùng Phó Hồng lên lầu

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 79: Quà Của Phó Hồng

Phó Hồng vừa vào cửa liền tươi cười chào hỏi Yến ba, Yến mẹ. Anh còn rất tự nhiên, thân mật hỏi Yến mẹ: “Dì có nhớ con không? Phó Hồng, bạn học Thanh Vi, trước kia hay đến nhà dì ăn chực đó?”

Quả nhiên Yến mẹ kinh hỉ nói: “Là Phó Hồng à, nhiều năm rồi không gặp con! Lúc trước con cũng giúp dì không ít.” Về sau mấy người bắt đầu bắt chuyện, trong nhà tiếng nói cười liên tục. Yến ba rất hài lòng với việc Phó Hồng tặng trà, lại nói anh có lễ phép, thật là quá khách khí.

Năm đó hai ông bà cũng rất ưu thích Phó Hồng, đó là sự ưu thích đối với văn bối ưu tú, nghe lời, bây giờ nhìn anh ân cần đưa Thanh Vi về, lại có thái độ tốt như vậy, tất nhiên nhịn không được mà hướng suy nghĩ về con rể.

Nhất là Phó Hồng một lòng không tránh kiêng kị, với tình huống xảy ra, cho dù sự nghiệp anh thành công, dù cho khiêm tốn chút ít thì cũng rất không tồi, Yến mẹ lại càng thích.

Mấy người bọn họ nói chuyện vui vẻ, Thanh Vi lại nhìn Thập Tam vẫn đang trầm mặc.

Thập Tam hẳn là vừa tắm rửa xong, tuy tóc vẫn bù xù nhưng đã ổn thỏa hơn nhiều, quần áo cũng thay qua, nhưng là trên mặt không

có biểu lộ gì, sau khi Phó Hồng tặng trà thì rời khỏi phòng khách.

Sau đó Yến ba gọi anh, giới thiệu anh và Phó Hồng với nhau, anh mới từ trong phòng ngủ đi ra, tuy thần sắc vẫn là nhàn nhạt nhưng không thấy cúi chào, càng không hề nhiệt tình, này giờ cũng không nói gì, cảm giác tồn tại rất yếu.

Nhưng Thanh Vi chú ý tới lúc Phó Hồng tiến vào, cô nhìn thấy thần sắc Thập Tam lập tức ngưng lại, trong mắt phượng như có một ánh sáng nhạt hiện lên, toát ra khiếp sợ cũng như cảnh giác không bỏ qua.

Chỉ là anh lập tức liền khôi phục được bình tĩnh, căn bản không cho người khác cảm thấy cảm xúc chấn động, chỉ có Thanh Vi vừa vào đã chú ý đến phản ứng của anh mới nhìn đến ánh mắt của anh.

Thanh Vi cho rằng Thập Tam không ưa Phó Hồng vì sợ anh ta chen vào. Anh đã nghe được Á Á mấy lần đề cập đến cái tên này, cùng ngày đã thấy người về đến nhà rồi, hơn nữa quen thuộc với người nhà cô như vậy, tâm lý anh sẽ thất lạc.

Cô thậm chí còn lo lắng Thập Tam sẽ tôn kính Phó Hồng quá mức. Dù sao căn cứ vào việc anh biểu hiện trước sau như một, kể cả sáng nay đối với lời nói của Á Á cũng vậy, rõ ràng là đặt mình ở vị trí chồng nhỏ đối đãi với chính thất tương lai mà.

Aiz, hẳn là tùy tùng với chồng chính mới đúng. Dù sao anh cũng luôn tự coi nhẹ mình, không chừng còn nghĩ tới một vợ hai chồng, hầu hạ chồng chính gì đấy.

Nhưng lúc này, biểu hiện bề ngoài của Thập Tam hoàn toàn xa cách với cô. Thái độ anh đối với Phó Hồng là lạnh lùng, thậm chí

lãnh đạm, còn có kín đáo đề phòng.

Cho dù biểu lộ của anh hơi ít, lời nói cũng ít, thoạt nhìn không có gì khác thường nhưng Thanh Vi có thể cảm giác được.

Chuyện gì đang xảy ra? Thanh Vi buồn bực, bỗng nhiên nghĩ đến: chẳng lẽ Thập Tam thông suốt rồi, đã biết ghen tị? Lo lắng Phó Hồng sẽ làm cho cô thay lòng đổi dạ?

Được rồi, Thanh Vi không phải là loại phụ nữ nông cạn, sẽ không bởi vì được người đàn ông khác ái mộ mà quang minh chính đại đắc ý quên mình, nhưng cũng có chút ít hư vinh, bỏ rơi việc lấy lòng Phó Hồng ưu tú, chỉ là Thập Tam rốt cuộc cũng hiểu được tính độc chiếm của tình yêu, cô vẫn có chút vui vẻ.

Nhưng nhìn thấy phản ứng không bình thường của Thập Tam, chút vui vẻ ấy cũng không bù được lo lắng. Cô không yên lòng nói chuyện, ánh mắt vẫn cứ liếc về phía Thập Tam. Phó Hồng là người nhạy cảm, nhanh chóng chú ý tới.

Phó Hồng vẫn nói cười, trong lòng lại có chút nghi hoặc: hình như Thanh Vi và Thập Tam có mối quan hệ không rõ, ánh mắt bọn họ ngẫu nhiên giao nhau, giữa hai người âm thầm ăn ý, không cần thận quan sát thì sẽ nhìn không ra.

Phó Hồng rất biết nắm giữ thời gian, lần đầu đến nhà thăm hỏi không nên quấy rầy lâu. Nói chuyện một lúc rồi anh liền chào ra về, lại làm cho Yến ba, Yến mẹ có chút không ổn.

Trước khi đi, Phó Hồng tặng Thanh Vi một cái hộp nhỏ, nói là món quà nhỏ. Thanh Vi có ý không muốn nhận quà, Phó Hồng lại nói: “Chỉ là tấm lòng thôi, cũng không phải vật quý giá gì, em không

thích thì trả lại anh.” Lời nói đến mức này rồi, Thanh Vi đành phải nhận lấy.

Phó Hồng đi rồi, Yến mẹ liền tò mò xem cái hộp nhỏ đựng gì – cái hộp không phải hộp giấy, mà là một cái hộp gỗ. Thanh Vi mở ra xem xét, chỉ là bình đựng trà, tạo hình rất đẹp, lớn nhỏ cũng thích hợp, nhìn qua đã biết chất lượng tốt.

Hộp gỗ lại càng tinh xảo, còn có chữ viết tay, hẳn là anh ta đặc biệt làm. Chia làm hai tầng, ngoại trừ hũ trà, tầng ngoài là mấy cái ô nhỏ, đã thả mấy thứ hoa cỏ, hoa hồng, hoa cúc, hoa lài, kim ngân, đường phèn... tất cả mỗi bao một ít.

Cái hũ trà này hoàn toàn là vật phẩm không quý nhưng có thể thấy là dùng tâm lòng lựa chọn, rất giống phong cách Phó Hồng, ổn định, thực dụng, tri kỷ, không xa hoa, cũng không phải đơn sơ, thô kệch. Yến mẹ lúc này cười híp mắt, liền khoa trương rằng Phó Hồng cố tình, còn có ý để ý Thanh Vi.

Yến Ba cũng nói Phó Hồng tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không táo bạo, đối với trưởng bối lại kiên nhẫn. Thanh Vi nghe những lời khen ngợi này lại nhìn thấy Thập Tam muốn quay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp, vẫn là biểu lộ nhàn nhạt.

Không, bên trong sự lạnh nhạt tựa hồ ẩn giấu một tia lo nghĩ. Anh buông tầm mắt, lộ ra một chút bất an.

Thanh Vi thấy vậy thì giật mình, không khỏi mở miệng gọi anh: “A Ngự, anh xem cái hũ này được không?”

Thập Tam dừng bước trả lời: “Rất đẹp.”

“Cho anh đó, em không thích uống trà, nấu trà lại càng miễn đi.”

Lời còn chưa dứt Yến mẹ liền dùng đốt ngón tay đánh Thanh Vi: “Con đấy, thật là không có mắt nhìn. Phó Hồng vì sao tặng quà cho con còn không phải rõ ràng rồi sao, con không thích thì cũng không thể tặng người khác được.”

“Nhưng con không có tình với anh ấy.” Thanh Vi giải thích.

“Vậy con có tình với ai? Đã lớn tuổi rồi, còn suốt đời như thế. Mặc kệ con có ý hay vô ý, đừng vội từ chối, có gì nói sau.” Yến mẹ tức mình lại đánh Thanh Vi.

Thanh Vi vừa bất đắc dĩ né tránh, chợt nghe Yến ba nói: “Đúng vậy, ba thấy Phó Hồng không tệ, đã nhiều năm như vậy rồi còn trở về tìm con, người đàn ông thành thật như vậy không nhiều lắm.

“Ba mẹ làm sao biết anh ta tới tìm con? Anh ta chỉ là đến thăm bạn học cũ.” Thanh Vi dở khóc dở cười.

“Con còn nói điều nữa! Dù sao cũng không cho con theo đuổi quần quýt lấy người ta, nhưng anh ta thực sự có tâm, con cũng không thể hồ đồ.” Nói xong Yến mẹ nhét hũ trà vào trong ngực cô.

Thanh Vi lại giương mắt nhìn vào mắt Thập Tam, trong đôi mắt ấy ẩn chứa sự tĩnh mịch không rõ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 80: Lo Lắng Và Tức Giận

Thanh Vi quay đầu nhìn qua Thập Tam bên ghế phụ, vẻ mặt anh tuấn, vui vẻ, ánh mắt nhu hòa nhìn ra ngoài cửa sổ. Phát hiện được ánh mắt Thanh Vi, anh xoay đầu lại, nhìn cô cười cười. Cái nhìn mờ ám nhưng lại dễ cho Thanh Vi cảm thấy thỏa mãn, chuyển sự chú ý lên con đường phía trước.

Cô lo lắng cho Thập Tam, vì vậy nói với ba mẹ xe xảy ra vấn đề, lại muốn bảo dưỡng, chuẩn bị đưa đi sửa chữa, nhưng gần đây lại tăng ca, ban đêm về sợ không an toàn nên để cho Thập Tam đưa đón cô mấy ngày.

Đây là lần đầu Thanh Vi nói dối ba mẹ, cho nên cô hết sức bất an, thế nhưng để có thể coi chừng Thập Tam, cô vẫn nhẫn tâm nói ra. Bởi vì lúc trước tin tưởng, cho dù Thanh Vi có nói dối, có chút lưu tâm cũng sẽ có thể nhận ra, Ba Yến mẹ Yến đều không nghi ngờ gì.

Cô có ý định trực tiếp tìm công việc cho Thập Tam, mấy ngày sau liền nói với ba mẹ vì để thuận tiện cho Thập Tam đi làm nên trước mắt anh sẽ ở nhà cô, đợi Thập Tam có thu nhập rồi sẽ thẳng thắn nói với ba mẹ quan hệ của hai người.

Thanh Vi hiểu rất rõ, bây giờ ba mẹ rất hi vọng cô và Phó Hồng, cô tùy tiện nói quan hệ của cô và Thập Tam sẽ làm cho ba mẹ bất mãn, thậm chí đối đầu. Cho nên vẫn là nên chờ một chút: công ty

Phó Hồng ở thành phố S. sau vài ngày sẽ đi, công việc Thập Tam cũng ổn định, từ từ nói cho ba mẹ mới là sáng suốt.

Thập Tam rất thông minh, anh vốn không để ý vì sao Thanh Vi tăng ca, ngoan ngoãn thu thập đồ đạc đi theo cô. Lên xe liền không che dấu được sự vui sướng nhàn nhạt, ánh mắt nhu hòa.

Thanh Vi cười thầm: ai nói Thập Tam trung thực? Cũng là có tính xấu xa mà.

Về đến nhà, Thanh Vi liền mang Thập Tam đi cắt tóc, quả nhiên thợ cắt không giống với tự cắt. Tóc ngắn gọn gàng, ánh sáng tốt làm cho mặt anh càng thêm xuất chúng.

Trong lòng Thanh Vi ưa thích nhưng trên mặt lại dấu giếm cảm xúc, thậm chí có chút cứng nhắc – ai bảo Thập Tam tự tiện cắt tóc đi? Tóc dài tốt như vậy, sờ trong tay thật thoải mái như tơ lụa, nếu vuốt nhẹ qua như nâng nước từ ngón tay... Vậy mà anh nói cắt là cắt. Ngẫm lại hôm nay đột nhiên cắt tóc ngắn, cô có thể không tức giận sao?

Cô mất hứng, Thập Tam đương nhiên cũng không dám lộn xộn, khi về nhà không dám nói lời nào, đến nhà thành khẩn đi thu dọn phòng mình, thu dọn cả buổi trời không ra, giống như muốn trốn đi vậy.

Thanh Vi vừa bực mình vừa buồn cười, đợi một lúc Thập Tam vẫn còn lè mề, vì vậy không thèm chờ anh tự đi ra, không chào liền đi ra khỏi cửa.

“Rầm!”

Tiếng đóng cửa vang lên, Thập Tam luống cuống đuổi theo, lúc ra đến nơi thì Thanh Vi đã đi ra ngoài rồi, tiếng bước chân trên hành lang xa dần.

Thập Tam sững sờ nhìn cửa, thật lâu sau, mặt anh lạnh dần, sắc mặt buồn khổ. Anh thở dài rồi trở về phòng khách, lại không ngồi trên ghế sofa mà ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu gối.

Ánh mắt của anh xa xăm, nhìn thẳng một điểm phía trước, không biết suy nghĩ cái gì, hoặc là đang ngẩn ngơ.

Vừa rồi vui mừng vì được cùng Thanh Vi trở về, lúc này không còn sót lại chút gì. Trên đường Thanh Vi ít nói chuyện, là không muốn để ý tới anh sao? Bây giờ không nói câu nào liền đi ra cửa, là chán anh rồi sao?

Như vậy Thanh Vi tính như thế nào với mình đây?

Thập Tam yên lặng nghĩ đến, toàn thân quẩn lại với nhau. Anh còn mặc quần áo dày – bản thân thì không nở mua, hai ông bà không chú ý đến, hướng hồ người già sợ lạnh nên họ cũng không đổi quần áo mỏng.

Thời tiết trở nên ấm áp, người trẻ ai còn mặc áo dày thế này? Thì ra là Thập Tam nóng lạnh bất xâm mới chịu được.

Thập Tam nghĩ tới nghĩ lui, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy mình rất kém cỏi. Thế nhưng, Phó Hồng kia... Anh nghĩ tới cử chỉ văn nhã, gương mặt tuấn tú của người kia không khỏi nắm chặt tay.

Không thể phủ nhận hẳn ta là một người đàn ông ưu tú.

Ngoại trừ sự nghiệp cùng tướng mạo tốt, còn có thể khiến người bên cạnh đều khen ngợi anh ta, đều khuyến khích anh ta đến với Thanh Vi.

Bằng không thì tại sao Thanh Vi có thể đối với anh như vậy? Thanh Vi chưa từng có biểu hiện lãnh đạm với anh, cho dù cái gì anh cũng không hiểu, lúc phạm sai lầm Thanh Vi cũng kiên nhẫn dạy anh, mỉm cười nắm tay anh, nhưng bây giờ...

Thập Tam không muốn nghĩ tới, hít thở cũng đau nhức, anh che giấu hơi thở muốn bỏ qua cơn đau chậm chạp dưới sườn trái.

Hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, Thập Tam rót cuộc cũng nghe được tiếng mở cửa.

Thanh Vi đi đến, trên mặt vẫn không mang theo ý cười, bình thản. Thập Tam tranh thủ thời gian lúc cô mở cửa đứng lên, đề khăn trương xuống, yên lặng nhìn cô.

Trong tay Thanh Vi mang theo một cái túi lớn, thấy Thập Tam đang trấn tĩnh nhìn cô, bộ dạng vẫn kìm nén khó mở miệng, vốn chỉ muốn dọa anh, bây giờ lại thực sự có chút tức giận.

Người này vẫn không nhận thức được sai lầm, đáng giận nhất chính là anh cứ một vẻ không để ý cái gì. Đây là thái độ gì, Thanh Vi trầm mặt xuống, quăng bao lớn cho Thập Tam: “Cho anh.”

Thập Tam bắt được, nhìn đồ vật bên trong thì sắc mặt liền đột biến.

Thanh Vi đi ra ngoài đã lâu, chân cũng đau, đưa đồ cho Thập Tam rồi liền cởi giày đi dép lê vào, rót cho mình chén nước, uống ừng ực một hơi rồi ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi.

Lúc này mới phát hiện, sắc mặt Thập Tam trắng bệch, mười đầu ngón tay nắm chặt cái túi đường như muốn nát rời. Tuy vừa rồi còn nổi cáu với Thập Tam nhưng lại không đành lòng rời. Cô buồn bực nghĩ: mua cho Thập Tam vài bộ quần áo mới, anh sợ cái gì? Cho dù không thích cũng sao lại bày ra vẻ mặt này chứ.

Thanh Vi nhìn cái túi: “Làm sao vậy?”

Kết quả Thập Tam ném như phồng tay, ném cái túi trở lại cho cô: “Đừng.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 81: Quần Áo Bị Hiểu Sai

Sao chứ? Thanh Vi hơi buồn bực, cô đã xem số quần áo này, lúc đầu định cho Thập Tam cùng đi mua, nhưng vì chuyện đầu tiên nên định dạy dỗ anh một chút, nhân tiện tự mình đi mua. Quần áo thì sao? Anh nghĩ gì thế? Cô kiên quyết lên tiếng: “Không được, em đã mua rồi.”

Thanh Vi không sai, Thập tam nghe vậy mặt xám như tro, dường như giấy giữa cự tuyệt, hai tay nắm chặt với nhau, lặp đi lặp lại với Thanh Vi: “Không, anh sẽ không đâu.”

Ý muốn nói từ chối, giọng nói vừa tủi thân vừa đau lòng. Thập Tam như thế khiến cho Thanh Vi cũng không đành lòng.

Cô không khỏi thở dài: thật sự thiếu nợ anh rồi, rốt cuộc nhân nhượng anh một lần vậy. Thanh Vi kéo Thập Tam ngồi xuống rồi nói: “Anh có nguyên nhân gì sao? Là không thích hay không hợp?”

Thập Tam đột nhiên vòng tay ôm Thanh Vi thật chặt, thậm chí còn hơi đau. Thanh Vi bực mình, Thập Tam càng ôm chặt cô hơn, thấp giọng nói: “Anh sẽ nghe lời mà, không bao giờ gạt em nữa đâu. Tương lai em kết hôn anh sẽ không cản trở nữa, em cho anh ở lại, anh sẽ hầu hạ em và quận chúa, bằng không anh sẽ ở xa bảo vệ hai người.”

Thanh Vi lấy làm kinh ngạc: “Anh nói cái gì đấy? Anh là bạn trai của em, em còn muốn kết hôn với ai nữa?”

Thập Tam tiếp tục nói: “Đừng đuổi anh đi, anh sai rồi, em cứ phạt anh đi, đừng đuổi anh đi mà, anh sẽ không vô lễ với quận chúa đâu.” Anh nói xong lại ôm chặt Thanh Vi không buông tay, dùng mặt mình cọ vào mặt cô, thỉnh thoảng khẽ hôn một hai cái lên mặt cô.

Đối với sự ngưng ngững của Thập Tam mà nói, lúc này như thế này là hành động can đảm rồi.

Thanh Vi bị anh ôm hôn khiến cho bản thân cô cũng có chút động tình, tạm thời buông tha nghi hoặc, cũng ôm lấy Thập Tam, nhỏ giọng nói: “Nhẹ chút, làm đau em rồi.”

Cảm nhận được đôi tay cô ôm đáp trả, Thập Tam mới yên tâm, theo lời buông lỏng lực ở tay. Sau khi Thập Tam về nhà bố mẹ cô, hai người ít có cơ hội gần gũi, bây giờ cũng không nói gì thêm nữa, hưởng thụ cái ôm này.

Thanh Vi nhẹ nhàng chạm vào mặt Thập Tam, còn chưa chạm vành tai của anh đã thoáng thấy sắc mặt anh ửng hồng, cô lại ác ý cắn một cái.

Vành tai Thập Tam bắt đầu nóng lên, từ màu hồng phấn chuyển thành hồng san hô. Thanh Vi không do dự nữa, tự mình hôn anh, Thập Tam cũng tìm tới môi cô. Hai người ôm hôn nhau.

Vẫn là bờ môi thơm ngọt trong trí nhớ, cánh môi giao nhau làm cho Thanh Vi vừa muốn hòa tan vào, vừa muốn gặm nhấm mãnh liệt, Thập Tam tự chủ buông lỏng phòng tuyến, cho phép Thanh Vi xâm nhập vào khoang miệng.

Cái lưới linh hoạt vừa nhàn nhạt mùi thơm dịu khiến Thanh Vi quên hết tất cả, chuyên chú vào nụ hôn. Thập Tam không những thuận theo cho cô xâm nhập mà còn hôn lại cô, vuốt ve cô, ôm chặt lấy cô.

Thanh Vi càng thêm chìm đắm trong nụ hôn này, đến lúc không đủ không khí mới không thể không buông ra. Nhưng Thập Tam lại bởi vì động tình mà xấu hổ, vốn không có phản ứng kìm nén.

Thanh Vi ân hận nghĩ: không khí để hít thở trong chuyện hôn môi này cũng quá quan trọng rồi.

Thanh Vi nhìn thấy mắt Thập Tam sáng long lanh, còn ôm cô không buông ra, lúc này mới nhớ tới nghi vấn vừa rồi, dịu dàng nói: “Rốt cục là anh làm sao thế? Em mua quần áo không đẹp sao?” Vừa nhắc tới quần áo, trên mặt Thập Tam lập tức ửng đỏ, anh chậm rãi thu lại cánh tay, bờ môi run nhè nhẹ: “Còn em thì sao, em vẫn muốn đuổi anh đi sao?”

” Ai nói em muốn đuổi anh đi?” Thanh Vi kinh ngạc.

“Vậy em mua quần áo mới cho anh là...”

“Đã sang mùa xuân rồi, không mua thì chẳng lẽ anh định không mặc gì sao?” Thanh Vi đầu đầy hắc tuyến: “Quần áo mới với chuyện đuổi anh có quan hệ gì sao?”

“Nhưng mà lần trước em đuổi anh đi cũng mua quần áo mới cho anh, lúc này lại còn giận anh, không để ý đến anh...” Giọng nói của Thập Tam càng ngày càng thấp, hẳn là cũng ý thức được chính mình suy nghĩ nhiều.

Thánh logic?! Thanh Vi nghĩ đến vẻ mặt của Thập Tam vừa rồi thì buồn cười nhưng không nở, cô lại ôm Thập Tam: “Lại nghĩ lung tung rồi, lát em còn muốn đưa anh đi cắt tóc nữa đấy.”

Lông mi của Thập Tam hơi run rẩy, lại là một vấn đề anh không yên lòng nữa. Vì vậy anh khó khăn mở miệng: “Em chú ý lắm sao? Anh không nên cắt bỏ, Nhưng cũng có thể để dài lại mà.”

“Không cần để, em cũng biết tóc dài không tiện, nhưng anh đúng là ra tay bạo thật đấy.” Thanh Vi hơi kéo tai anh.

Cô vừa nói vừa đẩy Thập Tam ra, kéo quần áo anh nhìn ngắm. Áo khoác da lộ ra áo sơ mi bên trong, làm tôn lên khí chất của Thập Tam, quần dài thẳng tắp, giày kiểu Anh, chất liệu da đánh bóng đầy đủ, tùy ý lộ ra phần anh tuấn.

Thanh Vi cười tủm tỉm dò xét Thập Tam, rất là thỏa mãn. Cô để cho Thập Tam nhìn trong gương to, nhìn anh toàn thân tuấn tú khôi ngô, nói: “Anh đừng tự ti, phải tin tưởng chính mình, anh là người rất ưu tú, rất tốt.”

“Ừ.” Trong mắt Thập Tam hiện lên vẻ vui vẻ, nhìn Thanh Vi vịn tay trên vai anh. Khi đang nói chuyện, điện thoại Thanh Vi vang lên, cô lập tức trả lời. Thập Tam nghe cô nói: “Phó Hồng? Anh khỏe không? Không phải khách khí, thói quen thôi.... Ngày mai sao? Em phải đi làm...A Ngự đang ở cùng em... Được rồi, tối mai nhé...”

Nụ cười của Thập Tam biến mất, anh lắng lắng nghe giọng nói Thanh Vi nhẹ nhàng, trò chuyện cùng Phó Hồng như rất quen thuộc, lòng anh trầm xuống.

Giữa lông mày người đàn ông trong gương có một luồng sát khí, trong mắt đen kịt như thể thu ánh sáng ngọc Lưu Ly lại, thiếu vắng sự linh động mà mang theo vẻ âm trầm. Nhưng anh chưa nói cái gì cả, đợi lúc Thanh Vi đi vào đã thấy Thập Tam đã thay đồ, thần sắc bình thường.

“Phó Hồng hẹn chúng ta tối mai cùng đi dùng cơm?”

“Ngày mai anh phải luyện tập, buổi tối là thời gian luyện, sợ là không đi được.” Thập Tam nhìn Thanh Vi rồi bình tĩnh nói, không có chút nào là không thoải mái cả.

Thanh Vi biết anh vẫn kiên trì rèn luyện, thỉnh thoảng còn luyện nội công Chu Thiên thâm đêm, chuyện này đối với Thập Tam rất quan trọng, cô vừa tôn trọng vừa ủng hộ anh.

“Vậy em đi một mình vậy, em sẽ về sớm.” Nói xong cô ấn tay vào giữa lông mày đang cau lại của Thập Tam. “Em sẽ hỏi cho rõ ràng, nếu anh ta có ý nghĩ kia thì em sẽ tỏ rõ thái độ, anh đừng lo!”

Thập Tam khẽ giật mình, vội vàng nói: “Không phải là anh ghen tị đâu, chỉ là Phó Hồng này dù sao cũng lai lịch không rõ ràng...”

Thanh Vi nở nụ cười: Nhiều năm cùng trường, lại là láng giềng, nếu Phó Hồng không rõ lai lịch thì còn ai rõ nữa? Thập Tam sao? Lai lịch của anh mới là kỳ dị nhất đó!

Nhưng Thanh Vi cũng không so đo làm gì, cô thầm nghĩ Thập Tam cũng biết ghen tị, có lẽ chính anh cũng không ý thức được điều này, anh ngốc này đúng là đáng yêu. Thanh Vi ôm lấy Thập Tam nói: “Ừ, lai lịch anh ta không rõ, anh ta là người ngoài, Thập Tam nhà chúng ta mới là đáng tin cậy nhất đấy!”

Thập Tam không nói gì nữa, mặc kệ do Thanh Vi ôm anh, một lát sa mới thì thào nói: “Chỉ là anh thích em.”

Anh còn muốn nói gì nữa, Thanh Vi đã ầm giọng an ủi: “Em biết, em cũng biết.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 82: Cuộc Hẹn Mùa Xuân

Dường như ông trời cũng giúp đỡ, ngày hôm sau Thanh Vi bị phái đi tham gia một hội nghị, hội nghị kết thúc sớm, cô liền nhanh về nhà. Quả nhiên, Thập Tam ngồi thiền ở nhà, cô không dám quấy rầy anh nên liền tìm Phó Hồng.

Phó Hồng rất vui vẻ, nói sẽ chuẩn bị tới đón cô. Chuẩn bị cái gì chứ? Thanh Vi nghĩ, đi ăn cơm thôi mà, có phải hơi sớm không?

Chưa đến 20 phút sau, quả nhiên Phó Hồng đã đến rồi, gọi điện bảo cô xuống lầu. Thanh Vi không muốn quá nghiêm chỉnh, khiến anh ta hiểu lầm cho nên ăn mặc như thường ngày. Cô chỉ lo lắng Phó Hồng có thể mời cô đi khách sạn lớn, như vậy rất thất lễ, cô nhìn Phó Hồng xem mới thấy anh cũng ăn mặc rất tùy ý.

BMW di chuyển ra cư xá, trực tiếp chạy nhanh hướng về phía công viên phụ cận núi nhỏ. Chỗ đó cách ngoại ô thành phố không xa, có núi có suối. Phó Hồng đậu xe ở cổng công viên, lấy một cái túi to từ trong cốp xe ra, sau đó đi thuê phòng.

Sau đó Thanh Vi liền thấy anh ta đẩy một chiếc xe đạp đôi ra. Xe đạp đôi? Chẳng lẽ hán anh ta định đi xe đạp với cô sao? Không phải ăn cơm sao? Trước khi ăn cơm phải vận động à? Hai người không phải tình nhân, làm như vậy không ổn đâu? Phó Hồng nhìn thấy cô hơi do dự thì cười rộ lên: “Em xem, không khí ở đây rất thoải

mái.” Đúng vậy, không khí quả thật không tệ. Cả ngày ngồi trong văn phòng, cả người muốn mốc meo luôn rồi. Cô nhìn xem ánh xuân bên ngoài, ai cũng đi đi lại lại, chìm đắm trong ánh nắng mặt trời.

Hai người lên xe, bắt đầu phối hợp với nhau, động tác liền tăng cân đối. Bọn họ đi dọc theo dòng suối nhỏ bên con đường, đi về đầu nguồn con suối.

Ánh mặt trời buổi chiều rất ôn hòa, khi tới gần mép nước, không khí ướt át, đầu cành điểm một chút xanh mới, ven đường lẻ tẻ hoa dại, Thanh Vi hít thở sâu, im lặng mỉm cười. Phó Hồng như có mắt sau lưng, thanh âm của anh từ phía trước truyền tới, có phần không rõ rệt: “Thanh Vi, muốn chạy nhanh hơn một chút không?” Ừ, nhanh hơn một chút, thật giống như người đột nhiên muốn chạy trốn, muốn la lên, muốn nằm trên đồng cỏ, muốn thân thiết gần thiên nhiên hơn. Cho nên Thanh Vi nói: “Được, nhanh lên.”

Hai người điều chỉnh tiết tấu, vui vẻ đạp xe chạy nhanh trên con đường nhỏ. Ngọn gió kiêu hãnh thể hiện, xa xa cuốn theo hương hoa nhàn nhạt. Chẳng biết hai người đã đạp xe được bao lâu, chạy quanh núi nhỏ một vòng, người cũng đổ mồ hôi rồi nhưng lại cảm thấy cả người khỏe khoắn. Lúc chạy đến chỗ con suối nhỏ, hai người dừng lại, Thanh Vi mỉm cười nói: “Thật sảng khoái, cũng rất lâu rồi em không đạp xe.” Nói xong cô sờ lấy khăn tay ra lau mồ hôi thì mới phát hiện không mang theo túi xách. Phó Hồng dỡ ba lô xuống, lấy túi khăn ướt cho cô ra. Sau khi Thanh Vi vận động, đôi má đỏ hồng phơn phớt, đôi mắt sáng ngời như thiếu nữ nhiều năm trước tỷ thí kỹ thuật lái xe cùng anh.

Khi đó cô cũng thường xuyên quên khăn tay, có khi không thèm giữ hình tượng mà dùng mu bàn tay lau thái dương, thậm chí quẹt

vào lưng anh khi anh không chú ý. Sau này anh dần dần có thói quen mang khăn giấy...

Thanh Vi lau hai cái, nhìn thấy suối nước mát lạnh trước mắt liền dứt khoát chạy đến mép nước, hai tay dốc sức vốc nước rửa mặt, lập tức cảm thấy rất sảng khoái. Cô quay đầu gọi Phó Hồng, đã thấy anh đang giữ mảnh kê lót phòng ấm, thành thạo lôi cái bếp lò cùng đồ nhóm lửa ra.

Phó Hồng chọn lựa nơi này là con suối trên đất bằng, chung quanh là những tảng đá lớn lót đường, đỉnh đầu có cây liễu, phong cảnh cũng không tệ, nhưng cái bếp lò kia... Thanh Vi đến gần nhỏ giọng nói: “Hình như ở đây không cho nhóm lửa đâu, đỉnh núi có một khu chuyên môn nướng đồ.”

Phó Hồng cũng hạ giọng nói: “Anh nấu xong sẽ tắt nước dập lửa, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.”

Phó Hồng nhanh chóng chạy đến chỗ con suối, dùng bình nước không múc nước, lại nhanh chóng chạy trở về, chính xác châm lửa nấu nước. Ngẫu nhiên có người đi ngang qua, Phó Hồng vội vàng nhờ Thanh Vi dùng thân mình che chắn cái bếp lò đang cháy để tránh bị người phát hiện. Vì vậy Thanh Vi cũng rất lo, rất sợ bị người ta biết. Cũng may nấu nước sôi khá nhanh, hơi nước đã bốc lên.

Hành động này có lẽ có phần ngây thơ, như thể đám trẻ con đối đầu với giáo viên vậy, nhưng chuyện này lại mang tới cảm giác vui vẻ như ngày còn bé.

Phó Hồng lại lấy một cái khay trà trong ba lô, khay trà bàn cờ hình trúc xinh xắn, hũ sứ tròn béo, ly thủy tinh giống nhau. Thanh Vi nở nụ cười: “Cái này chẳng hợp với chúng ta chút nào.”

Phó Hồng tốt tính nói: “Mùa xuân uống chút trà lài chống lạnh, xúc tiến dương khí sinh sôi. Trà hoa lài cũng rất tốt, còn có thể giảm bớt mệt mỏi – trà hoa lài dùng ly thủy tinh là tốt nhất.”

Cuối cùng, sau khi uống trà rồi, Thanh Vi mới thừa nhận rõ là hưởng thụ. Vị ngọt lan dần trong miệng mang theo mùi hoa lài thoang thoảng.

Cô không ngờ trà lài lại ngon như thế. Nhẹ nhàng lắng lọc ly, nhìn hoa lài bông bênh trong chén, bên tai là tiếng nước róc rách, hương trà đậm đặc thấm nhuần, thật khiến người vui vẻ thoải mái.

Phó Hồng lặng lẽ thưởng thức trà cùng cô, cảm nhận rõ ràng hòa mình với mùa xuân đã đến rất gần.

Hết một bình trà, Thanh Vi thu dọn xong đồ đạc cùng Phó Hồng rồi lại chạy xe tới cổng công viên. Hai người đã chạy xe được một lúc rồi. Phó Hồng nói bây giờ nên đi ăn cơm.

Thanh Vi vốn không có cơ hội nói chuyện, đương nhiên đành phải đồng ý. Bọn họ đi vào quán cơm mà Phó Hồng chỉ định. Phó Hồng làm việc hoàn toàn chính xác biết tròn biết méo. Anh cũng không quen ở chỗ này nhưng lại rất biết chọn chỗ.

Cửa tiệm này sạch sẽ thoải mái, trang hoàng rất có phong cách Giang Nam, đồ ăn cũng sắc hương vị đều đủ, chỉ có một cửa, rất trang nhã.

Hai người từ từ đi vào. Phó Hồng gọi bình rượu đỏ. Uống hai chén rồi, Phó Hồng nói: “Thanh Vi, anh không giấu gì em, lần này anh về đây là để tìm nửa kia của mình.”

Thanh Vi nghĩ: Đến rồi! Vừa hay, phải nói cho rõ ra mới được. Cô dò xét Phó Hồng: lúc cấp 3 anh thích chơi bóng rổ, chắc bây giờ cũng thường đi tập thể hình, dáng người anh không phải như thanh niên thông thường gầy yếu đơn bạc, càng không phải người trung niên bụng phệ, mà là tinh thần sáng láng, dáng người tiêu chuẩn, lại thêm hiền hòa lịch sự, nhìn sao cũng thành người đàn ông ưu tú.

Vì thế Thanh Vi nói: “Anh mà còn phải tìm một nửa khác sao? Nếu vậy thì mấy bông hoa đào không chịu nổi mấy?”

“Cho dù có người thích anh thì cũng không phải là người anh thích.”

“Không thích một ai cả sao? Xem ra yêu cầu của anh cao lắm nhé.” Trong lòng Thanh Vi lặng lẽ rơi lệ: đàn ông tốt thật là kiêu ngạo, thành ra lại mất cảm tình, bây giờ mình còn đang quen Thập Tam nữa.

“Thanh Vi, anh rất nghiêm túc. Anh muốn tìm một cô gái hợp ý. Cô ấy sẽ không chỉ quan tâm quần áo bên ngoài, không trang điểm lòe loẹt, hiểu rõ giới hạn tiền lương và chức vị của anh, không dùng ánh mắt nhìn nam nam phượng hoàng mà đánh giá anh.”

“Nam phượng hoàng? Nhìn anh sao? Sao thế được?”

“Sao lại không? Đám phụ nữ ở thành phố kia rất thực tế, đám đàn ông đến từ tỉnh lẻ, không có bối cảnh gia đình to lớn, nếu có chút thành tựu thì trong mắt các cô ấy chính là nam phượng hoàng.”

“So sánh vậy cũng khá hợp mà, anh vốn trẻ tuổi, hay là thử tìm mấy em gái nhỏ xem.”

“Em gái nhỏ sao? Phần lớn ở tuổi đấy đều chưa ổn định về tính cách. Anh không muốn cưới vợ về mà vợ suốt ngày chỉ biết chơi điện thoại, gặp chuyện gì cũng chẳng giải quyết được, chỉ giống như một cô bé con. Anh muốn bầu bạn với người hiểu chuyện. Cô ấy có thể giúp anh quán xuyến nhà cửa, biết phân chia công việc và gia đình.”

“Anh cũng thật bất công, không ổn định thì không ổn định chứ, sao phải bắt bẻ tới vậy.”

“Anh bắt công sao? Có lẽ vậy, nhưng yêu cầu của anh cũng không quá cao, không cần quá giàu có, có thể làm cùng một chỗ, ăn cùng một chỗ, đi chơi cùng một chỗ cũng đã rất tốt rồi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như sẽ không quá ganh đua so sánh với bạn bè, du lịch nhất định phải xuất ngoại, không lách vào du lịch Hongkong trong những ngày nghỉ ngắn ngày không nên đi. Hai người có thể cùng vui vẻ đi ngắm cảnh, ăn vặt, leo núi.”

“Chỉ thế thôi sao...?”

“Lúc anh làm việc, cô ấy sẽ không quấy rầy anh, lúc nghỉ ngơi sẽ tự tay làm đồ ăn cho ta ăn khuya. Anh xem phim với cô ấy, cô ấy cũng có thể ngồi xem mấy trận bóng đá với anh.”

“Thật ra em thấy những chuyện anh yêu cầu đa phần các cô gái đều phù hợp. Anh cũng chẳng cần cố ý về đây tìm làm gì.”

“Bình thường? Thanh Vi, bình thường chưa hẳn đã không quý giá. Nói vậy, một cô gái không xa xỉ cũng không giản dị, trang phục thời trang đều rất được, thoát nhìn rất thoải mái. Nghe bình thường

không, em cứ thật sự tìm xem, bên cạnh em có nhiều người như vậy sao?”

Thanh Vi bó tay rồi. Hoàn toàn chính xác, đúng là không dễ tìm thấy.

“Huống chi, trong lòng anh vẫn còn ôm ấp tình cảm năm xưa.” Phó Hồng hơi kích động nói: “Lúc đó anh không dám thổ lộ, sống chết cũng không chịu nói ra, anh cứ cho rằng anh với em đã là nước chảy thành sông rồi, cuối cùng lại bị người ta nhanh chân đến trước. Anh biết em chia tay, không muốn em vất vả khổ sở nên đã quyết tâm làm việc, có chút thành tựu rồi mới về tìm em.”

Thanh Vi yên lặng. Hôm nay không phải là không có một chút xúc động. Không thể nghi ngờ Phó Hồng rất chân thành, bằng không sẽ không tốn nhiều công sức cho cuộc hẹn với cô như vậy. Nếu như không có Thập Tam, khó chắc cô sẽ không động lòng.

Nhưng cô đã có Thập Tam. Bây giờ phải từ chối làm sao mới không khiến người này đau lòng đây? Cô đã làm anh đau lòng một lần rồi, cho dù lúc ấy không biết, bây giờ cô còn muốn làm anh đau lòng một lần nữa sao, sau khi anh vất vả kinh doanh, bôn ba ngàn dặm trở về sao?

ANH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 83: Phong Độ Phó Hồng

Phó Hồng thấy cô không mở miệng thì trong lòng có hơi thất vọng. Anh thở dài, ngừng đùa, nói với cô: “Có lẽ đối với em mà nói, đột nhiên anh trở về nói những lời này là quá đường đột rồi, nhưng với anh mà nói, bao nhiêu năm anh vẫn không quên được em, kìm nén rất lâu mới nói ra, nếu khiến em không vui, anh cũng rất khó chịu.”

“Em không phải không vui, anh thật sự rất tốt, chỉ là...”

“Chờ một chút, đừng nói lời từ chối liền. Những năm nay, mỗi khi khó khăn nhất, em biết anh điều chỉnh cảm xúc thế nào, lấy tinh thần ra sao không?”

“Nghĩ cách trở về thật nổi bật sao?”

“Không phải.” Phó Hồng lắc đầu, chậm rãi nói: “Anh thường xuyên nghĩ tới cuộc sống tương lai của chúng ta. Lúc chủ nhà bắt bẻ, anh nghĩ tới căn phòng hướng biển của chúng ta, có mặt cửa sổ sát đất, mặt hướng biển cả, xuân về hoa nở; khi bị ông cụ răn dạy, anh nghĩ tới lúc chúng ta về già tìm nơi định cư nhàn hạ, có sân vườn trồng hoa và cây cảnh; thời gian nửa đêm gấp rút dốc sức, anh còn muốn kiếm nhiều tiền, sau này cũng có thể di dân. Mua một trang trại nông dân cá thể, sáng sớm tản bộ trên đồng cỏ, buổi tối tự ủ rượu trái cây...”

Thanh Vi yên lặng trầm xuống, cô không biết Phó Hồng lại nghĩ nhiều như vậy. Như những người khác nhất định sẽ cảm động.

“Em không tin anh sao? Bây giờ tuy còn nhiều việc chưa làm được, nhưng chúng ta có kế hoạch tốt, phấn đấu chừng 20 năm, những cái này có thể thực hiện được. Anh rất nghiêm túc, em nghĩ anh nói phét sao?”

“Không phải, em biết anh thật sự có thể, sau này có thể phát triển rất lớn, có thể không tới 20 năm đã làm được rồi, những chuyện anh miêu tả kia sẽ thực hiện được, em tin tưởng.”

“VẬY...”

“Anh cái gì cũng tốt, chỉ là em đã có bạn trai rồi.”

“Cái gì?” Phó Hồng sửng sốt. Từ khi anh ta trở thành bạn học, Thanh Vi không hề kết giao bạn trai, nhưng bây giờ quyết định nói rõ thì lại bị quảng cho một quả bom như vậy. Lúc trước anh ta nghĩ Thanh Vi sẽ từ chối, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ từ chối triệt để như vậy, còn vì lý do này.

Anh ta đã phấn đấu nhiều năm, rất ít khi giải trí, dường như đã dùng hết cả thời gian và công sức vào việc làm việc để thăng tiến, rốt cuộc cũng trở thành một người chín chắn, điều kiện ưu tú, có thể đứng trước mặt Thanh Vi thẳng thắn thành khẩn cho cô một cuộc sống tốt đẹp, vậy mà lại không còn cơ hội nữa sao?

Phó Hồng không nói gì. Đột nhiên như vậy khiến anh ta cần chút thời gian mới có thể thích ứng. Cuối cùng anh ta hỏi: “Có thể nói cho anh biết, em đã có bạn trai lúc nào không?”

“Chúng em cũng vừa xác định quan hệ, còn chưa nói cho ba mẹ, cho nên thái độ của bọn họ có thể đã làm anh hiểu sai, thật xin lỗi.”

“Anh có biết không?”

“Anh gặp rồi đấy, chính là A Ngự.” Thanh Vi nhớ tới Thập Tam, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

“Là anh ta? Khó trách, nét mặt anh ta lúc nhìn anh...” Phó Hồng nhẹ nhàng vuốt giữa chân mày. Nhớ tới ánh mắt Thập Tam ngày đó, lúc ấy anh ta cũng cảm thấy không đúng, quả nhiên không phải thiện ý.

“Anh ấy không biết cách biểu đạt, cũng hơi tự ti, nhưng mà tiếp xúc nhiều hơn sẽ tốt hơn.”

Phó Hồng cười khỏ: Không biết biểu đạt à? Tự ti sao? Vậy cũng phải xem đối với ai rồi. Hai người cũng mất khẩu vị ăn cơm, cũng chẳng biết làm thế nào nên đành miễn cưỡng chọn vài món.

Cuối cùng Phó Hồng thở dài: “Thanh Vi, anh nói lời này có thể hơi vô duyên, nhưng mà anh vẫn muốn hỏi một chút, em thật sự hiểu rõ anh ta sao?” Loại ánh mắt đó, loại khí thế này, bản năng Phó Hồng cảm thấy bất an.

“Hiểu ạ. Làm sao vậy?”

“Chính là cảm giác không tốt, anh không phải cố ý nói xấu, chỉ là cảm thấy anh ta có hơi, ừm, có chỗ nào đó không đúng.”

“Hoàn cảnh sống của anh ấy không giống với chúng ta, bề ngoài như vậy thôi nhưng thật ra lại rất tốt.” Cô khẳng định như vậy, Phó Hồng cũng không thể nói cái gì nữa rồi.

Thanh Vi nhìn nét mặt anh ta, mơ ước theo đuổi ban đầu đã nhàn nhạt một mỗi, ánh sáng đã mất, dần dần trở nên trầm ổn, thậm chí hơi nghiêm trọng. Thanh Vi không đành lòng.

Vào đúng thời điểm gặp được đúng người, đó là một may mắn. Không biết tại sao, Phó Hồng là một người đàn ông tốt như vậy, cuối cùng lại lỡ mất dịp tốt trên đường tình với cô, trước mắt gặp lại lần nữa nhưng cuối cùng cũng vẫn rời xa.

“Phó Hồng, rất xin lỗi, lời này tuy rất hồ đồ, nhưng em rất xin lỗi.”

“Đừng nói như vậy, tóm lại là anh lại chậm một bước.” Phó Hồng uống một hớp rượu rồi cười khò: “Vậy chúng ta vẫn là bạn học tốt nhé. Đừng vì anh thổ lộ thất bại mà đánh vỡ bình yên, khiến tình nghĩa bạn học trước kia cũng mất luôn.”

“Đương nhiên, anh có thể nghĩ như vậy em thấy rất may mắn.” Thanh Vi cảm kích tự đáy lòng.

Không oán không giận, không vì từ chối mà thay đổi thái độ, không lớn tiếng tuyên bố cái gì mà “Anh sẽ không buông tay!” hay là “Chỉ cần em chưa kết hôn thì anh còn có cơ hội”, hoặc là hoàn toàn tỉnh ngộ, nói cho người khác biết “Lúc đầu chẳng hiểu sao tôi lại thích cô gái đó, may mà bây giờ không thành đôi.”

Như anh ấy, giữ vững phong độ hài lòng, trở lại là tình bạn, người đàn ông như vậy rất hiếm thấy. Hai người dùng xong bữa tối, Phó Hồng đưa cô về nhà, lúc cuối tạm biệt còn nhẹ nhàng ôm thoáng cô một cái, cười nói: “Cô bé à, anh phải thu tiền lãi.”

Cái ôm này ôn hòa dịu dàng, Thanh Vi cũng không từ chối, trong lòng bọn họ biết cái ôm này không mờ ám, chặt đứt tình duyên

nhiều năm như có như không. Từ đó về sau, bọn họ chính thức là quan hệ bạn bè lâu dài.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 84: Thanh Vi Thích Ăn Cá Con

Chuyển ngữ ♥ Dĩ Vãng Nhặt NhòaBeta ♥ Nhã VyTrước khi Thanh Vi vào cửa đã ôm Phó Hồng tạm biệt nên lo lắng bị Thập Tam nhìn thấy- anh ấy có thói quen nghĩ nhiều, nếu như nhìn thấy còn không biết sẽ nghĩ tới đâu. Cho nên lúc Thanh Vi mở cửa, Thập Tam quả thực đang đứng trước cửa sổ, buồn bã nhìn Thanh Vi.

Ha hả, sự thật chứng minh rằng “Ánh nhìn buồn bã” kia chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi. Thập Tam không có nhà.

Thập Tam đi ra ngoài rồi sao? Bây giờ mà vẫn chưa về? Thanh Vi thấy kì lạ, nhớ tới mỗi lần Thập Tam luyện công đều rất chuyên chú, thường xuyên tới vùng ngoại ô hẻo lánh, đôi khi trở về rất muộn nên cô cũng dần trở lại bình thường.

Thay quần áo xong, Thanh Vi bắt đầu rửa mặt, vừa ngồi xuống xem tivi thì đã thấy có điện thoại, là Phó Hồng gọi tới. Lúc họp lớp, cô có nhờ một vài người bạn tìm việc giúp Thập Tam, Phó Hồng nghe cũng ghi nhớ trong lòng.

Liên hệ một chút, anh ta tìm được một đồng nghiệp tốt của bố anh ta ở một sân bay cao cấp của thành phố S, bố anh ta cũng quen thuộc với sân bay cao cấp này nên đồng ý sắp xếp cho một người quen vào sân bay làm việc, công việc ổn định, nhưng phải tập huấn

nửa năm, hơn nửa ba năm đầu là hợp đồng lao động tạm thời, muốn chuyển chính thức phải đợi cơ hội phù hợp.

Phó Hồng còn nói nếu trong vài năm mà vẫn có thể tại vị thì khả năng chuyển chính thức cũng lớn, nhưng nếu xảy ra biến cố gì, ví dụ như quan hệ cấp trên bị chặn lại, hoặc là người quen xuống chức, rồi điều đi, chuyển chính thức sẽ rất khó.

Thanh Vi rất cảm kích, Phó Hồng còn quan tâm chuyện của cô, là những người khác sớm sẽ không quản rồi. Cho dù thế nào thì hoàn cảnh công tác sân bay đã rất tốt rồi, cơ hội vào làm chính thức rất lớn, quả thật là vận may khó gặp với Thập Tam.

Phó Hồng còn cố ý dặn dò nói: “Bạn em không có bằng cấp, ưu thế không lớn, còn có nguy cơ bị loại bỏ, không bằng học bằng hoặc tự thi trước, cũng có nhiều người như vậy rồi.”

Đương nhiên là Thanh Vi đồng ý, Phó Hồng còn nói thêm: “Em đọc tên đầy đủ và số chứng minh nhân dân của bạn em cho anh, anh sẽ bảo người đi làm thủ tục cho cậu ấy.”

Thanh Vi hơi trầm tư rồi thoáng nhỏ giọng nói: “Anh ấy là.... A Ngự.”

Phó Hồng: “...”

Thanh Vi cũng thấy hơi ngại, lại để Phó Hồng tìm việc giúp Thập Tam. Dù sao trước đây cũng là bạn học, không có chuyện gì liền tìm Phó Hồng. Nhưng tình hình bây giờ lại khác rồi.

Phó Hồng trầm mặc vài giây đồng hồ rồi nở nụ cười khổ: “Thanh Vi à, em giỏi thật đấy...”

“Em xin lỗi, vốn không muốn làm phiền anh. Thật ra anh có thể mặc kệ việc này đi, coi như không nghe điện thoại, em hiểu mà.” Thanh Vi vội vàng giải thích.

“Được rồi, không nên xem thường anh vậy chứ, làm thế sao được?” Phó Hồng thanh giọng nói: “Anh sẽ làm hết. Nhưng Thanh Vi này, em chọn người mà ngay cả công việc cũng không có sao? Em...” Anh muốn nói lại thôi.

“Em biết chuyện này khiến anh bất ngờ, nhưng anh ấy thật sự rất ưu tú, đúng dịp sẽ phát lên.”

Lúc hai người đang nói chuyện thì cửa mở, Thập Tam bước vào, vừa lúc thấy Thanh Vi đang mỉm cười nói chuyện điện thoại.

“Thanh Vi, đồng ý với anh, nhất định phải thận trọng, không nên bị cảm giác nhất thời mê hoặc, càng không nên bị lừa gạt.” Cuối cùng Phó Hồng trịnh trọng nói.

“Em sẽ cẩn thận. Cảm ơn anh.” Hai người chào tạm biệt nhau rồi ngừng cuộc gọi.

Thập Tam bước qua ngồi cạnh Thanh Vi, giữ chặt tay của cô. Trên người anh có hương cỏ mộc, Thanh Vi hỏi: “Luyện công xong chưa anh?”

“Xong rồi.”

“Chuyện việc làm của anh có hy vọng rồi, có khả năng sẽ ra sân bay làm, có vui không?” Thanh Vi ôm lấy Thập Tam, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh.

“Ừ.” Thập Tam vòng tay ôm trở lại.

“Không vui à?” Thanh Vi mỉm cười gõ anh hai cái.

“Rất vui.” Thập Tam nghiêm túc nói xong lại ôm Thanh Vi chặt hơn.

Tin tức công việc của Thập Tam khiến cho Thanh Vi rất vui, đây là chuyện lớn, giải quyết tốt rồi thì chuyện khác cũng thuận lợi. “A ngự, em muốn ăn cá con.”

“Hả?” Thập tam sửng sốt nói: “Em đói bụng à? Bây giờ không mua được cá con rồi, làm cái khác cho em nhé?”

“Không cần mua, anh cũng có mà.”

“Hả, hôm nay anh không mua cá.” Thập Tam ngờ ngác nhìn tủ lạnh.

“Em nói là...” Thanh Vi tới gần mặt anh, đầu ngón tay điểm trên môi anh: “Cá con ở đây.”

Nhớ tới có lần hôn môi xong, Thanh Vi nói lưỡi của anh linh hoạt như cá con, Thập Tam liền hiểu. Hắn lập tức xấu hổ, lại thuận thế tới gần, ngoan ngoãn đưa môi lên.

Thập Tam chủ động sờ cánh môi của cô, cảm nhận rõ ràng cánh môi lõm xuống mềm mại, đôi môi hơi mở ra, đầu lưỡi như muốn thò ra lại rút về lại, anh không nén nổi đưa đầu lưỡi ra hấp dẫn cô.

Theo đầu lưỡi của Thanh Vi, Thập Tam ngốc nghếch muốn cạy răng cô ra, Thanh Vi xấu xí cắn chặt răng, chỉ thấy hô hấp của Thập Tam ngày càng nóng, lông mi quét qua mặt cô.

Cuối cùng thấy vành tai Thập Tam đã đỏ ửng, Thanh Vi mới khinh bỉ hành vi ức hiếp người ta của mình, bèn chủ động dây dưa với Thập Tam.

Thập Tam rất chủ động, hôn môi xong, anh ôm lấy Thanh Vi vào phòng ngủ. Anh đặt Thanh Vi xuống giường, đôi mắt âu yếm nhìn cô thăm dò.

Thanh Vi đứng dậy cởi đồ, lại quay sang cởi đồ giúp anh. Động tác ám muội trần ngập khiến cho Thập Tam kích động. Anh đè tay Thanh Vi xuống, thấp giọng nói: “Đề anh, là anh nên phục vụ em mới đúng.”

Anh nói xong liền cởi áo ra, để lộ cơ thể cường tráng rắn chắc. Cơ ngực hình vuông, eo tuyến đẹp mắt, đường vân dưới bụng rõ ràng, Thanh Vi không tự chủ được nuốt nước miếng, quả là không có tiền đồ.

Vậy mà người này còn đỏ mặt, ánh mắt trong veo nhìn cô chăm chú, vẻ mặt rất chân thành, thể xác và tinh thần hòa làm một, đối với hấp dẫn như vậy thì ai còn muốn thờ ơ quả thực không phải là người.

Không thể nghi ngờ, Thanh Vi là người, hơn nữa còn là một cô gái bình thường, bởi vậy cô bỏ nhào lên người Thập Tam, ừ, cảm giác ôm lấy cơ thể này thật thích.

Nhưng Thập Tam đột nhiên do dự, dùng cánh tay tách rời khoảng cách, hấp tấp vội vàng nói: “Đợi một chút.”

Lúc này mà còn... đợi cái gì? Chẳng lẽ Thập Tam không muốn thân mật với cô nữa à? Thanh Vi bất mãn bám chặt lấy anh, tức

giận liếc anh.

“Anh vừa mới về, trên người bẩn lắm, đi tắm trước.” Thập Tam bồn khoăn nói, quả thực có cảm giác tội lỗi.

“Anh không bẩn mà, rất dễ chịu.” Quả thực là trên người anh chỉ có mùi cỏ cây mà thôi.

“Thân mật với em trong tình trạng thế này... Không tôn kính lắm, anh phải tắm đã... Nhanh thôi mà.”

Thanh Vi quýnh lên rút tay lại, cô ôm má nhìn Thập Tam bước vào phòng tắm, trong lòng mặc niệm câu “mình là đồ háo sắc” cả trăm lần.

Lúc Thập Tam mở cửa phòng ngủ, cô chợt thấy anh dùng tay che bên dưới, mặt thì ửng đỏ, tâm tình phiến muộn của cô đều hóa thành tiếng cười. Thập Tam chật vật chạy đi, không có biện pháp, hấn đối với vuốt ve của Thanh Vi quá nhạy cảm.

Thập Tam tắm nhanh chóng rồi trở lại phòng ngủ. Thanh Vi cười tủm tỉm nhìn hấn. Thập Tam tháo khăn tắm ra rồi chui tọt vào chăn.

Cơ thể ấm áp của anh còn mang theo bọt nước ôm chặt Thanh Vi. Nụ hôn lại rơi xuống, đầu lưỡi linh động như chú cá con. Cơ thể của anh phảng phất mùi thơm ngát, cơ thể Thanh Vi cũng bắt đầu nóng lên, Thập Tam nhanh chóng thuận thế tiến vào.

Cảm giác thư thái khiến cả hai người đều rên lên một tiếng.

Cảm giác thật tốt, anh là người luyện võ, tinh lực bền bỉ hơn người thường nhiều, vòng eo dẻo dai của anh tha hồ vận động.

Thanh Vi bắt đầu hưởng thụ kích tình đến vô lực, cuối cùng nhận thua, nắm Thập Tam nói: “Được, được rồi.”

“Ừ.” Thập Tam dịu dàng đáp lời cô, lại hôn cô một cái trán an rồi kết thúc.

Sau khi kết thúc, xương sống thất lưng Thanh Vi đã mệt mỏi như, muốn đi rửa sạch tay chân. Tinh thần Thập Tam vẫn đang sáng láng, như thể chưa làm gì vậy.

Anh thoải mái ôm lấy Thanh Vi, tắm cho cô rồi lại choàng khăn tắm cho cô trở về giường. Lúc Thanh Vi bị ôm lấy hoàn toàn tỉnh táo, cô bất lực đánh anh hai cái: “Hư hỏng, anh là siêu nhân đó là.”

Thời điểm tắm rửa, Thập Tam dịu dàng ôm cô, Thanh Vi đã buồn ngủ, đợi đến lúc về giường thì buồn ngủ hẳn, Thập Tam đắp kín chăn mền cho cô.

Thập Tam nhìn khuôn mặt Thanh Vi ngủ thật say, nhìn cô một lượt. Thanh Vi khẽ hư một tiếng rồi ôm lấy tay anh, dựa vào chặt hơn. Thập Tam nhìn cô ngủ ngọt ngào lại áy náy, thuận tay vuốt tóc cô, đau xót nói nhẹ nhàng: “Anh hư hỏng, nhưng em đừng không quan tâm đến anh nữa nhé.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 85: Camera Giám Sát

Sáng sớm hôm sau, Thanh Vi vốn tưởng hết chịu nổi rồi, dù sao ngày hôm qua cũng đã “vận động” hơi quá sức. Cảm thấy có thể rời giường cũng may, chỉ là thân thể thỏa mãn mà lười biếng, cộng thêm có bữa sáng yêu mến của tấm lòng Thập Tam, lại một đường tặng cô của hồi môn tới đơn vị, chút mệt mỏi kia của Thanh Vi liền hóa thành hạnh phúc.

Vừa mới bắt đầu công việc, cô nhận được điện thoại của Đặng Vĩ. Thân thích của Đặng Vĩ trong bộ đội cũng không ít, anh ta cũng là con cả của đại viện trưởng quân đội. Cha mẹ anh ta tuy không tính là cao cấp nhưng từng tòng quân nhiều năm, cũng có căn cơ.

Đặng Vĩ biết được tin tức: giải phóng quân cả nước tuyển sĩ quan trực tiếp, ưu tiên có sở trường và chuyên nghiệp, trong đó cá nhân biểu hiện xuất sắc sẽ có nhiều cơ hội. Đặng Vĩ nhớ tới Thanh Vi đề cập qua việc tìm việc làm nên chạy nhanh tới hỏi cô.

“Có điều kiện gì hạn chế không?”

“Tuổi không quá 24 tuổi, nam cao hơn 1m7, tôi đã thấy A Ngự rồi, anh ta cũng không có vấn đề gì.”

“Nhưng A Ngự không có văn bằng, không phải anh nghe nói tốt nghiệp khoa chính quy sao?”

“Tuy nói thế nhưng rất nhiều người tốt nghiệp chính quy cũng không ứng tuyển nhập ngũ, nếu như tuyển quân quan thì chắc sẽ có rất nhiều, nhưng sĩ quan thì khác. Không phải cô nói tố chất thân thể A Ngự rất tốt à? Tôi tìm người giúp cô, vẫn có hi vọng hoàn thành.”

“Sĩ quan và quân quan có gì khác nhau?”

“Sĩ quan so với quân quan thì quản lý nghiêm khắc hơn, cơ hội ít hơn, lúc nhậm chức thì không được nhiều tiền bằng.”

“Đây không phải là không có chỗ gì tốt rồi sao?”

“Tuy kém hơn quân quan nhưng cũng không phải là kém. Tiền lương thậm chí còn rất cao so với tiêu chuẩn phổ biến xã hội, 3 năm chắc lên cấp, nếu như đến 2 cấp thì cũng sẽ chẳng khác quân quan là bao. Hơn nữa tuyển thẳng nhân viên bên trong như vậy, ưu tú sẽ được trọng dụng bồi dưỡng, rất có khả năng có lên biên chế.”

“Vậy sao, làm phiền anh nghe ngóng tin tức tốt, nhập ngũ thật là con đường tốt nhất. Nếu như cần chuẩn bị tiền thì cứ trực tiếp nói với tôi.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Thanh Vi cân nhắc trong chốc lát: bây giờ có hai con đường, một là tới sân bay làm cộng tác viên, chờ 3 năm sau chuyển chính thức, một là nhận lệnh triệu tập nhập ngũ, trở thành sĩ quan, có khả năng thăng tiến.

Thật ra với tính cách và năng lực Thập Tam thì chắc là quân đội thích hợp hơn. Nhưng quản lý quân đội quá nghiêm, lại là chiêu mộ cả nước, không biết sẽ được phân về đâu, đừng nói kết hôn, ngay cả gặp mặt cũng là vấn đề ấy chứ.

Hơn nữa quân đội còn phải kiểm tra sức khỏe, thể chất đặc biệt của Thập Tam có bị bại lộ không?

Nhưng Thập Tam cũng từng nói rằng dường như thân thể anh thay đổi rất nhiều. Những vết thương trước kia đều biến mất, nội lực cũng tăng lên, nhìn qua thì cũng chẳng phân biệt được. Chẳng những vóc dáng rất cao, đường cong khuôn mặt cứng hơn, hình dáng thân thể cũng hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành.

Thật ra qua đêm thứ nhất, Thanh Vi cũng đã nghĩ cách kiểm tra thân thể Thập Tam một lần nữa. Bây giờ có lẽ nên thực hành rồi nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thanh Vi vẫn hơi phiền lòng.

Lúc cô sững sờ trước máy tính, điện thoại Lưu chi đội gọi tới muốn cô đến khách sạn “Bác nguyên” thành phố C điều phối màn hình giám sát hai ngày trước, cô cũng trở về Tam đại đội khảo tra.

Điều phối màn hình giám sát? Đây không phải việc của người khác à? Trong lòng Thanh Vi hơi gọn, Lưu chi đội nói trong điện thoại: “Tiểu Yến à, bây giờ mọi người bận việc ra ngoài hết rồi, vất vả em một chuyến rồi. Cũng may việc này không tính là phiền phức, cha mẹ em không phải ở thành phố C sao? Vừa hay về thăm nhà.”

Lãnh đạo động viên rồi, cấp dưới chạy sao khỏi. Thanh Vi tự an ủi mình: coi như đi ăn chỗ nào đi, dù sao cũng nửa giờ đi đường.

Càng chạy càng thấy quen, đến “Bác nguyên” xem xét, Thanh Vi mới kịp phản ứng, đây không phải khách sạn Phó Hồng ở sao, ngày đó cũng họp lớp ở chỗ này, chỉ có điều lúc ấy chỉ chột nghe tên một lần nên ấn tượng không sâu.

Thanh Vi tìm được quản lý đại sảnh, lại tìm bộ chỉ huy an toàn bàn bạc công tác, cuối cùng mới đến phòng quan sát bắt đầu tra xét trong ghi chép của nhân viên giám sát chỗ cửa lớn một tuần. Nhân rồi không có việc gì, cô gọi điện cho Phó Hồng, biết được anh còn ở đây, buổi chiều mới lên máy bay thì liền muốn đùa anh một chút.

“Còn ở Bác nguyên à? Em có Thiên Lý Nhãn, có thể quan sát anh đấy nhé.” Thanh Vi ra vẻ thần bí.

“Vậy em xem xem bây giờ anh đang làm gì.” Phó Hồng cười nói ha ha.

Theo như quy định thì không thể tùy tiện xem xét khách trong phòng, nhưng không có nghĩa là không trang bị camera. Ví dụ như gian phòng của Phó Hồng cũng có camera, nhưng bình thường không mở xem. Thanh Vi dẻo mồm một lát, nhân viên giám sát nghe thấy cô đùa với bạn nên cũng chuyển màn hình qua camera của phòng Phó Hồng, cô liền thấy anh ta đang đi tới đi lui thu dọn hành lý.

Lúc này mấy nhân viên hỗ trợ đều có việc phải đi, trong phòng tạm thời còn lại Thanh Vi. Thanh Vi lại muốn gọi điện cho Phó Hồng, kể nhất cử nhất động dọa anh ta một chút.

Nhưng lúc này trên màn hình xuất hiện một người khác – một người đàn ông cao lớn anh tuấn, anh liên hoạt lách vào từ cửa sổ như thể đó không phải là tầng 12 vậy.

Vẻ mặt lạnh lùng, mặt mày tuấn lãng, rõ ràng là Thập Tam mà!

Sao anh ấy lại đến đây? Là tìm Phó Hồng hay là việc gì khác? Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều câu hỏi bồn chồn tác động

tới Thanh Vi.

Sự bồn chồn này khiến cho Thanh Vi cảm thấy lo lắng, biết rõ Thập Tam không nhìn thấy nhưng Thanh Vi vẫn hít thở khẽ lại.

Hiển nhiên Phó Hồng cũng phát hiện Thập Tam nên kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn qua cửa sổ bên kia, sau đó hai người bắt đầu cuộc đối thoại ngắn ngủi.

Màn ảnh giám sát không âm thanh, nhưng có thể thấy được trên mặt Phó Hồng đầy đề phòng và kinh ngạc, mà Thập Tam thì lại lạnh băng tàn khốc.

Anh tới gần Phó Hồng, bước chân chậm chạp kiên quyết, Thanh Vi có thể cảm nhận được khí thế kiên cường của anh dần dần tăng lên theo bước chân. Phó Hồng đứng đằng kia bị không khí này áp bách, không tự chủ được mà lui về phía sau.

Lúc tới gần Phó Hồng rồi, Thập Tam mới dừng lại, anh nói câu gì đó, Phó Hồng liền tức giận tranh cãi với anh. Sau đó Phó Hồng chỉ tay ra cửa, rõ ràng muốn đuổi Thập Tam ra ngoài.

Thập Tam bất động, dáng vẻ rất miệt thị. Mặt anh vô cảm nhưng lạnh lùng. Thập Tam khẽ vung tay, không chạm đến Phó Hồng mà Phó Hồng đã như bị đánh trúng, ngã xuống giường.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 86: Mặt Trái

Còn đánh bên trái liên tục.

Nhìn phó hồng ngã xuống, cô vội vàng muốn nhấc chân chạy tới ngăn Thập Tam, nhưng nhìn Phó Hồng ngồi xuống, Thanh Vi lại rút chân về. Không biết vì sao, cô muốn nhìn xem đến cuối cùng Thập Tam muốn làm gì. Đe dọa Phó Hồng? Đánh nhau với anh ta? Hay bởi vì Phó Hồng theo đuổi cô? Nhìn anh bây giờ chẳng hề giống lúc ở chung với cô mà, giống như một người khác vậy.

Mạnh mẽ, lạnh lùng, kiêu ngạo, dường như tất cả đều không thể xâm phạm tới anh, nắm mọi thứ trong lòng bàn tay. Anh như vậy khiến cho cô cảm thấy sợ hãi và vô cùng xa lạ.

Sợ cái gì? Không phải sợ anh sẽ khiến cô bị thương mà là sợ thái độ của cô đối với anh, nhất là khi anh lừa gạt cô.

Phó Hồng cũng đã từng tập võ Taekwondo, lại quanh năm tập thể hình nên cũng xem như là người nhanh nhẹn. Bị người khác đánh bất ngờ, thì liền xoay người ngã khỏi giường, sau khi đứng lên, anh ta mượn lực nhảy lên, đá nghiêng một cước, vừa chuẩn lại hung ác.

Nếu như là người bình thường thì nhất định sẽ bị đá ngã. Nhưng Thập Tam lại chẳng nhúc nhích chút nào, chân Phó Hồng đảo qua

còn không có cẩn thận bị ngã sấp xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất —Phó Hồng đã rõ ràng sự chênh lệch giữa hai người.

Thập Tam cũng không làm gì tiếp theo, im lặng nhìn Phó Hồng đứng lên. Phó Hồng cũng không chủ động tấn công, anh ta vừa nói chuyện vừa cẩn thận đi ra cửa, cố gắng làm cho mình mờ nhạt.

Thập Tam nhắc lại câu nói, sau đó lạnh nhạt nhìn Phó Hồng. Bởi vì thân thiết với Thập Tam nên dù Thanh Vi không nhìn rõ ánh mắt cũng có thể tưởng tượng đến cặp mắt phượng kia lúc bấy giờ hung ác, vô tình ra sao. Phó Hồng bỗng nhiên tức giận chửi mắng Thập Tam rồi lấy điện thoại trong túi áo ra. Thập Tam không nói lời nào, duỗi ngón tay bắn một cái, điện thoại bị đánh rơi trên mặt thảm, sau đó thân hình nhanh như chớp, chỉ thấy cơ thể anh lóe lên, Phó Hồng lại bị ngã trong phòng. Thập Tam không khách khí mà giẫm lên cổ tay trái Phó Hồng, không cần dùng nhiều sức mà Phó Hồng đã cảm thấy đau đớn vô cùng. Thập Tam lại nói một câu, sau đó buông lỏng chân ra. Phó Hồng nhìn Thập Tam chằm chằm rồi dần dần bình tĩnh lại. Anh ta đứng lên, chậm rãi ngồi trên giường sửa sang lại quần áo, sau đó bắt đầu nói chuyện với Thập Tam.

Nói là nói chuyện nhưng thực ra Thập Tam nói rất ít, Phó Hồng cũng chỉ nói vài câu, hình như là đồng ý Thập Tam chuyện gì đó, hai người cuối cùng cũng đạt thành hiệp ước.

Thập Tam đi rồi, vẫn đi ra theo đường cửa sổ. Tính thời gian anh tới đây cho đến bây giờ cũng chỉ có nửa tiếng, vậy mà lại đạt được mục đích.

Dáng người Phó Hồng biến mất ở cửa phòng vệ sinh, trông anh ta có vẻ rất đau, tay phải nâng tay trái, hiển nhiên đã bị thương.

Thanh Vi rét run, giống như máu toàn thân đều đông lại. Cô không biết Thập Tam nói gì nhưng chắc chắn có liên quan đến cô. Chuyện Phó Hồng bị ép đồng ý, bị vũ nhục làm cho lòng cô nổi nóng.

Đây không phải Thập Tam mà cô biết, không phải là người mà cô cho rằng trong nóng ngoài lạnh, dịu dàng, trung thành. Cống cô trên lưng, vậy mà lại đe dọa bạn cô chỉ vì họ thân thiết sao? Như vậy có phải tất cả những gì anh cho là “uy hiếp” đều là giải quyết trong yên lặng không? Nếu có người không đồng ý chuyện này thì anh còn có thể làm gì.

Rốt cuộc đây mới thật là Thập Tam hay Thập Tam đêm qua mới là Thập Tam chân chính. Nghĩ đến đêm qua, Thanh Vi càng thêm đau lòng. Suốt đêm qua bọn họ còn thân mật gần bó, triền miên dây dưa. Anh đã từng luôn miệng nói anh thuộc về cô, anh không so đo danh phận, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn cô vui vẻ. Thậm chí ngày hôm qua anh còn nói yêu cô, có thể dễ dàng tha thứ tất cả. bây giờ cô lại thấy những điều này lại là lời nói dối. Cô cố hết sức giúp đỡ anh một phần công việc, Phó Hồng bất kể hiềm khích mà giúp anh, vậy mà giờ đây đổi lấy đền đáp như vậy.

Thanh Vi không muốn để cho anh chịu khổ, thật sự muốn trở thành đôi tình nhân như bất cứ đôi nào trên đời này, cô không muốn để anh sống cuộc sống như người hầu. Cô nghĩ thầm mình sẽ thật lòng yêu anh, chăm sóc bảo vệ, quan tâm đến anh. Nhưng thực ra cô mới là người ngu ngốc, mới chính là người cần phải được bảo vệ quan tâm.

Hôm nay anh đã dùng vũ lực âm thầm can thiệp vào cuộc sống của cô. Vậy sau này thì sao? Đến khi anh muốn che giấu bản thân thì sẽ trực tiếp khống chế cô sao? Nếu như anh ghét rồi thì sẽ đổi

với cô như thế nào? Lúc đó có thể đến nỗi chẳng bằng nỗi những cô gái tình nhân bên cạnh đúng không? Cũng chẳng tìm thấy người khác có thể đối phó được anh. Cô không biết có nên tin tưởng Thập Tam nữa hay không?

Vị trí quan sát trong phòng cũng không tốt, gian phòng chênh lệch ánh sáng vì có bóng, trong phòng hơi mát mẻ. Thanh Vi bắt đầu không thể khống chế mà hơi run rẩy.

Nhân viên công tác trở về giao ổ cứng HDD di động cho Thanh Vi thì thấy sắc mặt cô rất kém nên thử hỏi: “Cô ổn không?” Thanh Vi miễn cưỡng nở nụ cười: “Hơi lạnh.”

“Căn phòng này là thế đó.” Người nọ giải thích “Chúng tôi đều phải thường xuyên mặc nhiều quần áo, bằng không thì ngồi không yên.

Anh ta nhìn về màn hình camera – trong đó phòng của Phó Hồng đã được đổi thành hành lang ngoài cửa

“Vừa rồi màn hình camera phòng bạn tôi có được lưu trữ lại không?

“Không đâu, cô yên tâm. Nói thật ra chúng ta cũng xem như không tuân theo quy định rồi, chẳng lẽ còn để lại chứng cứ?” Người nọ cười rộ lên. Chỉ có ở cửa lớn và đám phục vụ sẽ tự động ghi chép, trong hai phòng không mở, cũng không phải tất cả phòng đều có camera.

Thanh Vi miễn cưỡng nói: “Cảm ơn.”

Cô ngắc ngứ đi ra khỏi khách sạn, bây giờ cô muốn đi gặp Phó Hồng, nhưng bản năng lại muốn trốn tránh. Cô muốn yên tĩnh, hôm

nay nhìn thấy nhiều việc khiến cho cô liên tiếp bị đả kích.

Cách khách sạn không xa, ở một tiệm trà sữa, Thanh Vi chờ đợi uống trà sữa. Quán trà sữa không lớn, vị trí gần cửa sổ có thể đắm chìm trong ánh sáng ôn hòa của mặt trời lúc hoàng hôn. Thanh Vi lại không cảm thấy được sự nhẹ nhàng, lòng nặng như tảng đá, chìm xuống lại nổi lên.

Tay của cô vẫn còn lạnh buốt. Điện thoại vang lên, Thanh Vi hơi do dự một lúc mới nhìn dây số. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với Thập Tam, nếu thật là anh thì cô không biết nên nói gì. Kết quả là Đặng Vĩ gọi tới. Anh ta hào hứng nói không ngờ rằng mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy. Lúc mới đầu anh ta còn nghĩ phải nhờ vả một số người, nhưng có một ông chú tình nguyện giúp xử lý những khâu phức tạp, có điều lại đặc biệt chỉ định Thập Tam.

Thanh Vi cảm ơn anh ta và đồng ý tham dự bữa tiệc, nhưng vì chuyện của Thập Tam nên cũng chẳng còn hứng thú.

Thở dài một cái, Thanh Vi rời khỏi quán trà sữa. Có một số việc nhất định phải đối mặt. Cô đến một tiệm thuốc gần đó, mua một ít bông gòn và dầu hoa hồng rồi quay trở lại khách sạn gặp Phó Hồng.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 87: Quay Người Đi Trong Im Lặng

Lúc Thanh Vi gõ cửa, cô vẫn suy nghĩ không biết phải giải thích với Phó Hồng thế nào. Sau khi cửa mở ra, điều đầu tiên cô thấy chính là tay của Phó Hồng. Cổ tay trái đã sưng lên còn ướt nước, chắc là Phó Hồng vừa mới xối nước lạnh.

Thanh Vi rất áy náy, không quan tâm đến biểu cảm kinh ngạc của Phó Hồng khi thấy cô đến một cách bất ngờ mà trước tiên xử lý sơ qua cho anh ta. Phó Hồng nhìn thấy cô mang theo thuốc đến liền tự hiểu được Thanh Vi đã biết chuyện.

Phó Hồng vừa xoa dầu hoa hồng vừa dò hỏi mới biết được Thanh Vi đã nhìn thấy chuyện vừa rồi. Phó Hồng nói anh ta vẫn do dự không biết có nên nói chuyện này ra hay không, nếu nói lại sợ liên lụy đến Thanh Vi, dù sao Thập Tam cũng là bạn trai của cô, nếu như chuyện lộ ra ngoài thế chẳng phải là cô chính là chuyện cười của mọi người sao, còn nếu không báo cảnh sát lại hẳn nhin không được chuyện Thập Tam hành động như vậy.

Thập Tam uy hiếp anh phải cách xa Thanh Vi, không bao giờ được xuất hiện trước mặt cô, sau này cũng không được liên lạc nữa, nếu anh không đồng ý thì sẽ ra tay với anh.

Phó Hồng xoa thái dương nói: “Anh ta không nói rõ là ra tay thế nào nhưng anh có thể cảm thấy rằng anh ta không chỉ đánh một trận

đơn giản như vậy đâu.”

Anh ta lo lắng nhìn Thanh Vi: “Sao em có thể ở cùng người nguy hiểm như vậy? Chẳng lẽ là bị anh ta uy hiếp? Nếu vậy thì sợ hãi như vậy mãi cũng không được, hôm nay anh sẽ giải quyết thay em.”

“Không phải, anh ấy với em không phải như thế, thật ra chuyện ngày hôm nay cũng đã khiến em hoảng sợ.” Thanh Vi đóng nắp dầu hoa hồng, lại tưởng tượng đến cảnh Thập Tam giẫm lên tay Phó Hồng

“Người này cho anh cảm giác lạnh băng không giống người thường, ít nhất cũng là không phải sinh hoạt như con người bình thường! Thanh Vi, em nói thật đi, rốt cuộc anh ta đang làm gì?”

“Anh ấy...anh ấy xuất thân từ một tổ chức, từ nhỏ đã phải chịu những loại huấn luyện nghiêm khắc, bây giờ đã rời khỏi tổ chức đó cho nên đang đi tìm việc làm.” Thanh Vi vẫn không nói ra lai lịch thật sự của Thập Tam.

Phó Hồng đương nhiên biết cô đang dấu diếm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Thanh Vi: “Tổ chức gì chứ? Tổ chức sát thủ hay là tà giáo? Như vậy có thể dễ dàng buông tha cho người khác như vậy sao? Anh ta đã nguy hiểm, tổ chức của anh ta càng nguy hiểm hơn, sao em có thể nói chuyện yêu đương với anh ta được?”

“Tổ chức của anh ấy... đã bị tiêu diệt rồi, chỉ còn một người là anh ấy thôi.” Thanh Vi nghĩ đến cái tên đoàn ảnh ảnh vệ của nữ hoàng kia nên mệt mỏi nói.

“Thanh Vi, em ngốc thật. Cho dù tổ chức không còn tồn tại nữa không có nghĩa là không còn thành viên, anh ta chính là một người

đó thôi. Cho dù không nghĩ đến điều đó thì em cũng phải biết hôm nay anh ta dám uy hiếp anh như vậy thì có thể ngày mai sẽ hại em thì sao! Mau tránh xa khỏi anh ta đi, nếu như anh ta không đồng ý thì đi tìm người giúp đỡ, em đang làm gì vậy? Em không nên tiếp xúc với anh ta, an toàn vẫn quan trọng hơn, giờ nên báo cảnh sát!” Phó Hồng lớn tiếng nói.

“Không, không được, đừng báo cảnh sát, em sẽ nghĩ cách giải quyết.” Cho dù tức giận Thập Tam, hoài nghi anh nhưng Thanh Vi cũng không muốn để xã hội qua lưng lại với anh.

“Còn cách gì nữa? Em...” bây giờ nhìn thấy Thanh Vi vẫn quan tâm đến Thập Tam, tim Phó Hồng như đã nguội lạnh: “Em cứ yêu hắn như vậy không cần để ý đến an toàn của mình nữa à? Vậy cha mẹ em phải làm sao? Bạn bè em thì thế nào?”

Tim Thanh Vi hơi nhói. Đúng vậy, sao cô không biết những điều này? Nếu không sẽ không đau đớn tức giận trong phòng quan sát rồi. Nhưng báo cảnh sát sao? Giam Thập Tam lại? Phơi bày bí mật của anh sao? Thanh Vi không làm được.

Phó Hồng thấy Thanh Vi từ chối trong im lặng, muốn nói điều gì lại thôi. Thanh Vi trước kia, cô thiếu nữ Thanh Vi với ánh mắt tươi mát như mặt trời đi đâu mất rồi? Muôn vàn oán trách không thể nói ra, anh ta như bị ghen ở cổ họng.

Phó Hồng đứng dậy bước đến trước cửa sổ, quay lưng lại với Thanh Vi, im lặng một lúc mới nói: “Em có nghĩ đến rằng làm sao anh ta biết anh ở chỗ này không? Làm thế nào vượt qua 12 tầng không? Tuy không nói nhưng anh ta đã để lộ ra rằng anh ta biết hôm qua chúng ta gặp mặt nói chuyện gì, làm chuyện gì. Không phải

dùng mọi cách theo dõi thì làm sao có thể biết được những điều này?”

Nói đến đây, Phó Hồng quay lại nhìn thẳng vào Thanh Vi: “Năng lực phán đoán của em đâu rồi? Em thật sự không nghĩ tới hay vốn không muốn nghĩ đến?”

Phó Hồng đột nhiên dừng lại, bởi vì anh ta nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Vi: ngoại trừ vẻ đau lòng và áy náy còn có vệt nước mắt. Thanh Vi khóc.

Phó Hồng chậm chạp quay người, anh ta muốn lập tức ôm lấy cô, nhưng anh ta thấy mình chẳng có tư cách gì để làm điều đó cả. Nhìn thấy cô rơi nước mắt lại chẳng làm được gì, chỉ có thể im lặng quay người đi.

Thanh Vi lau nước mắt lung tung, cô chẳng biết tại sao bản thân không thể khống chế nổi mà khóc một cách mất mặt như vậy.

Vẻ mềm yếu này thể hiện ra trước mặt Phó Hồng càng khiến cho Thanh Vi thêm khó chịu.

Phó Hồng nói rằng vốn là cô không muốn nhìn thẳng vào vấn đề đang bày rõ ra trước mặt, càng đau lòng hơn chính là cho dù cô biết đến những điều này nhưng cô vẫn không nỡ đẩy Thập Tam đến đường cùng.

Cô nhận thức được điều này mới càng thêm đau khổ, cảm thấy bản thân thật đáng buồn, lúc cùng chia tay với Thịnh Thế, cô cũng không cảm thấy đau đớn như vậy. Nỗi đau đớn kia phát triển từ những bong bóng màu hồng ngọt ngào.

Mà bây giờ, Thập Tam đã có ảnh hưởng rất lớn đối với cô, cô cũng càng chắc chắn rằng mình đã yêu Thập Tam sâu sắc.

Vì vậy cô nhất thời không kiềm chế được mà bật khóc.

Thanh Vi giận bản thân nhu nhược, cũng may những giọt nước mắt kia thể hiện rõ cảm xúc không chính đáng rồi thì bản thân cô cũng tỉnh táo lại.

Thật ra cô đã từng nghi ngờ làm cách nào mà Thập Tam tìm được Phó Hồng, trừ phi anh đã đi theo tới đây.

Như thế cũng chỉ có thể là ngày hôm qua anh đã đi theo cô. Đêm hôm đó cô ngửi thấy trên người Thập Tam có mùi hương của hoa mộc lan, bây giờ nhớ lại, rõ ràng lúc cô và Phó Hồng ở trong công viên cũng có phảng phất hương hoa nhàn nhạt.

Vì thế ngày đó Thập Tam không luyện công mà là lén lút đi theo cô, ẩn thân ở gần đó, thậm chí đi theo Phó Hồng về tới đây. Vậy thì đã giải thích được tại sao anh về muộn như vậy, tại sao nhất định phải đi tắm.

Thanh Vi thoán rùng mình: đêm qua Thập Tam nhiệt tình một cách bất thường. Có lẽ cả ngày hôm qua anh đã đi tìm Phó Hồng nên mới muốn cô mệt mỏi ngủ chìm hơn? Vậy tại sao lại phải chờ tới tận hôm nay?

Có lẽ là sợ thời gian không đủ, có lẽ còn chưa quyết định.

Thanh Vi chợt nhớ đến cuộc điện thoại kia – Thập Tam vào khi cô đang nói chuyện cùng Phó Hồng, lúc đó Phó Hồng nói: “Thanh Vi, đồng ý với anh, nhất định phải cẩn thận, không nên bị tình cảm nhất thời che mắt, càng không nên dễ bị lừa.”

Với thính lực của Thập Tam, chỉ sợ anh đã nghe hết những điều này không sót một thứ gì.

Nghĩ đến điều này, Thanh Vi nhắm 2 mắt lại.

Sau đó Phó Hồng nói muốn sửa vé máy bay, kết thúc mọi chuyện giúp nhưng Thanh Vi sợ Thập Tam dùng vũ lực làm Phó Hồng bị thương, còn sợ Phó Hồng nhờ quan hệ quen biết đả kích Thập Tam nên liên tiếp phản đối.

Vốn Phó Hồng không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng đồng ý để cô tự mình xử lí việc này, nhưng dù sao anh ta vẫn canh cánh vì chuyện này.

Anh ta muốn tự đi, Thanh Vi thì lại muốn tiễn anh ta, ồn ào như vậy có lẽ không còn gặp lại nữa, cô quý trọng lần cuối cùng này. Mặt khác, 2 người ngầm hiểu với nhau rằng họ còn đang lo lắng Thập Tam đang quan sát Phó Hồng. Thanh Vi hơi sợ trên đường lại xảy ra chuyện gì.

Phó Hồng lên máy bay nhưng trong lòng vẫn rất vướng bận. Anh ta làm thủ tục trước, sau đó bước đi ko quay đầu lại, Thanh Vi nhìn Phó Hồng đi qua trạm kiểm an, đến khi bóng anh ta mất hút mới ra khỏi sân bay.

Trong lòng Thanh Vi đắng chát, lần chia xa này, về sau Phó Hồng nhất định sẽ nhìn cô với một cái nhìn khác, rất có thể từ đây về sau sẽ mất liên lạc. Tình bạn đẹp để theo năm tháng lại mất đi như thế.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 88: Quyết Định Buông Tay

Tan tầm, Thanh Vi về nhà thì thấy trên bàn có đồ ăn đã dọn sẵn. Sau khi hai người ăn cơm xong, ngoại trừ việc về mặt Thanh Vi có phần mệt mỏi thì mọi thứ đều rất bình thường. Thập Tam thấy Thanh Vi trầm mặc hơn bình thường, cho rằng cô mệt nên lúc xem tivi thì vội đi pha nước ấm để rửa chân cho Thanh Vi.

Nhìn Thập Tam bận bên này rộn bên kia, Thanh Vi không thể nào nói nổi tư vị trong lòng. Giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục anh em em sao, không thể nào. Cho dù cô rất lưu luyến tình cảm này, nhưng vấn đề nên làm rõ thì không thể qua loa được.

Nhưng nên hỏi thế nào đây? Tuy rằng cô đã khóc đã tức giận rồi nhưng trong lòng vẫn có một góc luôn ôm chút hy vọng, không muốn tin Thập Tam là người như vậy.

Bởi vì quá quý trọng cho nên không muốn tin. Điều này không phải do sức phán đoán của cô kém mà chỉ do tác dụng phụ của tình cảm. Có lẽ tình yêu vốn là mù quáng, Thanh Vi cũng không ngoại lệ. Cô không muốn tin người đàn ông cô yêu lại là người lừa gạt tổn thương bạn của cô.

Trước khi về nhà, Thanh Vi đã quyết định cho Thập Tam cơ hội cuối cùng, giả vờ như không biết gì, sau đó hỏi anh, nếu anh có thể thừa nhận thẳng thắn, vậy..... Như vậy thì sao? Tha thứ cho anh

sao? Tha thứ dễ dàng là điều không thể, cần phải cho anh biết anh đã sai lầm.

Cứ như thế được một lúc, Thanh Vi đột nhiên phát hiện trong lòng cô rất buồn khổ, cô vẫn hy vọng Thập Tam có thể thẳng thắn thành khẩn, nói ra một lý do có thể khiến cô có thể chấp nhận. Cô vẫn luôn hy vọng có thể tha thứ cho Thập Tam, nhưng nhiều nhất, không phải dễ dàng tha thứ mà là để hiểu anh hoàn toàn.

Việc này không phải là chứng tỏ trí thông minh của cô đã về số âm rồi sao?

Trong lòng Thanh Vi rối rắm, dù không biểu hiện ra mặt nhưng cũng không thể ngăn cản phản ứng bản năng của thân thể. Nên khi Thập Tam bê chậu nước định rửa chân cho cô, Thanh Vi đột nhiên đẩy anh ra theo phản xạ.

Thập Tam cảm nhận được sự từ chối rõ rệt này. Anh miễn cưỡng dừng động tác, bất an nhìn Thanh Vi.

Thanh Vi điều chỉnh tâm trạng, làm như không có gì rồi nói: “Để em tự làm, em không muốn anh chịu uất ức.”

Trước kia cô cũng từng nói như vậy, nhưng tâm tình và ý nghĩ lại khác nhau hoàn toàn. Ánh mắt trong suốt của Thập Tam không nhìn thấy một chút khác lạ nào, nhìn cô nói: “Chuyện này có cái gì uất ức, là chuyện anh nên làm.”

Lại nghe lời nói như thế, Thanh Vi cũng không cảm động mà cười khổ trong lòng. Cô kiên trì nói: “Em vẫn không quen.” Thập Tam đành phải để cô tự rửa.

Thanh Vi từ từ hỏi: “Hôm nay anh ở nhà làm gì ?”

Thập Tam nói: “Luyện công. Ngày hôm qua anh có chút đột phá, hôm nay củng cố lại căn cơ.”

Thanh Vi nghe xong thì trong lòng đau đớn . Cô cố hết sức giữ giọng mình vững vàng, ngẩng đầu nhìn Thập Tam: “Chỉ luyện công à? Không đi ra ngoài đi dạo sao?” Nhìn thấy dáng vẻ không hiểu của Thập Tam, cô nói: “Anh ở nhà mãi không buồn sao?”

Thập Tam lắc đầu: “Không buồn. Hôm nay vừa ngồi xuống thì thấy thời gian trôi qua rất nhanh.” Về mặt trong lúc anh nói chuyện luôn rất bình thường.

Thập Tam vốn mặt lạnh, cảm xúc dao động không lớn, bao giờ cũng ít biểu cảm. Như vậy thì cho dù anh có nói dối, thậm chí không cần cố gắng che giấu cũng sẽ không để người ta phát hiện.

Thấy Thập Tam giấu diếm, trong lòng Thanh Vi đủ vị. Cô sợ không che giấu được thất vọng và đau lòng nên nhân lúc cúi đầu rửa chân làm phép thử cuối cùng: “Đúng rồi, hôm nay Phó Hồng gọi điện thoại cho em.”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, khí lạnh bên người đột nhiên dâng lên rồi lại nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện. Thập Tam lạnh nhạt nói: “Phải không.” Ngay cả nội dung cuộc điện thoại cũng không hỏi như thể anh chẳng hề bận tâm chút nào.

“Anh ấy nói hôm nay sẽ trở về, sau này có thể không gặp nữa, tạm biệt với em.”

“À.” Thập Tam thờ ơ đáp.

“Việc làm ở sân bay của anh có chút vấn đề, sợ là không đi được.”

“Ừ, không sao đâu.”

Thanh Vi không đoán được anh lại trả lời như vậy. Cô cho rằng Thập Tam sẽ nói gì đó, sẽ giả bộ gì đó, nhưng anh lại chẳng buồn cả đối phó, vẫn đĩnh ninh mình ở nhà cả ngày, chẳng buồn để ý đến tin tức của Phó Hồng.

Anh ấy nói cũng được, không nói cũng xong, nhưng anh lại lạnh nhạt như thế lại là thái độ khó đối phó nhất, khiến cho người ta không có cả sức mà tức giận. Nếu bây giờ cô nói thật, anh sẽ trả lời thế nào?

Anh sẽ cực lực phủ nhận à? Hay anh vẫn bình thản như cũ: “Ừ, là anh làm, anh ta phiền lắm.” Nếu là vế sau, Thanh Vi không biết nên đối đáp thế nào đây.

Tại sao có thể như vậy ? Ngoại trừ theo dõi và bạo lực, đến nói dối cũng không có gánh nặng tâm lý sao? Xem như chuyện gì cũng không xảy ra à? Mũi Thanh Vi chưa xót, cô cắn chặt khớp hàm rồi mới bình phục cảm xúc.

Có lẽ Thập Tam cảm thấy hô hấp của cô khác thường, giọng anh trở nên săn sóc dịu dàng: “Sao vậy ? Hôm nay mệt quá hả em?”

Thanh Vi không nói chuyện, bình tĩnh nhìn Thập Tam vài giây. Cô luôn cho rằng Thập Tam là đặc biệt, tình cảm của bọn họ do cô chủ đạo, cho nên cô luôn bao dung và thương tiếc Thập Tam.

Nhưng hết thấy cho thấy Thập Tam chẳng những không yếu đuối nhu nhược mà ngược lại, anh vô cùng mạnh mẽ, vô luận vũ lực hay tâm trí, thậm chí là cách mang mặt nạ làm người – kỹ năng hiện đại như vậy, anh cũng tự thông tỏ.

Người đàn ông này không khác với những người đàn ông bình thường là mấy, thậm chí còn đáng sợ hơn đàn ông bình thường, cho dù anh có hiểu chuyện tình cảm hay không, có phải anh mới là người nắm quyền quyết định không?

Vậy chẳng hóa ra cô chỉ là trò cười của anh mà thôi. Cô dè dặt cẩn trọng che chở, vì cái gì đây? Cô cố gắng tranh thủ, có đáng giá không?

Đàn ông của thế giới nữ tôn thì sao? Có lẽ anh vẫn luôn cao ngạo, chỉ vì chịu quá nhiều đau khổ nên ôm oán hận với phụ nữ, sau khi đến đây, có điều kiện thoát khỏi trói buộc, anh càng muốn tùy ý sống cuộc sống của mình.

Anh quan sát bắt chước đàn ông nơi này; anh dần dần coi nhẹ phái nữ.

Không, có lẽ anh chỉ không cảm giác an toàn, muốn giữ chặt một phần tình cảm, bảo vệ cho một người.

Đừng buồn cười như vậy, giữ như vậy có khác nào cầm tù đâu? Sau này sao, có phải anh còn muốn hạn chế hành động của cô không?

Rất nhiều ý nghĩ nhảy ra trong đầu Thanh Vi, khiến cô đau đầu, đau lòng. Lời chất vấn ngay bên miệng, suýt nữa thốt ra, lại biến thành mỗi một kiệt sức.

Đúng vậy, mỗi một kiệt sức.

Thanh Vi bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, rất phiền hà.

Cô không muốn tiếp tục rối rắm việc này, khiến mọi chuyện trở nên đơn giản, không cần nghi kỵ, không cần đau lòng nữa. Loại mệt mỏi này dâng lên từ tận đáy lòng không thể ngăn chặn, hơn nữa ý nghĩ muốn buông tay cũng từ từ xuất hiện.

Buông tha cho Thập Tam, không can thiệp vào cuộc sống của anh nữa. Cô trở về như trước, anh tiến về tương lai. Đây là phiên bản thực tế của “Anh đi đường lớn của anh, tôi qua cầu độc mộc của tôi”.

Thập Tam bị cô nhìn đến hốt hoảng: “Thanh Vi, sao vậy? Sao em lại nhìn anh như vậy?”

Vì sao à? Chẳng lẽ còn cần em nói với anh rằng em nhìn thấy anh uy hiếp Phó Hồng sao? Biết anh theo dõi em sao? Nói rằng em biết anh gạt em sao?

Không, sẽ không. Nói gì cũng vô dụng, không quan trọng nữa. Nên tự nhiên buông tay thế nào mới là việc cô phải làm —— cô không muốn đau khổ vì chia tay nữa.

Hơn nữa, thật đáng buồn là cho đến lúc này, cô vẫn muốn giúp anh một phen, giúp anh lần cuối.

Thanh Vi lạnh nhạt nói: “A Ngự, ban em nói có thể giúp anh nhập ngũ, hơn nữa có cơ hội lên biên chế.”

Thập Tam hơi giật mình nói: “Tòng quân nhập ngũ sao? Em muốn anh đi à?”

“Đúng vậy, em nghĩ anh nên đi thử, đó là một con đường không tệ.”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 89: Sự Thật

Thanh Vi quyết định đưa Thập Tam đi tông quân, hơn nữa cô còn rất kiên quyết, dù Thập Tam không muốn chia lìa với Thanh Vi cũng không thể không đồng ý.

Trước đó Thanh Vi đưa Thập Tam đi một bệnh viện tư nhân làm kiểm tra sức khỏe, kiểu bệnh viện này chỉ lấy tiền khám bệnh, đương nhiên chẳng buồn để ý xem người đến khám có gì đặc biệt hay không. Điều cô không ngờ chính là kết quả lại bình thường.

Vốn cô vẫn cho rằng dù thể chất Thập Tam có thay đổi thì cũng sẽ giữ lại chút đặc điểm ban đầu, không ngờ không khám ra. Thanh Vi thầm nghĩ: Thể chất như vậy có phải giống người bình thường hay không?

Điểm đặc biệt duy nhất là Thập Tam rất khỏe mạnh, hệ miễn dịch rất mạnh. Thanh Vi đưa Thập Tam đi tiêm vắc-xin phòng bệnh, bây giờ cơ bản đã xong.

Thập Tam rất nghe lời, Thanh Vi bảo anh làm gì thì anh làm đó, lấy máu cũng không dị nghị, cũng không hỏi vì sao. Thanh Vi giải thích qua loa cho anh, Thập Tam chỉ gật đầu mà thôi, đáng vẻ tin cậy hoàn toàn.

Thập Tam không biết rằng Thanh Vi cũng sửa lại tên của anh, từ “Yến Ngự” thành “Doãn Ngự”. Không biết tại sao, Thanh Vi không muốn để Thập Tam theo họ của cô nữa, lúc trước vì Thập Tam khẩn cầu, bây giờ nghĩ lại hình như không ổn lắm.

Đổi thành họ “Doãn”, không mưu mà hợp với thân phận ảnh vệ trước đây của anh, tuy rằng làm vậy có vẻ hơi phiền phức, nhưng Thanh Vi thà rằng phiền phức một chút.

Bây giờ Thập Tam không biết dự tính của Thanh Vi. Anh chỉ lo lắng sau khi nhập ngũ không thể thường xuyên gặp Thanh Vi nên cảm xúc rất tệ.

Ngồi trên chạc cây ở lưng chừng núi, Thập Tam chơi đùa con dao con trong tay, suy nghĩ lung tung.

Mấy ngày nay Thanh Vi nói với anh rất nhiều đạo lý, phải xử lý các tình huống thế nào, kiên nhẫn cẩn thận, lại khiến Thập Tam cảm thấy không đúng. Là cái gì chứ nhỉ? Anh nghĩ tới nghĩ lui, rất cẩn thận, hình như là thiếu cái gì đó.

Nghĩ một lát, Thập Tam hơi phiền muộn, ánh dao trên ngón tay lóe ra nhanh hơn. Anh đột nhiên ý thức được, Thanh Vi kiên nhẫn thì kiên nhẫn, nhưng lại thiếu tình cảm, thiếu loại tình cảm mờ ám giữa hai người. Động tác vô cùng thân thiết khiến anh mặt đỏ tim đập cũng không còn nữa.

Thanh Vi nghĩ thế nào? Có phải Phó Hồng để lộ ra điều gì hay không?

Thập Tam rầu rĩ nháy xuống, ngón tay chuyển một cái, con dao cũng biến mất. Anh đi về nhà.

Vài ngày sau có kết quả kiểm tra sức khỏe, Thập Tam thông qua thuận lợi. Kiểm tra thể năng rất đơn giản, thân thể linh hoạt là được, đối với Thập Tam thì chuyện này không hề khó khăn. Nhưng anh nhận ra tên của mình bị sửa lại.

Tên của anh viết rõ ràng: Doãn Ngự.

Trong lòng Thập Tam lộn xộn: không phải anh họ Yến sao, sao lại biến thành họ Doãn thế này? Là đánh nhầm à? Không, thông báo qua bao nhiêu lớp kiểm tra, làm sao mà sai được.

Tay Thập Tam siết chặt trang giấy: như vậy là Thanh Vi. Vì sao Thanh Vi lại sửa? Cô không muốn ban thưởng họ cho anh nữa sao? Nghĩ đến thái độ trong thời gian này của Thanh Vi, hơi thở của Thập Tam bắt đầu bất ổn.

Thanh Vi có ý gì? Muốn xa lạ với anh sao?

Anh khiến Thanh Vi không vừa lòng chỗ nào, khiến cô tức giận, bởi vậy mới thu họ của anh lại sao?

Mãi đến kết thúc kiểm tra xong, Thập Tam vẫn còn hoảng loạn. Trên đường về nhà, anh thầm mặc niệm: “Doãn, doãn, ả? Ảnh?(*)”

(*)Doãn và ả đều đọc là [yĩn], riêng Ảnh thì đọc chệch đi một chút là [yĩng].

Thập Tam hiểu ra: Thanh Vi muốn để anh nhớ rõ bốn phận của mình! Anh chỉ là một ảnh vệ, không có xuất thân không bản lĩnh, cho nên Thanh Vi hối hận, không muốn để anh làm bạn trai cô nữa!

Hắn là như thế này mới phải.

Đàn ông như anh, dựa theo tiêu chuẩn như Hiếu Văn và Á Á thì là không hợp chuẩn, không thể gặp người khác.

Có thể bảo vệ cô, nghe cô sai bảo là có phúc rồi, anh lại tin hứa hẹn của Thanh Vi khi cô nhất thời xúc động là thật.

Là anh mơ mộng hão huyền, còn thật sự tự cho mình là bạn trai Thanh Vi.

Nhưng Thanh Vi không phải kiểu con gái tùy tiện hứa hẹn, cô nghiêm túc, dịu dàng, bao dung với anh như vậy, hai thế giới cũng không có người tốt hơn cô. Thế chủ như vậy, không, không phải, người vợ như thế, có người đàn ông nào không động tâm?

Đúng rồi, bởi vì Thanh Vi không phải kiểu con gái tùy tiện hứa hẹn, cho nên cô tỉnh táo lại thì đã hối hận, lại không thể thu lại lời đã nói ra, cho nên mới ám chỉ anh như vậy.

Nếu anh không rõ cũng không sao, dù sao anh cũng sẽ tòng quân, chiêu quân cả nước ý là phân đều đến cả nước, trời biết anh sẽ bị phân đến nơi nào.

Có lẽ Thanh Vi còn có thể nhờ người phân anh đi càng xa càng tốt.

Hơi thở Thập Tam càng thêm bất ổn, tiếng ong ong vang lên trong đầu. Cuối cùng anh cũng nghĩ đến: Thanh Vi không muốn anh nữa! Suy nghĩ này như một tiếng sấm, nhất thời khiến tâm trí anh rối loạn. Thập Tam chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng dâng lên, không khống chế được.

Cô không muốn anh nên mới để anh tòng quân, để anh rời xa cô. Cho dù là phục biên hay biên chế thì anh cũng phải trải qua vài năm,

Thanh Vi sẽ chờ anh trở về sao?

Chỉ e là khi đó, lúc anh vội vàng về thì đã nhìn thấy bên người Thanh Vi sớm có người khác làm bạn, không còn vị trí của anh nữa rồi.

Sẽ là ai đây ? Lưu Húc Dương? Người đàn ông lạ mặt nào đó? Thậm chí là Phó Hồng?

Nghĩ đến Phó Hồng, mắt phượng của Thập Tam chợt lóe ánh sáng nhạt, nắm quyền.

Thập Tam bức thiết muốn gặp Thanh Vi, anh không bận tâm tới bất cứ điều gì nữa, thi triển khinh công toàn lực. anh tung người qua các tòa nhà cao tầng, bóng đen như chim yến bay qua, mọi người chưa thấy rõ, anh đã chạy vội đến gần cơ quan của Thanh Vi.

Đến nơi này, Thập Tam dừng lại, bắt đầu đi lại bình thường. Khi kinh hoảng và e ngại hết rồi, anh cũng khôi phục lại lý trí. Thời gian làm việc, nếu anh xông vào như vậy Thanh Vi sẽ không vui.

Hơn nữa nên nói thế nào với Thanh Vi đây? Nói em không thể làm như vậy sao?

Thanh Vi muốn làm cái gì, đều có lý do của cô, sao có thể dung túng cho anh làm càn? Nếu anh khoa tay múa chân với Thanh Vi, chỉ e sẽ càng thêm khiến cô ghét bỏ hơn.

Nếu Thanh Vi tức giận, nói rõ ràng ra: “Anh đi đi, em không muốn gặp anh nữa, sau này đừng gặp nhau nữa.” Vậy anh phải làm sao bây giờ?

Thập Tam nhìn cánh cửa lớn của đội hình cảnh gần trong gang tấc, chần chừ không vào.

Thật lòng anh chỉ hận không thể lập tức lao vào, tìm Thanh Vi để hỏi cho rõ, làm tan biến sợ hãi bất an của anh, lúc này anh rất khát vọng được Thanh Vi tươi cười an ủi. Nhưng lý trí nói với anh rằng, anh biết như vậy là không thể.

Nhưng quay về bây giờ à? Chờ Thanh Vi về nhà sao? Anh lại không chờ được. Thập Tam lo lắng phiền chán đi qua đi lại ở trước cửa, không hạ được quyết tâm nên tiến hay lùi.

Cuối cùng bảo vệ cửa đều phát hiện người khả nghi, quan sát một lát, cuối cùng không chịu được đành đi ra hỏi anh có chuyện gì.

Thập Tam khẽ khàng thở phào, như vậy không tính là anh tự tiện xông vào rồi. Anh nói muốn tìm Thanh Vi, sau đó thì thấy Thanh Vi đi ra.

Văn phòng của Thanh Vi ở sát đường, trong lúc cô vô ý đã phát hiện ra Thập Tam ở cổng, cô không biết ý đồ của anh, nhưng cũng đoán được vài phần. Cô vốn định im ắng chia tay, nhưng chuyện đến nước này chỉ e là không thể nữa.

Thanh Vi thở dài, ra khỏi văn phòng, chuẩn bị nói chuyện với Thập Tam.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại Vô Trách Nhiệm

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi ra thì lập tức lên đón, đến trước mặt cô lại khiếp đảm, lo lắng sợ Thanh Vi không vui, sợ Thanh Vi nói anh, bởi nên đành chần chờ không dám nói cái gì.

Thanh Vi nói: “Về nhà trước đi.” Trong lòng Thập Tam thoáng buông lỏng. Thanh Vi còn nói “về nhà”, bí mật răn dạy anh, vẫn còn tốt.

Hai người về đến nhà, Thanh Vi hỏi vì sao Thập Tam lại đến cơ quan tìm cô, Thập Tam nói ý nghĩ của mình ra, sau đó nhìn biểu cảm của Thanh Vi, khẩn trương chờ cô giải thích. Thanh Vi nổi giận: “Còn dám bảo tôi giải thích! Anh không có đầu óc sao? Anh đánh người còn theo dõi tôi, tôi đã biết, tôi còn có thể giữ lại tai họa ngầm như anh sao?”

Thập Tam cả kinh, không ngờ việc làm của anh đã bị cô biết, không dám tin hỏi: “Vì sao em mà biết được? Là tên vô dụng Phó Hồng nói? Cáo trạng sau lưng anh, nam nhân không nên như vậy. Thanh Vi, em không thể không tin anh, đàn ông như vậy chắc chắn có vấn đề nghiêm trọng!”

Thanh Vi giận xanh mặt: “Khốn! Anh ấy không có vấn đề gì hết, mấy năm trước bà đây đã kiểm tra rồi.”

“Cái gì? Cô..... Mẹ nó chứ! Lão Tử vẫn luôn nghĩ cô ngây thơ, không ngờ cô lại là kẻ vô sỉ, không có tiết tháo như vậy!”

Lần này Thanh Vi không cố kỵ nữa, cô hừ lạnh một tiếng: “Ồi chao, anh còn nói tôi? Anh có tư cách gì quản tôi? Một cậu trai trẻ đến từ thế giới nữ tôn, dựa vào tôi nuôi sống, mấy tháng nay tác giả để tôi mua thứ này thứ nọ cho anh, dùng hết tiền tiết kiệm của tôi, còn đánh chạy mất người theo đuổi của tôi! anh đưa tiền đưa người lại cho tôi!”

Thập Tam đen mặt: “Cô nghĩ rằng tôi muốn à? Tác giả luôn để tôi thấp kém, thật ra lấy bản lĩnh của tôi thì sớm có thể trở thành anh đại hắc bang trải qua cuộc sống hạnh phúc, thích nam hay thích nữ, thích gì có đó, còn phải dây dưa với cảnh sát nhân dân quên như cô sao?”

“Anh dám khinh thường tôi? Đại ca xã hội đen chứ gì, đã sớm không lưu hành nữa rồi, hôm nay tôi sẽ trừ gian diệt ác!”

Thanh Vi lấy côn điện đã sớm chuẩn bị xong ra, định xuống tay với Thập Tam. Thập Tam chuẩn bị động thủ, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, anh cắn chặt môi hoảng sợ nói: “Cô đã làm gì tôi?”

“Làm gì? Tôi chỉ hạ hóa công tán với anh thôi.” Thanh Vi nhe răng cười tới gần anh, Thập Tam bị côn điện giật đùng đùng, kêu lên ầm ỹ.

“Sao cô lại có hỏa công tán?”

“Tác giả cho phép là mọi chuyện đều có thể.”

“Không, tôi đây bách độc bất xâm.” Cuối cùng, trên trán Thập Tam chảy mồ hôi lớn như dâu tây – chú ý, là dâu tây, lớn hơn đậu

tương, mồ hôi lớn như châu tây, run run nói.

“Bách độc bất xâm? Đó là trước kia thôi. Từ khi anh xuyên không, dùng các loại độc tố thì đã sớm tàn phá cả cơ thể rồi.”

“Độc tố gì? Cô luôn luôn hạ độc tôi?”

“Tôi hạ độc ấy à? Bây giờ các loại độc không nơi nào không có. Từ ăn uống, đến mặc dùng, chỉ có anh không thể tưởng tượng được chứ không có gì người ta không làm được. Anh cho là anh còn sống trong hoàn cảnh hòa hợp với thiên nhiên ư?”

Thập Tam thở hào hển: “Đáng giận, cô lại không nói cho tôi, thật ác độc.”

Thanh Vi đắc ý cất cơn điện: “Ác độc em gái nhà anh đó! Trách thì trách anh không nghĩ đến thôi. Tôi đã sớm nhắc anh rồi, không cần dùng nhiều mà anh không nghe.”

Cô nhìn má Thập Tam ửng hồng vì khó chịu, đôi mắt vì bị điện giật mà long lanh nước, thân thể run nhè nhẹ, bụng căng thẳng, cô sờ soạng trong áo anh.

Thập Tam phần hận nói: “Đừng đụng vào tôi.”

Nhưng Thanh Vi chỉ cảm thấy da thịt dưới bàn tay trắng mịn, bàn tay như bị hấp dẫn, làm sao chịu ngừng, cô tiếp tục sờ soạng.

Đụng đến xương quai xanh, Thanh Vi cắn lên, Thập Tam ăn đau, kêu một tiếng “Ồ”.

Thanh Vi như được cổ vũ, kéo quần áo của anh ra, cô vuốt ve hai núm hồng, há miệng ngậm vào, Thập Tam bắt đầu kêu “ừm, a”, nhìn

cô khẩn cầu.

Thanh Vi vỗ mông anh, cười tà ác: “Mới vậy đã không nhịn được, còn rất sớm.” Nói xong liền cắn một cái, tay dùng lực siết hai mông. Hai điểm hồng phấn nộn bị đối đãi thô bạo, chảy cả tơ máu, khiến Thập Tam kêu to.

Thanh Vi dùng sức đánh cặp mông tròn trịa của anh, lớn tiếng nói: “Đau à? Cho anh đánh người này! Cho anh theo dõi tôi này! Cho anh không trung thực này!” Vừa nói vừa đánh, càng ngày càng dùng sức. Đánh một trận, tay Thanh Vi đã mệt mỏi, từ từ đánh chậm lại, đánh loạn xạ.

Vỗ công của Thập Tam bị tán đi, điểm hồng trên ngực thấm máu, mông đau nóng bừng bừng, khóe mắt thấm nước mắt.

Anh thút tha thút thít nói: “Đau, đừng đánh, mông đau. Tôi biết sai rồi, hu hu hu... oa”

“Anh nói đi, anh rõ ràng là một con cừu, giả thành sói làm gì, ngoan ngoãn sớm không phải là không có việc gì rồi sao?”

“Đều là tên cặn bã Phó Hồng kia hãm hại tôi. Anh ta tính toán kỹ càng, mua được Bản Sắc (tên tác giả ạ =)))), diễn trò cho tôi xem, dụ tôi mắc mưu.” Thập Tam nức nở nói: “Đều tại cô không thích xem tivi, kịch, cái gì mà cung đấu, trạch đấu cũng không hiểu, vậy mới trúng độc kế của anh ta.”

“Anh ta dùng cái gì mua Bản Sắc?”

“Một căn hộ.”

“Cái gì! Đồ ngu này, đàn độn, nhị hóa.., cho tôi một phòng từ sớm có phải xong không, còn bày đặt thiết kế hãm hại à? Tiện nghi cho bà tác giả!”

Thanh Vi tức chửi ầm lên: “Má nó chứ để tôi giả ngây thơ, giả rồi rắm, giả bộ hồ đồ, giả ngu ngốc thì thôi, ngay cả nhà cũng không có!”

Cô đang tự mắng, trong mắt Thập Tam đột nhiên lóe sáng, đứng lên.

Thanh Vi giật mình nói: “anh, tại sao anh không có việc gì?”

Thập Tam chậm rãi sửa sang quần áo, nhất cử nhất động tản mát khí thế hoàn toàn khác ban đầu, khí thế bá đạo, hết như một người cao quý đẹp lạnh lùng.

Thanh Vi cảm thấy không đúng, muốn chạy trốn, bàn tay to của Thập Tam đã vung lên, phát một luồng lực hút bắt cô về.

“A, cứu mạng!” Thanh Vi kêu to: “Bản lĩnh này của anh là gì? Võ công? Dị năng?”

Thập Tam khiêng cô lên vai, bước đến phòng ngủ rồi ném lên giường, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú hoảng sợ của Thanh Vi, anh chậm rãi bóc một tấm da từ trên mặt.

Một khuôn mặt khác lộ ra. Mắt phượng ban đầu biến thành mắt xéch dài nghiêng tà mị, mũi như đao gọt, môi hơi mỏng, đó là một kiểu đàn ông yêu nghiệt.

Vẻ đẹp của anh không phân biệt nam nữ, vượt qua giới tính vượt qua không gian vượt qua định luật tự nhiên! Anh nguy hiểm mà mị

hoặc âm điệu lạnh bạc, anh xinh đẹp dụ dỗ cười khuynh thành, anh ngực tàng gấm vóc lù lù như núi, anh nhẹ lay động quạt xếp ngồi xem phong vân, anh tao nhã phúc hắc khó dò.....

Rốt cuộc anh là ai? Ai là anh? Anh vẫy vẫy tay, người hâm mộ gục xuống; anh dậm chân một cái lập tức chinh phục một đồng người!

Thập Tam cười lạnh nói: “Tôi đã sớm chán ngấy loại cuộc sống bình thản này, nếu không phải cô nói chú ngữ giải phong ấn ra, tôi còn không thể tự do.”

“Tôi không nói chú ngữ!”

“Cô có nói, là ngu ngốc. Hừ hừ, trình trọng giới thiệu bản thân, tôi là sinh mệnh trí năng cao cấp, tôi, thiên tài vĩ đại, nghiên cứu viên xuyên việt thành công – Ngưu Ngưu Ngốc!”

“Ngưu Ngưu Ngốc? Chẳng lẽ anh là yêu quái? Anh và Ngưu Ma Vương có quan hệ gì?”

“Ngưu Ma Vương là tiền bối bất hạnh xuyên sai nơi. Tôi không may xuyên đến không gian nữ tôn bị phong ấn năng lực, nghĩ cách lại xuyên đến nơi này gặp cô.”

Thập Tam, à không, Ngưu Ngưu Ngốc tà mị cười, ngón tay ngả ngón nâng cằm Thanh Vi, sau đó sờ sờ.

“Vì sao nhất định là tôi?” Thanh Vi khóc nước mắt.

“Phản xạ cung của cô dài, đường về não ngắn, dễ dàng phạm lỗi, như vậy tôi mới có thể khôi phục dị năng.” Anh vuốt ve mặt cô, vừa

cười vừa nói, tươi cười lại không tồn tại trong đáy mắt. Giọng nói của anh dịu dàng, Thanh Vi càng run run.

“Không, anh buông tôi ra.” Thanh Vi kiệt sức dầm đá khuôn ngực rắn chắc của anh, nghẹn ngào nói: “Anh lạnh lùng anh tàn nhẫn anh cố tình gây sự! Anh, sao anh có thể dẫm nát chân tình của tôi dưới chân? Sao anh không nhìn vào một lòng trung can hướng ánh dương của tôi? Sao anh có thể so sánh bao con nhộng sữa cống dầu còn độc chứ? Không, anh không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Thân ái, tôi cũng là thân bất do kỷ. Người giã dựa trong bóng tối không có tư cách đồng tình người khác. Không ác không thể sống, không độc không thể tự bảo vệ mình, ở thế giới xuyên việt này, đôi bàn tay nhuộm máu chỉ vì sinh tồn.” Thập Tam buông cô ra, ngồi bên giường phẩm trà.

Giọng nói của anh lạnh như băng, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đầu tấm ván gỗ, tiếng vang thanh thúy kia khiến Thanh Vi không rét mà run. “Tôi là người chứng kiến của thời đại mới, chinh phục là bản tính trời sinh của tôi, tôi muốn dầy vò tất cả.”

Nụ cười của anh như cây anh túc có độc, nguy hiểm mà lại hấp dẫn: “Cái gì mà yêu mà thương, cũng chỉ là cách bài trừ tạp chất. Bây giờ xuyên không rất khó, người ta xướng ca khúc được yêu thích phát minh xà phòng, tôi chém rớt dưa chuột đổi bao cao su. Cô đã xem Robot Chiến Thần chưa?”

Thanh Vi lắc đầu.

“Dị Thú chiến sĩ?”

Thanh Vi xấu hổ lắc đầu.

“Tu tiên đến dị giới, đã xem chưa?”

Thanh Vi rưng rưng lắc đầu.

“Ma pháp Bĩ Mông đại chiến anh em hồ lô biến dị thì sao?”

Thanh Vi khóc, tiếp tục lắc đầu.

“Hong miêu lam thổ chắc xem rồi chứ?” Thập Tam nóng nảy.

Cuối cùng Thanh Vi nhỏ giọng nói: “Một chút.”

Thập Tam nhẹ thở ra một hơi: “Nói bao nhiêu lần, không có tri thức là không được. Đã xem rồi thì chắc nên biết đại nhân vật phản diện đều xuất hiện cuối cùng nhĩ. Hiểu không?”

Thanh Vi gật đầu.

“Bởi vậy, tôi – Ngưu Ngu Ngốc tuyên bố, tôi muốn luân cô một trăm lần.”

Thanh Vi sợ ngây người. Lúc Thập Tam nhào tới, cô quyền đâm cước đá phản kháng, cuối cùng bị áp chế ở dưới thân Thập Tam. Phản kháng yếu ớt của Thanh Vi không bằng nói là khơi mào tình dục của Thập Tam, cơ thể cô vặn vẹo, Thập Tam hít một hơi, phản ứng nổi lên.

Thanh Vi cảm thấy nơi nào đó của anh cứng rắn quỳ dị, chạm vào cô, cô hồn nhiên nói: “Đây là cái gì?” Nói xong lại cọ hai cái.

Thập Tam quát: “Đừng nhúc nhích! Còn cử động nữa thì cô tự gánh hậu quả.” Nhìn đôi mắt Thanh Vi uất ức ngậm lệ, anh ổn định tâm trạng, khàn khàn nói: “Cô muốn tôi làm gì bây giờ? Tôi không thể lại làm Ninja Rùa nữa đâu!”

Nói xong, Thập Tam dùng sức xé quần áo của Thanh Vi. Thanh Vi giãy dụa nói: “Không cần, không cần đối xử với tôi như vậy. Anh còn nhớ rõ Đại Răng Hô dưới chân núi không?”

Thập Tam như bị sét đánh, dừng động tác, khiếp sợ nói: “Là cô? Thì ra là cô? Cô cũng...?”

Thanh Vi gật đầu, hoài niệm nói: “Lúc trước, anh dịu dàng như vậy xấu như vậy.”

Thập Tam nói: “cô ngốc như vậy.”

“Anh nghĩ hết cách xuyên việt.”

“Cô vắt hết óc thông đồng.”

“Anh bị sét đánh bị ngạt nước bị bánh bao làm nghẹn.....”

“Cô bị từ chối bị lừa gạt bị cận bã công cán mọc răng.....”

“Cuối cùng anh rơi vào cống thoát nước.”

“Là em kéo tôi.”

Thâm tình nhìn nhau – ینگ

“Anh nhị hóa!”

“Bé răng hô!”

Hòa ca: “Từ nay bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động thần bí, bàn tay to vô hình phủ lên hào quang linh tính, số mệnh của chúng tôi chờ đợi ở sâu trong bóng tối, không thể chạy thoát.” Kịch động ôm – ینگ.

Trong phòng vô cùng ấm áp, hai bóng dáng dây dưa không tách rời, tiếng động mờ ám vang lên ba ngày ba đêm, cuối cùng một ánh sáng trắng hiện lên, hồng thủy đầy trời, hai người biến mất không thấy.

Từ nay về sau, vạn vật sống lại, thế hệ xuyên không giả tiếp theo hãy cố gắng lên, tiếp tục tiến về phía trước!

Tác giả có lời muốn nói: Viết một ngoại truyện vô trách nhiệm, tập hợp các loại cầu huyết tạo ra hình tượng long lanh ánh sáng cho cả Thập Tam và Thanh Vưu, coi như là tôi đã cố gắng để đạt được mục đích rồi. Trong nội dung không ít lần nhắc đến tôi đâu, mọi người nhớ đọc kĩ nha~~~

Không phải tôi không muốn viết chính văn, mà vì rất muốn viết ngược chút, không viết không thoải mái, cho nên..... Mọi người thấy đó.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 91: Lần Đầu Đối Lập Nhau

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi đi ra thì lập tức lên đón, đến trước mặt cô lại sợ hãi. Anh lo lắng Thanh Vi bất mãn, chần chờ không dám nói gì.

Thanh Vi nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bảo vệ, đành nói: “Về nhà trước đi.” Trong lòng Thập Tam thoáng buông lỏng. Thanh Vi còn nói “về nhà”, bí mật răn dạy anh, vẫn còn tốt.

Hai người về đến nhà, Thanh Vi ngồi trên sofa im lặng. Cô không muốn nói gì. Loại im lặng này lại khiến cho Thập Tam áp lực lớn hơn. Anh thà rằng Thanh Vi hỏi vì sao anh tới cơ quan tìm cô, anh mới có thể nói ra suy nghĩ của mình, chờ cô giải thích.

Nhưng Thanh Vi lại chẳng nói chẳng rằng, anh nên làm sao bây giờ?

Thập Tam càng hoảng sợ. Vừa rồi bởi vì tâm tình đại loạn nên huyết khí dâng lên, trong lúc liên tục dùng khinh công lại không điều hoà hơi thở, bây giờ lại càng khó chịu.

Nhưng loại khó chịu này đã là gì so với việc bị Thanh Vi không quan tâm và bỏ rơi? Anh đang trước cửa ải đột phá công lực, tối kỵ nhất chính là tâm tình chấn động, huyết khí hỗn loạn, nhưng bây giờ anh không có tâm trạng ổn định chút.

Thanh Vi thấy sắc mặt anh đỏ lên như rất gấp, âm thầm thở dài: bây giờ mới sốt ruột sao, nhưng nguyên nhân sốt ruột là gì?

Thập Tam thấy cô cứ luôn nhàn nhạt, cũng không mất liếc mắt nhìn mình một cái, trong lòng đã lạnh một nửa, cuối cùng không nhịn được đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Thanh Vi, sao em lại sửa họ của anh?”

Giọng nói của anh không ổn định, chất chứa sợ hãi và kỳ vọng, Thanh Vi ngẩng đầu lên, Thập Tam đang quan sát của biểu cảm của cô, khẩn trương chờ cô trả lời.

Vì sao sửa họ sao? Anh đang chất vấn cô sao?

Đau lòng và thất vọng bị Thanh Vi che giấu nhiều ngày nay, câu chất vấn này như một mồi lửa, một lần nữa làm cháy lên đau buồn phần nộ của cô.

Thanh Vi cố gắng khắc chế tâm trạng, bình tĩnh nói: “Sửa lại tiện hơn, họ Yến dễ khiến người ta hiểu lầm, họ Doãn không phải càng thích hợp sao?”

Thập Tam nghe thấy Thanh Vi trả lời thì sửng sốt, sau đó nghĩ tới, câu trả lời của cô lại phù hợp suy đoán của anh. Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì? Vì sao họ Doãn càng thích hợp hơn? Rõ ràng là Thanh Vi muốn phủ nhận quan hệ với anh.

Quả nhiên là cô muốn bỏ anh..... Hơn nữa còn bình tĩnh như thế, dường như không có một chút lưu luyến nào. Nhìn thái độ của Thanh Vi như thể bọn họ chưa bao giờ thân mật vậy.

Thanh Vi lạnh nhạt như vậy, Thanh Vi lười nói nhiều lời, đây là Thanh Vi cách đây không lâu vẫn còn ôm anh, hôn anh sao?

Vậy ánh mắt thâm tình chuyên chú và lời thì thầm bên gối là gì đây?

Trong lòng anh đắng chát, Thập Tam không biết phải nói gì.

Anh sớm phải biết như vậy, sớm nên hiểu rằng..... Nhưng dưới sự cổ vũ và cho phép của Thanh Vi, anh thực sự tự cho là mình có thể xứng với cô, có thể trở thành bạn lữ của cô.

Nếu là như thế này, lúc trước vì sao cô lại cổ vũ anh? Không ngừng lặp lại, không ngừng cổ vũ, để anh phóng đại vô hạn chút si tâm vọng tưởng sâu dưới đáy lòng, tin là cô thật lòng thương anh.

Doãn sao? Quả thực là thích hợp. Doãn, đại diện cho che giấu, Ảnh Vệ.

Phải, anh đúng là một ảnh vệ. Số mệnh của anh là trung thành với chủ nhân, mặc cho chủ nhân sử dụng, cho dù đi đến thế giới này, Thanh Vi cũng không phải người anh có thể vọng tưởng.

Đau đớn bén nhọn như thế, cắt nhỏ trái tim của Thập Tam. Anh không chịu nổi, không nhìn được tìm một lý do phản đối để ngăn chặn sự thống khổ này.

Anh vọng tưởng là sai, nhưng, nhưng nhiều lần Thanh Vi chính miệng nói thương anh, nói anh tốt, khát khao muốn ở cùng anh trong tương lai. Thanh Vi sẽ không lừa anh!

Nỗi lòng kích động, nội lực của Thập Tam cũng bắt đầu chạy loạn trong kinh mạch của anh, khiến cho thân thể đau đớn, hơn nữa tâm lý bị tổn thương, sắc mặt của anh trắng bệch.

Thanh Vi nhìn thấy thần sắc của anh liền quay đầu đi. Cô nghĩ: anh cần gì phải như thế chứ? Cảm giác bị từ chối tuy không dễ chịu nhưng cũng là bản thân anh gieo gió gặt bão. Lúc này xoay người đi mới là cách tốt nhất.

Thập Tam nhìn thấy Thanh Vi quay đi thì trong lòng gấp gáp. anh cắn răng ngăn chặn cảm giác khó chịu trong cơ thể, tiến lên một bước ngăn trước mặt Thanh Vi, như vậy có thể cảm nhận Thanh Vi thật rõ ràng, mang đến một chút cảm giác an toàn cho anh.

Nhưng Thanh Vi lại bắt đầu cảnh giác. Bởi vì một bước này mà khoảng cách giữa hai người quá gần, thân hình cao lớn của Thập Tam đứng ở trước mặt cô tạo thành một bóng ma. Loại này tư thế khiến người ta cảm thấy bị áp bách mãnh liệt, đặc biệt do cô ngồi nên càng cảm nhận được áp lực Thập Tam mang đến.

“Em không muốn anh sao? Trước kia..... Trước kia em nói những lời đó, đều là nhất thời xúc động sao?” Thập Tam thấp giọng hỏi.

Thanh Vi hơi nhích người, không biết nên nói thế nào. Cô không muốn nói với anh chuyện cô nhìn thấy và nghĩ đến, việc này không bắt buộc phải nói ra, có thể sẽ mang đến phiền toái. Nhưng Thập Tam giao trách nhiệm giải thích cho cô, cô nên cứng rắn hơn.

Cuối cùng, Thanh Vi nói: “Tôi quyết định chia tay, bây giờ đây đưa ai đúng ai sai không có ý nghĩa. Tôi đã sắp xếp xong đường ra cho anh, anh muốn đến đâu cũng được. Tự được tan được, cho chúng ta chút thể diện.”

“Vì sao chứ?” Giọng nói Thập Tam trở nên âm trầm: “Vì sao đột nhiên muốn chia tay? Nếu anh không phát hiện ra, thậm chí em sẽ

không nói với anh đúng không?” Ánh mắt anh đỏ lên, hình như là bị khổ sở đến sắp chảy máu, lại khô ráp không có chất lỏng.

“Chẳng lẽ em chưa từng thích anh, chỉ là dỗ anh thôi sao? Giống như trêu đùa một con vật nuôi sao?” Thập Tam lại đến gần Thanh Vi hơn, ánh mắt nhìn cô mang theo tia máu, hỏi bằng những lời chua ngoa chưa bao giờ có.

Thanh Vi cả kinh, ánh mắt vốn nhìn chăm chú nơi khác nhìn về phía Thập Tam, bị ánh mắt và khí thế của anh làm cô hơi co người lại.

Cái co người này không dễ thấy, nhưng Thập Tam lại phát hiện. Anh càng thêm phần uất: Thanh Vi lại sợ anh. Vì sao cô sợ anh? Bởi vì cô băn khoăn, hay là cho tới bây giờ cô chưa từng tin tưởng anh?

Trước đây sức mạnh của Thập Tam đối với Thanh Vi không hề nghi ngờ là một sự bảo đảm, có Thập Tam ở bên người cô, cô thấy an toàn và an tâm. Tuy rằng cô không nói với Thập Tam, nhưng lại âm thầm kiêu ngạo vì điều này, coi như là tâm hư vinh của cô.

Nhưng bây giờ, sức mạnh của Thập Tam bỗng nhiên thành uy hiếp. Dưới áp bách của anh, Thanh Vi thấy bất an theo bản năng.

Cô từng thấy Thập Tam đánh Phó Hồng, cô từng nghĩ tới Thập Tam có thể động thủ với cô hay không, trái tim nói sẽ không, Thanh Vi muốn tin, nhưng lý trí nói với cô, chuyện này có thể.

Đặc biệt là bây giờ, Thập Tam và cô nói chuyện lại gần như vậy, sớm vượt qua khoảng cách an toàn mà con người ngầm đồng ý, khí thế của Thập Tam quá mạnh, Thanh Vi không khỏi sợ hãi mấy phần.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 92: Cuối Cùng Cũng Thất Vọng

Sau khi Thanh Vi sợ hãi theo bản năng, thì cảm thấy tức giận. Cô có lo lắng đúng lý hợp tình, không làm sai chuyện gì, toàn tâm toàn ý trả giá lại bị phụ long, tức giận tích tụ trước giờ có dịp bùng lên.

Cô yêu thương và bảo hộ Thập Tam, không tiếc giấu diếm cha mẹ, cự tuyệt Phó Hồng, chuẩn bị thừa nhận các loại áp lực, mà Thập Tam lần nữa lừa gạt, bây giờ còn chất vấn cô ?

Thanh Vi đột nhiên nghĩ đến, tại sao cô phải sợ Thập Tam ? Đúng, Thập Tam là một người đàn ông cao lớn lại có võ công, cô đánh không lại được anh, nhưng không có nghĩa là về khí thế cũng thấp anh một tầng. Là anh thực xin lỗi cô !

Thanh Vi âm thầm nói với mình: Mà sợ sao? Cho dù sợ hãi cũng không thể biểu hiện ra trước mặt anh. Chẳng lẽ muốn anh cho rằng nữ nhân của thế giới này yếu đuối sao ? Mất tim mất thân đã thật đáng buồn, nếu cả tôn nghiêm cũng mất, thì mà làm người quá thất bại !

Dù cô nghĩ nhiều nhưng thực ra mới qua nháy mắt, Thanh Vi hạ quyết tâm, hai mắt không trốn tránh nhìn thẳng Thập Tam, chậm rãi nói: “Tôi thích hay không thích anh, là tôi tự nguyện, anh phải chuyện của anh. Có một số việc làm phải tự giác gánh vác, lời tôi

nói ra đã trải qua suy nghĩ nghiêm túc, anh cũng phải phụ trách với chuyện anh làm ra.”

Thập Tam ngạc nhiên, giọng điệu của Thanh Vi nghiêm túc bình tĩnh, lại ẩn chứa khinh thường và phẫn nộ. Anh miễn cảm phát hiện thái độ của Thanh Vi có chuyển biến, ban đầu là bình tĩnh mỗi một bây giờ biến thành cự tuyệt đề phòng.

Nhưng lời nói kia có ý gì ? Chẳng lẽ, cô thích anh chỉ là trò chơi nhất thời, căn bản mặc kệ suy nghĩ của anh? Hay là anh làm chuyện gì khiến cô không thể chấp nhận?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh cũng không thể bị đuổi xa như vậy ! Vô luận lấy thân phận gì anh cũng phải ở bên người Thanh Vi.

Đúng, nhất định phải nghĩ cách ở lại. Thanh Vi là trời của anh, là ánh sáng của anh, là ý nghĩa sinh tồn của anh, bất kể thế nào, chỉ cần Thanh Vi nguyện ý cho anh ở bên người cô, là được rồi.

Anh nghĩ tới, tâm tính Thanh Vi thiện lương, nếu anh cầu xin cô, cam đoan sau này sẽ không vô lễ, có lẽ còn có thể quay lại.

Nhưng phải nói thế nào mới có thể làm cô dao động ? Mới có thể biểu hiện ra quyết tâm của anh ? Thập Tam mím chặt đôi môi trắng bệch, hai tay nắm thành quyền run nhè nhẹ. Thân thể anh khẽ cử động, quỳ xuống trước mặt Thanh Vi.

Thanh Vi nhìn thấy anh hành động, thốt nhiên khiếp sợ: Anh thực sự động thủ với mình! Sao anh có thể!

Trái tim cô nhất thời co rút lại, kinh sợ mở to hai mắt, trong đầu nghĩ muốn trốn tránh, phản ứng thân thể lại không theo kịp, chỉ cứng ngắc ngồi xem động tác của Thập Tam.

Anh sẽ đánh cô một quyền ? Hay là đẩy ngã cô ? Không, bất kể thế nào thì tính chất đều giống nhau, chỉ cần anh động đến một tay ngón của cô, cô sẽ phải đòi lại đủ ! Nhưng, sao anh lại.....

Cái mũi Thanh Vi bắt đầu lên men.

Nắm đấm của Thập Tam “Oành” một tiếng, nện ở trên đất - nền gạch vỡ nát. Anh quỳ, mắt phượng buông xuống, không nhìn thấy ánh mắt, tư thế tình nguyện trung thành, hơn nữa cô nhạy cảm nhìn thấy cơ thể anh run run.

Thanh Vi bị kinh ngạc, nước mắt mới hiện lên chưa kịp thành hình bị buộc quay về, khiến ánh mắt và cái mũi cô không thoải mái. Bao lâu rồi, Thập Tam chưa quỳ với cô, bây giờ anh có ý gì ?

Anh muốn diễn khổ nhục kế sao ? Có gì quan trọng đâu..... Anh muốn gì thì có thể tự bản thân mình lấy được, sao lại ủy khuất đến nước này ?

“Anh đứng lên. Tôi không muốn nhìn anh như vậy.” Thanh Vi thu hồi bản năng định vươn kéo tay anh mà nói.

Thập Tam không ngẩng đầu, nhưng cảm giác vượt qua người thường của anh đã phát hiện động tác nhỏ của Thanh Vi. Động tác này làm anh dâng lên một tia hy vọng: Còn muốn kéo anh, đại biểu cho còn cảm tình phải không? Như vậy thỉnh cầu của anh có phải cũng có hy vọng hay không?

Thập Tam lại khom người lần nữa, biểu hiện ra phục tùng và quyết tâm, sau đó nói: “Đừng đuổi tôi đi, tôi biết mình thô kệch vô lễ, sau này nhất định làm tốt bổn phận, không dám đi quá giới hạn. Xin ngài cho tôi ở lại, tôi quyết sẽ không lại mạo phạm ngài.”

Thanh Vi ngơ ngác nhìn Thập Tam, không nghĩ tới tình thế chuyển biến quá đột ngột, cô vốn nghĩ rằng Thập Tam muốn đánh cô, ai ngờ anh lại quỳ xuống, lại cầu xin như thế, chỉ vì ở lại bên người cô bảo vệ cô.

Anh nói rõ ràng, chẳng sợ không lấy thân phận bạn trai, cho dù giống một vệ sĩ, nô bộc, cũng không muốn đi. Lý trí nói với cô, đừng nữa bị Thập Tam biểu diễn khổ tình lừa gạt, không thể tin tưởng anh, tình cảm lại hoàn toàn tương phản.

Dù sao cô cũng yêu anh, thậm chí bây giờ vẫn còn yêu. Tuy rằng cô không phải người dong dài, sau khi có quyết định dù đau lòng nhưng vẫn hành động, nhưng nếu có hiểu lầm, cũng không nguyện không duyên có đau lòng.

Loại chia lìa và chất vấn này, đối với Thập Tam là dày vò, với Thanh Vi làm sao không phải ? Huống chi, dày vò của cô còn dài hơn, sớm hơn anh.

Lúc này Thập Tam thẳng tắp quỳ một gối, nhưng không hèn mọn đáng khinh, tư thái giống như kỵ sĩ trung thành. Mắt phượng của anh toát ra khẩn cầu chân thành tha thiết, sắc mặt tái nhợt khẩn trương, ngay cả mày kiếm cao gầy cũng bất an động đậy. (rin: vâng, đây chính là lý do rin mê thể loại trung huyền)

Tất cả mọi thứ, đều tỏ rõ anh để ý Thanh Vi cỡ nào. Thanh Vi không thể không đau lòng, cô sâu sắc nhìn ánh mắt Thập Tam, lúc trước chính là ánh mắt này phá vỡ long cảnh giác của cô, bây giờ ánh mắt này chưa đựng cảm tình sâu sắc thăm thăm như vực sâu, khiến cô muốn chìm đắm mãi không thoát ra.

Thanh Vi không khỏi nghĩ: Có lẽ cô nên hỏi lại anh một lần, có lẽ anh chỉ là rất để ý cô, vốn có quan niệm thâm căn cố đế mới có thể làm sai. Chỉ cần anh có thể thẳng thắn thành khẩn, nhận ra sai lầm.....

Ý tưởng này toát ra, Thanh Vi kiềm không được, cô nuốt nước miếng theo bản năng, hỏi: “Anh có võ công, lợi hại hơn người nơi này nhiều lắm, nếu động võ, tôi phải kiềm chế anh thế nào?”

“Sao tôi có thể tổn thương ngài ?” Thập Tam có chút bi thương nói: “Nếu như ngài lo lắng, ngài có thể ban thuốc cho tôi, mỗi tháng dùng giải được hoặc là áp chế nội lực.”

Người này, nghĩ đến đâu rồi ? Nhưng câu trả lời anh lại khiến Thanh Vi yên tâm không ít, Thập Tam vẫn kính ngưỡng cô..Nên hỏi trực tiếp có lẽ có thể có được đáp án cô muốn.

“Nhưng nếu anh giấu tôi, uy hiếp bằng hữu và người nhà của tôi, nhất là nam nhân thân cận tôi thì sao?” Lần này Thanh Vi có chút khẩn trương.

Cảm thấy Thanh Vi nghiêm túc, Thập Tam cũng trịnh trọng nói:“Không, tôi sẽ không. Đồ kị là tối kỵ của nam tử, huống hồ nam nhân thân cận của ngài có khả năng trở thành chủ quân, sao tôi có thể uy hiếp chủ quân ? Suy nghĩ như vậy tôi không dám có, xin ngài tin tưởng, tôi tuyệt đối không dám làm như vậy, trước kia sẽ không, sau này lại càng không.”

Hy vọng vừa mới dấy lên giống ngọn lửa mỏng manh, bị một gáo nước lạnh dội xuống, biến mất ngay cả khói cũng không còn. Thanh Vi kinh ngạc nhìn Thập Tam: Anh nói, tuyệt không dám uy hiếp ? Nói trước kia sẽ không sau này cũng sẽ không?

Như vậy anh vẫn là phủ nhận hành động tùy hứng của mình, hơn nữa lời thề tuyên bố không bao giờ làm cũng đã làm.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 93: Tự Minh Trừng Phạt

Sao anh có thể dùng giọng điệu thành khẩn đến mức tận cùng nói ra lời này!

Nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, chỉ dựa vào lời Thập Tam nói, cô tuyệt đối sẽ tin tưởng anh, hơn nữa còn đau lòng vì sự ần nhẫn và tạm nhân nhượng cho lợi ích chung của anh.

Cô, thực sự không nên ôm ảo tưởng, mặc kệ nguyên nhân gì, một nam nhân giỏi về che giấu như thế, không phải người cô muốn. Hơn nữa, còn khiến cô cảm thấy đáng sợ.

Thập Tam vốn thấy thái độ Thanh Vi có chút lơ lửng thì càng tăng hy vọng. Nhưng đột nhiên sắc mặt cô trở nên lạnh lùng, ánh mắt cũng nghiêm túc lại, lòng anh trầm xuống.

Cuối cùng, Thanh Vi mở miệng : “Tôi không cần ai hy sinh vì tôi, thế giới này đối xử với nam nhân rất công bằng, anh cũng rất có năng lực, tôi tin tưởng anh vẫn sẽ sống tốt dù không có tôi.”

Thanh Vi thấy sắc mặt Thập Tam càng ngày càng trắng, có chút không đành lòng, nhưng vẫn kiên định nói: “Lúc trước tôi giữ anh lại, anh đã giúp tôi không ít việc, hai bên đều không thua thiệt. Nếu tương lai gặp lại, có lẽ vẫn là bằng hữu.”

Vẫn là không được, hay là cô muốn anh đi, tương lai cũng không muốn gặp anh..... Trong lồng ngực truyền đến một trận đau đớn, khí huyết đi ngược chiều, Thập Tam cảm thấy cổ họng nẩy lên một mùi ngọt tanh.

Anh cố nuốt xuống, nói:“Ngay cả làm nô bộc cũng không được sao, nhất định phải đuổi tôi đi sao ? Tôi đã phạm lỗi gì, ngài nói tôi sẽ sửa, sau này cũng không dám nữa.”

Anh nói xong, trước mắt trở nên mơ hồ, dùng sức nháy mắt mới thấy được. Nhìn Thanh Vi không mấy may động lòng, lại tiếp theo nói: “Nếu ngài tức giận có thể phạt tôi, dù ngài đánh ta đều được thế nào, phạt khác cũng được, ta sẽ nghe lời ngài mà.”

Thanh Vi nghe xong cũng khó ngăn được xót xa. Cô không phải cỏ cây, Thập Tam như vậy cô không thể lãnh khốc vô tình. Nhưng dù vậy, cũng không thể bỏ qua chuyện anh lừa gạt cô. Hôm nay là chuyện này, ngày mai sẽ là chuyện khác, cuối cùng hậu quả không thể tưởng tượng.

Năng lực quan sát của Thập Tam rất mạnh, lập tức thấy được ta không đành lòng chột lóe trong mắt Thanh Vi. Chỉ cần phạt mình, Thanh Vi sẽ đau lòng, sẽ nguôi giận, sẽ tha thứ anh..... Ý tưởng này lập tức được anh khẳng định.

Thập Tam đã làm ảnh vệ rất lâu, làm việc gì sai bị trừng phạt là chuyện đương nhiên. Tuy rằng sau khi đến nơi này, anh đã chậm rãi tiếp nhận không ít quy tắc hiện đại, nhưng có một số thói quen và nhận thức, không thể hoàn toàn thay đổi, ít nhất đó sẽ là phản ứng đầu tiên của anh.

Nhưng lấy hiểu biết của anh, Thanh Vi không có khả năng đánh anh phạt anh, cũng không có khả năng nhìn anh tự mình trừng phạt. Như vậy anh sẽ không có cơ hội được cô tha thứ ? Không, anh phải nghĩ cách. Mâu quang Thập Tam chợt lóe, lập tức có quyết định.

Thanh Vi đang nghĩ phải thuyết phục Thập Tam thế nào, thì thấy anh đột nhiên chỉ tay về phía mình, cô lập tức cảm thấy thân thể cứng lại, không động đậy được. Chẳng lẽ đây là điểm huyệt trong truyền thuyết? Được rồi, điểm huyệt này không phải một cấp bậc với xoa bóp điểm huyệt trong chữa trị.

Thân thể và tứ chi cứng ngắc khó chịu, cảm giác quỷ dị này khiến cô không có cảm giác an toàn, sau khi Thanh Vi giật mình, nhận ra mình còn có thể nói chuyện, buồn bực nói: “Giải huyệt cho tôi!”

Thập Tam không nói lời nào mà cởi áo ra. Thời tiết đã nóng lên, Thập Tam chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, sau khi cởi lộ ra cơ bắp tinh tráng cân xứng. Sau đó, một tay anh dùng sức kéo, liền kéo dây nịt rơi ra.

Thanh Vi kinh ngạc không nói nên lời, lập tức nghĩ đến: Thập Tam biết mình yêu thích dáng người hoàn mỹ của anh, chẳng lẽ muốn làm..... Không được, tuyệt đối không thể phát sinh loại sự tình này, chuyện này với anh mà nói là vũ nhục, với mình không khác cường bạo.

Cô khẩn trương nói: “Anh muốn làm gì ?”

Thập Tam nhìn cô một cái, ánh mắt kiên định mà vội vàng, Thanh Vi càng thêm lo lắng - chẳng lẽ cô thực sự sẽ bị anh....

Nhưng ngay sau đó Thanh Vi nhìn thấy, Thập Tam vung dây lưng, đánh lên lưng của chính anh.

“Ba!” Dây lưng có nội lực thúc đẩy, uy lực không thể xem thường, trên lưng màu mạch của Thập Tam xuất hiện một đường máu.

Động tác của Thập Tam vừa nhanh vừa ác, không để ý lời nói ngăn cản của Thanh Vi, nhanh chóng, liên tục tự quất mình, giống như đánh không phải là anh, mà là hòn đá vô tri vô giác.

Dây lưng nổi gió, tiếng đánh rõ rang lọt vào tai, lưng Thập Tam nhiễm một mảnh máu chói mắt, có nơi bởi vì bị quất đi quất lại bong da tróc thịt, máu chảy xuống từ trên lưng anh, thấm lưng quần ướt thành một mảnh màu đỏ tươi.

Chẳng qua là vài cái, đã có hiệu quả rung động thị giác như thế. Bạo lực như vậy khiến Thanh Vi đã khiếp sợ lại sợ hãi, còn có vô cùng đau lòng: Thập Tam thể nhưng nhẫn tâm với bản thân như thế, thân thể kia, cô từng tận tâm chiếu cố, xúc cảm tốt đẹp khi thân mật còn trong trí nhớ cô, lại bị chính anh đánh thành như vậy.

“Đừng đánh nữa, dừng tay !” Thanh Vi lớn tiếng la lên, Thập Tam quật cường không dừng tay. Hơn mười cái, lưng của anh vô cùng thâm thắm.

Thanh Vi thầm nghĩ đoạt lấy dây lưng, lại chỉ có thể ngồi xem ở chỗ kia, đau long và bất đắc dĩ làm cho nước mắt không tự giác chảy xuống.

Cuối cùng Thập Tam cũng ngừng, nhìn Thanh Vi nói: “Tôi phạm lỗi, ngài chỉ ăn phạt tôi, hết giận là được rồi, ngài đừng đuổi tôi đi.” Thập Tam thấp giọng nói, môi còn run run: “Tôi không dám lại không

biết tốt xấu, không dám dĩ hạ phạm thượng, chỉ cần ngài đừng đuổi tôi đi.”

Thanh Vi nhìn lưng anh, làn da trơn bóng ban đầu, cơ bắp cường tráng rắn chắc, bây giờ một mảnh huyết nhục mơ hồ. Dây lưng vốn rắn chắc, nội lực Thập Tam càng đáng sợ, đây tuyệt đối không chỉ là bị thương ngoài da.

“Giải huyết cho tôi.” Thanh Vi nói năng lộn xộn nói.

“Có thể tha thứ cho tôi lần này không ?” Thập Tam không trả lời, tay anh vẫn nắm chặt dây lưng, giống như chỉ cần nghe thấy đáp án không phù hợp, sẽ tiếp tục hành vi tự ngược vừa rồi.

“Giải huyết.” Thanh Vi cố gắng giữ vững hô hấp, nghẹn nước mắt.

..... Trầm mặc, Thập Tam không động cũng không nói chuyện.

“Anh còn dám làm như vậy tôi vĩnh viễn không để ý đến anh!” Thanh Vi cao giọng nói.

Thập Tam do dự một lát, chậm rãi buông dây lưng, chỉ Thanh Vi một chút. Thanh Vi lập tức phát giác cả người buông lỏng, thử hoạt động cánh tay, quả nhiên có thể động đậy.

Thanh Vi nhảy dựng lên, giữ eo của Thập Tam, nhìn kỹ vết thương, nước mắt lại đọng đầy trong hốc mắt.

“Cuối cùng anh nghĩ thế nào? Trước mắt là tiền đồ cực tốt, dây dưa làm gì.” Nước mắt nóng bỏng của cô rơi xuống lưng Thập Tam, Thập Tam nhẹ nhàng run lên.

“Còn không được sao? Hay là ngài chê tôi có võ công ? Tôi có thể phế bỏ ! Chỉ cần một câu của ngài, tôi có thể phế bỏ.” Thập Tam nóng nảy, nội lực hùng hậu nhanh chóng mất đi không chế, bắt đầu xé rách kinh mạch, đau nhức từng trận làm Thập Tam ngã ngồi trên mặt đất.

Thanh Vi tưởng cảm xúc anh kích động. Trên thực tế bây giờ cô cũng rất kích động: “Ham muốn chiếm hữu của anh mạnh như vậy ? Lừa gạt tôi, tổn thương bản thân, đến bây giờ cũng không chịu nói thật ?”

“Không có, ta không có lừa người, ta không dám.” Thập Tam cũng mắt ngấn lệ, không biết là thân thể đau nhức vẫn là nội tâm khổ sở.

“Quên đi, đừng nữa nói. Anh có võ công, suy nghĩ và cách làm việc không giống tôi.”

“Không cần, tôi,” Thập Tam giấy dựa đứng lên: “Tôi có thể phế bỏ nội lực.....” Anh nói xong, một quyền mang theo kinh khí đánh về đan điền của mình.

Đây không phải nói giỡn, Thanh Vi có thể cảm thấy lực lượng của cỗ kinh khí kia, một quyền này mạnh thế nào cô không biết, nhưng cô biết nếu đánh trúng anh hậu quả nhất định nghiêm trọng. Cô thầm nghĩ rời khỏi anh, cũng không muốn thương hại anh.

Thanh Vi sốt ruột nói : “Đừng đánh !” Nhưng đã chậm, cô căn bản kéo không được quyền của Thập Tam – đã đi đến trước đan điền, chỉ cần đánh thật, dưới tình huống thân thể anh lúc này nhất định bị thương nghiêm trọng, ít nhất mất đi phân nửa võ công.

Nhưng vừa rồi nội lực của Thập Tam đã vô cùng bất ổn, bây giờ cảm xúc kích động đến đỉnh điểm, càng kích thích đến đại huyết quanh người, sức mạnh cũng chịu ảnh hưởng lớn, một quyền đánh ra càng làm nội lực không khống chế được.

Khi một quyền kia đánh vào, Thập Tam duy trì không được, anh còn chưa đánh trúng mình, đã phun ra một búng máu, sau đó ngã xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì ngừng giữa chương trên, hắc hắc, không muốn mọi người chờ sốt ruột, cho nên trải qua chiến đấu hăng hái và sửa chữa, rốt cục xong chương này.

Thập Tam bị đánh, mọi người vừa lòng chưa,

Nếu đồng ý tha thứ anh, chương sau nói rõ ràng, nếu còn muốn khi dễ liền khi dễ tiếp.

trong lúc sinh tử

Thập Tam bất ngờ ngã xuống đất. Bởi vì thân thể mạnh mẽ rơi xuống, Thanh Vi không thể ôm lấy kịp, Thập Tam ngã ở trên đất, tiếng vang nặng nề nện chặt trái tim của Thanh Vi.

Cô nhất thời bất chấp việc tranh luận với Thập Tam, vừa nhìn thương thế của anh vừa hỏi: “A Ngự, anh sao vậy ?” Cô biết thể trạng của Thập Tam cường kiện, vết thương bị dây lưng đánh tuy rằng đáng sợ, nhưng không đến mức khiến anh ngã xuống.

Sau khi Thập Tam học máu vốn đã choáng váng, đau đớn vì ngã xuống và tiếng hô của Thanh Vi miễn cưỡng làm anh thanh tỉnh. Ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Vi lo lắng ôm anh, trong tuyệt vọng anh cảm thấy một chút an ủi.

Anh nỗ lực nói: “Nội lực, nội lực không khổng chế được.” Khi nói chuyện, xương cốt toàn thân đau như bị nghiền nát.

Thanh Vi cuống lên : “Em phải giúp anh thế nào ? Đừng phế võ công mà!”

Thập Tam nói chuyện càng thêm lao lực: “Vận công, một lần nữa gom lại, khoảng ba năm thành, đừng để người khác nhìn thay61.....” Anh còn muốn nói thêm hai câu, để Thanh Vi đừng lo lắng, nhưng một búng máu lại nhảy vào cổ họng, anh không nói được nữa.

Trong lòng biết không thể tiếp tục kéo dài, Thập Tam nhắm mắt lại, quả nhiên không thể khổng chế thân thể, thân thể không điều khiển được tê liệt ngã xuống.

Chuyện cuối cùng Thập Tam nghĩ đến là: Không biết Thanh Vi có thể quăng anh ra bên ngoài hay không? Nhưng anh quản không được nhiều như vậy, nếu còn không vận công dọn dẹp nội lực đang tàn sát bừa bãi, đừng nói giữ lại võ công, ngay cả mạng cũng phải mất ở đây.

Lần này thăng cấp công lực, là mấu chốt giữa đại thành hoặc chết, khó hơn thăng cấp bình thường, cũng nguy hiểm hơn nhiều. Phế bỏ nội lực đã hung hiểm vạn phần, mà lúc này anh không có người bảo vệ cũng không có đan dược điều trị, muốn bình an vượt qua khó như lên trời.

Nhưng, tuy rằng mạng mình không đáng tiếc, cũng không sợ chết, nhưng nếu chết ở trong nhà, sẽ mang đến nhiều phiền toái cho Thanh Vi ! Người khác sẽ nghị luận cô như thế nào?

Đó đúng là tội lớn. Cho nên anh nhất định phải tranh mạng với trời, phải chết cũng phải là sau khi anh di chuyển được, chết ở bên ngoài, cũng không khiến Thanh Vi đau lòng.

Thập Tam nghĩ như vậy, không vì tuyệt vọng mà muốn chết ngược lại cố gắng giữ lại thần trí tỉnh táo, mạnh mẽ đề khí đưa vào đan điền.

Thanh Vi chưa từng gặp qua chuyện như vậy, thấy Thập Tam giống như hôn mê, trên lưng không ngừng đổ máu, luống cuống tay chân không biết nên làm gì, hoảng loạn, đau lòng, sợ hãi.....

Cô hung hăng cắn môi, mệnh lệnh mình trấn định lại. Nhìn thấy sắc mặt của Thập Tam tái nhợt không bình thường, hẳn là do mất máu, muốn đưa anh đến bệnh viện, lại nghĩ đến việc anh đặc biệt dặn đừng để người khác nhìn thấy.

Nội công cô không quản được, còn trị ngoại thương thì sao ? Thanh Vi cầm di động lên, định gọi điện thoại cho Đại Hải lại do dự, nửa ngày không hạ được quyết tâm.

Có lẽ anh luyện công không thể tự tiện di chuyển? Hoặc là sợ bị người khác phát hiện dị thường ? Thanh Vi chỉ nhớ rõ trong tiểu thuyết võ hiệp khi luyện công đến cửa ải, đều là rất nguy hiểm, không có năng lực tự bảo vệ mình trước người ngoài.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thanh Vi lái xe thẳng đến hiệu thuốc lớn nhất gần đó, tìm bác sĩ trong tiệm, sau khi hỏi đông tây thì mua một đồng thuốc lớn về.

Thanh Vi tự mình bôi thuốc cho Thập Tam, rồi băng bó. Bất đắc dĩ vết thương sau lưng quá lớn, máu thịt lẫn lộn nên cô không dám

xuống tay. Cô lại không chuyên nghiệp, làm thế nào cũng không được, không phải băng gạc lệch chỗ thì là băng vải rách, làm cô đau đầu nhất là có mấy chỗ không cầm máu được.

Nhìn sắc mặt Thập Tam càng trắng bệch, không nhúc nhích nằm ở đó, Thanh Vi cắn răng một cái, vẫn là gọi điện thoại Đại Hải. Không nghĩ tới Đại Hải đi công tác, căn bản không thể đến, sớm nhất cũng phải là ngày mai mới có thời gian.

Ngày mai ? Máu của Thập Tam sẽ chảy khô mất !

Thanh Vi chỉ phải tiếp tục tự mình băng bó, càng làm càng hỏng. Vết thương của Thập Tam vỡ ra, máu chảy càng nhiều. Cô không biết có phải mình làm không đúng hay không, chỉ thấy sắc mặt Thập Tam càng khó nhìn, cô lại là luống cuống tay chân một trận.

Cuối cùng, Thanh Vi đứng lên, bởi vì ngồi thời gian dài mà choáng váng đầu, dựa vào tường một lát mới trở lại bình thường. Thanh Vi phiền chán, không khỏi cảm giận đá một cái. Kết quả đá trúng tường, đau đến Thanh Vi nhảy lên.

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến: Cô thật sự rất kích động, sao lại không nghĩ tới phòng khám trong tiểu khu ? Năm trước hàng xóm gãy chân, lười đi bệnh viện, xem luôn ở phòng khám trong tiểu khu. Cô nhớ bác sĩ trong đó không tệ, bây giờ vết thương của Thập Tam quan trọng nhất, nếu còn kéo dài sợ có nguy hiểm.

Thanh Vi nhìn Thập Tam, hạ quyết tâm đi đến phòng khám bệnh tiểu khu. Bác sĩ Tàn nhìn thấy Thập Tam cũng chấn động.

Tiểu khu phòng khám bệnh, có bệnh gì khám bệnh đó. Bác sĩ Tàn cũng thấy qua không ít bệnh nhân, ra ngoài khám không ít,

nhưng vết thương trên lưng Thập Tam thật sự rất kỳ lạ, người lại hôn mê bất tỉnh, khiến cho ông giật mình.

Ông là nói nên đưa đi bệnh viện thì tốt hơn, nhưng Thanh Vi kiên trì yêu cầu, bác sĩ Tần đành phải bắt đầu chẩn trị.

Cũng may đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ Tần rất tốt, người cũng lạnh nhạt, không hỏi nhiều. Ông nhanh chóng xử lý miệng vết thương: Tháo bỏ bông băng Thanh Vi buộc loạn xạ, sau xối rửa giảm nhiệt bôi thuốc, cố định băng gạc liền mạch lưu loát. Miệng vết thương lớn được buộc băng vải chỉnh tề trơn nhẵn. Sau lại giúp Thanh Vi đưa Thập Tam lên giường.

Không biết là bác sĩ Tần trị tốt, hay là đến lúc đó, máu của Thập Tam cuối cùng cũng ngừng. Bác sĩ Tần lại tiêm một liều hạ sốt, dặn dò những điều cần chú ý rồi rời khỏi.

Thanh Vi tiễn ông về, mới giật mình thấy đã chạng vạng. Tinh thần cô quá khản trương, tuy rằng từ trưa đến giờ không ăn cơm, nhưng lại không thấy đói.

Thập Tam vẫn cứ chưa tỉnh, anh bị nằm sấp trên giường, sườn mặt bình thản, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng xanh. Thanh Vi vuốt ve trán của anh, lại vuốt gương mặt anh, khổ sở một trận.

Sao lại biến thành như vậy ? Chuyện gì đang xảy ra ? Khoảng cách còn đó, người thì bị thương. Chuyện làm người ta lo lắng nhất là, anh có thể bình an vượt qua cửa ải này không.

Trời tối, Thanh Vi lung tung làm chút đồ ăn, cố ý nấu cháo, muốn đút cho Thập Tam một chút.

Nhưng đút không vào. Nước canh cũng chảy xuống theo khoe môi, dùng miệng đút căn bản không được, bởi vì thìa cũng không cạy nổi miệng của anh, trong miệng ngậm canh không thể mở được thì làm sao cạy được miệng anh đây.

Ban đêm, Thanh Vi ngủ bên cạnh Thập Tam. Thân thể thơm ngát nhàn nhạt ban đầu, bây giờ mơ hồ có mùi máu tanh. Hô hấp của Thập Tam luôn luôn không đủ vững vàng, lúc nhanh lúc chậm, khiến cô không thể an tâm.

Thanh Vi mệt mỏi ngủ một lát, nửa đêm đột nhiên cảm thấy lạnh, bị lạnh mà tỉnh. Cô còn buồn bực sao có thể lạnh, đã phát hiện nơi lãnh khí phát ra là từ người Thập Tam bên cạnh.

Anh đang phát run, trên người tỏa ra hàn khí, Thanh Vi nhảy dựng lên, mở đèn, sờ trán của anh.

Lạnh như băng. Dưới đèn Thanh Vi mới phát hiện, sắc mặt anh có chỗ trắng gần như trong suốt, môi cũng xanh tím, trên lông mi đọng sương trắng, anh bây giờ giống như một cái tủ lạnh vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Đi lên nhìn bình luận, thực cảm tạ nhiệt tình của mọi người, gà đông lạnh a ...

Phát hiện chia làm mấy phái. Một là cho rằng Thập Tam đáng thương. Đây là người giàu tình cảm; Hai là cho rằng Thập Tam đang ép Thanh Vi, hơn nữa cũng không biết vì sao lại hiểu lầm. Đây là có người có thực tế; Ba là cho rằng Thanh Vi không hỏi rõ ràng, là cô không đúng. Đây là người tính cách ngay thẳng.

Giải thích:

1, không thể dễ dàng tha thứ Thập Tam, bởi vì con của Bản Sắc phải bị dạy dỗ lại, hơn nữa Bản Sắc cũng đang bị dạy dỗ;

2, hành vi Thập Tam đúng là đang ép Thanh Vi, tuy rằng anh thực đáng thương, cũng muốn quay lại, nhưng đây là cưỡng ép, hơn nữa anh cũng có ý thức, cảm thấy Thanh Vi mềm lòng, thiện lương, đánh anh thì sẽ không nhẫn tâm rời khỏi anh. Theo góc độ này nói, anh có chút phúc hắc;

3, Theo thời gian, Thanh Vi cũng có hỏi các loại, thậm chí hỏi anh có uy hiếp người theo đuổi cô hay không. Chỉ không có nói ra tên của Phó Hồng. Đối với Thanh Vi mà nói, cô cho rằng trong lòng Thập Tam đã biết rõ là hỏi về ai, mà một khi triệt để đâm phá tầng giấy kia, sẽ khó xử cho cả hai. Có khi với người đặc biệt thân cận, ngược lại những vấn đề không hỏi ra được, bởi vì sợ hãi hỏi sẽ khiến mình triệt để mất hy vọng. Mà cô còn cho rằng, đây là một thái độ, không chỉ có là nhằm vào người nào, mà là tất cả mọi người.

Cuối cùng, về vấn đề kéo dài, Bản Sắc tỉnh lại, thực sự tỉnh lại, hy vọng sau này sẽ tốt một chút,

Nhưng ... Bởi vì nghĩ viết, dự trữ không nhiều lắm, đề cao trình độ cũng cần một quá trình... Tóm lại, mọi người biết.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 94: Nói Mê

Nhìn thấy Thập Tam giống như một que kem lớn, không biết là bị lạnh thật hay chỉ là bề ngoài, Thanh Vi giật mình một cái. Cô đoán có liên quan đến việc anh thu nhận nội lực, lo lắng Thập Tam bị nguy hiểm.

Trong nhà không có điều hòa, Thanh Vi nghĩ cách giữ ấm cho Thập Tam. Cô lấy tấm chăn dày nhất đắp cho anh, nhét túi chườm nóng vào trong chăn. Nhưng hàn khí của Thập Tam rất nặng, mấy cách này đều không ăn thua.

Thanh Vi bất đắc dĩ, chỉ đành nhúng nóng khăn lông chườm cho anh, kỳ vọng ít nhất có thể giữ nhiệt cho mặt anh. Nhưng lau một lần, lại là một lần sương lạnh (nước bị đông lại).

Cô rất lo lắng, rồi phát hiện nhiệt độ của Thập Tam ngày càng giảm, thấy Thập Tam không tự giác run lên, răng nanh bắt đầu đung nhau, Thanh Vi thực hận không mua điều hòa, máy sưởi điện linh tinh.

Nhìn Thập Tam chịu khổ, Thanh Vi không đành lòng. Cuối cùng vẫn lấy tay mình vuốt mặt anh, chỉ cảm thấy sờ trúng một khối băng lớn. Thanh Vi cả kinh, nhiệt độ này đừng nói là nhiệt độ cơ thể người, cho dù là ngoài trời cũng không thể so sánh *. (tức là còn lạnh hơn nhiệt độ bên ngoài)

Thanh Vi sợ Thập Tam bị đông chết, lấy tay sờ mạch cổ của anh, lại không cảm giác. Trái tim Thanh Vi thót lại, sờ đến trước ngực Thập Tam, sờ của động mạch gáy của anh, cuối cùng cũng cảm thấy sự chuyển động nhẹ nhàng.

Vài cái nhảy lên này, giống như cây cỏ cứu mạng, để Thanh Vi thở ra một hơi. Thế này mới nghĩ đến mình đúng là quá quan tâm mới bị loạn, rõ ràng có thể dùng phóng thủ hô hấp dưới mũi của anh mà!

Tình huống hiện giờ khẩn cấp, cô không còn tinh lực đi suy nghĩ mấy chuyện rối rắm linh tinh trước đây, thầm hy vọng Thập Tam bình an, thuận lợi vượt qua thử thách này.

Ở cạnh Thập Tam, Thanh Vi bị lạnh phát run. Rõ ràng cô cách chăn ôm lấy anh, hy vọng có thể cho anh chút ấm áp. Kết quả Thập Tam có ấm áp hay không còn chờ kiểm tra, Thanh Vi đã bị đông lạnh như băng.

Cuối cùng đến lúc nhiệt độ cơ thể Thập Tam bắt đầu lên cao, băng sương trên người anh đều tự động tan rồi bốc hơi, chuyện càng kỳ lạ bắt đầu, độ ẩm của Thập Tam từ que kem dần dần lên cao thành lò nướng.

Thanh Vi tranh thủ lấy chăn ra, thay túi chườm đá và khăn lông lạnh, đo nhiệt độ, cột thủy ngân lên đến mức cao nhất.

Đây tức là, có lẽ nhiệt độ còn cao hơn thế này nữa. Cô nhớ từng nghe người ta nói, quá nóng có thể khiến não bộ bị tổn thương hoặc não tử vong, có những đứa nhỏ bởi vì sốt cao liên tục mà trí lực bị hao tổn hoặc cơ năng suy yếu.

Vì thế trái tim Thanh Vi lại bị treo lên cao. Cô lại bắt đầu hạ nhiệt cho Thập Tam -- bao gồm cởi bớt quần áo của anh.

Thập Tam giống như đang khảo nghiệm năng lực thừa nhận của Thanh Vi, cứ luân chuyển nhiệt độ giữa que kem và lò nướng, luôn luôn hôn mê, dù Thanh Vi ép buộc thể nào kêu gọi ra sao, cũng không có một chút động tĩnh.

Thanh Vi khổ sở nghĩ, trên thế giới này không tìm thấy người có nội công, không thể chân chính giúp Thập Tam, anh quả thật đang chịu tội mà.

Một đêm chưa ngủ. Buổi sáng ngày thứ hai, Thanh Vi xin nghỉ phép rồi canh giữ bên người Thập Tam.

Ban ngày vẫn như cũ, hô hấp Thập Tam càng thêm thông thả lâu dài, điều duy nhất an ủi cô là, que kem – lò nướng Thập Tam chu kỳ biến đổi dài ra, hơn nữa nhiệt độ thấp nhất bay lên, nhiệt độ cao nhất giảm xuống.

Dựa theo khoa học, tình huống của Thập Tam là không có khả năng, cho dù xuất hiện cũng đại biểu cho thân thể tử vong. Nhưng Thanh Vi được võ hiệp hun đúc, chấp nhận chuyện lý lạ này. Cô thậm chí nghĩ, nếu có thể qua cửa này, công phu của Thập Tam hẳn là có sự tiến bộ vượt bậc. Suy nghĩ này khiến cô kiên cường lên, không ngủ không nghỉ chăm sóc Thập Tam.

Thực ra dưới đáy lòng Thanh Vi vô cùng sợ hãi - sợ Thập Tam chịu không nổi, cho nên không ngừng củng cố niềm tin của mình, cố ý suy nghĩ lạc quan, khi áp lực trong lòng quá lớn thì cô nói chuyện với Thập Tam, cổ vũ anh, tuy rằng anh không có phản ứng gì.

Đến tối ngày thứ hai, cuối cùng Thập Tam cũng khôi phục nhiệt độ bình thường. Mới đầu Thanh Vi cho rằng lần này lại là một lần chuyển nhiệt độ, nhưng nhiệt độ cơ thể luôn luôn bình thường. Hơn nữa sắc mặt Thập Tam cũng dần dần bình thường.

Thanh Vi nắm tay anh, cơ hồ vui quá mà khóc. Giờ phút này cô biết cái gì gọi là mất mà tìm lại được. Lúc trước không ngừng tin tưởng, bởi vì cô rất lo lắng cho nên mới tự mình dỗ mình.

Mặc kệ sau này Thập Tam có quan hệ gì với cô, nhưng cô tuyệt đối không chịu nổi Thập Tam chết, đặc biệt là sau khi tranh chấp với cô. Đây sẽ biến thành bóng ma cả đời.

Sau khi thả lỏng tinh thần, Thanh Vi cảm thấy vừa mệt vừa đói. Ý thức dần dần mơ hồ, cô thật sự ngăn cản không được, nặng nề ngủ ngay bên giường.

Không biết ngủ bao lâu, Thanh Vi bị đói tỉnh, cô mơ mơ màng màng đứng lên, đến phòng bếp ăn cháo còn thừa. Dù hương vị cực kém, cô vẫn ăn mấy chén, lại trèo lên giường chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Ai biết chợt nghe thấy Thập Tam thấp giọng: “Thanh Vi.”

Cơ buồn ngủ của Thanh Vi nhất thời vơi một nửa, kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng) nhìn qua, lại phát hiện Thập Tam vẫn nhắm mắt, tiếng gọi vừa rồi là nói mê.

Ở trong mộng cũng nhớ thương mình sao ? Ngón trỏ của cô nhẹ nhàng sờ qua guồng mặt góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, tim Thanh Vi ần ần phát đau.

Thì ra, cô vẫn luôn không bỏ xuống nam nhân này. Anh chấp nhất cô khiến người ta lo lắng cũng khiến người ta cảm động.

Kéo kéo góc chăn cho Thập Tam, Thanh Vi dùng ánh mắt nhu hòa nhìn anh.

“Thanh Vi, đừng tin anh.” Thập Tam lại thấp giọng nói, mang theo sự gấp gáp.

Thanh Vi ngẩn ra: Đừng tin ai ? Trực giác khiến cô cảm thấy từ “Anh” này không phải Thập Tam thần trí không rõ đang mê sảng.

“Anh là ai vậy ?” Thanh Vi đến gần Thập Tam, nhỏ giọng hỏi, muốn thử xem có thể hỏi ra cái gì hay không.

Thập Tam không phản ứng, khi Thanh Vi cho rằng không thể có được đến đáp án, Thập Tam đột nhiên lại nói: “Đừng tin anh.”

“Anh là ai vậy ?” Thanh Vi nhìn sững mặt Thập Tam, dục dõ nói.

Thập Tam khẽ nhú mày chần chờ, vẫn trả lời: “Phó Hồng.”

Thanh Vi lộp bộp một chút, lại hỏi: “Vì sao không thể tin anh ?”

Lần này Thập Tam có phản ứng rất nhanh: “Phản bội, chủ quân phản bội chủ nhân.”

Cô đang ở tới gần chân tường mà Thập Tam giấu diếm, Thanh Vi không nhận được thở nhẹ, lại nhẹ nhàng hỏi: “Anh ta làm cái gì?”

Nhưng Thập Tam nhú mày, thật lâu sau không thềm nói chuyện. Thanh Vi bối rối, nắm tay anh nói: “Anh ta phản bội thế nào?”

Cô hỏi vài lần, cuối cùng Thập Tam đáp lại: “Anh ta là người của Ngụy đại nhân.”

Thanh Vi cười ngất. Lao lực hỏi nửa ngày, lại là đáp án không đáng tin như vậy. Rõ ràng một mảnh hỗn loạn, căn bản không có liên hệ. Phó Hồng và chủ quân có quan hệ gì ? Thanh Vi cũng không phải chủ nhân của anh. Cho nên nói, nói mới căn bản không đáng tin.

Nhưng cô có hứng thú nghe Thập Tam nói chuyện, Thanh Vi nằm bên người Thập Tam, lấy tay nghịch tóc của anh, tiếp tục hỏi: “Vì sao không nói cho Thanh Vi ?”

Sắc mặt Thập Tam có ưu phiền nhàn nhạt, do dự không nói lời nào, Thanh Vi cơ hồ cảm thấy anh muốn tỉnh, chợt nghe Thập Tam nói: “Chủ nhân sẽ tức giận.”

Được rồi, càng nói càng không biết điều, ngay cả logic cũng lộn xộn. Thanh Vi nghiêng đầu cười, sau đó hỏi cái gì, Thập Tam cũng không trả lời.

Thanh Vi cũng ngủ.

Lúc Thập Tam tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu đầy phòng. Qua bao nhiêu hung hiểm mới thu nhận nội lực, vốn dĩ đến lúc thăng cấp, mượn một lần cuối cùng phá tan rào cản, thành công đạt tầng chín.

Âm thầm tra xét cơ thể mình, chỉ cảm thấy kinh mạch thông suốt, nội lực menh mông, tuy rằng trong kinh mạch còn có thương tích, nhưng chỉ cần điều dưỡng một thời gian thì không đáng lo ngại.

Công phu mà anh vệ luyện đều là võ thuật tàn nhẫn liều mạng, không cầu ngày sau như thế nào, vì thế căn cơ bất ổn, khi tuổi còn nhỏ mà khổ luyện làm tổn thương thân thể, cho nên không ai luyện tới đại thành, thậm chí đa số đều đoản mệnh.

Ban đầu Thập Tam cũng giống vậy, vì người đến thế giới này mà biến đổi. Đầu tiên là xuyên việt khiến kinh mạch thông suốt, sau đó sau khi trọng thương nội lực lặn tang lên, không phá thì không thể xây, sau đó thì thể chất được cải tạo, không ngừng tiến lên.

Vì bảo mệnh và không liên lụy đến Thanh Vi, Thập Tam toàn lực vận công, thống khổ người thường không chịu nổi, Thập Tam đều mạnh mẽ nhẫn nại, cuối cùng đột phá.

Thập Tam chưa từng nghĩ tới mình có thể có ngày võ công đại thành này, người luyện võ có khát vọng theo đuổi lực lượng từ nội tâm, loại mãnh liệt này người bình thường không thể lý giải. Bây giờ Thập Tam phát giác mình đột phá, đương nhiên vô cùng vui vẻ. Vì thế Thập Tam duỗi duỗi tay lại duỗi duỗi chân, cảm thụ lực lượng dư thừa trong cơ thể.

Vui vẻ qua đi, Thập Tam lập tức nghĩ tới Thanh Vi, nhớ tới chuyện trước khi té xỉu. Nhìn trái nhìn phải, đúng là phòng ngủ của cô, sau đó chợt nghe thấy tiếng bước chân.

Muốn nhìn thấy Thanh Vi, lại đột nhiên sợ hãi, không biết nên nói thế nào với cô. Dưới tình thế cấp bách, Thập Tam nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thanh Vi lại xin phép nghỉ lần nữa, đêm qua sau khi ngủ bù, buổi sáng tỉnh lại thì phát hiện Thập Tam hô hấp vững vàng, sắc mặt bình thường, trái tim trở về chỗ cũ, cô lập tức thấy đói.

Thanh Vi làm điểm tâm, lại nấu cho Thập Tam chút canh, bưng tới nhìn coi anh tỉnh chưa. Khi ở ngoài phòng ngủ nghe thấy tiếng động tạt tạt tác tác, Thanh Vi vội vàng tiến vào.

Kết quả thấy Thập Tam vẫn ngủ. Thanh Vi buồn bực nhìn vài lần, đành phải đặt canh ở một bên.

Lúc này Thanh Vi ngóng trông Thập Tam tỉnh lại, hỏi thân thể anh một chút, cũng hỏi rõ ràng chuyện lúc trước. Cho nên toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người Thập Tam, ngồi ở bên cạnh nhìn anh.

Thập Tam giỏi về nhẫn nại, có thể ẩn nấp vẫn không nhúc nhích thời gian dài, nhưng đối giả bộ ngủ với Thanh Vi, cũng là muôn vàn khó khăn. Cảm thấy là lừa gạt Thanh Vi, trong lòng vô cùng áy náy, lại cảm thấy ánh mắt cô luôn luôn dừng ở trên người mình, lại là bất an.

Nằm vài phút, Thập Tam cảm thấy mình sắp bị ánh mắt Thanh Vi làm bỏng, càng sợ Thanh Vi phát hiện anh giả bộ ngủ sẽ trách anh, lại càng không dám động, dùng sức quá mức, tay chân đều cứng lại.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 95: Sát Khí Của Thập Tam

Thanh Vi nhìn nhìn, bắt đầu phát hiện có chút không thích hợp.

Lông mi Thập Tam đang rung động.....

Mặt Thập Tam hình như hơi hồng.....

Dù tay chân Thập Tam bất động, nhưng thấy thế nào cũng giống như cứng ngắc

Hô hấp của Thập Tam hình quá nhẹ Không nín thở hả ?

Chẳng lẽ Thập Tam tỉnh rồi ? Thanh Vi không thể không nghĩ vậy. Nhưng sao anh lại giả bộ ngủ. Trốn tránh? Hay là dối?

Bất kể thế nào, hành động này cũng quá ngây thơ.

Thanh Vi dứt khoát ngồi gần chút nữa, nâng tay quơ quơ trước mặt anh.

Lúc cô hành động Thập Tam bắt đầu khấn trương, thân hình Thanh Vi che mất ánh sáng, Thập Tam càng sợ, lúc cô nâng tay thần kinh anh thất lại, cảm thấy tay đến trước mặt, lông mi không tự giác run run.

Thanh Vi xác định, quả nhiên Thập Tam đang giả bộ ngủ!

Thu tay, Thanh Vi vừa tức giận vừa buồn cười.

Thập Tam cảm thấy tay thu hồi rồi, Thanh Vi cũng đứng dậy tránh ra, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Đang hơi hơi thả lỏng, đột nhiên một bàn tay nhéo lỗ tai của anh, bạn Thanh Vi thét hỏi :“Còn giả bộ hả ?”

Thực ra lỗ tai bị nhéo không đau, nhưng Thập Tam giống như bị phỏng sợ tới mức co rút lại, lại bị Thanh Vi quát, kìm lòng không đậu mở hai mắt, vừa vận chống lại ánh mắt nén giận của Thanh Vi.

Thập Tam kinh hoảng, mặt than đại ra. Nhìn biểu cảm của Thập Tam, bị dọa đến không dám nói chuyện, lửa giận của Thanh Vi dần dần hạ xuống, buông lỏng lỗ tai anh.

Nghĩ đến việc anh giả bộ ngủ trong lúc cô lo lắng, tay Thanh Vi nhịn không được nắm mặt anh, hung hăng kéo kéo nói :“Thân thể thế nào?”

Trong lòng Thập Tam đau xót. Lúc đầu khi anh mới gặp Thanh Vi, cô thường xuyên hung tợn mà quan tâm anh như vậy. Khi đó anh vừa thể nghiệm vừa quan sát ra, cô là người nội tâm ôn nhu. Là phân ôn nhu này chiếu sáng trái tim của anh.

Thập Tam tham luyến nhìn mặt Thanh Vi, thấp giọng nói: “ Anh hành công viên mãn, thân thể không sao nữa.” Nhưng lập tức nghĩ đến, không nên nói không ngại - như vậy Thanh Vi sẽ không ngại mà đuổi anh đi.

Lời nói ra không thu về được, Thập Tam hối hận cắn răng.

Thanh Vi không nghĩ đến tâm tư của anh, nghe thấy mấy chữ “Hành công viên mãn” thì thay anh cao hứng, nghĩ đến anh đột phá

gian nan lại lo lắng hỏi :“Sau này anh còn có thể bị như vậy không ?”

Thập Tam rũ mắt xuống: “Sẽ không.” Công tước cửu trọng đã gần đến đại thành, loại hung hiểm này sẽ không xuất hiện nữa.

Thanh Vi yên tâm, lại nghĩ tới lúc tranh chấp trước. Có cửa ải sinh tử của Thập Tam, cô thay đổi quyết định, hạ quyết tâm muốn biết rõ ràng: “A Ngự, vì sao anh lại uy hiếp Phó Hồng ?”

Thập Tam đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ, vẫn nói:“Anh không có. Em đừng tin lời anh ta nói.”

Thanh Vi buồn bực một trận:“Anh còn nói dối ! Nói cho anh biết, lúc anh đánh anh ta em ở khách sạn, tận mắt nhìn thấy. Anh lại luôn không chịu nói lời thật long khiến em thất vọng đau khổ !”

Thập Tam nghe xong thì đứng lên, sau đó lại quỳ gối trước mặt Thanh Vi.

“Anh.....” Thanh Vi cắn răng : “Hành vi tự ngược của anh cũng là đang ép buộc em, anh hiểu không ? Chẳng lẽ nói thật khó như vậy sao ?”

“Anh.....”

Thanh Vi nhìn anh cúi đầu, đột nhiên nghĩ đến lời nói mê của anh: “Phó Hồng thương tổn em, bởi vì chủ quân phản bội ?” Cô thấy thân thể Thập Tam chấn động, chậm rãi nói: “Anh nói trong giấc mộng.”

Thập Tam nghe xong, trong mắt một mảnh tuyệt vọng. Anh quả thực ngủ mơ thấy trước kia, còn cảm thấy có người trấn an anh chiếu cố anh, có lẽ khi đó anh đã nói.

Nghĩ đến Thanh Vi nói cô đã thấy hành vi của mình, nhưng lúc hỏi anh cũng không nói ra, bây giờ có lẽ cô đã biết anh giấu diếm.

Thanh Vi cường ngạnh lôi kéo Thập Tam, Thập Tam mờ mịt đứng lên. Thanh Vi cầm chặt tay anh : “A Ngự, anh còn muốn giấu diếm, khiến em đau lòng sao ?”

Tay Thập Tam hơi phát run, không dám nhìn Thanh Vi. Bất đắc dĩ Thanh Vi thúc giục lần nữa, cuối cùng Thập Tam chậm rãi nói ra tình hình thực tế.

Thanh Vi nghe xong vô cùng đau đầu. Cô không nghĩ tới tâm tư Thập Tam lại nặng như vậy, một khi quyết định thì sẽ kiên quyết như thế.

“Phó Hồng là lão công của nguyên chủ nhân, nga, là chính quân đó hả ?”

“Đúng. Tướng mạo khí chất của anh, rõ ràng là Trúc chính quân.”

“Trư quân gì đó này là người của đối thủ Ngũ hoàng nữ, chuyên môn giả cho nàng ta để quấy rối ?”

“Không sai, Ngũ hoàng nữ nhất kiến chung tình với chủ quân, sau đó thành tâm xin cưới, sau khi cưới vô cùng sủng ái, lại không nghĩ rằng mọi chuyện đều là Ngự đại nhân dục lòng bố trí.”

“Vậy tại sao khi phát hiện các người không nói?”

“Nói, ảnh vệ Lục Cửu là người phát hiện chủ quân có vấn đề sớm nhất, nói cho Ngũ hoàng nữ, nhưng bị trách đánh dụng hình, xích lại vì tội bịa đặt.”

“Xem ra hoàng nữ kia có vẻ ngốc.”

“Không phải, Ngũ hoàng nữ từ nhỏ đã thông minh, xử sự sát phạt quyết đoán, nhưng nàng đối chính quân quá mức trân trọng cho nên mới bị lừa.”

“Sau đó cũng không phát hiện?”

“Sau đó phát hiện, chủ quân đánh cắp một bức mật hàm quan trọng gây ra đại họa. Ngũ hoàng nữ đuổi bắt chủ quân không được, lửa giận công tâm nên hộc máu, bệnh nặng một hồi.”

“Ảnh vệ phát hiện sớm nhất được đến đề bạt hả ?”

“Không, dưới sự thống hận, Ngũ hoàng nữ giận chó đánh mèo với hần, dung trượng đánh chết.”

..... Người của thời đại phong kiến đều có tư duy quỷ dị vậy sao?

“Anh cho là Phó Hồng chính là chủ quân?”

“Lần đầu tiên thấy anh xác thực cho rằng gặp phải chủ quân.”

“Nhưng cho dù Phó Hồng giống chủ quân kia, dù sao không phải cũng một người, em cũng không phải chủ nhân của anh, vì sao anh phòng bị anh ấy như vậy?”

“Lúc đó là nhất thời nóng vội, phòng bị anh ta như chủ quân, nhưng sau đó anh cũng hiểu, bọn họ không phải một người.”

“Vậy anh còn uy hiếp anh ấy ?”

Thập Tam trầm mặc.

Thanh Vi cũng không hỏi lại, nhưng vẫn nhìn chăm chú anh, ánh mắt sắc bén. Nếu không hỏi rõ ràng sẽ không từ bỏ.

Thập Tam không kháng cự nổi ánh mắt áp lực này, mím chặt môi, lại chậm rãi thả lỏng, từ từ nói: “Anh cẩn thận nghĩ lại, anh ta quả thực không phải chủ quân. Nhưng nhất định cũng có quan hệ. Tỷ như anh xuyên việt đến, vì sao người đầu tiên gặp là em? Mà hơi thở của em giống hệt Ngũ hoàng nữ. Khi Phó Hồng còn là thiếu niên có ý với em, đến nay không quên..... Dựa theo lời nói của em, tuy rằng chúng ta là hai thế giới, nhưng có liên hệ không hiểu được.”

Anh nói xong hạ quyết tâm: “Cho nên nếu anh ta ở bên cạnh em chính là mối họa, không biết khi nào thì sẽ hại đến em. Lúc trước Ngũ hoàng nữ bị chủ quân lừa gạt, tình cảnh nguy cấp, giận tới hộc máu, sao anh có thể nhìn anh ta theo đuổi em?”

Thanh Vi đỡ trán, nên cười anh buồn lo vô cớ ? Nhưng đây cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Hay là oán trách anh ? Anh toàn tâm toàn ý vì tính toán cho cô.

Nhưng là nghĩ một chút, Thanh Vi lại giận: “Cho dù anh có bận khoản, vì sao anh không nói với em ?”

“Chủ quân rất được sủng ái, Lục Cửu bẩm báo bị trách phạt, cuối cùng còn bị đánh giết. Mà Phó Hồng vừa xuất hiện, ba mẹ em vô cùng yêu thích, em cũng.....” Anh nói xong hạ giọng cực thấp: “Anh lo lắng.”

“Anh lo lắng em sẽ giống Ngũ hoàng nữ, mà anh giống Lục Cửu không hay ho kia ?”

“Anh là sợ em chậm rãi bị anh ta cảm hóa, cuối cùng phải chịu thương tổn. Có lẽ bắt đầu anh ta thật tâm, nhưng chuyện sau này ai mà biết được.” Thập Tam bất an nói.

Anh luôn sợ, sợ Phó Hồng sẽ làm Thanh Vi tổn thương, sợ sau khi nói cho Thanh Vi sẽ giống Lục Cửu bị giận chó đánh mèo. Ai cũng có thể theo đuổi Thanh Vi, ai cũng có thể trở thành chính quân của cô. Duy chỉ Phó Hồng không thể!

Bây giờ Thanh Vi cái gì cũng biết, chắc cô sẽ tức giận.....

Lúc trước cô đã định đuổi anh đi thật xa, bây giờ cô biết được tâm tư của anh, chỉ sợ càng hận anh..... Có lẽ, bây giờ cô đang nghĩ để anh lập tức rời khỏi.

Thập Tam nghĩ, trong lòng chua xót khôn kể.

Thanh Vi nhìn người đàn ông có sắc mặt trắng bệch kia, không biết nên nói gì cho đúng. Cô áp chế cảm xúc, ôm lấy Thập Tam: “Nói anh tốt gì mà tốt chứ, thông minh quá mức là ngu xuẩn.”

Thập Tam cứng ngắc mà để cô ôm, thấp giọng nói: “Đúng, anh thật ngốc.”

Thanh Vi hung hăng đánh anh hai cái, Thập Tam dùng mắt phượng không gợn sóng nhìn cô: “Đánh như vậy anh sẽ không đau, anh tìm vật gì cho em nhé ?”

Thanh Vi không nói gì thật là, Thập Tam không phải rất sâu sắc sao, không phải bây giờ anh nên ôm cô, nói chút lời ngon tiếng ngọt sao ? Lại nói lời sát phong cảnh như vậy.

“Em tất nhiên có chuẩn bị để phạt anh !” Thanh Vi đẩy Thập Tam ra, đứng lên.

Thập Tam hạ mi mắt: Thanh Vi thực sự muốn đánh anh, Thanh Vi muốn xuống tay đánh anh..... Quả nhiên có liên quan đến Phó Hồng, Thanh Vi sẽ đặc biệt tức giận.

Thanh Vi nhìn thấy mắt phượng của Thập Tam mang theo bi thương ủy khuất, không khỏi mềm lòng. Cô thở dài nói: “Thập Tam à, điểm lợi hại nhất của anh không phải võ công, mà là ánh mắt.” Cô thấy ánh mắt không hiểu của Thập Tam, còn nói: “Ánh mắt anh quả là có sát khí, đảo qua ai đều đánh bại được.”

Thập Tam không hiểu lắm ý của cô, lại cảm nhận được sùng nịch trong giọng nói, sau đó còn có một cái bát, đựng canh nóng hôi hổi. Chỉ nghe Thanh Vi nói: “Phạt anh uống sạch toàn bộ canh này. Khi thân thể khỏe lên lại tính sổ với anh !”

Thập Tam bưng bát, cơ hồ rơi lệ. Chuyện nh sợ hãi nhất lo lắng nhất không xảy ra, Thanh Vi còn đợi anh như vậy. Sau này, còn có sau này.....

Thanh Vi nhìn anh chậm chạp không cầm thìa, tự mình múc một thìa đưa qua: “Thế nào, còn muốn em đút mới bằng lòng ăn ?”

Thập Tam nhìn cái thìa bên miệng, vành tai đỏ lên.

Tác giả có lời muốn nói: Chân tướng rõ ràng rồi nha, mọi người đừng nói tôi khoa trương lại giả tạo... ha ha ha

Thực ra cũng có bạn đoán được đại khái, đoán ra một chút của chân tướng.

Quả nhiên là độc giả cường đại.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 96: Thập Tam Quyết Định

Vài ngày sau, thân thể Thập Tam đã khỏe hoàn toàn, ngay cả Thanh Vi cũng cảm thấy sự thay đổi rất nhỏ của anh. Như ánh mắt anh không uy hiếp, mà là sâu xa nội liễm, khí chất của anh cũng âm lãnh từ ác lệ thành bình tĩnh ngưng trọng.

Đây là một giai đoạn tăng lên về chất lượng, lại biểu hiện cụ thể của việc tác giả mở bàn tay vàng.

Thanh Vi nhìn anh khỏe lên hoàn toàn, muốn anh sửa lỗi đảng hoàng, phải xin lỗi Phó Hồng, bất kể là thông qua điện thoại hay là video clip, tự mình nhận lỗi với Phó Hồng.

Cô không muốn làm tổn thương người bạn này, chỉ vì anh giống vị chủ quân mặc danh kỳ diệu như đức thì bị đánh, thật sự rất oan uổng.

Nhìn chằm chằm điện thoại, Thập Tam trầm mặc.

Xin lỗi ? Thập Tam không muốn.

Anh và Lục Cửu là hợp tác, giữa ảnh vệ không có hữu nghị, nhưng cũng có tín nhiệm sinh tử chi giao, Lục Cửu vì chủ quân mà chết, anh không thể không hận anh ta. Dù người thật sự hại chết

Lục Cửu là Ngũ hoàng nữ, nhưng do chủ quân mới đưa đến kết cục này.

Phó Hồng thì sao ? Chẳng những lớn lên hoàn toàn giống chủ quân, hơn nữa cũng biết ăn nói như vậy, cũng hấp dẫn người khác như vậy. Trong lòng Thập Tam cho rằng, Phó Hồng chính là phản chiếu của chủ quân tại thế giới này.

Anh không cam lòng, giáo huấn Phó Hồng thì sao ? Không làm bị thương không làm tàn phế, càng không giết chết, trời biết nếu không cố kỵ Thanh Vi, anh mới sẽ không xuống tay nhẹ như vậy!

Bây giờ Thanh Vi bảo anh xin lỗi..... Thập Tam cắn răng.

Nhưng, cự tuyệt yêu cầu của Thanh Vi, anh không dám, nhất là Thanh Vi vừa tha thứ cho anh, một lần nữa đối tốt với anh, Thập Tam rối rắm nghĩ, xin lỗi người đàn ông bụng dạ khó lường kia còn không bằng lại đánh mình một lần.

Thanh Vi ngồi một bên nhìn anh, biết rõ rang tâm tư nhỏ của Thập Tam. Cô hạ tối hậu thư: “Lập tức gọi điện thoại.”

Ngón tay của Thập Tam như đeo mấy cân sắt mà quay số điện thoại. Thanh Vi bắt đắc dĩ: Giữa trưa cô tận mắt thấy hai tay này vút bay như gió, nhanh chóng bằm một miếng thịt thành thịt viên, bây giờ lại giống như yếu ớt không ấn phím nổi.

Cuối cùng Thập Tam cũng quay số điện thoại xong, nghe một lát, như trút được gánh nặng nói: “Không gọi được.”

Thanh Vi nhận mệnh đi qua. Thập Tam thực sự càng ngày càng hắc hóa, cho rằng cô không phát hiện thiếu một số sao? Cô tự mình gọi, trước khi bên kia trả lời giao cho Thập Tam.

“A lô.” Phó Hồng nhận điện thoại.

“.....” Thập Tam trầm mặc.

“Xin chào? Là ai vậy ?”

“Ta là A Ngự.” Thập Tam tận lực xem nhẹ bên kia: “Thực xin lỗi.”

Đối phương tạm dừng một lát, không biết là ngoài ý muốn hay là đang nhớ lại, sau đó hỏi: “Cứ như vậy ?”

“Tôi xin lỗi anh, sau này.....” Thập Tam nhìn xem Thanh Vi nhú mày bên cạnh, nuốt lời nói đằng sau lại.

“Anh không có thành ý.” Phó Hồng tinh tường biết.

Thập Tam trầm mặc.

Phó Hồng không chờ nữa, ngắt điện thoại.

Thập Tam tự nhận là đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhìn biểu cảm của Thanh Vi, hình như cũng không vừa lòng. Anh nghĩ nghĩ, trên gương mặt anh tuấn là biểu tình cẩn thận tỉ mỉ: “Buổi tối anh làm bánh em thích nhất được không ?”

Thanh Vi trừng mắt nhìn anh một cái, còn chưa nói gì, di động vang, là Đặng Vĩ gọi.

Đặng Vĩ rất ghen khuất. Danh ngạch anh lao lực tranh thủ, Thập Tam lại đổi ý, cuối cùng lấy việc nhiễm bệnh ngoài da truyền nhiễm từ chối, cự tuyệt thư thông báo nhập ngũ. Trời biết Thập Tam làm thế nào khiến trên da nổi lên từng mảnh từng mảnh ban.

Người có bệnh truyền nhiễm, bệnh ngoài da không thể nhập ngũ, cho nên Thập Tam thành công bị từ chối, Đặng Vĩ cũng bị người quở trách, anh bèn oán trách Thanh Vi.

Thanh Vi xin lỗi mãi, hứa hẹn hai lần đại tiệc.

Chuyện tốt, xin lỗi không thành tâm còn tự chủ trương không nhập ngũ. Thấy sắc mặt Thanh Vi không tốt, Thập Tam biết cô tức giận.

Thập Tam rất khẩn trương, anh cũng không muốn làm trái Thanh Vi khiến cô bất mãn, nhưng nếu nhập ngũ, thì cách Thanh Vi quá xa. Lúc anh vắng mặt, ai biết sẽ có bao nhiêu ruồi bọ vây quanh Thanh Vi ?

Vạn nhất, đương nhiên không phải anh không tín nhiệm Thanh Vi, là vạn nhất, Thanh Vi động tâm, anh phải làm sao bây giờ ? Nếu nơi này cũng cho phép nhất nữ đa phu, anh còn có hi vọng, nhưng chế độ một vợ một chồng chết tiệt này, Thanh Vi bị lừa đi rồi anh triệt để không hy vọng !

Suy nghĩ này của anh Thanh Vi biết, nhưng không như vậy Thập Tam phát triển thế nào đây ? Sau khi Thanh Vi phát hiện ý nghĩ của anh sau thì lập tức đã thông tư tưởng cho anh, Thập Tam cái gì cũng hiểu, nhưng vẫn không muốn đi. Bây giờ thì hay rồi, muốn đi cũng không được nữa.

“Cuối cùng anh vẫn buông tha cho cơ hội này.” Thanh Vi thất vọng nhìn Thập Tam. Cô không nghĩ đến Thập Tam ngoan ngoãn phục tùng ban đầu --- bây giờ càng ngày càng có chủ kiến, nhất là khi anh quật cường lên, đúng là đầu trâu mà.

Thập Tam mở miệng, định giải thích, lại phát hiện căn bản không thể nào giải thích, tất cả đều là anh làm, giải thích cái gì đây ?

Anh nhớ Thanh Vi từng nói mắt phượng của anh có lực sát thương, Thập Tam không biết là lực sát thương gì, nhưng bây giờ..... Anh có thể làm chỉ là tha thiết nhìn Thanh Vi.

Nhưng lần này Thanh Vi không bị đả động, cô lạnh mặt xoay người đi.

“Anh tìm việc làm rồi, ở phòng gym Dương Quang làm huấn luyện viên.” Thập Tam vội vàng nói.

Thân hình Thanh Vi cứng một chút: Huấn luyện viên thể hình? Trong vài ngày anh vi phạm nhiều chuyện như vậy ? Phòng gym Dương Quang là phòng tập thể thao chính quy, cũng coi như có chút danh tiếng, nhưng Thập Tam được tuyển dụng lúc nào ?

Mấy ngày nay anh quả thật có đi ra ngoài, cô chỉ nghĩ là anh giải sầu, khôi phục thể lực, không nghĩ tới lại tìm việc xong rồi.

Được rồi, anh đã độc lập tự chủ như vậy, ngay cả thương lượng cũng không thương lượng, đã an bài xong con đường của mình, cô cũng không lo lắng.

Thanh Vi lại cái gì cũng không nói, rời khỏi phòng khách. Thập Tam tha thiết nhìn cô đi, lo lắng đuổi theo. Anh không phải là giấu diếm, hai ngày trước anh đi ra ngoài xảy ra chút chuyện, khiến ông chủ phòng gym Dương Quang xem trọng anh, anh không phải người chỉ làm chút chuyện đã nói với Thanh Vi.

Hôm nay trung tâm tập thể đột nhiên liên hệ với muốn mượn anh, đái ngộ không tệ. Anh chưa kịp nói thì đã có chuyện gọi điện thoại

cho Phó Hồng.

Không nghĩ tới đã nghèo lại còn mắc cái eo, Đặng Vĩ cáo trạng rất kịp thời, bây giờ anh giải thích với Thanh Vi thế nào đây ?

Mấy ngày sau, thái độ của Thanh Vi với Thập Tam luôn nhàn nhạt. Không mắng anh, cũng không thân mật, thậm chí nếu không quan trọng thì sẽ không nói chuyện. Cô như vậy khiến Thập Tam rất khó chịu.

Cuối tuần khi đi mua đồ, Thanh Vi mang theo gói to đi ra từ siêu thị, cố sức để lên xe. Thập Tam ử rữ bám chặt phía sau -- vài lần anh muốn tiếp nhận, Thanh Vi lại một mực không cho.

Lại một lần nữa tránh thoát tay của Thập Tam, Thanh Vi nhìn không được trừng mắt nhìn anh một cái. Tự chủ trương là anh, tìm việc không thương lượng cũng là anh.....

Thanh Vi căm giận nghĩ: Chỉ anh biết tự ngược ? Tự mình đánh mình máu tươi đầm đìa, tôi cũng có thể. Mang vật nặng giống như bây giờ, cô biết anh sốt ruột hơn cô.

Sốt ruột, cũng chỉ có thể lo lắng suông, anh dám lên đoạt không ? Dám la hét với cô không? Thanh Vi đắc ý hít thở, anh không dám, cho nên mới nói, khi dễ người khác, ai không biết chứ ?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 97: Trung Tâm Tập Thể Hình

Giữa trưa hôm nay, phòng gym Dương có vài người đứng gần cửa nghị luận. Đều là người trẻ tuổi, đa số là con gái, đối tượng bọn họ nhìn, bàn luận là huấn luyện viên tập thể hình mới tới - Doãn Ngự.

Khí chất độc đáo, diện mạo tuần mỹ, biểu cảm lạnh nhạt, muốn người khác không chú ý khó. Huống hồ, sự xuất hiện của anh cũng rất có tính kịch. Các cô gái nói với những người không tận mắt chứng kiến về chuyện đã xảy ra.

Là nơi tập thể hình nổi danh, huấn luyện viên của phòng gym Dương Quang không ít, nhưng người giỏi không nhiều lắm, đây là thực trạng rồi. Để nâng cao đẳng cấp, Dương Quang luôn công khai thông báo tuyển dụng tập thể hình huấn luyện viên, đáng tiếc nơi này vốn chính là tam tuyến thành thị, luôn luôn không chiêu mộ được huấn luyện viên cao cấp.

Một tuần trước, khi trung tâm tập thể hình có nhiều người nhất, có người luyện tập bị thương, anh ta ôm cánh tay trật khớp, chỉ trích Dương Quang không chuyên nghiệp, huấn luyện viên thất trách, yêu cầu lập tức đưa anh ta đi bệnh viện, còn phải bồi thường tổn thất.

Vừa vặn ngày đó Thập Tam đi trung tâm tập thể hình, anh ở trên mạng tra phương pháp người thể giới này luyện thể lực, người

thành thị trên cơ bản đều tập thể hình, cho nên cố ý đi xem.

Người này gây chuyện, lập tức làm những người đang tập thể hình vây xem, rất nhiều người đang chỉ trích, người phụ trách chạy đến giải thích, nề hà người bị thương nhất quyết không buông tha, càng nói càng khó nghe.

Đặc biệt anh cánh tay bị thương, được mọi người đồng tình, còn có người dùng di động chụp ảnh, nói muốn phát lên mạng - không biết đây là sự kiện ngoài ý muốn hay là âm mưu cạnh tranh của đối thủ, trán người phụ trách trung tâm đổ mồ hôi, nhân viên công tác cũng nhanh chóng báo cho ông chủ.

Vốn chuyện này cũng không khiến Thập Tam chú ý. Anh không thích náo nhiệt, đang định rời đi, ai biết vài người vọt vào từ ngoài cửa, tự xưng là bạn của người bị trật khớp tay, lao thẳng về phía trước cơ hồ đụng vào người Thập Tam, cũng không hề áy náy.

Cái này khiến Thập Tam không vui. Trừ Thanh Vi, anh không từng có thói quen nhường nhịn người khác, chen chân vào thì bị quán nửa ngày.

Vì thế người lên tiếng không ủng hộ trung tâm tập thể hình giằng co với Thập Tam. Thập Tam nhíu mày: Anh không thích chuyện này, nhìn người trật khớp cánh tay kia, còn dây dưa không rõ với những người này.

Thập Tam làm việc rõ ràng nhất. Anh trực tiếp đến trước mặt người trật khớp nói: “Anh không phải trật khớp, là sai khớp, hơn nữa là cố ý kéo bị thương.” Nói xong túm cánh tay người nọ, nhẹ nhàng đẩy, khuỷu tay anh ta trở lại vị trí cũ.

Quần chúng ngây người, cho rằng anh là đại phu (trung y), nhưng đầu năm nay bất luận trật khớp hay là sai khớp, đều đi bệnh viện chụp hình cho bạn, bác sĩ nhiều lý do, nhưng động tác Thập Tam lưu loát, căn bản không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

Lúc người nọ phản ứng lại, chuẩn bị ồn ào, một tay Thập Tam đã kéo dụng cụ tập thể hình anh ta sử dụng vừa rồi lại, nói ra chiều cao cân nặng của người nọ, kéo nhiều sẽ khiến cơ bắp bị thương, trật khớp thể nào nói vài câu đã rành mạch.

Người làm bộ trật khớp nhất thời ngây ra, chiều cao cũng coi như, không nghĩ tới Thập Tam liếc mắt một cái nhìn ra cân nặng của anh, hơn nữa một tay nhẹ nhàng đùa nghịch mấy dụng cụ tập thể hình khó nhất. Dù là kẻ luyện cơ bắp kiện mỹ cũng làm không được.

Thập Tam nói xong, lại đi đến bên người trật khớp nam, nhẹ nhàng kéo cánh tay của anh ta, trật khớp nam đau thương phát hiện, anh lại trật khớp!

Thập Tam nhàn nhạt nói, đây là sai khớp lúc nãy, sau đó túm cánh tay của anh ta, ngay lúc người kia hô đau, lại như không có việc gì nói, đây mới là trật khớp. Vì thế trật khớp nam thực sự trật khớp, ôm lấy cánh tay đau chạy xa Thập Tam mấy mét, sợ anh lại làm gì đó.

Người gây chuyện biết, hôm nay gặp phải người không thể trêu vào, đành nói mấy câu rồi mang theo trật khớp nam chạy, mọi người tập thể hình vây xem Thập Tam. Lực lượng của anh thuyết phục đàn ông, anh tuần đoạt được hảo cảm của phụ nữ.

Người phụ trách và ông chủ nhìn thấy chuyện này, lúc ấy đã thấy được tiềm năng của Thập Tam, lấy danh nghĩa cảm tạ mời Thập Tam

đi làm, sau đó mới nói chuyện để anh đảm nhiệm huấn luyện viên, điều kiện cũng không tệ, Thập Tam suy nghĩ xong thì đáp ứng.

Các cô gái nói xong, lại líu ríu nói chuyện ngày đó là do một huấn luyện viên không xứng chức gây ra, sau khi bị sa thải lòng sinh bất mãn, bị đối thủ cạnh tranh của Dương Quang mua chuộc, tìm bằng hữu hỗ trợ gây chuyện, phá hỏng thanh danh Dương Quang.

Lúc nhân viên đang làm việc nghị luận Thập Tam, có một cô gái đứng bên cạnh nghe. Nghe xong chuyện, hai mắt nhắm Thập Tam: Anh đang giảng giải cách vận động của dụng cụ cho hội viên, chỉ đạo nên rèn luyện cơ bắp thế nào.

Từ xa nhìn lại, quần áo lao động mặc trên người anh cũng rất đẹp, có mấy nữ nhân đến trung tâm tập thể hình luyện khiêu vũ, luyện yoga, cũng vây trước vây sau, cố ý hỏi chuyện anh.

Đặc biệt có 2 nữ nhân, cứ hỏi chuyện vô bổ mãi, Thập Tam vừa nói thì khoa trương đáp lại, còn không ngừng cười ra tiếng. Nếu không phải Thập Tam quá mức lạnh nhạt, quả thực muốn đáp móng vuốt lên rồi.

Nam nhân cũng quá mức nhiệt tình, không ngừng có người yêu cầu Thập Tam giảng giải luyện khí lực thế nào, Thập Tam đang nói: “Chỉ cần vận dụng thích đáng, cho dù không cần dụng cụ luyện lực lượng, cơ bắp, cơ cũng có thể rèn luyện ra cơ bắp rắn chắc, gia tăng lực lượng cánh tay. Hàng ngày trong cuộc sống dùng bình đồ uống cũng có hiệu quả.....”

Nữ nhân nhìn lên này chính là Thanh Vi vụng trộm đến Dương Quang xem xét, cô muốn nhìn tình huống công tác của Thập Tam, lại không nghĩ rằng anh được hoan nghênh như vậy.

Cô bé tiếp tân quả thực đã sắp nâng anh lên trời, nói anh khí chất thế nào, tuấn mỹ thế nào. Có huấn luyện viên tập thể hình nghe được, không nhịn được châm chọc hai câu, bị các cô vây công: Ngày đó sao anh không ra ? Sao anh không thể chỉ hít đất bằng hai ngón tay ? Sao anh..... Kết quả làm người ta chạy trời chết.

Thanh Vi không khỏi cảm giận cắn răng. Cô càng xem càng giận: Khá lắm Thập Tam, anh rất được hoan nghênh nha, đến chỗ nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt. Nữ nhân vây quanh anh là quyến rũ, nam nhân vây quanh anh là bụng dạ khó lường!

Nghĩ như vậy, cô không khỏi trừng Thập Tam một cái, kết quả phát hiện Thập Tam giống như cảm thấy gì đó, từ trong đám người nhìn ra nơi này. Thanh Vi bị dọa co rụt lại đầu, lặng lẽ ra về theo cạnh cửa.

Buổi tối đó, Thập Tam phát giác lúc Thanh Vi về nhà thì nhìn anh đắm chiêu, có đôi khi còn vừa nhìn vừa vuốt cằm gật đầu, khác thường khiến sau lưng Thập Tam lạnh toát.

Anh nghĩ, Thanh Vi đã văng về anh mấy ngày, bây giờ cũng nên nguôi giận, nhưng là hiện tại loại tươi cười và ánh mắt quỷ dị này là chuyện gì xảy ra?

Cuối cùng , Thanh Vi hỏi Thập Tam đang tra tư liệu trước máy tính:“Công việc thế nào ?”

Thập Tam không nghĩ tới cô chủ động nói chuyện, mây đầy trời trong lòng tan ra, ào ào xuất hiện ánh mặt trời lớn, khoe môi cười lên: “Tốt lắm.”

“Tra cái gì vậy ?”

“Anh muốn hiểu thêm về đặc điểm của dụng cụ tập thể hình, còn có năng lực thừa nhận bất đồng của từng người.” Trước khi đi làm Thập Tam đã nghiêm túc chuẩn bị, nhưng đa số vấn đề, đặc biệt vấn đề của một ít nữ nhân, anh không nghĩ tới, cho nên muốn tìm hiểu.

“ Từng người khác nhau ? Đặc biệt nữ nhân hả ?”

“A ?” Thập Tam sửng sốt, nhưng nghĩ đến quả thực vấn đề của nữ nhân là nhiều nhất cũng khó trả lời nhất, thì không có phản đối.

“Xem ra huấn luyện viên Doãn rất được hoan nghênh, hôm nay em nhìn anh, phát hiện anh được đàn hoa vây quanh, có nữ nhân hận không thể bám lên người anh ấy chứ.” Thanh Vi tựa tiểu phi tiểu nói.

Thập Tam cả kinh, đột nhiên đứng lên, thiếu chút đánh nghiêng laptop: “Không có, không phải, Thanh Vi em tin tưởng anh.....” Thực ra Thập Tam đã sớm phát hiện có nữ nhân cố ý tiếp cận anh, kỳ thực không có hứng thú với dụng cụ tập thể hình, còn hỏi một chút vấn đề bình thường.

Nhưng, anh là huấn luyện viên tập thể hình, có nghĩa vụ trả lời tất cả vấn đề của hội viên trung tâm, nữ nhân này cũng không động thủ động cước. Kỳ thực anh cũng biết bảo trì dáng người, gia tăng độ mềm dẻo của thân thể thế nào, nhưng sợ nữ nhân này biết thì càng hỏi không ngừng, mới không nói ra.

Lúc trưa anh đã thấy có ánh mắt quen thuộc như có như không đảo qua, nhưng luôn luôn bị người vây quanh, không thời gian kiểm tra, kết quả bị Thanh Vi thấy được, hơn nữa cô bắt mẫn.

Làm sao bây giờ ? Thanh Vi sẽ không tin tưởng anh ? Anh có làm gì quá đáng không ? Dựa theo quy củ của thế giới kia, khẳng định là không tuân thủ phụ tắc, ở trong này thế giới, giống như thuộc phạm vi bình thường.

Nhưng nếu Thanh Vi cho rằng anh quá đáng, vậy chắc chắn anh sai rồi, hơn nữa là sai lầm rất nghiêm trọng – bất trình.

Nghĩ vậy, nhìn bộ dáng suy tư của Thanh Vi, Thập Tam vì khẩn trương mà hơi hơi phát run, ánh mắt toát ra vô hạn khẩn cầu.

Tiểu kịch trường:

Bản sắc: Con, công việc này tốt lắm nhé, thoải mái hữu ái, còn có tiền.

Thập Tam: Dạ, cảm ơn mẹ, sao mẹ nghĩ đến vậy ?

Bản sắc: Lần trước mẹ đi khiêu vũ, nhìn thấy một huấn luyện viên nghiêm túc và một huấn luyện viên cùi bắp, thì có ý tưởng này.

Thập Tam: Mẹ có mấy cái bàn tay vàng?

Bản sắc: Cho con xem, đừng lộ ra.

Thập Tam: A, thế nhưng mười cái đều là bàn tay vàng !

Bản sắc: Nói con đừng hô, mọi người sẽ phản đối, không ngược đủ sẽ kháng nghị.

Thập Tam: Hừ, ai kháng nghị? Tôi sớm xem này yêu cầu ngược của các cô đến khó chịu, buổi tối ai cái tìm các cô đi !

Bản sắc: Con a, các cô ước gì người buổi tối đi...

Thập Tam: Ta đi cũng không phải là tiểu bạch kiểm, các cô tự đi.

Bản sắc: Hự, muốn đi thì đi đi, cho con danh sách, đừng nói là mẹ cung cấp.

Thực, Thanh Vi chỉ là có chút vướng mắc, vì chuyện lần trước của Thập Tam, lại thấy Thập Tam hấp dẫn nữ nhân, cố ý vạch lá tìm sâu thôi. Cô mới sẽ không thừa nhận là cô đang ghen.

Nhưng thật kỳ lạ, sao lại có phản ứng lớn như vậy, anh giống như rất sợ hãi. Thanh Vi nghi hoặc: Không hỏi qua một câu, dùng giọng điệu vui đùa, tại sao Thập Tam sợ như vậy? Chẳng lẽ anh thực sự có việc ?

Nhớ tới mấy nữ nhân nhiệt tình buổi trưa, Thanh Vi hít sâu một hơi: Thập Tam bị mờ ám ? Bị thổ lộ ? Bị dạy dỗ ? Được rồi, điều cuối cùng rất khó cậy ra, nhưng có lẽ có cái khác.

Thanh Vi nghĩ nghĩ, trong lòng thấy chua, gương mặt biến đen, kết quả Thập Tam cũng bắt đầu đau khổ.

Anh nhìn mặt Thanh Vi, có chút nóng nảy: “Thanh Vi, anh không có trêu chọc các họ. Anh sai rồi, sau này anh sẽ không nói chuyện với họ nữa.”

Thanh Vi nghĩ một chút rồi bình thường lại, mình thật là..... Thập Tam đâu có sai, nếu anh thực sự bất hòa với đám nữ nhân kia, đừng nói là huấn luyện viên tập thể hình, dù là công việc khác cũng làm không lâu được. Thập Tam sâu sắc tinh tế, sao mình có thể tùy tiện nói đùa chứ.

Cô thầm oán trách mình, Thập Tam còn tưởng rằng cô mất hứng, lập tức nói: “Nếu em không thích, anh có thể không đi Dương Quang

làm.”

Trái tim Thanh Vi lập tức mềm nhũn. Thập Tam xem trọng công việc này thế nào cô thấy ở trong mắt. Anh rất nghiêm túc, làm cũng thuận lợi, chỉ một câu nói của cô anh liền cam tâm tình nguyện buông tay, sao cô có thể ích kỷ?

Thanh Vi cầm chặt tay Thập Tam nói: “Không cần. Thấy anh được hoan nghênh như vậy, em chỉ đùa một chút. Công việc này thích hợp với anh, điều kiện cũng tốt, phải làm cho tốt vào, em ủng hộ anh.”

Tay Thập Tam bị cô lôi kéo, thuận thế ngồi xuống kề bên cô cảm nhận được ấm áp, gật gật đầu.

Thanh Vi đang chuẩn bị lên lớp cho Thập Tam, về khoảng cách bình thường giữa nam và nữ, để Thập Tam có chút cảnh giác, lại nhận được điện thoại của Lưu Húc Dương, nói có nhiệm vụ khẩn cấp, bảo cô mặc thường phục đến trung tâm thành phố “người khang chừng nói”. (rin: thật tình ko biết chỗ này, đành để nguyên)

Vừa nghe cái tên kia, Thanh Vi hết chỗ nói rồi.

Thực ra cô từng đi ngang qua nơi này, cỡ bậc trung, sửa chân, mát xa gì đó rất đầy đủ, nhưng cái tên này..... Cô tổng thấy có khi tới cửa “Người khang chừng nói”, sẽ xuất hiện một cô bé vấn tóc, đứng ở cửa vung khăn: “Hoàng a mã mời !” Hoặc là “Hoàng hậu nương nương 3 vị, cách cách 2 vị, a ca 6 vị!”

Được rồi, tuy rằng châm chọc trong lòng, Thanh Vi vẫn dùng tinh thần chuyên nghiệp chuẩn bị xuất phát.

Thập Tam đã nghe thấy cô muốn đi chấp hành nhiệm vụ, không yên lòng, không nhịn được nói: “Anh đưa em đi, an toàn chút.”

Cảm giác có người quan tâm thật tốt, Thanh Vi cười tủm tỉm đồng ý, khi đi còn cố ý dặn dò vài câu, sợ anh không quen thuộc sẽ bại lộ. Thập Tam đều nhất nhất đồng ý.

Kết quả khi ra khỏi cửa, Thập Tam một thân quần áo màu đen, nhanh nhẹn đi bên người cô, Thanh Vi đột nhiên nghĩ đến, mình dặn dò thuần túy dư thừa - Thập Tam là loại người nào, ảnh vệ đó .

Nghĩ vậy, Thanh Vi cười, cầm tay Thập Tam nói: “Muốn nói theo dõi đánh người bắt người, anh còn giỏi hơn em, nghe em lái nhai không chê phiền sao ?”

Thập Tam được cô chủ động cầm tay, tự nhiên vui vẻ không thôi, mắt phượng mang ý cười thấp giọng nói: “Không phiền, đương nhiên anh phải nghe em.”

Hai người lái xe đến “người khang chừng nói”, lại không gặp được Lưu Húc Dương, cũng không thấy cơ sở ngầm. Thanh Vi buồn bực, gọi điện thoại hỏi, Lưu Húc Dương kêu cô đi thẳng đến phòng ở lầu 3. Nghe thấy ngữ điệu vui vẻ của Lưu Húc Dương, Thanh Vi thấy không thích hợp.

Ngẫm lại việc xấu của người này, sẽ không đào hầm cho cô nhảy chứ ? Thanh Vi ngẫm lại, hỏi Tiểu Vị có biết chuyện hành động không, kết quả Tiểu Vị nói, cô đang ở phòng, muốn Thanh Vi mau tới.

Thanh Vi đành phải đi lên, vừa vào phòng, chỉ thấy Lưu Húc Dương, Tiểu Vị, Đại Hải, Triệu Quang Hoa đều ở, bọn họ đều đổi

quần áo mát xa, một người một ghế nằm uống trà!

Tình huống gì đây ? Tuyệt đối không phải nhiệm vụ.

Thanh Vi hí hóp mắt nhìn Lưu Húc Dương: “Sao vậy? Đi rửa chân còn muốn hổ tôi ?”

“Sao có thể chứ, chuyện tốt mới nhớ em. Không cần trả tiền, đoàn ủy chi.”

“Đoàn ủy? Chúng ta không phải đoàn viên mà.”

“Thiễn cận, đoàn viên thanh niên thôi, thanh niên cũng do đoàn ủy lãnh đạo !”

“Được rồi, hoạt động đoàn ủy lần này là rửa chân? Ai cấp kinh phí?”

“Em đã quên Quang Hoa bí thư đoàn ủy sao, anh kinh phí, chúng ta thương lượng, vừa khéo đủ mấy người chúng ta rửa chân.”

Đúng rồi, hình như Triệu Quang Hoa là bí thư đoàn ủy, nhưng anh không có tác dụng gì, mọi người không nhớ cũng phải. Nhưng là rửa chân..... Như vậy cũng được sao ? Thanh Vi hắc tuyến. Tiểu Vị cười tủm tỉm nói: “Mấy ngày nay thật bận, nghĩ nghĩ, ca hát ăn cơm gì đó còn không bằng rửa chân thả lỏng.”

Lúc này, Thập Tam ở bên ngoài nghe thấy tình hình thực tế cũng vào. Đại Hải nhìn thấy anh sửng sốt, Lưu Húc Dương kỳ quái nói: “Thì ra em còn dẫn người đến đây.”

Thập Tam lẳng lặng đứng không nói chuyện, làn da dưới ánh đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng như ngọc, vẻ mặt mang theo nhàn nhạt

xa cách lạnh lùng.

Thập Tam không phản ứng, Thanh Vi cũng không muốn anh bị Lưu Húc Dương quở trách, vì thế nói: “A Ngự lo lắng an toàn của tôi, chuyên môn theo giúp tôi chấp hành nhiệm vụ.”

Triệu Quang Hoa xem như người tổ chức giả, hoà giải nói: “Vây cùng nhau đi, mọi người đều gặp qua, xem như bạn cũ gặp lại.”

Trong lúc nói chuyện, kỹ sư bước vào, vừa khéo 6 người, 4 nữ 2 nam.

Thanh Vi biết, nơi này đều là khác phái phục vụ, tức nam tẩy cho nữ, nữ tẩy cho nam. Nhưng để nữ nhân rửa chân cho Thập Tam? Anh sẽ không đá văng người chứ ?

Vốn là phòng lớn có 6 chiếc giường, Thập Tam đứng ở cửa biểu cảm trên mặt thiếu thiếu, thực ra trong lòng khẩn trương đến co quắp. Thấy những người này đi vào, anh theo tỉ lệ nam nữ đã nhìn ra.

Thập Tam không nghĩ tới, nơi này thế nhưng là khác phái rửa chân mát xa. Bây giờ phải làm sao ? Lập tức rời đi, có làm Thanh Vi mất hết mặt mũi không? Nhưng vừa nghĩ đến mình bị nữ nhân nắm chân, còn sờ tới sờ lui trên người anh, anh rùng mình một cái.

Chân của nam nhân, sao có thể tùy tiện cho nữ nhân đụng vào chứ? Thập Tam khẩn trương.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 98: Đường Đậu Không Ngọt

Thanh Vi chú ý thấy Thập Tam đang co quắp bất an, sao lại không rõ anh đang nghĩ gì? Giải quyết cũng dễ, đổi người nam tới là được, để Thập Tam hưởng thụ một chút cũng không tệ.

Nhưng là Thanh Vi còn chưa nói, một kỹ sư nam kinh hỉ nói:“Chị? Chị,đúng là chị rồi !” Sau đó vui vẻ mà đi đến trước mặt Thanh Vi, giống như muốn ôm cô vậy.

Một tiếng “Chị” này hiệu quả quá mạnh mẽ, ánh mắt những người đều nhìn về phía Thanh Vi, Thập Tam cũng vậy.

Thanh Vi mặc danh kỳ diệu, cô nhìn kỹ nam hài đang cười với cô này, quả thật nhìn quen mắt, nhưng tuyệt đối không phải em họ trong nhà. Nam đó hài cười nói:“Chị không nhớ rõ em? Chúng ta..... Chúng ta cùng uống cà phê, em còn đề cử rượu cocktail cho chị nữa!”

Cái này thì Thanh Vi có ấn tượng, nam hài này không phải Đường Đường sao. Lúc trước để bắt được tội phạm quan trọng Dương Đông Khuê, cho rằng Đường Đường là tình nhân của hắn, cô cố ý tiếp cận cậu ta.

Sao bây giờ cậu ta đến đây làm kỹ sư rửa chân ? Chẳng lẽ, hoàn lương ? Cũng may coi như cậu ta thông minh, không nói thẳng ra

quen biết thế nào, nếu không còn không bị người khác khinh bỉ sao ?

Lưu Húc Dương không tiếp xúc gần gũi Đường Đường, sớm đã quên chuyện này, những người khác càng không biết. Thấy Đường Đường trò chuyện vui vẻ với Thanh Vi bộ, tất cả đều nhìn chăm chăm hai người không, ánh nhìn mập mờ đầy thâm ý.

Thanh Vi giận, lại không thể rống đám hại bạn này nói ra tình hình thực tế, sợ Đường Đường nói cái gì nữa, nhanh chóng nói: “Nga, tôi nhớ rồi. Bây giờ cậu làm việc ở đây sao ?”

Đường Đường cười: “Chỗ lúc trước làm không tốt, lại tìm không được việc làm, trước hết làm ở đây kiếm cơm ăn.”

Thanh Vi giật mình, sau hành động lần đó, là rà soát kiểm tra toàn khu vực, hội sở mà Đường Đường làm việc chắc chắn đứng mũi chịu sào, khẳng định chịu ảnh hưởng lớn, nơi khác cũng như vậy. Loại người không bằng cấp không sở trường như Đường Đường, lại là nam hài trẻ tuổi không thể chịu khổ, muốn tìm việc cũng khó.

Việc làm kỹ sư rửa chân này, chắc cậu ta cũng không thích làm -- trừ phi là phục vụ đặc biệt ? Bây giờ cậu ta thấy mình, chẳng lẽ còn cho rằng cô là tiểu thư nhà giàu, chuẩn bị tìm kim chủ ?

Nghĩ đến vậy, mồ hôi lạnh của Thanh Vi rơi xuống.

Cô nháy mắt với Lưu Húc Dương, tên chết tiệt này dám làm như không thấy, vừa rồi còn nhìn chăm chăm cô không tha, bây giờ lại thâm tình nhìn ly trà. Máy người còn lại càng không cần nói, đều dựng thẳng lỗ tai hóng chuyện.

Đường Đường không đợi Thanh Vi nói chuyện, đã giành trước chiếm vị trí trước giường cô, vui rạo rức nói: “Để em tẩy cho chị, kỹ thuật của em tốt lắm.”

Lời nói có vô số nghĩa khác này mà làm Thanh Vi cứng lại, Tiểu Vi đang uống nước thực không nể mặt mà liên tục ho khan.

Thập Tam luôn luôn không nguời. Anh yên lặng đánh giá Đường Đường, tuổi trẻ, thanh tú, tươi cười mềm mại, quán quýt lấy Thanh Vi không chút nào che giấu ân cần của mình. Nam hài này tuy rằng cử chỉ bình thường, nhưng trong tươi cười vẫn mang chút phong trần.

Thực hiển nhiên cậu ta đã sớm quen biết Thanh Vi, cậu ta nói từng uống cà phê, uống rượu với Thanh Vi, hơn nữa ngôn ngữ ái muội, rõ ràng còn có cái khác.

Trái tim Thập Tam bị níu chặt. Cho tới nay, quanh người Thanh Vi đều là đồng sự và thân hữu của cô, nhiều nhất xuất hiện Phó Hồng. Mà nam hài này khác bọn họ, cậu ta và Thanh Vi nhất định quen biết không đơn giản.

Nam hài tử mang theo hương vị phong trần, quen biết Thanh Vi trong quán bar sao ? Thanh Vi có từng thích cậu ta không ? Thanh Vi có qua đêm với cậu ta không ? Nhất là, này nam hài rõ ràng nhớ mãi không quên Thanh Vi, còn hy vọng bọn họ tiếp tục qua lại.

Nam hài nghiêng về thẩm mỹ quan của thế giới trước kia. Thanh tú, ôn nhu, ân cần. Thanh Vi có biết cậu ta ở đây hay không? Cô cố ý đến nơi này gặp cậu ta sao ? Thập Tam không dám xác định.

Thanh Vi lúc này sầu khổ, trời biết cô cũng không muốn để cậu ta rửa chân cho cô. Nhưng nếu cự tuyệt bây giờ, sẽ khiến Đường Đường vô cùng mất mặt, hơn nữa ai biết cậu ta có dám làm gì nữa không ?

Rửa chân thì cũng thôi đi, nếu Đường Đường đưa ra yêu cầu khác thì làm sao bây giờ? Rõ ràng cậu ta có ý đồ này. Bọn Lưu Húc Dương một bộ xem kịch vui, nói không chừng ngày mai sẽ loan truyền trong cơ quan, chỉ có thể trông cậy vào Thập Tam.

Nghĩ đến Thập Tam, Thanh Vi nhớ lại còn chưa có đôi kỹ sư cho anh, hay để Đường Đường đổi với nữ kỹ sư của anh là được. Thanh Vi vừa nghĩ đã thấy hài lòng

Cô gái trước mặt Thập Tam còn đang xấu hổ, còn đang cao hứng khi đối tượng mình phục vụ là một soái ca, nhưng là người này luôn luôn lạnh như băng, thậm chí ngồi cũng không ngồi, cô ý bảo vài lần cũng không được.

Thập Tam thấy Thanh Vi nhìn anh, lại hiểu sai ý.

Anh nghĩ, Thanh Vi từng sủng ái nam hài này, có lẽ bây giờ còn có tình cảm, trường hợp này đương nhiên anh không tiện ở đây. Mình không tự giác lui ra ngoài, thế nhưng còn giống một cọc gỗ đứng trong này, đúng là không có nhãn lực.

Vì thế Thập Tam nói với Thanh Vi: “Anh có chút chuyện ra ngoài, một lát trở lại đón em.” Nói xong vội vàng rời khỏi.

Thanh Vi trợn mắt há hốc mồm, cô nhìn Thập Tam là để anh giải vây cho cô, sao anh lại xoay người bỏ chạy ? Còn chạy nhanh như vậy, giống như có ai đang đuổi anh, ngay cả kêu cũng không kịp.

Thập Tam đột nhiên rời đi, khiến mấy đồng sự cũng ngoài ý muốn, Tiểu Vị nói: “Chẳng lẽ anh ta tức giận?”

Thanh Vi lắc đầu. Cô đoán được Thập Tam sẽ không tức giận, nhưng chắc chắn hiểu lầm rồi. Người đã đi, bằng tốc độ của anh, ai đuổi kịp? Quên đi, vẫn là buổi tối lại giải thích.

Rơi vào đường cùng, Thanh Vi chỉ có thể tùy ý Đường Đường nhiệt tình phục vụ rửa chân.

Hành lang an tĩnh vọng ra âm nhạc nhu hòa từ trong phòng, ánh sáng màu chuyển động trên mặt đất. Thập Tam đứng ngoài cửa phòng, anh dựa vào tường mà đứng, mặt không chút biểu cảm, trong mắt phượng có một tia ảm đạm.

Từ trong phòng đi ra, trong lòng luôn đau đớn âm ỉ. Thập Tam chậm rãi điều chỉnh hô hấp, tự an ủi bản thân: Không có gì, Thanh Vi từng thích người khác, từng sủng ái người khác là chuyện rất bình thường. Thanh Vi thích người khác chỉ là nhất thời, chỉ cần có thể luôn luôn bên cạnh anh là tốt rồi.

Cô chỉ đáp ứng lời mời của bạn bè, không có chủ động đến nơi này đã là tốt lắm. Anh hẳn là, cần phải thích ứng mới đúng. Không thể ghen tị, không thể không hiểu chuyện, để Thanh Vi phiền chán anh.

Phó Hồng là người không thể tiếp cận, nam nhân khác, chỉ cần Thanh Vi thích, anh nên nhận. Phu đức, nam huân anh đều từng đọc, tuy rằng thế giới này nam nhân không cần tuân thủ quy củ hà khắc đó, nhưng với Thanh Vi, anh muốn làm tốt, nhất định phải làm một người chồng tốt.

Điều quan trọng thứ nhất để làm hiền phu là, làm cho thê chủ vui vẻ. Chỉ cần thê chủ vui vẻ, phải chấp nhận được nam nhân khác.

Nhân viên phục vụ đi ngang qua lại kỳ quái mà nhìn anh, cô bé vừa rồi cũng đi ra, cô nhìn thấy Thập Tam sửng sốt, chuẩn bị hỏi, Thập Tam lại làm một động tác, để cô dừng lên tiếng.

Anh không muốn trả lời bất cứ vấn đề nào.

Xem ra đứng ở nơi này rất lạ, Thập Tam nghĩ nghĩ, đi đến sảnh lớn, ngồi xuống sofa bên cạnh thác nước giả, cảm thụ dự mát lạnh dòng nước mang đến.

Lại không nhìn được nghĩ tới Đường Đường. Nam hài kia tuổi trẻ qua, trưởng thành tú nhu thuận, miệng lại ngọt, đương nhiên sẽ khiến người vui vẻ hơn nam nhân vừa lãnh lại vừa ngốc như anh.

Anh chỉ cần an phận thủ thường là được rồi. Nếu một lát Thanh Vi muốn dẫn Đường Đường về nhà thì sao ? Không, Thanh Vi sẵn sóc anh như vậy, chắc là sẽ không dẫn người về nhà, như vậy có lẽ sẽ đi khách sạn ?

Vừa nghĩ đến Thanh Vi có lẽ sẽ cùng nam nhân khác qua đêm, trong lòng Thập Tam vừa khổ vừa chua xót. Không thể giấu trong lồng ngực được, chua xót toát ra thấm sâu vào từng mạch máu.

Ánh mắt, cái mũi, hai tay..... Đều cảm thấy không thích hợp, đều vô cùng đáng ghét.

Đây là ghen tị phải không ? A, không thể ghen tị, không nên..... Có lẽ sau này Thanh Vi còn có thể sửng ái người khác, nếu anh không thể chấp nhận, lộ ra sắc mặt của đồ phu, thì quá khó coi, chắc chắn Thanh Vi không thích.

Trước kia cho rằng nhiều nhất chỉ có thể là một tiểu thị nho nhỏ, bây giờ Thanh Vi muốn lấy anh làm chồng, sao anh có thể không biết tốt xấu.

Trong lòng Thập Tam hung hăng nói với mình: Không được lộ cảm xúc, không được mất hứng ! Nếu Thanh Vi mang Đường Đường về nhà, anh nên chuẩn bị tốt cho họ, phải hiểu được lắng tránh. Nếu Thanh Vi muốn giữ Đường Đường lại vài ngày, mà phải vô cùng vui vẻ đi chuẩn bị.

Dù anh suy nghĩ, cũng thực muốn làm như vậy, trong lòng vẫn ần ần đau.

Tác giả có lời muốn nói: Thập Tam vẫn là thực hiền lành ha.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 99: Anh Ở Đây Chờ Em

Thập Tam ở bên ngoài kiến thiết tâm lý, Thanh Vi ở bên trong vô cùng kỳ quái.

Từ khi Đường Đường phát hiện Thanh Vi, tâm tư bắt đầu lung lay. Đang nghĩ giống Thanh Vi, hội sở bởi vì bị đóng cửa tra xét vài ngày, khi mở cửa lại cũng không dám làm ăn lộ liễu như trước.

Những nơi khác cũng giống vậy. Chuyện kiểm tra đó, hàng năm đều sẽ có vài lần, giống khi bão đến, luôn luôn có vài chỗ không yên ổn vài ngày. Loại người có khuôn mặt thanh tú giống Đường Đường, lại còn nhỏ tuổi tất nhiên không chịu nổi khổ sở.

Nếu tìm công việc khác, thể lực không chịu nổi, bụng bê rửa chén quá mệt mỏi, chuyện khác người ta không cần. Cuối cùng, dựa vào kỹ thuật mát xa từng học làm việc ở nơi này.

Nơi này có vẻ chính quy, không có “phục vụ đặc sắc”, đương nhiên cũng không hạn chế khách hàng và kỹ sư liếc mắt với nhau, tự mình phát triển gì đó. Tự do luyến ái là thuộc về chủ nghĩa xã hội khoa học tinh thần văn minh.

Rửa chân, mát xa cũng phí thể lực, thu nhập lại không cao bằng trước kia, Đường Đường đã sớm kêu khổ thấu trời.

Trước kia cậu đã nhớ kỹ Thanh Vi, kiểu khách hàng tuổi trẻ, có khí chất sạch sẽ, ôn nhu cũng không thường thấy. Ngày đó cậu còn tiếc nuối không giữ người lại được, nên hôm nay vừa thấy Thanh Vi cậu lập tức nhận ra.

Về phần có tiền hay không, Đường Đường cũng không lo lắng. Tuy rằng Thanh Vi không mặc ánh sáng lờ lờ giống ngày đó, nhưng cũng nhẹ nhàng khoan khoái thỏa đáng, hơn nữa cô còn mang theo một người đàn ông. Người đàn ông kia lớn lên rất đẹp mắt, đối với Thanh Vi vừa tôn kính vừa săn sóc, không phải cấp dưới thì là tình nhân cô bao dưỡng – chứng minh Thanh Vi vẫn có chút của cải !

Bây giờ cậu không muốn nhiều lắm, chỉ hy vọng Thanh Vi coi trọng cậu, sau này thỉnh thoảng tìm đến cậu vài lần, nếu có thể được bao nuôi một thời gian thì rất tốt, tiết kiệm được phí ăn ở còn có tiền xài !

Cho nên Đường Đường ra sức lấy lòng cô. Cậu cũng có chút nỗ lực, nhìn ra Thanh Vi không giống người thích bộ dáng yêu mị láu cá, cậu biểu hiện ra một mặt thanh tú đáng yêu của mình, mặt này cũng rất phù hợp với diện mạo của cậu.

Tuy rằng Đường Đường rửa chân cho Thanh Vi rất nguyên tắc, nhưng thái độ quá khẩn thiết của cậu vẫn khiến Thanh Vi không được thoải mái. Đặc biệt vừa nghĩ đến Thập Tam không biết chạy đi đâu, trong lòng cũng khó chịu.

Sao Thập Tam lại bỏ chạy ? Lúc đối phó với Phó Hồng anh có khí thế như vậy, ngay cả nói chuyện ăn cơm cũng cạnh tranh trong lòng, sao khi đối mặt với con gà con thanh tú này lại sợ hãi như vậy ?

Chẳng lẽ anh sợ cô so đo ? Trời ạ, dưới ánh mắt không ngừng bắn phá của đồng nghiệp, cô thật sự rất hy vọng Thập Tam ghen. Nhưng anh lại làm ngược lại, chẳng những người không thấy bóng, di động cũng tắt luôn !

Thanh Vi buồn bực rồi, ban đầu rất thích được ngâm chìm trong nước thuốc cũng không cảm thấy thư thái nữa. Đường Đường bắt đầu mát xa chân cho cô. Không biết là cô quá mẫn cảm hay là thật, Thanh Vi cảm thấy khi tay Đường Đường mát xa thì lưu luyến trên đùi cô.

Thanh Vi sửng sốt: Đây là, bị sàm sỡ? Còn là bị một nam sinh nhỏ sàm sỡ ?

Thanh Vi phải đi, nhưng cô không muốn thể hiện quá lộ liễu, lại càng không muốn bại lộ thân phận của mình. Nếu bị nhóc này biết ngày đó dung cậu ta làm mờ mịt, trời biết có thể mang đến phiền toái hay không.

Mở di động, Thanh Vi gửi tin nhắn cho vô lương dám hại bạn đang xem kịch vui: Đây là mờ mịt lần trước, hiểu sai biến đi, tôi phải đi. Lại gửi tin nhắn cho Hiểu Văn: Gọi cuộc điện thoại, nói có việc tìm tôi, để tôi thoát thân.

Hiểu Văn quả nhiên gọi điện đến, cô nói Thanh Vi có cuộc hẹn quan trọng, cứ như vậy là có thể chuồn đi. Thanh Vi giả vờ giả vịt đáp ứng, muốn chạy lấy người.

Đường Đường nóng nảy, không biết làm sao đứng ở trước mặt cô, trong tay còn cầm khăn lông: “Chị à, tẩy xong hăng đi.” Thanh Vi nghĩ trong lòng: Tẩy xong mới đi, sẽ bị sàm sỡ đến mức nào ? Ngoài miệng nói: “Tôi có việc gấp, không còn kịp rồi.”

Đường Đường còn cố gắng nói: “Có thể lưu số điện thoại cho em hay không?” Thanh Vi thề rằng cô đã nghe thấy tiếng cười ghen không phúc hậu của Lưu Húc Dương, không hỗ trợ còn cười cô, thật muốn một cước đá bay tên cặn bã này!

Cô không có kinh nghiệm đối phó tình huống như vậy, nhưng cô biết, nếu một khi có liên hệ sẽ không quăng được cục nợ này, vì thế từ chối, hành động kiên quyết đi ra ngoài.

Đường Đường tiễn cô ra còn hy vọng xin được số điện thoại của cô, lúc này di động của Thanh Vi liên tiếp vang lên chuông báo tin nhắn, vừa di động vừa miễn cưỡng đối phó Đường Đường, cô thấy được 4 tin nhắn.

Lưu Húc Dương: Tôi biết, thực sự, em không cần giải thích, càng giải thích càng không rõ ràng.

Tiểu Vị: Cuối cùng tôi cũng nhìn thấu bản chất của cô! Sao đi nhanh vậy, không để tôi nhìn chút nữa !

Triệu Quang Hoa: Chúc mừng em, có một ngày được hoan nghênh, cuối cùng thoát khỏi danh hiệu vinh dự gái ế!

Đại Hải: Cẩn thận bệnh truyền nhiễm.

Thanh Vi xem một cái, mặt đen đi một chút, tin nhắn cuối cùng Đại Hải khiến cô hắc hóa triệt để. Lúc này Đường Đường cũng lấy điện thoại di động ra nói: “Chị, dãy số của chị là bao nhiêu, để em gọi qua ?”

Thanh Vi đang muốn cự tuyệt, thì nhìn thấy Thập Tam không biết đi từ nơi nào ra, đứng ở phía sau cô. Thập Tam nghe thấy giọng nói của Đường Đường, sau đó thì nhìn thấy hai người đi đến đại sảnh.

Quả nhiên Đường Đường đang cố gắng tới gần Thanh Vi, mà Thanh Vi cũng dẫn cậu ta đi ra, vậy có nghĩa là.....

Bây giờ nhìn thấy Đường Đường muốn số di động, mà Thanh Vi đang nhìn di động, Thập Tam nhẹ nhàng hừ: Xem ra hôm nay là lưu số điện thoại ?

Thanh Vi vừa thấy Thập Tam, lập tức có lý do thoát khỏi Đường Đường, cầm tay anh nói : “Anh đi đâu vậy? Sao lại tắt máy?” Biểu hiện thân thiết rõ ràng, nói chất vấn không bằng nói cô đang hờn dỗi.

Thập Tam nhìn gương mặt ủy khuất ghen ghét của Đường Đường, hạ mi mắt nói : “Anh ở đây chờ em.”

Một câu đơn giản như vậy, anh ở đây chờ cô.

Không bắt mắt đối với hành vi của cô, không chất vấn đối với đột nhiên nam hài nháy ra này, không có sắc mặt bất bình tranh cãi ầm ĩ đánh đá, cứ như vậy lẳng lặng chờ cô.

Biết rõ Đường Đường tiếp cận cô có mục đích, biết rõ bọn họ ở cùng nhau có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì, lại một câu cũng không hỏi, giống như cô làm thế nào cũng là lẽ thường phải làm, mà anh sẽ chờ cô tại chỗ này.

Anh và nữ nhân khác nói nói mấy câu cũng cảm thấy mình đã sai, thực xin lỗi Thanh Vi, lại yên lặng chịu đựng tất cả những việc cô làm, ngay cả một chút không thoải mái cũng không có.

Thanh Vi đột nhiên nghiêng rằng : Được rồi, cô là rất cảm động, nhưng đồng thời cũng rất tức giận.

Có người đến tranh giành cô với anh, anh lập tức chấp tay nhường cho, anh đừng nói là anh còn dự tính mang người về nhà ? Tình yêu của anh chẳng lẽ hoàn toàn không có ham muốn chiếm hữu sao, vậy vẫn là tình yêu sao ?

Không được, việc này cô phải biết rõ rang ! Đúng rồi, còn có việc anh tự tiện chạy trốn ném cô lại, đều phải tính sổ.

Nghĩ vậy, Thanh Vi thế nào còn cố kị Đường Đường, nắm tay Thập Tam trực tiếp lái xe về nhà.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 100: Giáo Huấn

Thập Tam không biết vì sao Thanh Vi lại vội vàng rời khỏi, sắc mặt cũng biến đổi không ngừng, một hồi ôn nhu một hồi phần uất, nhưng anh biết chắc chắn có liên quan tới mình, cho nên ngoan ngoãn về nhà cùng Thanh Vi.

Sau khi về nhà Thanh Vi khí thế mười phần đề Thập Tam lại: “Vì sao chạy trốn ? Còn tất máy, anh cố ý hả?”

“..... Anh cho rằng.....” Thập Tam không thể giải thích, đành phải trầm mặc.

“Anh cho là cái gì ? Đừng nói là anh còn chuẩn bị đón cậu ta về nhà nha ?”

“Anh sẽ, chỉ cần em thích, anh còn có thể trông coi cuộc sống của cậu ta.” Thập Tam vội vàng cam đoan, tỏ vẻ mình rất hiền đức.

“Anh ! Anh trông nom thế nào, chẳng lẽ anh còn định chuẩn bị nước tắm giúp bọn em ?” Thanh Vi hận không thể mở sọ não Thập Tam ra, xem kết cấu thần kinh của anh.

“Anh có thể làm được. Nếu em muốn cậu ta đến ở cùng, anh đi mua chiếc giường bố trí thật tốt.”

“Cái gì ?” Thanh Vi ôm trái tim chịu đủ tàn phá của mình: “Anh còn muốn mua giường mới cho cậu ta?”

“Bây giờ anh có tiền lương, anh có thể làm được.” Thập Tam thành khẩn nói.

..... Thanh Vi triệt để hồng mắt.

Thập Tam đang thể hiện ra rộng lượng của anh sao? Nữ tôn nam đều là như vậy sao ? Anh còn chuẩn bị tự mình bỏ tiền giúp Thanh Vi bao dưỡng Đường Đường? Có lẽ nên nói, giúp Thanh Vi bao dưỡng nam nhân cô thích ?

Thập Tam thấy Thanh Vi không nói lời nào, cho rằng cô không tin, thấp giọng nói: “Anh nói thật. Anh cam đoan không đổ kỵ, cũng không gây trở ngại em thích người khác. Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được.”

“Vậy còn anh ? Anh thích ai em cũng không thể gây trở ngại ?” Thanh Vi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thập Tam khẽ cười : “Anh? Anh là của em, anh chỉ thuộc về em.”

Thập Tam cười luôn rất đẹp, tuy rằng bây giờ mỉm cười nhạt nhẽo, lại giống mây phá ánh trăng, một đôi mắt phượng trong sáng như sao. Đẹp thì đẹp thật, nhưng giờ phút này Thanh Vi lại cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Khá lắm Thập Tam, dám khiêu chiến điểm máu chốt đạo đức của cô, kích thích dục vọng hắc ám của cô. Thập Tam như vậy, nên giáo huấn hay là không nên giáo huấn đây?

Nhất định phải khiến anh quên mất mớ quan niệm loạn thất bát tao này, cho dù không thể quên được cũng không được lại đề xuất công khai. Nếu ngày nào đó anh nói trước công chúng, vậy hậu quả.....

Nghĩ vậy, chỉ số độc ác của Thanh Vi thẳng tắp bay lên, nhảy lên đánh về phía Thập Tam. Cô vốn muốn đánh gục Thập Tam, nhưng Thập Tam không rõ ý này, vững vàng tiếp được cô, ánh mắt nhìn cô không tiếng động hỏi.

Chính là vẻ mặt này, phía sau sự vô tội là lý luận tà ác! Cuối cùng Thanh Vi không nhịn được, quyết định dạy dỗ vị “Hiền phu” này thật tốt. Tuy rằng giá trị võ lực của cô thấp, nhưng rất có tính uy hiếp, bởi vì đối phương chịu phối hợp.

Thanh Vi trượt xuống từ trên người Thập Tam, chỉ vào giường: “Nằm sấp lên !”

Thập Tam sửng sốt, anh cảm thấy cảm xúc của Thanh Vi đang bạo động, hơn nữa hơi nghiêng về tức giận, phẫn nộ. Nhưng anh đã nói rõ thái độ, càng không ghen tị, sao Thanh Vi còn tức giận ?

Chẳng lẽ vì đối lập Đường Đường, cuối cùng Thanh Vi cũng phát hiện của anh thô鄙, không đáng quý trọng ? Hay là, kỹ thuật của anh không tốt bằng Đường Đường ? Thập Tam mím môi, ngoan ngoãn nằm sấp lên trên giường.

Sau lưng chột lạnh, Thanh Vi xốc quần áo của anh lên. Bôi thuốc mấy ngày nay, thương tích sau lưng đã khôi phục, nhưng còn mấy chỗ chưa lành hẳn, cũng nhìn thấy da non màu hồng nhạt.

Nhìn thấy lưng anh càng khiến Thanh Vi tức giận, đây cũng do người này tự mình đánh, sao anh hạ thủ được ? Da thịt như ngọc ban đầu, bây giờ biến thành thế này !

Ra vẻ nhu thuận, ngoan ngoãn nghe lời, kỳ thực không bao giờ để người ta bớt lo!

Nghĩ đến vậy, Thanh Vi không nhịn được muốn đánh anh vài cái. Nhưng nhìn thấy cái lưng kia, sao đánh xuống được.

Thanh Vi cắn răng một cái, túm lấy quần Thập Tam dùng sức kéo xuống. Quần dính lại - phía trước không cởi được.

Thập Tam vốn nằm sấp, cho rằng Thanh Vi nhìn thương thế sau lưng anh, đột nhiên bị kéo quần, lập tức đỏ mặt. Chẳng lẽ hôm nay Thanh Vi và nam tử tiếp xúc, có vẻ cái kia, ân, nhiệt huyết sôi trào ?

Lỗi tai Thập Tam đều đổ: Cô muốn anh sao ? Mình thật là ngọc, vài ngày không thân thiết, Thanh Vi tuổi trẻ đương nhiên sẽ muốn.

Thập Tam nghĩ vậng, thoáng nâng eo lên, mở nút thắt và khóa kéo, thì thào nói: “Thanh Vi.....”

Anh lưng về phía Thanh Vi, Thanh Vi không thấy được khuôn mặt hồng giống cà chua của anh, căn bản không nghĩ tới suy nghĩ của Thập Tam không cùng kênh với cô.

Thanh Vi lại túm quần Thập Tam nói: “Cởi ra, nằm sấp.” Thập Tam lại nâng người cởi quần ra. Anh cho rằng Thanh Vi muốn anh, nên ngay cả quần lót cũng nhất cử luôn.

Không phải anh chưa từng cởi quần áo trước mặt Thanh Vi, nhưng là loại này tư thế nằm sấp tự mình cởi đồ này rất quyến rũ,

Thập Tam xấu hổ ngay cả nói cũng nói không ra, nhìn cũng không dám nhìn cô.

Thanh Vi thấy anh cời quần lót mới trở mặt. Cô mới phản ứng lại, Thập Tam hẳn là hiểu sai ý. Thực ra cô muốn ác với anh một phen, không đánh lưng được, muốn đánh vài cái lên mông giáo huấn anh.

Mà lúc này, cái mông trần đột nhiên xuất hiện trước mắt là chuyện gì xảy ra ?

Nhưng lại nói tiếp, cái mông này thực sự rất mê người, rất gợi cảm.

Làn da bóng loáng, co dãn mười phần, bên trên là chiếc eo gầy, nhỏ hẹp hữu lực; bên dưới là chân thon dài thẳng tắp, bởi vì căng thẳng mà hiện ra cơ bắp rõ ràng.

Mông như vậy thật sự khiến người ta muốn sờ sờ, vỗ vỗ, thậm chí dùng sức mà vo vê hai cái. Lúc Thanh Vi nghĩ như vậy, đã kìm lòng không đậu vươn hắc thảo. Khi cô ý thức được cảm giác nhục đoàn trong tay tốt lắm, mông Thập Tam đã bị chà xát mấy cái.

Lần đầu tiên Thập Tam bị đối đãi như vậy, chẳng những lỗ tai hồng sắp chảy máu, xấu hổ đến nỗi trên người đều nổi lên màu hồng nhạt.

Thanh Vi nhanh chóng dừng tay, trong lòng nhắc nhở : Bình tĩnh bình tĩnh, mày muốn giáo huấn anh, không phải sàm sờ. Ách, ý chí phải kiên định, ít nhất không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Vì thế Thanh Vi khụ khụ yết hầu, cố gắng làm cho thanh âm nghiêm túc một chút: “A Ngự, gần đây anh phạm không ít sai lầm, em nói rõ ràng một lần cho anh biết, anh phải nhớ kỹ.”

Thập Tam hồ đồ, đây là ý gì ? Mặc dù có chút không thep kịp, anh vẫn “ Ừ ” một tiếng đồng ý.

Vì thế Thanh Vi bắt đầu “Ba ba” đánh lên mõng Thập Tam, vừa đánh vừa nói.

Ba ! “Em để anh xin lỗi Phó Hồng, không phải vì anh bạo lực, mà là dạy anh phải làm người thế nào. Nhưng anh chỉ làm qua loa đại khái, không hề có thành ý!”

Ba ! “Anh điểm huyết em, hạn chế hoạt động của, là không tôn trọng em !”

Ba ! “Anh tự phạt bị thương, không quý trọng thân thể của mình, cũng làm tổn thương tình cảm của em.”

Ba ! “Anh giả bộ mắc bệnh tránh né nhập ngũ, phụ lòng tốt của em và bạn bè, càng lãng phí cơ hội.”

Ba ! “Anh thiếu kinh nghiệm xã hội, tìm việc không thương lượng với em, nếu bị lừa thì làm sao bây giờ?”

Ba ! “Anh làm bạn trai mà không giúp em đuổi hoa đào, còn giúp người khác tiếp cận em.”

Ba ! “Anh không tín nhiệm em, em yêu anh sao có thể loạn quen người khác ?”

Ba!“Anh coi thường bản thân, tự anh kiếm tiền, dựa vào cái gì mà nuôi dưỡng tình địch ? Hèn mọn yếu đuối không phải là Thập Tam của em !”

Ba ! “Cuối cùng, em xem anh là người yêu ngang hàng, anh phải nhớ kỹ điểm này!”

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 101: Về Vấn Đề Kỹ Thuật

Thập Tam nghe xong, cũng đã hiểu. Thì ra Thanh Vi coi trọng anh như vậy, thì ra đều là anh nghĩ nhiều. Anh giấu mặt trong chăn nháy mắt mấy cái, ép về nước mắt sắp trào ra.

Nhưng không đợi anh cảm động xong, Thanh Vi đã hỏi: “Nhớ kỹ chưa ?”

“Nhớ kỹ.”

“Em đánh anh mấy cái?”

“Ách, 8 cái? Không, 10 cái ?” Thập Tam không biết, vừa rồi anh đang cảm động, sao có thể đếm quá đánh mấy cái?

“Sai rồi ! Đều sai rồi, đến đánh mấy cái cũng không biết anh nhớ kỹ thế nào ?”

Thập Tam cố gắng nghĩ lại vài lần, cuối cùng tội nghiệp nói: “Có thể đánh lại một lần không?”

Vừa rồi cô dùng sức đánh, xuống tay nặng.

..... Thanh Vi nhìn tay đã đánh đến hồng lên, đáy lòng nhỏ lệ, lại đánh tay sẽ bị phế luôn đó ! Ngoài miệng nói: “Quên đi, tha cho anh, không đánh, tổng cộng là 9 cái sai, anh phải nhớ cho kỹ.”

“Ừ.” Thập Tam thành thật đáp ứng, quay đầu nhìn Thanh Vi: “Có phải tay em đau không?”

“!” Bị nhìn thấu, thật là dọa người. Thanh Vi đỡ trán, hận không thể chọc mù hai mắt, không nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Thập Tam.

Tuy rằng cô không trả lời, Thập Tam cũng hiểu được. Anh ngồi dậy cầm chặt tay Thanh Vi, quả nhiên đỏ rực. Thập Tam đau lòng, đặt tay lên, một mát lạnh truyền vào tay Thanh Vi, nhất thời thoải mái hơn.

Không có người đỡ sẽ không sao, có người quan tâm lập tức thấy ủy khuất. Thấy Thập Tam đau lòng, Thanh Vi rất không cốt khí tổ khổ: “Nhìn xem, đánh không đau anh, tay của em còn sưng lên.”

“Anh từng nói với em nên lấy đồ đánh, bị thương mình thì không tốt.” Thập Tam khẽ nhú mày.

“Không phải luyện tiếc sao, vạn nhất đánh anh bị thương thì sao?” Thanh Vi rút tay về.

“Thực ra.....” Thập Tam muốn nói lại thôi.

“Nói!” Thanh Vi vênh váo.

“Thực ra em đánh thế nào cũng không đủ thương anh được.” Thập Tam thành thành thật thật nói.

..... Thanh Vi hết chỗ nói rồi: Thập Tam anh có cần phải nói trắng ra như vậy hay không, được rồi, em nhận.

“Đừng nói sang chuyện khác. Đường Đường là mục tiêu của một lần làm nhiệm vụ, cậu ta vẫn không biết thân phận thật sự của em. Bây giờ anh hết nghĩ lung tung về cậu ta rồi chứ ?”

Thập Tam có chút thẹn thùng: “Vẫn là, vẫn là có một chút.”

“Còn có ? Suy nghĩ gì ?”

Thập Tam nhìn nhìn Thanh Vi, cố lấy dũng khí kiên định nói: “Anh sẽ cố gắng, sau đó cái kia, kỹ thuật cái kia sẽ tốt hơn Đường Đường.” Anh nghiêm túc cam đoan, Thanh Vi nghe xong thì nhăn nhó – thì ra người này luôn canh cánh trong lòng với câu nói “Kỹ thuật tốt” của Đường Đường, cô không tự chủ được nghiêng tiểu răng: “Vây bây giờ anh luyện kỹ thuật đi !”

Cô hóa thân thành sói nói. Vừa rồi đã nẩy mầm xuân tình, bây giờ không cần giấu diếm nữa, Thanh Vi bỏ nhào đến trên người Thập Tam, hai tay bắt đầu sờ soạng.

Thập Tam thuận theo cô, ôm Thanh Vi, môi tìm kiếm môi của cô. Thanh Vi cũng không thềm để ý, sau khi tránh đi sau trực tiếp cắn lên ngực anh, ngậm chặt một điểm nhỏ.

Đồng thời, tay cô cũng chuyển đến trên đùi không hề che lấp của Thập Tam, không tính ôn nhu tiến vào giữa bắp đùi.

Thân thể Thập Tam miễn cảm không chịu nổi trêu chọc, cố chịu không phát ra âm thanh, một tay ôm lấy eo Thanh Vi, một tay dụng lực mạnh yếu vừa phải vuốt ve đôi vú* mượt mà của cô. Thanh Vi “Ê” một tiếng, đùa dai nắm tiểu Thập Tam.

Tay cô âu yếm xoa nắn tiểu Thập Tam, tiểu tử kia lớn rất nhanh, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên. Thanh Vi chưa từng cẩn thận quan

sát tiểu Thập Tam, bây giờ nhìn nhìn: Ủ, thật sự rất có tiền vốn! Hình dạng và độ lớn đều không thể soi mói, cũng không dữ tợn, còn mang theo chút hồng, thật là đáng yêu.

Thập Tam bị cô nhìn vừa thẹn vừa vội, cũng không dám cự tuyệt. Kết quả tiểu Thập Tam càng hưng phấn, thậm chí giật giật trong tay Thanh Vi. Thanh Vi nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Thập Tam, cúi đầu nhẹ nhàng thổi lên lỗ nhỏ trên mũi nhọn kia.

Thập Tam triệt để không chịu nổi, cuối cùng anh khắc chế không được hô hấp dồn dập. Khi Thanh Vi dùng chân cọ cọ tiểu Thập Tam, cuối cùng nặng nề “Ân” một tiếng.

Thanh Vi nhìn làn da màu mật ong của anh lộ ra đỏ ửng, đôi mắt phượng hàm chứa hơi nước lại sáng ngời thần kỳ, trên khuôn mặt anh tuần đần xen khát cầu và ngượng ngùng, nhìn cô không hề giữ lại, tựa hồ có thể dâng ra tất cả của mình.

“Thanh Vi, Thanh Vi.....” Khi cô bắt đầu xoa hạt thịt hồng nhạt, Thập Tam kêu cô, thấp giọng cầu xin.

“Ừm ?” Thanh Vi ý xấu không buông tha, còn ngậm trong miệng khẽ hút.

Toàn thân Thập Tam căng thẳng, đường cong cơ bắp đều hiện ra, hai chân thon dài hữu lực quấn chặt Thanh Vi, mang theo cô xoay người một cái.

“Thanh Vi, anh muốn, có thể chứ ?” Khó được Thập Tam vội vàng yêu cầu như vậy. Nụ hôn của anh rơi trên người Thanh Vi, cuối cùng hôn lên mi mắt cô, cảm thụ cánh bướm kia rung động.

“Không thể.” Tuy rằng Thanh Vi cũng động tình không thôi, nhưng vẫn nhớ yêu cầu cuối cùng của mình.

“Vì sao ?” Thập Tam kéo ra một chút khoảng cách giữa hai người, lại rất nhanh ôm chặt cô: “Nói ra anh sửa.”

“Sau này anh phải nhớ chúng ta là lẫn nhau đồng ý mới có thể, không phải anh đơn thuần kính dưng. Còn có, lúc này anh không gọi nhũ danh của em sao ?” Thanh Vi ở trong lòng anh hít vào thật dài, mùi thơm của cơ thể Thập Tam truyền đến, trời biết cô sắp kiên trì không được.

“Anh sẽ nhớ. Vi Vi, Vi Vi anh là của em, anh yêu em.....” Thập Tam thì thào nói xong lại lần nữa hôn xuống, thật sâu tiến vào hoa viên thần bí anh tha thiết ước mơ.

Thanh Vi đáp lại anh, cảm thấy mình như phập phồng dập dờn trong nước, lại giống như đang bay trong không trung, khoái cảm một lần lại một lần, thẳng đến đêm khuya.

Lần này tuy rằng kịch liệt, nhưng vì tâm tình cũng rất phấn khởi, khi kết thúc Thanh Vi vẫn có thừa lực. Nhưng Thập Tam kiên trì ôm cô tắm rửa, cuối cùng hai người ôm nhau ngủ.

Người đắm chìm trong tình yêu, chỉ số thông minh đều hạ xuống. Thanh Vi nhìn gương mặt tuấn mỹ của Thập Tam ở đối diện, nắm mũi anh: “Anh quá lợi hại, nếu em già đi phải làm sao bây giờ ?”

Thập Tam ngoan ngoãn để cô nắm: “Già đi, anh chăm sóc em.”

Thanh Vi hôn môi của anh: “Em già đi sẽ không thỏa mãn được nhu cầu của anh.”

Thập Tam nghe vậy, nghiêm túc nói:“ Tất nhiên anh lấy thân thể em làm trọng.”

Thanh Vi nhìn khuôn mặt chân thành của anh, nở nụ cười, thân thiết cọ cọ:“Vậy anh bất mãn còn không ghen ra vấn đề.”

Thập Tam lại lần đầu tiên không hiền hậu, trên mặt khó được lộ ra một chút bất mãn.

“Sao vậy ?” Thanh Vi buồn bực.

“Anh không phải đấng (dâm đấng) phu, sao em có thể nói như vậy.” Thập Tam tương đối ủy khuất.

“A ?” Thanh Vi hắc tuyến.

“Nếu em thực sự già đi, không thể....., anh sẽ tận tâm chăm sóc em, chỉ cần em sống thật tốt.” Thập Tam thề.

“A Ngự.” Thanh Vi cảm động ôm eo của anh:“Em chỉ cảm thấy, anh luyện võ cho nên thân thể tốt, sống lâu cũng khỏe mạnh, dục vọng chắc chắn lớn hơn người thường như em.”

“Nếu em không muốn, sao anh có thể muốn?” Thập Tam càng ủy khuất.

Thanh Vi không tiếng động vuốt ve lưng của anh, để anh thuận khí. Cô vụng trộm nở nụ cười: Thập Tam vẫn rất đơn thuần, anh cho rằng có dục vọng là không tốt, nếu nhà gái không muốn, mình muốn thì là đáng khinh.

Thật là, ngu ngốc một cách đáng yêu.

Quên đi, đây là vấn đề quan niệm, sau này có lẽ anh sẽ sửa, có lẽ không thay đổi, thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng ý tưởng thực là hiền lành, không thay đổi cũng không có gì không tốt. Thanh Vi nghĩ, xấu xa nở nụ cười.

Thập Tam tự nhiên cảm thấy, giật giật: “Sao vậy?”

Thanh Vi ôn nhu lấy ngón tay chải tóc của anh: “Không có gì, nghĩ đến bây giờ đều đã yên ổn, cũng nên ngủ bài với cha mẹ.”

Thân thể Thập Tam cứng đờ. Anh không phải không muốn nói rõ ràng với họ, quang minh chính đại ở bên người Thanh Vi, nhưng bọn họ có thể nhận chuyện này không? Hai vị lão nhân đối với anh tốt như vậy, nếu khiến bọn họ đau lòng, sao anh có thể?

Thanh Vi cảm thấy anh không yên, trấn an vỗ vỗ anh: “Không phải sợ, em sẽ nói với bọn họ. Cha mẹ thích anh như vậy, sẽ đồng ý.”

Thập Tam dưới trấn an của cô, chậm rãi thả lỏng, nghe cô chậm rãi nói: “Bây giờ chúng ta dùng tiền, trang hoàng phòng ở đơn giản một chút rồi kết hôn. Hôn lễ là nhất định phải có, bởi vì có thể thu hồng bao. Hắc hắc, cầm tiền đi tuần trăng mật.”

Thập Tam nghe nghe, không biết vì sao, rõ ràng mừng rỡ như điên, lại không hề e ngại, đáy lòng muốn cười nhưng mắt lại nhấp nước.

Thanh Vi miêu tả, một gia đình có cuộc sống bình thản mà tốt đẹp hiện ra trước mặt anh, là hạnh phúc anh chưa bao giờ vọng tưởng có thể có được.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 102: Tam Sinh Tam Thế

Thập Tam làm việc ở trung tâm Dương Quang tốt lắm, tháng thứ hai đã xong kỳ thử việc, lấy được tiền lương chính thức. Điều Thanh Vi không nghĩ tới là, tiền lương cao hơn dự tính nhiều.

Thanh Vi cũng không xem trọng tiền lương của nghề này. Cô từng hỏi thăm, Thập Tam đi làm cố định ở Dương Quang, đây là huấn luyện viên chính thức, huấn luyện viên chính thức lấy tiền lương cố định, thường không cao lắm. Nếu là huấn luyện viên theo giờ, có danh tiếng, lên nhiều lớp, vừa làm ở phòng tập, tiền thu vào có vẻ khách quan hơn, nhưng như vậy rất mệt.

Thập Tam không phải huấn luyện viên theo giờ, sao tiền lương của anh lại cao như vậy ?

Thanh Vi hỏi thì Thập Tam nói với cô rằng, tuy anh đi làm cố định ở Dương Quang, nhưng có mấy hội viên yêu cầu anh phụ đạo theo giờ, đều là tính thời gian lấy tiền. Hơn nữa vì có mấy phòng tập thể hình khác có ý đồ đục khoét nền tảng, nên Dương Quang rất coi trọng anh, điều kiện rất tốt.

Nói như vậy, bởi vì Thập Tam được hoan nghênh, anh vừa làm cố định ở Dương Quang, vừa làm theo giờ, đương nhiên thu vào cao, còn không cần chạy tới chạy lui.

Thanh Vi vui vẻ mà ôm hôn anh: “A Ngự giỏi quá !” Thập Tam lập tức đỏ mặt nhẹ nhàng hôn lại.

Hai người thân mật ôm hôn một lát, Thập Tam ôm Thanh Vi nói: “Dương Quang từng đề nghị với anh, muốn anh tham gia khóa huấn luyện chính quy, lấy bằng huấn viên tập thể hình.”

Thanh Vi gật đầu: “Nên lắm, như vậy mới có vẻ chính quy. Anh sẽ càng có điều kiện phát triển.”

“Chứng nhận này không khó lấy. Anh đã bắt đầu chương trình học, nhưng Dương Quang còn muốn để anh tham gia đại hội kiện mỹ.”

“À ? Anh nghĩ sao ?”

“Bọn họ muốn anh tham gia lấy được giải, như vậy có thể đề cao đẳng cấp của mình. Nhưng là trận đấu kiện mỹ này anh không tham gia được.”

“Vì sao ? Sợ bị lộ da thịt?” Thanh Vi cười xấu xa nhéo lỗ tai của anh.

“Anh từng xem trận đấu này, mặc rất lộ liễu. Hơn nữa anh và bọn họ luyện không nhau, cơ bắp cũng không phù hợp yêu cầu trận đấu.”

“Vậy sao.” Thanh Vi nghĩ đến mấy tiên sinh kiện mỹ cơ bắp khoa trương ý, nhìn nhìn lại thân thể Thập Tam tinh chắc như sắt, sâu sắc đồng ý: “Không cần luyện thành như vậy. Nói lại anh có công phu thực, không cần phải so độ lớn khối thịt với bọn họ.”

Thập Tam thấy cô đồng ý ý nghĩ của mình, cao hứng: “Đúng vậy, những người đó thoát nhìn cường tráng, còn chưa đủ anh đánh hai quyền.”

“.....” Quả nhiên Thập Tam vẫn là phần tử bạo lực.

Hai người đang nói cao hứng thì mẹ Yến gọi điện thoại đến đây, nói hai ngày sau là tiết Đoan Ngọ, muốn họ về nhà ăn cơm. Thanh Vi đang muốn tìm thời gian nghỉ ngơi, nên lập tức đồng ý.

Ngày tiếp theo, Thanh Vi và Thập Tam dùng thời gian nghỉ nên thuyết phục nhị lão thế nào, nên trả lời vấn đề bọn họ có khả năng đưa ra thế nào. Kết quả Thập Tam càng ngày càng sợ hãi, sợ sẽ bị phản đối.

Thanh Vi thấy trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của anh, lộ rõ vẻ lo lắng, vốn cũng không yên tâm bắt đầu yên ổn lại.

Thanh Vi biết, chuyện này, cô là người chủ chốt, Thập Tam lo lắng sợ hãi, không phải vì anh không đủ kiên định, mà là không đủ tự tin. Cô cần phải cùng anh đối mặt vấn đề.

Hơn nữa vẻ mặt lo lắng của Thập Tam rất đáng yêu, quả thực giống như con chó lớn tội nghiệp sau khi bị chủ nhân trách móc, làm cho cô không nhịn được muốn khi dễ, xoa nắn. Kết quả cô cũng thực sự khi dễ, xoa nắn. Vì thế Thanh Vi thả lỏng, Thập Tam cũng an tâm không ít.

Thời tiết từ từ nóng bức, khiến khẩu vị của người ta giảm xuống. Giữa trưa hôm nay, Thanh Vi đang cùng mấy người Tiểu Vi nói chuyện phiếm, nói không muốn ăn cơm, đặc biệt không muốn ăn

căn tin, Thập Tam gọi điện thoại cho Thanh Vi, nói đứng trước cửa cơ quan của cô.

Thập Tam có việc tìm cô ? Thanh Vi thăm dò nhìn xuống, quả nhiên thấy anh đứng thẳng tắp ngoài cửa lớn. Thanh Vi nghĩ: Bên ngoài nóng như vậy, anh lại đến lúc giữa trưa, nhất định còn chưa kịp ăn cơm, sợ là nước cũng chưa uống.

Thanh Vi xuống lầu đón Thập Tam lên văn phòng. Chuyện tới lúc này, Thanh Vi cũng không muốn che đậy, thoải mái đưa Thập Tam đến trước mặt đồng nghiệp. Quả nhiên Thập Tam vừa vào cửa đã khiến cho nhóm Tiểu Vị chú ý.

Thanh Vi sợ Thập Tam gặp lại bọn người này chỉ biết xấu hổ, hoặc là quá mức lạnh lùng, lại không nghĩ rằng Thập Tam đối đáp ung dung. Tuy anh vẫn hơi lạnh nhạt, nói không nhiều lắm, nhưng anh rộng rãi chào hỏi, cử chỉ cũng không cứng nhắc câu nệ.

Hơn nữa Thập Tam có một loại tao nhã, đó là nam nhân ở hiện đại rất ít có, từ trong khung lộ ra tao nhã, vô cùng phù hợp với khí chất thanh lãnh ung dung của anh. Thanh Vi đặc chí nghĩ: Nam nhân nhà mình thật tốt nha, cho dù là động tác mở cặp lồng cơm cũng là cảnh đẹp ý vui.

Đợi chút, cặp lồng cơm ? Thập Tam là mang cái cặp lồng cơm tới, chẳng lẽ đưa cơm cho cô? Mấy người Tiểu Vị cũng là nhìn chăm chăm động tác mở cặp lồng cơm ra của Thập Tam, rất tò mò anh cầm cái gì.

Thập Tam không nghĩ tới lại có nhiều người như vậy, nghĩ đến mình đưa thức ăn cho Thanh Vi bị người khác nhìn thấy, nếu ăn

ngon thì tốt, nếu như bị chê cười..... Trong lòng anh có chút bất an, nhưng biểu cảm trên mặt thiếu thiếu, ai cũng không nhìn ra.

Thập Tam mở cặp lồng cơm hai tầng ra, giải thích:“Thời tiết quá nóng, em không ăn cơm mà ăn đồ uống lạnh sẽ làm dạ dày bị thương, anh làm chút đồ ăn vặt em thử xem ?” Nói xong, một chén rau câu và một mâm bánh đã đặt trước mặt Thanh Vi.

Rau câu run rẩy, nước đường trong treo còn có vừng đen trắng làm đẹp; Bánh thập cẩm có vẻ ngoài rất đẹp, có lớp vỏ ngoài như nhung, bột ca cao, đậu tương trên mặt, ruốc, bột trà xanh, còn có 3 miếng bánh đậu đỏ, màu sắc tươi mới, trình bày chỉnh tề, nhìn như một tác phẩm nghệ thuật.

Không nghĩ tới tới hôm qua cô nói không muốn ăn cơm, Thập Tam lập tức ghi tạc trong lòng. Buổi sáng không biết anh làm thế nào vừa dùng thời gian làm xong lại còn đưa đến tận đây. Một dòng nước ấm trào ra, Thanh Vi rót nước cho Thập Tam hỏi: “Anh ăn cơm chưa ? Lại đây có ảnh hưởng công việc không ?”

“Ăn ở căn tin rồi.” Thập Tam thấp giọng nói: “Hôm nay giữa trưa không có lớp, thời gian còn nhiều.” Nói xong chờ đợi nhìn Thanh Vi.

Thanh Vi cười khanh khách nhìn 2 phần đồ ăn vặt: “Làm đẹp như vậy, em không nỡ ăn.”

Tiểu Vị vừa nghe, nuốt nước miếng nói: “Cậu luyến tiếc, thì cho tôi đi.” Lập tức được mấy người khác hưởng ứng. Trừ Lưu Húc Dương - rằng đau nhìn thẳng trần nhà, mắt trắng như cá chết.

Nếu không phân cho mấy kẻ ăn hóa này một chút, nhất định không được sống yên ổn, cho nên Thanh Vi dùng cơm hộp lấy ra ra

một ít rau câu, lại cầm 2 miếng bánh lên, dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Vị có thể phát động.

Sau đó Thanh Vi thân thiết kéo Thập Tam nói: “Nếu anh có thời gian, thì ra ngoài dạo với em.”

Lúc có Thập Tam, Đại Hải ngồi rất lễ phép, Tiểu Vị cũng mềm mại tươi mát, nhưng trong nháy mắt bọn họ đi ra ngoài, chợt nghe thấy Tiểu Vị hoan hô một tiếng, ghé cách một cái bị đẩy ra, sau đó là Đại Hải cao giọng la :“Bánh trà xanh kia là của tôi.” Còn có Lưu Húc Dương gầm nhẹ: “Mớ nó chứ Triệu Quang Hoa, cậu dám ăn hết đậu đỏ tôi đánh chết cậu!”

Bọn hại bạn này, thật sự rất dọa người, hiểu cái gì kêu dè dặt hay không..... Thanh Vi thấy trán Thập Tam chảy xuống hắc tuyến. Thập Tam đã ảo não nói:“Là anh không nghĩ chu đáo, hẳn nên làm nhiều một chút, em cũng chưa ăn được gì.”

Thanh Vi nở nụ cười: “Em cũng có để lại một chút. Anh làm nhiều hơn cũng không đủ đám sói này chia nhau đâu.”

Giữa trưa rất nóng, hai người vào dạo trong một cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, thấy có khí lạnh đi lâu một chút. Thanh Vi kéo tay Thập Tam, độ ẩm hơi thấp vô cùng thoải mái. Cô cảm khái nghĩ: Nội lực thật là tốt, Thập Tam đông ẩm hạ lạnh, giống cái máy điều hòa hình người.

Đi vào một tiệm trang sức, các vật phẩm bên trong mới mẻ độc đáo tinh xảo. Thanh Vi là người ưa trang sức, đột nhiên nhớ tới cô và Thập Tam còn chưa nhẫn, nhẫn kim cương hả ? Dựa vào tình hình kinh tế hiện tại của bọn họ, có hơi khó.

Nhìn một chút, mới phát hiện giá tiền không rẻ, có cái khảm đá quý, bề ngoài giống nhẫn kim cương, có cái đính thủy tinh linh tinh, tinh xảo hoa lệ, còn cái tạo hình xuất chúng, hình hoa hình cây hình đồ vật..... Có nhiều lựa chọn lắm, có chút hoa mắt.

Thập Tam không biết dụng ý của Thanh Vi. Thanh Vi không thường mang trang sức, mang phần lớn là đồ giá trị thấp mà xinh đẹp, lắc tay, khuyên tai bằng pha lê, thủy tinh. Ở thế giới của anh, trang sức cũng không nhiều, bởi vì vấn đề công nghệ, cơ bản là đá quý vàng bạc giá cao hoặc là đồ vật bằng tre nứa trúc giá thấp.

Nhìn thấy ngân sức nhiều vô số, ánh sáng tinh mỹ này, Thập Tam cũng nổi suy nghĩ mua cho Thanh Vi. Hai người xem cẩn thận, chủ tiệm bắt đầu đề cử.

Đột nhiên Thanh Vi nhìn đến một cặp nhẫn đôi, không cứng nhắc như nhẫn bình thường. Không có được khảm này nọ, tạo hình cũng không phải đặc biệt đẹp mắt, nhưng rất độc đáo. Chỉ bạc tinh tế kéo thành mấy chỗ giao nhau, hình như là 3 dòng dòng nước dung hợp, lại có điểm giống bắt tay trừu tượng.

Chủ tiệm thấy ánh mắt của cô liền nở nụ cười, lấy ra cho hai người nhìn kỹ: “Thích đồ vật đúng là có ánh mắt tốt. Nghe nói là nhà thiết kế danh tiếng làm, tạo hình ngắn gọn, nhìn xem, tên cũng hay, là duyên định tam sinh.”

Tuy rằng chủ tiệm có khoác lác về thành phần, nhưng Thanh Vi cũng rất cao hứng. Lấy nhẫn thử thử, thế nhưng rất thích hợp ngón tay hai người.

Chủ tiệm lại tán dương, nói nhẫn này là chuẩn bị vì bọn họ vân vân. Thanh Vi cũng không phá lí do của chủ tiệm, cô quả thực thích

cặp nhẫn này, bị người bán khuyếch đại chút thì có sao ?

Thập Tam cũng không biết nơi này có nhẫn cưới, nhất là quen dùng nhẫn kim cương, nhưng Thanh Vi mua trang sức cho anh, cùng cô mang nhẫn giống nhau, còn là “Duyên định tam sinh” , thành đôi anh rất thỏa mãn. Vì thế này đôi duyên định tam sinh “Độc nhất vô nhị” trong truyền thuyết lập tức mang trên tay hai người.

Thanh Vi nên đi làm, Thập Tam đưa cô đến dưới lầu. Thanh Vi khoái trá vầy vầy tay với anh, Thập Tam nhìn thấy nhẫn bạc chột lóe dưới ánh mặt trời, cũng cong khóe môi, bỗng nhiên cảm thấy, lúc này Thanh Vi còn xán lạn hơn ánh mặt trời.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 103: Phong Ba

Tiết Đoan Ngọ tới, Thanh Vi và Thập Tam trở lại nhà cha mẹ. Thập Tam biết hôm nay sẽ ngã bài, trong lòng rất khẩn trương, còn trầm mặc hơn trước. Ba Yển mẹ Yển thấy con mình về rất vui vẻ, nấu đồ ăn ngon, đương nhiên không thể thiếu một đồng bánh ú.

Thập Tam nhìn thấy những thứ này, càng cảm thấy có lỗi với hai người, áp lực tâm lý lớn hơn nữa. Ánh mắt ngăm cổ vũ của Thanh Vi tiếp sức cho anh, cũng cổ vũ bản thân. Bữa cơm đoàn viên trôi qua trong tiếng nói cười rộn ràng.

Hai người lớn của Yển gia biết Thập Tam tìm được công việc thích hợp rồi, tiền lương còn không thấp, đương nhiên cũng vui vẻ cho anh. Bọn họ ở cùng một chỗ có cảm tình, vốn đã thích Thập Tam, ba Yển ba hưng trí lên, xuất rượu ra ồn ào mọi người đều phải uống hai chén.

Đến tối, mẹ Yển cười tủm tỉm bụng nước trái cây ra, khi nói tới Thanh Vi cô một người bạn con tốt thế nào, Thanh Vi đánh gãy câu chuyện, nghiêm túc nói: “Mẹ đừng bận tâm, con có bạn trai, hôm nay muốn nói cho hai người biết.”

Mẹ Yển ban đầu không phản ứng lại, còn nói: “Con cứ kéo dài mãi..... Gì ? CON có bạn trai rồi? Là ai?”

Ba Yến cũng ngồi thẳng, vánh tai chờ Thanh Vi trả lời. Thanh Vi cười nhàn nhạt nói: “Ba, mẹ, con nói ra hai người có khả năng sẽ giết mình, nhưng chúng con quả thật là nghiêm túc nghĩ qua, không phải nhất thời xúc động.”

“Ai? Con nói mau !” Mẹ Yến cảm thấy không ổn, nhìn thẳng Thanh Vi, sắc mặt trịnh trọng lên.

“Con và A Ngự, dự tính năm nay kết hôn.” Thanh Vi lại quăng ra quả bom.

Một mảnh trầm mặc, sau đó là mẹ Yến cất giọng cao quăng tám :“Các con ? Hai người các con ?”

Mẹ Yến đứng lên, dọa ba Yến nhanh chóng đỡ lấy bàn ghế, bà lớn tiếng hỏi: “Khi nào thì các con bắt đầu?”

“Mẹ đừng vội, nghe con nói đã.....” Thanh Vi tới gần mẹ, muốn trấn an bà.

“Con còn muốn nói cái gì? Lúc trước ba tin tưởng con, nhưng bây giờ thì sao ?” Ba Yến đột nhiên nói: “Không cần nói nữa, ba không muốn nghe.”

Ba Yến tính tình tốt gặp phải chuyện lớn cũng là cực kì kiên quyết, Thanh Vi thấy ông có thái độ kiên định, tám phần là phản đối, nhanh chóng nghĩ cách cứu vãn :“Ba, ba hãy nghe con giải thích hai câu.

Ba Yến không muốn nghe, mẹ Yến lại liên tục nêu câu hỏi, Thanh Vi một bên muốn ổn định mẹ một bên muốn ngăn chặn ba ba, Thập Tam bị hai người chất vấn thì áy náy tự trách, cố gắng cầu xin, trong nhà bắt đầu nháo ầm ầm.

Thanh Vi cố gắng giải thích. Cô không nghĩ tới cha mẹ phản ứng kịch liệt như thế. Vốn định chậm rãi nói, kết quả không nghĩ tới căn bản không cơ hội, chỉ có thể dứt quãng khuyên bảo. Trải qua một trận dây dưa, cuối cùng mọi người cũng ngồi xuống. Đáng tiếc mẹ cảm xúc không tốt, ba thì mặt âm trầm.

Thanh Vi còn đang nói, nói về suy xét nghiêm túc của cô, nói về trụ cột cuộc sống của hai người, nói về dự định sau này. Nhưng mẹ thỉnh thoảng đánh gãy, bà không thể chấp nhận Thập Tam đột nhiên từ “Con” Biến thành “Con rể”. Ba ba thái dương nổi gân xanh, muốn phỉ tay rời đi.

Thanh Vi dùng ánh mắt bảo Thập Tam ngăn ba lại, sao Thập Tam có thể nói động ông, mắt thấy không ngăn được, Thập Tam vừa sốt ruột, lập tức quỳ xuống, kéo ống quần ba Yển.

Cùng nhau sống chung một thời gian dài, hai người đã thấy Thập Tam và thanh niên hiện đại không quá giống nhau, tuy rằng tính cách lạnh nhạt, nhưng rất hiếu thuận, rất tôn kính người già, nhưng tư thế như vậy lại chưa thấy qua bao giờ.

Một người đàn ông cao lớn xốc vác, quỳ một gối xuống khấn cầu ba Yển, không thao thao bất tuyệt biện giải, lại thật thà nói: “Bác đừng đi, đều là con sai, bác tức giận thì đánh con là được.”

Thanh Vi hút không khí: sao Thập Tam có thể nói câu này chứ? Cũng may tuy ba Yển đen mặt, nhưng lại bất động, không biết là bị kéo lại hay là giật mình. Mẹ Yển cũng ngừng chất vấn, muốn xem Thập Tam nói cái gì.

“Con biết con rất là không xứng với Thanh Vi, hôm nay ở ngài trước mặt nói những lời này, cũng là không phải đúng. Bác và gái

thu nhận con, chăm sóc con, con lại làm ra chuyện như vậy.....” Anh nói xong giọng nói dần dần trầm xuống.

Ba Yến hừ một tiếng: “Anh cũng biết sao.” (đang giận nên đôi xưng hô – bác ý giận lẫn mà)

“Con sai rồi, xin chịu phạt của bác, nhưng Thanh Vi thích con, con không thể cự tuyệt, chỉ cần một ngày cô ấy không ghét bỏ con, con sẽ cùng cô ấy.”

“Gì? Vi Vi muốn anh, cho nên anh bồi nó? Anh, ý của anh là Vi Vi coi trọng anh trước, nên anh mới miễn cưỡng đồng ý?” Mẹ Yến nghe xong lời nói của anh, kỳ quái lại tức giận.

“Không, không phải.” Thập Tam sốt ruột : “Thanh Vi coi trọng con là phúc của con. Lúc trước con tự biết mình kém cỏi không dám đòi hỏi quá đáng. Nhưng sau này con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, làm cho cô ấy có cuộc sống vui vẻ.”

“Nói đều là vô nghĩa, anh dùng cái gì bảo đảm sinh hoạt của hai người? Hai bàn tay trắng, cho con tôi vui vẻ thế nào?” Mặt âm trầm ba Yến.

Thanh Vi nói: “Ba ba, bây giờ thu nhập của A Ngự không ít, chúng con thu vào cũng thuộc hàng trung lưu. Chúng con có phòng ở, chậm rãi sẽ có tiền, không kém hơn người khác.”

“Con là nha đầu ngốc ! Đạo lý không phải nói như vậy. Con lớn hơn cậu ta 6 tuổi, tuổi này thích hợp sao ? Nữ nhân mau già, khi con hơn 40 tuổi thân thể và dung mạo đều giảm xuống, cậu ta lại trong thời kì rực rỡ nhất, đến lúc đó đừng nói cảm tình của hai người thế nào, dù nhìn từ bên ngoài cũng không xứng.” Mẹ Yến khó thở.

“Chỉ có Thanh Vi không chê con, con tuyệt sẽ không có tâm tư không nên có, làm chuyện thật có lỗi với cô ấy. Nếu con làm chuyện bại hoại đạo đức kia nhất định bị trời phạt.” Thập Tam thấy mẹ Yến hoài nghi trung trình của anh, lập tức thề.

..... Ba Yến mẹ Yến có chút vô lực, bọn họ và Thập Tam rõ ràng nói cùng một vấn đề, sao không tìm ra điểm giống nhau ?

Thanh Vi cũng biết, cô nghe thấy Thập Tam nghiêm túc vội vàng cam đoan, không tiếc quỳ xuống với cha mẹ xin được giải thích, không thể không cảm động, mở miệng nói: “Mẹ, A Ngự và những nam nhân lỗ mãng khác nhau.....”

Cô còn chưa nói xong, mẹ Yến đã đánh gãy :“ Khác nhau thế nào ? Bây giờ thì khác, sau này thì sao ?” Bà còn muốn nói, lại đột nhiên dừng. Bởi vì Thanh Vi che miệng, không thể ngăn chặn nôn khan vài tiếng.

Thanh Vi chỉ cảm thấy bụng một trận khó chịu, vừa rồi chịu đựng, bây giờ cũng không chịu được, nôn khan ra. Mấy ngày nay ăn cơm ít uống đồ lạnh nhiều, làm tổn thương hệ tiêu hóa, vừa rồi lại bị cón kích thích, cuối cùng cũng phát tác.

Cô cố gắng bình thần hô hấp, uống một ngụm nước ấm cuối cùng thoát khỏi cảm giác buồn nôn, nhìn thấy cha mẹ trợn mắt há hốc mồm liền thật có lỗi cười cười, mẹ Yến mở to hai mắt, lo lắng hỏi:“Vi Vi, không phải con đã cùng A Ngự ở chung với nhau chứ?” Thấy bộ dáng khó hiểu của cô, lại cường điệu hỏi:“Chính là ở cùng một gian phòng?”

Thanh Vi hiểu một chút ý tứ của mẹ, mặt đỏ lên, nhưng không phủ nhận, cô vốn đã cùng Thập Tam có da thịt chi thân. Mẹ Yến thấy

bộ dáng của cô chỉ thì đã biết chân tướng. Vừa rồi nhìn thấy con gái nôn khan, đột nhiên toát ra một suy nghĩ, sợ cô tuổi trẻ không biết bảo hộ mình, tham thực trái cấm. Bây giờ lại là thật.

Yến ba ba cũng hô hấp ồ ồ, ông là cha, không tốt nói con gái không biết kiểm điểm, nhưng là tức vù vù.

Yến mẹ hô to một tiếng: “Thanh Vi !” Dọa Thanh Vi tay đang cầm cốc nước run lên, thiếu chút làm rơi ly trà. Cô mờ mịt không biết vì sao mẹ giận tím mặt, không khí vốn có chút giảm bớt cũng chột khăn trương lên.

Chuyện sau đó có thể tưởng tượng được, một lần nữa biến thành hỗn loạn. Mẹ Yến khóc, vì con gái “chưa kết hôn đã mang thai”. Thanh Vi mặc danh kỳ diệu bị mắng thối đầu, quả thực ba Yến muốn động thủ, lại sợ làm bị thương thân thể của cô.

Một mặt Thập Tam che chở Thanh Vi, một mặt không ngừng yêu cầu đánh chửi đều nhắm vào anh, dẫn tới mẹ Yến nhớ tới đầu sở khiến con gái mang thai, ba Yến thực sự đánh anh mấy quyền, kết quả tay của mình rất đau, vì thế càng rối loạn.....

Thanh Vi dần dần hiểu được sự phẫn nộ của hai người, nhưng cô không phủ nhận, thực ra là cố ý nói chân tướng sự việc, nhưng nghe qua càng giống lý do không đáng tin. Thập Tam không biết vì sao thái độ của họ đột nhiên chuyển biến, nhưng rất phối hợp thừa nhận đều là anh sai.

Cuối cùng giữa một đoàn hỗn loạn , mẹ Yến khóc thuyết phục ba Yến nhượng bộ, đồng ý hôn sẽ hai người. Bọn họ là người lạc hậu, cho dù không tình nguyện, cũng không thể trơ mắt nhìn Thanh Vi đi lưu sản, làm hỏng thân thể cũng hỏng thanh danh.

Sau khi hai người đồng ý, lập tức đuổi Thanh Vi và Thập Tam ra ngoài. Tác phong của bọn họ hồng rồi, tuy rằng đồng ý hôn sự cũng tạm thời không muốn gặp đến hai người “Vô liêm sỉ” này.

Sau khi Thanh Vi rời khỏi, Thập Tam luôn luôn kéo tay cô. Thanh Vi không nghĩ tới hôn sự lại được cho phép, vốn nghĩ rằng còn phía trường kỳ kháng chiến. Tuy bây giờ cha mẹ còn rất tức giận, nhưng là chỉ cần bọn họ sống tốt, thời gian chứng minh hết thảy, sau này tất nhiên sẽ tha thứ cho họ. Nghĩ vậy, Thanh Vi vẫn rất vui vẻ.

Nhưng nghĩ đến nước mắt của mẹ và vẻ giận dữ của ba vừa rồi, Thanh Vi cũng áy náy đầy cõi lòng, lúc này tay của Thập Tam cho cô vững khí và an ủi vô hạn. Bàn tay kiên định kia, cùng với ánh mắt quan tâm ôn nhu của anh, khiến Thanh Vi có ý nghĩ dù sao cũng đáng giá.

“A Ngự, cha mẹ cho rằng em đã mang thai, nên mới đồng ý.”

“A? Anh nghĩ bởi vì chúng ta, chúng ta cùng phòng, cho nên mới qua cửa.”

“Việc này, em không có nói rõ ra. Tuy như vậy thực xin lỗi họ, nhưng cũng là bất đắc dĩ. Làm lòng của cha mẹ tổn thương, chúng ta thực xin lỗi họ.”

“Anh biết, sau này anh sẽ thật hiếu thuận với cha mẹ.”

Thanh Vi gật đầu, không tiếng động nắm chặt tay Thập Tam.

Thập Tam ôm cô vào lòng, trong lòng vừa chua xót lại vừa cảm động: Thanh Vi vì anh làm cha mẹ đau lòng, thà rằng bị hiểu lầm cũng muốn được cho phép hôn sự - cô hy sinh quá nhiều. Anh có tài

đức gì mà có được nữ nhân như vậy, đời này, anh phải chăm sóc cô thật tốt. Bất kể thế nào, anh sẽ không buông tay.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 104: Bắt Đầu Mới

Thanh Vi và Thập Tam rất chăm chỉ, chỉ cần có thời gian thì sẽ chạy về nhà cha mẹ, phát huy hết công dụng của da mặt dày, dù nhị lão lạnh nhạt thế nào, vẫn luôn luôn ân cần.

Buổi tối đi qua làm cơm, cuối tuần quét dọn cái phòng, đưa chút sản phẩm bảo vệ sức khỏe, kịp thời bổ sung rau dưa hoa quả trong tủ lạnh..... Không đánh người khuôn mặt tươi cười, huống chi là con gái của mình, từ nhỏ sủng đến lớn, ba Yến dù tức giận cũng từ từ hạ xuống. Tuy rằng vẫn không nói nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không làm mặt lạnh với bọn họ, cố ý tránh đi.

mẹ Yến thì ngược lại. Bà tuyệt đối không phải người tuyệt tình, mới đầu cũng là bà khuyên bảo bạn già đồng ý, nhưng là trong lòng luôn luôn không xoay kịp, có đôi khi nhìn hai người, không hiểu sao đỏ hốc mắt, nói chuyện thì thở dài liên tục, khiến Thanh Vi khó thở.

Đối Thập Tam mà nói, chuyện bị phản đối là trong dự kiến. Anh luôn luôn không tin tưởng bản thân, cũng biết người nhị lão hợp ý là nam nhân như Phó Hồng vậy. Nhưng anh đã quyết tâm đi cùng Thanh Vi, những trở ngại này không ngăn được anh.

Ở thế giới cũ, không ít nam tử sau khi xuất giá sẽ bị người nhà gái nhà làm khó dễ, người nhà giàu phải học quy củ, lập quy củ, người nhà nghèo phải làm việc ngày đêm, vất vả nhiều năm mới có

thể khiến gia đình hoà hợp - tân lang mới gả cũng không phải là dễ làm như vậy. Cho nên bây giờ, anh coi như làm khảo nghiệm trước khi vào nhà vợ.

Thập Tam không nói hoa ngôn xảo ngữ, nhưng làm việc nghiêm túc chu đáo, hơn nữa anh là tôn kính từ đáy lòng, thẹn với ba Yến mẹ Yến, đương nhiên càng thêm tận tâm. Mẹ Yến đã trải qua mưa gió cuộc đời, chân tình giả ý vẫn phân biệt rõ ràng, chậm rãi cũng thấy thật tình của Thập Tam ở tại mắt.

Một tháng qua, hai người cũng có thái độ tốt với bọn họ. Lúc này bọn họ phát hiện Thanh Vi không mang thai, lúc trước là ăn hồng bụng, sau khi buồn bực thì dở khóc dở cười, nhưng cũng không lại phản đối.

Đúng lúc này, khi mẹ Yến luyện tập thể dục thì bị thương chân khi xoay. Đối với người trẻ tuổi mà nói là chuyện không nghiêm trọng lắm, nhưng với người già lại cần tĩnh dưỡng. Thanh Vi lo lắng ba ba chăm sóc mẹ không tốt, cố ý đưa cha mẹ về nhà mình.

Ba Yến không nghĩ tới, Thập Tam có thể làm cẩn thận như vậy tốt như vậy. Mỗi lần đi bệnh viện kiểm tra, đều là anh công mẹ Yến, thang máy nhiều người cần xếp hàng mới có thể đi, anh để ba Yến chờ thang máy, còn mình công Yến mẹ từ thang bộ đi gặp bác sĩ trước, tiết kiệm thời gian cũng phòng ngừa đụng bị thương chân.

Vì phòng ngừa chân đánh thạch cao sẽ héo rút cứng ngắc, Thập Tam mát xa chân cho mẹ Yến. Ba Yến cũng làm, nhưng hiệu quả khác biệt quá lớn, mẹ Yến liền khai trừ ông.

Ba Yến không biết nấu cơm, Thập Tam mỗi ngày 3 bữa đều tự mình động thủ. Anh giữa trưa chạy về từ phòng tập Dương Quang,

xào rau nấu canh cho bọn họ. Buổi tối còn có thể làm chút điểm tâm, bề ngoài xinh đẹp hương vị thơm ngát, ngon hơn bên ngoài bán không biết bao nhiêu.

Việc cần xuất lực sống, việc cần kiên nhẫn, Thập Tam đều yên lặng làm tốt, dù là con ruột cũng làm không được như vậy. Dưới ánh mắt hâm mộ của người bên ngoài, cuối cùng mẹ Yến buông ra khúc mắc.

Sau khi nhị lão đến thì ngủ phòng dành cho khách, vì không để bọn họ phản cảm, Thập Tam chuyển từ phòng ngủ của Thanh Vi ra, ngủ trong thư phòng. Chậm rãi, ba Yến mẹ Yến phát hiện, kỳ thực Thập Tam phi thường then thùng bảo thủ, xa xa vượt qua trình độ hiểu biết của bọn họ.

Tỷ như: trời nóng mặc quần đùi, áo ngắn tay đều là sau khi Thanh Vi nhiều lần yêu cầu, mới miễn cưỡng thay; Nếu để anh tự chọn, quần áo đều là màu đen ; Đối với nữ nhân bên ngoài, đều là thái độ lạnh nhạt xa lạ, tuy Thanh Vi tận tâm chỉ bảo cải tạo, trở nên lễ phép, vẫn khiến người ta cảm thấy có khoảng cách mãnh liệt.

Trọng yếu nhất là, bọn họ phát hiện da mặt Thập Tam rất mỏng, anh cơ bản sẽ không chủ động cùng có động tác vô cùng thân thiết với Thanh Vi, cầm tay là hạn độ lớn nhất. Ngược lại là Thanh Vi, có khi sẽ vụng trộm hôn anh một chút, ôm anh một chút, anh sẽ lập tức đỏ mặt.....

Đàn ông như vậy, ba Yến là thấy lần đầu.

Nếu không phải Thập Tam diện mạo anh tuấn, biết võ sức lực lớn, làm việc cũng trực tiếp rất đàn ông, quả thực mẹ Yến cảm thấy

anh và nha đầu Thanh Vi không chịu để tâm kia đối với nhau là được.

Bây giờ bọn họ tin tưởng lời nói của Thanh Vi, Thập Tam và nam nhân khác không giống nhau, cô và Thập Tam phát sinh quan hệ, kỳ thực hẳn là nàng phụ trách với Thập Tam - lúc trước nghe loại lời nói đảo điên tính cách như thế, bọn họ còn không chịu chấp nhận, mắng Thanh Vi.

Qua 2 tháng, mẹ Yến tháo bột, khôi phục rất tốt. Bọn họ kiên trì đi về. Lúc này, đã không soi mói Thập Tam, mà là che chở khắp nơi, yêu cầu Thanh Vi như vậy lại như vậy, không được khi dễ Thập Tam.

Sau khi mẹ Yến về, Thập Tam nói với Thanh Vi, anh muốn tham gia trận đấu vật lộn tự do. Anh nói: “Võ thuật nơi này là suy thoái, cái gọi là các trận đấu võ thuật theo ý anh đến, vẫn trọng tính thẩm mỹ. Trận đấu vật lộn tự do ít hạn chế lại có tiền thưởng cao, cũng có thể đạt tới mục đích đề cao danh tiếng của Dương Quang.”

Thanh Vi nhìn anh, do dự nói: “Anh biết trận đấu này sao?”

“Chỉ nhìn một ít tivi tiếp sóng.” Thập Tam thẳng thắn nói: “Đối với anh, không có gì khó khăn. Phải chú ý khống chế, không đánh chết người là được.”

“Khụ khụ.” Thanh Vi sặc.

Thập Tam vội vàng vỗ lưng cô: “Sao vậy?”

Thanh Vi bái phục Thập Tam: “A Ngự, anh biết là tốt rồi, nhất định phải nhớ kỹ điểm này. Không thắng không sao, nếu có người chết sẽ rất phiền. Dù trọng thương cũng không tốt.”

“VẬY em đồng ý cho anh dự thi?” Anh mắt Thập Tam rạng rỡ loang loáng, tràn ngập vui vẻ.

Nhìn anh dần dần có thể lộ cảm xúc ra ngoài, Thanh Vi cũng rất vui : “Không có lý do gì không đồng ý. Nhưng vẫn phải thương lượng với Dương Quang thật tốt, dự thi có khả năng sẽ tới nơi khác thi đấu. Anh lấy danh nghĩa cá nhân ha là danh nghĩa hội quán dự thi ?”

“Danh nghĩa cá nhân. Nhưng anh còn công tác ở Dương Quang 2 năm, lấy nó đề bạt anh, sau này nếu có thể phát triển, cũng không cần khốn thủ ở nơi đó.”

Thanh Vi không thềm nói chuyện, nhẹ phẩy tóc Thập Tam. Thập Tam của cô, thực sự trưởng thành rồi, cũng thành thực hơn, hoàn toàn là nam nhân có đảm đương có tư tưởng.

Thập Tam nắm hai tay cô ở trong tay mình: “Ta muốn cho em cuộc sống thật tốt.” Trong lòng anh còn nhỏ giọng bổ sung: Sẽ không kém hơn họ Phó kia.

Thanh Vi giống như nghe thấy tiếng lòng của anh, nở nụ cười, dùng sức nhéo mặt anh.

Quả nhiên Thập Tam báo danh tham dự cuộc thi vật lộn tự do. Bắt đầu mỗi 2 trận, sau này luôn thắng ở trận thứ 2 (tức là đấu 3 thắng 2 thì ko cần đấu tiếp), nhanh chóng được vào vòng trong, sau đó bắt đầu đến nơi khác thi đấu. Thực lực của anh quá mạnh mẽ, thắng rất thoải mái, bên tổ chức hiểu anh là một cao thủ.

Bọn họ chuẩn bị biến Thập Tam thành vũ khí bí mật hấp dẫn ánh mắt mọi người, khi anh tiến vào trận đấu có tivi tiếp sóng thì bắt đầu

tạo thanh thế, tuyên truyền anh thần bí thế nào, lợi hại thế nào, kết quả số lượng người xem tăng cao, bên tiết mục tài trợ tự nhiên cũng tăng nhiều.

Vì xem xét gia tăng hiệu quả trận đấu, bên tổ chức còn thương lượng với Thập Tam, mỗi lần không cần đánh thắng quá nhanh, đánh nhiều hơn tí. Động tác đánh lại đẹp mắt một chút. Dù sao người thường thích xem náo nhiệt, Thập Tam quơ tay múa chân vài cái, là được phí quảng cáo nhiều hơn.

Còn có người lặng lẽ tìm Thập Tam, hy vọng anh thua một trận, không ảnh hưởng đại cục, có thể được một khoản “Vắt vả phí”. Đây là vài người chơi muốn có danh tiếng.

Tất cả chuyện này, Thập Tam đều kịp thời nói cho Thanh Vi, nói ý nghĩ của mình, cũng mời cô quyết định. Thanh Vi không quá hiểu biết việc này, chỉ có thể tận lực nghĩ biện pháp xử trí. Cô vốn lo lắng Thập Tam quá lạnh lùng, có khi thậm chí bất cận nhân tình, xử lý mọi chuyện quá mức cứng nhắc.

Nhưng cô không nghĩ tới, Thập Tam nhanh chóng trưởng thành. Anh biểu hiện đầy đủ thiên tư trác tuyệt của mình, làm việc đúng mực càng ngày càng tốt, hơn nữa thông qua đủ loại hoạt động, hiểu được rất nhiều tình người lỗi đời và việc buôn bán.

Bởi vì tuyên truyền tốt, ngoại hình Thập Tam lại xuất chúng, trận đấu vật lộn tự do vốn chỉ có một bộ phận người chú ý lại được rất nhiều người chú ý.

Mọi người có mộng võ hiệp. Cho dù ở xã hội hiện đại, vật chất văn minh phát triển, nếu toát ra một võ lâm cao thủ vẫn khiến người ta nói chuyện say sưa một phen.

Nhưng mọi người không biết, Thập Tam lợi hại nhất là nội công, nhưng anh luyện ngoại công và thực lực mạnh mẽ cũng đã chinh phục trái tim người xem, đặc biệt là khuôn mặt anh tuần lạnh buổi kia mặt càng làm anh được không ít nữ nhân chú ý.

Thanh Vi và Thập Tam đều không đoán được là, bởi vậy Thập Tam nổi tiếng rất nhanh. Tuy rằng anh không thể so ngôi sao với, nhưng cũng có rất nhiều biết anh, thích anh.

ẢNH VỆ XUYỀN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 105: Trận Chung Kết

Dựa theo quy trình trận đấu, vòng chung kết diễn ra ở nước ngoài, trong nước tuyển ra cao thủ, bao gồm Thiếu Lâm vũ tăng, dân gian cao thủ, tinh anh võ quán, sẽ đấu với tuyển thủ ngoại quốc.

Tổ chức định là, đến lúc đó đánh mười trận, cũng đưa trận đấu lên tầm quốc tế, tốt nhất có thể nhắc lên một làn sóng ở hải ngoại.

Khả bọn họ không nghĩ tới, Thập Tam kiên quyết cự tuyệt xuất ngoại. Lý do của anh rất đơn giản: thời gian xuất ngoại quá dài, còn có thời gian dự trù trước trận đấu, anh không muốn chia lìa Thanh Vi lâu như vậy.

Bên tổ chức phương giơ chân. Thập Tam là người được xem trọng nhất, còn có một Thiếu Lâm vũ tăng, là 2 có khả năng đoạt giải quán quân nhất. Bởi vì Thiếu Lâm vũ tăng uy danh, trừ cao thủ ở Đông Nam Á, nước M chuẩn bị 3 tháng, mới có vài người dám ứng chiến.

Trong đó có 2 người có vẻ xuất sắc, một người vừa xuất ngũ bộ đội đặc chủng, một người là cảnh sát. Loại tổ hợp này cũng hấp dẫn phần đông ánh mắt, nước M có cả đài truyền hình mua quyền tiếp sóng, bây giờ Thập Tam mặc kệ, bọn họ hận không thể đánh anh ngất xỉu rồi mang đi.

Vì thế không ít người tới khuyên, thậm chí khuyên đến chỗ của Thanh Vi, hứa hẹn ưu việt không ngừng thăng cấp. Thập Tam bắt vì sở động: Tiền lấy đủ rồi, đánh nhau với mấy người không có nội lực này đã tự làm thấp mình đi, còn muốn để anh rời xa Thanh Vi ? Kiên quyết không được !

Thập Tam không kiên nhẫn dây dưa, cự tuyệt rõ ràng, lại có người đến khuyên bảo thì không đôi co nữa, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. Những người này không quán Thập Tam được, lại bắt đầu bám theo Thanh Vi, vì thế cảnh đội đều bắt đầu chú ý hướng đi bạn trai của cô.

Cuối cùng Thanh Vi không chịu nổi, thà rằng Thập Tam đi thi đấu, tách ra vài ngày cũng không muốn lại bị quấy rầy. Cô quyết đoán quyết định, để Thập Tam đi thi. Không phải chỉ hơn hai tháng sao.

Thập Tam đành phải đi. Trước khi bên tổ chức còn cung cấp huấn luyện, bao gồm trạng thái thân thể, lễ nghi thường thức, thậm chí còn có cả tài nghệ ? Đây là trận đấu vật lộn tự do sao ? Vì hấp dẫn người xem ánh mắt, cũng quá hổ cha.

Khi lên máy bay, Thập Tam nghĩ những người này nghĩ cách khiến Thanh Vi đồng ý cho anh đi thi, trong lòng có khúc mắc, ánh mắt nhìn người khác lạnh như băng, cơ hồ có thể chảy ra băng, mấy nhân viên công tác thiếu chút chịu không nổi. Lại nhìn về phía Thanh Vi, ánh mắt lập tức ôn nhu xuống, còn có chút ủy khuất.

Bị đôi mắt phượng ngập nước tập kích, Thanh Vi không có lực chống đỡ. Chủ động ôm Thập Tam, cam đoan sẽ nhìn mỗi trận đấu của anh, sẽ liên lạc với anh, sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Cuối cùng Thập Tam đáp ứng tham gia xong trận chung kết sẽ về, giọng điệu của anh trầm trọng cam đoan khiến nhân viên công tác tiếp đưa co rút trong lòng mãi, tràn ngập đồng tình với người sẽ quyết đấu với anh.

Thanh Vi luôn luôn cười tiễn Thập Tam, sau đó một mình rời khỏi sân bay. Trên đường về nhà, cuối cùng Thanh Vi không giữ được tươi cười. Thực ra cô cũng không khoái trá như biểu hiện bên ngoài.

Tách khỏi Thập Tam lâu như vậy, sao cô có thể nguyện ý ? Nhưng trừ nguyên nhân bị người quấy rầy, điều chân chính khiến cô hạ quyết tâm, cũng là sự phát triển của Thập Tam.

Cô nghĩ đến sau khi Thập Tam xuất hiện, trong một thời gian ngắn học xong nhiều việc, thuận lợi tiến vào xã hội, cũng chậm chậm thông hiểu nhân tình, nghĩ lại, chuyện này với người đột nhiên tiến vào thế giới xa lạ, là không dễ dàng.

Nhưng Thập Tam làm được, hơn nữa làm tốt lắm. Biểu hiện trong lần dự thi này lại chứng minh thiên tư Thập Tam rất cao. Anh cấp tốc thích ứng một loạt biến hóa sau khi dự thi, có thêm nhiều quan hệ, cũng không bị người khác lừa gạt. Nam nhân bề ngoài lạnh nhạt trầm mặc, xử lý chuyện giao thiệp tuyệt không thua người khác.

Tốc độ tiến bộ của anh khiến Thanh Vi tán thưởng, Thập Tam như vậy, sao cô có thể trối buộc anh ? Nếu muốn tốt cho anh, thì phải cổ vũ anh lại đi về phía trước, tiếp xúc càng nhiều người, làm ra sự nghiệp bản thân.

Nhưng sau khi đi xa hơn, sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ mang đến hậu quả gì, cô cũng không biết, cũng không thể đoán được. Ít nhất chia ly bây giờ, cô sẽ nhớ anh, cũng sẽ khổ sở.

Hai tháng trôi qua, quả nhiên Thập Tam không phụ sự mong đợi của mọi người, một đường thẳng tiến trong trận chung kết, cao tẩu khúc khải hoàn ca. Điều không được hoàn mỹ là, anh xuống tay ác độc hơn trước kia. Phàm là người công khai tuyên bố muốn khiêu chiến anh, đều bị đánh không đứng lên được.

Trong đó có một nữ tuyển thủ, thế nhưng nói mình ái mộ Thập Tam, vì anh mà tham gia trận đấu. Nữ tuyển thủ là thanh xuân thiếu nữ phù hợp thẩm mỹ Tây Âu, chẳng những hoạt bát thanh lệ hơn nữa cao gầy kiện mỹ. Cô tự phụ nói, mình có đủ sức quyến rũ, có thể bắt được tâm của thần bí nam nhân Đông Phương - Doãn Ngự trong trận đấu, cô chờ mong một hồi tình cảm lãng mạn lưu luyến.

Nhưng đến ngày thi đấu, trận đầu không đến 10 phút thời gian, cô gái xinh đẹp đã bị Thập Tam đánh bay xuống đài, ‘phanh’ một tiếng rơi xuống đất, bác sĩ chẩn đoán cô bị gãy xương sườn.

Việc này vừa ra, dư luận ồ lên. Không ít người chỉ trích Thập Tam quá mức độc ác, thế nhưng đánh một thiếu nữ, hơn nữa là cô gái ái mộ anh “Hạ độc thủ”, thậm chí còn có người mắng anh không hiểu tình đời, tâm lý biến thái.

Sự kiện này trên video clip ở internet có lượt xem rất cao, cũng có không ít người trên mạng tranh luận đúng sai, càng nhiều người bắt đầu chú ý trận đấu. Bởi vậy khi truyền thông phỏng vấn Thập Tam, anh có gì giải thích trong việc đánh nhau làm gãy xương sườn cô gái xinh đẹp không, anh nói: “Đối với người tuyên bố muốn bắt tôi, không tôn trọng đối thủ là tôi, vì sao phải nhân nhượng? Tôi đã bởi vì cô ta tuổi trẻ không biết mà lưu tình, bằng không gãy sẽ không chỉ là xương sườn.”

Thanh Vi xem Thập Tam trong video clip lơ đãng toát ra tự tin và lãnh ngạo, nhẹ nhàng vuốt khóe mắt của anh.

Trong vòng bán kết, cảnh sát nước M đánh bại Thiếu Lâm vũ tăng, người mê võ trong nước ồ lên. Cảnh sát kia nghe nói cũng luyện qua vài loại công phu, thân thủ rất cao, người cũng cao lớn cường tráng.

Thập Tam và cảnh sát nước M tranh đoạt quán quân trong vòng chung kết, bởi vì lúc trước vũ tăng bại trận, không ít người xem trận đấu này như tôn nghiêm quốc gia. Bên tổ chức hỏi Thập Tam có áp lực hay không, anh lạnh nhạt lắc đầu.

Quả nhiên, Thập Tam đánh ngã đối thủ. Anh thậm chí cố ý giảm bớt kỹ xảo, đề cao lực công kích, cố ý triển lãm lực lượng của mình -- cái loại thuần túy lực lượng này. Bởi vì cách đấu của Thập Tam suât khí lưu loát, không ít người cho rằng anh chỉ có kỹ xảo cao siêu, lực lượng tương đối yếu kém. Lần này quyết đấu lực lượng, để khán giả biết sức bật và lực kéo dài của anh, áp đảo chiến thắng.

Cảnh sát nước M sau khi bị đánh bại vô cùng kích động, cho rằng đã phát hiện cao thủ, tổ vẻ muốn học tập công phu với Thập Tam. Thập Tam không đáp lại. Cảnh sát ngoại quốc thể nhưng chạy đến chỗ của Thập Tam xin anh nhận mình làm đồ đệ, học tập “công phu Trung Quốc” chân chính.

Thập Tam không chọi nổi quá nhiều, cộng thêm có người xem náo nhiệt, không thể cự tuyệt thẳng thừng. Anh nghĩ nghĩ, nói với cảnh sát nước M :“Muốn tôi nhận làm đồ đệ có hai điểm phải làm được. Một là xem tôi như cha, bất kỳ việc gì không thể làm trái; Hai là căn cốt tốt, phải đả thông nhâm đốc nhị mạch. Anh làm được thì lại đến tìm tôi.”

Cảnh sát nước M quốc nghe xong phiên dịch nói, triệt để hóa đá. Thập Tam không đợi anh phản ứng lại lập tức đóng cửa. Cảnh sát bị thống quay về hung hăng vào máy tính tìm tòi, phát hiện cổ đại Trung Quốc chú ý truyền thừa, thầy trò như phụ tử là có thật. Nhưng nhâm đốc nhị mạch này là cái gì vậy ? Nhìn thế nào cũng không hiểu.

Anh lý giải không được, tìm một Hoa kiều mình qua hỏi thăm, chỉ cần từng chịu võ hiệp độc hại đều có thể nói một chút, nhưng ai cũng nói không thể chính xác này chỗ của 2 huyết vị lưng lấy này, còn nói cho anh, nếu có thể đã thông hai huyết này chính là cao thủ trong truyền thuyết, căn bản không cần sư phụ.

Cảnh sát nước M chưa từ bỏ ý định, rất có tinh thần nghiên cứu đi tìm trung y. Sau khi anh nửa ngày nghiên cứu bản đồ dày dày đặc đặc huyết vị, ánh mắt hoa lên. Cuối cùng mắt anh chứa nhiệt lệ hiểu ra rằng, đời này anh cũng không thể đã thông loại chỉ hiểu mà không diễn đạt được thành lời này, hơn nữa anh hoài nghi loại chuyện này chỉ có người Trung Quốc mới có thể hiểu, chủng tộc con người cũng có khác nhau!

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 106: Cô Gái Khoa Trương Giả Tạo

Hai tháng sau, cuối cùng Thanh Vi nhận được tin tức Thập Tam về nhà.

Ngày đón máy bay đó, chẳng những Thanh Vi đi, ba Yến mẹ Yến cũng chủ động yêu cầu được đi, sau đó một nhà ăn một bữa cơm. Kết quả khi đến sân bay mới phát hiện, phòng gym Dương Quang cũng phái người đi, năm sáu cái thanh niên nam nữ, hưng trí bừng bừng giờ cao biểu ngữ, còn có người giờ máy ảnh.

Thanh Vi hắc tuyến, Dương Quang thật biết buôn bán, giống trống khua chiêng nghênh đón Thập Tam, nói không chừng ngày mai báo chí còn có thể đăng lên, đề cao lực ảnh hưởng như vậy thật đúng là có lời.

Lúc Thập Tam xuất cảng, Thanh Vi nhìn thấy anh không nhận được ra nghênh đón. Nhưng sau đó, cô liền nhìn thấy một cái cô gái theo sát sau Thập Tam, khoảng cách cùng anh quá gần.

Đó là một cô gái thời thượng xinh đẹp, da thịt trắng nõn, môi anh đào hồng không giống như trang điểm, mà là màu sắc trời sinh. Tóc dài màu nâu uốn thành lọn to tự nhiên phấp phồng, sáng bóng co dãn, có thể quảng cáo dầu gội đầu. Quần áo váy ngắn màu trắng lộ ra hai chân thon dài, dải nơ thắt ngang càng hiện ra vòng eo tinh tế.

Cô gái này dáng người khí chất đều không thể soi mói, bởi vì thanh xuân càng có vẻ thuần khiết có sức sống. Cô chút không che giấu hảo cảm với Thập Tam, không để ý thái độ lạnh nhạt của anh, đi bên người Thập Tam nói đùa vui vẻ. Hai người một đen một trắng này nhìn từ xa giống như một đôi bích nhân.

Trong lòng Thanh Vi không thoải mái một trận: Làm cái gì chứ, cô gái này toát ra từ nơi nào, cho rằng mình là hắc bạch xướng (một loại đồ ăn vặt có vỏ ngoài 2 màu trắng đen của Trung Quốc) hả ?

Cô gái kia không ngừng tiến sát đến bên người Thập Tam, chẳng những Thanh Vi thấy được, cha mẹ mắt mờ cũng phát hiện. Bọn họ không nghĩ tới ra đón máy bay lại đón ra trường hợp như vậy, biểu cảm trên mặt cũng bắt đầu kỳ quái.

Thanh Vi duy trì tươi cười, đây không phải chuyện lớn, cũng không thể thất lễ ở trường hợp công khai. Nhưng trong lòng ẩn ẩn không thoải mái, khiến cô theo bản năng làm ra hành động: lui hai bước về sau, để thân hình bị người chung quanh bao phủ.

Cô không phải người chủ động nhân, cũng khuyết thiếu tính công kích với tình địch, ở phương diện cảm tình cũng không muốn cạnh tranh với người khác, thậm chí có chút lạc hậu, cho rằng tranh đoạt được thì sẽ không là tình yêu.

Từng có người chê Thanh Vi trì độn, cô cười nói đó là thiên tính, không cần thay đổi.

Thập Tam cũng không quá để ý thiếu nữ tên Đông Gia Tuệ kia. Anh không thể lý giải vì sao cô gái này lại nhiệt tình với anh như vậy. Nghe nói cô xuất thân nhà giàu có, ba làm giàu từ việc nhận thầu

quặng than, sau đó trở thành ông chủ lớn, con có 2 người, nữ nhi chỉ có mình cô, cho nên rất sủng ái.

Bình tĩnh xem xét, tuy rằng Đông Gia Tuệ bị điều kiện kinh tế quá mức ưu việt bồi dưỡng ra một ít tác phong, nhưng là tổng thể vẫn là cô gái rất có sức quyến rũ. Mẹ của cô là ba tái hôn cưới về - tài nữ xinh đẹp, quản giáo nữ nhi rất tỉ mỉ.

Cô học xong trung học trong nước thì trực tiếp xuất ngoại, dưới sự an bài của ba trở thành một sinh viên nước M, bởi vì lớn lên xinh đẹp còn có “khí chất Đông Phương”, trong trường học cũng không thiếu người theo đuổi.

Trong lúc Đông Gia Tuệ vô ý thấy được trận đấu của Thập Tam, thì không thể vấn hồi được. Cô chưa thấy qua loại nam nhân như Thập Tam, chẳng những mới mẻ hơn nữa sắc bén, thực có thể thỏa mãn tâm hư vinh của con gái. Sau đó đến hiện trường nhìn trận đấu của anh, càng xem càng hợp mắt, chủ động tiếp cận Thập Tam.

Đối với Đông tiểu thư đột nhiên toát ra này, Thập Tam cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Anh không thích giao tiếp với nữ nhân, nhất là nữ nhân có mang mục đích, một người nhiệt tình như lửa, thanh xuân bắn ra bốn phía, bày tỏ tình yêu với mình, đối nam nhân khác sẽ không phản cảm, không tiếp thụ cũng sẽ vụng trộm vui vẻ.

Nhưng Thập Tam thật không cảm kích. Anh căn bản không muốn đối phó trò chơi cảm tình của tiểu thư nhà giàu, lại càng không muốn có lời đồn đãi chuyện nhảm, cho nên thái độ với Đông Gia Tuệ vô cùng lạnh nhạt, thậm chí là thất lễ. Sau khi trận đấu kết thúc, Thập Tam như nguyện lấy được tiền thưởng, cũng định ra ngày về nước, không nghĩ tới, vị đại tiểu thư này cũng nghỉ, thế nhưng đi theo anh cùng trở về.

Đông Gia Tuệ ân cần, khiến nam nhân chung quanh hâm mộ ghen ghét, Thập Tam nhắm mắt điều tức triệt để không nhìn. Vào trong nước đổi máy bay, vốn tưởng rằng thoát được vị Đông tiểu thư này, không nghĩ tới cô ta lại cùng anh về nhà !

Thập Tam thực không rõ, Đông Gia Tuệ thích cái gì ở anh. Lớn lên đẹp ? Âu Mỹ soái ca chạy khắp nơi; Khí chất lạnh lùng? Chẳng lẽ càng lạnh nhạt cô ta càng thích? Thân thủ tốt? Cô hoàn toàn có thể tìm vài bảo tiêu. Sao cứ không tha nghèo tiểu tử như anh vậy ?

Nhưng cô có thể tự do hành động, người ta tự mua vé máy bay anh không cản được, điều khiến Thập Tam buồn bực là, là người nào nhàn rỗi như vậy nói hành trình của anh cho Đông Gia Tuệ?

Mặt Thập Tam không chút biểu cảm, trong lòng phiền muộn đi bộ ra, lập tức nhìn thấy Thanh Vi.

Nhiều người như vậy, cao thấp mập ốm đứng đầy hai sườn lối ra, nhưng anh liếc mắt một cái lập tức thấy được cô. Nhưng sau khi Thanh Vi nhìn thấy anh, rất nhanh từ mỉm cười biến thành kinh ngạc, sau đó thì bình tĩnh tránh vào trong đám người.

Tại sao có thể như vậy ? Thanh Vi mất hứng khi nhìn thấy anh sao ? Nhưng vừa rồi rõ ràng cô cười Thập Tam nghĩ lại, đã nghĩ đến Đông tiểu thư phía sau. Anh không khỏi bất mãn với Đông Gia Tuệ.

Vì thế Thập Tam đi về phía Thanh Vi. Tốc độ của anh cực nhanh, linh hoạt đi trong đám người, đáng thương Đông Gia Tuệ đi giày cao gót căn bản không theo kịp. Cô kêu vài tiếng, thấy Thập Tam ngay cả đầu không quay lại, tức giận dậm chân.

Đông Gia Tuệ tận lực đuổi theo Thập Tam, muốn nhìn anh vì ai cấp bách như thế. Sau đó một màn khiến cho cô nát trái tim: Thập Tam khẽ mỉm cười với một nữ nhân, bên cạnh còn có hai cái lão nhân, khi nói chuyện anh còn đỡ lão thái thái.

Đông Gia Tuệ vừa giật mình vừa buồn bực, giật mình là Thập Tam có thể cười, còn cười đẹp mắt như thế ôn nhu như thế, buồn bực vì đối tượng anh cười không phải cô, mà là nữ nhân thoát nhìn bình thường kia.

Đông Gia Tuệ lại tự mình cảm thấy được, cũng biết bây giờ không thích hợp lên quấy rầy, cho dù cô đi cũng không được hoan nghênh. Đuổi từ nước ngoài tới trong nước, lần đầu cô nhận nhượng một nam nhân, quan tâm áo cơm của anh, tìm hiểu sở thích của anh, buông bỏ kiêu ngạo tiếp cận anh, lại bị lần lượt không chút lưu tình cự tuyệt.

Thì ra là vì cô gái này sao?

Trong mắt Đông Gia Tuệ, Thanh Vi thật sự rất bình thường. Không có dáng người bốc lửa, tướng mạo cũng chỉ bậc trung, cũng không mặc hàng hiệu, khí chất sao..... Chỉ là con gái rượu trung mang theo chút giỏi giang, còn chưa bằng thành phần tri thức cao cấp, sao lại khiến Doãn Ngự quý trọng thành như vậy !

Đó rõ ràng là một nhà ba người, tư thế Doãn Ngự đối đãi lão nhân, thập phần quan tâm tôn kính, nhất là với bà lão kia, luôn luôn nâng bà ra đại sảnh sân bay. Cũng là vì nữ nhân kia sao ? Anh có thể hiểu kính cha mẹ đối phương như thế ?

Thì ra nam nhân này không phải không biết cười, không phải không có cảm tình, cảm tình và tươi cười của anh chỉ cho người yêu

của mình. Nếu ban đầu chỉ cảm thấy Thập Tam khóc, người đẹp, mang ra ngoài có mặt mũi, còn bây giờ, Đông Gia Tuệ thật sự động tâm.

Cô đứng đó không xa, trơ mắt nhìn bọn họ cùng nhau rời đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, nhưng thật ra khi ra khỏi cửa, Thanh Vi quay đầu quét mắt nhìn cô một cái.

Cái liếc mắt kia, bình tĩnh, tự tin, hiểu rõ ý đồ của cô, thậm chí có chút thương hại, như quăng cô vào bồn nước lạnh. Đông Gia Tuệ như bị đâm một chút, gắt gao nắm rương hành lý, người đón cô đến cũng không chú ý.

Người của Phòng gym Dương Quang đi đến, Thập Tam chào hỏi qua với bọn họ, vỗ vai nhau, nói không cần xe rồi cùng một nhà Thanh Vi vui vui mừng mừng đi khỏi. Nhị lão vốn có chút ý tưởng khi thấy Đông Gia Tuệ xuất hiện, nhìn thấy Thập Tam biểu hiện thì bình thường lại.

Hai người già bọn họ tìm một nhà hàng sạch sẽ gần đó, gọi mấy phần món ăn gia đình, vừa ăn vừa nói chuyện. Ba Yến rất hứng thú với quá trình dự thi, nhưng Thập Tam nói chuyện ngắn gọn quá, vì không muốn ông mất hứng ra sức vơ vét đề tài, kể cho ông nghe.

Mẹ Yến quan tâm Thập Tam có bị thương hay không, có ăn được ngủ ngon hay không, Thanh Vi là mỗi trận đấu đều xem, biết anh đánh thoải mái, liền cười nghe anh an ủi mẹ.

Cuối cùng, Thập Tam lấy ra một tấm chi phiếu. Đó là tiền thưởng của anh. Mấy chục vạn tiền thưởng không phải cao quá, cũng không quá thấp. Lão nhân thật cao hứng. Đặc biệt khi Thập Tam ngại

ngừng nói, muốn dùng tiền này trang hoàng phòng ở, làm một hôn lễ thể diện, nhị lão càng vui vẻ ra mặt.

ANH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 107: Anh Muốn Em

Tối đó, sau khi đưa lão nhân về nhà, bọn họ ngầm đồng ý hành vi trở lại thế giới hai người của Thanh Vi và Thập Tam. Tắm rửa xong, Thanh Vi nhìn Thập Tam sửa sang lại hành lý, thấy ngoại trừ mấy thứ nhu yếu phẩm kia, thì không có thứ gì dư thừa, cười nói: “Ít như vậy sao?”

Thập Tam cong môi: “Đủ dùng rồi.” Anh ngừng một chút, có ý ám chỉ nói: “Thứ dư thừa gì đó, anh không cần có, cũng không muốn.”

Thanh Vi ngẩn ra, lập tức hiểu anh đang cho cô thấy thái độ của mình. Anh căn bản vô tình với Đông Gia Tuệ, tình yêu dư thừa của người xa lạ, anh không cần, cũng không muốn. Thanh Vi nhéo lỗ tai của anh: “Như vậy đã muốn qua cửa, nghĩ thật tốt nha Cô gái xinh đẹp kia là chuyện gì xảy ra? Thành thật nói rõ ràng, bằng không hôm nay cho anh quỳ bàn giặt đồ.”

Thập Tam để cô nhéo, đơn giản nói rõ chuyện của Đông Gia Tuệ, cuối cùng giả bộ nghiêm túc hỏi: “Trong nhà chỉ có máy giặt, không có bàn giặt đồ. Thê chủ đại nhân, anh nên quỳ nơi nào a ~?”

Thái độ thẳng thắn thành khẩn giống như thủy tinh, cũng như cùng tình cảm của họ. Bóng đen mờ hồ trong lòng Thanh Vi đã sớm tiêu tan, tiểu biệt gặp lại vui vẻ tràn ngập trái tim. Cô cười ha hả bỏ

nhào vào lưng Thập Tam nói: “Ai nha, anh trở nên giảo hoạt rồi! Sau này không thể khi dễ nữa.”

Thập Tam cõng cô đi về phòng ngủ, ôn nhu mỉm cười nói :“Em chưa từng khi dễ anh. Sau này thì sao? Nếu em muốn khi dễ anh không phản kháng là được.”

Chân Thanh Vi ôm lấy eo của anh, chặt chẽ dán lên người anh:“Em đây khi dễ thì sao, em muốn ăn thịt.” Sau đó nhẹ nhàng cắn mấy cái trên cổ Thập Tam. Thập Tam khẽ run lên, quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt phượng là vô hạn nhu tình. Tóc anh còn ẩm ướt, vài giọt bọt nước chảy xuống theo tóc, rơi trên cần cổ, vẽ lên vài vệt nước trên da màu mật ong.

Thanh Vi lấy một bàn tay ra, trả thù xoa tay Thập Tam:“Cô gái kia có chạm qua nơi này không ?”

“Không có.” Thập Tam cũng cong khóe môi lên.

Cô lại chọc chọc eo: “Nơi này thì sao ?”

“Không có.”

Nghiêng đầu cố gắng về vươn người về trước, hôn gương mặt anh: “Nơi này có không ?”

“Không có !”

Cô cười xấu xa dùng chân đá đá hông anh:“Còn chỗ này ?”

“.....” Thập Tam giận dữ trừng mắt nhìn cô một cái, trả thù véo nhẹ lên đùi cô.

Thanh Vi ha ha cười rộ lên, lại khởi động tay chân chuẩn bị quấy rối, Thập Tam đột nhiên trở tay chuyển cô tới phía trước, gắt gao ôm cô nói: “Anh thật sự rất nhớ em.....” Âm cuối cùng thấp như đang thở dài.

Thanh Vi bị âm thở dài kia chọc đến đáy lòng, không vui đùa nữa, thương tiếc vuốt ve mặt mày của anh, mũi dọc dừa, cuối cùng đến đôi môi châu ngọc.

Thập Tam đã cởi sạch quần áo của cô, hôn cô rất sâu. Thanh Vi si mê vì đôi môi ngọt ngào của anh, đến khi nụ hôn kết thúc, bị cặp mắt phượng thâm thúy long lanh kia nhìn chăm chú, mới phát hiện mình đã cùng Thập Tam “Thẳng thắn thành khẩn gặp nhau”.

Đột nhiên cô có chút thẹn thùng, muốn nói chút chế nhạo để che giấu một chút, lại bị Thập Tam bế dậy đặt bên hông anh. Thanh Vi sửng sốt, cảm thấy tiểu Thập Tam rất có tinh thần ở gần chính mình. Mà hai chân cô quán quanh anh, gần gũi nhìn gương mặt đỏ ửng của anh, khuôn mặt kia mang theo ngượng ngùng, nhưng rất kiên định.

Đây là, tình huống gì ? Chẳng lẽ Thập Tam xuất ngoại một chuyến, học được kiểu mới ? Trước kia rõ ràng vô cùng thẹn thùng.....Nhưng mà, ngẫu nhiên chủ động một lần như vậy cũng không tệ, cô thậm chí còn có chút chờ mong.

Thập Tam thấy Thanh Vi ngằm đồng ý thì nhẹ nhàng vuốt ve chân của cô, sau đó chậm rãi tìm được thịt trai ngọc nhụy hoa. Thanh Vi bị loại kích thích này mà liên tục hít vào, cúi đầu thì nhìn thấy tiểu Thập Tam rung đùi đắc ý tìm kiếm hồng tâm chung quanh.

Cô chưa kịp nhìn kỹ, đã bị giơ lên một chút, sau đó chậm rãi ngồi trên tiểu Thập Tam! No đủ, phong phú, mẫn cảm giống như ngưng tụ cảm giác toàn thân, hình như có một dòng điện lưu từ dưới lên xuyên vào cơ thể.

Thanh Vi còn chưa hiểu rõ hoàn toàn, Thập Tam đã trầm thấp nói: “Vi Vi.....” Anh nói xong thì dùng đôi tay giơ Thanh Vi bắt đầu chọc vào. Một chút lại một chút, hung hăng mà nhảy vào thân thể Thanh Vi.

Thanh Vi chợt bị trận bão đánh sâu vào, cực độ khuây khoả lại có chút kháng cự, cô nỗ lực ôm lấy Thập Tam, dứt quãng nói: “Chậm, chậm một chút. Đến..... Ân..... Trên giường..... A.....” Nói một lát, bởi vì một cái mãnh liệt đánh sâu vào, biến thành vong tình la lên.

Thập Tam yêu quý ôm cô, thì thảo nói: “Vi Vi, anh muốn em.....” Từ lúc anh nhìn thấy Thanh Vi, đã lâu anh không cùng cô, còn chia xa như vậy, khiến Thập Tam vô cùng nóng lòng. Lúc này thấy người yêu, vẫn phải dùng thân thể xác nhận mới có thể an tâm.

Độ ấm làn da, ma sát vong tình, ôm hôn kịch liệt, những thứ này mới khiến anh cảm thấy, thực sự về tới bên người Thanh Vi, không phải cách xa trùng dương nữa.

Thập Tam ôm cô không ngừng luật động, mãi cho đến khi đi tới trước giường. Thanh Vi cho rằng anh sẽ thả mình xuống, đã nhẹ một hơi, lại có chút luyến tiếc. Nơi nào nghĩ tới, Thập Tam ngưỡng mặt nằm ngã xuống giữa giường, đặt Thanh Vi ở trên đùi, tiếp tục triền miên.

Cảm thấy Thập Tam nhiệt tình như lửa, khoái cảm của Thanh Vi cũng tăng mạnh, bắt đầu tự động đòi hỏi. Có cánh tay cường kiện

của Thập Tam không ngừng giơ lên hạ xuống, cô cũng tốn thể lực mấy, nhưng lửa nóng kia một chút một chút chạm đến chỗ sâu, thật sự quá kích thích, Thanh Vi không tự giác mà vận vẹo eo phối hợp với anh.

Mỗi lần đều là tận tình kết hợp, một lần lại một lần càng sâu thâm nhập. Hai người vong tình giao triền cùng nhau, quên cả thời gian địa điểm.

Đợi đến khi hết thủy triều kết thúc, Thanh Vi và Thập Tam nằm trên giường ai cũng không muốn nhúc nhích. Kích thích vừa rồi giống như rượu ngon thuần khiết, đủ để người ta cẩn thận thưởng thức dư vị.

Thanh Vi thỏa mãn ôm Thập Tam, không nhịn được nghiêng rằng: “Anh trở nên xấu rồi, có phải xuất ngoại một chuyến, đã bị chủ nghĩa tư bản ăn mòn hay không?”

Mắt phượng Thập Tam tỏa ra ánh sáng vô tội: “Cái gì?”

Thanh Vi nhớ tới Thập Tam không trưởng thành dưới ngọn cờ đỏ, vui vẻ cười nói: “Em thuận miệng nói vậy thôi.”

Thập Tam không hỏi lại, chỉ vuốt ve tóc Thanh Vi. Nửa ngày qua đi, đột nhiên Thập Tam nói: “Anh như vậy có phải hay không, có phải hay không rất không có tự trọng, không biết liêm sỉ?”

Thanh Vi đập nhẹ vào ót anh, nói: “Nói gì vậy chứ, anh là thực sự trưởng thành. Nam nhân thành thực có nhu cầu là chuyện bình thường.”

Lẳng lẳng ôm một trận, Thanh Vi sắp ngủ, ngẩng đầu muốn hôn hôn Thập Tam, lại phát hiện anh đang nhắm mắt không nhắm mắt

nhìn cô. “Nhìn cái gì chứ ? Anh không phiền sao?” Thanh Vi ngáp một cái.

Thập Tam miễn cưỡng cười cười, sắc mặt do dự, còn mang theo chút lo lắng, giống như có tâm sự. “Sao vậy ?” Thanh Vi cũng bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ Thập Tam có gì khó xử sao ? Buồn ngủ bay mất, Thanh Vi tỉnh táo lại.

Cuối cùng Thập Tam hỏi: “Thanh Vi, em..... Cái kia, em có thích con nít không ?” Anh vừa nói vừa khẩn trương nhìn cô.

“Ách?” Thanh Vi buồn bực sao anh đột nhiên đưa ra đề tài này: “Con nít? Một chút !”

“Em có muốn chúng ta có một đứa trẻ không ?” Thập Tam không yên hỏi.

“Chuyện này..... Em chưa nghĩ xa như vậy, sau này chắc chắn sẽ có, trước sống cuộc sống tự do hai năm có vẻ tốt.” Thanh Vi nghĩ như vậy, cô còn chưa ngọt ngào cùng Thập Tam đủ đâu, lúc có cục cưng, chăm sóc rất là mệt, còn phiền toái nữa, dù sao hai người còn trẻ, hai năm nữa hãy tính.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 108: Có Bánh Bao Nhỏ

Thập Tam nghe xong, sắc mặt trắng bệch. Thanh Vi không muốn có con bây giờ..... Anh hẳn nên hỏi qua trước mới đúng, nhưng sợ sẩy cũng đã có cục cưng. Nam nhân muốn có con phải trải qua sự thê chủ đồng ý, anh thật sự đã đi quá giới hạn.

Nhưng, Thập Tam xuất bóng dáng vệ, lại là luôn luôn bị ghét vì xấu xí, căn bản không có người dạy cho anh chuyện phòng the và việc mang thai này. Lúc cùng Thanh Vi cùng nhau, chỉ cần Thanh Vi muốn, anh luôn toàn lực phối hợp, lại quên chuyện quan trọng như vậy.

Không, kỳ thực khi nghĩ lại, nhưng là vì phản ứng đêm đầu tiên, vì kết quả kiểm tra sức khỏe, anh cho rằng thể chất của mình đã hoàn toàn thay đổi, không thể sinh dục, mới không nghĩ nhiều.

Nhưng là lần này ra ngoài thi đấu, đến hai trận cuối cùng, anh phát hiện thân thể của mình có biến hóa. Như rời ngoài nhà không ra, nhưng bản thân anh lại cảm thấy sự thay đổi rõ ràng, thích ngủ, soi mới thức ăn, còn có thỉnh thoảng muốn nôn.

Khi đó trong lòng Thập Tam kinh sợ, nhưng anh không dám xác nhận, lại càng không dám nói cho người khác. Anh đã biết nơi này là nữ nhân sinh dục, nam nhân sinh con ? Nhất định sẽ bị xem là yêu quái !

Không thể đi bệnh viện kiểm tra, may mắn nội công đại thành, Thập Tam có thể tự kiểm tra cơ thể. Quả nhiên anh phát hiện một cái túi. Tuy rằng còn rất nhỏ, nhưng anh có thể khẳng định sau khi có đứa nhỏ, cơ thể nam nhân tự động phình to nơi mang thai.

Nơi đó, hẳn là đã có một đứa nhỏ -- tuy rằng còn nhỏ không nhìn thấy. Nếu thế gia đồng ý, nam nhân có thai là chuyện vui lớn, nhưng Thập Tam chẳng những không dám nói với người khác, còn sợ Thanh Vi sẽ trách anh, càng sợ Thanh Vi không tiếp nhận, cho rằng anh là yêu quái.

Thập Tam ngày đêm không thể an tâm, cho nên khi anh thi đấu khi cũng không nường tay, sợ thương đến đứa nhỏ. Vốn ăn nhiều, nhưng là ưu tư rất nặng, người mới lại gầy. Anh định nói với Thanh Vi, hy vọng cô nhận đứa nhỏ này, lại sợ cô không cần đứa nhỏ này, thậm chí không cần anh.

Thập Tam ôm Thanh Vi, nửa ngày không nói. Thanh Vi cảm thấy khác thường của anh, an ủi hôn anh:“Làm sao vậy?”

Nhưng vài lần Thập Tam cũng không có ra được, anh thật sợ. Nơi này không có nam nhân sinh con, trước kia anh cũng chưa từng nói với Thanh Vi, Thanh Vi có thể nhận không? Cô có thể cảm thấy một nam nhân mang thai rất ghê tởm hay không ? Đáng sợ ?

Anh thật sự không dám nói, nếu đôi mắt kia cười lộ ra chán ghét với anh, nếu anh bụng lớn hành động không tiện, mà Thanh Vi cũng không muốn gặp lại anh, vậy làm sao bây giờ?

Đúng, Thanh Vi tốt bụng, cũng yêu anh, nhưng đó là anh không ngừng tranh thủ mới có được, nếu Thanh Vi miễn cưỡng nhận anh mang thai, nhưng vì nơi này không có nam nhân sinh sản, đỡ dễ,

nhập tịch đều là vấn đề lớn, Thanh Vi yêu cầu anh xoá sạch thì phải làm sao bây giờ? Anh muốn mất đi cục cưng thứ nhất này không ?

Không, anh muốn lưu lại, đây là đứa nhỏ đầu tiên của anh, cũng là đầu tiên của Thanh Vi. Cha con liền tâm, sao anh bỏ được? Nhưng nếu Thanh Vi yêu cầu, dù anh khổ sở cũng phải nghe. Không thể vì vậy khiến Thanh Vi tức giận, khiến cô khó xử. Nếu Thanh Vi không thể nhận, không muốn gặp anh, chỉ cần cô cho phép, anh có thể tự sinh cục cưng, nuôi lớn nó.

Thanh Vi đợi nửa ngày, cũng không thấy Thập Tam nói chuyện, lại thấy sắc mặt Thập Tam đổi tới đổi lui, thật sự sốt ruột. Cô chọc chọc eo Thập Tam: “Nói mau, cuối cùng có chuyện gì ? Dù anh muốn chia tay cũng không cần ấp a ấp úng như vậy !”

Một kích này, khiến Thập Tam nói ra miệng : “Không phải vậy! Sao anh có thể..... Là anh có đứa nhỏ.”

..... Thanh Vi hoài nghi mình nghe nhầm.

Thập Tam thấy trạng thái đại ra của cô, biết cô không thể hiểu, thì khổ sở, cúi đầu.

“Anh vừa nói gì ?” Thanh Vi lại hỏi.

“Anh nói, anh có.” Thập Tam không dám ngẩng đầu, lại lặp lại một lần.

“!” Thanh Vi khiếp sợ, lần này thì cô tin tưởng cô nghe rõ, nhưng là, cái gì gọi là anh có ?

“Anh có cái gì?” Thanh Vi lắp bắp.

“Đứa nhỏ, anh có đứa nhỏ. Thanh Vi, nơi đó là nam nhân dựng dục con nối dòng.” Thập Tam quyết tâm, nói ra.

“Các người..... Nam nhân sinh con.....” Thanh Vi vô thức lặp lại. Sửng sốt ban đầu qua đi, cô sau đó đột nhiên tỉnh ngộ: Thế giới nữ tôn có loại quy luật sinh lý này rất bình thường. Có lẽ thể chất Thập Tam chuyển đổi, nhưng chưa triệt để, ít nhất anh có thể mang thai.

Sau đó Thanh Vi lại nghĩ đến: khi nào thì Thập Tam có ? Anh một người ở nước ngoài phát hiện ? Như vậy anh sẽ lo lắng hải hùng cỡ nào, còn phải tiêu hao thể lực vào thi đấu, một trận lại một trận đánh với người ta

Thập Tam thấy cô không nói, cắn chặt môi, ghen đến khi ngực đau mới nói:“Là anh sai rồi, không mời em chấp thuận trước hết anh sai. Nếu em không cần..... Không cần nó, anh sẽ nghe em nói, nhưng anh muốn sinh đứa nhỏ này, xin em.”

Thanh Vi kinh ngạc, Thập Tam từ nơi nào nhìn ra cô không cần đứa nhỏ này. Tuy rằng khi bắt đầu nghe thấy cô thực giật mình, nhưng thể chất của Thập Tam, trước kia cô còn từng biết. Hướng chỉ nghĩ đến Thập Tam chịu khổ, cô không đành lòng.

Cái gì không cần anh, cái gì không cần đứa nhỏ, anh là đang vì cô dựng dục đứa nhỏ, chuyện văt vả nhất của nữ nhân hiện đại, anh làm, còn làm như vậy, sợ cô ghét bỏ.

Nếu cô ghét bỏ anh, cô là cặn bã!

Thanh Vi thấy gương mặt gầy yếu càng thêm góc cạnh rõ ràng, có vẻ viên mắt phượng kia càng lớn hơn, như một đôi chấm nhỏ, thân thể lại hơi run run, hiển nhiên vô cùng khẩn trương sợ hãi.

Cô ôm cổ Thập Tam, hung hăng hôn lên. Thập Tam không kịp đề phòng, bị cô hôn sững sốt, hơi chút hoàn hồn thì toàn tâm hưởng thụ cái hôn này. Anh nghiêm túc hôn môi. Không biết có phải cái hôn cuối cùng hay không, anh muốn toàn tâm cảm thụ, nhớ kỹ vĩnh viễn.

Hôn xong, hơi thở Thanh Vi không loạn, cô còn ôm Thập Tam không tha, xoa tóc của anh nói: “A Ngự, anh khiến em đau. lòng..... Cục cưng của chúng ta có bao lâu rồi ? Anh có khó chịu không ? Luôn luôn luận võ có bị thương không ?.....” Cô cắn nhai liên miên hỏi, cuối cùng cắn giận nhéo lỗ tai của anh : “Sao em có thể không cần đứa nhỏ ? Nhưng anh sinh rất vất vả, em luyến tiếc anh.”

Ấm áp trong giọng nói của cô, Thập Tam an ổn lại. Anh luôn luôn e ngại, luôn luôn lo sợ không yên, chậm rãi tản ra trong cái ôm của Thanh Vi. Thanh Vi không ngại anh sợ anh, Thanh Vi thương anh cũng thương đứa nhỏ của anh.

Thanh Vi không chất vấn anh một mình mang thai, không cự tuyệt đứa nhỏ của anh, chỉ quan tâm anh có khó chịu hay không, cô biết anh sẽ khẩn trương, sẽ lo lắng..... Chỉ có Thanh Vi, luôn luôn bao dung anh, dùng yêu thương của cô từng giọt từng giọt đắp nặn anh trở thành nam nhân chân chính.

Thần kinh luôn luôn căng thẳng của Thập Tam thả lỏng, vừa rồi luôn cố gắng trấn tĩnh, chuẩn bị thừa nhận thương tổn, mắt anh ứa lệ: “Không vất vả. Anh tự sinh cục cưng, em sẽ không phiền.”

“Nói cái gì vậy! Đó cũng là cục cưng của em. Nhưng chúng ta phải nghĩ biện pháp thật tốt, để đứa nhỏ có thể bình an đi đến cuộc đời.”

“Ừ.” Thập Tam không nói chuyện nữa, trên thực tế anh cơ hồ muốn ghen ngào. Anh giận mình trở nên yếu ớt, trước kia bị chủ nhân đánh cả người đầy máu cũng không đau không khổ sở, bây giờ lại bị Thanh Vi chiều hư.

Thập Tam nghĩ, không biết có phải là phản ứng khi có đứa nhỏ không? Cuối cùng anh dựa vào Thanh Vi, cảm thụ của nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của cô, mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 109: Nữ Xứng Và Bạn Trai Trước

Có đứa nhỏ, kết hôn gì đó cũng không thể giữ nguyên kế hoạch. Thanh Vi hỏi rõ, thời gian mang thai của Thập Tam là 12 tháng, nếu kết hôn bây giờ vừa khéo có thể cho rằng trúng thưởng trong tuần trăng mật, như vậy khiến cô nhẹ nhàng thở ra : Vốn nghĩ rằng lưng của mình phải gánh thanh danh ‘ăn cơm trước kẻng’, lại nói tiếp dù gì chưa kết hôn đã mang thai cũng không xuôi tai.

Thập Tam cho rằng Thanh Vi sẽ lấy danh nghĩa nhận con nuôi để đứa nhỏ trong nhà, kết quả Thanh Vi nói coi như danh nghĩa là cô sinh - con thân sinh nếu nói là nhận nuôi thì trong lòng không thoải mái, diện mạo cũng không thể gạt được người khác.

Hai người thương lượng thật lâu, từ giữa trưa đến tối, đến khi bụng bắt đầu kêu mới phát hiện đến lúc ăn cơm tối. Thập Tam muốn đi nấu cơm, Thanh Vi sợ dựng phu* mệt, vẫn là bảo anh ra ngoài ăn.

*người chồng mang thai

Chiều hôm đó, trong khu thương mại lớn nhất quý nhất thành phố C, có một cái cô gái thử quần áo. Cô trưởng thành rất xinh đẹp, dáng người tiêu chuẩn, quần áo trên người là kiểu mới nhất. Nhưng ánh mắt người này rất độc, ngại này ngại kia, người bán không ngừng khen vẫn không mua một cái nào.

Người phục vụ trong khu thương mại rất tinh mắt, thấy cô mặc đều là hàng hiệu, có cái còn là mua ở nơi sản xuất, cho nên dù cô soi mói mọi cách cũng không biểu hiện không kiên nhẫn. Nhưng Đông tiểu thư - không sai, chính là Đông Gia Tuệ theo đuổi Thập Tam tới đây, kiên nhẫn của cô sắp dùng hết.

Đông đại tiểu thư ra ngoài không bao giờ mang một đồng lớn này nọ, cô cho rằng bao lớn bao nhỏ rất khó xem. Nơi nào không mua được đồ đặc? Thiếu cái gì cũng không sao, không thiếu tiền là được, mang nhiều mấy tấm thẻ không phải cái gì cũng mua được sao ? Cho nên lần này cũng vậy, cô cũng không mang hành lý.

Hôm nay gặp Thanh Vi, Đông Gia Tuệ có cảm giác có nguy to lớn, cô lập tức cần trang điểm lên, nói cách khác là võ trang lên, như vậy mới càng xinh đẹp, mới có thể khiến Thập Tam nhìn thấy chỗ tốt của cô. Tuổi trẻ, xinh đẹp, hào phóng động lòng người, không phải cái loại bà lão này có thể so sánh - cô cho rằng lớn hơn 5, 6 tuổi là một sự khác nha lớn, Thanh Vi đã già đi.

Đáng tiếc thành phố C nhiều nhất xem như thành thị hạng 3, một khi mua sắm cô lập tức phát hiện, không có cách nào so với khu thương mại xa hoa ở thủ đô mà cô yêu thích, cũng không có cách nào so với Hongkong hay nước M. Có mấy loại không có, có mấy loại hàng cung ứng bất đồng, cô càng muốn trang điểm càng cảm thấy quần áo không hợp ý.

Kỳ thực căn bản khu thương mại không đến mức tệ như vậy, nhưng cô rất sốt ruột rất soi mói, cho nên đi dạo nửa ngày cũng không thực hiện được nguyện vọng rục rĩ hằn lên. Ngay lúc cô không kiên nhẫn thì di động vang lên, cô nhìn cái tên gọi đến cuối cùng sắc mặt dịu lại.

Gọi điện thoại là người bàn bạc công việc hợp tác với Đông gia quản lý công ty con khu vực Trung Quốc của nước F - Thịnh Thế. Công ty này cần ba Đông Gia Tuệ ưu đãi, phái ra người đàm phán là Thịnh Thế.

Thịnh Thế làm ở công ty con, là nhân tài dự bị mà tổng công ty điều đến rèn luyện, nếu lần biểu hiện ở lần đàm phán này, có khả năng sẽ thăng chức thành quản lý khu trên. Hấn cũng rất có khả năng, buôn bán thuần thực, làm việc kỷ lưỡng, còn rất biết làm người.

Trong lúc đàm phán, Thịnh Thế chẳng những bàn bạc với Đông tổng, còn nghĩ cách tiếp xúc với người nhà của ông, tỷ như Đông Gia Tuệ. Đông tiểu thư thi cao đẳng báo tình nguyện, hấn phân tích giúp; Đông tiểu thư xuất ngoại, hấn làm visa giúp; Hấn đi tổng công ty hợp, đặc biệt chạy đến trường học Đông Gia Tuệ thăm cô, quan tâm cuộc sống của cô tốt hay không, còn mang cô chơi một ngày.

Thịnh Thế có túi da tốt. Khác với Phó Hồng nho nhã trầm ổn, diện mạo hấn hiên ngang, tác phong nhanh nhẹn, đi đến đâu rất chói mắt, khuôn cách của người thành công. Người như vậy, tuy rằng không theo đuổi Đông Gia Tuệ, nhưng chạy trước chạy sau quan tâm cô, cũng là người rất uất ức rất có mặt mũi.

Khi cùng Đông tổng trao đổi đến điểm mấu chốt, cũng là trạng thái bình cảnh, tiến triển thông thả, Thịnh Thế nghĩ cách mở cục diện bế tắc. Lúc này nghe nói Đông Gia Tuệ đã trở lại, còn trực tiếp đến thành phố C, nghe nói đi theo đuổi ngôi sao.

Thịnh Thế cảm thấy rất buồn cười. Hấn lớn lên tại thành phố C, sau khi rời khỏi cũng rất ít trở về, nơi đó thì có ngôi sao gì? Nhưng

nghĩ đến quê hương, hấn cũng không khỏi nghĩ đến thiếu nữ tính cách thanh thoát lại hay đổ mặt kia.....

Thình lình nghĩ tới, Thịnh Thế muốn về xem. Hai năm trước hấn có về nước, nhưng không có liên hệ với Thanh Vi, khi đêm dài người tĩnh lặng, hấn cũng có xúc động muốn gọi điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn không gọi. Liên hệ thì nói cái gì đây ? Đi qua không thể quay lại, khoảng cách giữa bọn họ đã xa xôi, không có khả năng làm lại. Đối với kết thúc của mối tình đầu này, hấn từng tiếc nuối nhưng không hối hận.

Cuộc sống nước ngoài tịch mịch, khả năng phát triển vô hạn, hấn nhất định là một người thành công, theo đuổi vị trí rất cao, cuộc sống rất tốt, không có thứ gì có thể làm hấn dừng chân. Đối với Thanh Vi, hấn áy náy, nhưng rất ít. Hấn biết sau khi chia tay, cô sẽ bắt đầu tình cảm mới, nghĩ đến đó, buông tay sớm sẽ tốt cho cả hai. Nếu gặp lại, hoặc là Thanh Vi có gì khó khăn, hấn cũng sẽ giúp đỡ - Thịnh Thế tự nhận không phải nam nhân vô tình, hấn vẫn là rất tình cảm.

Nghe nói Đông phu nhân bởi vì hành vi theo đuổi ngôi sao mặc danh kỳ diệu của nữ nhi rất không hài lòng, Đông tổng phái đi một trợ lý đến sân bay thành phố C cũng không thể mang người về, hấn lập tức nổi lên tâm tư, nếu có thể đi khuyên Đông Gia Tuệ, có lẽ có thể mang đến tình huống tốt cho việc đàm phán, còn có thể trở về nhìn xem.

Cho nên Thịnh Thế nói lý do với thủ trưởng, lập tức đến thành phố C. Hấn rất chuyên nghiệp, sau khi đặt hành lý ở khách sạn lập tức liên hệ Đông Gia Tuệ, sau đó đến khu thương mại gặp cô.

Thịnh Thế là người khôn khéo, trước khi hấn đến lập tức hỏi thăm chuyện đã xảy ra, lắng đầu với hành vi của Đông tiểu thư: Thật sự là hành vi của đứa nhỏ bị chiều hư. Gia thế của hấn không sai, chỉ là tương đối, còn kém nhà giàu có chân chính nhiều lắm, cho nên hấn rất cố gắng, hơn nữa hấn luôn luôn làm tốt.

Ấn tượng của Đông Gia Tuệ với Thịnh Thế không tệ, khi cô ngồi nghỉ ngơi suy nghĩ, có thể để Thịnh Thế cho cô chút ý kiến, thưởng thức của hấn không tệ, không giống trợ lý nhỏ lão ba phái tới, cái gì cũng được được được, một chút ý kiến có tính kiến thiết cũng không có.

Ngồi một trận, nhàm chán nhìn di động, có người ngồi xuống bên người cô. Đông Gia Tuệ xoay đầu, Thịnh Thế mỉm cười nhìn cô. Chính trang, âu phục, hấn là hết công vụ trực tiếp lên máy bay.

Có nam nhân mặc tây trang quá mức chính thức cứng nhắc, có chút không chống đỡ nổi, Thịnh Thế thì khác. Hấn mặc âu phục thỏa đáng quý khí, tay áo lộ ra sơ mi trắng, caravat đúng mực, mọi thứ đều biểu hiện ra đây là một nam nhân thành công, giáo dục tốt.

Tươi cười của hấn như ánh mặt trời, lại hơi mang vô lại, rất có sức quyến rũ. Lúc nhìn Đông Gia Tuệ như là anh trai nhìn đứa em gái quậy phá. Đông Gia Tuệ đoán được vì sao hấn đến, vẫn hỏi: “Sao anh đến đây?”

Thịnh Thế không trả lời, lại đưa qua một bình nước hỏi : “Không vui ?”

Nhìn thấy nước, Đông Gia Tuệ mới cảm thấy có chút khát, cô mở ra uống mấy ngụm thì chuẩn bị ném. Thịnh Thế lấy qua: “Anh cầm cho em.”

“Chật chật, anh là sợ em lại khát hay là không bỏ được vậy ?”
Đông Gia Tuệ giả hoạt cười.

“Hai cái đều sợ, lãng phí không phải là thói quen tốt.” Thịnh Thế
lơ đểnh cầm bình nước: “Người bảo vệ môi trường hô hào tiết kiệm
nước, anh cho rằng rất có đạo lý.”

Đông Gia Tuệ thích điềm nghiêm thẳng thắn thành khẩn tức ấy
của hắn, cười tủm tỉm không hé răng.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 110: Gặp Lại, Nhiều Năm Trước

Thịnh Thế không lập tức khuyên Đông Gia Tuệ về nhà, chỉ cùng cô dạo quanh khu thương mại, nghe cô oán giận một bộ quần áo cũng tìm không ra. Thịnh Thế nhìn khu thương mại sạch sẽ, đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, hắn và mối tình đầu cũng từng tới nơi này, khi đó bọn họ vẫn còn tuổi trẻ thanh xuân.

Hai người thấy mỗi một bộ quần đều có giá làm người ta lú lẫm, không muốn mua, chỉ đơn thuần xem thôi. Nơi này có không ít quầy chuyên doanh, hắn mặc kệ kéo tay cô quang minh chính đại đi vào, nghe người phục vụ giới thiệu xong lại quang minh chính đại đi ra ngoài. Hai người hi hi ha ha đi một hồi, ở một góc khu thương mại đồ uống lạnh ăn chút thức ăn, hắn mua một cái kem ly cho cô, hai người cùng nhau ngồi ăn, uống nước khoáng mình mang theo

Hiện thời khu thương mại trang hoàng càng xa hoa, nhưng trong mắt hắn đã không còn nữa tráng lệ như trước, thương phẩm chủng loại cũng nhiều hơn, hắn đã có thể nhìn ra sự khác biệt với những khu thương mại khác. Chỗ bán đồ uống lạnh kia không còn, cô gái bên người cũng không phải người đó. Thanh Vi, em có khỏe không ? Em có từng trở lại nơi này không ?

Sau khi Đông Gia Tuệ oán giận xong thì đẩy đẩy Thịnh Thế: “Này, anh có nghe vậy hay không? Em nên làm sao bây giờ đây?”

Thịnh Thế hoàn hồn, trên mặt bất động thanh sắc: “Không phải là tìm không thấy quần áo thích hợp sao? Không kịp đi Hongkong, bây giờ bay đến thành phố S mua sắm, mua một đồng quay lại chậm rãi mặc ?”

Mắt Đông Gia Tuệ sáng lên, lập tức lại nhú mày: “Tốt thì tốt, nhưng rất phiền toái, hơn nữa rất tốn thời gian - em muốn hẹn anh ấy ăn cơm tối.”

Thịnh Thế bật cười: “Em muốn thật sao ? Nếu em làm vậy Đông tổng sẽ đóng băng thẻ của em đó.”

Lúc này Đông Gia Tuệ mới phản ứng lại hấn đang giễu cợt cô, tức giận phồng miệng không nói gì.

Thịnh Thế không đùa cô, thành khẩn giống như anh trai: “Được rồi, lấy góc độ của anh nhận xét, em nên định vị hình tượng trước, lại quyết định chọn kiểu quần áo nào.”

Đông Gia Tuệ thấy cũng hợp lý : “Đúng rồi, anh ấy thích loại hình gì.....” Nhớ lại Thanh Vi, trong lòng lại chua, thầm nghĩ: Hừ, nữ nhân kia mặc thực bình thường, Doãn Ngự hấn là thích kiểu con gái rượu hoặc là cô gái tươi mát.

Giả trang cô gái tươi mát thì đơn giản, Đông Gia Tuệ có Thịnh Thế làm tham mưu, rất nhanh chọn được bộ váy hoa chít eo, giày xăng đan đồng sắc. Cô mặc xong đứng trước gương, quả nhiên tươi mát hoạt bát, cũng có vẻ thân thiết hiểu chuyện.

Thịnh Thế rất kiên nhẫn cùng cô đi chọn trang sức, rồi mang cô về khách sạn. Hấn thủy chung một câu cũng không nói, Đông Gia

Tuệ có chút ngượng ngùng, chủ động nói: “Ba em có tức giận hay không? Anh lại đây bắt em về hả?”

Thịnh Thế tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, thẳng đến sợ hãi trong lòng Đông Gia Tuệ hiện lên mặt, sắp rống giận, mới vỗ vỗ cô nói: “Em cũng biết việc này không tốt, anh đến xem thần thánh phương nào để em đuổi theo nửa quả Địa Cầu.” Nhìn thấy Đông Gia Tuệ trừng mắt, bèn nói như anh trai : “Chơi thì chơi, làm mẹ em lo lắng quá mức sẽ không tốt, còn để người ta chê cười, bạn bè sẽ nghị luận em thế nào ?”

Đông Gia Tuệ nghe xong trầm mặc, cô nghĩ nghĩ, nói: “Đã biết.” Sau đó túm tay áo Thịnh Thế: “Anh theo giúp em vài ngày nhé ?”

Thịnh Thế cố ý phụng phịu: “Em theo đuổi đàn ông, còn muốn anh cùng ?” Thấy Đông Gia Tuệ méo miệng, mới nghiêm trang nói: “Nhưng phòng ngừa em phạm sai lầm, anh đây đành rộng lượng chút, nói rõ ràng qua điện thoại với người trong nhà em.”

Có Thịnh Thế cùng đi, nói với người nhà sẽ dễ hơn. Tuy rằng là đối tác làm ăn, Đông gia vẫn thật thưởng thức hấn. Cho nên Đông Gia Tuệ hoan hô một tiếng, đưa vài cái gói to cho hấn, bị kích động chạy đi gọi điện thoại. Thịnh Thế bắt đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên trong lòng cũng xúc động, muốn gọi cuộc điện thoại cho Thanh Vi. Nhưng nhiều năm đã qua, điện thoại Yến gia còn giữ số cũ không ?

Do dự qua đi, Thịnh Thế vẫn thu di động lại. Khi Đông Gia Tuệ quay lại, thấy hấn đang nhàn nhã xem báo. Cô đi lên giật tờ báo, dương cầm đắc ý nói: “Sẽ ở lại vài ngày. Bây giờ em muốn đi hẹn Doãn Ngự.”

Thịnh Thế xoa tay: “Đi thôi đi thôi, sau khi bị cự tuyệt thì về nhanh chút.”

“Dựa vào cái gì nói em sẽ bị cự tuyệt !” Đông Gia Tuệ giận, cô vốn lo lắng hẹn Thập Tam không được, lại bị cười nhạo càng phiền chán.

“Em hẹn hán thế nào?” Thịnh Thế lại bắt đầu xem báo.

..... Đông Gia Tuệ xanh trắng nghiêm mặt. Nghĩ đến luôn luôn lạnh nhạt và cự tuyệt, cô kỳ thực cảm thấy mình không hẹn được Thập Tam.

Thịnh Thế lười biếng buông tờ báo: “Quên đi, anh đi cùng em một chuyến, trước đừng kinh động người ta, nhìn xem là dạng nam nhân gì.”

Đông Gia Tuệ không hề di chuyển, kiêu ngạo của cô khiến cô đối Thịnh Thế vừa chờ mong lại vừa bài xích. Thịnh Thế đi tới cửa, không quay đầu nói: “Không đi ? Vậy anh đây tự mình đi ăn cơm.”

Đông Gia Tuệ không hé răng, thấy hán đi ra ngoài, vẫn dậm chân đi theo.

Trợ lý Đông Gia Tuệ làm việc vẫn rất có hiệu quả, đã căn cứ manh mối Thập Tam làm việc ở phòng gym Dương Quang tìm được địa chỉ. Cho nên Đông Gia Tuệ và Thịnh Thế đi đến gần nhà Thanh Vi, thương lượng khi gặp Thập Tam phải làm thế nào, thì nhìn thấy Thanh Vi và Thập Tam ra khỏi tiểu khu.

Hai người đứng rất gần, Thanh Vi kéo cánh tay Thập Tam nói giỡn, Thập Tam cũng cong môi, biểu cảm nhu hòa. Thân thể anh tựa vào Thanh Vi, có khi không tự giác cúi đầu để sát vào người cô, làm

như người mùi hương từ người cô. Thập Tam đi ở bên người Thanh Vi bên người. Anh vốn cao lớn oai hùng, làm ra hành động ôn nhu như vậy thì càng thể hiện rõ ràng sự che chở quý trọng dành cho Thanh Vi.

Đông Gia Tuệ thấy thế càng thêm bất bình. Cô phóng điện thế nào anh cũng không chịu gặp cô, cái cô gái này dựa vào cái gì? Cô âm thầm cắn răng, Thịnh Thế cũng vô cùng khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Thanh Vi trong hoàn cảnh như vậy. Khoảnh khắc nhìn thấy cô, hắn cơ hồ cho rằng mình nhìn lầm rồi, sau khi đến nơi này số lần nhớ cô nhiều hơn, sinh ra ảo giác.

Suy nghĩ của Thịnh Thế xoay chuyển cực nhanh, hắn nhớ tới nơi này chính là nhà Yến gia, chẳng qua chung quanh thay đổi, trí nhớ của hắn mới không phản ứng lại. Không biết vì sao, biết rõ xe thủy tinh có màng chống nắng, lại đứng ở góc khuất, Thanh Vi không nhìn tới hắn, vẫn là kim lòng không đậu chấn động, tựa hồ muốn tránh đi.

Nhìn Thanh Vi và nam nhân tuổi trẻ kia thân mật tựa vào nhau đi xa, Thịnh Thế còn tại ngẩn người. Thanh Vi thay đổi, chẳng những tướng mạo, cử chỉ cũng thành thực. Hắn đột nhiên nhớ lại, lúc trước Thanh Vi..... Đi xe đạp đồ mồ hôi, to mồm ăn que kem, tiểu cô nương kia, khi yêu mạnh miệng mềm lòng, động bất động lập tức đỏ mặt.

Bọn họ từng dắt tay đi qua ngã tư đường này, cùng tranh luận giải đề, buổi tối lén lút gạt người nhà gọi điện thoại cho đối phương, khi hạ tuyết một đám đồng học ném tuyết, bọn họ hiểu mà không nói liên thủ đối phó những người khác..... Bây giờ nhớ lại, tuy rằng kiếp

sống học sinh buồn tẻ đơn điệu, nhưng là phong phú ấm áp, tựa hồ khi đó hương vị không khí cũng tinh thuần hơn.

Thịnh Thế đột nhiên thấy đau đầu. Hắn nhẹ nhàng đè huyết thái dương. A, Thanh Vi không chỉ là mối tình đầu của hắn, thực ra cũng là một phần trí nhớ của hắn, là thời học sinh tốt đẹp, ngây ngô.

Tuy hắn không thường nhớ tới nhưng luôn luôn không quên. Cho nên hôm nay hắn đột nhiên nhìn thấy Thanh Vi mới có thể thất lễ như thế. Thật giống như đột nhiên đối mặt quá khứ, đối mặt bản thân.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 111: Khiêu Khích Thanh Vi Không Thể Được

Đông Gia Tuệ xuống xe theo dõi, Thịnh Thế ngằm đồng ý đi theo. Loại hành vi này..... Hắn cảm thấy mình rất ngớ ngẩn, nhưng lại không nhịn được. Vừa rồi nhìn thấy Thập Tam, thì hắn (T.Thế) rất ngoài ý muốn khi thấy hắn (T.Tam) anh tuấn như vậy. Nhưng hắn từng gặp nhiều soái ca, túi da tốt không phải quan trọng nhất, kỳ lạ là khí chất của Thập Tam.

Không hổ là quán quân trận đấu vật lộn tự do, khi anh (13) ở trạng thái hoàn toàn thả lỏng, thái độ nhu hòa với Thanh Vi cũng không che giấu được sắc bén bên trong, hơn nữa dựa vào bản năng của Thịnh Thế, còn mơ hồ cảm thấy ám trầm, đó là một loại cảm giác áp bách, làm nam nhân đề phòng theo bản năng. Đông Gia Tuệ không thành thực, dùng tâm tính đũa nhỏ, mê luyện anh không có gì đáng trách, nhưng với tính cách của Thanh Vi sao có thể thích người như vậy ?

Thanh Vi và Thập Tam đến phố ăn vặt gần đó đi một vòng, Thập Tam nói gì đó, Thanh Vi mỉm cười gật đầu, hai người vào một quán canh. Đông Gia Tuệ bấu môi, quay đầu nhìn Thịnh Thế, lại phát hiện hắn có chút không thích hợp.

“Anh sao vậy ? Mệt hả ?” Mặc dù Đông Gia Tuệ có chút kiêu căng, nhưng vẫn là biết nhân tình, nhìn thấy sắc mặt Thịnh Thế

không tốt, cho rằng hắn đi đường bên ba lại không ngừng đi cùng cô, thân thể không chịu nổi.

“Không sao.” Thịnh Thế phủ nhận: “Chúng ta vẫn là đi về trước đi, như vậy không phải biện pháp, em nhìn xem, tình cảm của người ta tốt lắm, em chen vào không lọt đâu.”

“Em nhất định phải thử xem. Bây giờ đi chào cái đã.” Đông Gia Tuệ kiên trì. Thịnh Thế một phen giữ không chặt, cô đã đi vào quán canh.

Người lựa chọn ăn canh vào bữa cơm tối không nhiều lắm, khách nhân bên trong ngồi nói cười, Đông Gia Tuệ liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy Thập Tam ngồi bên trong, cùng Thanh Vi khe khẽ nói nhỏ. Cô nhất thời không biết tư vị: Có nhiều chuyện để nói như vậy sao ? Càng làm người ta tức giận là, khóe mắt đuôi lông mày của Doãn Ngự đều lộ ra ôn nhu, có thể hòa tan lòng người. Nếu anh dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.....

Nhưng Thập Tam căn bản không có để ý tới Đông Gia Tuệ đứng ở cửa, cô có chút quật cường mím môi. Không biết vì sao, cô cảm thấy Doãn Ngự đã phát hiện cô, chỉ là không nhìn cô. Loại nhận thức này khiến Đông tiểu thư càng ủy khuất. Cô đi đến bên người Thập Tam, giọng điệu mềm nhũn, đặc biệt thoải mái khoái trá nói: “Doãn Ngự, vừa khéo gặp anh.”

Từ khi hai người này theo dõi bọn họ, Thập Tam đã phát hiện. Anh xem như Đông Gia Tuệ tâm huyết dâng trào, căn bản không muốn để ý, chỉ là có chút bất mãn: Là ai lộ ra của địa chỉ của anh vậy ? Bây giờ người đi lên chào hỏi, anh lại càng không muốn để ý – sáng nay đã làm Thanh Vi mất hứng.

Tuy rằng tâm trạng phi thường không kiên nhẫn, thậm chí có chút chán ghét, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Thập Tam cũng hiểu được tình đời, ít nhất không đá văng người ra, cũng không dùng mắt đao nhìn cô.

Thập Tam gật đầu: “Thật vừa vặn.”

Đông Gia Tuệ thấy anh trả lời, thì vui vẻ cười: “Nơi này có cái gì ăn ngon chứ ? Có thể để em đề cử không?”

“Tôi cũng không rõ ràng, tùy tiện đi.” Thập Tam quay đầu, không muốn nói nữa.

Đông Gia Tuệ đã nhìn ra, sắc mặt có chút không vui. Cô tận lực không nhìn Thanh Vi, vừa nói chuyện vừa ra vẻ tự nhiên ngồi bên người Thập Tam: “Chỗ bán canh này không đủ sang trọng, nguyên liệu nấu ăn cũng không tốt. Em biết một chỗ hương vị rất ngon, chiêu bài canh tịnh hết lời để nói, chúng ta đi thử được không?”

Ánh mắt Thập Tam nhìn cô biến lạnh: Cô dám nói trước mặt Thanh Vi như vậy, còn ngồi ở bên người anh ! Ai cũng nhìn ra quan hệ tình lữ giữa anh và Thanh Vi, cô làm như vậy là rất không tôn trọng Thanh Vi, cô cho cô là loại người nào ?

Đông Gia Tuệ bị hấn nhìn có chút phát lạnh, vẫn cắn răng cười nói: “Chị gái này cũng cùng đi đi, Chung Thần Cư sinh ý tốt lắm, nếu muốn đi phải hẹn trước đó, em có thể vàng của khách quý không cần chờ.”

Thanh Vi nở nụ cười, không nói gì. Chung Thần Cư quả thực nổi tiếng, tọa lạc tại đường lớn, chẳng những đồ ăn giá sang quý, hơn

nữa đi ăn cơm cần đặt chỗ, người đến chỗ đó ăn cơm phi phú tức quý, ít nhất cũng là có chút thân gia.

Thanh Vi biết, đây là Đông Gia Tuệ ám chỉ cho cô ưu việt gia thế của cô ta, một tiếng “Chị” kia, cũng nhắc nhở tuổi của cô.

Thập Tam rút cuộc không nhịn được, anh rất hối hận mình không kịp thời ngăn cản Đông Gia Tuệ bắt chuyện, để Thanh Vi phải nhìn sắc mặt của người, nhất thời lạnh mặt, tinh tường nói với Đông Gia Tuệ :“Tôi đối với canh cô nói không có hứng thú, đối với cô càng không có hứng thú.”

“Cái gì ? Anh nói cái gì ? Sao anh có thể.....” Đông Gia Tuệ không nghĩ tới sẽ bị trực tiếp, ác ý cự tuyệt như thế, quả thực giống như bị tát một cái lên mặt. Gương mặt xinh đẹp của cô kinh ngạc dị thường, trong mắt nổi lên hơi nước, thoát nhìn điềm đăm đáng yêu, khiến người ta không đành lòng.

Dù sao chỉ là vài câu ám chỉ, cô cũng không quá phẫn, đối cái nam nhân nào cũng sẽ xúc động thậm chí áy náy, đáng tiếc Thập Tam không biết thương hương tiếc ngọc, cũng không có khái niệm không đành lòng với nữ nhân. Giọng nói bình tĩnh của anh truyền vào tai Đông Gia Tuệ: “Tôi nói rất rõ ràng, đừng trêu chọc tôi, cô như vậy rất không tự trọng.”

Đông Gia Tuệ nghe xong một hơi thở không lên, ngực khó chịu hai mắt biến thành màu đen. Cô sinh ra đã ngậm thìa vàng, từ trước tới nay đều được người khác nâng niu che chở, không được việc cũng có mặt mũi, cho tới bây giờ chưa từng bị người ta chế giễu qua, càng không bị nam nhân ghét bỏ như thế bao giờ.

Vừa nhục nhã vừa phẫn nộ, môi cô bắt đầu run run, muốn nói vô số lời phản bác anh, chỉ trích anh, nhất thời lại đứng không dậy, càng thêm nín thở: “Anh rất quá đáng! Anh.....” Thập Tam đánh gãy cô: “Xin tha thứ tôi nói chuyện không xuôi tai, nhưng đây là suy nghĩ chân thật của tôi.”

Sắc mặt Đông Gia Tuệ như lửa đốt, hận không thể đánh anh một bạt tai cho hả giận. Cô giơ lên cánh tay, nhưng nhìn gương góc cạnh rõ ràng của Thập Tam, mắt phượng lạnh lùng, căn bản đánh không xuống, cũng biết nếu thực sự xuống tay sợ là ngay cả góc áo của Thập Tam cũng không chạm được. Góc bàn bắn tung tóe một giọt nước, cô cúi đầu nhìn mới phát hiện mình rơi lệ.

Thanh Vi thở dài. Bởi vì có nắm chắc với tình cảm của Thập Tam, cho nên cô có chút đồng tình với cô gái nhiệt tình lỗ mãng này. Huống hồ gia thế của cô ta không tầm thường, nếu đắc tội, là họa không phải phúc. Nhìn thấy cô khóc, Thanh Vi đưa tờ khăn giấy qua.

Đông Gia Tuệ không nhận. Cô rưng rưng cảm tức nhìn Thập Tam, là buồn bực ? Là thống hận ? Hay là bi thương ? Đông Gia Tuệ không biết, nhưng cô không đứng tiếp được nữa, xoay người chạy ra ngoài, thầm nghĩ mau rời khỏi nơi khiến cô mất mặt xấu hổ này.

Khi đến cửa, nhân viên phục vụ đang canh vào. Đông Gia Tuệ chạy nhanh, thiếu chút đụng phải, đó là nước canh nóng bỏng đấy, giữa tiếng kêu sợ hãi của nhân viên phục vụ, Đông Gia Tuệ hiểm hiểm tránh thoát, khi ra khỏi cửa lớn thiếu chút bị vấp ngã.

Thịnh Thế luôn luôn đứng bên ngoài, đến khi Đông Gia Tuệ chạy tới, mới đỡ lấy cô. Thân thể Đông Gia Tuệ nhất thời lảo đảo, cho rằng phải ngã trên mặt đất xấu hổ hơn nữa, đã được Thịnh Thế đỡ. Ủy khuất và phẫn nộ nhất thời khiến cô rơi lệ không ngừng.

Thịnh Thế đỡ cô vào trong xe, lấy khăn giấy lau mặt cho cô. Đông Gia Tuệ khóc một trận nói: “Sao anh ta có thể đối với em như vậy! Anh ta dựa vào cái gì mà kiêu ngạo?” Đợi đến khi khóc xong rồi, Đông Gia Tuệ dùng sức nắm chặt hộp khăn giấy, cơ hồ bóp nát, nảy sinh ác độc nói: “Anh ta dám vũ nhục tôi, phải trả giá đại giới!”

Thịnh Thế cười khổ. Thiên chi kiêu nữ, sao hiểu được khó khăn của nhân gian, một chút chuyện không hài lòng còn lớn hơn trời, mạo phạm cô một chút sẽ bị trả thù gấp bội về. Hắn khuyên cô đừng đi vào, cô tự chủ trương, bị người ta không nể mặt cự tuyệt lại không chịu nổi.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 112: Mỗi Người Một Suy Nghĩ

Nhìn thấy cảm xúc Đông Gia Tuệ kích động, Thịnh Thế không nhiều lời, khởi động ô tô trở về khách sạn. Sau khi Đông Gia Tuệ vào phòng thì đóng cửa không ra, Thịnh Thế không có thúc giục cô, qua hơn 2 giờ phòng chừng tâm tình của cô bình phục rồi, mới gõ cửa kêu cô ra ngoài. Hấn mang cô đi ăn tiệc đứng, mới đầu Đông Gia Tuệ không muốn động đũa, Thịnh Thế nói: “Bộ đáng hồi hận khó xem nhất.”

Đông Gia Tuệ nhất thời xù lông: “Ai hồi hận ?” Sau đó đối với đồ ăn như kẻ thù, giống như bị cô hung tợn ăn là Thập Tam. Ăn no rồi quả nhiên tâm tình cũng tốt hơn, Đông Gia Tuệ không tức giận nữa, Thịnh Thế nói: “Tự nhốt mình có buồn không ?” Đông Gia Tuệ không trả lời, Thịnh Thế cười cười, kéo cô xem cảnh đêm.

Chỗ cao của công viên, có thể nhìn thấy hơn phân nửa nội thành, dưới đêm thanh lương gió thổi lất phất, lấm tấm đèn đuốc, tiếng nhạc xa xa truyền đến. Thịnh Thế nói phải trái cho cô. Hấn nói, Doãn Ngự là một võ giả ý nghĩ đơn giản tứ chi phát triển, căn bản không xứng với cô, tiếp tục dây dưa sẽ đánh mất thân phận, không biết tốt xấu mà trả thù cũng đánh mất thân phận. Như vậy mới tốt, vừa vặn nhìn ra thô bỉ và thiển cận của hấn, đánh mất cô là nam nhân hồng nã.

Đông Gia Tuệ cũng không ngốc, biết hẳn đang cho cô bậc thang đi xuống. Nhưng bậc thang này xuống thoải mái, vừa để ý vừa thẩu đáo, cô đơn thuần kiêu căng, nhưng không ngu dốt. Đại tiểu thư liên thức rộng rãi sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt này. Tuy rằng còn giận Thập Tam, nhưng cũng không xúc động như vừa rồi.

Hoàn cảnh như vậy, giống như có thể khiến người ta thả lỏng phòng tuyến tâm lý, nói về góc độ tâm lí. Đông Gia Tuệ và Thịnh Thế hai người ngồi ở chỗ kia nói chuyện thật lâu, thượng vàng hạ cám gì đó đều nói. Cuối cùng vẫn là Thịnh Thế lo lắng đến vấn đề an toàn quay về khách sạn.

Nằm trên giường, Thịnh Thế cảm thấy mệt quá. Không biết là thân mệt hay là tâm mệt. Thân thể mỗi mệt khát vọng được ngủ ngon một hồi, lại cố tình không ngủ được. Hắn kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ngọn đèn bên ngoài, suy nghĩ theo gió.

Không biết, bây giờ Thanh Vi đang làm gì? Cô và nam nhân kia ở cùng nhau sao? Loại người lãnh khốc như Doãn Ngự sẽ đối tốt với cô sao? Thịnh Thế lấy một điều thuốc ra, yên lặng đốt.

Trong phòng tối om chỉ có một chút ánh sáng đỏ, giống như tâm tình phập phồng của hắn.

Lúc Thịnh Thế và Đông Gia Tuệ nói chuyện, Thanh Vi cũng nói chuyện với Thập Tam. Cô xách lỗ tai Thập Tam: “A Ngự, anh xử lý chuyện này quá cứng rắn. Như vậy rất dễ đắc tội người khác.”

“Anh không sợ đắc tội.” Thập Tam một mặt bình tĩnh.

“Anh phải học ở chung với người khác, xây dựng hoàn cảnh thiện ý bên người, không thể gây thù hằn khắp nơi. Có thể lạnh

nhật, nhưng không được đông cứng.” Thanh Vi không biết làm thế nào bèn ôm hôn anh.

“Anh chỉ muốn cùng em là tốt rồi.” Thập Tam cảm thấy không sao cả.

“Chúng ta ở cùng nhau, nhưng anh không làm việc sao ? Không làm chuyện gì sao? Dù là mua đồ ăn cũng phải giao tiếp với người ta.” Thanh Vi hướng dẫn từng bước.

“Nhưng hôm nay cô ta rất vô lễ với em !” Thập Tam biết vì sao Thanh Vi nói đến đề tài này, nghĩ đến Đông Gia Tuệ vô cùng kiêu căng, vẫn không vừa ý.

“Nhưng anh làm tuyệt tình quá, như vậy không tốt.....” Thanh Vi bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải. Thập Tam nghe, thỉnh thoảng đáp ứng dưới dâm uy của Thanh Vi.

Thanh Vi ôm Thập Tam nói vui vẻ, cuối cùng nhìn thấy mặt Thập Tam có chút hồng, buồn bực nói :“Anh có nghe hay không vậy, anh đang nghĩ gì đó ?”

“Nghe thấy, anh sẽ chậm rãi sửa.”

“Em nói với anh triết lý nhân sinh anh đổ mặt cái gì?” Thanh Vi đồng dục quảng cáo rùm beng bản thân.

“.....” Thập Tam có chút lên án nhìn cô, động cơ thể.

“Thế nào?” Thanh Vi nhìn theo ánh mắt anh, mới ý thức được tay mình đặt ở nơi nào.

Vừa rồi cô ôm Thập Tam, không biết khi nào tay bắt đầu chui vào trong quần áo, vuốt ve da thịt của anh. Không trách được xúc cảm tốt như vậy, trơn trượt vô cùng. Đột nhiên nghĩ đến, hình như cô còn nhéo vài cái, bằng không cái loại xúc cảm khoẻ mạnh co dãn này từ đâu đến ?

Thanh Vi hắc tuyến, trong tiềm thức mình cũng không quên ăn đậu hủ của Thập Tam sao? Không tiết tháo, hình tượng ơ hình tượng..... Thực ra từ khi cô luôn dùng mắt sói nhìn Thập Tam, loại hình tượng này nó đã sớm bay theo gió.

Ngày thứ hai vừa rồi, Á Á chạy đến đơn vị tìm cô. Mùa hè là mùa yêu nhất Á Á, có thể không kiêng nể gì bại lộ dáng người. Cô từng tuyên truyền Thanh Vi cho: Nữ nhân xuyên việt thanh lương nên đốt lửa nam nhân, lộ đùi mình, để nam nhân chảy máu mũi thôi!

Bây giờ Á Á không chớp mắt nhìn văn phòng Thanh Vi, vừa thấy bạn tốt, lập tức lộ nguyên hình, ôm cô cười ha ha: “Lợi hại thật đấy, không nghĩ cậu bắt được con cá lớn. Doãn Ngự lãnh bao nhiêu tiền thưởng về?”

Thanh Vi búng móng vuốt sói của cô :“Tiền thưởng nhiều lắm, hâm mộ sao ? Cậu cũng đi bắt cá đi.”

Á á dùng sức chọc vào cô: “Không lương tâm, mình là tới hỏi cậu, có muốn cùng mĩ nam nhà người du lịch miễn phí? Còn có thưởng nữa ?”

“Đi du lịch nơi nào, tiểu khu xanh hoá ? Lễ vật là kẹo cao su cậu hữu tình cung cấp ?” Thanh Vi nâng má lười biếng nói.

“Maldives, biển Aegean, đảo Bali nơi nào là tiểu khu xanh hoá nhà cậu ?” Móng tay Á Á mới làm khinh bỉ vẽ vòng với cô.

Thanh Vi cười nhìn cô, căn bản không tin.

“Thực đó, ngày hôm qua mình đột nhiên nghĩ đến, lúc ấy định gọi điện thoại cho cậu lại quá muộn, vạn nhất các người đang lăn giường.....” Á Á chưa nói xong đã bị túm cánh tay, Thanh Vi âm hiểm cười hỏi: “Có muốn làm cảm giác đau đớn của cậu trở nên càng sâu sắc hay không ?”

Á Á vội vàng cầu xin tha thứ, sau đó nói ra “Linh cảm” của cô. Cô coi chương trình tìm bạn trăm năm, những người đó khí thế lớn hơn nữa dắt tay thành công, sẽ được giải thưởng du lịch miễn phí, còn có di động máy tính nữa. Cô đột nhiên nghĩ nếu Thập Tam tham gia nữ chọn nam, Thanh Vi giả bộ không biết cũng báo danh, bọn họ có thể thành công dắt tay rinh về giải thưởng ?

Nói sau lấy ngoại hình Thập Tam và thanh danh quán quân vật lộn, khí thế nhất định rất tốt, tuyệt đối sẽ không bởi vì thiếu bầu thiếu mà mất cơ hội được thưởng. Đây không phải cơ hội tốt giành giải thưởng lớn sao ?

Á Á nói đến mặt mày hớn hờ, Thanh Vi càng nghe càng thấy không đáng tin. Cô ấy nghĩ gì lại ra chủ ý như vậy? Thập Tam nhà mình đương nhiên tốt, nhưng cũng không cần lộ cho người khác xem. Nói sau, nếu sau đó lộ ra chuyện bọn họ vốn quen biết, còn là người yêu, còn không bị người phỉ nhổ?

Cô có thể dự tính nếu các đồng nghiệp nhìn thấy cô ở trên tivi sẽ có phản ứng gì, nhất là nhóm hại bạn đó, một năm cũng đừng muốn sống yên ổn.

Móng tay Á Á làm rất đẹp, nói hưng phấn còn một cào cào cào, càng giống một con mèo tao nhã xinh đẹp. Thanh Vi đánh gãy cô: “cậu vì cái này mà sớm tinh mơ chạy tới ? Có phải xem tiết mục chịu kích thích hay không?”

Nghe xong lời này, Á Á dừng câu chuyện bĩu môi: “Là có một chút. Khi nào thì mình mới tìm được nam nhân hợp ý đây.”

“Nếu cậu không soi móng đã sớm cời hết, bây giờ ong bướm vây quanh cậu cũng không ít đâu.” Thanh Vi không hề đồng tình với cô.

“A nha, quả nhiên có người yêu thì không giống trước kia, độc miệng như vậy.” Á Á oán giận nói: “Giống mình chỗ nào? Không có người hiểu nhau không có người yêu, trời nước một màu hàng đêm rét tận tim.”

Thanh Vi không nhìn được cô dùng 45 độ ưu thương nhìn trời, lập tức nổi hết da gà. Á Á thấy cô như vậy, vui vẻ lấy ra gương soi: “Tốt lắm, không chọc cậu nữa, mình đến làm việc, phải đi.” Nói xong dùng một đường trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài.

Tìm bạn trăm năm ? Thanh Vi cười: Có lẽ có thể nói cho Thập Tam nghe một chút, nhất định anh không biết còn có phương thức thân cận như vậy đâu.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 113: Anh Rể

Buổi tối kkkhi xem tivi, Thanh Vi cố ý chọn chương trình tìm bạn cấp tốc xem. Nam khách quý lên sân khấu sẽ trình diễn sở trường của mình, từ ca hát diễn tấu đến đánh quyền khiêu vũ đều có. Có người ham thích luyện võ, nhóm nữ khách đối với cơ bắp này cảm thấy hứng thú, còn có người đi lên sờ sờ. Chờ Thập Tam hiểu hết, Thanh Vi cười tủm tỉm hỏi: “A Ngự, chúng ta báo danh tham gia đi, người giả bộ không biết ta, cuối cùng dắt tay đoạt giải thành công thật tốt.”

Thập Tam giật mình nhìn cô, không tự giác mà tay đặt ở trên bụng. Anh một câu cũng không nói, Thanh Vi lại phát hiện anh khó chịu: “Sao vậy?”

“Anh không muốn.” Thập Tam cúi đầu.

Thanh Vi thấy Thập Tam vì mình vui đùa mà tâm trạng đi xuống, bần khoản, chuẩn bị giải thích chỉ là vui đùa, Thập Tam đã thấp giọng nói: “Anh không muốn đi, không muốn đứng ở nơi đó bị hai mươi mấy nữ nhân chọn lựa.”

Thanh Vi sửng sốt, nói cách này có chút quái dị, hẳn là hồ chọn, dù sao nam nhân da mặt dày chut1, biểu hiện cũng mạnh mẽ, được phần đông nữ nhân chú ý, trong đó còn không thiếu mỹ nữ, hẳn là

vui mới đúng. Xem những nam khách quý này, đại đa số đều rất vui, dù kết cục không thành công cũng sẽ không khó chịu oán giận.

“Anh là người có thai, không thể vì phần thưởng mà đi khoe khoang tự sắc. Em muốn gì anh đều có thể kiếm trở về, nhưng không thể dùng biện pháp này.....”

Anh nói xong có chút hoảng loạn nhìn Thanh Vi. Trong mắt Thập Tam theo chủ nghĩa trung trinh, những nam khách này quá phóng túng, có hoa không quả, nữ nhân này thì phê bình chua ngoa, vấn đề xảo quyệt, nếu để anh bị hai mươi mấy nữ nhân nhìn chăm chăm, đánh giá như đang mua đồ, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Nhưng Thanh Vi giống như cảm thấy rất hứng thú, cô rất muốn lấy phần thưởng? Rất muốn du lịch miễn phí ? Thập Tam không chắc mình trực tiếp cự tuyệt, có thể khiến Thanh Vi tức giận hay không. Nhưng anh đã là ba rồi, dù trong bụng nhìn không thấy đậu đỏ, cũng phải có tự trọng.

Nhớ lại trước kia, nhóm thị sủng của chủ nhân, cũng thường bị đưa đến yến hội bày cho quyền quý chọn lựa, bị xoi mói, bôi rượu tùy thị hoặc bị người sờ vuốt lần toàn thân, công khai vui đùa, có mấy tư yến dâm mỹ thậm chí trước mặt mọi người.....

Anh biết đây không giống, tiết mục chỉ là một loại hình thức thân cận, thu hút ánh mắt người khác, hơn nữa nơi này nam truy nữ mới thông thường, không tính là cái gì, nam khách điều kiện tốt còn được người theo đuổi. Nhưng biết là biết, chân chính tiếp nhận là một chuyện khác, Thập Tam không tiêu trừ được mâu thuẫn ở sâu trong nội tâm.

Thập Tam chưa từng nói “không” với yêu cầu của Thanh Vi, cho tới nay đều là ngoan ngoãn nghe lời, có chuyện dù không tình nguyện cũng làm, tỷ như xin lỗi Phó Hồng. Đây là lần đầu tiên công nhiên phản bác, cự tuyệt yêu cầu của cô.

Thanh Vi thì sao ? Bị lời nói của anh làm ngậy người: Anh là người có thai, không thể đi khoe khoang tư sắc. Những lời này nói ra từ miệng một nam nhân cao lớn lạnh lùng, thực sự rất kỳ quái, nhưng cô cũng không thấy vậy, mà là tự trách.

Sao lại đùa kiểu này với Thập Tam chứ, anh không biết trong lòng sẽ vô cùng khó chịu, cho rằng mình thật sự muốn để anh bị nữ nhân khác chọn đến chọn đi. Đừng nói có cục cưng, cho dù không có, loại yêu cầu này với Thập Tam mà nói là khó có thể nhận.

Anh không thể hoàn toàn giống nam nhân nơi này. Bây giờ anh còn là là dựng phu, mình không chăm sóc anh cho tốt, còn làm anh dao động cảm xúc, bất an về tâm lý, đúng là không phải.

Thanh Vi nhanh chóng đổi đài, giữ chặt tay Thập Tam, nghĩ nghĩ lại cầm tay dán trên bụng của anh. Thập Tam tha thiết nhìn cô, chờ cô nói chuyện. Hình như chờ mong cô thay đổi chủ ý, lại sợ cô kiên trì.

“Em chỉ nói đùa với anh thôi, thực đó. Em không nghĩ sẽ làm anh khổ sở bất an. Thực xin lỗi.” Thanh Vi thành tâm xin lỗi.

“Không, là anh không hiểu chuyện.” Ánh mắt Thập Tam dịu đi, lại lo lắng Thanh Vi bất mãn.

Thanh Vi không ngừng trấn an anh :“Sao em yên tâm cho anh tham gia tiết mục chứ ? Anh tốt như vậy, bao nhiêu nữ nhân sẽ đến

tranh giành, sao em thắng nổi họ?”

“Chỉ cần em muốn anh, anh sẽ không đi.” Thập Tam nói xong, mắt phượng lóe sáng :“Không, dù em không cần anh, anh cũng không rời đi.”

Thanh Vi vừa chua xót vừa vui vẻ. Cô ôm Thập Tam, vùi đầu trong hõm vai anh, lặp lại :“Sẽ không, em yêu anh.”

Cuối cùng Thập Tam bình thường lại, đột nhiên Thanh Vi nhớ tới đầu sở gây nên là Á Á, âm thầm nghiêng răng: Đều là chủ ý của cô, không thể buông tha người này!

Cuối tuần Thanh Vi và Thập Tam về nhà cha mẹ, bởi vì phải kết hôn, cô phải thông khí cho cha mẹ, làm tốt công tác tư tưởng. Ai biết sau khi vào cửa phát hiện, dường như mừng năm mới vậy có một đồng người. Vài thân thích đang uống trà, em trai nghịch ngợm nhất và em gái hủ nữ đùa giỡn không có hình tượng, một người cắn dưa hấu bắn nước khắp nơi, một người ôm máy tính không buông.

Nhìn thấy Thanh Vi trở lại, mọi người đều rất cao hứng, nhìn thấy Thập Tam theo vào càng cao hứng, ánh mắt xoát xoát bắn qua, giống như muốn nhìn thấu anh, Thập Tam cũng có chút không thoải mái, theo bản năng đứng phía sau Thanh Vi.

Đây là có chuyện gì ? Thanh Vi có chút khiếp đảm, chủ yếu là ánh mắt em gái và em trai giống như sói, biểu cảm cũng vô cùng khả nghi, thật sự khiến cô không nghĩ tốt được, theo bản năng lui ra ngoài: “Trong nhà thực náo nhiệt, con đi mua điểm hoa quả cho mọi người ăn trước.”

Nhưng nhóm thân thích há có thể để cô đạt được, lập tức dập nát âm mưu của cô – cậu và dì đồng tâm hiệp lực kéo cánh tay của cô lao về phòng: “Vi Vi, tươi lắm nha, không vội, chỉ là đến thăm con, tươi lắm đó.....”

Thanh Vi dưới giọng nói tươi sống làm người ta Mao Cốt Tung nhiên bị kéo đi rồi, chôn ở trong phòng khách. Hoàn cảnh Thập Tam không tốt hơn cô, bởi vì em gái và em trai đã cứng rắn lôi anh vào phòng ngủ vây quanh anh.

“Anh Ngự anh rất lợi hại, thân thủ của anh siêu suất nha. Các huynh đệ của em đều muốn làm quen với người, bọn họ bảo em đến hỏi anh có thu đồ đệ không?” Em trai tiến đến trước mặt Thập Tam.

Em gái đá cậu sang một bên: “A Ngự anh đừng để ý đến anh ấy, bạn thân của em muốn cùng anh ăn một bữa cơm nhìn mặt có được không?”

Cùng nữ nhân xa lạ ăn cơm, vẫn là bạn của em gái đáng sợ như vậy, Thập Tam lập tức lắc đầu, không hiểu sao em gái lại càng kích động lên: “Không muốn gặp mỹ nữ, chẳng lẽ anh thích nam nhân ? Thích loại nam nhân nào?”

Mắt phượng Thập Tam mở to, sao em gái của Thanh Vi có thể vô lễ như thế, muốn để anh bồi bạn cô ? Thích nam nhân là ý gì? Nhìn biểu cảm của cô cũng không phải ý nghĩa thích bình thường.

“Em tránh ra, gặp người đã có tư tưởng làm mai xấu xa, không thấy anh Ngự không vui sao?” Em trai dùng sức đẩy em gái ra, lấy lòng nói: “Anh, chúng ta không để ý tới em ấy. Em sùng bái anh

nhất, anh ký tên cho em với.” Cậu nói xong, đưa qua một xấp ảnh, thế nhưng đều là Thập Tam!

Thập Tam buồn bực xem, cơ bản là khi dự thi, có còn trong siêu thị. Cậu có từ nơi nào ? Em trai thao thao bất tuyệt nói: “Anh ký tên cho em ở mặt trái, em cất chứa sẽ quý trọng gấp bội, sau này già đi cho anh xem lại, thật là một kỷ niệm có ý nghĩa!”

Em gái ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó nói ra lời nói cực không phù hợp với bề ngoài thanh tú loli của cô : “Thí ! Anh cất giữ? Anh chuẩn bị bán cho đồng học chứ gì? Nhìn tướng mạo giả dối gian thương của anh, dự tính bán một tấm bao nhiêu tiền ? Mỗi xấp kiếm bao nhiêu?”

Em trai bị vạch trần cũng giận: “Bạn em cũng không tốt, mấy người trạch nữ các em khi nào có thể chạy ra khỏi cửa ?”

Đây là chuyện gì ? Không đợi Thập Tam nói gì, hai người đã đánh nhau. Tuy em trai cao thấp hơn em gái một chút, nhưng dù sao cũng là nam hài, khí lực lớn hơn. Nhưng em gái xuống tay độc ác, em trai sợ làm cô bị thương ngược lại sợ đầu sợ đuôi, kết quả bị đè xuống giường.

Em gái ngồi trên người cậu, dùng sức áp chế cậu, mặt đến mặt đỏ đỏ mồ hôi. Thân thích Yến gia thường xuyên lui tới, quan hệ cũng tốt, mấy đứa nhỏ cùng tuổi thường xuyên gặp mặt, ngày lễ ngày tết thường quây ầm ầm. Mấy đứa nhóc cùng nhau, không thể thiếu tranh cãi đùa giỡn, khi lớn ngược lại thân mật với nhau.

Vốn hai đứa này đã lớn, rất ít động thủ, hôm nay vì nói rõ chỗ yếu của nhau không hạ mình được, cũng không quan tâm Thập Tam nữa dùng vũ lực quyết đấu.

Con người đã không cần được hai người này sống mái với nhau, Thập Tam tự nhận còn chưa kết hôn không có tư cách quản thúc, chuẩn bị đi gọi Thanh Vi. Ai biết em trai giãy dụa kêu anh: “Anh rể, giúp em đi anh rể!”

Anh rể ? Thập Tam và em gái đều hóa đá.

Được rồi, tuy mọi người đều biết quan hệ giữa Thanh Vi và anh, nhưng dù sao chưa kết hôn, lúc trước khi gặp mặt ở lễ mừng năm mới, cũng nói là họ hàng xa, sao cậu gọi dễ như vậy chứ ?

Khi em gái bị một tiếng “Anh rể” đánh ngã, em trai tránh ra dùng thế lực bắt ép, chạy về phía Thập Tam, vô cùng chân thành nói: “Anh rể, anh giúp em một cái, trường học chúng em có không ít người thích anh, ảnh chụp này phải có chữ ký của anh thì nguồn tiêu thụ mới tốt, em kiếm tiền đi học phụ đạo tiếng Anh, đề cao thành tích chị của em cũng cao hứng đó anh rể.....”

Em gái hóa đá, Thanh Vi nghe động tĩnh đến xem, cũng bị mấy tiếng tình chân ý thiết “anh rể” làm đầu đầy hắc tuyến.

Cô đang chuẩn bị khiển trách nhóc này, lại lo lắng Thập Tam da mặt mỏng, sẽ ngượng ngùng. Sau khi lặng lẽ quan sát lại thấy ngoài ý muốn. Tuy Thập Tam giật mình, nhưng cũng rất hưởng thụ ? Thậm chí theo mấy tiếng “anh rể” không ngừng kia, biểu cảm cũng bắt đầu nhu hòa.

Thì ra anh thích nghe gọi thế này, cho dù biết rõ là nhóc này cố ý, vẫn thích.

Anh thích được cho rằng là chồng Thanh Vi, được thân thích của cô thừa nhận, dùng xưng hô của người trong nhà gọi anh.

Anh thích em trai em gái không có ý xấu chiếm chút tiện nghi nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục, thì biến thành làm nũng vô cùng thân thiết.

Bởi vì chuyện này, đều xem anh thành một thành viên trong gia đình, danh chính ngôn thuận đứng bên người Thanh Vi, là dấu hiệu được tiếp nhận.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 114: Đừng Nghĩ Gạt Chúng Ta Lần Thứ Hai

Nhóm thân thích nghe nói Thanh Vi về, vô giúp vui xem quán quân võ thuật, em trai chân chó gọi “anh rể” để mọi người trêu ghẹo một phen, cuối cùng Thập Tam vẫn ký tên cho cậu, một xấp thật nhiều ký đến mỗi tay. Giữa trưa khi ăn cơm xong thân thích đều đi khỏi, Thanh Vi thừa dịp Thập Tam thu thập trong phòng bếp, nói với cha mẹ chuyện kết hôn.

“Nhanh như vậy ? Không phải muốn trang hoàng phòng ở sao, làm sao kịp?” Mẹ Yến là người thứ nhất phản đối.

“Đúng vậy, rất vội vàng, làm loạn sẽ bị chê cười.” Ba Yến cũng không đồng ý.

Thanh Vi biết bọn họ sẽ phản ứng như vậy, bày ra hai lý do đã nghĩ xong từ trước. Đầu tiên là đã hỏi qua đơn vị, nếu tháng này không nghĩ kết hôn, sau này sẽ rất khó sắp xếp, rất có khả năng sẽ kéo rất lâu; Hai là Đông Gia Tuệ đeo bám Thập Tam mãi, gia thế của cô rất tốt, sau khi bị cự tuyệt nếu nháo ra chuyện gì thì rất tệ.

Nói xong, nhưng ba Yến vẫn lắc đầu: “Đây đều là lý do khách quan, cũng không thể vì vậy mà lập tức kết hôn. Phòng ở không trang hoàng, hôn lễ giản lược, cũng quá ủy khuất con gái của ta.”

Mẹ Yến cũng đồng ý: “Đại sự cả đời chỉ có một lần, sao có thể qua loa như vậy.” Bà đột nhiên trừng mắt nhìn Thanh Vi: “Có phải A Ngự có ý tưởng gì hay không? Nói tiếc tiền? Vi Vi, chúng ta có thể ra tiền cho con làm hôn lễ. Nếu nam nhân ngay chuyện này cũng so đo, cũng tiếc, vậy rất không đáng tin !”

Vừa nói như vậy, ba Yến cũng nghiêm túc lên: “Đúng, con nói thật đi, có phải là ý của nó hay không? Cô dâu không thể không muốn thuận lợi vui vẻ xuất giá, chắc chắn là ý của nó. Tôi muốn hỏi nó.”

Nhị lão ánh mắt nhấp nháy, giống đèn pha xem xét phân tích biểu cảm trên mặt Thanh Vi. Rốt cuộc là nữ nhi mình thương yêu nhất, vốn đã rất thích Thập Tam, một khi cảm thấy anh rất có lỗi với khuê nữ nhà mình, lập tức tăng vọt địch ý, chiến kỳ bay bay.

Thanh Vi dở khóc dở cười: “Hai người nói cái gì vậy, A Ngự không phải loại người như vậy. Tiền của anh ấy đều giao cho con bảo quản, đây hoàn toàn là ý của con.”

“.....” Nhị lão liên tục hoài nghi.

“Con nói thật hai người đừng giận. Thực ra, là, cái kia.....” Thanh Vi ấp a ấp úng.

Mẹ Yến bắt đầu bốc hỏa : “Ai nha con nói mau, rốt cuộc vì sao !”

“Là con mang thai. Nếu kết hôn lúc này, còn có thể nói lấp liếm.” Thanh Vi cắn răng một cái, dùng dũng khí lên pháp trường nói.

Ba Yến đại ra, mở miệng muốn nói gì đó, lại nhắm lại ; bị kích thích biểu cảm của mẹ Yến thực phần khích.

Thanh Vi bằng bất cứ giá nào, nói: “Nếu mấy tháng sau mới làm hôn lễ, phòng ở là tốt, chuẩn bị cũng đầy đủ, nhưng con có thể mặc áo cưới lên sao? Nói lại, vừa kết hôn mấy ngày lập tức đến bệnh viện sinh đứa nhỏ, đó mới để người ta cười đúng không.”

Mấy câu nói liên tiếp rất có tính rung động, là Thanh Vi nghĩ là vũ khí đả động cha mẹ tốt nhất, quả nhiên có lực công kích cao, mẹ Yến nghe xong lập tức nhảy dựng lên :“Nha đầu chết tiệt kia, con làm việc không lâu đầu óc, con hiểu cái gì là tự mình bảo hộ hay không.....”

Dưới cơn giận dữ bà giơ tay tính đánh nữ nhi, lại nghĩ tới cô đang mang thai, đánh một hơi không thuận, cuối cùng cốc đầu Thanh Vi. Thanh Vi che đầu kêu:“Đau, đánh choáng váng luôn rồi.”

Ba Yến tức giận mà nói: “Con vốn đã ngốc. Việc này còn không ngốc sao ?”

Nói xong đột nhiên nhớ tới gì đó, không tức giận, như có chuyện gì đả kích nhìn Thanh Vi; “Lần trước con dùng chiêu này gạt chúng ta, lần này còn dung sao.”

Mẹ Yến ngộ đạo, vô cùng bội phục sự anh minh bạn già: “Lão nhân, ông nói đúng! Vi Vi, lúc này ba sẽ không bị lừa.”

Thanh Vi trợn tròn mắt.

Lần trước khi ngã bài với cha mẹ, Thanh Vi vì hệ tiêu hóa không khoẻ mà nôn khan, để nhĩ lão cho rằng cô đang mang thai mà qua cửa, sau này làm rõ hiểu lầm, hai người ngoài miệng không nói, trong lòng còn có chút giận. Cho dù sau này tán thành Thập Tam, rốt cuộc cũng không thống khoái.

Trừ bỏ người mang thai nhân là người khác, cô nói đều là thực, nhưng cha mẹ không tin, vậy phải làm sao bây giờ đây ? Cũng không thể kéo Thập Tam ra nói, anh là thật, không tin đi siêu âm ?

Sợ cái gì đến cái đó, mẹ Yến vẫn đăm phong khinh, chậm rãi nói: “Chúng ta cũng không phải không tin con của mình, nhưng, vẫn phải rõ ràng thỏa đáng.”

“Tôi không biết các người tính thế nào, các người muốn gì cũng không xen vào. Nhưng con dùng có này qua loa tắc trách với ba ba, cũng quá kém cỏi.” Ba Yến đen mặt. Ông là một người ba, nghe mấy tin tức này ăn không tiêu được.

Thanh Vi dùng mặt mướp đấng : “Lần này là thật, con phải kết hôn.”

Mẹ Yến hòa ái nói: “Vi Vi, cho dù con làm việc này không thỏa đáng, dù sao lập tức phải kết hôn, mẹ cũng không trách con. Nhưng chứng cứ thứ nhất, bây giờ mẹ cùng con đi bệnh viện.”

Thanh Vi ngã xuống đất. Cô hiểu mẹ chắc chắn cô không dám đi bệnh viện kiểm tra. Bi kịch nhất là của cô quả thực không dám, tra kiểu gì cũng không có - người có cũng không thể kiểm tra ! Chẳng lẽ bảo cô nói: “ Hai người đừng náo loạn, là A Ngự mang thai, qua mười tháng nữa cháu ngoại của hai người sẽ bò ra từ bụng anh.....” Cô khẳng định nhị lão nghe xong hoặc là cho rằng cô tinh thần bất thường, hoặc là thác loạn hỗn độn.

“Mẹ, việc này con biết rõ, không cần đi bệnh viện.” Mặt Thanh Vi nhả thành một đoàn: “Ba, con không gạt hai người mà.”

Mẹ Yến đứng lên: “Được rồi, con không muốn đi bệnh viện cũng được.”

Thanh Vi cảm động sắp khóc: “Mẹ, mẹ thật tốt.....”

“Đừng kết luận nóng vội. Bây giờ mẹ đi mua giấy thử thai về, con làm thí nghiệm ngay trong nhà, dùng sự thật chứng minh.” Mẹ Yến nói xong thì đi ra ngoài.

:!” Trong lòng Thanh Vi quay cuồng: Lão mẹ ngài có thể đừng ác như vậy hay không, trước mặt lão ba giấy thử cái gì cái gì, còn dùng sự thật nói chuyện, quả nhiên là xem nhiều tiết mục tivi.....

Thanh Vi chưa từng có thai, cho nên cũng không biết mấy thứ thần kỳ này, cô cho rằng tung ra quả bom này có thể nổ cha mẹ choáng váng cách mạng thành công, kết quả bom làm nổ cô. Bây giờ làm sao bây giờ? Mất thấy Thập Tam đã dọn dẹp xong, đến phòng ngủ đi thanh lý máy tính cho mẹ, cô thương lượng cùng anh thế nào?

Cho dù thương lượng cũng vô dụng. Cô chỉ có thể cầu nguyện giấy thử kia là đồ dỏm, tốt nhất đồ có melamine, tắm qua Sudan hồng, làm điên đảo kết quả thí nghiệm.

Tiệm thuốc rất gần, không đến vài phút sau mẹ Yến trở lại. Bà bao nhỏ plastic cho Thanh Vi: “Này, đi làm thí nghiệm đi.”

Thanh Vi ủy khuất : “Mẹ sao mẹ có thể như vậy, ở trước mặt ba con.....”

Ba Yến nghe vậy quả nhiên có chút không thoải mái, dù là nữ nhi, cũng đã trưởng thành, ông nghe đàm luận này cũng kỳ quái.

Nhưng câu nói đầu tiên của mẹ Yến đánh bay bầu không khí cô khổ tâm xây dựng: “Được rồi, được rồi, có cái gì lớn lao, hồi nhỏ ba con còn tầy mông cho con đó.”

Thanh Vi ghen: Lão mẹ ngài mới là bự hăn nhất.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 115: Phong Ba Giấy Thử

Thanh Vi bắt đầu đi, chần chừ chừ chừ đi vào sâu trong phòng khách, khi còn cách buồng vệ sinh một hành lang ngắn, lại quay đầu nói: “Mẹ, con không biết dùng, nếu không con về nhà làm rồi nói kết quả cho mẹ ?”

Mẹ Yến giả bộ thành Mona Lisa, cười ôn nhu đoan trang: “Trên bao bì có hướng dẫn đó. Sử dụng rất đơn giản, trải qua giáo dục tiểu học có thể xem hiểu.”

Thanh Vi rất muốn nói thực ra chỉ số thông minh của cô có chút vấn đề, ít nhất xem không hiểu hướng dẫn này. Mẹ Yến đã nhướng mi: “Nếu con thực không hiểu, mẹ sẽ hoài nghi tố chất của cảnh sát.”

Mẹ à cuối cùng mẹ muốn nháo đến thế nào, con là con thân sinh của mẹ sao? Thanh Vi nhìn thấy ba ba mang bộ dáng không liên quan, đành phải vào buồng vệ sinh. Nhìn hướng dẫn, biết phương pháp sử dụng, nhất thời nảy sinh độc ác: Không phải hai vạch đỏ có thai một vạch đỏ không có sao, cô vẽ thêm một vạch là được ?

Nhưng bút đỏ từ đâu đến đây ? Đỏ, chẳng lẽ dùng máy? Cắn nát ngón tay, dùng bàn chải đánh răng dính máu vẽ một vạch đỏ? Ông trời dùng sét đánh chết tôi đi, chuyện này vừa nghĩ đã thấy sợ.

Thanh Vi khóc không ra nước mắt, muốn dùng giấy thủ ghê tởm này làm qua loa cho xong việc, nhưng không biết chừng mẹ sẽ không bỏ qua cô. Có lẽ sẽ không lại ép cô thí nghiệm, nhưng chắc canh cha mẹ sẽ cho rằng cô nói dối, sẽ không đồng ý hôn sự.

Thực ra cha mẹ muốn gả con gái ra ngoài không sai, bọn họ biết nguyên nhân thật sự trước hôn lễ càng không sai. Trên chuyện của cô và Thập Tam, cha mẹ đã nhượng bộ rồi, cô không thể không để ý phản đối mãnh liệt của họ mà kết hôn, trong hôn lễ không có trường bối chúc phúc. Nhưng nếu chậm mấy tháng, bụng của Thập Tam còn có thể xuất hiện trước mặt mọi người sao ? Người khác có thể tin quán quân vật lộn đột nhiên mập ra đến độ bụng tròn tròn?

Rơi vào khó xử, Thanh Vi hung tợn mà nghĩ: Mớ nó chứ cũng chỉ trong nhà có ống dẫn nước, nếu là con sông thì sẽ nhảy vào được! Cô hận muốn cong tường.

Đột nhiên, Thanh Vi linh quang chợt lóe, nghĩ đến việc Thập Tam ở cách vách, mà phòng ngủ và buồng vệ sinh chỉ cách một bức tường. Thanh Vi nhẹ nhàng gõ tường, sau đó ghé vào tường nhỏ giọng kêu: “A Ngự, A Ngự.....” Động tác của cô rất nhẹ, sợ cha mẹ nghe thấy.

Nhưng động tĩnh nhẹ như vậy, Thập Tam có thể phát hiện không ? Thanh Vi đang sốt ruột, chợt nghe thấy một thanh âm rõ ràng vang bên tai: “Sao vậy? Muốn anh qua đó sao ?”

Thanh Vi phát hoảng, nói lớn như vậy còn không phải cha mẹ đều nghe thấy sao ? Kết quả trong phòng khách không có phản ứng, hai người giống như cái gì cũng không nghe thấy. Chẳng lẽ đây là “Truyền âm nhập mật” trong truyền thuyết? Hoặc là “đại pháp điểm đối điểm định vị giọng nói truyền bá” ?

Mặc kệ là cái gì, Thanh Vi cũng rất cao hứng, nhanh chóng nằm sấp lên tường nói: “Tìm cây bút đỏ đưa vào, đừng để mẹ phát hiện.” Thanh Vi nghĩ, phòng khách và buồng vệ sinh có khoảng cách, đặc biệt có hành lang nhỏ, nếu Thập Tam dè dặt cẩn trọng, có khả năng vụng trộm đi vào mà không bị phát hiện.

“Được.” Thập Tam ngắn gọn nói.

Sau đó Thanh Vi nhìn chằm chằm cửa, thẳng đến khi một giọng trầm hỏi : “Muốn bút đỏ dạng gì ?” Là Thập Tam đứng ở phía sau, anh nghiêm khắc quán triệt yêu cầu không bị phát hiện, đi ra ngoài từ cửa sổ phòng ngủ, lại vào buồng vệ sinh bằng cửa sổ thông khí nhỏ.

Thanh Vi bị anh làm hoảng sợ, thiếu chút làm giấy thử rơi vào bồn rửa tay. Nhưng thấy Thập Tam nhẹ nhàng thở ra, đưa giấy thử cho anh xem, lại giải thích vài câu đơn giản.

Thế giới trước kia của Thập Tam, người trước kết hôn cha mẹ đều tự mình dặn dũa nhỏ dò, là vô cùng tư mật. Nhà gái bình thường là trách nhiệm thành gia, tiếp nhận tài sản, cẩn thận lập uy trong nhà thế nào; Nhà trai là đại lễ động phòng, tương thê giáo nữ, bắt lấy tâm thê chủ thế nào. Những lời này thường chứa đựng sự thân thiết của thế hệ trước, chỉ có thể nói với người trong nhà, quá trình nói chuyện đều ẩn nấp một mình, tuyệt không để người ngoài nghe, đặc biệt là đối tượng thành hôn.

Thập Tam cho rằng Thanh Vi và cha mẹ đang nói chuyện, nên chủ động tránh đi, thậm chí tận lực làm giảm cảm quan. Nhưng nỗ lực của anh tốt, lại không muốn nghe lén hay là nghe đến từ mang thai vài lần, kiểm tra từ thường xuyên xuất hiện. Cho nên Thanh Vi vừa nói anh lập tức hiểu được, đồng thời cũng vô cùng khó xử.

“Màu đỏ xuất hiện là dạng gì? Anh sợ tìm bút đỏ đến không đúng màu của nó.”

“Em cũng chưa thấy qua.” Thanh Vi dùng vẽ mặt cầu xin: “Cùng lắm thì cũng vẽ vạch kia một lần.”

“Vẽ ra khẳng định không giống. Bác gái nhìn ra càng tức giận.”

“Em biết, nhưng không có biện pháp.”

“Nếu không, anh thử xem ?” Thập Tam nói, trên mặt không có biểu cảm, lỗ tai lại bắt đầu đỏ.

Thanh Vi ngẩn ra, Thập Tam thử ? Anh, anh có thể được không?

Đương nhiên anh có đứa nhỏ, nhưng vẫn khác nữ nhân đồng, kết quả giấy thử có thể giống không ? Vạch nhất không giống thì sao ? Nếu một vạch đỏ cũng không có, có thể chứng minh là vấn đề của giấy thử hay không..... Quan trọng là, cho tới bây giờ cô không nghĩ tới có thể cho Thập Tam thử.

“Anh, anh có thể được không?” Biểu cảm Thanh Vi rất kỳ quái.

“Dù sao em cũng thử không RA, không bằng để anh thử xem.” Thập Tam hơi nhếch môi, mặt bắt đầu đỏ, thoạt nhìn rất khẩn trương.

Anh rất khẩn trương. Thử này là dùng nước tiểu, anh chủ động đề xuất thật sự là rất ... Nhưng lại thích đáng.

“Nói cũng đúng, dù sao cũng không tệ hơn được.” Thanh Vi cắn răng một cái. Thời gian không đợi người, lại cọ xát tiếp, cha mẹ sẽ

không kiên nhẫn, nói không chừng còn phát hiện Thập Tam vào được. Cô đưa chén nhỏ cho Thập Tam.

Biết Thập Tam then thùng, Thanh Vi cố ý xoay người không nhìn anh. Chỉ nghe thấy tiếng cời đồ phía sau, sau đó là tiếng nước chảy. Hẳn là tận lực nhẹ nhàng, phỏng chừng Thập Tam cũng thật không tốt, nhưng lại nữa cũng sẽ có tiếng động, trong phòng nhỏ an tĩnh lại thật rõ ràng.

Rất nhanh là tiếng xả nước, tiếng rửa tay, sau đó Thập Tam thấp giọng nói: “Xong rồi, đưa giấy thử cho anh.”

Thanh Vi cũng có chút then thùng, dù cô và Thập Tam đã thân mật, nhưng lần đầu tiên gần gũi nghe anh xuyt xuyt.

Cô xoay người, thấy Thập Tam đã quần áo chỉnh tề, đặt chén nhỏ trên đất, bên trong là chất lỏng nhợt nhạt.

Chất lỏng là cái gì trong lòng cả hai biết rõ ràng, cố ý xem nhẹ. Thanh Vi lấy giấy thử ra, chuẩn bị bỏ vào, trước mắt bóng đen chợt lóe, động tác Thập Tam nhanh chóng cướp đi, tự mình chậm rãi đặt vào. Anh đỏ mặt, còn oán trách nhìn Thanh Vi một cái, ánh mắt sắc bén kia lúc này lại lộ ra quyến rũ, khiến trái tim của cô tại nơi cực không phù hợp này thùng thùng đập hai cái.

Thanh Vi nhịn xuống kích động không biết điều của mình, nhìn giấy thử.

Thời gian đi qua rất chậm, vạch đỏ khiến họ nóng ruột nóng gan rồi cực xuất hiện. Một vạch, hai vạch, hồng nhạt, sau đó chuyển thâm, cuối cùng thành đỏ.

Thanh Vi muốn hoan hô. Cô che miệng lại lo lắng mình vui vẻ mà kêu lên. Ánh mắt Thập Tam cũng tỏa sáng, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi. Anh rút chén, ý bảo Thanh Vi một chút, lại lặng lẽ ra ngoài theo cửa sổ thông khí.

Nghe thấy giọng Thập Tam truyền đến: “Anh vào phòng ngủ.” Thanh Vi giờ giấy thủ mở cửa.

Mẹ Yến cho rằng cô nhịn không được nhận thua, ba Yến cũng bất động thanh sắc nhìn cô. Thanh Vi lắc lắc giấy thủ: “Mẹ, dung sự thật nói, chúng có thứ nhất.”

Mẹ Yến kinh ngạc, chạy tới dùng kính lão nhìn cẩn thận. Lúc này Thanh Vi mới may mắn mình không dung bút đỏ, tuyệt đối sẽ bị vạch trần.

Cô chờ mẹ xem xét xong, đang chuẩn bị biểu đạt mình cỡ nào chính trực hiếu thuận, bị oan uổng là cỡ nào khổ sở đau lòng, nhưng mẹ Yến căn bản không cho cô cơ hội, một cái cốc lại rơi xuống đầu cô: “Nói con ngốc con thật đúng là ngốc, thực ngốc !”

Ba Yến cũng thở dài: “Thấy đứa nhỏ rất vững chắc, kỳ thực không đáng tin, còn nói tốt gì nữa.”

Thanh Vi bị cha mẹ oán trách, vốn định làm bộ đáng đau lòng hồ thẹn, lại không nhịn được nhếch khóe môi. Lúc này trong phòng ngủ, Thập Tam luôn nghe động tĩnh đã mỉm cười.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 116: Khúc Quân Hành Hôn Lễ

“Được không? Đội đón dâu đã đến dưới lầu !” An Hiểu Văn đẩy cửa phòng ra thúc giục. Trong phòng Á Á đang đấu tranh với tóc Thanh Vi - vừa rồi hai cái kẹp, một cái buộc tóc thiếu chút nữa rơi xuống. May mà Á Á khéo tay, cô vừa oán giận chuyên gia trang điểm không có trách nhiệm, vừa cố định lại đồ trang sức.

Thanh Vi đứng lên, sửa sang lại áo cưới, lập tức cảm thấy giày cao gót dưới chân thật không thoải mái. Cô mang hài nhiều là trung thấp, đi làm còn thường xuyên là hài thấp, đôi giày này là Á Á chuyên môn đi mua với cô, cho hợp với áo cưới, cao gần 10 tấc.

Thân cao thì cao, chân lại không chịu nổi, Thanh Vi hoài nghi mình có thể kiên trì đến khi hôn lễ kết thúc hay không. Cô khăn trương nghĩ liếm hạ môi, lại nghĩ tới đã tô son môi, cúi đầu nhìn làn váy rồi rạc trắng ngần, cuối cùng có cảm giác kết hôn.

Từ lúc thuyết phục cha mẹ, hôn lễ thành chuyện lớn nhất của nhà họ Yến. Bởi vì thời gian gấp gáp, cả nhà đều rối ren. Tuy không thể trang hoàng phòng ở, nhưng cũng bố trí tổng thể. Cũng may phòng ở mới mua năm kia, sơn vẫn còn trắng ngần như mới. Đã đổi mới sofa và giường, treo rèm cửa sổ mới lên, bỏ tivi cũ và tủ lạnh kêu ong ong. Cuối cùng nhìn lại, rất giống một căn nhà mới.

Chọn khách sạn, lấy giấy chứng nhận kết hôn, phát thiệp mời, nhờ bằng hữu hỗ trợ. Không chịu nhờ công ty tổ chức hôn lễ, tự mình tìm đoàn xe và người chủ trì..... Thanh Vi và Thập Tam xoay quanh, cô mệt buổi tối vừa ngã lưng lên giường là ngủ. Cô muốn đơn giản hoá hôn lễ, không cần đoàn xe đón dâu, trực tiếp đến khách sạn, mẹ Yến cự tuyệt.

Bà là người lạc hậu, chú ý danh chính ngôn thuận, nhất định phải là con rể về nhà xin cưới, con gái mình đường đường chính chính ra khỏi cửa. Thanh Vi không lay chuyển được, cũng không khí lực cãi với bà, đành phải cùng Thập Tam bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Cũng may cha mẹ Yến đủ hiểu biết, không so đo trách nhiệm nhà chồng và trách nhiệm nhà mẹ đẻ, chuyện gì cũng cùng bọn họ chuẩn bị, cũng đỡ vất vả phần nào.

Bởi vì bận quá mệt mỏi, tinh lực đều đặt lên chuyện tạp sự, vô tâm nghĩ loạn thất bát tao gì đó, nên Thanh Vi và Thập Tam không có chứng sợ hãi trước hôn nhân, cũng không có thời gian mà sợ hãi, đồng dạng cũng có không thời gian đi khát khao và ngọt ngào.

Thanh Vi cơ hồ không có cảm giác làm cô dâu, giống như luôn luôn bận đến tối qua. Ngày kết hôn mới sáng tinh mơ đã bị kêu lên, nói không phiền là không khả năng.

Thẳng đến giờ khắc này, tiếng huyền não dưới lầu truyền đến, bạn bè khóa cửa lại cười khanh khách, cô mới có cảm giác chân thật. Nhìn hình ảnh gương phản chiếu, thậm chí Thanh Vi có chút nghi hoặc.

Người kia là mình sao? Trang điểm hơi dày, lông mi giả kiêu mi, vòng cổ càng làm cho cổ trở nên thon dài tuyệt đẹp. Cô đứng thẳng,

áo cưới xinh đẹp triển lộ dáng người có hứng thú, đặc biệt là bả vai lộ ra và đường cong vòng eo.

Ngồi lại lên giường, Thanh Vi nghĩ: Thực sự kết hôn, phải gả cho Thập Tam. Không biết hôm nay anh thế nào? Anh thấy mình sẽ có cảm giác gì ? Nếu ở chỗ của anh, có phải hẳn là anh mặc giá y ngồi trên kiệu hay không ? Buổi tối cô nhắc khăn voan lên, nhìn Thập Tam xấu hổ không dám ngẩng đầu, lấy tay nâng cằm của anh nói:“Đừng sợ, ta sẽ hảo hảo thương chàng.”

Anh sẽ nở nụ cười ! Nghĩ vậy, Thanh Vi vui vẻ.

“Cao hứng như vậy sao, giờ không cần khóc gả đi, con gái gả ra ngoài mà như vậy sao, một chút không nhớ cha mẹ, quá không có lương tâm.” Mợ cả đi vào, nói đùa, cầm giày Thanh Vi lên.

“Ai nha, mợ, mợ lấy rồi con đi đường thế nào ?” Thanh Vi muốn nhảy xuống đuổi theo. Hiểu Văn đề cô lại : “Phải giấu đi, chú rể tìm không thấy phải ôm người xuống.”

Thanh Vi vừa nghe, việc đầu tiên nghĩ đến là Thập Tam có bánh bao nhỏ, có thể ôm nổi cô không? Nhất thời nóng nảy, kêu với bên ngoài:“Mợ đưa giày cho con!” Bên ngoài có thân thích cười nhạo :“Chậc chậc, lúc này đã đau lòng chú rể rồi sao.” Vì thế một mảnh tiếng cười.

Cửa lớn đã bị gõ, Á Á đóng lại cửa phòng ngủ nói: “Quán quân nhà cậu còn ôm không nổi cậu sao? Lo lắng thừa.”

Bên ngoài có tiếng khẩn cầu, tiếng đưa nhỏ muốn bao lì xì, tiếng nam nhân uống rượu, đang chân trần, Thanh Vi không thể xuống giường, chỉ có thể âm thầm lo lắng. Lúc này Á Á giúp cô sửa sang

quần áo lần cuối cùng, đột nhiên phát hiện hoa kết trước ngực áo cưới có một chỗ không may chắc chắn, lung lay sắp đổ.

Đây là áo cưới mua trên mạng, đủ xinh đẹp cũng đủ ưu đãi, nhưng đến hơi trễ, nhiều lần liên hệ tối qua mới đưa đến, chỉ đại khái nhìn qua, bây giờ phát hiện đã hơi chậm.

Lấy trang sức hoa xuống ? Ảnh hưởng nhiều lắm, cho dù người ngoài không nhìn ra, mình cũng hiểu được, có lẽ sẽ để lại cho tiếc nuối Thanh Vi vì áo cưới không hoàn mỹ. Giờ khâu lại, có thể kịp không ?

Tiểu Vị kiên quyết nhất, nói với Á Á: “Cậu nhanh lên, bọn mình bảo vệ cửa cho!” Á Á gật đầu, cầm áo cưới trước ngực Thanh Vi lên, bắt đầu may lại.

Đội ngũ đón dâu của Thập Tam, nhiều người là đồng nghiệp ở chỗ tập thể hình, còn có vài tiểu phản đồ sùng bái của anh - tiểu bối thân thích của nhà họ Yến, cũng là nhà họ Yến thông cảm Thập Tam không có thân thích, ngầm đồng ý giữ thể diện cho anh.

Tiếng ồn đến cửa phòng ngủ, mấy người ở trung tâm tập thể hình khí lực lớn, đẩy vài cái làm cửa chao đảo. Tiểu Vị lớn tiếng kêu: “Các người nếu dám làm hỏng cửa, hôm nay cũng đừng đi, sửa xong mới được.”

Vì thế bên ngoài có tiếng kêu quang quác quang quác, tránh khỏi cửa, phụ giúp Thập Tam thúc giục anh kêu “Lão bà”. Thập Tam mặt đều đều, trời biết lúc này anh xấu hổ vô cùng, nhưng do phong tục bất đồng, anh nên vì cưới lão bà không ngừng cố gắng. Cuối cùng Thập Tam kêu “Thanh Vi mở cửa, anh tới đón em ”.

Thân thích nở nụ cười, đều nói A Ngự thật quá thành thực, thật quá ngại ngùng. Các cô gái trong phòng bắt đầu giở trò xấu, nêu câu hỏi để Thập Tam đáp. Ba người Tiểu Vị và Á Á, Hiểu Văn đặc biệt xảo quyệt, cái gì Thanh Vi mang giày số mấy ? Nốt ruồi tay trái chỗ nào ? Sau này tiền trong nhà do ai quản? Việc nhà ai làm?

Thập Tam đáp, các cô lại hỏi Mauritius ở đâu ? Tiền Zimbabwe tỉ suất đổi là bao nhiêu? Trận đấu của Lưu Tường thành tích tốt nhất là bao nhiêu giây ? Có mấy con gấu lớn được đưa đến nước M?.....

Nhóm người đón dâu học máu ào ào, lấy điện thoại di động ra lên mạng tra. Cuối cùng không chịu nổi, không trả lời vấn đề nữa, tiếng lên dùng sức đẩy cửa. Cửa không thể khóa chết, bên ngoài mở bên trong đẩy, xem ai lợi hại hơn.

Á Á còn chưa có may xong, sợ cửa bị phá mở nhìn thấy Thanh Vi lộ non nửa bộ ngực. Nhưng là càng khẩn trương càng bất lợi, đâm vào ngón tay, thiếu chút may lệch. Các cô gái giữ cửa cũng kiệt sức, dùng sức đẩy.

Sức chiến đấu mấy cô gái rất nhỏ, nếu không phải dựa vào ngăn tủ, thật đúng là làm không được. Có một lúc cửa cơ hồ bị đẩy ra, Thanh Vi kinh hô, quần áo không chỉnh, chằm còn trên người, nếu mọi người vọt vào đến, sẽ thành chê cười. Cô quỳnh lên bạn bè cũng nóng nảy, vì Thanh Vi liều mạng giữ lại, kết quả bên ngoài có tiếng nam nhân kêu thảm thiết: “Tay bị kẹp !”

Cuối cùng khâu xong trước khi cửa bị phá, Thanh Vi cũng nhẹ một hơi. Nhìn thấy Thập Tam mặc màu trắng trang phục chú rể đi vào, giữa một đám nam nhân đặc biệt anh tuấn suýt khí, không khỏi mỉm cười. Có mấy nam nhân hô to gọi nhỏ: “Trời ạ, tôi cho rằng bên trong có bao nhiêu người đâu, có phải đều ẩn nấp rồi hay không?

Tay của tôi sưng lên.” Á Á xoa xoa ngón tay đau, nhìn ngón tay bị cửa kẹp hồng một đường của anh ta, tâm lý cân bằng lại.

Đồng bọn Thập Tam tìm giày khắp nơi, anh lại không nói hai lời đến ôm Thanh Vi. Thanh Vi cản một chút, nhìn bụng của anh nhỏ giọng hỏi: “Anh..... Có thể không?” Thập Tam gọi lên khoe môi, gật gật đầu bế cô lên.

Anh ôm rất nhẹ nhàng, tư thế cũng tuyệt đẹp, Thanh Vi nữa nghiêng người, vững vàng tựa vào trong lòng anh, nhìn lên Thập Tam có thể nhìn thấy tóc đen bóng của anh. Thập Tam ngẩng đầu mỉm cười với cô, xuống lầu giữa tiếng hoan hô. Thẳng đến khi lên xe, Thập Tam cũng không mệt nhẹ rằng trợn mắt, càng không có chột vật sắp làm rơi cô đâu.

Tiệc cưới trong khách sạn rất thuận lợi. Người chủ trì là Đặng Vĩ tìm được, giúp bọn họ chủ trì hoạt động, người thú vị hài hước, cũng không ác trị, không để người khác không xuống đài được. Đi hôn lễ khúc quân hành, tuyên đọc hôn thú, người chứng hôn nói chuyện, gặp cha mẹ đều làm theo phép, anh vừa nói, không khí lập tức sinh động.

Khi người chủ trì kính rượu, để Thập Tam và Thanh Vi giới thiệu chuyện tình của họ, Thanh Vi nhất thời nghẹn lời: Không thể nói cô nhạt được nam nhân, chăm sóc rồi chăm sóc thành lão công luôn ? Thập Tam cũng nói không nên lời: Anh luôn cho rằng mình thuộc về Thanh Vi, bắt đầu là ảnh vệ trung thành với chủ nhân, sau đó là nam nhân ái mộ nữ nhân. Đã là anh thuộc về Thanh Vi, nói về trải qua tình yêu thế nào ?

Người chủ trì rất thông minh, thấy hai người cũng không nói, lập tức nói bọn họ giữ bí mật về tình cảm của mình, không chia sẻ kinh

nghiệm cho nam nữ chưa kết hôn đang ngồi, thì biểu diễn anh hùng cứu mỹ nhân đi. Kỳ thực chỉ để Thập Tam thể hiện thân thủ, ý kiến lập tức được khách đồng ý.

Chuyện như vậy Thập Tam không sợ, anh tùy ý tạo hình một chút, bay lên không liên kích thì xong việc. Thập Tam mặc lễ phục màu trắng vốn cũng rất có hình dạng, vài động tác lưu loát tiêu sái, đương nhiên một mảnh võ tay.

Ép buộc xong, hai người đi thay quần áo. Thanh Vi lo lắng giữ chặt Thập Tam: “Giờ mang thai còn không ổn đâu, anh còn nhảy thật cao, có không thoải mái hay không?”

Thập Tam cúi đầu nhìn Thanh Vi, ánh mắt thập phần ôn nhu: “Anh có chừng mực mà, biên độ động tác không lớn, hơn nữa còn dùng nội lực che chở đứa nhỏ trước.”

“Thân thể anh mạnh, nhưng lúc này không giống, ngàn vạn không được thể hiện.” Thanh Vi yên tâm, vẫn dặn dò một lần.

“Ừ.” Thập Tam đáp lời, không chịu được tới gần cô.

Đang nói chuyện, phù dâu Á Á chạy tới : “Hai người thật giỏi nha, trốn ở chỗ này nói nhỏ. Mau đi kính rượu đi.”

Thanh Vi và Thập Tam cùng cười, cùng nhau đi ra.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 117: Rửa Sạch, Tắm Rửa Sạch Sẽ

Thập Tam có thai, Thanh Vi không dám để anh uống rượu. Trước đó cô đã thương lượng xong với Á Á, trong túi Á Á chứa 2 cái chai, dùng nước khoáng và nước lựu thay thế rượu để rượu đỏ của anh, lúc kính rượu, mỗi bàn tập thể một lần là được rồi.

Người khác đều tốt lắm, chính là hủ nữ biểu muội mắt sắc. Cô phát hiện Á Á đổ “Rượu” cho Thập Tam, hưng phấn không chờ được, chờ hai người Thanh Vi kính rượu xong rồi, lúc nghỉ ngơi, lạng lẽ chạy tới, yêu cầu chị họ cho “Đóng kín phí”.

Thanh Vi ngồi không hình tượng, đá rơi giày cao gót, giải phóng đau nhức chân của mình, nghe thấy em họ đặc ý dào dạt mà uy hiếp, cuối cùng nói: “Được rồi, em nói cuối cùng em muốn cái gì?” Cô biết từ lần trước sau khi em trai lấy được ký tên, em gái đồ kị muốn chết.

“Rất đơn giản, anh rể, anh đến trường học chúng em đón em tan học một lần là được rồi.” Em gái cũng học xong, bắt đầu dùng sức kêu anh rể.

Thập Tam bao dung nhìn cô, hoàn toàn là anh trai nhìn em gái không phân biệt rõ phải trái làm nũng. Biểu muội thấy anh không nói lời nào, ngược lại triển khai thể công với Thanh Vi: “Chị ? Chị ra lệnh đi. Em gái của chị luôn luôn nghe lời, chưa từng xin chị cái gì.....”

Thanh Vi lạnh giọng :“Chưa từng cầu xin ? Lúc tiểu học em bị mồi gia trưởng chị đi còn ít? Giúp em thoát bao nhiêu lần đánh ?”

“Chị họ tốt nhất mà, đồng ý với em đi, nha ?”

“Ngoài miệng nói chị tốt không có hành động thực tế, chúng ta bận đến bây giờ còn bị đói nè. Em nên làm chút gì?”

“Hiểu rồi hiểu rồi, em đi lấy chút đồ cho chị và anh rể ăn.”

Em gái chạy nhanh như gió xoáy, lại đập phong hỏa luân về, bưng 2 cái mâm, chứa mấy thứ thức ăn. Thanh Vi đói bụng, lại muốn nghỉ ngơi nhiều một lát, không muốn về tiệc rượu ăn, vừa vặn như vậy, điền đầy bụng cùng Thập Tam.

Em gái thấy họ ăn xong, chân chó đưa tới trà và hoa quả, sau đó tha thiết nhìn Thanh Vi, chờ cô mở miệng. Thanh Vi ăn uống no đủ tinh thần tốt, quả nhiên mở miệng :“Em đó, em muốn anh rể đi đón một lần, để cho đồng học thấy thêm chị hiểu.” Em gái vui vẻ gật đầu.

“Nhưng, chị cũng không đồng ý. A Ngự đi có thể tạo được tác dụng gì? Khoe ra ? Anh ấy không phải bạn trai em; Kinh sợ? Em cũng không phải cô gái nơi nơi đánh nhau sinh sự. Chị tin tưởng em không phải người nông cạn như vậy, cho nên chị không đồng ý.”

Thanh Vi nói xong lấy tay ngăn lại em gái vội vã nói chuyện:“Đương nhiên, nếu em lại bị kêu phụ huynh, A Ngự có thể đi một lần, nhưng phải đi gặp lão sư của em.”

“Chị Thanh Vi chị quá phúc hắc, quả nhiên nữ nhân kết hôn lập tức hung tàn.....” Em gái mang vẻ mặt đau khổ đi khỏi, trái tim hủ nữ bị thương tổn thương.

Buổi tối, khách sạn có quy định cung cấp một gian phòng cho người mới tổ chức tiệc cưới. Về nhà hay ở khách sạn, đây là một vấn đề. Thanh Vi và Thập Tam thay quần áo trong phòng khách sạn, còn lo lắng, Tiểu Vị nhấn đến một tin nhắn: Có người muốn đi nhà cậu nháo động phòng, đặc biệt mang theo mấy cái cảnh côn, mấy loại dây trói, còn có còng tay !

Thanh Vi nhìn ra ngoài vô lực một hồi: Không cần đoán, làm ra loại chuyện này chỉ có nhóm người hại bạn. Bọn họ có nghĩ rõ ràng không, nháo động phòng, đó là thân hữu nhà trai mới đúng, Lưu Húc Dương rất vô sỉ, còn mang theo “Hung khí” ! Nhất định là muốn đối phó Thập Tam, cũng quá ác.

Còn đang oán thăm, Tiểu Vị nhấn lại : Cảnh báo, Lưu chính cầm thuốc xịt hồ tiêu nhe răng cười, nói muốn giúp cậu tươi mát.

..... Thanh Vi nghiến răng nhỏ: Lưu Húc Dương anh không phải người, thuốc xịt hồ tiêu nếu dùng trong tân phòng, còn để người ở không ? Anh cũng quá không đầu óc, chưa kết hôn còn làm âm ỉ như vậy, khi anh kết hôn sẽ để Thập Tam tấn anh.

Có nhóm hại bạn như vậy, Thanh Vi không do dự, kiên quyết cùng Thập Tam qua đêm ở khách sạn. Thập Tam luôn nghe cô. Dù sao ở khách sạn cũng rất tiện.

Thanh Vi tắm vòi sen xong, thay áo khoác tắm thoải mái xem phòng. Bọn họ luôn hoạt động bên ngoài, vào bên trong mới chú ý đây hẳn là phòng gia đình, không gian cũng rất lớn, có một gian phòng tắm, một cái bồn tắm lớn thật to, ánh sáng mới tinh. Phòng chừng là vì sẵn sóc phục vụ tân hôn, bên cạnh còn có hoa hồng.

Giống rất nhiều nữ nhân, Thanh Vi cũng thích tắm bồn, không có sức chống cự với bồn tắm lớn thoải mái. Bình thường cô không dám sử dụng bồn tắm lớn, sợ không sạch sẽ, nhưng giờ cũng có chút không nhịn được.

Thập Tam tắm xong đi ra, thấy cô hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm bồn tắm lớn, nghĩ nghĩ, thả nhẹ bước chân, lặng lẽ ra ngoài từ sau lưng cô.

“A Ngự, lại đây.” Thanh Vi giống như có mắt sau lưng.

“Ách? Anh đây.” Thập Tam đột nhiên hoài nghi, Thanh Vi chưa từng luyện công phu sao? Anh chậm rãi đi, còn chưa đi đến, mặt đã đỏ lên.

Thanh Vi quay đầu nhìn Thập Tam, tóc còn đọng bọt nước, khăn tắm chỉ có thể bao một nửa thân thể, nơi lộ ra đều cực xinh đẹp, nhất là lồng ngực rộng lớn rắn chắc. Cô không tiền đồ làm một động tác - nuốt nuốt nước miếng.

Thập Tam miễn cảm phát hiện động tác đáng khinh này, mặt càng thêm hồng. Anh từng tiếp xúc thân mật nhất với Thanh Vi, khăn trải giường cũng lăn qua, nhưng cùng nhau tắm rửa? Ở trong cùng một cái bồn tắm lớn? Nữ tôn nam thật tình tỏ vẻ quá khó khăn.

“Chúng ta tắm rửa đi.” Thanh Vi nói, cô đã sớm không hạn cuối với Thập Tam.

“Anh tắm rồi.” Thập Tam muốn chạy trốn, thân thể dùng góc độ nhỏ nhỏ chuyển ra ngoài.

“Em nói là tắm uyên ương.” Thanh Vi triệt để không tiết tháo.

Thập Tam không nói chuyện, chỉ dùng viên mắt phượng lớn nhìn cô, rất vô tội rất mềm mại, giống như băng hóa thành nước, ào ào chảy vào lòng Thanh Vi, làm cô ngứa tâm. Ánh mắt này khiến máu sôi của Thanh Vi sôi trào, cô nhìn Thập Tam kỳ quái, bắt đầu xả nước vào bồn.

Xả nước xong, độ ẩm thích hợp, phát hiện vài cái nút, bồn tắm lớn có mát xa, Thanh Vi vui vẻ rạo rức điều chỉnh một phen, nhìn dòng nước ồ ồ trong bồn tắm lớn, vui vẻ nói: “Nhất định rất thoải mái.”

Thanh Vi nhảy vào tring, Thập Tam còn đứng làm tượng thạch cao. Nồn tắm lớn này tuy rằng lớn, hai người đi vào cũng khó mà không đụng chạm đụng chạm.....

Thanh Vi ném áo khoác tắm, tay trần kéo Thập Tam. Thập Tam muốn tránh lại sợ cô ngã, không chú ý đã bị kéo khăn tắm, cũng thành trần trụi. Vì thế Thập Tam a một tiếng, bưng kín tiểu huynh đệ. Anh càng then thùng cô càng cảm thấy thú vị, quả thực có tâm lý đùa dai. Thanh Vi cứng rắn kéo chú rể đang ôm tiểu Thập Tam vào trong nước.

Thập Tam muốn lui đứng lên, nhưng thể tích của anh phải lui nơi nào, đi vào khiến cho nước tràn ra. Thập Tam đối mặt cô, cũng không dám chính diện nhìn hồng quả của Thanh Vi, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, cơ bắp cũng căng lên.

Thanh Vi nhìn anh khẩn trương ngượng ngùng đến không được, trong lòng cũng mềm mại, không đùa anh nữa, chậm rãi nói chuyện với anh, để anh thể nghiệm dòng nước mát xa. Rất thoải mái, cuối cùng Thập Tam trầm tĩnh lại, không co chân nữa, dựa theo yêu cầu của Thanh Vi triển khai thân thể.

Tiếng nước vang lên, Thanh Vi giống cá nhảy lên bên người Thập Tam. Cô thả cánh hoa hồng vào trong bồn tắm lớn, lấy tay nâng nước xoa lên người anh. Thập Tam cứng đờ, mím môi nhìn Thanh Vi, nhưng không khấn trương như vừa rồi.

Thanh Vi đóng mát xa nói: “A Ngự từ khi tham gia trận đấu về chưa có nghỉ ngơi qua, vừa về đã chuẩn bị hôn lễ, mệt mỏi lắm đúng không.”

Thập Tam lắc đầu, Thanh Vi còn nói: “Em giúp anh mát xa.”

Thập Tam thấy không ổn, nhưng không đợi anh cự tuyệt, móng vuốt sói của Thanh Vi đã trườn tới. Một đôi tay mềm mại bắt đầu từ bả vai, giống tắm rửa cho đứa nhỏ tắm cho anh. Có khi còn vuốt ve hai cái.

Cơ bắp rắn chắc, làn da bóng loáng, xúc cảm thật là tuyệt vời. Thanh Vi uống vài ly rượu đặc biệt hưng phấn, tận lực rửa sạch trên người Thập Tam.

Thập Tam cảm thấy độc thủ của cô, còn có thân thể mềm mại kề bên anh, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Đột nhiên, ánh mắt Thập Tam mở to: Sao cô có thể tẩy tiểu đậu đỏ trước ngực ? Thập Tam khó chịu muốn tránh thoát, đã bị Thanh Vi đè lại. Cô cười xấu xa, thế nhưng cầm tiểu Thập Tam.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 118: Hôm Nay Không Thể Không Muốn Ta

Tiểu huynh đệ bị cầm, Thập Tam giật mình một cái, nhất thời cứng người, sau đó lỗ tai đỏ lên như sắp chảy máu. Anh bị bao phủ trong khát vọng và nhục nhã chưa từng có, cảm giác như vậy khiến anh sợ hãi, xuất phát từ bản năng muốn xin cô buông tay ra, nhưng lại nói không ra lời, miễn cưỡng phát ra đều là tiếng rên rỉ nức nở.

Sóng nước mang theo cánh hoa dập dờn, tay Thanh Vi hoạt động dưới nước mơ hồ có thể thấy, tiểu Thập Tam bị động chạm, tẩy trừ. Anh gắt gao nắm tay, sợ không khống chế được bản thân, giọng nói có chút ám ách kêu: “Thanh Vi.” Lại không biết nên xin thế nào - đây là đêm tân hôn, cô muốn làm cái gì là quyền lợi của cô.

Thanh Vi đẩy áo khoác của tiểu Thập Tam ra, tẩy sạch nó, thì phát hiện tiểu bảo bối giữa bụi cỏ rất tinh thần đứng thẳng lên, choai choai nắm đầu hơi hơi động đậy. Thanh Vi buông tiểu nắm ra, hôn hôn đôi má bạo hồng của Thập Tam, nói: “Người mang thai không thể ngâm nước lâu, anh lên đi.”

Thập Tam nhìn cô thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, thoải mái mặc áo khoác tẩm vào, cắn răng một cái cũng đứng dậy từ bồn tắm lớn, động tác nhanh chóng khoác khăn tẩm.

Thanh Vi khôi phục bình thường, giống như chưa làm hành vi lưu manh vừa rồi, sấy tóc cho Thập Tam. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng

chải vuốt, động tác tràn ngập ôn nhu khiến Thập Tam trầm tĩnh lại. Thập Tam nhìn hai người trong gương, mặt mày Thanh Vi mang cười, ôn nhu nhìn mình, cũng lộ ra tươi cười.

Giường rất lớn rất mềm, hai người ngủ đều dư dả. Thanh Vi ngã trên drap giường trắng tuyết, động đậy người: “A, không nghĩ tới kết hôn mệt như vậy. Cuối cùng cũng có thể lười biếng mà ngủ rồi.”

Thập Tam thấy thì cười cười, nằm một bên. Nhưng một lát sau, Thanh Vi cũng sắp ngủ. Cô mệt mỏi vô cùng, không nói về việc hôn ba cả ngày, chỉ mang giày cao gót nguyên ngày cũng đủ đòi mạng cô rồi.

Thập Tam lại không ngủ được, anh luôn luôn chờ. Chờ đến chờ đi, Thanh Vi không cũng có động tĩnh gì. Không nhin được nhìn xem, thế nhưng cô sắp ngủ?

Cái này làm Thập Tam buồn bực : Dựa theo phong tục quê hương, đêm động phòng hoa chúc nếu thê chủ không đụng vào phu thĩ, tức là gián tiếp nói rằng cực kỳ chán ghét, cũng là với vũ nhục phu thĩ, sau này nam nhân sẽ không ngẩng đầu được. Quan trọng nhất là, đây cũng là điểm không rõ thật lớn: Nam nhân không có nữ tử, sẽ không sinh dục.

Đương nhiên Thanh Vi sẽ không chán ghét anh, nhưng vì sao không đụng vào anh chứ ? Rõ ràng vừa rồi còn hưng trí bừng bừng muốn tẩm uyên ương..... Là cô quá mệt mỏi rồi?

Nhưng..... Tuy anh đã có đứa nhỏ, cũng muốn có bắt đầu may mắn.

Thập Tam đang suy nghĩ, di động Thanh Vi vang lên, cô sờ tay qua đón nghe. Là giọng nói vô cùng vui vẻ của Tiểu Vị, báo cáo Lưu Húc Dương không đợi được người, ảm đạm mắt quay về, cuối cùng còn nói rất chuyên nghiệp: “Cái này triệt để yên tâm, tôi đâu có quấy rầy hai người động phòng ?”

Thanh Vi nghe xong, cúp di động ngủ tiếp. Trước khi ngủ còn sờ sờ, tay tự động đến trước ngực Thập Tam.

Thập Tam mắt phượng mở to, hiểu rõ: Ngực anh bị tập kích, người kia còn chưa có tự giác mà đặt trên tiểu quả, vô sỉ ngủ. Anh bất đắc dĩ tới gần chút nữa: “Thanh Vi ?”

Thanh Vi động động ngón tay muốn trả lời, nhưng giọng nói cũng không ra khỏi cuống họng. Thập Tam thả nhẹ hô hấp, chậm rãi tới gần cô, ánh mắt nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm mỗi nữ vô lương.

Thanh Vi rất buồn ngủ, nhưng tổng cảm thấy có cái gì không thích hợp, khiến cô không thể yên tâm ngủ. Mắt buồn ngủ mông lung mở ra, lập tức chống lại một đôi mắt phượng tròn sáng gần trong gang tấc. Thanh Vi bị dọa nhảy dựng, buồn ngủ bay mất một nửa.

“A Ngự, anh không phiền sao? Sao lại không ngủ?” Kỳ thực lời ngằn của cô là, cứ nhìn chăm chăm em mãi, không mỏi mắt sao.

..... Thập Tam không nói, ánh mắt không đúng? Ủ, hình như rất ủy khuất ?

Thanh Vi lại tỉnh một phần tư, theo bản năng sờ sờ mặt: “Cuối cùng là sao vậy?”

Môi Thập Tam giật giật, vẫn không nói.

Thanh Vi buồn bực, vừa rồi còn tốt mà. Quả nhiên dụng phu cảm xúc thay đổi nhanh a ?

Ánh mắt Thanh Vi nhìn chung quanh, phát hiện Thập Tam còn quần khăn tắm ! Chẳng lẽ là vừa rồi đùa anh quá trớn, tức giận rồi?

“A Ngự anh không phải vì tắm rửa mà tức giận chứ?” Thanh Vi cười khanh khách :“Ai bảo xúc cảm của anh thật tốt quá. Sau này chúng ta tắm nhiều lần sẽ quen.”

Cuối cùng Thập Tam cũng nói chuyện, giọng nói rầu rĩ :“Em không cần anh.”

“Ách?” Thanh Vi ngây người, cô có nghe lầm không ? Thập Tam oán giận cô không cần anh? Nói đúng là, anh không phải tức giận tắm uyên ương, mà là tức giận cô không động phòng? oox cái gì, khi nào thì Thập Tam thoáng như vậy ?

“Em không cần anh.” Thập Tam lại lặp lại một lần, xoay đầu đi.

Thanh Vi hỗn độn : Trì ra hôm nay mọi người đều vận vẹo. Mình thì hóa lưu manh, Thập Tam hóa kiêu ngạo. Không trách được có người nói, đời sống hôn nhân sẽ làm quan hệ giữa hai người biến chất, quả nhiên có đạo lý. Xem bọn họ, mới ngày đầu tiên, thuộc tính đã biến hóa!

“Anh, anh muốn?” Ánh mắt Thanh Vi sáng ngời nhìn Thập Tam, tỉnh toàn bộ.

..... Thập Tam không để ý tới.

“Đúng rồi, vừa nãy anh cũng hưng phấn.” Thanh Vi hiểu.

“!” Thập Tam trừng mắt, ánh mắt càng u oán.

“Em nhớ tới anh mang thai, không dám cái kia, cái kia kịch liệt vận động, sợ bị thương đứa nhỏ.” Thanh Vi cũng nhận ra mình nói chuyện không xuôi tai, nhanh chóng giải thích.

“Chỉ có phu thê bị chán ghét, thê chủ mới không cần hấn trong đêm tân hôn, với sinh dục nữ tự cũng không may mắn.” Thập Tam hiểu rồi, không phải Thanh Vi cố ý vắng vẻ anh, cũng kiên nhẫn giải thích cho cô.

“Là như vậy sao, nói đúng là chúng ta phải..... Hắc hắc hắc, nhẹ chút.”

Thanh Vi bắt đầu dập dờn. Trời biết vì cực cựng và hôn lễ, cô đã nửa tháng không chạm qua Thập Tam, nữ nhân muốn ăn thịt nhịn hết nổi.

Cô xoay người một cái, búng khăn tắm của Thập Tam, thân thể hoàn mỹ lập tức xuất hiện trước mắt. Làn da bóng loáng và đường cong khỏe mạnh, còn có tiểu Thập Tam đáng yêu, bởi vì vừa tắm rửa, mất đi phần nộn, chỉ lộ một cái đầu nấm. Thanh Vi không dám áp lên Thập Tam, cúi người ngậm nắm đầu trong miệng.

Thập Tam mạnh mẽ động thân, cơ hồ kinh hoảng nhảy lên: “Vi Vi, đừng.....”

Một tay Thanh Vi giữ chặt tay anh, hàm hồ nói: “Đừng lộn xộn, em cũng không thuần thực, cần phải thì phiền toái.”

Thập Tam quả thực không dám động đây, thực ra anh đã toàn thân căng thẳng, chẳng những khấn trượng mà còn hưng phấn, theo kỹ thuật trúc trắc của Thanh Vi mà bắt đầu phát run, thậm chí đổ mồ hôi.

Mùi của tiểu Thập Tam tuyệt không khó ngửi, mang theo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái vừa tắm xong. Nó không giống với chủ nhân, không then thùng chút nào, rất hưởng thụ miệng lưỡi yêu thương, lập tức nổi lên, khiến Thanh Vi phải cố hết sức khi nuốt nhả.

Nó đã triệt để không giống vừa rồi, đáng yêu như vậy, trở nên cực đại thô dài, hùng dũng oai vệ tìm kiếm khắp nơi. Thanh Vi buông tha tiểu Thập Tam, ý xấu chọc chọc hai khóa tinh hoàn phòng to, ngậm trong miệng hút. Thập Tam luôn ần ần, vừa bị hút như vậy rất cuộc không nhin được, bắt đầu rên rỉ.

Giọng nói này là cổ vũ lớn nhất, Thanh Vi ngẩng đầu nhìn Thập Tam, khoe mắt anh mang theo ánh nước, đôi môi nở nang hơi mở ra, hay cánh tay bởi vì dùng sức nắm drap giường nổi gân xanh, tư thế nửa ngồi hiển lộ cơ bụng rắn chắc. Rất mê người, Thanh Vi càng dập dờn, hôn lên. Thập Tam vong tình đáp lại cô, hai tay sờ soạng trên thân hình trơn bóng.

Mỗi một đường cong tốt đẹp, một lần nữa trêu chọc thể lửa trong phòng tắm vừa rồi cháy lên. Trong mắt Thập Tam hiện lên một tia vội vàng, anh tham lam hướng bụi cỏ suối hoa mê người, nơi đó đã ướt át thơm tho.

Tiểu Thập Tam đứng thẳng lâu ngày, rốt cục đạt được chấp thuận, vào nhà của nó, lập tức tinh thần có gấp trăm lần. Không biết do thân thể mang thai đặc biệt miễn cảm, hay là không khí hôm nay

hết sức mị hoặc, Thập Tam dần dần chìm vào bể tình, hoàn toàn đã không có ngưng ngừng trong phòng tắm.

Anh ôm chặt Thanh Vi vào trong ngực, lần lượt hôn cô, từ phía trước mượt mà đến hương thơm sau lưng. Bởi vì cổ ky bánh bao nhỏ, tần suất ra vào không nhanh, nhưng độ mạnh yếu lại lớn hơn, lần lượt thẳng chỗ sâu nhất trong thân thể Thanh Vi.

Thanh Vi mặc anh rong ruổi, cũng phóng túng bản thân đắm chìm trong hoan ái, dùng sức ôm, gắt gao dây dưa, cực kỳ thỏa mãn. Loại thỏa mãn này không chỉ đến từ thân thể, còn từ tâm linh. Đó là một loại hạnh phúc không gì so sánh nổi.

Giống như mỗi một lần đều là một lời thề, mỗi một lần đều là một lần giao phó, mỗi một lần đều là một lần dung hợp. Vui thích khó quên như thế, đây là đêm tân hôn bọn họ sắp sửa ghi khắc cả đời.

Khi kết thúc, hai người chân chính mỗi một đến cực điểm, lại thỏa mãn đến cực điểm. Thập Tam còn luyến tiếc buông tay Thanh Vi, không quan hệ tình dục, chỉ tham luyến độ ấm thân thể kia. Thanh Vi cũng dựa vào Thập Tam đầu, cảm thụ anh và mình đan vào nhau, tiếp xúc rất nhỏ này khiến cô càng an tâm.

Bọn họ rơi vào giấc ngủ ngọt ngào, giống như trong mộng cũng mang theo nụ cười.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 119: Gặp Nhau Trên Xe Lửa

Ngày thứ hai, khi Thanh Vi tỉnh lại còn có chút mơ hồ, nhìn rèm cửa sổ xa lạ sửng sốt hai giây, ngay sau đó phản ứng lại. Nghĩ đến nhiệt tình ban đêm, Thanh Vi giật giật đầu, nhìn bên người mình.

Thập Tam thế nhưng còn đang ngủ. Giác ngủ của anh luôn luôn ngắn hơn Thanh Vi nhiều, tính cảnh giác lại mạnh, chưa từng dậy trễ hơn Thanh Vi. Chỉ cần Thanh Vi tỉnh, hô hấp biến đổi anh cũng có thể cảm thấy. Hôm nay lại còn ngủ thơm ngọt, khó có được.

Thanh Vi muốn sờ sờ tóc của anh lại sợ kinh động anh, cũng chỉ ôn nhu nhìn, rút đi mặt mày ngây ngô, Thập Tam đã hoàn toàn là nam nhân anh tuấn thành thực. Thân hình anh cường hãn rắn chắc, ngủ cũng giống con báo ngủ đông. Nhưng lại rất gầy..... Xem ra trong khoảng thời gian này đã mệt mỏi anh.

Người có cục cưng, luôn luôn không được nghỉ ngơi. Thanh Vi vừa yêu vừa xót, nghĩ đến hôm nay bắt đầu kỳ nghỉ, lập tức cười tủm tỉm. Tuy Thập Tam vì mang thai mà ham ngủ, cảnh giác cũng thấp xuống, nhưng bị người nhìn chăm chăm như vậy, vẫn là tỉnh lại.

Mờ mắt nhìn thấy Thanh Vi, trước ý thức được mình còn khóa thân, chân cũng chỉ ở bên hông, lập tức đỏ mặt. Thanh Vi còn chưa

có kịp trêu ghẹo anh, Thập Tam chú ý tới nắng chiếu rực rỡ, sốt ruột nhìn giờ.

Cảnh tượng nhu tình mật ý Thanh Vi ảo tưởng không xuất hiện, chỉ nhìn Thập Tam nhảy dựng lên từ trên giường, vội vàng kéo anh: “Làm sao vậy, anh gấp cái gì?”

“Trễ rồi, nhanh chóng dọn dẹp trả phòng.”

“Trước 12 giờ là được.” Thanh Vi cho rằng anh lo lắng nhiều một ngày tiền thuê.

“Cần phải đi kính trà cho cha mẹ, còn ngủ chậm thì làm sao bây giờ? Ba sẽ tức giận.” Thập Tam đẩy cô rời giường, rất tự trách nói: “Quá thất lễ, đều do anh.”

Thanh Vi bị Thập Tam đẩy thuận thế ngã vào trên giường, chồng vó lên. Chỗ của Thập Tam còn có quy củ này hử, hình như cô dâu ngày thứ hai sớm tinh mơ đi thỉnh an cha mẹ chồng?

Thập Tam nhìn cô nằm giữa giường cười, càng sốt ruột :“Thanh Vi nhanh chút, lễ nhận thân đi đã muộn thì rất dọa người.”

Thanh Vi nén cười, đứng lên ôm Thập Tam:“Đừng vội, ở đây không có lễ này. Thực ra em đã sớm lên kế hoạch, ngày mai đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật.”

Đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật ? Nhận lấy ánh mắt nghi hoặc của Thập Tam, Thanh Vi xác định gật gật đầu. Cô kết hôn có ngày nghỉ, nếu ở nhà không tránh được nhóm tiểu trứng thối quấy rầy, hơn nữa nhóm hại bạn..... Bình thường thế nào cũng được, tuần trăng mật bị quấy rầy sẽ không đẹp.

Lo Thập Tam mệt mỏi, lữ hành không thể để anh nghỉ ngơi tốt, nên Thanh Vi sớm nhờ Yến Dung thuê một bộ phòng ở thành phố H, đó là thành thị du lịch phong cảnh tuyệt đẹp, bọn họ đi qua có thể nhàn nhã chơi đùa.

Thanh Vi tự nhận là người có trách nhiệm chiều cổ dựng phu thật tốt.

Chiều ngày thứ hai, Thanh Vi và Thập Tam lên xe lửa đi thành phố H. Thập Tam đặt tốt rương hành lý, Thanh Vi cũng mở bịch xốp chứa đồ ăn ra. Sắp đến thời gian xuất phát, Thanh Vi lấy hoa quả ra cho Thập Tam ăn, thuận tay phân cho hành khách chỗ đón đỡ. Thiếu nữ tiếp nhận, lão nhân cự tuyệt, Thanh Vi lơ đãng – bây giờ âm mưu nhiều lắm, rất nhiều người sẽ cự tuyệt đồ ăn của người lạ.

Khi cô gọt hoa quả, nghe thấy một người kéo rương hành lý vội vàng dừng lại. Ngay sau đó, chuyến xuất phát vang lên, hiển nhiên người nọ nhẹ nhàng thở ra. Lão nhân trêu ghẹo nói: “Tiểu tử, thời gian của cậu rất chuẩn.”

“Xe hư dọc đường, thiếu chút nữa.” Người nọ cười nói, một giọng nói giàu có từ tính.

Giọng nói này rất quen thuộc, chỉ là càng thêm thành thực hơn năm đó, sức quyến rũ nam tính càng nhìn. Thanh Vi dừng tay, ngẩng đầu nhìn thấy một người cô không tưởng tượng nổi, Thịnh Thế.

Thịnh Thế nhét hành lý của mình vào thùng xe, quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thanh Vi, cũng sững sờ đương trường. Hai người xa nhau nhiều năm gặp lại, tại một trường hợp ngoài ý

muốn thế này, ai cũng không nghĩ tới, chào một tiếng hay là ra về không biết? Bọn họ mặt đối mặt không nói gì.

Thanh Vi không biết, trước khi cô kết hôn, khi Thập Tam mời đồng nghiệp ở phòng gym Dương Quang, Đông Gia Tuệ còn chưa đi, nghe thấy tin tức này thì ngây người. Đông Gia Tuệ này sau khi bị Thập Tam làm tức giận không lập tức về nhà, không phải còn lưu luyến với Thập Tam sao.

Cô thích Thập Tam, nhưng ngạo khí từ nội tâm, sau khi bị cự tuyệt như vậy không có khả năng còn tâm tồn tình yêu, không sinh ra hận ý là tốt lắm rồi.

Đông Gia Tuệ chậm chạp chưa đi là bởi vì cảm thấy dọa người, cô không biết nên đối phó bằng hữu nghe được tiếng gió thế nào, đối mặt cha mẹ thế nào. Thực ra cô còn có lòng muốn trả thù, nếu có thể khiến Thanh Vi và Thập Tam khó chịu, cũng coi như vãn hồi mặt mũi.

Dùng biện pháp gì đây ? Tìm người hành hung, cô không xấu như vậy; Làm cho bọn họ bị nhục nhã trong công việc, chắc chắn ba ba sẽ không hỗ trợ; Chụp hình bọn họ đưa lên mạng? Cũng không có tổn hại gì.

Đông Gia Tuệ còn chưa có nghĩ được ý kiến gì hay, lại biết hai người kia thế nhưng nói kết hôn lập tức kết hôn! Doãn Ngự còn mời đồng nghiệp của anh hỗ trợ đón dâu, đến khách sạn uống rượu mừng. Cô nhất thời tức giận bất bình, để trợ lý cuộc sống hỏi thăm ngày kết hôn, muốn trong ngày đó bao toàn bộ khách sạn, để Thanh Vi định không đặt tiệc rượu không xuống được.

Trợ lý bất đắc dĩ tìm Thịnh Thế xin giúp đỡ. Thịnh Thế dờ khóc dờ cười hỏi Đông Gia Tuệ: “Như vậy vô dụng, người ta có thể định ngày khác.”

“Em có thể bao cả một tuần!”

“Em có biết có bao nhiêu khách sạn? Cần bao nhiêu tiền?”

“Cô ta có thể đặt khách sạn gì? 3 khách sạn đứng đầu cô đặt không nổi, rất tệ cũng không được, cái loại chất lượng thường, em bao được.”

Thịnh Thế hắc tuyến nhìn Đông Gia Tuệ. Đại tiểu thư này ngày thường xa hoa, ngày nghỉ lại chu du các quốc gia, tiêu phí không nhỏ, nhưng tiền cũng không phải dùng như vậy. “Được, em bao được, cũng phải vận dụng tiểu kim khố đúng không? Còn có kế hoạch du lịch ngày nghỉ, chắc chắn Đông tổng sẽ xóa bỏ.”

“Em muốn xả giận.”

“Kết quả thì sao? Người ta không làm tiệc rượu, trực tiếp đi chơi, em bị giam kín trong nhà. Cuối cùng ai hết giận?”

..... Đông Gia Tuệ không hé răng, biểu cảm quật cường lại bị thương.

Thịnh Thế thở dài, khuyên cô: “Loại môn quy hôn lễ này có cái gì xem, không bằng trở về nhìn bạn.”

Anh đang chuẩn bị tìm lý do, trợ lý đột nhiên không có gõ cửa mà vọt vào, Đông Gia Tuệ biến sắc, vừa định khiển trách cô ta vô lễ, trợ lý lo lắng nói: “Mau xem tivi, quảng than Đông Hưng gặp chuyện không may !”

Quả nhiên, tin tức đài chính nói quặng than Đông Hưng lớn bị lụt, khoảng hơn 200 người bị mắc dưới hầm than, đã xác định hơn 10 người tử vong, hơn 20 người cầu cứu, hiện đã thành lập tổ cứu viện giải cứu nhân viên bị nhốt, trung ương và chính phủ phái tổ điều tra sự cố lao tới hiện trường.

Hình ảnh trên tin tức, đều là chế phục người, tổ chuyên gia đang nghiên cứu phương án cứu viện, có người nhà thợ mỏ đang khóc rống, nhân viên công tác đang khuyên can.....

Tin tức ngắn ngủi nói xong, Đông Gia Tuệ nói với trợ lý: “Sao có thể như vậy ? Cái này ba ba có thể có phiền toái hay không?”

Trợ lý đã bắt đầu thu thập đồ đạc: “Vừa rồi thư ký phu nhân gọi điện thoại cho tôi, bảo chúng ta mau trở về.”

Đông Gia Tuệ bị cảm giác khẩn trương của cô lây nhiễm, cũng bắt đầu hoảng loạn, nói với Thịnh Thế: “Em phải về nhà, mấy ngày nay làm phiền anh rồi, chờ chuyện này bình ổn lại cảm ơn anh.”

Thịnh Thế yên lặng rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa ánh mắt nhìn cô mang theo một tia thương hại: chuyện này bình ổn ? Quặng than Đông Hưng là quặng than lớn nhất trên danh nghĩa Đông tổng, cũng là sản nghiệp trụ cột của ông. Chuyện lớn như vậy phát sinh, sẽ mang đến ảnh hưởng gì? Đối thủ cạnh tranh có phản ứng gì, áp lực dư luận và chính trị, sẽ làm chính phủ tính thế nào, đều khó đoán trước.

Đối với Đông gia mà nói, xử lý không tốt, đây không phải chỉ là sụp quặng, còn có thể là tai ương lật úp. Nhưng Đông Gia Tuệ luôn luôn được bảo hộ sủng ái, đâu có thể nghĩ nhiều như vậy.

Thịnh Thế không đi cùng Đông Gia Tuệ, anh nói muốn thăm thân hữu, cố ý đi chậm hai ngày. Trong lúc này, quá mức thân mật với người Đông gia, không phải là lựa chọn sáng suốt.

Tỉnh X là tỉnh tập trung quặng than, khai thác mỏ cùng một nhịp thở với cục diện chính trị địa phương, các loại quan hệ rắc rối phức tạp, sự cố này nói không chính xác sẽ mang đến một lần thay máu nữa cho thương trường và chính đàn.

Anh thậm chí có thể nghĩ, khi Đông Gia Tuệ xuống máy bay sẽ gặp phải các loại áp lực. Nếu Đông phu nhân khôn khéo như xưa, có lẽ sẽ an bài Đông Gia Tuệ danh nghĩa về trường học xuất ngoại, mà không phải là về nhà.

Nhưng không nghĩ tới, cố ý lảng tránh, lại làm anh gặp Thanh Vi.

Xuyên qua mọi người theo đường hẹp, một nam nhân đi lấy nước sôi đựng vào Thịnh Thế, anh điều chỉnh lại biểu cảm, ngồi đối diện Thanh Vi, mỉm cười với cô: "Thanh Vi, đã lâu không gặp, em sống tốt không?"

Thanh Vi bình tĩnh mà gật đầu: "Em tốt lắm." Nói xong nhớ tới Thập Tam bên người, lộ ra tươi cười với anh: "Đây là chồng em - Doãn Ngự." Sau đó nói với Thập Tam: "Đây là học trưởng của em - Thịnh Thế."

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 120: Nguyên Lai Gặp Nhau Không Bằng Hoài Niệm

Thái độ Thanh Vi thật sự không nhiệt tình, Thịnh Thế xuất phát từ thói quen, vẫn là chủ động đưa tay về phía Thập Tam: “Xin chào, rất vui khi biết anh.”

Thập Tam bắt tay anh nói: “Xin chào.”

Thịnh Thế nhìn Thanh Vi. Lăn theo đuôi đó, không giống nhìn thấy cô gần như lúc này. Có lẽ hạnh phúc khiến người ta trẻ ra, thoạt nhìn Thanh Vi nét mặt toả sáng, làn da tinh tế, đôi má mang theo vẻ khỏe mạnh đỏ ửng, không uốn tóc, một đầu tóc đen buộc đuôi ngựa mộc mạc. Khí chất của cô thành thực, thân thể có sức sống thanh xuân, nếu không nhìn ánh mắt cô, thì giống như thiếu nữ vừa hơn hai mươi.

Quả nhiên nữ nhân đang trong tình yêu đẹp nhất sao ? Thịnh Thế không khỏi nhớ tới Thanh Vi lúc trước. Hơi béo hơn bây giờ một chút, mặt phình tròn tròn, đôi mắt lớn có thần, trong suốt linh hoạt, không hề phép dè dặt như lúc này.

Không biết là tâm lý gì, Thịnh Thế nghĩ đến Thanh Vi giới thiệu Thập Tam là “người yêu”. A, người yêu, nếu ở phương tây, từ này còn chỉ tình nhân, không chính quy bằng tiên sinh phu nhân. Nghĩ đến vậy, Thịnh Thế không hiểu sao thoải mái một chút.

“Lần này lại đây có chút việc công, không có liên lạc với em. Thực ra mấy năm nay anh vẫn thường nhớ tới em, không biết em sống tốt không.....” Thịnh Thế chậm rãi nói. Nhớ Thanh Vi, nghĩ xem cô công thế nào, đây cũng tính là lời nói thật, bởi vậy anh nói rất chân thành.

Thanh Vi nhìn tóc anh cắt vô cùng tốt, cả người hàng hiệu, trên cổ tay là đồng hồ kiểu mới: “Không có gì. Thoạt nhìn sự nghiệp của anh không tệ.”

Thanh Vi cũng không vì đột nhiên gặp lại mà kinh hoảng, bất kể vì nguyên nhân gì, sợ mình ở trước mặt bạn trai trước không xinh đẹp, thật mất mặt ý tưởng này nọ, cô không có. Phú quý xa hoa thì thế nào, cô tố nhan đơn giản cũng không dọa người. Muốn dùng bề ngoài của mình để kích người khác, hay vì nội tâm dao động.

Bởi vì bên người là ái nhân, tâm tình hạnh phúc bình thản, cho nên Thanh Vi cũng rất thản nhiên, sẽ không so đo chuyện này, cũng không muốn truy cứu quá khứ.

Lại nói tiếp, từ khi biết Thập Tam, cô đã bao lâu không nghĩ đến Thịnh Thế, cũng không nhớ tới vết thương mùa thu hiu quạnh gì đó. Cho tới giờ phong cảnh không khác, nhưng tâm tình bất đồng.

Giọng nói Thịnh Thế từ tính mà giàu cảm tình: “Giờ thế nào không đề cập tới, vẫn là hoài niệm năm đó, khi đó cuộc sống và tình cảm vì tình thuần mà trân quý. Thanh Vi, em rất thích lấy đồ thủ công, bây giờ còn làm không ?”

Thanh Vi nhàn nhạt nói: “Đều là một chút chơi đùa của con gái, giờ không thời gian làm.” Lời của cô lập tức đánh nghiêng không khí hoài cảm, phá hủy không khí mờ ám. Thủ công sao ? Thiếu nữ vì

muốn bạn trai khích lệ “Tâm linh khéo tay” Mà hưng trí bừng bừng học tập bên các loại vật nhỏ, vừa đi không quay lại.

Thịnh Thế vốn muốn nói chuyện phiếm với Thanh Vi, không phải người yêu cũng có thể làm bạn, anh vẫn hoài niệm cảm tình thuần khiết kia, nhưng Thanh Vi đối với anh rất khách khí cũng rất lạnh nhạt, hình như cô tạo ra một tầng bảo hộ, chẳng những xa lạ, hơn nữa làm cho anh không nhìn rõ.

Anh không nói chuyện nữa, đáng ngồi thả lỏng mà tao nhã, mùi nước hoa Givenchy thực đậm thoảng qua, điển hình nam nhân có khí chất. Nữ sinh một bên nhìn, thế nhưng lặng lẽ đỏ mặt. Thanh Vi chú ý tới, thềm than một tiếng: Vẫn hấp dẫn nữ hài tử như vậy.

Thập Tam không biết hai người qua lại, nhưng trong sách của Thanh Vi từng thấy ảnh của nam nhân này, nên nói, lúc ấy anh ta vẫn là một nam hài nhi. Từ tướng mạo khí chất mà nói, Thịnh Thế giữa một đồng thiếu nam thiếu nữ không cần làm động tác đặc biệt gì vẫn có thể lộ ra.

Còn có ảnh chụp chung của Thanh Vi và anh, khoảng cách không khe hở, hai tay nắm chặt, bối cảnh tình thơ ý hoạ..... Thập Tam có thể đoán ra một chút quan hệ trước kia của bọn họ.

Thịnh Thế rất đặc biệt, là loại vật sáng, trên người nhiều ưu điểm và hào quang, muốn không hấp dẫn người khác phái cũng khó. Nhưng Thập Tam cũng không lo lắng, thậm chí không có bao nhiêu cảm giác nguy cơ.

Thập Tam đến từ thế giới nữ tôn, đối với chuyện trước kia của thê chủ, lực thừa nhận chuyện ngoài giá thú và đàn ông thế giới này tuyệt đối không phải cùng một cấp bậc. Ở trong mắt anh, Thịnh Thế

chẳng qua để lại chút dấu vết trong quá khứ của Thanh Vi, như nước gợn sóng trong hồ, cuối cùng cũng bình lặng lại, mình mới là thân nhân của Thanh Vi, sau này sẽ chăm sóc cô bảo vệ cô, hướng chi qua vài thập niên nữa, Thịnh Thế lại càng không tính cái gì.

Thanh Vi vốn lo lắng Thập Tam sẽ có ý tưởng với Thịnh Thế, dù sao Thập Tam quá nhạy cảm, lại phát hiện Thập Tam căn bản không có chuyện gì, khi thấy ánh mắt Thanh Vi còn mỉm cười. Gương mặt cực anh tuấn của anh vốn là biểu cảm lãnh túc, cười như vậy khiến người ta kinh diễm.

Thiếu nữ vụng trộm quan sát bọn họ lại bị điện giật, bắt đầu trộm ngấm Thập Tam, lại đỏ mặt. Thanh Vi hắc tuyến: Em gái nhỏ này, em luôn ngượng ngùng là vì cái gì?

Vài người không nói chuyện, Thịnh Thế phát giác không khí có chút nặng nề, trong lòng cũng nặng trĩu. Nhìn thấy Thanh Vi và Thập Tam trao đổi ánh mắt, lửa nhỏ bay ra xung quanh, lần đầu tiên Thịnh Thế cảm thấy, mình cũng có chút cô đơn.

Anh nhẹ nhàng ho khan một chút, nói với Thập Tam: “Doãn tiên sinh nhìn rất quen, quán quân trận đấu võ thuật, ngài xuất thân là thế gia võ thuật sao?”

Thập Tam không có địch ý với Thịnh Thế, nhưng cũng không có ý thân cận, nhất là anh ta từng theo dõi mình. Thập Tam lúc ấy liền phát hiện là anh và Đông Gia Tuệ, giờ nghe Thịnh Thế nói chuyện với mình, không để ý đến anh ta.

Vì thế Thập Tam không chính diện trả lời vấn đề của Thịnh Thế, mà là nói: “Thịnh tiên sinh đã quên, chúng ta không phải gặp lần đầu tiên.”

Thanh Vi kinh ngạc :“Hai người quen nhau ? Quen lúc nào vậy?”
Thịnh Thế cũng sửng sốt, không nghĩ tới Thập Tam nói như vậy.

“Ngày đó anh ta cùng Đông Gia Tuệ tới tìm chúng ta, vẫn chờ ngoài cửa quán.” Thập Tam giải thích cho Thanh Vi.

Thanh Vi không thể tin nhìn Thịnh Thế, lại nhìn đến Thịnh Thế một mặt xấu hổ, không khác cam chịu. Ban đầu anh là cùng Đông Gia Tuệ quay về, cũng không dám lộ mặt..... Cô cũng trầm mặc, càng mất đi hứng thú nói chuyện với Thịnh Thế.

Thập Tam mặt than mặt vô cảm, đối với việc vạch trần hành vi theo dõi của Thịnh Thế không có gánh nặng tâm lý, anh không sợ Thịnh Thế làm dao động cảm tình của Thanh Vi, nhưng không thích cái cách thử trâu chọc của anh ta. Vì thế Thanh Vi càng thêm coi thường Thịnh Thế, đoạn đường kế tiếp mấy người không cùng xuất hiện nữa, nhưng thật ra có mấy thiếu nữ chủ động bắt với chuyện Thịnh Thế, mặt đỏ tim đập ánh mắt tỏa sáng.

Thịnh Thế từng nghĩ, khi gặp mặt Thanh Vi hẳn là chua xót giận toan, dư vị vô cùng, lại không bị khách sáo; Thanh Vi vốn tưởng rằng khi gặp lại sẽ đánh vỡ nội tâm bình tĩnh của cô, kết quả thế nhưng gọn sóng không dậy nổi, giống như buông được một gánh nặng trầm trọng, càng thêm khoan khoái.

Cô nghĩ: A Ngự người này, dù không nói lời nào, nói một câu lập tức đắm vào chỗ yếu hại, không hổ từng luyện điểm huyết.

Thịnh Thế ra phía trước đứng, khi anh xuống xe cũng chào hỏi Thanh Vi, Thanh Vi cũng không đi đưa. Anh và cô, vốn chính là gặp nhau không bằng hoài niệm, cũng là âm kém dương sai ở chung mười mấy giờ trong không gian nhỏ hẹp.

Khi Thịnh Thế xuống xe trời còn tối, anh nhìn chăm chú Thanh Vi thật sâu lần cuối cùng, lại bắt tay cáo biệt Thập Tam. Xuống xe nhìn thấy ngọn đèn vàng sân ga chiếu xuống đất một bóng đen, anh quay đầu nhìn lại, trong tàu tối đen an tĩnh, chỉ có người xuống xe chế tạo các loại thanh âm trên sân ga.

Một trận gió đêm thổi tới, giải quyết không khí khô nóng. Thịnh Thế thở ra một hơi, bước nhanh đi ra, không quay đầu lại.

Lúc này, Thanh Vi nhìn thoáng qua cửa kính xe, thấy Thịnh Thế chậm rãi xuống phía dưới, biến mất ở lối vào. Cô nhắm mắt, không quan tâm nữa, cô biết lúc này có một người dựng thẳng lỗ tai ở chú ý động tĩnh của cô, không khỏi mỉm cười.

Cảm tình trước kia, vẫn là giữ kín trong lòng, sẽ không thay đổi sẽ không kích thích, lại ngăn nắp, nếu không phải của mình, còn không bằng tri kỷ thực dụng. Ấm áp và tình yêu trong tay, đó mới là đáng giá dụng tâm.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 121: Cuộc Sống Tuần Trăng Mật

Đến thành phố H, Yến Dung và Hân Hân tới đón bọn họ, vô cùng vui vẻ mang hai người đi thuê phòng tốt. Là một tiểu khu xinh đẹp, tuy diện tích không lớn, nhưng hai sảnh sạch sẽ, nam bắc hướng, ngay cả gió thổi qua cũng mang theo mùi hoa.

Thanh Vi xem từng cái, gia cụ sạch sẽ, đồ điện gia dụng cũng đầy đủ, thậm chí còn có lò nướng và bếp điện, bát đĩa đồ mới, lọ gia vị ngay ngắn chỉnh tề. Phòng ngủ chăn màn gối đệm chẳng những mới tinh còn được giặt qua, tỏa ra mùi hương của mặt trời, trong tủ lạnh còn có rau dưa và hoa quả.

Cái này tuyệt đối là Yến Dung tỉ mỉ chuẩn bị, cô cảm động nói: “Chị, thật tốt quá, chị phí bao nhiêu công sức.”

Yến Dung cười vui vẻ: “Nếu không phải muốn hai người đến đây có thể lập tức ở thoải mái, chị đã sớm không nhịn được chạy đi tham gia hôn lễ.”

Thanh Vi hỏi cuộc sống của cô thế nào, cô nói mua xuống hai cửa hàng mặt tiền, cái lớn trong nội thành cho thuê làm salon tóc, cái nhỏ tới gần trường học cho thuê làm cửa hàng. Mặc dù ly hôn có cầm tiền, nhưng miệng ăn núi lở, đầu tư ổn thỏa là tốt nhất.

Yến Dung nói: “Giá phòng nơi này rất đắt, hai cửa hàng mặt tiền có thể mua 6,7 cái. Cũng may tiền lời không tệ, chị cũng bớt lo, còn chuẩn bị lại làm chút chuyện cho mình.” Khi khó khăn thống khổ, Yến Dung giống như cả người đều có một tầng bụi, lúc này vui vẻ, tinh thần tốt, Thanh Vi cũng vui vẻ từ đáy lòng, ôm chị họ một cái nồng nhiệt.

“Nha đầu điên.” Yến Dung bị cô ôm mạnh thì phát hoảng, lại không nhịn được chut xót trên mũi, cô cười cũng dùng sức ôm Thanh Vi.

Hân Hân chạy lại : “Mẹ và dì Ba lát nữa hãy ôm, con đói lắm rồi, con đồng ý mang dượng đi ăn cá nga.”

Cô bé mặc váy hoa, khi làm nũng hơi nhăn mũi nhỏ, ngây thơ đáng yêu, Thanh Vi và Yến Dung cười giữ chặt tay bé, cùng Thập Tam đi ra ngoài ăn cơm.

Tuần trăng mật này, tuy không là xa hoa tinh mỹ, nhưng rất thích ý rất ấm áp.

Thanh Vi và Thập Tam sống tại khu dân cư, trước cửa sổ là một mảnh xanh lá mạ. Buổi sáng tỉnh lạ trong tiếng chim hót, mở mắt thì nhìn thấy ánh mặt trời nhỏ vun xem qua kẽ ka1. Thời tiết tốt thì chọn một nơi ra ngoài du ngoạn, khi ánh mặt trời không mạnh thì mượn thuyền du hồ. Có khi Yến Dung đến tìm bọn họ, dẫn bọn họ đi nghe kịch địa phương, đến nơi cảnh trí tốt nhất tìm vườn trà uống trà, nghe biểu diễn đàn tranh. Khi muốn nghỉ ngơi thì ở trong phòng xem TV bốc đài sen, tìm sen tươi mới cũng không quá đáng, vừa vận ăn trừu hoà.

Giữa trưa thường xuyên ở bên ngoài, chọn nhà hàng sạch sẽ đặc sắc có mùa nào thức nấy, buổi tối thì tự nấu ăn. Thanh Vi muốn chăm sóc Thập Tam, nhưng ngày đầu tiên xuống phòng bếp, Thập Tam đã nóng nảy.

Anh cố chấp chặn ở cửa không cho Thanh Vi vào, nghiêm túc nói: “Làm gì có đạo lý phụ nữ có chồng còn tự mình xuống bếp?”

“Trước kia ở nhà em cũng từng làm cơm mà.” Thanh Vi hắc tuyền đầy đầu, không rõ anh rối rắm cái gì.

“Nếu thời gian đi làm không cho phép thì thôi, giờ anh nhàn rồi không có việc gì sao có thể cho em nấu cơm?”

“Nhưng anh mang thai!” Thanh Vi ý đồ chen vào không thành công, lần đầu tiên có oán niệm với sự cao lớn của Thập Tam: “Em phải chăm sóc anh.”

“Anh lại không có phản ứng gì, đâu có tinh quý như vậy. Dù sao việc này không cần em nhúng tay.”

Thập Tam cố chấp lên, Thanh Vi không có biện pháp. Giá trị vũ lực của anh rất cao, Thanh Vi chỉ có thể nhận thua. Kết quả một mình Thập Tam nấu cơm giặt giũ, quét dọn phòng ôm lấy mọi việc, dị nghị của Thanh Vi bị phủ quyết hết, sau này chỉ cần Thanh Vi có loại ý đồ này, anh lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm cô, hào quang trong mắt phượng bắn ra bốn phía, bắn tới Thanh Vi tay chân cứng ngắc.

Thanh Vi bất đắc dĩ, lại luyện tiếc anh mệt, giải thích nửa ngày cùng làm gia vụ cũng là một loại tình thú, rốt cục được Thập Tam cho phép - cô có thể phụ trách lau bàn.

Cô ôm trán hỏi: “Sửa sang lại giường cũng để em đi, em dậy trễ.”

“Không được.”

“Vì sao? Anh nói vì sao ?” Khi không biết Thập Tam, Thanh Vi từng nghĩ mình sẽ tranh chấp cùng lão công vì phân phối gia vụ, lại không nghĩ rằng vì không tranh được gia vụ.

“Bởi vì trải giường chiếu quét dọn giường chiếu là trách nhiệm của phu thi, chuyện này cũng không làm thì phu thi thành cái gì?”

..... Thanh Vi hoàn toàn thất bại. Cô nắm chặt nắm đấm nhỏ, nghiến răng ăn kem trừ hỏa.

Trừ bỏ chuyện này, Thập Tam còn phát huy đầy đủ tác dụng của lò nướng và bếp điện, thường xuyên làm điểm tâm nhỏ các loại, kết hợp với trà xanh nước trái cây, dùng để chiêu đãi Yến Dung và Hân Hân. Những món anh làm ngon lắm, Hân Hân đặc biệt thích, cứ ăn không ngừng, Yến Dung cười nói Hân Hân béo mấy cân.

Cha mẹ Yến Dung vốn rất hoan nghênh Thanh Vi đến làm khách, vì không quá rầy rầy tuần trăng mật của cô mới không thường xuyên tới. Lão nhân muốn làm đồ ăn ngon, trước tiên kêu cô mang theo đến nhà Thập Tam. Nơi này là phía nam, khuynh hướng nữ hài tử là thủy linh quyến rũ, mẹ Yến Dung còn làm cho Thanh Vi 2 cái sườn xám.

Sườn xám kia vô cùng xinh đẹp, sau khi mặc vào hiển lộ hết ôn nhuận tao nhã của con gái, Thanh Vi thay đồ mới, cảm thấy bước sen nhẹ nhàng tuy đẹp mắt, nhưng muốn bảo trì cái loại lả lướt chi tư này nữ cảnh phương bắc như cô làm không được, mệt lắm.

Thanh Vi muốn thay, Yến Dung mặc kệ. Cô chỉ huy Hân Hân đề Thanh Vi lại, bới tóc lên cho cô, tà tà cắm lên 3 cây trâm của mình. Hóa trang một hồi, Thanh Vi thật là chút giống cô gái Giang Nam đất thiêng nẩy sinh hiền tài.

Mọi người cũng thấy đẹp mắt, Yến Dung bị kích động kéo Thanh Vi và Thập Tam đi tản bộ. Chọn nơi phong cảnh đẹp, chụp cho cô và Thập Tam không ít ảnh, trở về xem trên máy tính, hiệu quả thật không tệ, nhất là mấy tấm bên hồ sen đặc biệt xinh đẹp.

Yến Dung kiểm kê tài sản xong, giao cho Thanh Vi: “Này, sau này ảnh chụp tư mật đều để trong này, đừng đánh mất.”

Thanh Vi hắc tuyến: “Ảnh tư mật gì chứ.....”

“Vừa kết hôn thôi, vợ chồng tươi mới rất tốt, chị sợ em làm ra phim sex thôi mà.” Yến Dung nhỏ giọng nói bên tai cô. Thanh Vi giận dữ, đuổi đánh cô, Hân Hân cười hì hì quấy rối, trong nhà một mảnh gà bay chó sủa.

Mấy dặm gần đó đều chơi đùa xong, hai người ngồi xe đi nơi xa một chút. Giao thông tiện lợi, cơ bản đều có thể trở về trong ngày. Cả ngày đai đeo quần đùi, Thanh Vi sưởi nắng đen, Thập Tam vẫn còn màu da ban đầu.

Làm một nữ nhân, Thanh Vi sinh ra tự ti nghiêm trọng. Nhưng là dù chống nắng, cô vẫn dung mắt thường có thể thấy tốc độ đen đi, mà làn da màu mật ong của Thập Tam vẫn chung thủy với chủ nhân. Cuối cùng Thanh Vi lòng đố kỵ không thể vãn hồi, vụng trộm khi Thập Tam ngủ, dùng bút vẽ tranh lên móng anh, phát tiết tâm lý âm u của mình.

Thực Thập Tam đã phát hiện ngay khi cô sẽ, nhưng vẫn nhin xuống không động đậy, giả bộ ngủ, muốn nhìn xem Thanh Vi muốn làm gì.

Cho nên khi Thanh Vi dào dạt đắc ý dùng gương phản quang, triển lãm cho anh vẽ người mà cô tự nghĩ ra, khoe miệng Thập Tam co rút.

Trên mông của anh có vẽ một con thỏ, theo giới thiệu của Thanh Vi là lâu phụ vang danh thỏ tư cơ, bên trái ngửa đầu chống nạnh bộ dáng bừa bãi, bên phải thì ôm đầu cúi lổ tai rất đáng thương.

Đây là cái gì! Trong lòng Thập Tam lần đầu tiên lật bàn. Anh cho rằng Thanh Vi sẽ viết chữ nổi, vậy cũng không có gì, anh là người của cô, cô muốn để lại chút ký hiệu cũng không sao. Nhưng hai con thỏ sinh động đơn giản có chút quỷ dị này là chuyện gì xảy ra?

Thanh Vi còn chỉa chỉa con thỏ chống nạnh: “A Ngự.” Lại chỉ thỏ đáng thương :“Em.”

“Anh không có.”

“Ách?” Thanh Vi đặt gương xuống vì mỏi tay.

“Anh không có bừa bãi.” Thập Tam có chút ủy khuất:“Hơn nữa em rất phiền muộn sao?”

“Ách.....”

Kết quả cuối cùng của việc này, chính là Thanh Vi yêu mến chà xát lưng cho lão công, còn cần cù thành khăn chà sạch thỏ kiêu ngạo. Đương nhiên, trong quá trình giở trò, cảm thụ thật tốt một phen, cuối cùng ăn người luôn.

Cuộc sống thích ý như vậy, Thập Tam tỉnh dưỡng tốt lắm. Anh có thêm chút thịt, xem chẳng phải gầy, giấc ngủ cũng tốt, khẩu vị đại khai, mỗi lần ăn Thanh Vi rất có cảm giác thành tựu – nhìn đi, tôi nuôi nấng lão công thật tốt. Cô chủ động che dấu chuyện mình mới bị nuôi nấng mới là thật.

Tuần trăng mật kết thúc, Thanh Vi và Thập Tam tinh thần sáng láng. Không có lữ hành hồi hải khắp nơi, tuy ít đi rất nhiều lạc thú, nhưng có được rất nhiều, tối thiểu, thân thể Thập Tam nghỉ ngơi hết lời để nói.

Bọn họ cáo biệt một nhà Yến Dung, tâm tình khoái trá lên đường về.

Sau khi về, Thập Tam thu thập xong thì đi gặp ba Yến mẹ Yến. Anh rất chính quy châm trà, sau đó quỳ xuống kính trà cho nhị lão, cảm tạ từ ái của bọn họ, làm cho mẹ Yến kinh hỉ, cảm động rơi lệ.

Thanh Vi và Thập Tam đều bắt đầu đi làm, không quá lâu, Thanh Vi tìm bác sĩ mình quen, chứng minh mang thai.

Mọi người đều nói đùa chúc mừng Thanh Vi, cô nhận lấy, trong lòng nghĩ: Năm tháng sau phải làm sao bây giờ? Mình phải nhét gói đầu nhỏ giả bộ mang thai sao?

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 122: Hai Ba Chuyện

Mấy tháng sau, cuộc sống của Thanh Vi và Thập Tam rất hài lòng, bạn bè bên người cũng sống không tệ, đương nhiên này không bao gồm mỗi ta nào thiếu hụt thực thực. Khi trở về từ tuần trăng mật, Thanh Vi phát hiện, Tiểu Vị và Lưu Húc Dương nội đấu thăng cấp, hai người xem nhau không vừa mắt.

Lưu Húc Dương vạch trần Tiểu Vị nói chuyện với bạn gái Triệu Quang Hoa làm bất lợi cho đoàn kết trong cảnh đội, gây trở ngại chuyện tốt của người, Tiểu Vị nổi giận, nói đây là bịa đặt, thề muốn trả thù.

Vì thế hôm nay khi Thanh Vi đi làm phát hiện trong hộp thư lại xuất hiện một bưu kiện không phải công vụ: “bản kiến nghị trừ ác”. Là một tài liệu nói, dĩ nhiên là làn điệu khúc quân hành, nhưng ca từ sửa lại:

Đứng lên, mọi người đừng bị lừa gạt!

Dùng tín nhiệm của mọi người, xây Trường Thành mới của chúng ta!

Hình cảnh chi đội, đến lúc rất nguy hiểm,

Mỗi người đều có thể bị Lưu Húc Dương lừa gạt!

Đứng lên, đứng lên, đứng lên!

Chúng ta toàn đội một lòng, sửa lại lời nói dối

Vạch trần, vạch trần, vạch trần mặt!

Rõ ràng ca từ tri ác, lại hát khí thế ngất trời.

Thanh Vi cười bò.

Không biết Tiểu Vị là tự mình có tài hay là tìm người làm, chắc oán niệm của cô nhiều lắm sâu lắm, mới có thể không tiếc vốn gốc ép buộc như vậy.

Bởi vì bài hát này quá khôi hài, mọi người gửi cho toàn đội, còn gửi về cục lí. Kết quả có người không cẩn thận phát đến hộp thư của phó cục trưởng Tổng. Phó cục trưởng Tổng bất mãn, thế nhưng ai nhàn lại làm chuyện loại này? Diễn trò trong lúc làm việc?

Vì thế truy ra, rõ ràng rất nhanh. Tiểu Vị nhận phê bình nghiêm khắc, sau đó từ bản đội tiến hành xử phạt.

Lúc này Kiều chính ủy đã lui về tuyến 2, tân chính ủy hiện tại họ Hồ, tên Hồ Nhất Dao, bởi vì gần đây anh khảo hạch rất nhiều người, lời cửa miệng chính là: “Chế độ phải chứng thực, áp đặt quản lý!”

Đại Hải nói thầm với Thanh Vi: Tiểu Vị rơi vào tay hấn, phỏng chừng dữ nhiều lành ít.

Quả nhiên, có người lộ ra quyết định bước đầu xử phạt Tiểu Vị là thông báo phê bình toàn cục, cũng khấu trừ tiền thưởng cả quý, xóa bỏ tư cách sếp loại ưu cuối năm.

Tiểu Vị không nghĩ tới chuyện biến thành như vậy, cô hối hận không kịp, không hơn hận Lưu Húc Dương nữa, thông báo phê bình dọa người khiến khẩu vị của cô giảm xuống.

Lưu Húc Dương cũng uể oải. Anh không nghĩ tới tranh đấu với Tiểu Vị khiến cô mất đi tư cách xếp loại, phải biết rằng Tiểu Vị biểu hiện làm việc rất tốt, không ngoài ý muốn có thể được hạng tiên tiến trở lên. Mà chuyện này đều là vốn liếng để thăng cấp sau này.

Nói đến việc này không phải sai anh, nhưng cũng có chút quan hệ, nếu lúc trước không phải anh và Tiểu Vị tổn hại lẫn nhau, làm Tiểu Vị nóng nảy, cũng sẽ không có chuyện này. Cho nên Lưu Húc Dương chột dạ.

Ban đêm, Tiểu Vị còn chưa đi, đèn văn phòng còn sáng. Cô còn khổ sở ? Chẳng lẽ cô khóc ? Lưu Húc Dương nghĩ: Tuy rằng cô hơi dữ một chút, ngốc một chút, hủ một chút, ăn nhiều một chút..... Nhưng dù sao cũng là con gái.

Nếu cô khóc thật, buổi tối cũng tránh ở trong văn phòng không muốn về nhà, Lưu Húc Dương có chút bất an. Anh cố gắng nhìn vào văn phòng của cô, lại không thấy rõ lắm.

Lưu Húc Dương do dự, sau đó có một quyết định gian nan - lấy kính viễn vọng ra nhìn. Trong lòng anh cầu nguyện ngàn vạn đừng xuất hiện hình ảnh hạn chế độ tuổi gì. Bằng kinh nghiệm công tác nhiều năm của anh, Tiểu Vị này, nếu làm chuyện thay quần áo mà không kéo rèm cửa sổ gì đó, cũng có khả năng.

May mắn không có. Lưu Húc Dương vừa thấy may mắn đồng thời lại có chút tiếc nuối. Tiếc nuối? Anh tuyệt không thừa nhận, đáng người kia thực đáng yêu.

Tiểu Vị ngồi trước bàn cạnh cửa sổ, lấy tay chống lên trán không nhúc nhích, cúi đầu không nhìn thấy biểu cảm trên mặt. Lưu Húc Dương nhìn thấy cô khổ sở như vậy, hoàn toàn không còn kiêu ngạo như khi ức hiếp anh, cũng không hung dữ, hoàn toàn là nữ sinh bị chèn ép đáng thương.

Anh nhìn một lát, suy xét một trận, rốt cục hạ quyết tâm hôm nay đi văn phòng lãnh đạo trực ban.

Lưu Húc Dương thừa nhận với thượng cấp, nói vì hành vi của mình khiến cảm xúc Tiểu Vị dị thường, mới có chuyện bưu kiện, hy vọng mình có thể gánh vác hoặc là chia sẻ trách nhiệm.

Đây không phải vấn đề của anh, nhiều lắm xem như nguyên nhân dẫn đến, cho nên lãnh đạo không đồng ý. Nhưng là xét thấy thái độ tốt của anh và biểu hiện nhất quán của Tiểu Vị, cuối cùng đảng uỷ quyết định, xử phạt Tiểu Vị là trừ tiền thưởng quý và xoá bỏ tư cách xếp hạng cuối năm, nhưng không thông báo phê bình.

Dù sao Tiểu Vị làm ra việc này, nếu không mất tư cách cũng không có khả năng được xếp loại ưu. Mặc kệ nói thế nào, việc Lưu Húc Dương làm không có nhiều tác dụng, Tiểu Vị sẽ không bị thông báo vẫn là trong lòng có chút an ủi.

Nhưng chuyện về bưu kiện giống như bão, lần đầu đổ bộ không tính cái gì, còn thổi quét một mảnh. Hồ Nhất Dao khởi xướng hoạt động tự kiểm điểm trong đội, yêu cầu toàn đội mỗi người đều nghĩ lại nghĩ lại tư tưởng nhận thức và tác phong làm việc của mình, đặc biệt là vấn đề trái pháp loạn kỉ, viết thành tài liệu nộp lên.

Hồ Nhất Dao còn cường điệu: Tài liệu phải thành khẩn, nội dung phải vững chắc, thái độ phải nghiêm túc, phân tích phải triệt để!

Không được ít hơn 3000 chữ, hơn nữa phải có vấn đề. Không có vấn đề ? Không có người nào toàn vẹn, đó là chuyện không có khả năng!

Chuyện này làm người trong đội hình cảnh khổ sở rồi, trừ lúc đi công tác bên ngoài, từng văn phòng đều có người ôm quai hàm, gãi đầu, viết tài liệu tự kiểm.

Đến ngày hội dự họp, Hồ Nhất Dao tổng kết tài liệu của mọi người, khen ngợi vài người. Sau đó rút ra hai tài liệu hỏi: “Triệu Quang Hoa, Đại Hải, tài liệu của hai người là tự mình nghiêm túc viết sao?”

Hai người lập tức cam đoan: Phải.

Hồ Nhất Dao hòa ái nói: “Nga, vậy tôi đọc một đoạn cho mọi người nghe.”

“Đây là Triệu Quang Hoa : Làm một người đồng chí công tác trên 30 dư, tôi biết rõ tầm quan trọng của việc tuân chương thủ kỷ, lúc nào cũng nhớ kỹ, kỷ luật chính là đường dây cao thế, ai đụng vào sẽ bị điện giật.....”

Anh đọc đến nơi này thì ngừng lại, dùng vẻ mặt ôn hòa nói: “Triệu Quang Hoa, tôi nhớ năm nay cậu còn chưa đến 30 đi, có thể công tác 30 năm? Chẳng lẽ khi cậu còn là thai nhi, đã biết không thể đụng vào đường dây cao thế?”

Triệu Quang Hoa xấu hổ vô cùng, bên dưới có một trận ðề nén ho khan.

Hồ Nhất Dao lại đọc: “Đây là Đại Hải : Tôi thấy làm người cảnh sát nhân dân quan trọng nhất là kỹ năng cảnh vụ. Cương vị của tôi

tại chỗ cảnh sát giao thông là như thế, vì chỉ huy tốt, khai thông giao thông có hiệu quả, tôi nắm chặt tất cả thời gian khổ luyện kỹ năng nghiệp vụ, còn đọc [giải phẫu học],[hiện trường khám tra học] vân vân.....”

Hồ Nhất Dao nói:“Đại Hải đồng chí, tôi không biết cậu vừa đảm đương pháp y đồng thời còn kiêm nhiệm cảnh sát giao thông, có thể sử dụng giải phẫu học chỉ huy giao thông. Xem ra, đội cảnh sát giao thông cũng nên phát tiền lương cho cậu.”

Lần này đã có người không nín được, cười ra tiếng. Đại Hải mặt mày thảm đạm.

Anh và Triệu Quang Hoa đều là tìm trên mạng, sửa chữa sửa chữa báo cáo kết quả công tác. Nhưng chi tiết không chú ý lại hại chết người, không sửa chữa triệt để, kết quả tạo thành bi kịch hôm nay.

Thanh Vi cũng cười, đột nhiên nhớ mình cũng tải xuống sửa chữa, không biết có lỗi hổng hay không. Vì thế tâm tình khẩn trương nửa ngày, cũng may Hồ Nhất Dao không khai đao nữa, Thanh Vi thuận lợi qua cửa.

Chuyện nháo ầm ầm cũng đã xong, trước sau lại trôi qua thêm một tháng. Cuối cùng Thanh Vi lấy lại được thanh tĩnh. Nhưng hôm nay về nhà, Thập Tam hỏi cô:“Nếu anh trúng thưởng em có cao hứng không ?”

Thanh Vi nhất thời kích động, chẳng lẽ Thập Tam mua xổ số? Nếu là mấy trăm vạn, a cạc cạc cạc..... Đương nhiên, dù là mấy vạn cũng tốt lắm mà. Cô hưng phấn ôm lấy Thập Tam: “Trúng bao nhiêu?”

“Thật nhiều, nhưng mà.....”

“Thật nhiều?” Thanh Vi vui vẻ nói: “Bao nhiêu?”

“Tiền mặt 200 trăm vạn, 2 chiếc Ferrari 1 chiếc Porsche, 3 iphone, 5 laptop.”

“Cái gì? Sao có thể, đây là xổ số gì?”

“Không phải xổ số, là nhận được tin nhắn trúng thưởng. Hai ngày nay mới có. Có nói anh tham gia hoạt động, có nói là tùy cơ quay số, anh còn kỳ quái sao có thể có vận khí tốt như vậy.”

“.....” Thanh Vi phun máu trong lòng. Có lẽ biểu cảm của cô vặn vẹo, Thập Tam có chút bất an, lại chủ động nói : “Nhưng cũng có chuyện không tốt. Nói anh chuyển phát hành cấm tư tang bắt, chi thẻ tín dụng, pháp viện lệnh truyền lệnh cái gì. Quái lạ nhất là còn có nói hài tử của anh bị thương nằm viện hoặc là bị bắt cóc, bảo anh mau chóng chuyển tiền.”

“.....” Thanh Vi thấy Thập Tam một mặt không hiểu, nội tâm rơi lệ như mỳ sợi.

Được rồi, sống trong thế giới nhiều thủ đoạn lừa gạt như vậy, hết thầy đều là mây bay.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 123: Ngụy Trang Là Một Kỹ Thuật Sống

Đảo mắt liền đến 5 tháng mang thai. Thanh Vi cẩn thận quan sát qua, tuy tháng này bụng hẳn là lộ ra, nhưng tình huống mọi người không giống nhau, không hoàn toàn là 1 loại.

Tỷ như có người, sẽ béo lên rất nhanh, ở trong một tháng béo thành mập mạp, sau đó ngay cả mặt cũng trở nên rất tròn; Có người bụng rất nhỏ, thậm chí nhìn từ sau lưng không nhìn ra mang thai, thẳng đến sinh sản khi bụng cũng không phải rất lớn. Còn có người may mắn, trừ bỏ bụng phồng lên, toàn thân cũng không có biến hóa gì, mặt và cánh tay, giống như khi chưa mang thai.

Thì ra cũng không giống cô nghĩ lúc trước, phụ nữ có thai đều sẽ toàn thân sưng vù béo lên, Thanh Vi yên tâm hơn - có thể giả mang thai, nhưng không có cách nào giả béo mặt phì chân. Hơn nữa lúc này thời tiết đã lạnh, mùa đông mọi người mặc nhiều, giả bộ rất tốt.

Thanh Vi rưng rưng làm mình xấu đi, cho rằng mùa đông tận lực mặc lưu loát, giờ buông tha cho các loại giữ ấm chuyên dụng gì đó, chỉ mặc quần áo rộng rãi, khan choàng, bụng gì gì đó, cũng rất giống một bà mẹ năm tháng.

Bụng Thập Tam cũng lớn lên. Cũng may còn không phải đặc biệt lớn, quần bò gì đó mặc không vừa, Thanh Vi tìm mấy loại đồ người già hay mặc, bên ngoài khoác áo khoác còn có thể che lấp.

Này còn may là Thập Tam thân cao. Bởi vì cao lớn, bụng hơi lớn cũng không rõ ràng. Thập Tam trước kia liền cũng không mặc áo trong linh tinh lộ thịt khá nhiều, giờ mùa đông mặc kía đáo chút cũng là không khiến người khác hoài nghi.

Nhưng đây không phải kể lâu dài, bụng anh sẽ từ từ lớn lên, sớm hay muộn sẽ giấu giếm không được, Thanh Vi nghĩ: Việc ở trung tâm tập thể hình có thể từ chức, nhưng người trong nhà thì làm sao bây giờ?

Cha mẹ đã sớm nói qua, chỉ cô cần, sẽ đi qua chăm sóc cô, kỳ thực mẹ Yến đã sớm nóng lòng muốn đến. Thanh Vi luôn luôn canh Thập Tam, cô hành động cũng rất lưu loát, không cần người đến. Nhưng chờ tháng sau, phỏng chừng sẽ không ngăn được nhiệt tình của lão thái thái.

Thanh Vi hàng tháng xin nửa ngày phép đi “kiểm tra thai nhi định kỳ”. Cô vì giả bộ cho giống, tra xét không ít chuyện phụ nữ có thai nên làm. Tỷ như đi đường không thể quá nhanh, tỷ như không thể xoay người, tỷ như hàng tháng kiểm tra một lần.....

Đáng thương Thanh Vi ! Cô không có cục cưng, không biết mấy chuyện này, có đôi khi hơi chút không chú ý, bị nhóm chị lớn phát hiện bị ngăn lại, vài lần sau làm cô lo lắng đề phòng, chỉ sợ lộ.

Cô càng sợ qua một đoạn thời gian nữa, có người sẽ muốn sờ bụng cô - có không ít nữ nhân đều có ham thích này. Trời biết cô trong bụng nơi nào có được thai máy !

Hôm nay Thanh Vi đi làm, trước khi đi làm mua vịt sốt cay, rảnh rồi thì cắn ăn. Máy ngày trước dì cả cô đến thăm, không dám ăn

cay, nhin vài ngày cuối cùng có thể làm cho vị giác thỏa mãn một chút.

Thanh Vi đang cắn khớp xương hấp tủy, Tiểu Vị đẩy cửa vào, cầm trong tay mấy quyển sách. Cô cười nói: “Anh tôi mới có con lớn không lâu, sách chị dâu mua về mang thai và bảo vệ sức khỏe trẻ sơ sinh còn mới, còn có âm nhạc dưỡng thai, đưa cho cậu xem có hữu dụng không.”

Thanh Vi lau tay, cầm sách. Hai ngày nay cô còn mua sách xem, cái này bớt việc. Tiểu Vị đi tới hai bước, nhìn thấy cổ vịt, không đồng ý nói: “Cậu có cục cưng, cổ hay cánh gà tiem cái gì, nghe nói tuyển dịch lim-pha nhiều, ăn ít thôi.” Nói xong không khách khí mà cầm một cái nhét vào miệng.

Cổ vịt thật cay, Tiểu Vị cảm thấy đầu lưỡi nhận đến kích thích, cô cấp tốc uống một ly nước lạnh, không khỏi nhìn Thanh Vi: “Cậu ăn cay như vậy ? Có thể không? Chị dâu tôi lúc trước ăn cay, thai nhi động lợi hại, bụng cũng không thoải mái. Chị nói nói mình ăn cái gì nó ăn cái đó, tiểu tử kia chịu được sao?”

Thanh Vi 囧.

Cô không chú ý chuyện này. Thật là như vậy? Nghe nói có một số người vì mang thai mà thay đổi khẩu vị, không biết đồ ăn kích thích sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, vừa nghĩ, hình như đúng là như vậy đi.

Cũng may Tiểu Vị vốn là người thần kinh thô, Thanh Vi tùy tiện nói mấy câu sẽ không chú ý. Cô tùy tiện oán giận: “Lần này cũng không biết sao lại thế này, đến đặc biệt nhiều, buổi sáng họp liền lo lắng. Giờ tôi mua thêm bao lát nữa dùng.”

Các cô bình thường cũng trợ giúp cho nhau, Thanh Vi thuận tay kéo ngăn kéo ra cầm một bịch cho cô: “Này, cầm đi, mấy ngày hôm trước tôi vừa xong, không cần.”

Không cần chạy đi, Tiểu Vị rất vui vẻ nhận, đột nhiên nghi hoặc nhìn Thanh Vi: “Cái kia, có cục cứng cũng đến ?”

Tiểu Vị quả thực không rõ ràng, nhưng mơ hồ cảm thấy không đúng, Thanh Vi nhất thời chảy mồ hôi lạnh, mang thai đương nhiên sẽ không đến, dù sao cô không mang thai thực, lúc nào cũng giả vờ, có khi hơi không chú ý sẽ lộ.

Thanh Vi nói: “Không đến không đến, thực ra mang thai rất phiền toái, chỉ có điểm ấy tốt. Tôi là nói mấy tháng trước tôi dùng là.”

“Nga.” Tiểu Vị không nghi ngờ, bắt đầu cùng Thanh Vi tán gẫu tiểu thuyết cô mới xem trên internet, cao hứng phấn chấn nói một trận rồi đi.

Thanh Vi tỉnh lại, may mà là Tiểu Vị, nếu là người khác, thì khó nói. Giờ cô đã mở chứng minh trong đơn vị xong, ngã tư đường chứng nhận chuẩn sinh xong xuôi, chờ đứa nhỏ sinh ra, sau này nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn không thể ra đường rẽ.

Cùng lúc đó, Thập Tam đang ở Dương Quang cũng có tình huống không tốt.

Dựa theo tình hình chung, nếu không phải thể chất đặc thù, nữ nhân đến tháng này không quá nôn nghén, bắt đầu có thể ăn có thể ngủ. Nhưng Thập Tam mấy tháng đầu phản ứng không lớn, hoàn toàn không sao, gần đây lại bắt đầu thường xuyên buồn ói.

Khi sắp giảng bài xong cho đối tượng tư giáo, trong bụng từng đợt quay cuồng, luôn có xúc động muốn nôn. Thập Tam kiệt lực chịu đựng, công phu ẩn nhẫn của anh cố nhiên là hạng nhất, nhưng sắc mặt trắng bệch cũng là không lừa được người khác.

Học viên chủ động hỏi: “Doãn giáo luyện, anh không thoải mái sao?”

“Không có.” Thập Tam bình tĩnh phủ định: “Anh cứ kiên trì như vậy một tháng, là có thể.....” Nói còn chưa dứt lời, lại một lần không khoẻ mãnh liệt, giống như dịch dạ dày đều tràn lên, Thập Tam không thể ức chế, xoay người bước nhanh đến buồng vệ sinh.

Bên trong có người đang đi tiểu, Thập Tam nhanh chóng vào một gian kín, ngay cả cửa cũng chưa tới đóng đã ới ra. Bởi vì luôn luôn có cảm giác ghê tởm, cho nên vài ngày nay lượng cơm giảm bớt. Buổi sáng ăn không nhiều lắm, nhưng không nhiều lắm gì đó cũng phun hết.

Phun xong, giống như thoải mái một chút, hệ tiêu hóa không khó chịu nữa. Thập Tam dùng khăn giấy xoa xoa khóe miệng, chờ người bên ngoài đi mới ra ngoài, chậm rãi súc miệng. Anh sợ nếu người kia hỏi sao anh lại ới, không biết trả lời thế nào.

Học viên chờ Thập Tam về, đã xong lần tập tạ thứ 5. Nhìn thấy mặt Thập Tam thoáng tái nhợt, nhìn nhìn anh rồi không nói thêm nữa. Nam học viên không quá nói nhiều, nhưng ánh mắt biểu đạt thân thiết.

Thập Tam cũng không vô nghĩa, tiếp tục chỉ đạo động tác của anh.

Chờ học viên đi rồi, Thập Tam vẫn cảm thấy không thoải mái. Thân thể của anh tính nhẫn nại là không thể nghi ngờ, trước kia dù bị trọng thương, cũng có thể bảo trì thanh tỉnh đến hơi an toàn, tự trị liệu, chẳng sợ quá trình trị liệu cũng không hề nhàn, thậm chí thô bạo huyết tinh.

Khi đó cũng không thấy gian nan, ngược lại cho rằng có đau có thương tích là bình thường, đau mới chứng tỏ mình còn sống, hơn nữa không trúng độc. Giờ không khỏe so với đau xót trước kia thật là bé nhỏ không đáng kể, nhưng khác ở chỗ, không phải không thể nhẫn, mà là lo lắng.

Đó là lo lắng với chuyện mình không biết nhưng lại quan tâm, dựng dục hài tử thế nào là tốt anh không biết, còn phải cố hết sức che giấu phản ứng mang thai của mình. Đặc biệt nghĩ đến sinh sản trong tương lai, có thuận lợi không? Tất cả đều là không biết bao nhiêu.

Thập Tam đến phòng nghỉ rót chén nước, hớp 1 hớp rồi nghĩ: Anh làm cha rồi, có đứa nhỏ của Thanh Vi, cô cũng hy vọng cũng quý trọng cục cưng này, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này chứ ? Anh nhất định phải sinh hạ đứa nhỏ này thật tốt.

Tháng thứ sáu, Thanh Vi bắt đầu đặt một bộ quần áo nhỏ nhỏ ở trong quần. Giờ cô thực không hình tượng mặc đầm bầu của phụ nữ, chầm chậm đi trên đường, nghẹn lâu, trời biết thực ra cô muốn đi nhanh cỡ nào.

Mỗi lần lên xe, Thanh Vi nhe răng cười vỗ bụng hai cái, không quan tâm để tay lái, dù sao mùa đông đều đóng cửa kính xe không người thấy. Nhưng có một lần khi Thanh Vi vào tiểu khu hạ cửa sổ,

bị người thấy được hành vi “Tự ngược” của cô, lộ ra ánh mắt giật mình, Thanh Vi cũng bắt đầu chú ý khi trên xe.

Cô cũng rất lo lắng tình huống của Thập Tam. Tuy anh nôn nhen cơ bản ngừng, nhưng bụng lớn rất nhanh. Tình huống như vậy gạt người khác đi làm rất vất vả, nhưng còn hai tháng mới hết hợp đồng, Dương Quang đối với anh không tệ, cũng không lý do kết thúc hợp đồng sớm.

Như vậy làm sao nghĩ ra biện pháp tốt trước tháng thứ bảy, để Thập Tam được nghỉ ngơi hồi phục, là chuyện Thanh Vi đang trầm tư suy nghĩ. Cô buồn rầu, lại xoa xoa quần áo trong bụng, vì thế bụng biến hình.

Thanh Vi một bên sửa lại hình dạng bụng, một bên rơi lệ: Quả là có thể tìm một chỗ ở mấy tháng, chờ sinh đứa nhỏ rồi hãy về. Mớ nó chứ nam nhân mang thai chịu không nổi, nữ nhân giả dạng cũng rất khổ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 124: Điều Là Quảng Cáo Chộc Họa

Khi Thanh Vi về nhà thì nhẹ nhàng thở ra, cởi quần áo dài rộng ra, đá trối buộc chỗ bụng lên sofa. Buổi chiều Thập Tam không có tư khóa, trở về sớm hơn bình thường, đã làm cơm xong.

Thanh Vi rửa tay ngồi vào bàn, thấy hai món một canh rất đơn giản, vẻ mặt Thập Tam áy náy, dường như cỡ nào có lỗi với cô, sắc mặt có chút xanh trắng.

Khi ăn, Thập Tam luôn kiệt lực muốn ăn Thanh Vi nhiều thêm, cho nên nấu cơm rất tận tâm, hôm nay xanh xao như vậy chắc canh không vừa lòng, nhưng thân thể anh không thoải mái, ngửi mùi khói dầu vị đã muốn ói, cứng rắn kiên trì nổi khổ riêng trong bụng không được, anh không thể không ra khỏi phòng bếp.

“Thanh Vi, thực xin lỗi.” Thập Tam cúi đầu.

“Có phải không thoải mái hay không?” Thanh Vi đương nhiên biết ý tứ của anh, lo lắng sờ đầu anh, lại sờ tay anh. Độ ấm bình thường, cũng không có mồ hôi, hơi yên lòng chút, lại duỗi tay đến bụng anh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Là nó nháo anh đúng không?”

“Em đi làm mệt mỗi một ngày trở về, ngay cả cơm ngon miệng cũng không có, anh thật là vô dụng.....” Thập Tam nhìn Thanh Vi

không có một tia trách cứ, cảm thấy đôi tay ôn nhu gần sát thân thể, vừa uất ức vừa tự trách, thấp giọng nói.

“Vốn nên là em chăm sóc anh, ngược lại để anh mỗi ngày bận rộn chuyện nhà. Anh làm tốt lắm, sau này phải để em chia sẻ một ít.” Thanh Vi ôm lấy đầu của anh cọ cọ, một mùi hương dễ người thơm ngát.

“Không, anh có thể.....” Thập Tam vội vã biện giải.

“Nghe lời.” Thanh Vi tỏ vẻ bá khí, hạ tối hậu thư tỏ vẻ không muốn thương lượng, sau đó còn không chịu bị hoài nghi chặn miệng của anh.

Ăn cơm xong, Thanh Vi ra lệnh cưỡng chế Thập Tam đi nghỉ ngơi, một mình thu thập này nọ, sắp xếp ổn thỏa đi ra thì thấy, Thập Tam đang ngủ. Trên mắt anh có vòng đen nhàn nhạt, rất nổi bật trên sắc mặt xanh trắng, càng có vẻ mỗi mệt tiều tụy.

Thập Tam như vậy hoàn toàn là do mệt. Thân mệt, tâm mệt. Mang thai là lúc dễ dàng yếu ớt và cảm xúc hóa nhất, gánh nặng thân thể cũng lớn nhất, lại hoài thai trong bí mật, không thể hưởng thụ chăm sóc nên có, còn e sợ bị người vạch trần, gánh nặng rất trầm trọng, Thanh Vi cũng cảm nhận được.

Nhìn Thập Tam ngủ, Thanh Vi rất đau lòng, nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho anh. Thập Tam giật giật, có lẽ là quá mức quen thuộc với hơi thở của Thanh Vi, anh không tỉnh, ngủ càng trầm.

Không thể tiếp tục như vậy, phải để Thập Tam được tỉnh dưỡng. Nhưng cô cũng nghĩ nhiều cách rồi, nên làm sao bây giờ đây ?

Trước tiên nghĩ để không hợp, chẳng những không có lý do, hơn nữa cũng giảm bớt thời gian chăm sóc Thập Tam sau sinh sản.

Nói mình muốn giữ thai? Đó là cần bệnh viện chứng minh, bác sĩ sẽ làm xét nghiệm, lấy chỉ tiêu là siêu âm gì đó, căn bản không có khả năng lừa gạt qua. Làm sao bây giờ đây ?

Suy nghĩ một trận cũng không nghĩ ra biện pháp tốt, trước tiên phải thuyết phục Thập Tam, tiếp nhận chuyện nhà lại, còn cần anh nghĩ cách từ chức. Như vậy sẽ tốt hơn một chút.

Thanh Vi đau đầu một trận, rõ ràng nên buông phiền não này trước, làm chút chuyện thoải mái. Mở máy tính, nhớ tới tiểu thuyết Tiểu Vị đề cử, cũng nổi lên hứng thú, độ một chút, tìm ra một đồng trang web.

Di? Nhiều như vậy? Thanh Vi tùy tiện mở một cái, xem giới thiệu vắn tắt, bắt đầu đọc. Đọc trang web rất loạn, mỗi lần chuyển trang sẽ bắn ra một đồng quảng cáo, dán đầy trái phải, nội dung rất đa dạng, không phải sản phẩm đặc biệt thì là trò chơi kích tình, còn có mời nói chuyện phiếm mờ ám, dù sao đều là nhằm vào nam nữ nửa người dưới.

Quảng cáo nhiều loạn tầm mắt, hình ảnh cũng rất chướng tai gai mắt, Thanh Vi liền đóng cửa, đáng tiếc chỉ có thể cá biệt đóng cửa, đại bộ phận sẽ chuyển qua mở ra trang web mới, càng thêm đánh sâu vào thị giác. Sau khi phản hồi trang web tiểu thuyết, vẫn cứ một đồng quảng cáo.

Thế nhưng đóng không được? Thanh Vi đổi trang web, sau đó phát hiện kết quả giống nhau, khác biệt nhiều nhất ở chỗ quảng cáo khác nhau.

Được rồi, Thanh Vi nhận thua, tuyển một cái tương đối ít xem lần nữa. May mắn đã tắt tiếng trước, bằng không hiệu quả âm thanh thật tình khiến người ta hiểu lầm.

Cũng nhìn một hồi, Thanh Vi đột nhiên có cảm giác bị nhìn người chằm chằm, tuy không nghe thấy tiếng động gì, nhưng nhà Thập Tam mình bước chân luôn rất nhẹ, cô nhìn lại, thật sự là Thập Tam, đang đứng ở cửa.

Tình ngủ ? Sắc mặt cũng không trắng như trước, có chút đỏ nữa. Thanh Vi vui vẻ đứng lên, lại phát hiện anh nhìn chằm chằm vào máy tính. Thanh Vi buồn bực, nhìn lại, nhất thời xúc động đâm đầu vào tàu hủ chết, nét mặt già nua cũng không nhìn được đỏ lên.

Trước mặt có trang web quảng cáo, có hai cái bắt mắt nhất, một là em gái gương mặt trẻ con có ngực rất to lớn đáng sợ, một mặt cơ khát chờ đợi song tu hợp thể; Một là nam nhân không thấy diện mạo chỉ có thân thể cường tráng, cam đoan sau khi sử dụng sản phẩm tiểu huynh đệ sẽ lớn đến cho người thét chói tai.

Này đó quảng cáo bật ra, Thanh Vi làm như không thấy, thực ra còn có không ít còn rõ ràng hơn cái này. Mà lúc này theo góc độ Thập Tam, chữ viết gì đó cũng không đáng nói, chỉ có hai hình ảnh nhan sắc tiên diễm này m, hiện ra vô cùng rõ ràng, dù là nội dung giải trí cũng đáng khinh như vậy!

Không trách được mặt Thập Tam đỏ lên, một cô còn tưởng rằng là do mới tỉnh ngủ.

Thanh Vi nhanh chóng đóng trang web, đáng tiếc người không thể chốt dạ, kết quả chốt dạ chính là trượt tay, chọn trúng một quảng cáo khác, vì thế trang web quảng cáo mới lấy khí thế sét đánh

không kịp bùng tai nhảy ra: nam thể bán lỏa, thân dưới đứng thẳng đại JJ, các loại động tác mất hồn không giải thích.

Trước khi Thanh Vi ngã xuống đất nhanh chóng diệt khẩu, hoàn toàn đóng trình duyệt, lại nhìn Thập Tam, anh có điểm kinh ngạc, không biết đang nghĩ gì. Trời ạ, cô ở trong mắt Thập Tam thành loại người gì.

“A Ngự, ách, em đang xem tiểu thuyết, không phải xem này đó.” Thanh Vi vẽ mặt đau khổ giải thích.

“Ân.” Thập Tam hoàn hồn, ôn nhu đáp lại cô, không hỏi nhiều một câu, cũng không chỉ trích.

Thực ra anh nên hỏi nhiều một chút, cô có thể nói rõ ràng. Thanh Vi lần đầu tiên sinh ra oán niệm với trung khuyến nhà mình. Cô tiếp tục nói: “Đây là quảng cáo, không liên quan nội dung - em không xem tiểu thuyết gì kia!”

“Ân.” Thập Tam thuận theo đáp ứng, đi đến trước mặt cô: “Em muốn làm cái gì cũng không sao.”

Nói gì vậy chứ?

Cô không muốn làm cái gì mà, thực sự!

Không phải Thanh Vi có bao nhiêu thuần khiết, tốt tốt cỡ nào, được rồi cũng bao gồm xuân cung đồ hay phim XXX gì đó, Thanh Vi cũng xem qua, chỉ là tiêu khiển, xem để thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi. Nhưng là phát hiện thuần thục gì đó cũng không có ý tứ gì, xem qua hai lần thôi mà.

Thái độ của Thập Tam bao dung như vậy lý giải như vậy, mới làm cho cô nội thương. Lại giải thích? Mình cũng cảm thấy dư thừa.

Quên đi, chỉ là vài hình ảnh, hạn chế trẻ con, mình là người đã kết hôn. Ngay cả nữ tôn nam cũng có thể nhận, hiểu lầm nhỏ như vậy tính cái gì!

Thanh Vi nghĩ thông cũng không cho nó là chuyện hớn gì, thu xếp để Thập Tam lại ăn một chút. Gần đây Anh không muốn ăn, Thanh Vi liền chọn dùng thiếu thực nhiều cơm bồi bổ cho anh.

Đến buổi tối ngủ, Thanh Vi đã quên việc này. Nhưng Thập Tam không có.

Khoảnh khắc anh nhìn thấy hình ảnh kia không phải không khiếp sợ. Nhãn lực tốt, cho nên hai hình ảnh kia và chữ viết phía dưới, anh đều thấy rõ, hiểu được đó là cái gì, đồng thời, sinh ra ý tưởng với việc Thanh Vi xem này đó.

Kỳ thực theo nhận thức trước kia của Thập Tam, nữ nhân nên có nhiều hoa, nói dễ nghe là phong lưu, nói không khó nghe là háo sắc. Nhưng thời gian anh đến nơi đây dài quá, cũng chậm chậm tiếp nhận nữ nhân nơi này bảo thủ hơn nam nhân, hơn nữa Thanh Vi rất ấm áp, thủy chung không có liên hệ với sắc nữ.

Bạn nói cô có đôi khi “Khi dễ” Thập Tam ? Đó là tiểu tình thú giữa vợ chồng, điểm ấy Thập Tam biết rõ.

Nhưng Thanh Vi một mình một người, lặng lẽ xem cái này.....

Thập Tam tin tưởng cô nói, là xem tiểu thuyết - quảng cáo chen ngang, nhưng không phải cũng có nguyên nhân sao ?

Sau khi anh mang thai, loại chuyện này ít đi, bụng lớn không có phương tiện, số lần càng ít. Nhưng có khi bởi vì mang thai mất cảm, Thanh Vi còn giúp anh dùng tay giải quyết qua.....

Khi đó anh mắc cỡ chết đi được, nhưng rất ngọt ngào, cảm tạ ông trời ban cho anh thể chủ tốt như vậy. Nhưng giờ ngẫm lại, Thanh Vi là không thể thỏa mãn đúng không ?

Cô tuổi trẻ thân thể khỏe mạnh, đối với phu lang chỉ có thể nhìn không thể động, có khi còn phải giúp anh giải quyết..... Thật sự rất tàn nhẫn.

Thế giới trước kia, nam nhân có đứa nhỏ, chú nhất ý là làm thể nào dưỡng dục khỏe mạnh nữ tử, nếu là chính quân, sẽ chủ động giúp thể chủ nạp thị, nếu là thị, chỉ cần dưỡng thai cho tốt là được.

Các nữ nhân sẽ không có hứng thú với một nam nhân thân mình dị dạng, dung nhan biến sắc. Huống chi thân thể như vậy nếu thân thiết có nhiều kiêng kị, không thể tận hưởng.

Giờ Thanh Vi đã ủy khuất mấy tháng, chẳng lẽ còn tiếp tục ủy khuất hay sao ? Nếu cô ghen hờn thì làm sao bây giờ?

Thập Tam nắm tay hận mình: Thật là rất không hiểu chuyện, rất không biết suy nghĩ cho cô. Thanh Vi làm bộ mang thai, không được ăn cơm ngon, buổi tối ngay cả cái nam nhân thư giải cũng không có, phải dựa vào hình ảnh để đã nghiền.

Như vậy không được. Nhưng, nên giảm bớt thể nào? Chẳng lẽ tìm nam nhân cho cô?

Không biết thể nào, Thập Tam nhớ tới Đường Đường, còn có Lưu Húc Dương, thậm chí nam nhân bị thương ngón tay khi đón

dâu.....

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 125: Tìm Một Nam Nhân Giải Nhiệt

Thập Tam tự mình yên lặng tính toán, cuối cùng nghĩ, luôn luôn có người có thể coi trọng.

Thanh Vi tốt như vậy, dù là chọn ai, người nọ còn không muốn sao ?

Nhưng vừa nghĩ đến Thanh Vi sẽ hôn mỗi nam nhân khác, thậm chí thân thể giao triền, anh lại không chịu nổi.

Trong lòng rất đau. Ngay cả ngực cũng nặng trĩu rầu rĩ đau, giống như chân khí xé rách mạch máu vậy. Không, đó vẫn là đau có thể cảm thụ chân thực, không phải nỗi khổ riêng như vậy, tựa hồ huyết mạch bị trộn làm một, tách ra, lại trộn làm một, càng đau hơn.

Dù là suy nghĩ cũng không chịu nổi sao?

Thập Tam hung hăng mắng mình: Mày thật sự là một đồ phụ ! Không được vô dụng như vậy. Thanh Vi đối với mày thế hảo, ngay cả điểm ấy mày cũng không làm được, đau chết mày đi, một chút cũng không oan uổng.

Nhưng, thực sự rất khổ sở.

Thanh Vi của anh, nếu sau khi có nam nhân khác, có còn chỉ cần mình anh không? Sau khi sinh sản, còn có thể khôi phục cuộc sống giống như trong thiên đường lúc trước không ?

Không biết khi những nam nhân khác chọn lựa tiểu thị cho thế chủ, là tâm trạng gì. Trái tim có đau như vậy không? Cũng khó như vậy sao? Nhưng trăm ngàn năm đều như vậy, mỗi thế hệ đại đều làm như vậy.

Huống chi Thanh Vi không giống họ, cô là thật tâm yêu thương anh. Như vậy có phải anh cũng có thể kỳ vọng, nam nhân phát huy tác dụng trong lúc đặc biệt, qua đi sẽ không khiến Thanh Vi suy nghĩ tới nữa ? Sau này, vẫn là chỉ có mình anh.

Anh có thể hy vọng xa vời như vậy không ?

Thập Tam nghĩ nhiều lắm, không biết bắt đầu từ khi nào, bụng lại bắt đầu khó chịu. Anh bình phục hô hấp, muốn làm thai nhi an tĩnh lại, cuối cùng ra một thân mồ hôi.

Mùa đông dùng chăn dày, mồ hôi vừa ra thì dính dính rất không thoải mái. Thập Tam ngồi dậy, muốn mở chăn ra đi tắm rửa, lại làm Thanh Vi bực tức.

“A Ngự, anh sao vậy ?” Thanh Vi nhìn khuôn mặt của anh, phát hoảng, lại thấy anh nâng chân, sờ thử, cảm giác ẩm ướt làm Thanh Vi nhăn mày lại.

“Có phải khó chịu hay không, sao không gọi em ? Đã nói là đừng miễn cưỡng chính mình.....” Vừa quở trách anh, vừa đắp chăn của mình cho anh, kiên quyết không cho phép phản kháng.

Thanh Vi mang chăn ẩm ướt ra phòng khách, nếu một bát chè sen cho Thập Tam, nhìn anh uống xong đi sắc mặt tốt lên, mới tìm cái chăn khác cho mình. Thấy Thập Tam không có gì không bình thường, Thanh Vi cho rằng anh gặp ác mộng, bèn ngồi cùng anh một lát cho yên ổn tinh thần.

Chăn vừa lấy ra còn mang theo hàn khí của ngăn tủ, Thập Tam sờ sờ chăn trên người mình được Thanh Vi ủ ấm, đỏ hốc mắt. Lúc này, anh vô cùng căm hận ích kỷ và ghen tị của mình.

“Anh đúng sự là phu lang kém cỏi nhất.....” Thập Tam hạ quyết tâm nói ra: “Thanh Vi, không cần cố kỵ anh, em cứ tìm một nam nhân đi, chỗ ăn chơi cũng được, chỉ cần sạch sẽ chút, có thể hầu hạ em thật tốt là được.”

“Gì? Anh nói gì?” Thanh Vi ngây ra như phỗng, chẳng lẽ Thập Tam còn chưa tỉnh, đang mộng du?

“Không bận tâm đến nhu cầu của em, là anh sai. Em còn tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi.”

“Khụ khụ! Cái gì không chịu nổi?”

“Thân thể không chịu nổi. Trong thời gian anh mang thai em hãy tìm một nam nhân giải nhiệt đi. Thực sự, anh không ghen tị, anh biết điều này là hiển nhiên.”

“Khụ khụ khụ.....” Thanh Vi bị nước miếng của mình làm sặc.

Cạc cạc cạc, từ lúc cô sinh ra đến giờ lần đầu tiên nghe lời cầu xin không thể tưởng tượng nổi như thế, nếu đổi thành một sói nữ thì có thể cuồng tiểu phun huyết, logic của Thập Tam thực sự rất tốt rất cường đại.

Chẳng lẽ anh thấy cô khẩu vị nặng như thế sao ? Lão công mang thai thành khẩn tỏ vẻ, hoan nghênh cô XXOO cùng nam nhân khác, còn lo lắng cô không chịu nổi.

Giải nhiệt? Từ này rất bạo, chẳng lẽ trên mặt cô viết mấy chữ dục cầu bất mãn? Hay là Thập Tam nhìn ra cô dục hỏa đốt người?

Thanh Vi đột nhiên nghĩ đến lúc trưa quảng cáo, tìm ra chân tướng.

Đại khái sắc mặt của cô có vẻ vắn vẹo, Thập Tam không yên nói:“Lúc trước là anh lo lắng không toàn vẹn, còn có thể bù lại. Em thích nam nhân bên người thì..... Chọn một cái ? Nếu không có phương tiện, nhìn trúng ai để anh đi thuyết phục cũng được.”

Anh nói việc đi đâu chọn rất hàm hồ, nhưng Thanh Vi lập tức hiểu được phải đi chỗ kia chọn.

Cuối cùng khi Thập Tam còn chuẩn bị nói gì đó, Thanh Vi lập tức chặn miệng của anh. Trực giác nói với cô nếu không làm vậy thì đôi môi duyên dáng kia còn có tuôn ra ngôn luận càng kinh sợ, mang đến rung động không thua kém động đất, suy nghĩ cho trái tim cô, vẫn là chặt đứt tâm địa chán mới tốt.

Thập Tam bị che miệng lại, không hiểu trừng mắt nhìn, nhưng vẫn phục tùng không nói nữa, nhưng cặp mắt kia nhìn cô, hiệu quả càng lợi hại.

Một đôi có thể nói mất phượng đòi mạng!

Thanh Vi lại lĩnh hội uy lực đôi mắt của Thập Tam, bắt đắc dĩ buông tay ra, bắt đầu phát biểu.

Muốn sửa đổi quan điểm cho Thập Tam là không có khả năng, để anh tin tưởng Thanh Vi không có dự vọng cũng không có sức thuyết phục.

Cho nên Thanh Vi kiên định nói cho anh biết: Cô chỉ thương một người là anh, cho nên chỉ thân thiết với anh, mấy chuyện bất chính này sau này không được nói nữa, lại càng không được nghĩ lung tung, bằng không gia pháp hầu hạ.

Về phần gia pháp gì? Thập Tam đỏ mặt, theo bản năng mà xê dịch mông vào sâu trong chăn lại.

Không cần giải thích nhiều lắm, không có trấn an dư thừa, chỉ có cam đoan ngắn gọn và cảnh cáo, lại ngoài ý muốn làm Thập Tam tin phục.

Đúng rồi, đây là Thanh Vi, đều là anh không tốt, lại nghĩ nhiều. Anh dám nói khi mình cam đoan không đổ, thật sự cam tâm tình nguyện như vậy? Thực sự không đau lòng? Anh không dám.

Anh chỉ cho rằng mình có thể làm được, dù sao chỉ cần làm được là tốt rồi, chậm rãi sẽ quen, nhưng Thanh Vi càng ôn nhu mà trấn an nội tâm của anh.

Một cổ tình cảm của Thập Tam bắt đầu khởi động, chủ động ôm lấy Thanh Vi, tựa vào làn da cô, giống như chỉ có như vậy mới có thể an tâm, mới có thể thoải mái.

Thanh Vi chẳng những không cự tuyệt, hơn nữa tích cực đáp lại. Cô đỡ Thập Tam ngồi dậy, xốc chăn lên.

Vẫn là da thịt như ngọc, ngực rắn chắc màu mật ong, chỉ có bụng hở ra, có đường cong mềm mại, Thập Tam có chút kỳ quái muốn

che lấp: “Đừng, đừng nhìn.”

“Vì sao không muốn em nhìn?”

“Khó coi.....”

Anh là người mang thai vất vả, mang là cốt nhục của hai người, sao có thể khó coi? Cái đầu phong kiến a, nên gõ gõ.

Thanh Vi trả thù dùng chột trán càu anh sức, sau đó nhẹ nhàng hôn mặt mày Thập Tam, một đường xuống phía dưới, cuối cùng lưu luyến trên bụng. Mất rốn kia bởi vì bụng lớn lên mà có chút sâu, tròn tròn thật sâu giống núm đồng tiền thật to.

Thanh Vi chuồn chuồn lướt nước hôn núm đồng tiền mê người này, nghe thấy tiếng rên rỉ không thể ức chế của Thập Tam, chuyển thành liếm láp nhẹ nhàng.

Tay cô, vuốt ve thân thể anh, từ bả vai đến eo, đụng đến nơi nào cũng khiến anh run rẩy.

Đùi cô, cọ xát mãi cảm của anh, xoay quanh trong đùi, lòng bàn chân qua lại dọc theo cẳng chân thon dài của anh, có khi đụng tới tiểu Thập Tam đã chảy nước mắt.

Thân thể Thập Tam giống bị điện giật, cảm giác mãnh liệt giống sóng triều đánh úp lại, một lần lại một lần. Sóng biển ngang trời, khiến anh vô lực tiếp nhận, lại càng không muốn phản kháng, chỉ có thể mặc cho mình chìm nổi trong đó.

Tiểu Thập Tam bỗng nhiên bị một bàn tay nắm giữ, ngón tay động mũi nhọn của nó, kích thích đột nhiên như đầu sóng to lớn triệt để bao phủ Thập Tam, cuối cùng anh khắc chế không được, lần đầu

tiên tràn ra nước mắt trong thời điểm này, nước mắt không rơi mà ngừng lại ở lông mi.

Thanh Vi đau lòng hôn lên giọt nước trong suốt kia một chút, thực sự là một chút, trên môi chỉ có một chút thấm ướt.

Thập Tam mở mắt ra nhìn Thanh Vi, đôi con ngươi mang theo ôn nhuận trước nay chưa từng có, con ngươi tối đen sáng lấp lánh, tràn ngập sáng rọi, giống như hấp thu tất cả ánh sáng.

“Thật đẹp.” Thanh Vi thở dài, lạc trong ánh sáng kia.

Cô dè dặt cẩn trọng chêm một cái gối đầu dưới thắt lưng Thập Tam, chậm rãi ngồi xuống trước mặt anh, khổng chế không đè ép bụng của anh.

Thập Tam hừ ra tiếng, thậm chí cho rằng mình choáng váng hoa mắt. Đồi núi trước ngực, suối nước róc rách u động thật sâu. Một khắc kia, cất chứa duy nhân mà phù hợp, càng là thông thả mà càng phát trào dâng.

Thanh Vi đỡ eo Thập Tam, vong tình phập phồng; hai tay Thập Tam thoáng động, giúp cô dùng sức. Không có xung phong liều lĩnh, chỉ có triền miên ôn nhu khắc cốt, hai người đắm chìm trong lửa tình cực hạn.

Trận hoan ái này liên tục kéo dài thật lâu, giống như thân thể lớn lên cùng nhau, hòa nhập vào nhau. Tuy rằng vì đứa nhỏ không dám phóng túng quá mức, cảm giác không kích thích như trước, lại vì hòa hoãn và chú ý mà càng khắc sâu tinh tế.

Sau khi Thanh Vi và Thập Tam đều thỏa mãn, Thanh Vi chà lau cho Thập Tam, Thập Tam không muốn, Thanh Vi trừng mắt: “Nghe

lời.”

Chiều này lần nào cũng hiệu quả, Thập Tam quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Thân thể còn mẫn cảm dưới chà lau của khăn lông có chút khó chịu. Nhất là tiểu Thập Tam vừa phóng thích, căn bản không chịu nổi kích thích như vậy, vừa lau nhẹ nhàng, thân thể Thập Tam đã hơi hơi phát run.

Thanh Vi có ý xấu cố ý lau tiểu Thập Tam nhiều hơn mấy lần, cuối cùng chủ nhân nó không chịu nổi, đáng thương nhìn Thanh Vi, không tiếng động khẩn cầu.

Thanh Vi lập tức mềm lòng, đáp chần cho anh: “Anh xem, có thể thỏa mãn em chỉ có anh, em cũng chỉ muốn anh thỏa mãn. Sau này không được nói mê sảng.”

“Ừ.” Thập Tam cúi đầu đáp lời.

Thanh Vi nằm bên người Thập Tam, ngủ rất nhanh: Ăn hết mình no rồi, nhưng thể lực cũng không chịu nổi.

Thập Tam nhìn gương mặt thả lỏng khi ngủ của cô, hình như còn mang theo ý cười, cũng chậm chậm mỉm cười. Vẫn còn muốn nhìn, nhưng sau khi cởi bỏ khúc mắc, buồn ngủ dày đặc ập đến, không biết khi nào anh cũng rơi vào giấc mộng ngọt ngào.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 126: Là Nguy Hiểm Hay Cơ Hội

Hôm nay Thanh Vi vừa giao ban, chi đội Lưu đã gọi điện thoại để cô đi làm, ngay cả tiệc giao ban cũng không cần tham gia. Yêu cầu bất thường như vậy, khiến Thanh Vi có chút không yên. Mình phạm lỗi gì? Giống như không có mà. Hay là giả có thai bị vạch trần? Vừa nghĩ đến khả năng này, cho dù là mùa đông, Thanh Vi cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Nếu bị phát hiện thực, thì giải thích thế nào cũng không được, tốt nhất không giải thích, càng không thể thú nhận Thập Tam. Đây là điều quan trọng nhất, ngàn vạn không thể để người ta phát hiện Thập Tam khác thường.

Ở trước cửa văn phòng chi đội Lưu, Thanh Vi sửa sang lại quần áo, ách, nói đúng là bụng, sau đó hy sinh vì nghĩa gõ cửa xin vào báo cáo. Vào cửa thì Thanh Vi lại sửng sốt, trong phòng không chỉ có có chi đội Lưu, còn có đại đội Trương, đại đội Lí, Nhị Long, Triệu Quang Hoa, Đại Hải.

Trong văn phòng không lớn, ngồi 6 nam nhân tráng niên, hơi chật chội. Mặc dù Thanh Vi có chút giật mình, trong lòng lại không lo lắng. Trận thế này, chắc chắn có liên quan tới công tác, không có khả năng thảo luận cô mang thai gì đó.

Chi đội Lưu rất hòa ái tiếp đón Thanh Vi ngồi xuống, Triệu Quang Hoa một tư thế kính già yêu trẻ nhường người có thái, để Thanh Vi ngồi ở vị trí thoải mái nhất. Thanh Vi lấy tay đỡ sau eo, chậm rãi ngồi xuống, động tác tiêu chuẩn của phụ nữ có thai.

Cô sâu sắc phát hiện, sau động tác này, đại đội Trương và Đại Hải lập tức lộ ra biểu cảm không đành lòng. Cuối cùng là sao ? Cô càng nghi ngờ hơn.

“Tiểu Yến à, cô còn nhớ 4 năm trước, lần đầu tiên cô tham gia hành động bắt tội phạm, dùng một phát súng đánh gục nghi phạm không?” Đại đội Trương hỏi.

Thanh Vi bị vấn đề này làm nhớ lại.

Sao cô có thể quên ? Nhiệm vụ đầu tiên cô chấp hành, lần đầu tiên cô nổ súng trong thực chiến. Khi đó cô mới công tác không lâu, vẫn còn là tuần cảnh tuần phố. Một lần đội hình cảnh tổ chức bắt nghi phạm ở khu vực của cô tuần tra, cần một nữ cảnh giả trang thiếu nữ đêm khuya chưa về, dụ dỗ người hiềm nghi mắc câu.

Cả tuổi và ngoại hình của Thanh Vi đều là người thích hợp nhất, được triệu tập lâm thời làm mồi.

Người này rất gian xảo, xâm phạm mấy thiếu nữ ở những nơi khác nhau, nếu nạn nhân phản kháng mãnh liệt còn xuống tay độc ác hơn, dư luận xã hội ồ lên, dân tình phẫn nộ. Vì nhanh chóng bắt người, đội hình cảnh chia làm mấy nhóm nhỏ phân biệt hành động.

Lúc ấy tổ của Thanh Vi này trừ cô còn có 3 nam cảnh nữa, lực lượng có vẻ mạnh. Không phải từng nhóm nhỏ đều có mồi, Thanh Vi

là cô gái công tác, được bảo vệ gắt gao, súng ngắn cọt trên đùi, váy buông xuống căn bản không nhìn thấy.

Ba buổi tối liên tục cô lẩn lư trên đường, trời nóng đổ mồ hôi, chân bị súng cọ vào khó chịu, cuối cùng cũng khiến nghi phạm chú ý. Ở trong một ngõ nhỏ hẹp hòi, nam nhân cao lớn cường tráng kia nhanh chóng tiếp cận cô, rõ ràng có ác ý.

Vì thế tổ trưởng lúc ấy - Trương đội ra lệnh một tiếng, cùng Nhị Long tiến lên tấn công nghi phạm, mục đích của bọn họ rất đơn giản, chỉ cần bắt nam nhân này là được rồi. Ai biết người thứ 3 lại không xông lên!

Người này cũng mới công tác không lâu, cũng khá cao lớn, nhưng có chút nhát gan, vào lúc không thể do dự không thể lui về sau này, sợ hãi theo quán tính. Cuối cùng anh ta vượt qua chướng ngại tâm lý, xông lên.

Nhưng trong thoáng chốc đó, người hiềm nghi kia vô cùng cường tráng, Trương đội và Nhị Long không thể chế trụ anh ta, Nhị Long còn bị đánh vỡ mũi, máu chảy đầy mặt. Nghi phạm mượn cơ hội giây thoát hai người, liều mạng chạy rangòai.

Thanh Vi ngay trên lộ tuyến chạy trốn của anh ta, ngõ hẹp không nơi tránh né, xa mấy mét có thể rõ ràng nhìn thấy biểu cảm hung hãn dữ tợn trên mặt anh ta -- anh đã biết thân phận của cô.

Trương đội và Nhị Long đuổi theo phía sau, cũng còn kém chút khoảng cách, nếu để anh ta chạy qua, chẳng những nhiệm vụ thất bại, cô cũng tuyệt không có kết cục tốt. Dưới sự khẩn trương, Thanh Vi theo bản năng rút súng, cơ hồ không thời gian nhắm bắn đã bắn ra.

Cô nhắm cánh tay của anh ta, kết quả lại trúng chân, vì thế nam nhân kia gầm rú một tiếng té ngã trên đất, bị mấy người đuổi theo bắt giữ.

Đến nay Thanh Vi vẫn còn nhớ, dưới đèn đường người nọ cả người là máu, một đôi mắt tràn ngập hận ý, cơ hồ sung huyết, gắt gao nhìn chằm chằm cô, khiến tay cầm súng của cô không tự giác mà run lên.

Khi đó Thanh Vi còn không biết Trung Quốc đối với cảnh sát, nổ súng hạn chế nghiêm ngặt cỡ nào, cơ bản không phải đòi mạng không được bắn. Cũng may tình huống lúc đó đặc biệt, Thanh Vi vô cùng nguy hiểm, thủ đoạn và tính chất của người kia lại phi thường ác liệt, cũng chỉ là bị thương, cho nên trải qua đẳng uỷ nghiên cứu, không xử phạt Thanh Vi, trái lại còn khen ngợi.

Từ đó về sau, Thanh Vi mới được nhìn trúng, điều đến đội hình cảnh.

“Là, tôi nhớ anh ta, tên Lương Lực.” Thanh Vi trả lời.

“Anh ta vượt ngục, chạy trốn cụ thể thế nào quản lý ngục giam không nói nhiều, nhưng người này nhiều lần tuyên bố người hận nhất là cô, tuyên bố chỉ cần đi ra ngoài sẽ trả thù, hiện tại không rõ anh ta ở đâu, cho nên.....”

“Cho nên lúc này có vẻ nguy hiểm.” Thanh Vi trấn định nói.

Từng có người nói cảnh sát bắt hận nhất sẽ là người cuối cùng bắt được bạn. Chuyện này cũng có tính phổ biến nhất định. Rất nhiều người cho là như thế, trước khi phá án, dù người muốn bắt

bạn, thậm chí bạn, nhiều cảnh sát như vậy, người bạn hận nhất lại là người bắt được bạn.

Mà Lương Lực kia, hẳn là đặc biệt hận cô. Lúc trước Lương Lực bị trúng đạn nên đưa đi bệnh viện trước khi vào ngục, Đại Hải cũng đi. Việc khác, chân Lương Lực sau này đi đường có khả năng sẽ có chút khó khăn, mà ngôn ngữ của anh ta lại toát ra chủ nghĩa đại nam nhân của anh ta rất mạnh, là người cực đoan, như vậy anh ta sẽ càng hận Thanh Vi.

Hiện tại cô biết ánh mắt không đành lòng là vì sao, nếu là nam nhân gặp chuyện này, sẽ tự mình tăng mạnh an toàn phòng hộ, có khi cũng sẽ phối hợp lòng bắt. Hình cảnh cũng từng có tình huống này, dù sao hình cảnh là cảnh sát bắt người nhiều nhất.

Mà cô dù sao cũng là một người phụ nữ, còn đang mang thai, từng phút nhận đến uy hiếp, thậm chí có nguy hiểm tính mạng, đương nhiên sẽ bị đồng tình.

Không phải Thanh Vi không sợ hãi. Một người vô cùng hung ác, cực độ cố chấp rất đáng sợ, không giống người bình thường, bọn họ càng hung tàn và gian xảo hơn. Cô không có giá trị vũ lực như Thập Tam, hướng hồ Thập Tam đang trong lúc cần an toàn tuyệt đối.

Nhưng lo lắng qua đi, đột nhiên Thanh Vi có một ý tưởng, có lẽ, này cũng là điều khiến cô có cơ hội chăm sóc Thập Tam sinh đứa nhỏ.

“Đúng vậy. Vốn với tình huống thân thể cô, chúng tôi không muốn cô có gánh nặng tâm lý. Nhưng sau khi suy nghĩ lại thấy cần phải nói cho cô, để cô có sự chuẩn bị. Chúng tôi đã nghĩ vài phương án, một là phái người cùng bảo vệ cô trên đường đi làm, nhưng chuyện

này không làm được 24 giờ, vẫn không đủ an toàn; Hai là cô nghỉ ngơi ở nhà. Nhưng lại lo lắng Lương Lực sẽ canh giữ gần nhà cô, tìm thời cơ trả thù.” Đại đội Trưởng nói, nghe ra anh thật tình lo lắng cho Thanh Vi.

“Sau đó chúng tôi cho rằng, biện pháp tốt nhất là để chồng cô - Doãn Ngự - có thể ở bên cạnh cô trong thời gian này.” Chi đội Lưu biết Thập Tam là quán quân vật lộn tự do, anh châm chước nói: “Vì bảo đảm an toàn của cô, cô có thể nghỉ ngơi, chờ sau khi bắt lấy Lương Lực hoặc là sau khi sinh sản rồi về.”

Thanh Vi kích động, nếu như vậy, cô có thể giải quyết vấn đề hiện tại. “Tôi có thể đến nơi khác ở một thời gian không?”

“Được chứ. Hành trình và địa chỉ không được tùy tiện nói cho người khác, cũng phải dặn dò cha mẹ cô, sau khi dàn xếp xong nói cho đội Trưởng là được, sau này có việc anh ấy sẽ liên hệ với cô.” Chi đội Lưu giải quyết dứt khoát.

Mọi người vốn cho rằng Thanh Vi sẽ rất phiền não, không nghĩ tới khi cô nghe thế lại lộ ra tươi cười, thật tình biểu đạt ra sung sướng của cô.

Đại Hải buồn bực : “Thanh Vi, không phải cô bị dọa ngu đây chứ?”

Thanh Vi nhướn mày : “Lực thừa nhận của tôi yếu như vậy nhược sao? Có thể tĩnh dưỡng dưỡng thai cho tốt, vì sao lại mất hứng?”

Trưởng đội lau mồ hôi, đây không phải một chuyện mà. Anh cười nói: “Thanh Vi nhìn văn tĩnh, nhưng thật ra gan rất lớn.”

Mọi người mỉm cười, không khí luôn có chút trầm trọng cuối cùng trở nên thoải mái.

Vì phòng bị Lương Lực trả thù, nhưng không thể bị dọa đến chuyện gì cũng không làm. Cho dù anh ta đến, bây giờ chắc còn đang trốn đông trốn tây, muốn đụng đến cô cần một thời gian nữa.

Cho nên Thanh Vi ung dung sắp xếp chuyện của mình. Cô liệt kê công việc ra, dùng hai ngày thời gian, hoàn thành công việc gần nhất, sau đó viết giấy giao việc rõ ràng, giao cho đội, để thượng cấp cho người khác nhận.

Thập Tam cũng từ chức, nói vợ anh có việc cần anh bảo vệ, ít nhất mấy tháng không thể đi làm, Dương Quang kiệt lực giữ lại, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ buông tay.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 127: Cuối Cùng Cũng Dưỡng Béo Anh

Thanh Vi và Thập Tam cùng đi nhà cha mẹ gia, nói rõ rang với cha mẹ, bọn họ làm việc cả đời, không phải phải lão nhân hoa mắt ù tai, lần rời đi này thời gian không ngắn, nếu lừa gạt, để bọn họ đoán mò lại càng không tốt.

Mẹ Yến nhất định muốn đi cùng, Thanh Vi cự tuyệt. Muốn cho mẹ đi, cô và Thập Tam còn không xong đời sao. Vì thế Thanh Vi khuyên nửa ngày, nói A Ngự bảo vệ một người là cô thì dễ dàng, bảo vệ hai người sẽ rất khó khăn, ba Yến gần đây lại cảm mạo, không thể thiếu sự chăm sóc của bà, cuối cùng triệt tiêu được suy nghĩ này của bà.

Ba Yến tuy luyến tiếc, nhưng cũng biết vợ chồng son lặn lẽ trốn đi, khả năng bị phát hiện không lớn, hơn nữa bọn họ ở một phòng, nhiều người sẽ không tiện, cũng không nói gì thêm.

Đối với việc Thanh Vi đi đâu ở, mọi người thảo luận nửa ngày. Mẹ Yến muốn an toàn, gần đó nhất định phải có bệnh viện; ba Yến lại muốn thuận tiện, có thân thích chăm sóc. Thanh Vi kiên trì muốn tìm một nơi bí ẩn - như vậy mới có thể để Thập Tam không bị chú ý.

Cuối cùng, vẫn là ba Yến phát huy tác dụng. Một lão hữu của ông khi còn tuổi tham gia quân ngũ, phục dịch bộ đội vùng núi phong cảnh duyên dáng, sau khi có tiền luôn luôn hoài niệm cuộc sống lúc trước và cảnh đẹp nơi đó, mua một căn nhà gần đó, nhà không tệ,

là nhà dùng để thỉnh thoảng đến nghỉ ngơi, tuổi lớn ít đi, lúc này cơ bản để đó không dùng.

Ba Yển cũng từng đi, nơi đó quả thực rất đẹp, có xe thì đi đường quốc lộ quanh núi, đi nửa giờ thì đến thị trấn, rất phù hợp yêu cầu của Thanh Vi. Thanh Vi và Thập Tam đều ưng ý, ba Yển liên hệ với lão hữu, đối phương thống khoái đồng ý.

Mẹ Yển đồng ý không đi cùng, nhưng nhất định phải đưa người đi mới yên tâm. Sau khi chuẩn bị một phen, Thanh Vi và Thập Tam mang theo nhị lão Yển gia, lái xe đi vùng núi tỉnh Lâm.

Nhà nhỏ hai tầng nơi nơi là tro bụi, mẹ Yển lau rồi lại quét, quét dọn ra mấy gian phòng thường dùng. Điện nước có sẵn, gia cụ đơn giản cũng có, chỉ là trường kỳ không có người ở, hơi thiếu nhân khí. Trong tầng hầm thậm chí phát hiện một con rắn, may mắn không có độc, cũng làm mẹ Yển bị dọa chấn kinh.

Trên xe chất đầy đồ đạc, chăn, máy sưởi điện, quần áo linh tinh, vật dụng hàng ngày rất nhanh được đặt vào các phòng. Khi họ đến thị trấn lại mua thêm vài thứ, đổi vòi nước bị hỏng, dự trữ rất nhiều than tổ ong, cuối cùng đạt tới tiêu chuẩn cuộc sống bình thường.

Ở hai ngày, Thanh Vi thúc giục cha mẹ quay về. Nơi này lạnh, cảm mạo của ba Yển ba tang lên, cứ ho khan mãi, cô rất sợ sẽ chuyển thành viêm phổi. Mẹ Yển làm bữa cơm cho bọn họ, lau nước mắt rồi đi, dặn dò Thanh Vi mấy lần, khi gần đến ngày sinh dự tính phải quay về, lo lắng bệnh viện nơi này không tốt.

Thanh Vi cam đoan cách một ngày sẽ gọi một cuộc điện thoại báo bình an, Thập Tam thề sẽ chăm sóc cô thật tốt, mới làm cho mẹ ngừng lệ.

Từ nay Thanh Vi và Thập Tam bắt đầu sống trong thế giới hai người.

Trên núi tuyết lạnh, nhưng không giữa thâm sơn cùng cốc, lại có máy sưởi, cũng không chịu tội mấy. Nhà cách quốc lộ khá xa, lại là mùa đông, ít có người đi ngang qua, Thanh Vi và Thập Tam không cần nguy trang nữa.

Thập Tam có thể tùy tiện mặc quần áo rộng rãi thoải mái, cũng không cần khi khó chịu cứng rấn chống đỡ. Bởi vì không khí tươi mát, ăn cũng là thực phẩm màu xanh, nghỉ ngơi cũng đủ, sắc mặt Thập Tam mỗi ngày một tốt hơn.

Cũng không biết là do nuôi tốt hay do đến tháng, Thập Tam dần dần không ốm nhén nữa, thêm ăn và tinh lực đều khôi phục lại, nhiệm vụ chủ yếu mỗi ngày là ăn cho tốt.

Thanh Vi mỗi tuần hai lần đi thị trấn vợ vét nguyên liệu nấu ăn. Rau dại hoa quả khô trong thị trấn có rất nhiều, đồ nhà mình cho gà vịt ăn còn ngon hơn mua trong siêu thị. Thôn trang có người đào ao nuôi cá bán, Thanh Vi mua không ít, làm các loại khẩu vị, còn mời dân bản xứ gia công thành cá muối dự trữ lại.

Dùng lò nướng bánh ngô, cháo gạo kê dinh dính, rượu nếp than yến mạch, mì sợi kiều mạch, hai người ăn đến nghiện. Bánh đậu xanh, đậu tương và đậu hủ, vừng rang, khiến Thanh Vi cảm nhận được sự ngon lành của đồ ăn nguyên sinh.

Ăn no rồi thì phải đi tản bộ, mùa đông có cảnh đẹp của mùa đông, tuyết xốp giẫm lên còn thoải mái hơn thảm, đi từ triền núi xuống, chậm rãi hít vào không khí trong lành, cảm thấy trong lồng ngực là cảm giác khô mát.

Ngẫu nhiên thấy con thỏ tiểu động vật linh tinh chần kinh chạy qua, Thanh Vi vui vẻ kéo Thập Tam: “Mau nhìn, con thỏ!”

Thập Tam ừ một tiếng, trong tay bay vụt ra một đồ vật, con thỏ xa xa bị ám hại, run rẩy hai cái rồi ngã xuống.

Thanh Vi giật mình :“A Ngự, anh giết nó rồi?”

“Đúng vậy, không phải em muốn ăn sao ?”

“Em không có.” Thanh Vi phủ nhận.

“.....” Nhưng em bảo anh nhìn con thỏ, Thập Tam yên lặng nghĩ. Ở trong lòng anh, thỏ hoang không có gì hay để nhìn, trừ phi là muốn ăn.

Tuy Thanh Vi không đồng ý hành vi tùy ý bắt giết động vật hoang dã, nhưng con thỏ đã chết không ăn thì lãng phí - được rồi càng bồi càng đen. Cô không làm được một con thỏ da long còn đầy đủ, Thập Tam lớn bụng linh hoạt lột da móc nội tạng, rửa sạch bỏ vào nồi.

Được rồi, Thanh Vi thừa nhận, thỏ hoang thịt ngon hơn thỏ nhà một chút, Thập Tam làm rất ngon, mùi vị rất hấp dẫn. Nhưng từ nay về sau Thanh Vi không dám kêu Thập Tam nhìn tiểu động vật gì, sợ lại nhìn thấy chúng nó phơi thây đường trường.

Có khi Thanh Vi cùng Thập Tam đắp người tuyết, có khi nấu lẩu ở nhà, toàn là tùy vào tâm tình. Có lần tản bộ phát hiện một mảnh cây ăn quả hoang dại, còn có trái cây chín trên cành, Thanh Vi hưng trí bừng bừng hái xuống, kết quả không thể ăn, còn tiếc nuối một trận.

Không có áp lực công việc, không có chuyện phiền não, hai người chân chính trải nghiệm một phen cuộc sống điền viên nhàn nhã tự đắc.

Khi giúp Thập Tam tắm rửa, Thanh Vi phát hiện, dưới rốn anh, xuất hiện một chỉ tơ hồng. Thanh Vi nghĩ là điều dị thường, nhanh chóng hỏi Thập Tam.

Anh cười trấn an Thanh Vi, anh nói đây đản tuyến, trước khi sinh sản 2 – 3 tháng sẽ xuất hiện, thời gian càng lâu, nó sẽ dần dần chuyển thành màu bạc, cuối cùng khi sinh sản vỡ ra, đứa nhỏ sinh ra từ nơi đó.

Cái gì ? Thanh Vi tròn mắt há mồm. Đây không phải là phá bụng sinh con sao!

Cô nhẹ nhàng chạm vào tơ hồng kia, Thập Tam run lên.

“Đau?”

“Có một chút.”

Thanh Vi không dám động, nghĩ đến tương lai nơi này sẽ vỡ ra thành một lỗ hồng máu chảy đầm đìa, đứa nhỏ đi ra từ đó, có chút không thể tiêu hóa.

“Vậy vết nứt lớn nhỏ là cố định hả?”

Thập Tam nói nam nhân thân thể gầy yếu có khả năng đản tuyến ngắn, khi nứt ra sẽ nhỏ, co dãn kém, khi sinh sản sẽ không dễ dàng. Nhưng anh thân thể tốt, giờ xem màu sắc và độ dài đản tuyến cũng tốt lắm, hẳn là không thành vấn đề.

Dù Thập Tam nói đây là chuyện rất tự nhiên, không cần lo lắng, Thanh Vi vẫn rất sợ, không dám động tay, tập trung tinh thần quan sát dẫn tuyến thời gian rất lâu.

Trước Tết âm lịch, đội Trương gọi điện thoại cho Thanh Vi. Anh nói với Thanh Vi một tin tức xấu: Lương Lực xuất hiện, tập kích một tuần cảnh một mình, đoạt súng. Tổng công cả trong sung và bên ngoài có 10 băng đạn. Hơn nữa có dấu vết để lại thể hiện, gần đây Lương Lực thường lui tới gần nhà Thanh Vi.

Tình thế ác liệt, Thanh Vi nói với mẹ là cô sẽ không quay về mừng năm mới, cũng đừng lại đây thăm cô, tốt nhất đến nhà thân thích ở trước. Vạn nhất anh ta thăm dò chỗ ở cha mẹ cô, theo dõi hoặc kiểm kẹ, thì là phiền toái lớn.

Cũng may vì Lương Lực có hành vi rất điên cuồng, tạo thành nguy hiểm lớn với xã hội, đặc công và võ cảnh đều xuất động, công khai truy nã, đuổi bắt khắp nơi.

Tết âm lịch Thanh Vi và Thập Tam cùng trải qua. Thị trấn còn giữ lại vị niên kỉ nồng đậm, trong lúc mừng năm mới khó có thể mua được đồ đặc, Thanh Vi vội vàng mua đồ bốn phía. Cô không có khẩu âm địa phương, có người hỏi thì nói mình là người nhà bộ đội đóng quân gần đó, tới đây mừng năm mới.

Kết quả lí do thoái thác mang đến thu hoạch ngoài ý muốn. Bộ đội trường kỳ đóng quân ở gần do81, tham dự không ít kiến thiết và cứu tế, cho nên quân dân quan hệ không tệ. Vì thế trừ thực phẩm thông thường, Thanh Vi còn mua được không ít hàng hóa tư tàng, chạy 2 chuyến xe mới chuyển về hết.

Tuy rằng khi sang năm mới có chút cô đơn, nhưng đêm giao thừa cũng có một bàn đồ ăn, không thể thiếu sủi cảo tròn trịa.

Ở cạnh lò sưởi xem tivi, Thanh Vi nhẹ nhàng mát xa cho Thập Tam. Gần đây vóc dáng anh có chút phì ra, cô quyết tâm bồi bổ cho Thập Tam thêm một bước nữa.

Thập Tam phát hiện đôi mắt nhỏ của cô tràn ngập tính toán, hỏi: “Nghĩ cái gì vậy ?”

“Anh cần bồi bổ thật tốt.” Thanh Vi sờ cằm.

“Còn bổ nữa? Anh đã béo thành như vậy, cũng ăn không ít.”

“Anh là bị sưng vù.”

“Nếu là sưng vù nhấn một cái sẽ thành cái hố, nửa ngày mới trở về như ban đầu. Anh đây là thịt thật.” Thập Tam bắt đắc dĩ nói.

Thanh Vi đề, quả nhiên thực rắn chắc, cao hứng : “Thực sự, chứng minh em nuôi nắng anh rất tốt.”

Thập Tam bất mãn, sao lại nói “Nuôi nắng” chứ, anh cũng không phải heo.

Thanh Vi sửa miệng: “Em dưỡng anh rất tốt.” Thập Tam mới không dị nghị, vừa lòng.

Lúc này Thanh Vi cảm thấy, Thập Tam thật sự rất dễ dỗ.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 128: Vui Mừng Có Con

Ngày hài lòng luôn qua rất nhanh. Khi xuân về hoa nở, đường đi lầy lội, nơi nơi tuyết tan thành dòng suối nhỏ. Vùng núi mùa xuân rất ngắn, hình như là trong một đêm đã hết, bắt đầu nhìn ra xa thì thấy một tầng lụa xanh (lục), sau mấy trận mưa là chồi non bùng bùng phần chấn chung quanh. Thời tiết cuối mùa xuân, đúng là cảnh đẹp như họa.

Nhà cách sườn núi không xa, nhìn ra là một mảnh biển hoa làm say lòng người. Hoa cánh lớn sinh trưởng cùng nhau, cao đến eo người, thân uốn lượn hướng về đỉnh núi, giống như dải bang khai trương to lớn.

Một mảnh màu tím, một mảnh màu vàng, một mảnh hồng nhạt, sắc thái rõ ràng mà lại chắt chẽ giao nhau, 3 mảnh hoa vừa dài vừa rực rỡ khiến người ra xa nếu rung động vì vẻ đẹp của nó.

Thanh Vi chưa từng thấy hoa lớn như vậy, nếu so ra, hoa cỏ quý báu cô từng thấy ở chợ hoa đều có vẻ đơn bạc vô lực. Hoa đại đoá lớn này cũng không quá xinh đẹp, nhưng sinh trưởng rậm rạp như thế, nhiều đoá sinh cơ bùng bùng, sức sống cường thịnh kia làm người ta động dung.

Có một ngày khi lưu luyến ở đây, từ trên trời bay tới một bầy chim. Bầy chim rất đông, khi bay qua che hết cả bầu trời, độ cao và

lúc vỗ cánh của chúng nó đều nhau, chỉnh thể chuyển thành đường cong uyển chuyển, vô số cánh khi vỗ vẽ ra cánh chim tuyết trắng, vô cùng đồ sộ.

“Đây là con gì ?” Thanh Vi híp mắt xem, hưng phấn mà hỏi.

“Bồ câu, nguyên đàn.” Thập Tam nói, thất thần.

Thanh Vi kinh ngạc, không nghĩ tới loài chim xinh đẹp tuyệt trần như bồ câu cũng có thể sinh ra tráng lệ như thế.

Thập Tam từng gặp qua đàn chim như vậy, là ở dã ngoại của thế giới kia, lúc ấy cũng bị loại đồ sộ này làm động lòng. Con người nơi này coi trọng tự nhiên, anh không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy nguyên đàn chim như vậy. Anh cong khóe môi: Có lẽ đây là một điểm lành.

Sau khi về thị trấn, Thanh Vi không nhịn được hỏi về đàn chim, dân bản xứ nói, chim sao, trước kia thật nhiều, giờ đã ít đi rồi. Có một thời gian thật nhiều người đến bắt chim, số lượng chim giảm mạnh, sau đó xử phạt mới có chuyển biến tốt.

Thanh Vi trở về nói cho Thập Tam nghe, có chút thốn thức. Thập Tam nghe xong nói: “Nếu em thích, anh nghĩ biện pháp bắt mấy con còn sống về, nuôi trong nhà.”

Thanh Vi:.....

“Chẳng lẽ người là muốn ăn thịt chim?” Thập Tam còn nói: “Đúng là ngon hơn thịt bồ câu nhà.” Ừ, xét biểu hiện nhất quán của Thanh Vi, hình như khả năng này rất lớn.

Thanh Vi:.....

Cô là người bảo vệ môi trường tâm tính thiện lương, chẳng lẽ trong mắt Thập Tam thoát không khỏi thú vị cấp thấp?

Thập Tam thích nơi này, Thanh Vi thường cùng anh đến, còn tìm không ít nơi phong cảnh đẹp chụp ảnh lại. Không trách được ông bác kia nhớ mãi không quên nơi này, quả nhiên cảnh rất đẹp.

Ngày sinh dự tính đến, Thanh Vi đã sớm chuẩn bị đồ dung xong. Cô lo lắng Thập Tam sinh sản có thuận lợi hay không, hàng đêm ngủ không tốt. Thập Tam thấy cô có hai mắt gấu mèo, cười nói: “Thanh Vi, em quá lo lắng rồi. Bao nhiêu nam nhân sinh đứa nhỏ, thân thể anh rắn chắc lại càng không sợ.”

Thanh Vi vẫn lo lắng trùng trùng. Người hiện đại có thói quen ỷ lại bệnh viện, Thập Tam không có bác sĩ chuyên nghiệp trợ giúp, thậm chí ngay cả bà mẹ cũng không có, phải dựa vào thường dân như cô, có thể không? Nếu xuất hiện nguy hiểm phải làm sao bây giờ?

Hồi tưởng lại từng màn ảnh trong phim thành ác mộng, cái gì khó sinh, xuất huyết nhiều, thai vị không đúng, cuống rốn vòng gáy..... Trời ạ, đó tốt xấu còn có người xem, có lẽ cô không thể kịp thời phán đoán ra!

Càng nghĩ càng khẩn trương, Thanh Vi bắt đầu ăn không nổi.

Thập Tam thấy thì cười. Nam nhân sinh sản, nữ nhân quan tâm nhất là đứa nhỏ thế nào, làm gì có ai khẩn trương phụ lang như vậy? Các cô cho rằng đây là công năng và nghĩa vụ trời sinh cho nam nhân, thừa nhận thống khổ là thiên kinh địa nghĩa.

Thanh Vi khẩn trương như vậy anh thấy rất ngọt ngào, nhưng nói lại, Thanh Vi thích con gái hay là con trai ?

Con gái kéo dài huyết mạch, nối dõi tông đường, Thanh Vi hẳn là thích con gái. Như vậy nếu vạn nhất mình mang là con trai thì làm sao bây giờ?

Trước kia anh không nghĩ nhiều lắm, càng lo lắng nêu dưỡng thai thế nào, giờ sinh sản tới gần, nghĩ nhiều nhất chính là này.

“Thanh Vi, em thích con gái hay là con trai ?”

“Đều thích.”

“Nhất định phải chọn một thì sao ?”

“Ngô? Nhất định phải chọn, vậy con gái đi.”

Thập Tam nghe xong không nói gì. Thực ra Thanh Vi nghĩ khác Thập Tam, cô lo lắng thể chất đứa nhỏ. Nếu Thập Tam sinh con trai, có thể cũng có công năng sinh con hay không? Vạn nhất di truyền xuống, vậy không phải nghịch thiên sao ?

Nếu là con gái, dựa theo khí lực Thập Tam, nhất định rất khỏe mạnh. Đợi chút, vạn nhất con gái di truyền thể chất nữ tôn, không thể sinh dục thả ngực eo nhỏ thân thể cường tráng thì sao ? Thanh Vi vừa khổ vừa lo.

Tháng 3, Thập Tam sinh.

Anh bắt đầu đau bụng sinh mấy giờ liên tục. Thanh Vi canh giữ bên người, đun nước sôi, dứt sôcôla, khăn trương xoay quanh.

Đản tuyến mấy ngày hôm trước đã biến thành đỏ tươi ướt át, da thịt quả nhiên trắng đáng sợ, quần áo đều phải cẩn thận mặc, giống

như vừa chạm vào sẽ vỡ ra. Giờ tơ hồng đã vỡ ra, cũng may lỗ hồng không nhỏ, khi sinh đứa nhỏ hẳn là tương đối dễ dàng.

Nhưng đản tuyến không phải lập tức vỡ ra, mà là chậm rãi vỡ, tầng tầng da thịt xé rách theo thứ tự. Khi bắt đầu Thập Tam còn có thể nằm, đợi đến sau khi tầng da thịt thứ hai xé rách, anh chỉ có thể ngồi, để tốc độ nứt ra nhanh hơn.

Khi đau bụng sinh đến, Thập Tam cứng rắn chịu đựng, không muốn kêu to, Thanh Vi tìm khăn tay sạch sẽ cho anh cắn. Lúc đầu không quá đau, khi đản tuyến vỡ ra, đau đớn tăng lên, Thập Tam cũng không nhịn được thỉnh thoảng rên rỉ.

Đau một trận, khẩn trương lo lắng một trận, đến buổi chiều đứa nhỏ cũng chưa ra.

Thanh Vi nhìn thấy mặt Thập Tam trắng bệch, giọt mồ hôi thật lớn, vì dùng sức quá độ mà làn da lộ ra mạch máu màu xanh, bụng chảy máu, nước mắt cô rơi xuống.

Trừ an ủi anh, đút anh ăn một chút, cô không giúp được gì, đau đớn chỉ có thể do anh tự mình nhẫn nại.

Lại một trận đau nhức đi qua, lại là bình tĩnh ngắn ngủi, Thập Tam thấy Thanh Vi lo lắng, nâng tay mềm yếu sờ mặt cô, suy yếu cười cười: “Vi Vi, em ra ngoài nghỉ ngơi một lát, phòng sinh đầy máu là điềm xấu, chờ anh sinh xong, bọc con lại thật tốt em hãy vào.”

“Nói vậy, sao em có thể để cho anh một mình chịu tội!” Thanh Vi lau mồ hôi trên trán anh.

“Nghe anh một lần, nơi này máu chảy đầm đìa làm em sợ rồi. Đi ngủ một lát, tỉnh lại sẽ nhìn thấy cục cưng.”

Thanh Vi lại muốn rơi lệ. Lúc này Thập Tam còn e sợ cô sợ hãi, lo lắng cô nghỉ ngơi không tốt. Anh chắc chắn rất đau, khăn trải giường cũng sắp rách rồi, sao cô có thể đi ?

Thanh Vi cố gắng giúp anh, giúp Thập Tam đi đứng, cho anh ngậm chút đường, thậm chí vô sự tự thông đặng đến vị trí cực cứng, nhẹ nhàng đẩy ra chỗ nứt.

Đản tuyến nứt ra hoàn toàn rồi, quả nhiên là cấu tạo chuyên môn, người bình thường nếu bụng thủng một cái lỗ lớn như vậy, đã sớm đổ máu mà chết, Thập Tam cũng không chảy máu nhiều, nhưng hiệu quả kinh người, nhiễm đỏ khăn trải giường.

Thập Tam nín thở dùng sức, mỗi khi đau bụng sinh thì liều mạng điều động khí lực đẩy đưa nhỏ ra ngoài. Thanh Vi cũng dần dần ổn định tâm thần, bắt buộc mình xem nhẹ máu đầy giường kia, phối hợp anh đẩy nhẹ.

Dày vò như vậy đến buổi tối, trời đã tối rồi, Thập Tam quỳ lên, toàn thân co rút một trận, hai mắt trợn lên, phát ra tiếng hô đau thật lớn, đầu đưa nhỏ chậm rãi đặng đến chỗ nứt, mắt thấy sẽ sinh ra, lại theo quán tính quay lại. Thể lực Thập Tam một không theo kịp, hơi lỏng chút thì chưa thành công.

Thập Tam mệt đến hai mắt vô thần, chân vô tri giác phát run. Anh mồm to hô, thân thể mềm nhũm không quỳ được, cơ hồ ngã quỵ. Thanh Vi dùng chân đỡ anh lại, lại đỡ lấy đầu của anh, không ngừng cổ vũ: “A Ngự, vừa rồi em nhìn thấy cực cứng, anh nghỉ ngơi một chút lại dùng lực một lần, có thể sinh con ra.”

Thập Tam giật giật môi không có huyết sắc, không nói ra lời nào, cố gắng gật gật đầu. Anh nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, lại chậm rãi

điều chỉnh tư thế của mình, sau khi hít sâu bắt đầu dùng sức.

Lại đau nhức kêu thảm, Thập Tam cố gắng ổn định thân thể bắt đầu lay động, nước mắt chưa từng có giống như bây giờ, không hề cố kị chảy ra khỏi hốc mắt, da thịt nứt ra bên cạnh cũng bị động đến, chảy ra càng nhiều máu loãng, làm ướt đẫm chân.

Thanh Vi cảm thấy Thập Tam đã gần đến cực hạn, nếu lần này sinh không ra, sợ là sẽ thoát lực, nếu hôn mê thì càng đáng sợ. Cho nên cô cũng bất cứ giá nào, một bên gắng đẩy đứa nhỏ độ, một bên không ngừng khuyến khích Thập Tam.

Cuối cùng, Thập Tam phát ra tiếng than khóc thật dài, khóe mắt đỏ lên, gân xanh trên trán nhảy lên, đệm chân bị hai tay dùng lực làm nát. Đứa nhỏ sinh ra, oa oa khóc lớn vài tiếng. Thanh Vi mau tay nhanh mắt tiếp được đứa nhỏ, dùng kéo tiêu độc cắt đứt cuống rốn, dùng bao bị bọc con lại, phải đi dìu Thập Tam đã tê liệt ngã xuống.

Thậm chí anh không có lực nằm xuống, nằm sấp ngăn chặn miệng vết thương. Thanh Vi đau lòng đến cực điểm, cô nghĩ, có lẽ sinh sản vốn không khó như vậy, bởi vì thể chất Thập Tam đã thay đổi, cho nên mới thống khổ như vậy.

Nâng dậy anh nằm lại, cẩn thận lau tịnh vết máu bên cạnh chỗ nứt, bôi thuốc cầm máu, dùng băng gạc cố định, lại đặt chân sạch lên.

Thập Tam vô lực muốn đẩy cô lại không động được, suy yếu vài lần mới nói :“Đứa nhỏ.”

Thanh Vi hiểu ý, ôm cục cứng đến cho anh xem. Đứa nhỏ còn mang theo máu rất khó coi, nhưng đã có thể nhìn ra kia đôi mắt thật dài hếch lên, rõ ràng là di truyền mắt phượng của Thập Tam. Tiểu tử kia đã mở mắt, mắt đen lúng liếng nhìn chung quanh.

Thập Tam thấy thì vẻ mặt vui mừng, ôn nhu nhìn chăm chú đứa nhỏ.

Rõ ràng lúc này đứa nhỏ không nhìn thấy gì, nhưng động tác như vậy lại làm cho người ta trù mến, mẫu tính Thanh Vi nháy mắt tràn ngập toàn thân.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 129: Hoàn Chính Văn

Trẻ sơ sinh rất mềm mại, rất nhiều ông bố bà mẹ mới không dám động, cần nhờ người lớn trong nhà, dựa vào y tá. Nhưng là Thanh Vi biết mình không có người trông cậy vào, phải tự lựa cánh sinh. Cô từng theo y tá học nên bế trẻ con thế nào, đều là lý luận suông, lúc bắt đầu mới biết khó cỡ nào.

Thanh Vi pha nước ấm, để máy sưởi giữ ấm rồi dè dặt cẩn trọng tắm rửa cho đứa nhỏ, đối với đầu có yêu cầu rất cao, cần chặn lỗ tai không cho nước lọt vào. Tắm rửa xong dùng khăn lông hút khô bọt nước, một lần nữa bọc lại, chỉ lộ cái đầu nho nhỏ.

Tuy rằng đứa nhỏ hơi nhăn, giống rất nhiều trẻ sơ sinh khác, trên mông có thanh khối, trên người trên mặt có hồng ửng, nhưng ở trong mắt Thanh Vi thật đáng yêu. Nhìn đỉnh đầu nó một mảnh tóc máu, da thịt mềm mại, trái tim Thanh Vi mềm như nước.

Thập Tam hơi trở lại bình thường, hỏi: “Là con gái phải không ?”

“Con trai, rất đáng yêu đó.” Thanh Vi Hân Hân nói.

Thập Tam chấn động, môi run run: “Con trai ?”

“Ừ, anh nhìn nè, mắt phượng thật xinh đẹp, giống như anh vậy.” Thanh Vi ôm đứa nhỏ qua cho anh xem như hiến vật quý, kết quả

nhìn thấy mắt Thập Tam nhắm chặt, biểu cảm nghiệp chương nặng nề.

“A Ngự ? Rất đau hả ?” Thanh Vi dọa.

“Là anh sai rồi, anh sinh một đứa con trai. Thực xin lỗi.” Sắc mặt Thập Tam chuyển từ trắng bệch sang xanh xao, tự trách hận không thể lập tức quỵ xuống, thậm chí có xu thế muốn lăn xuống giường.

Thanh Vi không nghĩ tới anh phản ứng lớn như vậy, nhanh chóng ôm người lại, đặt con lên giường : “Anh không thích con trai hả?”

“Con gái nói dối tông đường, em đã nói thích con gái.”

“A Ngự! Em đều thích. Lúc trước anh bắt em chọn một, em sợ nếu con trai di truyền năng lực sinh đứa nhỏ thì quá kinh thế hãi tục, cho nên nói con gái. Sau đó suy nghĩ, nếu thể chất của anh đã thay đổi, lần này sinh dục có lẽ là lần cuối cùng, thể chất đứa nhỏ cũng không biết được.”

Thập Tam nghe xong, cuối cùng không kích động nữa.

“Nói đến nói dối tông đường, đây tư tưởng cổ hủ, hướng chi nơi này nói dối tông đường là con trai. Thực ra em đánh giá, người càng già càng yêu cháu. Cho nên điều anh phải lo lắng là con bị cha mẹ em chiều hư, chứ không phải bị ghét bỏ.”

Cuối cùng Thập Tam thoải mái.

Thanh Vi hầu hạ Thập Tam “Ở cũ.” Cô phát huy trù nghệ đến công suất lớn nhất, tận sức bổ máu cho Thập Tam. Canh gà canh cá canh xương, chân giò hầm, thịt dê, cháo lạc cháo đậu đỏ cháo long nhãn.....

Tiềm lực con người thật là to lớn, ép đến cuối cùng thì sẽ bùng nổ. Vì Thập Tam, Thanh Vi nhanh chóng trở nên “Tâm ngoan thủ lạt”, trước kia bóp chết con sâu đều phải ghê tởm nửa ngày, giờ đã có thể mặt không đổi sắc giết gà nhổ lông. Mỗi ngày sớm chiều đổi thuốc cho miệng vết thương của Thập Tam, dù sao Thập Tam không cần bú sữa, còn uống thuốc hạ sốt vài ngày để ngừa vạ nhất.

Hơn nữa còn dứt cục cứng, đổi tã giấy, giặt đệm nhỏ gì đó, Thanh Vi chưa từng mệt như vậy, buổi tối khi pha sữa bột cứ muốn nhắm mắt lại. Thập Tam năng động nên chủ động tiếp nhận việc trông nom cục cứng, tận lực chia sẻ, để cô bớt vất vả một chút.

Cũng may công phu không uổng phí, thân thể Thập Tam tốt lại thể hiện ra, miệng vết thương khép lại rất nhanh, thân thể khôi phục cũng tốt. Chỉ đáng thương cục cứng, sinh ra không có sữa mẹ không có phụ nữ, nơi đó người ta đều là dùng quả nhũ, cho nên chỉ có thể uống sữa bột. Thanh Vi kêu ngạo tỏ vẻ, cô có dự kiến trước chuẩn bị rất nhiều sữa bột.

Một tuần sau, đội Trưởng gọi điện tới, nói đã bắt được Lương Lực. Anh nói thực ra nửa tháng trước đã bắt được, nhưng muốn cho cô được nghỉ nhiều vài ngày, nên không nói.

Thanh Vi vui vẻ mà nói cho anh, cô sinh con trai, thực ra một tuần trước đã sinh, nhưng nghĩ dù sao cũng nghỉ phụ sản, nên không nói.

Đội Trưởng không nói gì, tiếp nhận nhiệm vụ giúp Thanh Vi điền đơn xin nghỉ.

Thanh Vi cũng gọi điện thoại cho cha mẹ, mẹ Yến muốn nhảy dựng lên, ở đầu kia điện thoại giận dữ mắng Thanh Vi không hiểu

chuyện, cứ sinh con như vậy, vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn làm sao bây giờ.....

Thanh Vi yếu ớt nói âm thanh lớn làm cô đau đầu, bị quở trách cả người đều đau, mẹ Yến mới miễn cưỡng áp chế lửa giận, xoay người bắt đầu đóng gói đồ đạc, chuẩn bị đi đón con gái.

Một tuần sau trên người Thập Tam lại có tơ hồng, nhưng là đồ sạm. Anh nói một tháng sau, tơ hồng sẽ biến mất, đến lúc đó thì không ngại, giờ chỉ cần không làm vận động kịch liệt sẽ không sao.

Đây cũng là nguyên nhân Thanh Vi không dám báo cho cha mẹ. Cô thật sự không dám tưởng tượng nếu lão mẹ vào cửa, nhìn thấy trên trán Thập Tam đặt một mảnh vải, nằm trên giường dưỡng thương sẽ là biểu cảm gì.

Sản phụ sinh sản tự nhiên, một tuần sau là hoạt động tự nhiên được, Thanh Vi đi đường hơi chậm chút, cũng được rồi. Cô được cha mẹ đón về nhà, đứa nhỏ đưa đi bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh, báo cáo kiểm tra sức khỏe là loại ưu, tất cả đều tốt đẹp như vậy.

Khi báo tạm trú, Thập Tam kiên trì để đứa nhỏ họ Yến, ánh mắt kia có ý khẩn cầu Thanh Vi đừng ghét bỏ con trai. Sau khi ba Yến biết được, cao hứng quên hết tất cả, cười đến không thấy mắt đau.

Thập Tam mời ba Yến đặt tên, lão nhân biết đó là trách nhiệm trọng đại, suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đặt tên cho đứa nhỏ là “Yến Cảnh”, ý là con của cảnh sát. Thanh Vi đối với cái này có chút bất đắc dĩ, tổng cảm thấy nghe qua giống một loại nhãn hiệu, nhưng cô là người không có khả năng đặt tên, cũng chỉ có thể nhận.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 130: Lời Cuối Sách

Sau khi Yến Cảnh một tuổi, Thập Tam chuẩn bị ra ngoài công tác. Tiền thưởng trận đấu của anh vẫn chưa dung hết, ba Yến cũng giúp đỡ, Thập Tam xây một quán võ thuật tập thể hình quán. Người học Taekwondo nhiều như vậy, võ thuật truyền thống lại từ từ suy thoái, xem có thể khôi phục truyền thống không.

Tiệm tập thể hình của Thập Tam chẳng những tập thể hình, còn dạy võ thuật, dạy công phu bên ngoài và cách hít thở. Tuy người thường không có khả năng tu luyện nội công, nhưng là học tập hô hấp vẫn tốt cho thân thể. Người hiện đại coi trọng sức khỏe, tiệm tập thể hình của Thập Tam có nét đặc sắc riêng, dần dần hấp dẫn khách hàng đến. Còn có lớn dạy cuối tuần cho trẻ con, lớp dạy trong hè, tiệm tập thể hình dần dần đi vào quỹ đạo, cũng thông báo tuyển dụng hai huấn luyện viên.

Trong quá trình luyện tập có người bị thương, Thập Tam rất quen thuộc huyết vị và xương cốt, vấn đề nhỏ thì tự giải quyết, một thời gian sau, mọi người truyền miệng, Thập Tam nổi xương còn tốt hơn bác sĩ chuyên nghiệp.

Dù sao có người bó xương ở bệnh viện, khi mở thạch cao vị trí không chuẩn, một lần nữa phải chịu loại đau đớn không phải cho

con người chịu kia. Còn có người bởi vì chính lý không tốt, để lại di chứng.

Sau này cũng có không ít người vì xương cổ thắt lưng, cơ bắp xoay bị thương đặc biệt tìm đến Thập Tam, anh đẩy dẫn huyết vị, hoặc dùng ngân châm châm cứu, hiệu quả dựng sào thấy bóng, có thể lập tức giảm bớt đau đớn, liên tục vài lần thì khỏe lại. Chuyện như vậy, Thập Tam mở rộng tiệm tập thể, mở thêm tiệm vật lý trị liệu bên cạnh.

Anh tiến hành huấn luyện kỹ sư, mát xa xoa bóp với lọ được nung nóng, vật lý trị liệu châm cứu lạnh chườm nóng, đều có thể chuẩn xác trên từng huyết vị, danh tiếng tốt lắm. Chỉ có thương tích có vẻ nặng, Thập Tam mới tự mình ra tay.

Thời gian dài đi qua, hai cái quán chậm rãi phát triển, Thập Tam chủ yếu là quản lý, nhận vài người có tư chất lại có nhiệt tình với học võ làm đồ đệ. Người học võ tuy ít, đó là trên địa bàn mà nói, người từ nơi khác đến, đặc biệt người của võ thuật thế gia, còn giữ lại phong tục tập võ cường thân. Luôn có võ giả nơi khác mộ danh mà đến, tìm anh luận bàn, thực ra có rất nhiều người tâm phục khẩu phục, hy vọng có thể bái Thập Tam làm thầy.

Thập Tam vẫn như trước, chọn lựa kỹ lưỡng, bảo trì tổng số đồ đệ 50 năm không thay đổi.

Đối với Thanh Vi, Thập Tam luôn rất dụng tâm. Hàng năm anh giúp Thanh Vi khơi thông kinh lạc, định kỳ dùng nội lực thông quán toàn thân cho cô, vận hành đại chu thiên. Hơn nữa lúc trước Thập Tam lấy tám thân xử nữ dị thể giao hợp với Thanh Vi, chân nguyên cũng mang đến cho cô rất nhiều ưu việt.

Thân thể Thanh Vi luôn rất tốt, hơn nữa bởi vì không có sinh dục, đáng người không bị biến dạng, làn da giàu có co dãn, trẻ hơn bạn cùng lứa nhiều lắm, nhóm các bạn gái hâm mộ ghen ghét, nói tuổi trẻ của cô sao mà dài quá.

Sau khi qua ba mươi tuổi, sự nghiệp Thập Tam thành đạt, kiếm tiền nhiều, hộ khách vật lý trị liệu cũng không thiếu người giỏi, nếu muốn Thập Tam tự mình ra tay thì phải có giá cao ngất. Nhiều năm lịch duyệt xã hội, khí chất Thập Tam cũng thay đổi không ít. Sắc bén lạnh lùng ban đầu trở thành ôn trọng lạnh nhạt, vẫn không nói nhiều lắm, nhưng không hiểu sao khiến người ta cảm thấy đáng tin cậy và rất an toàn.

Khí chất nam nhân thành thực ôn trọng của anh còn có sức quyến rũ hơn khi thanh niên, nữ nhân thích anh luôn luôn không ngừng. Nhưng anh thờ ơ với tất cả những người bắt chuyện khiêu khích, vẫn không làm gì mờ ám, trong mắt trong lòng thủy chung chỉ có một mình Thanh Vi. Vì thế những lời đồn Thập Tam sẽ bị dụ hoặc mà bỏ rơi Thanh Vi, có tiền sẽ đổi bại, hôn nhân không được lâu dài tự sụp đổ.

Sau khi Yến Cảnh lớn lên, thân thể rất bình thường, hiển nhiên là thể chất nam nhân nơi này; Thập Tam cũng không thể thụ thai nữa. Cho dù hai người trong lúc kích tình quên bảo hiểm, cũng không trúng thưởng. Thanh Vi đoán rằng là do thể chất Thập Tam đã thay đổi triệt để.

Một đứa nhỏ đáng yêu, cha mẹ khỏe mạnh, ái nhân thân mật nhất, Thanh Vi cảm thấy như vậy là hoàn mỹ, không muốn gì thêm.

Có khi cô nhớ tới, vô cùng hoài niệm mùa đông gió lạnh tàn sát bờ bãi kia, cảm tạ khuyết điểm lộ manh của mình. Thanh Vi cười rộ

lên: Cô thấy may mắn khi mình mang Thập Tam về, mang về hạnh phúc cả đời.

“A Ngự, quyết định anh minh nhất của em là mang anh về nhà.”

“Không, Thanh Vi, gặp em mới là ông trời ban ân cho anh.”

Bốn mắt nhìn nhau.....

“Mẹ, ba! Con đói rồi, hôm nay mình ăn gì?” Xú tiểu tử tinh lực dư thừa chạy về vọt vào cửa.

Nó không hiểu đưa tình ẩn tình, chỉ quan tâm dạ dày mình có thỏa mãn không.

Được rồi, đây cũng là một phần của cuộc sống mỹ mãn.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 131: Ngoại Truyện 2: Yến Cảnh

Yến Cảnh nho nhỏ có nhũ danh rất nhanh - Tráng Tráng. Bởi vì khi hơn một trăm ngày, nhóc bắt đầu phì ra, cánh tay chân đều phồng lên, khuôn mặt đầy thịt biến mất phượng thật to thành nhỏ.

Bạn nhỏ Tráng Tráng có một đôi mắt phượng và mũi dọc dừa cực giống ba nó, nhưng lông mày không dài như Thập Tam, cũng không phải hình trăng lưỡi liềm giống Thanh Vi, mà là mi rất cao, hình mi vừa đậm vừa thô, làm cho cả khuôn mặt rất nam tính.

Thập Tam thích nhất cái trán và miệng của Tráng Tráng, bởi vì chúng giống Thanh Vi, cái miệng nhỏ phẩn nộn còn thường thường phun bong bóng nhỏ màu trắng.

Tiểu Yến Cảnh không thích cười lắm, trừ người trong nhà không thích người khác ôm, rất bài xích người xa lạ niết nhóc hôn nhóc, trừng mắt phượng thật to, cánh tay phì nhỏ bé có thể thực chuẩn xác đánh trúng người quấy rầy mình.

Trên khuôn mặt béo đô đô nhỏ nhắn là biểu cảm khóc khóc, ánh mắt đen bóng như có thể nói, là một bánh bao nhỏ đáng yêu. Béo và khóc của nhóc rất nổi danh trong viện, người lớn đều cảm thấy cực cưng này chơi rất vui, càng thích chọc nó. Tráng Tráng đánh không kịp, liền ôm thân nhân của mình, đốc xúc người giúp nhóc đuổi trứng thối đi.

Có thể ở học bước trong xe gấp ghềnh rồi, Tráng Tráng lập tức biểu hiện bụng hắc của mình. Nếu vượt qua 10 phút không có tiếng động, cơ bản là đang làm chuyện xấu. Tỷ như đựng trứng gà, đựng cửa, cầm lung tung đồ trong nhà, thậm chí đùa không kịp xuyt xuyt, vẽ bản đồ trên đất trong phòng khách.....

Một khi người lớn phát hiện, giương giọng kêu lớn, nhóc lập tức như điện giật, chuyển động xe học bước dừng tốc độ xe thể thao thoát khỏi hiện trường. Chân nhỏ kia chuyển một chút, mấy bánh xe ào ào rung động, lao thẳng về phía trước, vô cùng có khí thế.

Lúc nhóc hai tuổi, Thanh Vi mang Tráng Tráng đi nhà Hiếu Văn chơi. Hiếu Văn sinh một đứa con gái, lớn gần bằng nhóc, vừa vặn có thể chơi cùng nhau. Nhưng Tráng Tráng không quá cảm thấy hứng thú với cô bé, bởi vì bé không thích bắn súng, cũng không chịu phủ phục đi ném bom đánh quái thú.

Vì thế Tráng Tráng sinh ra bất mãn với cô bé kia. Hiếu Văn kêu hai tiểu tử lên, cho bọn họ mỗi người một tấm giấy màu sắc rực rỡ. Tráng Tráng mừng rỡ, nhanh tay chân xé tờ giấy của mình, cảm thụ độ cứng, sau đó thì nhìn tờ giấy của cô bé.

Cô bé vừa không để ý, bị nhóc một phen đoạt đi giấy màu, sững sốt qua đi thì oa oa khóc lên. Thanh Vi chạy tới thì thấy, Tráng Tráng đã cầm giấy giấu trong một đầu khác của sofa phòng khách, chỉ tà tà lộ ra nửa gương mặt, tỉnh táo nhìn ra ngoài, mắt phượng lóe sáng.

Thanh Vi dở khóc dở cười, muốn nhóc đưa giấy, Tráng Tráng lập tức rút trở về, ngay cả đầu cũng không lộ ra. Thanh Vi đành phải tự thân xuất mã, xách tiểu trứng thối ra cầm lại giấy. Tráng Tráng khinh thường mà giơ nắm đấm đe dọa cô bé, cô bé lại gào khóc lần nữa.

Đây là giống ai vậy? Nhìn tiểu thân thể Tráng Tráng khỏe mạnh hơn bạn cùng lứa tuổi, Thanh Vi bất đắc dĩ trước thời gian giáo dục nhóc phải biết nhường nhịn bạn nữ.

Bởi vì Tráng Tráng không thích cười, mặt bánh bao mập mập non non thường ra vẻ suy tư, khiến Thanh Vi rất lo lắng. Cô cảm thấy đứa nhỏ nhà mình khóc như vậy, có thể sau khi lớn lên tính cách có chỗ thiếu hụt, quái gở, lạnh lùng gì đó hay không.

Không nghĩ tới sau ba tuổi tính cách tiểu Tráng Tráng bắt đầu thay đổi. Có lẽ là thân nhân xung quanh rất yêu thương, tiểu tử kia càng ngày càng quậy, lực phá hoại thẳng tắp bay lên, cái gì nhóc cũng có khả năng giấu đi.

Khi biểu cảm bộ mặt phong phú lên, nhóc cũng càng ngày càng giảo hoạt, vì được chơi đùa, có thể nghĩ ra vô số biện pháp, tung hoành liên hợp, làm nũng bán manh, cường thủ hào đoạt đều vô sự tự thông, đầu óc rất thông minh.

Chẳng lẽ đứa bé này từng học binh pháp Tôn Tử ? Thanh Vi đau đầu, phát hiện vẫn là khóc khóc có vẻ tốt, ít nhất dễ thương hơn. Đáng tiếc nguyện vọng tốt đẹp, Tráng Tráng vẫn chạy như bay trên con đường trí tuệ và cường tráng cùng tồn tại song song.

Nhị lão Yến gia giúp Thanh Vi đưa đứa nhỏ ba tuổi đến nhà trẻ. Yến Cảnh khỏe mạnh xinh đẹp, quần lầy bọn họ kêu ông nội bà nội, nhị lão thân đau không biết làm sao. Loại bối phận này có sức mạnh cường đại vô cùng, dù sao từ khi có nhóc, địa vị của Thanh Vi giảm xuống vô hạn.

Ngày đầu tiên đi nhà trẻ, tiểu Tráng Tráng bị dỗ rất tích cực, ngày thứ hai thì không cao hứng nữa, ngày thứ ba kiên quyết không đi.

Thanh Vi ôm nhóc trấn an thì nhóc giãy dụa, sau này cơ hồ là bị ép vào nhà trẻ.

Giọng Tráng Tráng to rõ lớn tiếng kêu cứu: “Cứu mạng a! Ông nội, bà nội tới cứu con đi! Cứu mạng !” Giọng nói kia xuyên qua nửa con phố, đánh thức chủ tiệm gần nhà trẻ, hôm đó mở cửa sớm hơn bình thường.

Vừa được buông, Tráng Tráng không chút do dự xoay người bỏ chạy, thẳng đến ngoài cửa. Nhóc linh hoạt như con cá chạch, tốc độ lại nhanh, Thanh Vi thể nhưng không bắt kịp, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, mọi người chung quanh thấy thì lo lắng, sợ đứa nhỏ chạy ra ngoài đường cái không an toàn.

Thanh Vi không vội, có định liệu trước. Quả nhiên Thập Tam xoay người một cái chặn ngang cửa, sau đó bắt cá chạch béo về.

Một tuần sau đó, các tiệm nhỏ đều mở cửa rất sớm.

Thanh Vi vốn đang lo lắng Thập Tam sẽ dùng quan điểm nữ tôn dạy con trai, sau này phát hiện lo lắng này là dư thừa. Thập Tam phân biệt hai thế giới rất rõ ràng, anh cũng chỉ tuân thủ quy củ với Thanh Vi.

Đối với việc giáo dục con, Thập Tam tự có biện pháp, ba ba vũ lực siêu quần là người con tôn trọng nhất. Thập Tam dạy nhóc công phu, từ nhỏ bắt đầu chịu đựng gân cốt, nếu nhóc không biết dùng đũa sẽ đứng tấn.

Tác dụng trực tiếp là ngày đầu tiên đến trường, nhóc đánh người có tuổi có ý đồ khi dễ đồng học chạy một vòng sân thể dục, nhóc còn không buông tha, cuối cùng đuổi theo đánh gục người.

Vì thế ngày đầu tiên đón đưa nhỏ, Thanh Vi là lĩnh ra từ chỗ giáo vụ. Nhìn thấy Tráng Tráng ưỡn ngực ngẩng đầu cả người dính đất, đưa nhỏ kia khóc thút thít nghẹn ngào mặt mũi bầm dập, cô nhất thời có dự cảm, đây không phải một bắt đầu tuyệt vời.

Quả nhiên, Thanh Vi thường xuyên bị lão sư gọi điện thoại. Cao nhất là một tuần ba lần cộng thêm mời người lớn. Các loại tình huống, cái gì không làm bài tập được giao, không chéo bài vào vở, ý đồ trốn học về nhà, cái gì các loại vấn đề kỳ quái nhiều loạn lớp học, cái gì trong lớp âm nhạc cắn sáo dọc dọa bạn ngồi cùng bàn, cái gì sau khi tuyết rơi dùng đầu nhảy trong tuyết giả điều hâu, cái gì vứt bừa bãi bài thi.....

Một năm qua đi, Thanh Vi dày đặc nhận thức đến, nữ nhân luyện thành ma đao công lao lớn nhất không chỉ là lão công, còn có thể là con ! Dù sao từ khi cô bắt đầu nhận điện thoại lão sư sầu khổ lo lắng, đến bây giờ tê liệt, đều là công lao của Tráng Tráng.

Chỉ là bạn nhỏ Tráng Tráng cũng rất vô tội. Nhóc thông minh thì thông minh, nhưng có chút ngây thơ của trẻ con, rất nhiều chuyện làm ra, không rõ vì sao lại sai. Lấy lòng hiếu kỳ mãnh liệt muốn thăm dò thế giới, nhóc đã rất khắc chế rất nghe lời.

Nhanh chóng đến cuối kỳ, Tráng Tráng trở về từ cuộc thi, Thanh Vi hỏi làm bài thế nào. Nhóc tin tưởng mười phần: “Làm hết, không cảm thấy đề khó lắm. 100 điểm có khả năng không được, 97, 98 điểm thì được.” Kết quả khi có thành tích, Thanh Vi ngã xuống đất: Dấu đỏ đầy trời, 40 điểm đỏ tươi. Làm cô giận nhất là, toàn lớp có 90% đều hơn 90 điểm, còn lại cũng là hơn 80 điểm.

Tráng Tráng, cuối cùng con có dụng tâm hay không? Không muốn con đúng thứ nhất, nhưng con cũng không thể đứng cuối cùng

chứ !

Thanh Vi nói phải trái với nhóc, còn phải trả lời mười vạn câu hỏi vì sao của Tráng Tráng, sau khi dùng hết kiên nhẫn ra lệnh cưỡng chế cấm đồ ăn vặt một tuần, giáo dục với Thập Tam.

Thập Tam thuộc phái hành động, anh sẽ không nói phải trái, nhấn người lên giường đánh lên mông nhỏ ba ba ba vài cái là xong việc.

Tráng Tráng rất phẫn nộ, khi bị đánh cần drap giường không khóc, cần rách cả drap giường. Sau bị tráng cự tuyệt mặc quần, phơi mông trần đỏ bừng gọi điện thoại, chẳng những ông nội bà nội, cáo trạng với tất cả tam cô lục bà yêu thương nhóc.

Quả nhiên di động của Thanh Vi và Thập Tam bắt đầu vang, khuyên hai người không thể khắc nghiệt, đứa nhỏ còn nhỏ đừng đánh, mông là chỗ có nhiều dây thần kinh dễ dàng bị thương..... Ba Yến mẹ Yến khoa trương nhất, hôm đó lập tức đi qua, còn mang theo thuốc dán tiêu sưng khu ứ.

Tráng Tráng nhìn thấy nhị lão, từ kim cương tiểu anh hùng bị đánh không khóc trực tiếp biến thân thành chính thái điềm đạm đáng yêu, mắt phượng người gặp người thích chuối nước mắt rơi xuống, bổ nhào vào trong lòng lão nhân khóc kể hành vi cường quyền của cha mẹ.

Mẹ Yến nhất thời không chịu nổi, ôm lấy đứa nhỏ một câu“Ai u Tráng Tráng của bà”,“Con ngoan nhất rồi mà”. Ba Yến vốn là người hiểu lý lẽ, cũng thối râu tròng mắt, chạy đi tìm con gái con rể trốn trong phòng ngủ tính sổ.

Từ nay về vấn đề giáo dục đứa nhỏ, hai người lớn Yến gia nhiều lần hiệp thương khai thông, chưa bao giờ không hài hòa.

An ổn lại bận rộn mười mấy năm trôi qua, Yến Cảnh lên cấp ba.

Yến Cảnh cao hơn cả Thập Tam, hứng thú ham thích rất rộng, chỉ có một chuyện là tiếc nuôi vĩnh viễn của nhóc, nhưng không đạt được, thì là võ công chỉ có thể đến tầng thứ năm, dù dùng cách nào cũng không có khả năng cao như ba mình.

Nhóc thành tích tốt, thể dục tốt, cao lớn anh tuấn, tính cách sang sảng, còn mang chút hư hỏng, có duyên với nam sinh, cũng được nữ sinh ưu ái. Về điểm phúc hắc thì ở phát huy vô cùng nhuần nhuyễn giữa các thân thích, miệng ngọt, không có phản nghịch thời thanh xuân, có thể nói “Lão ấu mạn nghị”.

Con gái thích nhóc rất nhiều, Thanh Vi sợ nhóc mất tâm, ảnh hưởng thành tích học tập, thử nói việc này với nhóc, Yến Cảnh thẳng thắn vô tư: “Mẹ ngài nghĩ cái gì vậy, con cũng không muốn chơi trò chơi luyến ái gì, còn không thống khoái bằng đánh cầu. Mẹ nói đừng tổn thương con gái ? Con thật không thể giải thích nữ sinh hiện tại, các cô ấy còn hung tàn hơn con, chẳng những YY con và nữ sinh, còn YY con với nam sinh, là con trốn tránh các cô ấy mới phải.”

A? Thanh Vi không nói gì.

“Nói lại ba từng nói, không được dự định sớm, nhất định phải mở to hai mắt, tìm được người giống mẹ mới tốt.”

“Ba con nói lung tung.” Nét mặt già nua của Thanh Vi không nhịn được. Thập Tam dạy chút cái gì vậy.

“Con cũng cảm thấy mẹ tốt nhất.” Yên Cảnh thân thiết kéo tay mẹ, mang theo chút tiểu vô lại của con trai, cười như ánh mặt trời.

Mẫu thân kháng cự không được con đỡ, tiểu xấu như vậy cũng là làm nũng, Thanh Vi cũng cười, đột nhiên sinh ra cảm khái “Nhà có con sắp trưởng thành”.

Thành tích Yên Cảnh không tệ, còn tinh thông thể dục, vốn trường học có tuyển thẳng, nhưng nhóc kiên trì tham gia thi cao đẳng, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người muốn báo danh ngoại giao chuyên nghiệp.

Lấy tính cách Yên Cảnh, Thanh Vi vốn tưởng nhóc sẽ học tài chính hoặc báo trường y, còn không thì là quân giáo, quốc phòng gì đó, lại không dự đoán được nhóc muốn làm quan ngoại giao.

Cô và Thập Tam cũng không thích làm chuyện náo động, sao lại sinh ra một đứa con tư tưởng sinh động vậy? Nhớ nó hồi nhỏ, rõ ràng là một đứa không yêu cười bánh bao nhỏ mập mập thịt đồ đồ, triết để sai lệch từ khi nào vậy?

Quan ngoại giao cũng không dễ làm, nhà ngoại giao chuyên nghiệp có nhiều hạn chế, yêu cầu cao với ngoại ngữ, có học sinh cố ý học nhiều loại ngôn ngữ. Sau khi tốt nghiệp muốn thông qua cuộc thi công vụ nhân viên, vào bộ ngoại giao, cuối cùng chịu khổ công tác mười mấy năm vẫn là người công tác cơ sở có khối người, tùy tùng gì đó, ngay cả dự họp cũng không đủ trình độ.

Gia thế nhà mình bình thường, cũng không trợ giúp được cho sự nghiệp của anh. Thanh Vi lo lắng nhiều năm sau Yên Cảnh mới nhận thức được lý tưởng và thực tế khác nhau.

Nhưng Yến Cảnh kiên trì ý định của mình, cười nói: “Con có võ ngoài sắt thép, trái tim cường lực cao su, không sợ bị gõ. Con muốn đi ra ngoài nhìn xem, muốn cảm thụ áp lực và trách nhiệm.”

“Con muốn cảm thụ, người ta không chọn con thì sao ?”

“Dù sao cũng phải cố gắng một lần. Hơn nữa, học tập tốt, thân thể có tốt như con không? Thân thể mạnh, có vũ lực cường đại như con không? Vũ lực mạnh, có đẹp trai như con không? Nếu đẹp trai, có chỉ số tình thương cao như con không?”

Phốc..... Kể từ kỷ này nói thể mà mặt cũng không hồng, Thanh Vi phun một ngụm nước ra. Dù biết con là cố ý nói để cô giải sầu, vẫn là vừa thông suốt giáo dục.

Thanh Vi cho rằng Thập Tam sẽ phản đối, kết quả lại sai rồi.

Thập Tam cực kì hiện đại, nói chỉ cần là con có thực lực, chân chính nghĩ rõ, anh sẽ không phản đối. Nhưng sau khi chọn mục tiêu nhất định phải toàn lực ứng phó, không được bỏ dở nửa chừng, làm nửa vời.

Chỉ có một chuyện không thể thương lượng: Mặc kệ sau này có thể thành quan ngoại giao hay không, công tác ở đâu, đối tượng phải là cô gái Trung Quốc, tuyệt không cho phép mang về con nhóc tóc vàng mắt xanh .

Phốc..... Thanh Vi lại phun nước. Yêu cầu nghiêm trang này của Thập Tam, khiến cô phải nở nụ cười.

Yến Cảnh trúng tuyển như ý nguyện, cao hứng phấn chấn đi trường học báo danh. Khi Thanh Vi đưa tiễn, nhìn bóng dáng thanh xuân của nhóc, giải thoát cười: Dù sau này có thành công hay

không, nó đều là đứa con ưu tú nhất của mình. Giống tiểu ượng lớn lên sẽ rời tổ, bầu trời đang triệu hồi nó bay lên, thế giới tuổi trẻ tràn ngập hy vọng.

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 132: Ngoại Truyện 3: Thập Tam

Nhiều năm sau, mưa mùa thu vừa qua, trong không khí còn mang theo ẩm ướt, cỏ trên mộ cỏ còn xanh đậm, nhưng đã có lá càng héo rũ bị mưa cuốn đi, rơi trên đường lạnh run đáng thương.

Một lão nhân sáng sớm đi vào mộ viên. Ông có một đầu tóc bạc, nhưng khi đi đường vẫn thẳng tắp thắt lưng, tuy đi chậm nhưng không tập tễnh. Lão nhân héch mắt phượng khóe mắt đã là nếp nhăn thật sâu lên, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ. Anh đi trong nghĩa trang trầm mặc không tiếng động, cũng không có mang đồ cúng gì, chỉ có một thân quần áo màu đen.

Đi đến trước một tấm bia, lão nhân nhìn chằm chằm ảnh chụp trên đó, tay nhẹ nhàng phát lên, chà lau tro bụi không tồn tại.

Động tác của ông rất nghiêm túc, cũng rất nhẹ, như sợ kinh động ai.

Nước mưa làm ướt mộ bia, tay lão nhân ẩm ướt, tay áo cũng dính nước, ông lại dửng như hoàn toàn không biết gì cả, cuối cùng chậm rãi thả lỏng tay, đứng trước bia.

Thập Tam biết, ngay tại dưới chân anh, mai táng tro cốt của Thanh Vi.

Sinh lão bệnh tử, nhân chi thường tình, khi thực sự rơi xuống trên người mình, mới có thể cảm nhận sự tàn khốc của nó, bởi vì không thể kháng cự mà càng bất đắc dĩ.

Khi Thanh Vi già nua, con đã lập gia đình, cũng thành công trong sự nghiệp. Cô và Thập Tam sau khi kết hôn vài thập niên vẫn luôn sống rất hạnh phúc, cho nên mỉm cười nói mình rất thỏa mãn, cuộc đời này sống không uổng.

Bởi vì trong thời gian thanh tỉnh cuối cùng trước khi Thanh Vi lâm chung, cô yêu cầu Thập Tam đảm bảo sống sót cho tốt, sống cuộc sống bình thường, hai năm sau khi cô qua đời, Thập Tam luôn luôn có quy luật ăn cơm ngủ.

Thân thể Thập Tam tốt hơn những người khác rất nhiều, chẳng những ít khi đổ bệnh, ngay cả mặt mũi cũng trẻ hơn tuổi thực tế hai mươi tuổi. Nhưng sau khi Thanh Vi qua đời, cho dù anh tuân thủ lời hứa, người vẫn là nhanh chóng gầy yếu đi, tóc cũng bạc trắng.

Con rất lo lắng, muốn đón anh đến ở cùng để chăm sóc, anh cự tuyệt, nói sẽ không vi phạm ý nguyện của mẹ nó, bảo đứa nhỏ đừng lo lắng lung tung.

Từ sau khi Thanh Vi qua đời, tinh thần Thập Tam sa sút hẳn đi. Lúc đầu còn thường xuyên nghe thấy tiếng Thanh Vi gọi anh, sau khi đáp lời mới phản ứng lại, đó chỉ là ảo giác, bởi vì quá mức khát vọng và thói quen nhiều năm mà sinh ra.

Khi mua đồ ăn, chọn thứ cô thích ăn ; Khi vào cửa, nói tiếng anh đã về; Nếu trên đường có cái hố, theo bản năng giơ tay đỡ.....

Thói quen mười mấy năm, sao có thể sửa lại đây.

Nhưng khi mỗi lần đều thất bại, mới ý thức được đã không cần làm những chuyện này.

Thập Tam đứng trước mộ bia, tóc bạc như tuyết, ánh mắt anh nhu hòa nhìn chăm chú vào ảnh chụp, giống như xuyên qua ảnh chụp có thể nhìn thấy người kia.

Thanh Vi, anh lại đây thăm em.

Em mất, một mình anh sống trên đời, thật sự rất cô độc. Anh vốn tưởng rằng mình không sợ cô đơn, có thể vì con mà sống tốt, anh cũng đã đồng ý với em như vậy.

Nhưng, chuyện này khó hơn anh nghĩ.

Anh tuân thủ lời hứa với em, cuộc sống vẫn bình thường, nhưng bất kể anh đến nơi nào, dù đợi đến lúc nào, em cũng không về. Như vậy, anh làm những chuyện này còn có ý nghĩa gì đây ?

Anh rất muốn đi cùng em, nếu thế giới kia tồn tại, anh nhất định sẽ chặt chẽ nhớ kỹ em, tìm được em. Nếu thực sự không thể, anh cũng không bị dày vò tiếp, có thể an ổn ngủ, mà không phải mỗi đêm mơ thấy hình dáng của em.

Nhưng em không cho phép.

Thanh Vi, em tốt với anh cả đời, trước khi đi làm một chuyện tàn nhẫn như vậy, vì sao em lại ép anh hứa ?

Còn sống khó hơn chết đi nhiều, em đã sớm dự liệu được, đúng không?

Anh rất muốn tùy hứng một lần, dù sao em đã mất, cũng quản thúc không được anh. Nhưng mỗi lần anh muốn động thủ, lại nghĩ ánh mắt lúc đó của em, nhìn anh..... Em giữ chặt tay của anh, thân thể suy yếu lại dùng sức như vậy, muốn anh hứa.

Em có biết anh không cự tuyệt được yêu cầu của em mà, đúng không?

Anh không muốn nghe em nói, em gạt anh, đã nói sẽ cùng anh cả đời, lại tự mình đi trước, em cười nói mình rất thỏa mãn, nhưng anh không thỏa mãn, tìm anh không ở đây, nó là một khối nhỏ của thân thể, cũng là một khối quan trọng nhất.

Không thể nghĩ đến, không thể đụng vào, có khi nơi đó sẽ đột nhiên đau. Đây là em trừng phạt anh sao? Phạt anh muốn vi phạm lời thề đi tìm em ?

Vì sao anh phải đồng ý với em, anh không làm được.....

Con chúng ta rất hiếu thuận, anh không muốn ở cùng nó, thì nó thường đến thăm anh. Con của chúng ta, có năng lực cũng rất khỏe mạnh, nó sống tốt lắm, anh rất yên tâm.

Nó không rõ vì sao anh không ở cùng nó, bởi vì nơi đó không phải nhà chúng ta, không có dấu vết của em.

Ở người cho ta trong nhà, còn có thể dựa vào nhớ lại qua ngày.

Nhà không có em, thì không có tức giận.

Làm đồ ăn không có em khen ngợi, có chuyện không có em trêu ghẹo, em cũng sẽ không mua bộ đồ mới cho anh, sẽ không nghe anh thổi sáo. Khi tản bộ tay không, ban đêm tỉnh lại bên người lạnh.

Đèn bàn em mua cho anh đã hỏng rồi, đèn đã quá cũ, anh tìm khắp nơi để thay bóng mới, nhưng thay xong nó cũng không sáng lên. Anh còn đặt nó trên đầu giường, dù sao anh và nó giống nhau, đều là đồ chỉ còn vẻ ngoài.

Em cười cười bước đi, anh ở lại không được.

Anh từ nơi xa như vậy lại đây mới tìm được em, giờ mất em rồi, anh vẫn muốn đi tìm em, nhưng em không cho.

Chúng ta đã chia ly hai năm, chẳng lẽ còn để anh vượt qua ngày ngày đêm đêm như vậy sao ? Vậy còn em ? Nếu thời gian chia lìa dài quá, anh tìm không thấy em thì làm sao bây giờ? Nếu em quên anh thì làm sao bây giờ?

Là em nhạt được anh, là em nói em sẽ không cần anh, em không chịu trách nhiệm!

Anh biết mình rất tham, độc hưởng ôn nhu trân trọng nhiều năm của em, nhưng em để anh lẻ loi chờ đợi như vậy, thật là, quá khó khăn.

Anh không làm được. Lúc nhận lời, anh cho rằng mình có thể, chỉ cần là yêu cầu của em, thì anh có thể làm được.

Thì ra, anh không làm được.

Anh chỉ là, rất nhớ em.

Không có ai, có thể giống em, biết anh đang nghĩ gì, dù anh không nói lời nào cũng hiểu được tâm ý của anh.

Khi anh cả người đầy máu ngã xuống trước mặt em, nhìn thấy cẩn thận tìm kiếm, còn chưa có ý thức được đã đạt được vận mệnh ban ân, ban ân lớn nhất.

Em thì sao ? Em có người quan tâm không ? Dưới đất có tôi không có lạnh không ? Hay là em đã chuyển thế?

Lúc em đi, con của chúng ta đã hoàn toàn độc lập, vì sao không cho anh đi cùng em ?

Đường đến địa phủ có âm u, có âm trầm đáng sợ hay không? Anh chỉ muốn đi phía trước em, mở đường cho em, để em không cô đơn sợ hãi.

Vừa nghĩ đến em rời khỏi nhân thế ấm áp, một người ở trên đường hoàng tuyền sờ soạng, đau khổ như thế, anh không chịu được.

Vừa nghĩ đến em cho anh quang minh của thế gian, còn mình lại giãy dụa trong bóng tối, anh không chịu được.

Vừa nghĩ đến rõ ràng em còn lưu luyến thế giới này, vì muốn chúng ta yên tâm, mỉm cười dặn chúng ta, anh không chịu được.

Không thể chăm sóc em, không thể bảo vệ em, anh còn có ích lợi gì?

Giờ anh đã biết, nhưng phu thị tự nguyện tuấn tiết, không phải vì bọn họ trinh liệt, mà vì bọn họ ích kỷ. Bọn họ không thể chịu được thống khổ mất đi, sợ phải chia lìa vĩnh cửu. Anh cũng muốn ích kỷ một hồi.

Thập Tam nhắm mắt, muốn ép nước mắt về, lại vẫn có hai giọt lệ tràn mi, rơi xuống theo đường cong trên mặt, chậm rãi khô cạn. Anh không lau, chỉ nhắm mắt lại, đến khi hai dấu nước kia không khô lại.

Lão nhân yên lặng than thở: Thật là, rất dọa người, từng tuổi này rồi, còn khóc trước mặt em. Có phải do anh biết em sẽ bao dung anh, cho dù là tóc bạc da mồi hay không.

Nhưng Thanh Vi, anh thực sự rất cố gắng làm theo yêu cầu của em, không tự sát, sống thật tốt, nhưng thân thể vẫn hỏng rồi, anh đã càng ngày càng thấy ngày anh đi tìm em gần ngay trước mắt.

Có lẽ trái tim của anh đã theo em đi, cho nên túi da này không dung được nữa. Trần về trần, thổ về thổ, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ hóa thành tro tàn.

Chống được đến hôm nay, anh cũng mệt mỏi. Nếu sớm hơn thời gian em hy vọng, đừng tức giận.

Thật ra ngày anh chờ đợi đã đến.

Hôm nay thời tiết tốt lắm, là ngày xuất hành thích hợp.

Ông trời phù hộ anh có thể mau chóng tìm được em.

Thanh Vi, chủ nhân linh hồn anh, ái nhân cảm tình của anh. Chờ anh, anh sẽ đến tìm em.

Đừng đẩy anh ra, đừng ép anh thề, lần này, đến lượt anh nắm tay em trước.

Dưới ánh mặt trời ngày mùa thu, mây trắng từ từ bay qua, trên đó cũng tùy theo ánh sáng tối đan xen, giống như chắc chắn năm trước, từng có một đối thoại thế này:

“Anh là ai?”

“Ảnh Thập Tam vĩnh viễn không phản bội chủ nhân, vĩnh viễn không làm trái.”

“Tôi sẽ an bài cho anh đến nơi anh muốn đi.”

“Để tôi lại đi, tôi sẽ nghe lời.”

“Anh tắm rửa xong rồi sao?”

“Thập Tam nguyện hầu hạ chủ nhân.”

“Mặc thoải mái hay không?”

“Quần áo mới rất ấm, cảm ơn chủ nhân.”

“Anh đi nơi nào, tôi tìm anh khắp nơi mà không thấy!”

“Nếu ngài tức giận thì cứ phạt tôi, đừng đuổi tôi đi.”

Lão nhân hươ tay, hình như có gió thổi lá rụng bay đi sạch sẽ. Anh chậm rãi ngồi xuống, căn bản không cần ngồi lên mặt đất ướt sũng, bỗng nhiên nhớ tới giọng nói nhiều năm trước, từng tiếng rõ ràng, như ở bên tai:

“Anh có nội công? Thập Tam anh thật lợi hại .”

“Sẹo trên lưng ? Một chút không khó nhìn, rất có vị nam nhân, em rất thích.”

“Anh ấy không phải thân thích của mình, là bạn trai của mình!”

“Lại gạt em, em sẽ rất khổ sở.”

“Em đánh mấy cái? Anh nhớ kỹ chưa ?”

“Cực cực sao rồi? Anh chịu tội.”

“Chúng ta tắm uyên ương đi!”

“Phong cảnh nơi này thật đẹp, chúng ta đến chụp ảnh chung đi.”

“A Ngự, là một đứa con trai, mắt phượng thật đẹp!”

.....

“Đời này em rất thỏa mãn, không có tiếc nuối, anh cũng phải đi cho xong con đường nhân sinh của mình thật tốt.”

“A Ngự, hứa với em, sống sót thật tốt.”

Lão nhân hắc ý khoanh chân ngồi trước mộ bia, nhắm hai mắt biểu cảm an tường. Trong tay ông cầm một cái thiết bài, thấy tú tích ẩn hiện.

Một ánh mặt trời bắn ra từ khe hở của tầng mây, chiếu lên thiết bài như độ làm nó sáng lên, trên đó có hai chữ phong cách cổ xưa: Thập Tam.

Thập Tam

ẢNH VỆ XUYÊN ĐẾN THẬT DỄ NUÔI

Bản Sắc
dtv-ebook.com

Chương 133: Ngoại Truyện 4: Thế Giới Nữ Tôn

Trong bóng đêm, hình như có ánh sáng, nhưng lại không nhìn thấy gì. Tuy hỗn loạn nhưng chỉ có một thế giới, lại khiến người ta vô cùng an tâm. Kéo dài, rộng lớn vô tận, không có cảm giác thời không, thúc giục con người mê man.

Linh hồn của Thập Tam đang âm thầm phiêu đãng, vẫn duy trì một chút tỉnh táo: Không thể ngủ, còn có chuyện quan trọng, ta muốn đi tìm một người, có lẽ là một linh hồn.

Nhưng không biết kiên trì bao lâu, không có cảm giác về thời gian và không gian, cuối cùng khiến hấn ngủ thiếp đi. Ý thức cuối cùng, là không cam lòng, là lo lắng. Chẳng lẽ đây là phai mờ sao.....

“Thập Tam, chủ nhân học máu.” Một giọng nam đang gọi hấn.

Thập Tam mở mắt ra. Phòng nhỏ đơn giản sạch sẽ không có bài trí dư thừa, giống như rất quen thuộc, là nơi hấn liên tục sinh sống. Nhưng, không đúng! Trong đầu Thập Tam có nỗi khổ riêng, cuộc sống dị thể chợt lóe qua.

Nam nhân gọi hấn thấy vẻ mặt Thập Tam hoảng hốt, không lợi hại như bình thường, nhíu mày: “Nội thương tái phát hả ?” Người này khoảng hai mươi tuổi, thân thể rắn chắc cao gầy, lại có thất lưng mảnh khảnh.

Đây không phải Lục Cửu sao ? Sau khi Trúc chủ quân trốn thư chạy trốn hắn đã bị trượng đánh chết mà.

Mình làm sao vậy ? Không phải đang trong mộ viên bên cạnh Thanh Vi sao, sao có thể trở lại nơi này? Hơn nữa là nhiều năm trước?

Lục Cửu bắt lấy cổ tay hắn, sờ mạch xác nhận một chút nói: “Là vết thương cũ tái phát. Người báo cáo cho thủ lĩnh để gọi người trị liệu.” Lục Cửu tạm dừng một lát còn nói: “Chính quân phản bội khiến chủ nhân giận dữ nằngng tâm, hộc máu, nhất định sẽ liên lụy đến ta. Nếu ta xảy ra chuyện gì, người hãy mang bạc ta dành dụm nhiều năm giao cho Lão tiêu nhà ở Bạch Thủy phố thành nam.”

Đây là di chúc. Thập Tam giật mình một cái, hắn nhớ trước kia cũng là như vậy, sau khi Ngũ hoàng nữ hộc máu tỉnh dưỡng hơn mười ngày mới có thể rời giường xử lý nằngng việc, một tháng sau hạ lệnh đánh chết Lục Cửu. Mà hắn tự tay mang hơn bốn trăm lượng bạc giao cho Tiêu gia - thân nhân Lục Cửu lặng lẽ điều tra nghe ngóng được.

“Người hãy trốn đi.” Không biết thì thôi, Thập Tam thực không muốn lại thấy hắn bị đánh huyết nhục mơ hồ, cuối cùng dần dần không còn hơi thở, bị một cuốn vào một cái chiếu ném ra khỏi hình phòng.

Bọn họ cùng nhau chịu huấn luyện, thường xuyên hợp tác, ảnh vệ dù không có tình cảm cũng là người, không phải vật chết.

“Người nói cái gì?” Ánh mắt Lục Cửu sáng như ánh đao: “Lời này sao dám nói ra? Mạng của chúng ta là của chủ nhân, chỉ có ảnh vệ tòng mệnh chịu chết, không có ảnh vệ phản chủ ham sống! Nhớ lấy

không được vọng ngôn, lại có lần sau ta không thể nào cứu được người.”

Thập Tam sợ hãi nghĩ lại. Đúng vậy, đây mới là tín niệm của ảnh vệ, tất cả nghe theo mệnh lệnh chủ nhân, vì ý nguyện chủ nhân mà trả giá tất cả đại giới. Hắn luôn luôn được giáo dục như thế, vì sao lúc này lại dễ dàng nói ra lời nói chạy trốn?

Hắn trước kia, cũng giống Lục Cửu. Cho nên khi thấy bằng hữu chết, tuy đau lòng, cũng không oán mệnh, càng không oán hận, thậm chí không tránh né.

A, tư tưởng của hắn đã sớm thay đổi, chủ nhân của hắn đã sớm không phải Ngũ hoàng nữ.

“Người luyện năngng cho tốt, chú ý bảo vệ mạch môn, lơ lửng là toi mạng đấy.” Lục Cửu khuyên bảo rồi bước đi.

Đúng vậy, lòng cảnh giác của hắn đã ở lại thế giới an toàn kia, trên người ẩm áp kia, trải qua vài thập niên mài mòn, đã sớm không còn bao nhiêu.

Thập Tam trầm mặc nhìn tay mình, thô ráp, cứng rắn. Hắn cởi bỏ áo mặc, quả nhiên thấy được mấy vết sẹo, còn có thương thế lần trước liều mạng chưa lành, tùy tiện bao vải trắng, đây cũng thân thể vô nghĩ ngơi cùng tốt trong ấn tượng của hắn.

Ôm tia hy vọng cuối cùng, Thập Tam đề khí chu thiên, lại thất vọng. Không phải cửu đoàn tụ mãn tràn đầy mệnh mệnh, mà là nội thương tích lũy, thân thể thiếu hụt rất nặng.

Nhĩ tới, đây là mới trở về từ một nhiệm vụ phục kích, giải quyết xong thì bị thương nặng. Vải thô hắc y trên người bị rách nhiều chỗ,

bởi vì rất mệt, chưa thay mà đã gục ở trên giường ngủ.

Ngoài phòng là hoàng hôn, Thập Tam nhìn căn phòng quen thuộc lại xa lạ có chút sững sờ.

Trí nhớ dĩ thể rất rõ ràng, nhưng cảm giác về nơi này cũng khắc sâu. Cuối cùng cái nào mới là hư ảo? Hắn sờ sờ chung quanh, có thể rành mạch cảm thấy xúc cảm vật thể. Hiển nhiên, đây là chân thật.

Chẳng lẽ dĩ thể là mộng cảnh sao ? Bởi vì hắn vọng niệm quá sâu, nhập làm ma chướng, cho nên mới có một giấc mộng đẹp đại nghịch bất đạo?

Nhưng đó tất cả những thứ không phải hắn có thể tưởng tượng ra, ôn nhu của người kia, cũng không phải hắn bịa đặt giả tạo. Như vậy cái này mới là mộng?

Ánh mắt Thập Tam đột nhiên chăm chú: Không, chân thật như thế sao lại là mộng được. Hắn đã trở lại, bởi vì không biết nguyên nhân, về tới lúc trước khi rời đi.

Sau này sẽ thế nào? Hắn sẽ đi ám sát Ngụy đại nhân, trong lúc sinh tử sẽ xuyên việt đến thời không kia. Còn lúc này ? Lại lặp lại một lần nữa? Như vậy chẳng phải hắn là lâm vào tuần hoàn sao?

Có lẽ mọi chuyện sẽ phát sinh biến hóa, hắn sẽ không lại may mắn xuyên việt. Như vậy hắn sẽ ra sao ?

Hắn vốn là một nàngng cụ, hung khí dính máu, là tồn tại mà các nữ nhân vừa ác vừa sợ. Hắn không muốn vô tình vô nghĩa bán mạng, nhưng tại thế giới này, hắn không thể cãi lại chủ nhân, thậm

chí dù chỉ lộ ra một chút bất mãn cũng sẽ dẫn đến họa sát thân, cho dù là đồng bạn cũng không thể bao dung hấn.

Nếu chủ nhân có mệnh lệnh hấn làm hung khí thì, qua vài năm sau, vạn nhất ngài tâm huyết dâng trào, nhìn hấn bị nội thương không còn sắc bén, để hấn trở thành đồ chơi, làm sao bây giờ? Hấn không thể thực xin lỗi Thanh Vi!

Cho dù thân thể này còn chưa được Thanh Vi ôm, thì cũng là thân thể của hấn. Càng quan trọng hơn là, hấn không thể chịu được một nữ nhân nào đụng chạm trừ nàng. Hấn thà rằng sống cả đời trong ánh mắt khinh miệt ghét bỏ.

Độc thân thì sao, hấn có cũng đủ điều để nhớ lại, hưởng hồ ảnh vệ nơi này bởi vì hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc mà ít người sống lâu. Cho nên vì tránh bị như vậy, tốt nhất là chết trong lúc làm nhiệm vụ.

Nhưng, nếu ảnh vệ có quyết định của mình, không muốn vâng theo mệnh lệnh, là tội lớn. Một khi bị người khác nhìn ra có mang dị tâm, vậy kết cục bị thúc chỉ cần ngấm lại sẽ không rét mà run.

Mấy ngày tiếp theo, Thập Tam đều vượt qua trong thích ứng yên lặng. Điều trị nội thương, che giấu bản thân. Trẻ lại mấy mươi tuổi, lại mất đi thân thể cường kiện được tắm ở dị thế bổ, không biết nên làm gì.

Cũng không nghĩ đến, không tới mười ngày sau, Ngũ hoàng nữ đứng lên từ trên giường. Nghe nói đã khôi phục tốt lắm, đã xử lý sự vụ thư trong phòng. Nàng vừa khôi phục, Thập Tam không biết vì sao, nhưng biết rõ ngày còn lại của Lục Cửu không nhiều lắm.

Hiển nhiên Lục Cửu cũng hiểu được. Hắn đã giao bạc cho Thập Tam, bình tĩnh chờ chủ nhân triệu hồi. Quả nhiên một ngày sau Ngũ hoàng nữ triệu hồi ảnh vệ, nhưng ngoài dự đoán mọi người là, chỉ rõ triệu Thập Tam.

Lần này Thập Tam bất an thật.

Hắn đã cảm thấy, lần trở về này, đã khác với quỹ tích ban đầu. Bây giờ còn là ngọn nguồn khác nhau, nhưng là sai một ly, đi một ngàn dặm, từng chút biến hóa đều có khả năng khiến cho sau này biến đổi.

Lúc này triệu hắn, có ý nghĩa gì? Đặc biệt, truyền triệu sau bữa tối mới tới hầu hạ trong phòng ngủ.

Triệu ảnh vệ tới, cơ bản là ở thư phòng, mà có thể đến phòng ngủ, trừu tượng bên người, là thị sủng của chủ nhân, chính quân cũng rất ít đi, hắn có viện riêng, ấn quy củ chờ thể chủ.

Trái tim Thập Tam thắt chặt: Hắn không phải thông phòng, làm sao có thể bị yêu cầu đi phòng ngủ?

Nhưng không có thời gian do dự, hắn chỉ có thể lĩnh mệnh.

Hình như thủ lĩnh cũng cảm thấy mệnh lệnh này rất bất thường, sau khi truyền lời, không hiểu đánh giá hắn một lát. Cuối cùng vẫn phân phó: "Người tắm rửa xong hãy qua hầu hạ, quần áo sẽ có người đưa tới."

Ánh mắt thủ lĩnh lạnh như băng không có cảm tình, sau khi thông báo thì lắc mình không thấy. Nhưng Thập Tam biết, nếu hắn dám kháng mệnh, thậm chí toát ra một tia không tình nguyện, sẽ không chỉ là dùng roi đánh đơn giản như vậy.

Chết lặng lau rửa trong đục dưng. Thập Tam biết rõ nữ nhân nơi này đánh giá mình thế nào: Xấu nam. Chẳng những xấu, còn thô bỉ, không hề có vị nam nhân, vết sẹo đầy người hẳn là bán mạng vì chủ nhân, nhưng không được thương tiếc gì, chỉ khiến cho người chán ghét, thậm chí là tra tấn hãm hiếp.

Vội vàng tắm xong, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng. Được đến Thập Tam trả lời, một tiểu thị đồng nâng khay quần áo đi vào, thay quần áo cho hắn. Hiển nhiên hắn không phải lần đầu tiên làm việc này, thập phần thuần thục giúp hắn mặc lên, lại thủy chung không nói nhiều, mặc đồ xong thì lui ra ngoài.

Đúng vậy, người trong phủ này đều nhớ kỹ quy củ. Những người không tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận sống không lâu, đừng nói tiểu thị đồng chưa cập kê không dám làm càn cười đùa, ngay cả thị nhân được sủng ái nhất cũng không dám quá phận.

Thập Tam cúi đầu nhìn mình, một trung y màu trắng thật dài, bên trong ngay cả áo lót cũng không có, từng chỗ rời rạc, chỉ có một chiếc đai lưng giữ lại quần áo, khiến cho người ta không có cảm giác an toàn. Nam nhi bình thường, mặc xấu hổ như vậy sẽ mắc cỡ chết được.

Chỉ có tiểu quan mới không cố kỵ, còn ảnh vệ như bọn họ ? Không có lòng nhục nhã, chỉ là những đầu gối nghiêm khắc tuân thủ mệnh lệnh.

Thập Tam cười khổ, nếu không phải từng qua cuộc sống dị thế, giờ phút này hắn chỉ sợ thà rằng tự sát cũng không nguyện đi ra cửa. Dù sao hầu hạ chủ nhân là một chuyện, ra cửa để cho người khác thấy là một chuyện khác.

Bất kể thế nào, cũng phải đi nhìn xem cuối cùng Ngũ hoàng nữ muốn làm gì. Nếu nàng thực sự muốn đùa bỡn hấn, hoặc là mang hấn tặng cho người khác, có thể chu toàn thì chu toàn, không có đường sống thì tự sát.

Thập Tam lại đợi một lát, người dẫn đường đến, khiến hấn vui vẻ là họ còn mang theo một chiếc áo choàng - xem ra bọn họ còn biết che lấp.

Đi theo thị nhân, Thập Tam yên lặng đi đến phòng ngủ của Ngũ hoàng nữ, nơi này là nội viện, trong viện bố trí tỉ mỉ, trong phòng rường cột chạm trổ lung linh, Thập Tam cũng không có tâm trạng tán thưởng.

Thị nhân thông báo xong thì ý bảo hấn đi vào. Thập Tam vào cửa, cấp tốc liếc mắt một cái, thì nhìn thấy Ngũ hoàng nữ đứng bên cửa sổ. Trước kia không nghiêm túc so sánh, hiện tại nhìn lại, nàng cao hơn Thanh Vi nhiều, thân thể thẳng thắn, bởi vì tính tình mà đường cong trên mặt có vẻ cứng rắn.

Ngũ hoàng nữ lúc này, một thân trường bào màu lam ám hoa, tóc dài thả xuống tùy ý, đừng trầm phỉ thúy ôn nhuận trong sáng. Mặc tùy tiện, một thân quý khí không giận tự uy vẫn như trước.

Khí tràng này không chỉ vì Ngũ hoàng nữ là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, còn bởi vì nàng là có võ công, hơn nữa từ nhỏ được danh sư chỉ đạo, thiên tư xuất chúng, theo tuổi tác tăng lên nhất định có thể đại thành, bọn Thập Tam đi trên con đường tàn nhẫn liều mạng sao có thể sánh bằng.

Thập Tam thầm than thở, không dám đánh giá nhiều, vừa vào cửa lập tức quỳ xuống hành lễ.

Ngắn ngủi lặng im, Ngũ hoàng nữ bảo hấn đến gần. Thập Tam không dám đứng dậy, bò đi qua, vãn quy củ bái phục dưới đất.

Hấn cảm thấy có một luồng ánh mắt chiếu thẳng lên người hấn, trên lưng ần ần đổ mồ hôi. Nhìn kỹ xong, chủ nhân lại lệnh cho hấn đứng dậy, ban thưởng ngồi.

Khác thường như thế càng làm Thập Tam cảnh giác, phân khách khí này có lẽ có ý nghĩa sẽ có tra tấn lớn hơn nữa. Sao hấn dám ngồi xuống trước chủ nhân nghiêm ngặt, vậy không phải gấp gáp định tội cho mình sao?

Thập Tam đứng dậy, kính cẩn đứng đợi lệnh, ánh mắt cũng không dám nhìn loại. Chợt nghe Ngũ hoàng nữ hỏi: “Ảnh Thập Tam, gần đây ngươi giấu diếm chuyện gì?”

Thập Tam cả kinh, chẳng lẽ khác thường của hấn đã bị phát hiện? Hay thực ra hấn bị âm thầm giám thị mà không biết? Nếu chủ nhân hỏi như vậy, đã là có điều hoài nghi hấn, vậy nên làm cái gì? Hấn có thể nói cái gì?

Nói cái gì cũng không thể được tin tưởng, hấn cũng không muốn nói ra trí nhớ hấn muốn trân trọng trong lòng.

Đột nhiên Thập Tam quỳ xuống: “Tiện nô không dám!” Lòng bàn tay đổ mồ hôi. Đáp lại hấn là trầm mặc, Thập Tam càng bất an.

Cuối cùng Ngũ hoàng nữ nói: “Tùy tiện hỏi thôi, không cần khẩn trương, đứng lên đi.”

Trong thanh âm kia, lại như giấu giếm thất vọng. Hấn sâu sắc bắt giữ đến, rất muốn nhìn sắc mặt của nàng để chứng thực, lại không

dám. Ngũ hoàng nữ công phu vững chắc, hành vi nhìn trộm của hán có khả năng bị phát hiện, lại là tội đại bất kính.

“Gần đây thân thể thế nào?” Giọng nói nhàn nhạt truyền đến.

“Khởi bẩm chủ nhân, tiện nô không ngại.” Vì sao hỏi cái này? Chẳng lẽ là suy nghĩ hán còn có thể làm đao hay?

Không biết là thái độ cung kính của hán hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn khiến Ngũ hoàng nữ vừa lòng, hay là cảm thấy chán nản, nàng lại không nói chuyện. một lát

Ngay khi Thập Tam tính toán có thể thoát thân hay không, Ngũ hoàng nữ nói: “Mấy ngày gần đây ta mơ thấy hai chữ kỳ lạ, giống như có liên quan tới nước ngoài, nghe nói người từng lĩnh nhiệm vụ đi qua nơi đó, người đến xem.”

Thập Tam xác nhận, thì thấy Ngũ hoàng nữ mở một quyển trục ra. Thập Tam đảo qua mắt một cái, nhất thời như bị sét đánh, trên đó rõ ràng là từ trái sang viết chữ giản thể: Doãn Ngự.

Đây, đây là ý gì?

Thật sự là Ngũ hoàng nữ mơ thấy? Sao có thể trùng hợp như thế? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là..... Hán không dám nghĩ thêm, ý nghĩ này rất kinh người, hán sợ vừa có hy vọng to lớn, mà một khi thất vọng, càng thống khổ gấp trăm lần.

Ngũ hoàng nữ nhìn về mặt hán, cũng che giấu không được kích động, nhưng vẫn cố nén xác nhận: “Người nhìn, có nhận ra không?”

Ánh mắt Thập Tam dời từ cuốn giấy tới trên mặt Ngũ hoàng nữ, không cố kỵ tôn ti cao thấp, nhìn thẳng vào mắt nàng, ý đồ tìm được đáp án: “Đây là hai chữ Doãn Ngự, là tên của ta.”

Hắn không tự xưng tiện nô nữa, thống khoái nói ra, nếu là đoán sai, chỉ là đưa cái mạng thôi, dù sao hắn đã có một đời.

Nhưng vận mệnh hiển nhiên là thiên vị hắn. Ngay khi hắn vừa dứt lời, biểu cảm Ngũ hoàng nữ trở nên vô cùng phấn khích, không dám tin mừng như điên triệt để phá hủy khí chất tôn quý, ngay cả âm điệu cũng đề cao: “A Ngự ? A Ngự !”

“Đúng, là ta. Nàng là Thanh Vi?” Tuy là câu nghi vấn, cũng là giọng điệu khẳng định. Hắn là A Ngự từng sống cùng nàng, hắn cũng vội vàng xác định, nàng là Thanh Vi hắn tâm tâm niệm niệm bấy lâu.

Không đợi trả lời, Ngũ hoàng nữ Yến Thanh Vi đã không có hình tượng chạy lên, ôm chặt lấy hắn. Giờ thân thể nàng còn cao hơn Thập Tam một chút, khí lực cũng lớn hơn nhiều, dùng sức ôm quá độ, khiến Thập Tam cảm thấy điểm đau đớn.

Nhưng hắn không muốn nói, chút đau đớn ấy cũng là hạnh phúc ngọt ngào, có thể rõ ràng nói cho hắn mộng đẹp đã trở thành sự thật.

Bọn họ có nhiều lời muốn nói lắm, nhưng quan trọng nhất, là ôm chặt một cái trước, bù lại thời gian hai năm, trừ đi bất an tại thế giới này.

Thật lâu sau, cuối cùng nói xong mọi chuyện. Thập Tam không cần lặp lại, Thanh Vi nói sau khi nàng qua đời, cũng là linh hồn

phiêu đảng, lại không bỏ Thập Tam xuống được, lo lắng hấn làm chuyện điên rồ.

Không biết phiêu bạt bao lâu, sau đó đột nhiên tỉnh lại trong thân thể này. Lúc bắt đầu nàng rất sợ hãi, không biết đây là nơi nào, sao lại tiến vào thân thể này, nàng lại là thân phận gì. Cũng may mọi người nơi này rất sợ nguyên chủ, mà nguyên chủ chịu đả kích trọng đại còn ói ra máu, cần tĩnh dưỡng điều trị mới đúng.

Đọc nhật ký, thư tín, hộp nhỏ bí mật nơi đầu giường, mật báo của cấp dưới, thị nhân nói nhỏ, Thấn Vi chậm rãi từ các loại dấu vết để lại này tra được thân phận của nguyên chủ. Khi nàng chứng thực mình là Ngũ hoàng nữ thì rất giật mình.

Sau đó, nàng lập tức nghĩ tới Thập Tam.

Trước kia Thập Tam từng nói với nàng rất nhiều chuyện trong thế giới này, nàng tò mò vì sao hơi thở của mình và Ngũ hoàng nữ giống nhau, cũng hỏi không ít vấn đề, cho nên đối với nơi này không phải hoàn toàn không biết gì cả, ngược lại có vẻ hiểu biết.

Thông qua quan sát, nàng biết bây giờ còn Thập Tam chưa xuyên việt, như vậy nàng bức thiết muốn gặp Thập Tam, hấn còn là Thập Tam ban đầu hay không? Nói đúng ra, hấn có nhận ra nàng hay không? Nếu theo đạo lý, là không biết.

Như vậy nếu nàng lỡ mắng đi nhận hấn, Thập Tam ban đầu được đóng gói trung thành và tận tâm có thể phát hiện chủ nhân đã thay đổi, trực tiếp diệt nàng hay không? Cho dù hấn không tự mình động thủ, tiết lộ ra ngoài, nàng bị xem như yêu nghiệt mang đi hỏa thiêu thì làm sao bây giờ? Vậy rất oan !

Cho nên Thanh Vi quyết định, trước tiên phải làm quen sự vụ bên người, sau đó mới tìm Thập Tam đến thử, nếu hấn không biết mình, chậm rãi kéo gần quan hệ của hai người, dù sao cuối cùng hấn vẫn là người của nàng.

Không nghĩ tới kết quả tốt nhất xuất hiện, Thập Tam dĩ nhiên là xuyên trở về từ hai năm sau!

Nói đến động tình, Thanh Vi ngại áo choàng phiền toái, kéo ra ôm Thập Tam. Kết quả nhìn thấy bạch y bay nhè nhẹ.....

“A, chàng mặc cái gì? Chàng lại mặc thành như vậy tới gặp người? Chàng không sợ bị ta ăn luôn sao ?” Tim Thanh Vi lập tức đập nhanh hơn.

“Không phải, là thị nhân đưa cho ta. Do mệnh lệnh của nàng mơ hồ không rõ, bọn họ đều nghĩ nàng muốn ta thị tẩm.”

“Ách..... Thị tẩm? Thực ra đó là một ý kiến hay.” Thanh Vi xấu xa nở nụ cười.

“Trước đừng nhúc nhích, đợi chút.....” Nói còn chưa dứt lời miệng đã bị ngăn chặn, tối đó người canh ngoài cửa, nghe thấy động tĩnh mờ ám mơ hồ vang thật lâu.

Biểu cảm của ảnh thủ có chút kỳ quái. Nàng vốn nghĩ cho dù chủ nhân cố ý sủng hạnh Thập Tam, cũng la2 ngược ngoạ phát tiết, không nghĩ tới lại là thời gian liên tục dài như vậy, ngày thứ hai tuy Thập Tam nằm trên giường, nhưng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần rất tốt.

Càng khiến nàng không nghĩ tới là, từ nay về sau chủ nhân không thềm cho chính quân thể diện, để Thập Tam trong phòng,

không để ý phản đối lập làm trác quân. Hai năm sau, nữ nhi Ngũ hoàng nữ xuất thế, lại mượn cơ hội mang Thập Tam, nga không, Doãn Ngự phù thành chính quân, cũng tự mình xin cho hấn phong hào “Tĩnh Hợp”.

Việc này điên cuồng truyền ra trong giới quý công tử của kinh thành. Phong hào là rất tôn quý, có nam nhân phong hào có địa vị độc lập. Nghe nói lúc ấy thánh thượng không đồng ý cho người xuất bóng dáng vệ phong hào vương quân, Ngũ hoàng nữ đều đuổi theo Nhị tử đã làm thánh thượng tới tận hậu cung. Nàng nói: “Nam nhân của ta trình tĩnh mềm mại, đã sinh ra nữ tử, lại cùng ta tình đầu ý hợp, sao lại không gán nể phong hào Tĩnh Hợp?”

Hoàng đế bị đeo bám không có biện pháp, đành đồng ý. Từ nay Thập Tam thân phận cao quý, không ai dám xem nhẹ. Hấn trải qua nhiều năm nghỉ ngơi, lại được nội lực Ngũ hoàng nữ khai thông, rốt cục đánh vỡ cực hạn thân thể ảnh vệ, hưởng tuổi thọ dài lâu.

Ngũ hoàng nữ vô tâm tranh đoạt, nhiều lần ban ơn cho dân chúng, tận sức phát triển chữa bệnh, giáo dục, rất được kính yêu. Người không dã tâm, phụ tá Nhị tử đồng mẫu thành quân vương, không tranh quyền đoạt thế, được xưng là “Hiền”.

Đương nhiên, hành vi nàng cưới một ảnh vệ làm chính quân, tuy rằng được Nhị tử khuyên can liên tiếp, thực ra hoàng đế bí mật vừa lòng với việc nàng cự tuyệt mượn sức phu tộc có thể lực, có khả năng uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế.

Muội muội vừa thức thời lại hiểu chuyện như vậy, quân chủ cũng không thể quá nhỏ nhen, cho nên khẳng khái cho phong hào, còn phong Ngũ muội làm Huệ vương, cho một đời vinh hoa.

Chỉ có một chuyện là, mọi người đồn đại Ngũ hoàng nữ Yến Thanh Vi từ sau khi Trúc chính quân xinh đẹp thiên tiên phản bội, nhận đến kích thích, không có hảo cảm với mỹ nhân, thiên vị xấu nam, bằng chứng lớn nhất chính là xấu ảnh vệ thể nhưng cả đời chuyên sủng không ngừng, còn trở thành vương quân.

Vì thế xấu nam cả nước đều có hi vọng. Bọn họ dùng trăm phương nghìn kế muốn lộ mặt trước Huệ vương. Huệ vương đáng thương từ nay khó lòng phòng bị, nhìn thấy nam nhân xinh đẹp không nhiều lắm, người thì mũi méo mắt lé, thiếu răng què chân, hói đầu thiếu lông mày, chỉ cần xuất môn thì có thể nhìn thấy.

Thần Vi cho rằng sẽ nhìn thấy rất nhiều nam nữ tôn trong veo như nước, tuy rằng yêu Thập Tam một người, nhưng đẹp mắt cũng tốt mà, nhưng trừ trong phủ, người bên ngoài đều là cái gì dị tật !

Ngay cả thị nhân trong phủ, diện mạo chính tề cũng tận lực trốn tránh, nghe nói sợ chọc chủ nhân tức giận, hầu hạ trước mặt nhiều là bình thường đến không bình thường, cơ hồ muốn khiêu chiến thẩm mỹ của nàng.

Đối với việc này, Thập Tam tỏ vẻ: Đây không phải hấn sai, hoàn toàn là dư luận cổ tình hiểu lầm. Nhưng như vậy cũng tốt. Vốn Thanh Vi tại thế giới này có tiền có thế, lại oai hùng bất phàm, sẽ có rất nhiều người cùng hấn tranh thê chủ, những quý công tử xuất thân danh môn, đám hoi chính trị có đều không thể cự tuyệt.

Mà giờ tốt lắm, công tử thế gia đều tự nhận mĩ, mà Huệ vương hận mỹ nhân, gả cho còn có nguy hiểm bị đánh chết, nhắc nhở lúc trước bốn vương bị rắn rết mỹ nhân lừa? Vẫn là tránh rủi ro.

Một đời này, nàng cũng có năng lực chiêu cố Thập Tam, Thanh Vi và Thập Tam sống cuộc sống yên vui. Nàng xuất môn Tuần Sát cũng thường xuyên mang theo hấn, đi phần lớn lãnh thổ quốc gian, tham quan các nơi phong thổ.

Chuyên tình thủy chung của nàng là chuyện bọn nam tử hâm mộ và ngợi khen nhất, ở những trong lòng nam nhân kia, tình cảm giữa Huệ vương và Tĩnh Hợp vương quân đã thăng hoa thành một loại tượng trưng, trở thành một truyền thuyết.

TOÀN VĂN HOÀN